

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Yaratıcı bir büyü sistemi, soluk soluğa bir kurgu, ilgi çekici bir dünya.”

—BRANDON SANDERSON

PEŞİMİZDEKİ
ÇAKALLAR...

...ASLAN KİM
ANLAYACAKLAR.

KIZIL SEFER

BRIAN MCCLELLAN



ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BARUT BÜYÜCÜSÜ ÜÇLEMESİ İKİNCİ KİTAP

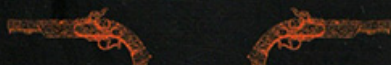
GALİBİ BARUT VE KURŞUNLAR BELİRLEYECEK...

Beklenmedik bir Kez karşı saldırısı, Adro'nun Kez işgalinin fiyaskoyla sonuçlanmasına, Tamas'ın düşman hattının gerisinde, ordusuyla beraber sıkışmasına yol açmıştı. Peşinde bir düşman ordusuyla, Kez'in kalbinden Adro'ya zorlu bir dönüş yolculuğuna çıkması gerekiyordu. Adro'nun kaderi Tamas'ın zamanında dönmesine bağlıydı.

Bu sırada Tamas'ın generalleri münakaşa içerisindeydi, birlikleri Kez taarruzları altında her gün ağır kayıplar veriyordu ve Kresimir, onu gözünden vuran adamın kellesini istiyordu. Düşman ordusuna karşı son savunma hattı Çift Atar Taniel'di.

BİR DE İŞİN İÇİNE TANRILAR GİRİNCE...

Brandon Sanderson'ın edebi vârisi McClellan'ın teknolojiyle büyüü birleştiren bu zengin dünyasında, barut ve mermileri kontrol edebilen büyücülerin karşısında kim durabilir ki?



“Dur durak bilmeyen bu devam kitabında, McClellan okuru politik anlaşmazlıkların ve askeri çatışmaların tam ortasına bırakıyor.”

—PUBLISHERS WEEKLY

“Silahlar, kılıçlar ve büyü bir arada? İnsan daha ne ister ki! Ya heyecan dolu aksiyon, hafızalara kazınan karakterler ve tekrarlanması güç bir başarı? Brian McClellan bu işi biliyor.”

—BRENT WEEKS

Çeviren: Cihan Karamancı



ithaki

ithakiyayinlari
ithakiyayinlari
ithakiyayinlari

30 TL

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ithaknoka.com



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Brian McClellan Birmingham Young Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık ve İngiliz Edebiyatı dersleri alan yazar burada Brandon Sanderson'la tanışıp onun yazarlık kursuna katılmıştır.

2006 yılında Orson Scott Card'ın yaratıcı yazarlık kampına katılan McClellan, 2008 yılında Geleceğin Yazarları Yarışması şeref ödülüne layık görülmüştür.

2011 yılında Orbit Books'a satılan üçlemesinin ilk kitabı *Kan Yemini* 2013 yılında piyasaya sürülmüş, David Gemmell Morningstar En İyi Yeni Yazar Ödülü'nü kazanmıştır. Yazar şu an ikinci üçlemesi üzerinde çalışmaktadır.

Yazarın yayınevimizden çıkmış kitapları:

- *Kan Yemini* (2016)
- *Kızıl Sefer* (2017)

Yazarın yayınevimizden çıkacak kitapları:

- *Güz Cumhuriyeti* (The Autumn Republic)

Kızıl Sefer
Brian McClellan
Orijinal Adı: *The Crimson Campaign*

İthaki Yayınları - 1229

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Emre Aygün*
Yayına Hazırlayan: *Setenay Karaçay*
Düzeltili: *Emre Aygün*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Kapak Görseli: *Benjamin Carre*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Haziran 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-683-5

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2016
© İthaki, 2017
© Brian McClellan, 2013

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

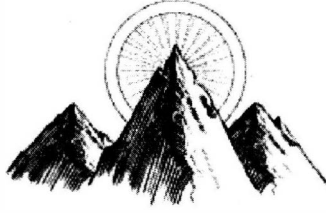
İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, 1. Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Brian McClellan

Barut Büyücüsü Üçlemesi | İkinci Kitap

KIZIL SEFER

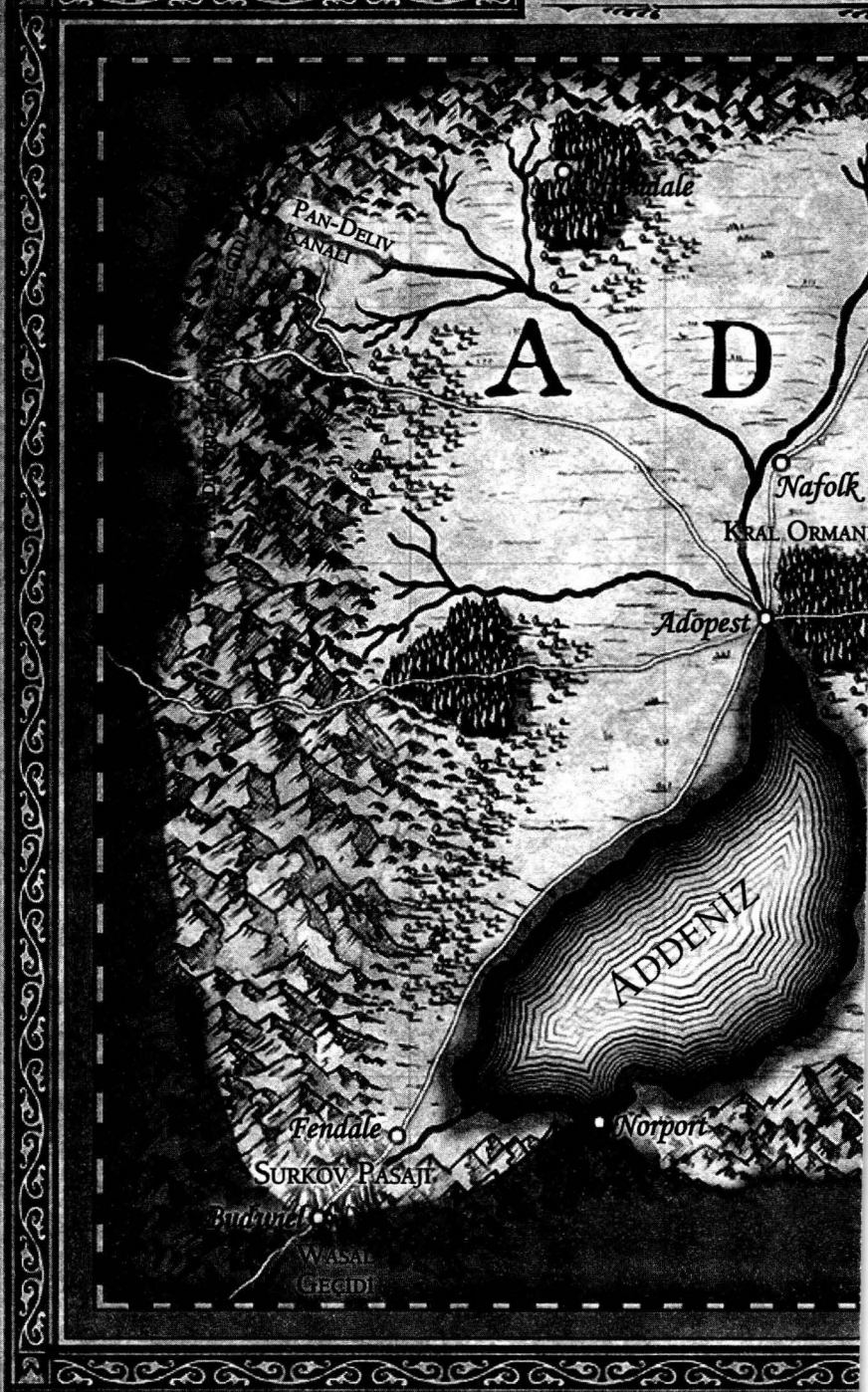


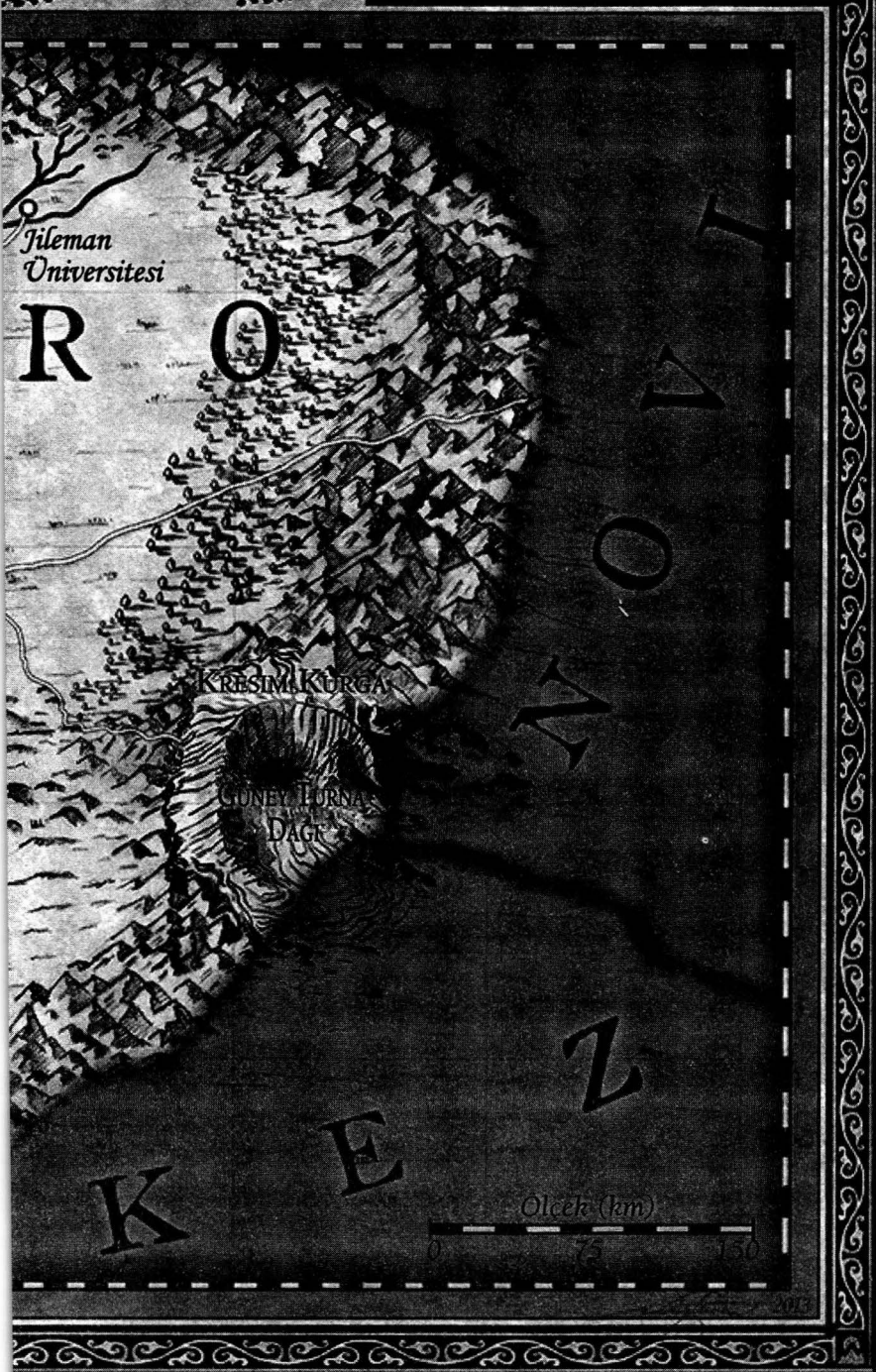
Çeviren
Cihan Karamancı



**Bir tanem Michele'e
Dostum, işbirlikçim ve aşkım**

ADRO





ADOPEST ŞEHİRİ

VE ÇEVRESİ

1. Kırkamshire	8. Fırıncılar
2. Adom'un Duvarı	9. Ederciler
3. Samalı Pazarı	10. Seçimler Meydanı
4. Samalı Senti	11. Halk Arşivleri
5. Gostaun Deniz Feneri	12. Centestershire
6. Dwightwich Çan Kulesi	13. Siyah Sokak
7. Kresim Katedrali	14. Hrusch Bulvarı
15. Gökçizgi Sarayı	
16. Sendika Karagahı	





BÖLÜM

1



Yazlık evinin önündeki gür bir çalılıkta hiç kıpırdamadan bekleyen Adamat, pencereden yemek odasındaki adamlara bakıyordu. Toprak bir patikanın ucundaki iki katlı, üç yatak odalı ev ormanda yapayalnız duruyordu. Kasabaya yirmi dakika yürüyüş mesafesindeydi. Silah seslerinin duyulması pek muhtemel değildi.

Veya çığlıkların.

Lord Vetas'ın dört adamı yemek odasında gezinerek içki içiyor ve kâğıt oynuyordu. İkisi yük beygirleri kadar iri yarı ve kaslıydı. Orta boylu olan üçüncüsü gömleğinden dışarı taşmış iri bir göbeğe ve gür, siyah bir sakala sahipti.

Adamat içlerinden yalnızca sonuncusunu tanıyordu. Köşeli yüz hatları olan adamın başı neredeyse gülünç derecede küçüktü. Tilki Roja adıyla tanınırdı ve Mâlik'in Adopest'te işlettiği eldivensiz boks ligindeki en ufak tefek boksördü. Gerektiğinde diğer boksörlerden daha hızlı hareket edebilirdi fakat seyirciler arasında pek popüler değildi ve fazla sık dövüşmezdi. Adamat onun burada ne aradığını bilmiyordu.

Adamat'ın bildiği tek şey, böyle bir tekinsizler grubu karşısında çocuklarının –özellikle de kızlarının– güvenliğinden korktuğuydu.

“Çavuş,” diye fısıldadı.

Çalılık hışırdadı ve Adamat'ın gözüne Çavuş Oldrich'in çehresi ilişti. Askerin keskin bir çene hattı vardı ve yanaklarından birindeki

tütün çıkıntısı loş mehtapta belli oluyordu. “Adamlarım yerlerini aldılar,” karşılığını verdi Oldrich. “Herkes yemek odasında mı?”

“Evet.” Adamat evi üç gündür gözlüyordu. Onca zaman öylece dikilerek o adamların çocuklarına bağırıp çağırma larını, evinde puro içip küllerini yere atmalarını ve Faye’in en sevdiği masa örtüsüne bira döküp saçmalarını seyretmişti. Huylarına yabancı değildi.

Sakallı, şişman adamın yukarıda kalarak bütün gün çocukların başında beklediğini biliyordu. İki iri yarı haydut çocukları dışarıdaki kenefe getirip götürürken Tilki Roja’nın onlara gözcülük ettiğini biliyordu. Dördünün ancak hava karardığında ve yemek masasındaki gecelik kâğıt oyununun vakti gelip çat tığında çocukları yalnız bıraktığını biliyordu.

Ayrıca üç gündür karısından veya en büyük oğlundan en ufak bir iz görmediğini de biliyordu.

Çavuş Oldrich, Adamat’ın eline dolu bir tabanca tutuşturdu. “Başı çekmek istediğinden emin misin? Adamlarım beceriklidir. Çocukları kazasız belasız kurtarırlar.”

“Eminim,” dedi Adamat. “Onlar benim ailem. Benim sorumluluğum.”

“Merdivene yönelirlerse silaha davranmaktan çekinme,” dedi Oldrich. “Kendilerine rehine bulmaları işimize gelmez.”

Adamat çocuklarının zaten rehin alındıklarını söylemek istedi. Fakat diline hakim oldu ve tek eliyle gömleğinin önünü düzeltti. Hava bulutluydu ve artık güneş battığına göre, varlığını evdekilere belli edecek hiçbir ışık olmayacaktı. Çalıktan çıkarken, Gökçizgi Sarayı’na çağrıldığı geceyi hatırladı ansızın. Tüm bunlar o gece başlamıştı: darbe, sonrasında ihanet, sonrasında da Lord Vetas. Kendisini ve ailesini bu işe bulaştırdığı için, Feldmareşal Tamas’a içten içe sövdü.

Çavuş Oldrich’in askerleri onunla beraber yıpranmış patıkaya sessizce çıkıp evin ön tarafına yollandılar. Adamat evin arkasında sekiz asker daha olduğunu biliyordu. Toplam on altı kişiydiler. Hem sayı üstünlüğü, hem de şaşırtma unsuru onlardaydı.

Adamat’ın çocukları ise Lord Vetas’ın haydutlarındaydı.

Adamat ön kapıda durakladı. Koyu mavi üniformaları karanlıkta neredeyse hiç seçilemeyen Adro askerleri yemek odası pencerelerinin altına konuşlanıp filintalarını hazırladılar. Adamat kapıya baktı. Faye’in kasabaya daha yakın bir ev yerine bunu seçmesinin bir sebebi de kapısıydı. Sağlam meşeden yapılmış, demir menteşeli bir

kapıydı. Faye dayanıklı bir kapının ailesini daha güvende tutacağını düşünmüştü.

Kapı çerçevesinin termitler tarafından delik deşik edildiğini karısına söylemeye Adamat'ın gönlü elvermemişti. Zaten ne zamandır kapıyı yenilemeye niyetliydi.

Adamat geri çekildi ve kapı kolunun hemen yanına bir tekme indirdi.

Çürük tahta darbenin etkisiyle patladı. Adamat hole daldı ve köşeyi dönerken tabancasını kaldırdı.

Haydutların dördü de derhal harekete geçti. İri yarı adamlardan biri, merdivene çıkan arka kapıya doğru atıldı. Adamat tabancasını sabitleyip ateş etti ve haydut yere yığıldı.

"Kıpırdamayın," dedi Adamat. "Etrafınız sarıldı!"

Yerlerinde donakalan diğer üç haydut ona baktı. Sonra bakışları Adamat'ın boş tabancasına çevrildi. Üçü birden onun üstüne atıldı.

Dışarıdaki askerlerin yaylın ateşi pencereyi paramparça etti ve tuzla buz olan cam parçaları içeri yağdı. Tilki Roja hariç, geri kalan haydutlar yere yığıldı. Ufak tefek boksör, elindeki bıçakla Adamat'a doğru sendeledi. Yenlerinden biri kanla kaplıydı.

Adamat tabancasını ters çevirdi ve kabzayı Roja'nın kafasına indirdi.

Her şey bir çırpıda olup bitmişti.

Askerler yemek odasına doluştular. Adamat onları itip geçti ve koşarak merdiveni tırmandı. Önce çocukların odalarını kontrol etti: Hepsi de boştu. Son olarak sıra ebeveyn yatak odasına geldi. Adamat kapıyı öyle bir kuvvetle açtı ki neredeyse menteşelerinden sökülecekti.

Çocuklar yatak ile duvar arasındaki dar alana sinmişlerdi. Yaşça büyük olanlar, küçüklerine kollarını sararak, onları ellerinden geldiği kadarıyla korumuşlardı. Korku dolu yedi çehre Adamat'a baktı. İlkizlerden biri ağlıyordu, muhakkak filinta patlamalarından korkmuştu. Oğlanın tombul yanaklarından aşağı sessiz gözyaşları akıyordu. Diğer, yatağın altındaki saklanma yerinden ürkekçe başını uzattı.

Adamat huzurla iç geçirerek dizleri üstüne çöktü. Yaşıyorlardı. Çocukları. Gözlerinden davetsiz yaşlar akmaya başlarken küçük bedenler çevresine üşüştü. Minicik eller uzanıp yüzüne dokundu. Adamat kollarını kocaman açarak tutabildiği kadarını kucakladı ve sınıksız sarıldı.

Adamat yanaklarındaki yaşları sildi. Çocukların önünde ağlamak yakışık almazdı. Kendini toplamak için derin bir nefes aldı. “Buradayım. Artık güvendesiniz. Feldmareşal Tamas’ın adamlarıyla geldim.”

Adamat düzeni tekrar sağlayamadan önce bir posta daha mutlu ağlaşmalar ve sarılmalar yaşandı.

“Anneniz nerede? Ya Josep?”

En büyük ikinci çocuğu Fanish, diğerlerini susturmasına yardım etti. “Astrit’i birkaç hafta önce götürdüler,” dedi kız, titreyen parmaklarla uzun siyah saç örgüsünü çekiştirerek. “Geçen hafta da gelip annemi ve Josep’i aldılar.”

“Astrit güvende,” dedi Adamat. “Endişelenmeyin. Annenizi ve Josep’i nereye götürdüklerini söylediler mi?”

Fanish başını iki yana salladı.

Adamat hayallerinin suya düştüğünü hissetse de bunu yüzüne yansıtmadı. “Size zarar verdiler mi? Herhangi birinize?” En çok Fanish için kaygılanıyordu. On dört yaşındaki kız neredeyse bir kadın sayılırdı. İnce geceliğinin altındaki omuzları çıplaktı. Adamat kızının üstünde morluk aradı ve hiç rastlamayınca kısa bir şükran duası etti.

“Hayır, baba,” dedi Fanish. “Adamları konuşurlarken duydum. İstiyorlardı ama...”

“Ama ne?”

“Annemi ve Josep’i götürdüklerinde bir adam geldi. İsmi duymadım ama bir beyefendi gibi giyinmişti ve çok alçak sesle konuşuyordu. Kendisi izin vermeden önce bize el sürerlerse onlara neler yapacağını söyledi. Dedi ki...” Sözüünün devamını getiremeyen genç kızın beti benzi attı.

Adamat kızının yanağını okşadı. “Çok cesurca davranmışsın,” diye ona nazikçe güven verdi. Fakat içten içe köpürüyordu. Adamat’la işi bittiğinde Vetas’ın gözünü bile kırpmadan o haydutları çocukların üstüne salacağına hiç şüphe yoktu.

“Onları bulacağım,” dedi Adamat. Fanish’in yanağını tekrar okşayıp ayağa kalktı. İkizlerden biri elini tuttu.

“Gitme,” diye yalvardı oğlan.

Adamat ufaklığın gözyaşlarını sildi. “Hemen döneceğim. Fanish’in yanından ayrılmayın.” Bunun ardından istemeyerek de olsa çocuklarının yanından ayrıldı. Hâlâ kurtarması gereken bir çocuğu ve karısı vardı. Sağ salım birbirlerine kavuşmadan önce daha başka çatışmalar da kazanması gerekiyordu.

Çavuş Oldrich'i yatak odasının dışında, elinde şapkası, saygıyla onu beklerken buldu.

"Faye'i ve en büyük oğlumu götürmüşler," dedi Adamat. "Çocukların geri kalanı güvende. O hayvanlardan sağ kalan oldu mu?"

Oldrich çocuklar duymasın diye sesini alçak tuttu. "Biri mermiyi gözüne yemiş. Bir diğeryse kalbine. Şanslı bir yaylım ateşiydi." Başının arkasını kaşdı. Oldrich hiç de yaşlı değildi ama şakaklarındaki saçlar daha şimdiden ağarmaya başlamıştı. Şiddet fırtınasından dolayı yanakları kızarmıştı. Öte yandan sesi sakindi.

"Fazla şanslı," dedi Adamat. "Biri bana canlı lazımdı."

"Biri canlı," dedi Oldrich.

Adamat mutfağa ulaştığında Roja'yı sandalyelerden birinde otururken buldu. Elleri arkadan bağlanmış olan boksör, omzuna ve kalçasına aldığı mermi yaralarından kan kaybediyordu.

Adamat ön kapının yanındaki şemsiyelikten bir baston aldı. Roja gözünü nefretle yere dikmişti. O bir boksör, bir dövüşçüydü. Kolay kolay pes etmeyecekti.

"Şanslısın, Roja," dedi Adamat, bastonunun ucuyla mermi yaralarını işaret ederek. "Bunları atlatabilirsin. Tabii bir an önce tıbbi müdahale görürsen."

"Seni tanıyor muyum?" dedi Roja, alaycı bir edayla. Kirli keten gömleğine kan sıçramıştı.

"Hayır, tanıımıyorsun. Ama ben seni tanıyorum. Dövüşlerini seyrettim. Vetas nerede?"

Roja başını yan döndürüp yüzünü yukarı çevirdi. Gözlerinde meydan okuma vardı. "Vetas mı? Hiç duymadım."

Adamat boksörün sahte cehaletinin altında bir tanıma tınısı duyar gibi oldu. Bastonunun ucunu adamın omzuna, mermi yarasının hemen yanına dayadı. "İşverenin."

"Bok ye," dedi Roja.

Adamat bastonuna yüklendi. Bilyeyi orada, kemiğin tam üstünde hissedebiliyordu. Roja kıpırdanmasına rağmen hiç ses çıkarmadı. İşinde başarılı bir eldivensiz boksör acıyı benimsemeyi öğrenirdi.

"Vetas nerede?"

Roja tepki vermedi. Adamat biraz daha yaklaştı. "Sabaha sağ çıkmak istiyorsun, değil mi?"

"O bana senin yapıp yapabileceğinden çok daha beterini yapar," dedi Roja. "Hem zaten hiçbir şey bildiğim yok."

Adamat arkasını dönüp boksörden uzaklaştı. Oldrich'in öne çık-

tığını duydu ve bunu, Roja'nın karnına inen bir filinta dipçığının tok sesi izledi. Tekrar dönüp bir el hareketiyle Oldrich'i uzaklaştırmadan evvel dayanın bir süre daha devam etmesine göz yumdu.

Roja'nın yüzü Sou-Smith'le birkaç rauntluk bir dövüşten çıkmışa benziyordu. Adam iki büküm olup kan tükürdü.

"Faye'i nereye götürdüler?" Söyle bana, diye içinden yalvardı Adamat. *Kendi iyiliğin için. Onun ve benim iyiliğimiz için. Bana karımın nerede olduğunu söyle.* "Ya oğlan? Josep? O nerede?"

Roja zemine tükürdü. "Sen o'sun, değil mi? Bu aptal veletlerin babası?" Adamat'ın cevap vermesini beklemedi. "Hepsini de sırayla düzecektik. Önce küçüklerden başlayacaktık. Vetas bize izin vermedi. Ama karın..." Dilini patlak dudakları boyunca gezdirdi. "O dünden razıydı. Hepimizi birden tatmin ederse bebelere yumuşak davranacağımızı sandı."

Oldrich öne çıkıp filintasının dipçığını Roja'nın suratına indirdi. Boksör yana doğru sarsılıp boğuk bir sesle inledi.

Adamat tüm bedeninin hiddetle titrediğini hissetti. Faye'e, güzelim karısına, dostuna ve ortağına, sırdaşına ve çocuklarının annesini bunu yapamazlardı. Oldrich tekrar vurmaya hazırlandığında elini kaldırdı.

"Hayır," dedi Adamat. "Bunlar ona vız gelir tırıs gider. Bana bir fener getir."

Roja'yı ensesinden tutup sandalyeden kaldırdı ve arka kapıdan iterek dışarı çıkardı. Boksör tökezleyerek bahçedeki budanmamış bir gül çalısına kapaklandı. Adamat yaralı omzundan kavramaya özen göstererek onu ayağa kaldırdı ve ite kaka yürüttü. Kenefe doğru.

"Çocukları içeride tut," dedi Oldrich'e, "ve yanında birkaç adam getir."

Kenef dokuz çocuklu bir ailenin gereği olarak iki kişilikti. Oldrich'in askerlerinden ikisi Roja'yı aralarında tutarken Adamat kapıyı açtı. Çavuştan bir fener aldı ve boksör görsün diye içeriyi aydınlattı.

Adamat kenef deliğini kapatan kalası tutup kenara fırlattı. Delikten yükselen koku iğrençti. Hava karardıktan sonra bile duvarlar sinek doluydu.

"Bu deliği kendim kazdım," dedi Adamat. "1ki buçuk metre derinliğinde. Yıllar önce yeni bir tane kazınam gerekirdi ve ailem son zamanlarda bu deliği epey fazla kullanıyordu. Yaz boyunca buradaydılar." Feneri deliğe tuttu ve abartılı bir hareketle havayı kokladı. "Neredeyse dolmuş," dedi. "Vetas nerede? Faye'i nereye götürdü?"

Roja ona dudak büktü. “ukura kadar yolun var.”

“Zaten oradayız,” dedi Adamat. Roja’yı yine ensesinden tutup zorla kenefe soktu. İçerisi ikisinin zar zor sığabileceği genişlikteydi. Roja debelendi fakat duyduğu hiddet Adamat’ın kuvvetini körüklüyordu. Roja’nın dizlerini tekmeleyerek atı ve boksörün kafasını deliğe soktu.

“Bana Vetas’ın yerini söyle,” diye tısladı.

Cevap gelmedi.

“Söyle!”

“Hayır!” Roja’nın sesi kenef oturağını teğkil eden kutuda yankılandı.

Adamat boksörün başına arkadan yüklendi. Birkaç santim daha itse Roja’nın suratı insan dışkısına batacaktı. Adamat kendi tiksintisini bastırdı. Yaptığı zalimceydi. İnsanlık dışıydı. Fakat bir adamın karısını ve çocuklarını rehin almak da yleydi.

Alnı bok yığınının tepesine dokunan Roja’nın ağzından ağlamaklı bir hıçkırık kaçtı.

“Vetas nerede? Tekrar sormayacağım!”

“Bilmiyorum! Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece çocukları burada tutmam için para dedi.”

“deme nasıl yapıldı?” Adamat boksörün ğrdğn duydu. Roja’nın vücudu zangır zangır titriyordu.

“Krana banknotlarıyla.”

“Sen Mâlik’in boksrlerinden birisin,” dedi Adamat. “Onun bu olanlardan haberi var mı?”

“Vetas tavsiye edildiğimizi söyledi. Mâlik izin vermedikçe hiç kimse bizi böyle işler için tutmaz.”

Adamat dışlerini sıktı. Mâlik. Adro su dünyasının başı ve Tamas’ın konseyinin bir yesi. Mâlik, Adro’daki en güçlü insanlardan biriydi. Lord Vetas’tan haberi varsa başından beri bir hain olması pekâlâ mümkündü.

“Başka ne biliyorsun?”

“Herifle yirmi kelime ya ettim ya etmedim,” dedi Roja. Gözyaşları arasında geveleyen boksörün sözleri boğuk hıçkırıklarla çıkıyordu. “Başka bir şey bilmiyorum!”

Adamat boksörün başının arkasına vurdu. Roja gevşedi ama bilincini kaybetmedi. Adamat onu kemerinden tutup kaldırdı ve suratını pisliğe batırdı. Sonra tekrar kaldırıp itti. Sidik ve bok arasında nefes almaya alışan Roja çırpınarak bacaklarını şiddetle sa-

vurdu. Adamat onu ayak bileklerinden tuttu ve aşığı iterek adamı deliğı tıktı.

Adamat arkasına dönüp keneften çıktı. Hiddetten doğru düzgün düşünemiyordu. Karısına ve çocuklarına bunları yaşattığı için Vetas'ı mahvedecekti.

Oldrich ile adamları geride durmuş Roja'nın pislikte boğulmasını seyrediyorlardı. İçlerinden biri loş fener ışığında hasta gözüküyordu. Bir diğeri tasviple kafa sallıyordu. Gece artık sessizdi ve Adamat ormandaki cırcır böceklerinin düzenli ötüşlerini duyabiliyordu.

“Ona başka soru sormayacak mısın?” dedi Oldrich.

“Kendi ağzıyla söyledi. Başka bir şey bilmiyormuş.” İçli kalkan Adamat dönüp Roja'nın debelenen bacaklarına baktı. Zihninde Bok-sörün Faye'e zorla sahip olmasının görüntüsü canlandığında neredeyse vazgeçiyordu ama yine de çavuşa, “Ölmeden önce onu çıkarın. Sonra Dağ Bekçileri'nde bulabildiğiniz en derin kömür madeni-ne yollayın,” dedi.

Adamat, onu yakaladığı zaman Vetas'a çok daha beterini yapacağına ant içti.

BÖLÜM

2



Feldmareşal Tamas, Budwiel'in güney kapısının üstünde durmuş, Kez ordusuna bakıyordu. Bulunduğu duvar Adro'nun en güney noktasıydı. Tamas önüne bir taş atsa Kez toprağına düşer, belki Büyük Kuzey Yolu'ndan yokuş aşağı yuvarlanarak Kez ordusunun sınırındaki nöbetçilere kadar giderdi.

Feldmareşalin iki yanında Wasal Geçidi, yani binlerce yıldır Addeniz'den akarak Surkov Pasajı'ndan geçen ve kuzey Kez'deki Kehribar Ova'nın buğday tarlalarını besleyen suyla birbirinden ayrılmış yirmi metre yüksekliğinde bir çift falez yükseliyordu.

Kez ordusu Güney Turna Dağı'nın dumanı tüten kalıntısını daha üç hafta önce terk etmişti. O sırada resmî raporlara göre Omuztaç'ı kuşatan orduda iki yüz bin asker vardı ve kamp sivilleriyle* beraber bu sayı yedi yüz elli bine yaklaşıyordu.

Gözcüleri Tamas'a artık toplam sayının bir milyonu bulduğunu söylüyorlardı.

Tamas'ın ufak bir parçası böyle bir sayı karşısında ürküyordu. Dünya bin dört yüz yıldan önce gerçekleşen Marazlanma'dan beri bu boyutta bir ordu görmemişti. Ve şimdi o ordu Tamas'ın kapısına dayanarak ülkesini elinden almaya çalışıyordu.

Tamas surlardaki acemi askerleri Kez ordusunu gördüklerinde soluklarının ne kadar yüksek sesle kesildiğine bakarak tanıyabili-

* Eski zamanlarda orduların peşinden giden, askerlere hizmet veren çalışanlardan ve askerlerin ailelerinden oluşan sivil topluluk. —çn

yordu. Kendi adamlarının korkusunun, beklentisinin, yılgısının kokusunu alabiliyordu. Burası Omuztaç, yani birkaç bölük askerle rahatça tutulabilen bir kale değildi. Burası yüz bin kişilik bir ticaret kenti olan Budwiel'di. Duvarları bakımsız, kapıları çok fazla ve çok genişti.

Tamas korkusunun yüzüne yansımaya izin vermiyordu. Öyle bir şey yapamazdı. Taktiksel endişelerini, Adopest'te komada yatan oğlu için duyduğu endişeyi, bir tanrının şifalı güçlerine rağmen hâlâ ağrıyan bacağının ızdırabını içine atıyordu. Kez komutanlarının cüretine duyduğu küçümseme hariç, çehresinden hiçbir şey okunmuyordu.

Arkasındaki taş basamaklardan düzenli ayak sesleri yükseldi ve Budwiel'in topçu birliğinin ve İkinci Tugay'ın komutanı General Hilanska gelip Tamas'ın yanında durdu.

Hilanska kırk yaşlarında, son derece şişman bir adamdı. On yıldır dul olmasının yanı sıra Gurla Seferleri gazisiydi. Henüz yüzbaşı bile değilken bir top güllesinin omzundan kopardığı sol kolu yoktu. Yine de ne kolunun ne de cüssesinin savaş meydanlarındaki performansını etkilemesine izin vermişti ve bu nedenle Tamas'ın saygı duyduğu biriydi. Tabii topçularının hücumu geçmiş bir süvarinin kafasını sekiz yüz metre mesafeden koparabilecek olmasının da buna katkısı yok değildi.

Tamas'ın, kişiliklerine değil de becerilerine bakılarak seçilmiş kurmay heyeti içinde bir dosta en yakın olanı Hilanska'ydı.

"Haftalardır orada toplanmalarını seyretmeme rağmen hâlâ aklımlı başımdan alıyorlar," dedi Hilanska.

"Sayılarıyla mı?" diye sordu Tamas.

Hilanska surların kenarından sarkarak aşağıya tükürdü. "Disiplinleriyle." Kemerinden dürbününü aldı ve tek elinin tecrübeli bir hareketiyle açıp gözüne dayadı. "Göz alabildiğine dizilmiş tüm o kâğıt beyazı çadırlar. İnsan bir makete baktığını sanıyor."

"Yarım milyon çadırı yan yana dizmek bir orduyu disiplinli kılmaz," dedi Tamas. "Kez komutanlarıyla daha önce beraber çalıştığım oldu. Gurla'da. Adamlarını korkuyla hizada tutarlar. Kampları temiz ve hoş gözükür ama ordular birbirine girdiğinde savaşmaya yürekleri yoktur. Üçüncü yayılım ateşinde dağılıverirler." *Benim adamlarım gibi değil*, diye aklından geçirdi. *Adro tugayları gibi değil*.

"Umarım haklısındır," dedi Hilanska.

Tamas bir süre Kez nöbetçilerinin bir kilometre uzakta devriye

gezmelerini seyretti. Adamlar rahatlıkla Hilanska'nın top menzilinde olmalarına rağmen mühimmat harcamaya değmezdi. Ana ordu neredeyse üç kilometre geride kamp kurmuştu, başlarındaki subaylar Hilanska'nın toplarından çok Tamas'ın barut büyücülerinden korkuyorlardı.

Tamas taş duvarın kenarına tutunup üçüncü gözünü açtı. Bir baş dönmesinin ardından Başka'yı açık seçik görmeye başladı. Dünya pastel bir parıltı kazandı. Uzakta, bir düşman devriyesinin gece yaktığı ateşler gibi parlayan ışıklar vardı –Kez İmtiyazlıları'nın ve Zebellahları'nın parıltıları. Tamas üçüncü gözünü kapatıp şakaklarını ovuşturdu.

“Hâlâ aynı şeyi düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Hilanska.

“Neyi?”

“İstilayı.”

“İstila mı?” diye burun kıvrıdı Tamas. “Bizimkinin on katı büyüklüğündeki bir orduya taarruz etmek için deli olmam gerekir.”

“Gözlerinde o bakış var, Tamas,” dedi Hilanska. “Zincirini çekiştiren bir köpeğin bakışı. Seni uzun zamandır tanırım. Fırsatını bulursan Kez'i istila etmeye niyetlendiğini gizlemedin.”

Tamas ilerideki nöbetçileri süzdü. Kez ordusu o kadar geriye yerleşmişti ki onları hazırlıksız yakalamak neredeyse imkânsızdı. Arazi de bir gece saldırısı için siper sağlamıyordu.

“Yedinci ile Dokuzuncu'yu düşmana belli etmeden oraya götürsebilseydim o ordunun kalbini deşebilir ve onlar daha neyin vurduğunu bile anlamadan Budwiel'a dönebilirdim,” dedi Tamas usulca. Bu düşünceyle nabızı hızlandı. Kezliler hafife alınacak gibi değildi. Sayı üstünlüğü onlardaydı. Omuztaç Muharebesi'nden sonra bile hâlâ birkaç İmtiyazlılar'ı vardı.

Fakat Tamas en iyi tugaylarının nelere kadir olduğunu biliyordu. Kez stratejilerini ve zayıflıklarını da. Kez askerleri ülkenin muazzam köylü nüfusundan toplanırdı. Subayları ise, makamlarını satın almış soylulardı. Tamas'ın adamları gibi vatansever, çelik yürekli, demir bilekli değillerdi.

“Benim oğlanlardan birkaçı biraz keşfe çıktı,” dedi Hilanska.

“Öyle mi?” Tamas düşüncelerinin bölünmesinden duyduğu asabiyeti bastırdı.

“Budwiel'ın dehlizlerini bilir misin?”

Tamas evet cevabını homurdanarak verdi. Dehlizler Batı Kolonu'nun, yani Wasal Geçidi'ni teşkil eden iki dağdan birinin al-

tında uzanırdı. Bu doğal ve yapay mağara karışımına Budwiel'in ölüleri yerleştirilirdi.

"Oralar askerlere yasak," dedi Tamas, sitemini sesinden uzak tutamayarak.

"Cezaları neyse daha sonra veririm. Fakat onları kırbaçlatmadan önce söyleyeceklerini duymak isteyebilirsin."

"Buldukları şey bir Kez casusluk şebekesi değilse işimize yarayacağından kuşkuluyum."

"Daha iyisi," karşılığını verdi Hilanska. "Adamlarını Kez'e sokman için bir yol buldular."

Tamas bu ihtimal karşısında kalbinin coştüğünü hissetti. "Beni onlara götür."

BÖLÜM

3



Taniel sadece otuz santim yukarısındaki tavana bakarak kenevir hamağında sağa sola sallanırken seferleri sayıyor, yumuşak ve ıslıgımsı bir müzikle odayı dolduran Gurla gaydasını dinliyordu.

Bu müzikten nefret ediyordu. Sanki hem doğru düzgün duyulamayacak kadar yumuşak hem de ona azı dişlerini birbirine sürttürecek kadar yüksek bir sesle kulaklarında yankılanıyordu. On civarında, sallanışlarının sayısını karıştırdı ve derin bir nefes verdi. Ağzındaki sıcak duman dudaklarının arasından kıvrılarak yükseldi ve tavanın ufalanan sıvasına çarparak dağıldı. Taniel dumanın, içinde yattığı oyuğun çatısından kaçmasını ve mala batakhanesinin ortasına doğru uçup gitmesini seyretti.

İçeride onunki gibi bir düzine oyuk vardı. İkisi doluydu. Taniel orada bulunduğu iki hafta boyunca henüz kullanıcıların işlemek ya da karınlarını doyurmak için ayağa kalktıklarını veya uzun ağızlıklı pipolarından çekip malayı tazelemesi için işletme sahibini çağırmanın dışında bir şey yaptıklarını görmüş değildi.

Taniel kendi mala piposunu tazelemek maksadıyla yana eğildi. Hamağının yanındaki sehpa da birkaç parça koyu renkli malanın bulunduğu bir tabak, boş bir kese ve bir tabanca duruyordu. Taniel tabancanın nereden geldiğini hatırlamıyordu.

Mala parçalarını küçük, yapışkan bir topak şeklinde bir araya getirdi ve piposunun ağzına tıktı. Topak derhal yandı ve Taniel ciğerlerine uzun bir nefes çekti.

“Daha ister misin?”

Batakhane sahibi, Taniel’in hamağına yanaştı. Gurlalı adamın teni kahverengi olmasına rağmen bir Delivli’ninki kadar koyu değildi. Ayrıca gözlerinin altı ve avuçları daha açık bir tondaydı. Çoğu Gurlalı gibi uzun boylu ve cılızdı. Yıllardır temizlik yapmak veya bir müptelanın piposunu temizlemek için batakhanesinin oyuklarına eğilmekten kamburu çıkmıştı. Adı Kin’di.

Taniel kesesine uzandı ve boşaldığını anımsamayana kadar parmaklarıyla içini yokladı. “Param kalmadı,” derken sesi kendi kulaklarına bile hırıltılı geldi.

Ne zamandır buradaydı? Biraz kafa yorduktan sonra, iki haftada karar kıldı. Daha önemlisi buraya nasıl gelmişti?

Burası derken mala batakhanesini değil, Adopest’i kastediyordu. Kresimir’in sarayının zirvesinde Ka-poel’in Kez Fırkası’nı yok ettiği çatışmayı, tüfeğinin tetiğini çektiğini ve bir merminin tanrı Kresimir’i gözünden vurduğunu hatırlıyordu.

Sonrası tümüyle karanlıktı, ta ki terden sıırıslıkam uyanana ve Ka-poel’i ellerinde taze kanla üstüne çıkmış halde bulana dek. Otel koridorundaki cesetleri –babasının, ceketlerinde yabancı bir sembol bulunan askerlerini– hatırlıyordu. Sonrasında otelden ayrılmış ve hafızasındakileri unutma ümidiyle düşe kalka buraya gelmişti.

Tabii tüm bunları hâlâ hatırlıyorsa mala işini yapmıyor demekti.

“Asker ceketi,” dedi Kin, ceketin klapasına dokunarak. “Düğmelerin.”

Taniel giydiği cekete baktı. Adro ordusuna özgü koyu mavi giysinin kenarları ve düğmeleri gümüştü. Ceketi otelden almıştı. Ona ait değildi; üstüne çok büyüktü. Klapaya bir barut büyücüsü broşu –gümüş bir barut fiçisi– takılıydı. Belki sahiden *onundu*. Yoksa kilo mu vermişti?

Ceket daha iki gün önce tertemizdi. O kadarını hatırlıyordu. Şimdiyse salya lekeleriyle, yemek artıklarıyla ve mala közlerinden kalmış küçük yanıklarla kaplıydı. Çukur aşkına, en son ne zaman yemek yemişti?

Taniel kemer bıçağını çıkardı ve düğmelerden birini parmakları arasında tuttu. Durakladı. Kin’in kızı odada yürüyordu. Batakhane-nin köhneliğine rağmen temiz gözüken soluk beyaz bir elbise giymişti. Taniel’den birkaç yaş büyük olmalıydı ama eteklerine yapışan çocuklar yoktu.

“Kızım hoşuna gitti mi?” diye sordu Kin. “Senin için dans edebi-

lir. İki düğmeye!” Sözlerini vurgulamak için iki parmağını kaldırdı. “O Fatrastalı cadıdan çok daha güzeldir.”

Kin’in köşede oturarak Gurla gaydasını çalan karısı, müziğine ara verip ona bir şeyler söyledi. Gurlaca iki çift laf ettiler, sonra Kin tekrar Taniel’e doğru döndü. “İki düğmeye!” diye tekrarladı.

Taniel bir düğmeyi kesip Kin’in avucuna bıraktı. Dans, ha? Acaba Kin, Adro diline kinaye yapabilecek kadar hakim miydi, yoksa kızı sahiden de dans etmekle mi yetinecekti?

“Belki daha sonra,” deyip bir çocuk yumruğu ebatlarındaki taze bir mala topağıyla tekrar hamağına yayıldı. “Ka-poel cadı falan değil. O...” Duraksayıp genç kızı bir Gurlalıya tarif etmenin yolunu aradı. Maladan dolayı düşünceleri yavaşça, miskince hareket ediyordu. “Pekâlâ,” diye kabullendi. “O bir cadı.”

Taniel mala piposunu doldurdu. Kin’in kızı onu seyrediyordu. Taniel kadının kaçamaksız bakışlarına yarı açık gözlerle karşılık verdi. Kadının bazı standartlara göre güzel olduğu söylenebilirdi. Yine de Taniel için çok uzun boylu ve sıskaydı; tıpkı çoğu Gurlalı gibi. Taşındığı çamaşırları belinde dengeleyerek bir süre orada kaldı. Sonunda babası onu kışkıışladı.

Taniel en son ne zaman bir kadınla beraber olmuştu?

Bir kadın mı? Burnundan duman çıkartarak kakhaha attı. Kakhahası bir öksürükle son buldu ve Kin’in meraklı bir bakışından fazlasına yol açmadı. Hayır, bir kadın değil. O kadın. Vlora. Aradan ne kadar zaman geçmişti? İki buçuk yıl mı? Üç mü?

Taniel yeniden doğrulup oturdu ve bir barut kartuşu bulmak için cebini eşelerken Vlora’nın şimdi nerede olduğunu düşündü. Muhtemelen hâlâ Tamas ve barut fırkasının geri kalanıyla beraberdi.

Tamas oğlunu tekrar cepheye yollamak isteyecekti.

Çukura kadar yolu vardı. Bırak Tamas bizzat gelip Adopest’te oğlunu arasındı. Nasılsa son bakacağı yer bir mala batakhanesiydi.

Taniel’in cebinde hiç barut kartuşu yoktu. Ka-poel onu dımdızlak bırakmıştı. Genç kız tarafından o kahrolası komadan çıkartıldığından beri Taniel zerre kadar barut almamıştı. Tabancası bile dolu değildi. İstese dışarı çıkıp biraz barut bulabilirdi. Bir kışlaya gider, onlara barut büyücüsü broşunu gösterirdi.

Hamaktan kalkma fikri bile başını döndürmeye yetti.

Tam Taniel’in içi geçmeye başlarken Ka-poel merdivenlerden inerek batakhaneye girdi. Dudaklarından dumanlar yükselen Taniel gözlerini azıcık araladı. Genç kız durup onu inceledi.

Ka-poel kısa boylu ve minyundu. Beyaz teni kül grisi çillerle bezeliydi ve kızıl saçları üç santimden kısaydı. Taniel genç kızın saçlarının bu kadar kısa olmasından hoşlanmıyor, böyleyken oğlan-sı gözüktüğünü düşünüyordu. *Yine de onu bir oğlanla karıştırmak zor,* diye aklından geçirdi, Ka-poel omuzlarını silkerek uzun siyah trençkotundan sıyrılırken. Kız trençkotun altına kim bilir nereden arakladığı beyaz renkli kolsuz bir gömlek ve dar bir siyah pantolon giymişti.

Ka-poel genç adamın omzuna dokundu. Taniel kıza aldırış etmedi. Bırak uyuduğunu veya onu fark etmeyecek kadar derin bir mala hezeyanına kapıldığını sansındı. Öylesi daha iyiydi.

Ka-poel uzanıp bir eliyle onun burnunu sıkarken diğeriyle de ağzını kapattı.

Taniel hızla doğruldu ve kız ellerini çektiğinde derin bir nefes aldı. “Sen ne halt yiyorsun, Pole? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Genç kız gülümsedi ve mala hezeyanının etkisinde, o cam yeşili gözlere bakarken Taniel’in aklından münasebetsizce düşüncelerin geçtiği ilk sefer bu değildi. Taniel o düşünceleri kafasından attı. Pole onun yanaşmasıydı. Kendisi onun koruyucusuydu. Yoksa tam tersi miydi? Güney Turna’dayken koruma işini kız üstlenmişti.

Taniel tekrar hamağa yayıldı. “Ne istiyorsun?”

Ka-poel deri ciltli kalın bir kâğıt destesini havaya kaldırdı. Bir eskiz defteri. Güney Turna Dağı’nda kaybolanın yenisi. O olayı hatırlayınca Taniel’in içi sızladı. Eski defterde hayatının sekiz yılına ait çizimler vardı. Tanıdığı ve pek çoğu uzun zaman önce ölmüş insanlar. Kimisi dost, kimisi düşman. O eskiz defterini yitirmek, neredeyse halis Hrusch tüfeğini yitirmek kadar yüreğini burkmuştu.

Hatta neredeyse...

Mala piposunun ağızlığını dişlerinin arasına sokup sertçe emdi. Duman genzini ve ciğerlerini yakıp bedenine sızarken, anılarını köreltirken baştan aşağı ürperdi.

Yeni eskiz defterine doğru uzanırken elinin titrediğini fark etti. Elini hemen geri çekti.

Ka-poel gözlerini kıstı. Defteri genç adamın karnına bıraktı ve üstüne bir paket kara kalem koydu. Bunlar Taniel’in Fatrasta’dayken sahip olduklarından daha kaliteli çizim araçlarıydı. Ka-poel parmağıyla onları işaret etti ve bir şey çizer gibi yaptı.

Taniel sağ yumruğunu sıkı. Titrediğini kıza göstermek istemiyordu. “Ben... şimdi olmaz, Pole.”

Ka-poel daha da ısrarcı bir edayla tekrar işaret etti.

Taniel maladan derin bir nefes daha alıp gözlerini yumdu. Yanaklarından aşağı yaşlar aktığını hissetti.

Kızın defteri ve kalemleri göğsünden aldığını hissetti. Sehpanın hareket ettiğini işitti. Bir sitem bekledi. Bir yumruk. Herhangi bir şey. Gözlerini yeniden açtığı anda kızın çıplak ayaklarını batakhane merdivenlerinde kaybolurken gördü. Ka-poel'ın gitmesiyle beraber malayı tekrar içine çekti ve yüzündeki yaşları sildi.

Odayla beraber anıları da mala hezeyanında silinmeye başladı. Öldürdüğü onca insan, ölmelerine tanıklık ettiği onca dost... Kendi gözleriyle gördüğü, sonra da efsunlu bir mermiyle canını aldığı tanrı... Onların hiçbirini hatırlamak istemiyordu.

Mala batakhanesinde birkaç gün daha geçirse kendini toplardı. Eski haline dönerdi. Tamas'a rapor verir ve en başarılı olduğu işe kaldığı yerden devam ederdi: Kezliler'i öldürmek.

* * *

Budwiel'in surlarını terk etmesinden sadece birkaç saat sonra, Tamas kendini bin ton kayanın yarım kilometre altında buldu. Meşalesi karanlıkta titreytikçe mağaraların duvarlarına oyulmuş dizi dizi gömme mezarlara ışık ve gölge düşürüyordu. Tavandan, ölümlere hürmetin ürpertici bir ifadesi olan yüzlerce kafatası sarkıyor, Tamas onlara baktıkça ahirete çıkan yolun böyle gözüküp gözükmediğini merak ediyordu.

Herhalde daha fazla ateş olurdu.

Kapıldığı klostrofobiyi bastırmak için bu dehlizlerin bin yıldır kullanıldığını kendi kendine hatırlattı. Yakın bir zamanda çökecek halleri yoktu.

Geçidin ebadı karşısında şaşırılmamak elinde değildi. Kimi zaman yüz kişinin sığabileceği kadar geniş odalara rastlıyordu. En dar koridorlarda bile, bir fayton kenarlara sürtünmeden yol alabilirdi.

Hilanska'nın bahsettiği iki topçu önden yürüyordu. Kendi meşalelerini taşıyan adamlar heyecanla konuştukça sesleri içinden geçtikleri muhtelif odalarda yankılanıyordu. Tamas'ın yanında koruması Olem onlara ayak uyduruyor, bir elini tabancasından ve şüpheli bakışlarını önlerindeki iki askerden ayırmıyordu. En geridense Tamas'ın en iyi iki barut büyücüsü geliyordu: Vlora ile Andriya.

"Bu mağaralar el aletleriyle genişletilmiş," dedi Olem, parmakla-

rını taş duvarlarda gezdirerek. “Ama bir de tavanlara bak.” Parmagıyla yukarıyı işaret etti. “Hiç alet izi yok.”

“Akan suyla açılmışlar,” dedi Tamas. “Muhtemelen binlerce yıl önce.” Bakışlarını tavanda ve ardından zeminde gezdirdi. İlerledikleri hafif aşağı meyilli yol yer yer zemine oyulmuş ve her yıl oradan geçen binlerce hacı, aile ve de rahip tarafından eskitilmiş basamaklarla bölünüyordu. Tüm bu yaşanmışlık izlerine rağmen dehlizler herhangi bir yaşam belirtisinden yoksundu; top ateşinin bazı mağaraları çökertebileceğinden kaygılanan rahipler kuşatma boyunca definleri ertelemişlerdi.

Tamas bir eczacı olan babasının nadir çiçekler, otlar ve mantarlar bulmak için her yaz dağları gezdiği çocukluğunda böyle mağaralarda oynardı. Bazı mağara sistemleri öyle derin olurdu ki dağın kalbine kadar inerdi. Diğerleriye ansızın, tam da işler ilginçleşmeye başlarken bitiverirdi.

Geçit geniş bir mağaraya açıldı. Fener ışığı artık tavanda ve karşı duvarlarda dans etmeyip yukarıdaki karanlıkta kayboluyordu. Mehtapsız bir gecedden daha siyah durgun bir su göletinin kenarında duruyorlardı. Sesleri o koca boşlukta yankı yapıyordu.

Tamas grubun geri kalanını bekleyen topçuların yanına gitti. Parmakları arasında bir barut kartuşu kırdı ve diline biraz barut serpti. Vücudunu kaplayan trans ona aynı anda hem baş dönmesi hem de zihin açıklığı getirdi. Bacağındaki ağrı kayboldu ve fenerlerin yaydığı ışık demetleri ansızın mağarayı bütünüyle inceleyebilmesine rahatlıkla yeter oldu.

Duvarlar belki on-on beş metre yükseğe kadar gelişigüzel üst üste yığılmış lahitlerle kaplıydı. İçeride bir damlama sesi yankılanıyordu; yer altı gölünün kaynağı işte buydu. Tamas geldikleri haricinde hiçbir çıkış göremiyordu.

“Komutanım?” dedi topçulardan biri. Adı Ludik’ti ve meşalesini göletin üstünde tutarak derinliğini kestirmeye çalışıyordu.

“Batı Kolonu’nun yüzlerce metre altındayız,” dedi Tamas. “Ve Kez’e bir arpa boyu yaklaşmış değiliz. Bilmediğim yerlere götürülmekten hazzetmem.”

Olem’in tabancasının horoz tıkırtısı mağaradaki sessizliği bozdu. Tamas’ın arkasında Vlor ve Andriya tüfekleriyle hazır bekliyorlardı. Ludik tedirgince silah arkadaşıyla bakıştı ve sertçe yutkundu.

“Mağara sistemi burada bitermiş gibi gözüküyor,” dedi Ludik,

meşalesiyle göletin karşısını işaret ederek. “Ama bitmiyor. Devam ediyor ve dosdoğru Kez’e gidiyor.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Tamas.

Ludik azar bekleyerek tereddüt etti. “Çünkü onu keşfe çıktık, komutanım.”

“Gösterin bana.”

İlerideki bir çift lahitin arkasından dolandılar ve başlarını eğerek göründüğünden daha derin bir kayalık çıkıntının altından geçtiler. Az sonra Tamas göletin karşı tarafında duruyordu. Mağara tekrar genişledi ve karanlığa doğru inişe geçti.

Tamas yanındaki korumasına doğru döndü. “Ben söylemedikçe kimseyi vurmamaya çalış.”

Olem özenle kırpılmış sakalını sıvazlayarak topçuları süzdü. “Hayhay, komutanım.” Yine de eli tabancasının kabzasından ayrılmadı. Bugünlerde Olem’in başkalarına güvendiği pek söylenemezdi.

Bir saat sonra mağarayı geride bırakıp çalıların ve kayşatların arasından tırmanarak gün ışığına çıktılar. Güneş doğudaki dağların üstünden geçmişti ve bulundukları vadi gölgedeydi.

“Ortalık sütliman, komutanım,” dedi Olem, ona el verirken.

Tamas tabancasını kontrol etti, sonra da dalgın bir edayla bir diğ er barut kartuşunun içeriğini diline döktü. Adro Dağları’nın güney eteklerindeki sarp bir vadiye gelmişlerdi. Tamas’ın tahminlerine göre Budwiel’a üç kilometreden daha yakındılar. Eğer yanılmıyorsa Kez ordusunun tam yanındaydılar.

“Eski bir nehir yatağı, komutanım,” dedi Vlora, küçük kayaların arasında kendine bir yol bularak. “Batı istikametinde uzanıyor, sonra güneye sapıyor. Vadi tabanı bir tepelik tarafından gizleniyor. Şu an Kez’le aramızda bir kilometreden fazla yok ama bu vadiyi keşfetmekle uğraştıklarına dair en ufak bir ize rastlamadım.”

“Komutanım!” diye mağaranın içinden bir ses yükseldi.

Tamas hızla arkasına döndü. Vlora, Olem ve Andriya tüfeklerini karanlığa doğrulttular.

Dışarıya bir Adro askeri çıktı. Omzunda bir zaviyeli nişan, onun altında da bir barut boynuzu vardı. Onbaşı rütbesindeki adam Olem’in seçkin askerlerden kurulu yeni bölüğü Tüfekçiler’e mensuptu.

“Sus, salak,” diye tısladı Olem. “Tüm Kez’in seni duymasını mı istiyorsun?”

Haberci parlak gün ışığı karşısında gözlerini kırıştırtarak alnında biriken teri sildi. “Affedersiniz, komutanım,” dedi Tamas’a. “Dağda yolumu kaybettim. General Hilanska beni siz ayrıldıktan hemen sonra yolladı.”

“Ne var be adam?” diye bilmek istedi Tamas. Soluk soluğa kalmış haberciler asla iyiye işaret değildi. İletmeleri gereken haber çok önemli olmadıkça asla acele etmezlerdi.

“Kezliler, komutanım,” dedi haberci. “Casuslarımız, yarından sonra topyekün taarruz edeceklerini bildirdiler. General Hilanska derhal surlara dönmenizi istiyor.”

Tamas bakışlarını içinde bulundukları sarp vadide gezdirdi. “Sizce buraya iki günde kaç adam getirebiliriz?”

“Binlerce,” dedi Vlor.

“On bin,” diye ekledi Olem.

“İki tugaylık bir çekiç,” dedi Tamas. “Budwiel de örsümüz olur.”

Vlor’a’nın kuşkulu bir hali vardı. “Oradaki azman kuvvete kıyasla bu çok küçük bir çekiç, komutanım.”

“Öyleyse onu hızlı ve sert indirmemiz gerekecek.” Tamas vadiyi bir defa daha inceledi. “Artık geri dönelim. Mühendisler tüneli genişletmeye başlasınlar. Ayrıca geçişimiz patırtı çıkarmasın diye buraya çabucak bazı adamlar getirelim de yamacı sağlama alsınlar. Kezliler saldırıya geçtiklerinde onları Budwiel surlarında ezeceğiz.”

BÖLÜM

4



Mutfak zemininde oturarak ateşin üstünde asılı koca demir tencerenin etrafındaki alevleri seyreden Nila, dünyadaki çok az şeyin suyun kaynamasını beklemekten daha usandırıcı olduğu fikrindeydi.

Bu saatlerde çoğu malikânede çıt çıkmazdı. Nila kendini bildi bileli o sessizlikten keyif alırdı. Beyi ile hanımı evde olduklarında ve koşuşturmaca hiç bitmediğinde bir hizmetkârın yaşamı kargaşaya sürüklenir, durgun gece havasıysa Nila'yı o kargaşadan yalıttırdı. Nila yıllar gibi geçen birkaç ay öncesine kadar her hafta Dük Eldaminse'in ailesi ve hizmet personeli için su kaynatmaktan ve çamaşır yıkamaktan başka bir yaşam tanımamıştı.

Lord Eldaminse çoktan ölmüştü, hizmetkârları sağa sola dağılmışlardı ve evi yanmıştı. Nila'nın bildiği her şey yok olmuştu.

Burada, Lord Vetas'ın Adopest'in ortasındaki bir yan sokakta yer alan kent malikânesinde hane halkı asla uyumuyordu.

Devasa evin bir yerlerinde bir adam avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Nila sözcükleri anlayamasa da öfkeyle telaffuz edildiklerini duyabiliyordu. Ses muhtemelen İmtiyazlı Dourford'a aitti. Adam Lord Vetas'ın teğmenlerinden biriydi ve Nila'nın daha önce hiç kimsede görmediği kadar asabiydi. Ayrıca aşçıları dövmek gibi bir huyu vardı. Gündelik işlerinde Lord Vetas'a refakat eden koskoca korumalar da dahil, herkes ondan korkardı.

Daha doğrusu Vetas hariç herkes.

Nila'nın görebildiği kadarıyla Lord Vetas hiçbir şeyden korkmazdı.

“Jakob,” dedi Nila, mutfak zemininde yan yana oturduğu altı yaşındaki oğlanla konuşarak, “bana kül suyunu uzat.”

Jakob ayağa kalktı, sonra duraklayıp kaşlarını çattı. “Nerede?” diye sordu.

“Lavabonun altında,” dedi Nila. “Cam kavanoz.”

Jakob aradığını bulana kadar lavabonun altını eşeledi ve kavanozu kapağından tutarak kaldırdı.

“Dikkat et!” dedi Nila. Hemen ayağa fırlayıp oğlanın yanına koştu ve kavanozu yerinden kaldıran Jakob’u omuzlarından kavradı. Jakob tuttuğu şeyin ağırlığıyla geri geri sendelerken Nila bir elini kavanozun altına koydu. “Tuttum,” deyip kavanozu aldı. Aslında pek ağır sayılmazdı ama Jakob hiç güçlü kuvvetli bir çocuk olmamıştı.

Nila kavanozun kapağını açtı ve bir kaşıkla ölçtüğü kül suyunu çamaşırların üzerine döktü.

“Olmaz,” dedi, Jakob elini açık kavanoza uzattığında. “Ona dokunmak istemezsin. Çok zehirlidir. Pespembe parmaklarını yiyiverir.” Oğlanın elini kaptı ve parmaklarını şaka yollu ısırды. “Kızgın bir köpek gibi!”

Kıkırdayan Jakob odanın karşısına kaçtı. Nila kül suyunu yüksek bir rafa koydu. Böyle malzemeleri çocukların erişebileceği yerde tutmamaları gerekirdi, Jakob evdeki tek çocuk olsa bile.

Nila, hâlâ Eldaminse malikânesinde yaşasaydı nasıl bir hayat sürdürecek olacağını merak etti. İki hafta önce Jakob’un doğum günü bir partiyle kutlanırdı. Ev çalışanlarına ikramiye ve fazladan bir ikindi izni verilirdi. Dük Eldaminse muhtemelen ona bir –veya iki üç– defa daha sarkıntılık ederdi ve Leydi Eldaminse onu sokağa atmayı düşünürdü.

Nila eski evinde çamaşır yıkadığı sakin geceleri özliyordu. Hizmetkâr kadrosu içindeki çekişmeleri ve kıskançlıkları, Lord Eldaminse’in tacizci ellerini özlemediği kesindi. Fakat onları daha beteriyile takas etmişti.

Lord Vetas’ın malikânesiyle.

Lord Vetas’ın... odasının bulunduğu mahzenden bir çılgık yükseldi.

“Lanet olası çukur,” diye kendi kendine mırıldandı Nila, gözlerini tekrar mutfak ateşine doğru çevirerek.

“Hanımefendiler sövmezler.”

Nila sırtının kasıldığını hissetti. Ses alçak ve sakindi. Aşağıda tur

atan köpek balıklarının bozmadığı okyanus yüzeyi gibi, yanıltıcı bir şekilde yumuşaktı.

“Lord Vetas.” Nila arkasına döndü ve mutfak kapısında dikilen adama reverans yaptı.

Bir Rosvelli olan Vetas'ın teni koyu sarıydı. Sırtı dimdikti ve bir eli yelek cebinde duruyor, diğeryise her akşam içtiği kırmızı şarap kadehini gelişigüzel bir aşinalıkla tutuyordu. Nila'nın özenle bizzat ütülediği beyaz gömleğiyle, koyu mavi yeleğiyle ve siyah pantolonuyla, sokakta görülse iyi giyimli bir kâtime veya tüccara benzetilebilirdi.

Nila onun hakkında herhangi bir varsayımda bulunmanın ölümcül bir hata olacağını farkındaydı. Vetas bir katildi. Nila onun ellerini boğazında hissetmişti. Gözlerinin –aynı anda her şeyi görmüş gibi duran gözlerinin– içine bakmış ve Vetas'ın canlı şeylere yönelik kayıtsızlığını görmüştü.

“Ben bir hanımefendi değilim, lordum,” dedi Nila.

Vetas'ın gözleri onu dikkatle inceledi. Nila o bakışlar karşısında çıplakmış gibi hissediyordu. Sanki kasap tahtasındaki bir et parçasıydı. Bu düşünce onu daha da korkuttu.

Ve de kızdırdı. Bir anlığına Lord Vetas'ın tabutunda yatarken de böylesine sakın ve ölçülü gözüküp gözükmeyeceğini merak etti.

“Neden burada olduğunu biliyor musun?” diye sordu Vetas.

“Jakob'a göz kulak olmak için.” Nila oğlana göz attı. Jakob merakla Vetas'ı süzüyordu.

“Doğru.” Vetas'ın yüzü ansızın bir tebessümle yarıldı. Yüz hatları, gözlerine ulaşmayan bir samimiyete büründü. “Buraya gel, çocuk,” dedi, diz çökerek. “Sorun yok, Jakob. Sakın korkma.”

Jakob'un bir soylu çocuğu olarak aldığı eğitim, ona itaat etmekten başka seçenek bırakmıyordu. Yol göstermesi için Nila'ya bakarak Vetas'a doğru ilerledi.

Nila göğsünün buz kestiğini hissetti. Kendini ikisinin arasına atmak, ateşin içindeki demir çubuğu kapıp Vetas'ı kovalamak istedi. Adamın yüzündeki sahte tebessüm, alışıldık soğukkanlı bakışlarından çok daha korkutucuydu.

“Git,” diye, kendini cılız bir sesle konuşurken duydu.

“Sana şeker getirdim.” Vetas oğlana renkli ambalaja sarılı bir şekerleme uzattı.

“Jakob, dur...” diye başladı Nila.

Vetas kadını bakışlarıyla susturdu. Gözlerinde bir tehdit, herhangi bir duygu yoktu. Olan tek şey soğukluktu.

“Alabilirsin,” dedi Nila, “ama yarın kahvaltıdan sonra yemek kaydıyla.”

Vetas şekerlemeyi çocuğa verip onun başını sıvazladı.

Ona dokunma, diye içinden haykırdı Nila. Yine de kendini Vetas’a gülümsemeye zorladı.

“Jakob neden burada, lordum?” dedi, soruyu korkusunun arasından iterek.

Vetas doğruldu. “Orası seni ilgilendirmez. Bir hanımefendi gibi davranmayı bilir misin, Nila?” diye sordu.

“Şey... sanırım. Ben altı üstü bir çamaşırcıyım.”

“Bence ondan fazlasısın,” dedi Vetas. “Mevkisinin üstüne çıkma yetisi herkeste vardır. Kralcı barikatlarından sağ kurtuldun, ardından genç Jakob’u kurtarma gayesiyle Feldmareşal Tamas’ın karargâhına sızdın. Üstelik güzelsin. Doğru düzgün giydirildiğinde hiç kimse güzelliği görmezden gelemesin.”

Nila adamın kralcı barikatlarını nereden biliyor olabileceğini merak etti. Ona Tamas’ın karargâhından bahsetmişti ama... Vetas güzelliği derken ne kastediordu ki?

“Seni bundan,” –eliyle Jakob’u ve çamaşırları işaret etti– “fazlası için kullanabilirim.”

Şekerlemesini elinden geldiği kadar gizlice kemirmekte olan Jakob, Vetas’ın sesindeki hor görüyü fark etmeyecek kadar meşguldü. Nila ise değildi. Ve adamın “kullanmak” derken ne kastediordu olabileceği onu korkuttu.

“Lordum.” Tekrar reverans yaparken nefretini yüzüne yansıtmamaya çalıştı. Belki onu banyo yaparken öldürebilirdi. Eldaminse evindeyken kâhyanın oğlundan ödünç aldığı o polisiye romanlardaki gibi.

“Bu arada,” diyen Vetas bir ayağıyla mutfak kapısını açık tutarak koridora çıktı. “Onu buraya getirin,” diye seslendi.

Biri küfretti. Bir kadın, kızgın bir yaban kedisinin öfkesiyle haykırdı. Koridorda bir boğuşma yaşandı ve Vetas’ın korumalarından ikisi, bir kadını mutfaka sürükledi. Kırklı yaşlarındaki kadının vücudu çok fazla çocuk doğurmaktan ötürü, sarkmaması gereken yerlerden sarkmış, cildi güneşte yıpranmamışsa dahi çalışmaktan kıvrılmıştı. Kıvrıcık siyah saçları başının arkasında topuz yapılmıştı ve gözlerinin altındaki torbacıklar fazla uyumadığını gösteriyordu.

Kadın Nila ile Jakob'u görünce durdu.

"Oğlum nerede?" diye Vetas'a çıktı.

"Mahzende," dedi Vetas, "ve işbirliği yaptığın müddetçe zarar görmeyecek."

"Yalancı!"

Vetas'ın dudaklarına küçümseyici bir tebessüm dokundu. "Nila, Jakob. Bu Faye. Pek akli başında değil ve kendine zarar vermemesi için devamlı gözlenmesi lazım. Artık seninle aynı odayı paylaşacak, Jakob. Onu gözlememe yardım eder misin, evladım?"

Jakob ciddiyle kafa salladı.

"Aferin."

"Seni geberteceğim," dedi Faye, Vetas'a.

Vetas kadına yaklaşıp kulağına bir şey fısıldadı. Kasılan Faye'in benzi kül gibi oldu.

"Şimdi," dedi Vetas, "Faye sorumluluklarını devralacak; Nila. Çamaşırları o yıkayacak ve Jakob'un bakımına yardımcı olacak."

Nila kadınla karşılıklı baktı. Karnındaki korku yumağının aynı-sını Faye'in yüzünde görebiliyordu.

"Ya ben?" Nila, Vetas'ın ihtiyacının kalmadığı birine ne yapacağını adı gibi biliyordu. Jakob'un ölü dadısını -Vetas'ın planlarına uymayı reddedeni- daha dün gibi hatırlıyordu.

Vetas ansızın odayı kat etti. Nila'yı çenesinden tutarak yüzünü önce bir yana, sonra diğerine çevirdi. Başparmağını kızın ağzına sokup dişlerini incelerken Nila'nın o parmağı ısırılmamak için kendini zorlaması gerekti. Sonra ansızın geri çekildi ve az önce bir hayvana dokunmuşçasına ellerini bir mutfak havlusuna sildi.

"Ellerin çamaşır yıkamaktan çok az yıpranmış. Doğrusunu söylemek gerekirse şaşırtıcı derecede az. Sana sabahleyin biraz losyon vereceğim ve onu saat başı süreceksin. Kaşla göz arasında o elleri soylu bir kadınınkiler gibi yumuşacık yapacağız." Genç kızın yanığını sıvazladı.

Nila adamın gözüne tükürmemek için kendini zor tuttu.

Vetas öne eğildi ve Jakob duymasın diye alçak sesle konuştu. "Bu kadın," diyerek Faye'i işaret etti, "senin sorumluluğun, Nila. Keyfi mi kaçırırsa acısını sen çekersin. Jakob da... Ve inan bana, insanlara acı çektirmeyi iyi bilirim."

Vetas yine geri çekildi ve Jakob'dan tarafa bir tebessüm etti. Tekrar konuşurken sesini yükseltti. "Sanırım sana yeni giysiler gerekiyor, Jakob. Bundan hoşlanır mısın?"

“Hem de çok, bayım,” cevabını verdi Jakob.

“Yarın o işi hallederiz. Oldu olmuşken birkaç oyuncak da alırsız.”

Vetas gözlerinde sessiz bir tehditle Nila’ya baktı ve korumalarıyla beraber odayı terk etti.

Faye elbisesine çekidüzen verip derin bir nefes aldı. Bakışları içerde gezindi. Yüzünden karışık duygular geçti: öfke, panik ve korku. Nila bir anlığına kadının bir kızartma tavası kapıp kendisine saldıracağını zannetti.

Acaba bu kadın kimdi? Neden buradaydı? Onun da bir tutsak, Vetas’ın entrikalarındaki bir diğer piyon olduğu belliydi. Nila ona güvenebilir miydi?

“Adım Nila,” dedi genç kız. “Bu da Jakob.”

Faye’in bakışları Nila’ya sabitlendi ve kaşlarını çatarak onu başıyla selamladı. “Ben Faye. Ve o piç kurusunu geberteceğim.”

BÖLÜM

5



Adamat, Adopest'in liman semtindeki köhne binaların birinin yan kapısından içeri girdi. Sekreterlerin ve saymanların arasından, hiç sağına soluna bakınmadan koridorlarda ilerledi. Tecrübelerine göre hiç kimse nereye gittiğini bilen birini sorgulamazdı.

Adamat, Lord Vetas tarafından arandığının farkındaydı.

Bu sonuca varmak zor değildi. Vetas halen Faye'e sahipti. Kozlar onun elindeydi ve Adamat'ı ölü yahut avucunun içinde istediğine şüphe yoktu.

O nedenle Adamat göze batmıyordu. Ailesi Feldmareşal Tamas'ın askerlerince korunuyordu; boynunu giyotinden sakınmak için feldmareşalle vardığı anlaşmanın bir parçası da buydu. Adamat artık gölgelerden çalışarak Lord Vetas'ı bulup planlarını keşfetmek ve daha fazla zarar görmeden Faye'i kurtarmak zorundaydı. Tabii karısı hâlâ hayattaysa.

Bunları tek başına yapamazdı.

Soylu Emek Savaşçıları'nın merkezi, Adopest rıhtımlarından fazla uzakta olmayan, basık ve çirkin bir tuğla binaydı. Dışarıdan bakıldığında pek bir şeye benzemezdi ama tüm Dokuz'daki en büyük sendikanın ofislerini barındırırdı. Savaşçıların her alt kolu bu merkezden geçerci: bankerler, madenciler, fırıncılar, değirmenciler ve dahası.

Fakat Adamat'ın yalnızca tek bir adamla konuşması lazımdı ve onun yanına giderken fark edilmek istemiyordu. Sonunda üçüncü

kattaki alçak tavanlı bir koridordan geçip bir ofis kapısının önünde durakladı. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu.

“Fikrim hakkında ne düşündüğün umurumda değil,” diye geldi, tüm sendikanın başı olan Ricard Tumblar’ın sesi. “Onu bulup ikna edeceğim. Bu iş için en iyi adam o.”

“Adam mı?” karşılığını verdi bir kadın sesi. “*Bir kadının* bunu yapamayacağını mı sanıyorsun?”

“Gene başlama, Cheris,” dedi Ricard. “Lafın gelişi öyle söyledim. Bunu bir erkek-kadın meselesi haline getirme. Sırf o bir asker olduğu için bu fikirden hazzetmiyorsun.”

“Sen de sebebini çok iyi biliyorsun.”

Adamat arkasındaki döşeme tahtalarının gıcırdamasıyla Ricard’ın cevabını kaçırdı. Dönüp baktığında, ardında dikilen bir kadın gördü.

Otuzlarının ortalarında gözüken kadın düz sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Genellikle uşaklarda rastlanan türde bol bir pantolon ve beyaz bir fırfırlı gömlekten teşkil, resmi bir üniforma giymişti. Ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Bir sekreter. Adamat’a lazım olan son şey.

“Yardımcı olabilir miyim, bayım?” dedi kadın. Ses tonu sertti ve bakışları Adamat’ın yüzünden bir an olsun ayrılmıyordu.

“Tüh,” dedi Adamat. “Umarım sizi ürkütmemişimdir. Niyetim kulak misafiri olmak değildi. Ricard’la konuşmam gerekiyor, hepsi bu.”

Kadın kesinlikle inanmış gibi gözüküyordu. “Sekreter sizi bekleme odasına almalıydı.”

“Binaya yan kapıdan girdim,” diye itirafta bulundu Adamat. Yani bu kadın sekreter değil miydi?

“Benimle lobiye gelin de size bir randevu verelim,” dedi kadın. “Bay Tumblar şu an çok meşgul.”

Adamat belini hafifçe kırdı. “Randevu almamayı yeğlerim. Ricard’la sadece biraz konuşmam gerekiyor. Çok acil bir mesele vardı da.”

“Lütfen, bayım.”

“Ricard’la birkaç dakika konuşsam yeter.”

Kadının sesi hafifçe kısıldı ve hemen daha tehditkâr bir havaya büründü. “Benimle gelmezseniz haneye tecavüzden sizi polise veririm.”

“Yok daha neler!” diye sesini yükseltti Adamat. İsteddiği son şey yaygara koparmaktı ama ne yapıp edip Ricard’ın dikkatini çekmesi lazımdı.

“Fell!” Ricard ofisinden seslendi. “Fell! Eh be, Fell. Bu patırtı da ne?”

Fell gözlerini kısarak Adamat’a baktı. “Adınız ne?” diye sertçe sordu.

“Müfettiş Adamat.”

Fell’in tavırları bir anda değişti. Tartışma kabul etmeyen o ciddi bakışlar kayboldu. Kadın hafifçe iç geçirdi. “Niye baştan söylemediniz? Ricard bize tüm şehirde sizi arattırıyordu.” Adamat’ın yanından geçip kapıyı açtı. “Müfettiş Adamat sizi görmeye gelmiş, efendim.”

“E öyleyse onu koridorda bırakma. Hemen içeri gönder!”

Oda dağınık fakat temizdi; en azından bu seferlik. Her bir duvarda boylu boyunca kitap rafları uzanıyordu ve odanın ortasını demir ağacından bir çalışma masası taçlandırıyordu. Ricard masanın arkasında oturuyordu ve karşısında elli yaşlarında gözüken bir kadın vardı. Adamat kadının varlıklı olduğunu ilk bakışta anladı. Parmaklarındaki altın yüzüklere değerli taşlar takılıydı ve elbisesi en kaliteli muslin kumaştan dikilmişti. Yüzünü dantelli bir yelpazeyle yellerken Adamat’a bakmaktan bilerek kaçınıyordu.

“Kusura bakma, Cheri,” dedi Ricard. “Bu çok önemli.”

Kadın Adamat’ı iterek yanından geçti ve odayı terk etti. Kapının çarparak kapanmasıyla birlikte yalnız kaldılar. Adamat az önce ne hakkında konuştuklarını sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Ricard’ın bunun özel bir mesele olduğunu söyleyip geçmesi kadar, durumu açıklamak için bir saatini harcaması da mümkündü. Adamat şapkasını ve pardösüsünü çıkarıp eski dostuyla sarıldı.

Ricard tekrar masasının arkasına geçti ve boş sandalyeyi işaret etti. Aynı anda konuştular:

“Adamat, yardımına ihtiyacım var.”

“Ricard, yardımına ihtiyacım var.”

İkisi de sustu, sonra Ricard gülerek bir elini kafasındaki kelleşmiş noktada gezdirdi. “Yıllardır yardımına ihtiyaç duymamıştın,” deyip derin bir nefes aldı. “Öncelikle Berberler konusunda ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim.”

Siyah Sokak Berberleri. Güya Ricard’a hesap veren fakat daha sonra Adamat’a kendi evinde saldıran sokak çetesi. Cidden topu topu bir ay mı olmuştu? Adamat’a aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu.

“Tamas köklerini kazıdı,” dedi Adamat. “Sağ kalanlar da Samur-dişi’nde çürüyorlar.”

“Oh olsun.”

Adamat kafa salladı. Kendine bu konuda daha fazla konuşacak kadar güvenmiyordu. O olay için Ricard'ı suçladığı yoktu ama artık Ricard'ın adamlarına olan güveni çok daha azdı.

“Faye hâlâ şehir dışında mı?” dedi Ricard.

Adamat'ın duyguları gözlerine yansımış olmalıydı. Ricard yüz tiklerini okuyarak ve doğru anda ne demesi gerektiğini bilerek geçimini sağlayan biriydi. Hemen ayağa kalktı ve kapıyı azıcık araladı. “Fell,” dedi, “rahatsız edilmek istemiyorum. Kimse içeri gelmesin. Hiç ses çıkmasın.”

Kapıyı tekrar kapatıp sürgüledi ve masasına döndü.

“Bana her şeyi anlat,” dedi Ricard.

Adamat duraksadı. Ricard'a gidip gitmeme ve giderse neler diyeceği konusunda günlerce kararsız kalmıştı. Ricard'a güvenmiyor değildi; asıl sorun onun adamlarına güvenmemesiydi. Lord Vetas'ın her yerde casusu vardı. Fakat Ricard'ın ta kendisine de güvenemezse hayatında yardım isteyebileceği kimse kalmamış demekti.

“Faye ve çocuklar Lord Vetas adında biri tarafından kaçırıldılar,” dedi Adamat. “İşbirliğimi garantilemek için zorla alıkonuldular. Tamas'la yaptığım konuşmalar ve soruşturmam hakkında Vetas'a bilgi verdim.”

Ricard gerildi. Duymayı beklediği her neyse, belli ki bu değildi. “Yani Tamas'a ihanet mi ettin?” *Ve hâlâ yaşıyorsun, öyle mi?* sorusu dile getirilmedi.

“Tamas'a her şeyi anlattım,” dedi Adamat. “Beni affetti –en azından şimdilik– ve Lord Vetas'ın peşine düşmemi emretti. Çocuklardan çoğunu kurtarınay başardım ama Faye ile Josep hâlâ onun elinde.”

“Vetas'ı avlamak için Tamas'ın askerlerini kullanamaz mısın?”

“Önce onu bulmam lazım. Ama bulsam bile, keşke her şey o kadar kolay olsaydı. Vetas yerimi tespit eder etmez hiç şüphe yok ki beni Faye'in canıyla tehdit edecek. Onu sessizce bulmak, izini sürmek ve Tamas'ın gazabını üstüne çekmeden önce karımı ondan kurtarmak zorundayım.”

Ricard yavaşça kafa salladı. “Demek Vetas'ın nerede olduğunu bilmiyorsun?”

“Herif hayalet gibi. Bana şantaj yapmaya başladığı zaman hakkında araştırma yaptım. Adına hiçbir yerde rastlamadım.”

“Sen bile onu bulamadıysan adamlarımın bulabileceğinden şüpheliyim.”

“Onu bulmana ihtiyacım yok. Bilgiye ihtiyacım var.” Adamat elini

cebine soktu ve Vetas'ın aylar önce verdiği kartviziti çıkardı. Kartın üstünde bir adres vardı. "Elimdeki tek ipucu bu. Buradan pek uzak olmayan eski bir ambar. Orası hakkındaki her şeyi bilmeliyim. Sahibi kim? Etrafındaki mülkler kimlere ait? Ne zaman satılmış? Her şey. Adamların benim kolay kolay ulaşamayacağım kayıtlara ulaşabilirler."

Ricard başıyla onayladı. "Elbette. Her ne gerekiyorsa." Kartviziti almak için uzandı.

Adamat dostunun elini tutarak onu durdurdu. "Bu iş çok ciddi. Karımın ve oğlumun hayatları buna bağlı. Adamlarına güvenebileceğinden emin değilsen hemen söyle ki onu kendim arayayım." *Berberlerle olanları unutma*, diye içinden ekledi Adamat.

Ricard müfettişin sözlerindeki imayı anlamış gibiydi. "Güvenebileceğim birileri var," dedi Ricard. "Tasalanma. Emin ellerdesin."

"Bir şey daha var," dedi Adamat. "Bu olaya bulaşanlardan ikisine karşı gelmekten çekinebilirsin."

Ricard gülümsedi. "Biri Tamas değilse kim olabileceğini hayal dahi edemiyorum."

"Lord Claremonte ve Mâlik."

Ricard'ın tebessümü silindi. "Lord Claremonte adını duymak beni şaşırtmadı," dedi. "Brudania-Gurla Ticaret Şirketi, kurulduğu-muz günden bu yana sendikanın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor. Claremonte kurnazdır ama beni korkutmuyor."

"Onu boşlamakta acele etme. Lord Vetas onun hesabına çalışıyor." Karısı ve oğlu Vetas'ın elindeydi. Adamat'a göre, Faye ile Josep'i bizzat o rehin almış sayılırdı.

Ricard geçirici bir jest yaptı. "Mâlik'in de işe karıştığını mı söylüyorsun? Tabii ki ona güvenmiyorum fakat ihanet meselesinde onu bizzat akladın sanıyordum."

"Mâlik'i asla aklamadım," dedi Adamat. "Tamas'ı öldürmeye çalışanın Charlemund olduğunu öğrendim, o kadar. Ailemi rehin tutanlar arasında Mâlik'in boksörlerinden biri vardı. Mâlik, boksörlerinin başka işler bulmaları konusunda nasıldır bilirsin; hiçbiri ondan izin almadan başka biri hesabına çalışamaz." Bu da Mâlik'in Lord Claremonte'la müttefik olabileceği anlamına geliyordu.

"Adımını dikkatli at, dostum," diye uyardı Ricard. "Vetas seni kullanmaya çalışıyor olabilir fakat Mâlik hiç düşünmeden bütün aileni öldürüp gömmekten çekinmez." Adamat'tan aldığı kartvizite göz atıp yelek cebine koydu. "Meseleyi araştıracağım, endişelenme. Ama senden de bir iyilik isteyeceğim."

“Dinliyorum.”

“Çift Atar Taniel’i bilir misin?”

“İsmi biliyorum,” dedi Adamat. “Dokuz’daki diğer herkes gibi. Gazeteler Güney Turna Dağı’nın zirvesindeki çatışmadan sonra komaya girdiğini yazıyordu.”

“Artık komada değil,” dedi Ricard. “Bir hafta önce kendine geldi ve ortadan kayboldu.”

Adamat’ın aklı hemen Lord Vetas’a gitti. Herif bilfiil Tamas’ın aleyhine çalışıyordu. Feldmareşalin oğlunu yakalama fırsatını asla kaçırmazdı. “Herhangi bir şiddet belirtisi var mıydı?”

Ricard başını iki yana salladı. “Şey, evet. Ama zannettiğin gibi değil. Taniel görev yerini kendi rızasıyla terk etti. Tamas oğlunun başına kendi askerlerini dikmişti ama benim adamlarım da gözlerini onun üstünde tutuyorlardı. Taniel’in her iki grubu da atlatmış olması epey utanç verici. Sessiz sedasız bulunması gerekiyor.”

“Geri getirilmesini mi istiyorsun?” dedi Adamat. “Bir barut büyücüsünü isteği dışında bir şey yapmaya zorlayacak değilim.”

“Hayır, sadece yerini tespit et ve bana haber ver.”

Adamat ayağa kalktı. “Ne yapabilirim bakacağım.”

“Ben de şu Lord Vetas’ı sorup soruşturacağım.” Ricard eski dostunun itirazlarını peşinen önlemek için bir elini kaldırdı. “Gizlice. Söz veriyorum.”

Budwiel’in en büyük yemekhanesine giren Tamas içeriden yükselen iştah açıcı kokular karşısında kendinden geçecek gibi oldu.

Yüzlerce adamının akşam yemeği yediği masaların yanından hızla geçti ve kendi açlığını yok saymaya çalışarak mutfağa yöneldi.

Aradığı adamı gözden kaçırmak kolay değildi: İri yarıydı, şişmandı, çoğu kimseden daha uzun boyluydu, bel hizasındaki siyah saçlarını başının arkasında toplamıştı ve zeytuni cildi, kökeninde bir miktar Rosvel kanı olduğunu açığa vuruyordu. Ve o sırada mutfağın bir köşesinde durmuş, parmak uçlarında yükselerek en üst fırın sırasının içine göz gezdiriyordu.

Mihali resmî olarak Tamas’ın aşçıbaşısıydı. O ve asistan kadrosu yalnızca Tamas’ın tüm ordusuna değil, Budwiel kentine de en üst kalitede yemekler pişiriyorlardı. Halk Mihali’ye bayılıyordu, askerler ona tapıyorlardı.

Eh, belki de ona *cidden* tapmaları lazımdı.

Çünkü o Adro'nun baş azizi Adom'un reenkarnasyonu ve tanrı Kresimir'in kardeşiydi. Bu da onu bir tanrı yapıyordu.

Mihali feldmareşale doğru döndü ve çok sayıdaki asistanının üstünden el sallayarak etrafında bir un bulutu kaldırdı.

"Feldmareşal!" diye seslendi aşçıbaşı. "Buraya gel."

Tamas rütbesiz bir asker gibi çağrılmaktan duyduğu öfkeyi bastırdı ve ekmek masalarının arasından geçerek ilerledi.

"Mihali—"

Tanrı-aşçıbaşı onun sözünü kesti. "Feldmareşal, gelmene ne kadar sevindim anlatamam. Seninle konuşmam gereken çok önemli bir mesele var."

Çok önemli mi? Tamas aşçıbaşını daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemişti. Hemen öne eğildi. Bir tanrıyı ne endişelendirebilirdi ki? "Ne oldu?"

"Yarınki öğle yemeğine ne pişireceğime bir türlü karar veremiyorum."

"Seni ahmak!" diye çıkıştı Tamas, bir adım geri çekilerek. Mihali'nin sabaha dünyanın sonunun geleceğini ilan etmesini beklemişçesine kalbi kulaklarında gümbürdüyordu.

Mihali hakareti fark etmemiş gibiydi. "Onlarca yıldır ne pişireceğimi bilemediğim hiç olmadı. Normalde her şeyi önceden planlarını ama... Üzgünüm, bir şeye mi canın sıkın?"

"Burada bir savaş kazanmaya çalışıyorum, Mihali! Kezliler Budwiel'in ön kapısına dayandılar."

"Açlık da benimkine dayandı!"

Mihali'nin öyle keyifsiz bir hali vardı ki Tamas kendini sakinleşmeye zorladı. Bir elini aşçıbaşının koluna koydu. "Ne pişirirsen pişir adamlar parmaklarını yiyecekler."

"Kuşkonmazlı çilbir, somon fileto, bal soslu kuzu pirzola ve muhtelif meyveler düşünüyordum."

"Al sana üç öğün yemek," dedi Tamas.

"Üç öğün mü? Üç öğün ha? Altı üstü dört çeşit yemek saydım. Doğru düzgün bir öğle yemeğine bile yetmez. Üstelik aynı şeyi beş gün önce de hazırlamıştım. Ne biçim bir aşçıbaşı aynı yemeği haftada bir kereden fazla çıkarır ki?" Mihali un kaplı parmaklarıyla çenesini sıvazladı. "Her şeyi nasıl böyle mahvedebildim? Belki bir artık yıldıydır."

Tamas asabiyetini dizginlemek maksadıyla, Taniel'in çocuklu-

ğundan beri yapmadığı bir şeyi yaptı ve içinden ona kadar saydı. “Mihali, yarından sonra çatışmaya gireceğiz. Bana yardım eder misin?”

Tanrı tedirgin gözüktü. “Birilerini öldürmemi istiyorsan cevabım hayır,” dedi.

“Bizim için bir şeyler yapabilir misin? Sayıca bizden on kat üstünler.”

“Planın nedir?”

“Yedinci ve Dokuzuncu tugayları dehlizlerden geçirip Kez mevzilerini yandan kuşatacağım. Budwiel’a saldırıya geçtiklerinde onları surlara kısıtayıp geri püskürteceğiz.”

“Bak, bu kulağa çok askerî geliyor.”

“Mihali, lütfen dikkatini topla!”

Aşçıbaşı nihayet yarınki menüyü ararcasına yemekhane çadırının içine bakınmaktan vazgeçti ve gözünü Tamas’a dikti. “Kresimir bir kumandandı. Brude da öyleydi. Bense bir aşçıbaşıyım. Ama madem soruyorsun: Stratejin çok yüksek bir riske ve aynı derecede yüksek bir mükâfata sahipmiş gibi gözüküyor. Yani sana dört dörtlük uyuyor.”

“Herhangi bir yardımda bulunabilir misin?” diye nazikçe sordu Tamas.

Mihali bir süre kafa yordu. “Adamlarının hücumu geçene kadar fark edilmemelerini sağlayabilirim.”

Tamas’ın yüreğine su serpildi. “İşte bu harika olur.” Biraz bekledi. “Mihali, tedirgin bir halin var.”

Mihali onu dirseğinden tutup çadırın bir köşesine götürdü. Orada alçak sesle konuştu. “Kresimir gitti.”

“Doğru,” dedi Tamas. “Taniel onu öldürdü.”

“Hayır, hayır. Kresimir gitti ama öldüğünü hissetmedim.”

“İyi de, tüm Dokuz hissetti. İmtiyazlı Borbador’a göre dünyadaki her Maharetli ve İmtiyazlı onun ölümünü hissetmiş.”

“Hissettikleri şey onun ölümü değildi,” dedi Mihali, elinden bırakmadığı bir hamur topağını yoğurarak. “Kendisini başından vurduğu için Taniel’e yaptığı misillemeydi.”

Tamas’ın ağzı kuruyuverdi. “Yani Kresimir’in hâlâ yaşadığını mı söylüyorsun?” İmtiyazlı Borbador, onu bir tanrının öldürülemeyeceği konusunda uyarıştı. Tamas adamın yanıldığını ummuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Mihali. “Zaten beni endişelendiren de bu. Aramızda kâinatın yarısı bulunduğu anda bile onu hep sezerdim.”

“Yoksa Kez ordusuyla beraber mi?” Eğer öyleyse Tamas bütün planlarını iptal etmek, tüm stratejilerini gözden geçirmek zorunda kalırdı. Kresimir Kez ordusunun yanındaysa sonları gelmiş olablirdi.

“Hayır, değil,” dedi Mihali. “Olsaydı bilirdim.”

“Ama dedin ki...”

“Seni temin ederim,” dedi Mihali. “O kadar yakında olsaydı bilirdim. Zaten bana açık açık meydan okumak gibi bir riske girmez.”

Tamas yumruklarını sıkı. Bir muharebe planlamanın en kötü tarafı belirsizliklerdi. Her ihtimali göz önünde bulunduramamak onu hep tedirgin ederdi ve bu tanrısal boyutta bir belirsizlikti. Tamas'ın planlarını uygulamaktan ve Mihali'nin askerleri gizleyerek sağlayacağı yardımın yeteceğini ummaktan başka çaresi yoktu.

“Şimdi,” dedi Mihali, “o konuyu kapattıysak yarınki menü için yardıma ihtiyacım var.”

Tamas tanrıyı göğsünden dürttü. “Aşçıbaşı sensin,” dedi. “Bense komutanım ve hazırlanmam gereken bir muharebe var.”

Feldmareşal bu sözlerin ardından yemekhaneyi terk etti. Komuta çadırına kadarki yolu yarılacağı sırada da Mihali'nin kabak çorbasından bir kâse kapmadığı için kendi kendine sövdü.

Ricard tarafından Çift Atar Taniel'i aramaya gönderileli henüz yirmi dört saat bile olmamışken, Adamat kendini tekrar sendika başkanının limana yakın ofisinde otururken buldu.

Bir kurşun kalemin ucunu kemiren Ricard, çalışma masasının karşı tarafından ona bakıyordu. Başında kalan az miktarda saç rüzgâr yemiş bir saman balyası gibi dimdik duruyor, Adamat'ı eski dostunun iki görüşme arasında hiç uyumamış olabileceğini düşünmeye sevk ediyordu. Hiç olmazsa, Ricard bugün farklı bir gömlek ve ceket giyiyordu. Odası tütsü, yanık kâğıt ve çürük et koktuğu için Adamat evrak yığınlarından birinin altında yenmemiş bir sandviç olup olmadığını merak etti.

“Dün gece eve gitmedin, değil mi?” diye sordu Adamat.

“Nereden anladın?”

“Berbat görünmen dışında mı? Çizmelerini değiştirmemişsin. Tanıştığımızdan beri aynı çizmeleri iki gün üst üste giydiğini hiç görmedim.”

Ricard ayaklarına baktı. “O bile gözünden kaçmıyor.” Yorgun gözlerini ovuşturdu. “Sakin bana Çift Atar’ı çoktan bulduğunu söyleme.”

Adamat bir kâğıt parçası çıkardı. Üstüne Adro ordusunun kahramanının vicdan azabı içinde boğulduğu mala batakhanesinin adresini yazmıştı. Kâğıdı Ricard’a uzattı. Dostu onu almaya çalışınca da ansızın fikrini değiştirmiş gibi son saniyede geri çekti.

“Bu sabah gazetede ilginç bir haber okudum,” dedi Adamat. Ricard tepki vermeyince bahsi geçen gazeteyi koltuk altından çıkarıp çalışma masasının üstüne attı. “Ricard Tumbler, Adro Cumhuriyeti’nin Başbakanı Olmaya Aday,” diye, manşeti yüksek sesle okudu.

“Ah,” dedi Ricard, bozuntuya vermeden. “O.”

“Niye bana söylemedin?”

“Kafan yeterince meşgul gözüküyordu.”

“Ve sen yeni hükümetimizin lideri olma peşindesin. Ne demeye rıhtımlarda iş yapıyorsun?”

Ricard’ın keyfi yerine geliverdi. “Yeni bir yer inşa ettirdim. Aslına bakarsan yarın oraya taşınıyorum. Yine fabrikalar semtinde ama önde gelen konukları ağırlamak için birebir. Gidip görmek ister misin?”

“Şu aralar biraz yoğunum,” dedi Adamat. Ricard’ın yüzü asılınca da ekledi. “Başka bir zaman seve seve.”

“Çok hoşuna gidecek. Cafcaflı, görkemli. Ama şık.”

Adamat alaycı bir homurtu çıkardı. Ricard’ı tanıyorsa “cafcaflı” hafif kaçırdı. Kâğıt parçasını dostunun masasına attı. “Ya Taniel’i ima ettiğinden daha az kişiye arattırıyordun ya da adamların geri zekâlı.”

“Adresi tanıyamadım,” dedi Ricard, kâğıda bakarak. Öyle çok sırtıyordu ki yanakları kızarmıştı.

Adamat onun coşkusunu paylaşacak havada değildi. “Savaşın sonra, askerlerin doğruca gittiği iki şey vardır: evleri veya sefahat. Çift Atar Taniel bir kariyer askeri, o yüzden tahminim ikinci ihtimaldi. Gönül eğlendirmenin en çabuk yolu da Halk Meclisi’nin kuzeybatısındaki Gurla Mahallesi’nden geçer. Taniel kontrol ettiğim altıncı mala batakhanesindeydi.”

“Şansın yaver gitmiş,” dedi Ricard. “İtiraf et. Taniel herhangi bir yerde olabilirdi. Ama şansına, ilk baktığın yerden çıktı.”

Adamat omuz silkti. Soruşturma işleri, itiraf etmeye yanaşmaya-çağı kadar şansa dayanırdı fakat bunu bir müşteriye söyleyecek hali yoktu. “Peki sen dün verdiğim adresin kaydını bulabildin mi?”

Ricard masasındaki kâğıtları kurcaladı. Biraz sonra Vetas'ın kart-vizitini Adamat'a geri verdi. Kartın üstüne bir isim ve adres yazılmıştı.

"Fell bizzat kontrol etti," dedi Ricard. "Ambar onca insan dururken bir terzi tarafından satın alınmış; iki yıl önce. Terzi satın aldıktan sonra tekrar satıldığını gösteren herhangi bir kayıt yok. Bu da sendikanın işe aracılık etmediği anlamına gelir. Bina gizlice satın alınmış olmalı. Daha fazla yardım edemediğim için üzgünüm."

"Eh, bu da bir başlangıç," dedi Adamat. Ayağa kalkıp şapkasını ve bastonunu eline aldı.

"Sou-Smith'i yanına alıyorsun, değil mi?" diye sordu Ricard. "Şu Vetas denen adamın peşine yalnız başına düşmeni istemiyorum."

"Sou-Smith hââ yataktan kalkamadı," dedi Adamat. "Berberlerden epey zarar gördü."

Ricard yüzünü buruşturdu. "Gidip Leydi Parkeur'a tedavi olabilir."

Leydi Parkeur, Yukarı Talien'deki eski bir kilisede, binlerce kuşla beraber yaşayan orta yaşlı, eksantrik bir kadındı. Saçlarından tüyler hiç eksik olmazdı ve her zaman kümes gibi kokardı ama kentte yaraları iyileştirme becerisine sahip olan tek Maharetli'ydi. Yalnızca irade gücüyle yırtık dokuları ve kırık kemikleri birleştirebilirdi ve İmtiyazlı bir şifacıdan daha pahalıydı.

"Elimdeki her kuruşu Charlemund'dan aldığım yaraların o kadın tarafından iyileştirilmesine harcadım," dedi Adamat. "Ailemin izini sürebilmek için öyle yapmaya mecburdum."

Ricard, Adamat'ın yerinden sıçramasına neden olarak, aniden "Fell!" diye bağırdı.

Bir an sonra kadın kapıda belirdi. "Bay Tumlbar?"

"Leydi Parkeur'a haber yolla. Bana borçlu olduğu kıyağı tahsil edeceğim. Sou-Smith adında, iyileştirilmesi gereken bir boksör var. Ona bugün bir hasta ziyareti yapacağını söyle."

"Leydi Parkeur hasta ziyaretlerine gitmez," diye belirtti Fell.

"Benim için, istese de istemese de gidecek. Yan çizerse ona o keçi hadisesini hatırlat."

"Hayhay," dedi Fell.

"Keçi hadisesi mi?" diye sordu Adamat.

Ricard etrafına bakındı. "Hiç sorma. Kahrolası bir içkiye ihtiyacım var."

"Ricard, benim için böyle uğraşmana gerek yok," dedi Adamat.

Leydi Parkeur'un tedavilerinin kaç a patladığını bizzat öğrenmişti. Onu görmek için genellikle haftalarca beklemek gerekirdi. Adamat Feldmareşal Tamas'ın kişisel ricası sayesinde tedavi olabilişti.

“Lafını bile etme,” dedi Ricard. “Kaç defa kıcıımı kurtardın unuttum.” Bir kitap yığınının arkasından bir içki şişesi aldı, şişenin dibindeki bir parmak bulanık sıvıyı tek dikişte bitirdi, sonra da surat astı. Daha fazla alkol bulmak için kısa bir arayışın ardından yerine döndü. “Ama senden daha başka kıyaklar istemeyeceğimi zannetme. Şu ‘Başbakan’ meselesi epey uğraştıracak.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Güzel. Şimdi git şu Lord Bilmemne hakkında toplayabildiğin kadar bilgi topla. Aklımda Faye ile senin bir sonraki evlilik yıldönümünüz için şöyle sağlam bir hediye vardı. Onu alacak kadar yaşamanızı yeğlerim.”

BÖLÜM

6



Taniel ceketindeki son gümüş düğmeyi de kesip Kin'e verdi. Kambur Gurlalı düğmeyi mum ışığında yakından inceledi, ardından diğer hepsine yaptığı gibi onu da cebine koydu ve Taniel'in hamağının yanındaki sehpayı bir mala topağı bıraktı.

Suratındaki tamaha rağmen gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

"Bu kadar çabuk bitirme. Hazzına var. Tadını çıkar. *Zevk al*," dedi Kin.

Taniel iri bir mala parçasını piposuna soktu. Eski közler onu hemen tutuşturdu ve Taniel derin bir nefes çekti.

"Başkasının yirmi günde içeceğini bir günde bitiriyorsun," dedi Kin. Çömeldiği yerden genç adamın pipo tüttürmesini seyretti.

Taniel gümüş barut büyücüsü broşunu kaldırıp parmakları arasında döndürdü. "Sihir yüzünden olmalı," dedi. "Burada daha önce bir barut büyücüsü ağırlamış mıydın?"

Kin başını iki yana salladı.

"Şahsen mala içen bir barut büyücüsü hiç tanımadım," dedi Taniel. "Biz barut çekeriz. Kendimizi canlı hissetmek için daha fazlasına ihtiyaç duymayız."

"Öyleyse, neden mala içiyorsun?" Kin batakhanenin ortasını süpürerek oyalanıyordu.

Taniel derin bir nefes aldı. "Çünkü barut unutturmaz."

"Ah. Unutmak. Herkes malayı unutmak için içer." Kin bilgiche kafa salladı.

Taniel oyuğunun tavanına bakarak hamağın sallanışlarını saydı.

“Yatmaya gidiyorum,” dedi Kin, süpürgesini köşeye bırakarak.

“Bekle.” Taniel elini uzattı, sonra ne kadar acınası görüldüğünü fark edip onu geri çekti. “Geceyi geçirmeme yetecek kadar ver.”

“Gece mi?” Kin başını iki yana salladı. “Artık sabah oldu. Ben geceleri çalışırım. Çoğu içici o zaman uğrar.”

“Öyleyse gündüze yetecek kadar ver.”

Kin ona az önce verdiği topağa bakarak bu isteği düşünürmüş gibi gözüktü. Söylediği doğruysa, öyle bir topağın dört beş gün yetmesi gerekirdi.

“Bana o barut fiçisini verirsen sana üç hafta içebileceğin kadar mala veririm.”

Taniel barut fiçisi broşunu yumruğunda sıktı. “Olmaz. Daha başka?”

“Kızım da üç hafta senin olur.”

Gurlalı malacının öz kızını müşterilere pazarlaması karşısında Taniel’in içi kalktı.

“Hayır.”

“Sanattan hoşlanır mısın?” Kin, Ka-poel’in Taniel için getirdiği eskiz defterini ve kalemi eline aldı.

“Bırak onları.”

Kin iç geçirerek defteri aldığı yere koydu. “Hiç değer yok. Paran yok.”

Taniel parkasının ceplerini kontrol etti. Boştu. Parmaklarını gümüş nakışlarda gezdirdi.

“Parkama ne kadar verirsin?”

Kin burnunu çekip kumaşa dokundu. “Azıcık.”

“Öyleyse onu ver.” Taniel mala piposunu masaya koydu ve parkasından sıyrılıp onu Kin’e uzattı.

“Soğuktan ölürsen cenaze masraflarını karşılamam.”

“Yazın ortasındayız. Ver şu kahrolası malayı.”

Kin yapışkan siyah maladan hayal kırıklığı yaratacak kadar küçük bir topak verdi ve Taniel’in parkasıyla beraber merdivenden çıkarak gözden kayboldu. Taniel tepesindeki döşeme tahtalarının atılan adımlarla gıcırdadığını ve Kin’in Gurlaca konuşan sesini duydu.

Tekrar hamağına yayılıp mala piposundan uzun bir nefes çekti.

Malanın bir insana anılarını saatlerce unutturduğu söylenirdi. Taniel kaybettiği saatleri düşündü. Ne zamandır buradaydı? Günler mi? Haftalar mı? O kadar uzun bir zaman geçmiş gibi gelmiyordu.

Pipoyu ağzından çıkardı ve batakhane mumlarının loş ışığında inceledi. “Kahrolası şey hiçbir işe yaramıyor,” dedi kendi kendine. Kresimir’in gökten indikten sonra o bulutun içinden çıktığını hâlâ görebiliyordu. Bir tanrı! Gerçek, kanlı canlı bir tanrı. Acaba büyüüp günün birinde Dokuz’un tanrısını vuracağını bilseydi çocukluktaki rahibi ne yapardı?

Sihirli mermi Kresimir’in gözüne girdiğinde zaman durmamıştı, yani dünya tanrısız da yaşayabilirmiş gibi gözüküyordu. Fakat Kresimir’in dünyaya dönmesini önlemek için kaç kişi canından olmuştu? Yüzlerce Adrolu. Dostlar. Müttefikler. Binlerce Kezli; yüzlercesi Taniel’in elleriyle.

Gözlerini her yumduğunda yeni bir çehreyle karşılaşıyordu. Bu bazen öldürdüğü bir adam veya kadın oluyordu. Bazen Tamas veya Vloru. Bazen de Ka-poel. Belki sebep malaydı ama vahşi kızın yüzü ne zaman gözlerinin önünde canlansa kalp atışları hızlanıveriyordu.

Basamaklar gıcırdadı. Taniel kafasını kaldırdı. Dumanların arasında Ka-poel’i merdivenden inerken gördü. Genç kız odayı aşmış yanına geldi ve onu çatık kaşlarla süzdü.

“Ne var?” dedi Taniel.

Pole onun gömleğini çekiştirdi, sonra da kendi uzun trençkotuna dokundu. *Ceket*. Kahretsin. Fark ettiği ilk şey.

Taniel korumacı bir edayla ellerini mala topağına sardı.

Ka-poel, elini gözle görülemeyecek bir hızla uzattı ve mala piposunu dişlerinin arasından kapı.

“Seni küçük kaltak,” diye tısladı Taniel. “Onu geri ver.”

Genç kız çevik bir hareketle elinden kaçmış sırtarak odanın ortasında durdu.

“Ka-poel, o pipoyu bana geri getir.”

Kız başını iki yana salladı.

Taniel’in nefesi sıkıştı. Ansızın bulanık görmeye başlayan gözlerini kırıştıtırırken bunun maladan mı yoksa kendi hiddetinden mi olduğunu kestiremedi. Kısa bir çabanın ardından hamakta doğrulup oturdu.

“Onu *hemen* geri ver.” Bacaklarını hamaktan aşağı sarkıttı fakat ayağa kalkmayı denediğinde, Başka’ya bakmak için üçüncü gözünü açtığı anlardakinden çok daha yoğun bir mide bulantısına kapıldı. Kalbi kulaklarında gümürdeyerek tekrar hamağa serildi.

“Lanet olası çukur,” diye fısıldadı, şakaklarını tutarak. “Pestilim çıkmış.”

Ka-poel mala piposunu odanın karşı tarafındaki bir taburenin üstüne bıraktı.

“Onu oraya koyma,” dedi Taniel. Sesi artık zayıf çıkıyordu. “Bana getir.”

Kız başını iki yana sallamakla yetindi ve trençkotunu çıkardı. Taniel itiraz edemeden önce ona doğru yaklaştı ve trençkotu hamağın üzerinden geçirip adamın omuzlarına kadar örttü.

Taniel giysiyi itekledi. “Üşüteceksin,” dedi.

Kız parmağını ona doğrulttu.

“Kahretsin, yaz mevsimindeyiz. Ben böyle iyiyim.”

Ka-poel trençkotu onun göğsüne kadar çekti.

Taniel giysiyi tekrar geri vermeye çalıştı. “Ben çocuk değilim.”

Bunu duyunca kızın gözlerinde sanki bir şimşek çaktı. Trençkotu Taniel’in üstünden çekip aldı ve yere attı.

“Pole, neler–” Geri kalan sözleri boğuk bir çığlıkta kayboldu çünkü Ka-poel bir bacağını hamağın üstünden geçirip onun tam kucağına oturdu. Rahat etmek için kıcını oynatırken Taniel’in kalp atışları biraz daha hızlandı. O daracık oyukta yüzleri neredeyse birbirine dokunacaktı. “Pole...” dedi, ansızın nefesi kesilerek. Mala piposu ve hatta elindeki küçük mala topağı çoktan unutulmuştu.

Kızın dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslattı. Kendinden emin, dikkatli bir hali vardı; tıpkı bir hayvan gibi.

Taniel üst kattaki giriş kapısının hızla açıldığını neredeyse duymuyordu. Döşeme kalaslarında sert adımlar inip kalktı. Bir kadın Gurlaca bağırmaya başladı.

Ka-poel başını eğdi. Taniel omuzlarını kasarak kendini ona doğru itti.

“Yüzbaşı Çift Atar Taniel!” Basamaklar bir çift azimli çizmenin ağırlığıyla gıcırdadı. Üniforma benzeri bir elbise giyen bir kadın elinde şapkasıyla içeri girdi. “Yüzbaşı!” dedi. “Yüzbaşı, ben–”

Kadın Taniel’i kucağında Ka-poel’la görünce donakaldı. Taniel yanaklarının kızardığını hissederek Ka-poel’a kısa bir bakış attı. Kız ona ufak, bilgiç bir tebessüm ettiyse de gözlerinde asabi bir bakış belirip kayboldu. Yana yuvarlanarak Taniel’in üstünden kalktı ve çabuk bir hareketle trençkotunu yerden alıp omuzlarına attı.

Kadın yan dönüp gözünü karşı duvara dikti. “Bayım, özür dilerim. Meşgul olduğunuzu bilmiyordum.”

“Çıplak değiliz. Başka yerlere bakınana gerek yok,” diye sert bir

karşılık verdi Taniel. Konuşurken sesi çatlayınca genzini temizledi. “Sen de kimsin be?”

Kadın hafifçe belini kırdı. “Adım Fell Baker. Kutsal Emek Savaşçıları müsteşarıyım.” İkiliyi uygunsuz bir halde yakalamasına rağmen azıcık bile utanmış gözükmüyordu.

“Sendika mı? Beni nasıl buldun?” Taniel, midelerini şiddetle bulandırmalarına rağmen kendini toparlayıp hamağın üzerinde oturur bir pozisyon aldı. Acaba en son ne zaman yemek yemişti?

“Ben Ricard Tumblar’ın yaveriyim, bayım. Beni buraya o gönderdi. Kendisi sizinle görüşmeyi çok istiyor.”

“Tumblar mı? Öyle birini tanımıyorum.” Taniel hamağına yeniden yayılıp Ka-poel’ı süzdü. Mala batakhanesinin karşı tarafındaki bir taburede oturan genç kız onun piposunu avucuna vurarak müsteşarı inceliyordu.

Fell bir kaşını kaldırdı. “Ricard Tumblar sendikanın başıdır, bayım.”

“Umurumda değil.”

“Sizi öğle yemeğine davet etmemi istedi.”

“Git başımdan.”

“Çok miktarda paranın tehlikede olduğunu söylüyor.”

“Umurumda değil.”

Fell onu kısa bir süre daha inceledikten sonra arkasına döndü ve geldiği kadar ani bir biçimde gıcırtılı basamakları tırmandı. Üst kattan kısık konuşma sesleri geldi. Gurlaca konuşuyorlardı. Taniel taburedeki Ka-poel’a baktı. Kız kısa bir süre onun bakışlarına karşılık verdi, sonra da göz kırptı.

Yahu neler oluyordu?

Müsteşar az sonra tekrar aşağı indi.

“Bayım, anlaşılan hiç paranız kalmamış.”

Taniel mala piposunu arandı. Ah. Hâlâ Ka-poel’daydı. Tabii.

“Pipomu ondan alıp bana verir misin?” dedi Taniel kadına.

Fell genç kıza doğru döndü. Aralarında anlam yüklüymüş gibi gözükken bir bakışma yaşandı. Bu durum Taniel’in hiç hoşuna gitmedi.

Müsteşar ellerini kavuşturdu. “Vermem, bayım.” İki adımda odayı kat etti ve Taniel’i çenesinden tutup yüzünü zorla kendine doğru çevirdi. Taniel kadının bileğini kavradı fakat Fell göründüğünden daha kuvvetliydi. Kadın onun gözlerini inceledi.

“Bırak beni, yoksa lanet olası canını alırım,” diye homurdandı Taniel.

Fell denileni yapıp geri çekildi. “Buraya geldiğinizden beri ne kadar mala içtiniz?”

“Bilmiyorum,” diye homurdandı Taniel. Müsteşar üstüne yürürken Ka-poel kılını bile kıpırdatmamıştı. Aman ne yardımseverdi.

“Dört günde o şeyden dört kilo tüketmişsiniz. İşletmeci bana öyle söyledi.”

Taniel omuz silkti.

“Bu miktar bir savaş atını öldürmeye yeter, bayım.”

Taniel burnunu çekti. “Bana o kadar çok etki etmedi.”

Fell’in yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Ağzını açtı, kapadı, sonra tekrar açıp konuştu. “O kadar çok etki etmedi mi? Ben-” Şapkasını kapıp yukarı çıktı ve birkaç dakika sonra geri geldi.

“İşletmeci ne kadar içtiğinizi kendi gözleriyle görmüş,” dedi kadın. “Az önce gözlerinizi inceledim. Mala zehirlenmesine dair en ufak bir belirti yok. Ben, şu kahrolası dumanın içinde dikilip sizinle konuşurken bile zehirlenmiş olmalıyım. Size tanrı dokunmuş.”

Taniel ayağa fırladı. Bir an hamağında yatarken bir an sonra Fell’in yakasına yapışmıştı. Başı dönüyor, çarpık görüyor, elleri hiddetle titriyordu. “Bana tanrı falan dokunmadı,” dedi. “Bana... ben...”

“Lütfen beni bırakın, bayım,” dedi Fell nazikçe.

Taniel ellerinin iki yanına düştüğünü hissetti. Kendi kendine mırıldanarak bir adım geri çekildi.

“Toparlanmanız için biraz zaman tanıyayım,” dedi Fell. “Ricard’ı görmeye giderken yolda size yeni bir ceket alırsız.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Taniel dermansızca. Köşeye kadar yalpaladı ve dayanacak bir duvar bulmaktan minnet duyarak dinlendi. Belki de *gidemem* dese daha doğru olurdu. Yedi sekiz metreden daha uzağa yürüyebileceğinden kuşkuluydu.

Fell iç geçirdi. “Bay Tumbalar sizi kendi mala batakhanesinde ağır-lamayı teklif ediyor. Buradan çok daha konforlu bir mekândır ve işletmecisi ceketinizi almaz. Bu daveti reddederseniz sizi oraya zorla götürme talimatı aldık.”

Taniel dönüp Ka-poel’a göz attı. Genç kız bir örgü şişini andıran, neredeyse ön kolu uzunluğunda, sivriltilmiş bir çubukla tırnak altlarını temizliyordu. Bir an için Taniel’le göz göze geldi. Dudaklarında yine o küçük ve bilgiç tebessüm, gözlerinde yine o asabi bakış belirdi.

“Ricard’ın batakhanesi buradan çok daha mahremdir, bayım,” dedi Fell, eline öksürerek.

Taniel, az önce Ka-poel’la arasında yaşanan her neyse, tekrarlanacağından emin değildi. “Pekâlâ, Fell. Ama bir şey var.”

“Nedir, bayım?”

“Sanırım iki gündür ağzıma lokma koymadım. Bir öğle yemeği hiç fena olmaz.”

* * *

Taniel iki saat sonra Adopest limanındaydı. Adro ticaretinin yürütüldüğü liman, kuzeydeki Ad Nehri’nden ve onun kollarından gelip güneydeki Surkov Pasajı’na ve oradan Kehribar Ova’nın ötesine yapılan kargo sevkiyatına yön verirdi. Savaş nedeniyle Kez’den geçen ticari yollar kapandığı için, genellikle nehir yoluyla taşınan kargolar artık katırlarla ve yük beygirleriyle dağların üstünden gönderiliyordu.

Ulaşımdaki değişime rağmen liman hâlâ Adopest’teki ticaretin merkeziydi. Mavnalar nehirden aşağı demir cevheri ve ham kereste taşıyarak Adro imalathanelerine ve silah fabrikalarına hammadde temin ediyor, buralar da her gün yüzlerce silah ve mühimmat üretiyordu.

Liman leş gibi balık, lağım ve duman kokuyordu; Taniel ayrıldığı batakhanein serin ve tatlı kokusunu özlemeye başlamıştı. Ona müsteşar Fell Baker’ın yanı sıra bir çift geniş omuzlu çelik işçisi refakat ediyor; Taniel, gitmeyi reddederse işçiler kendisini Ricard’la yapacağı görüşmeye taşımak için mi oradalar diye düşünüyordu.

Ka-poel grubu arkadan takip ediyordu. Çelik işçileri ona aldırış etmezlerken Fell temkinli davranarak bir gözünü daima kızın üstüne tutuyordu. Kadın, Ka-poel’in dilsiz bir vahşiden fazlası olduğundan şüphelenir gözüküyor, Taniel de onun alelade bir müsteşardan fazlası olabileceğini hissediyordu.

Fell suya tükürme mesafesindeki bir liman ambarının önünde durdu. Taniel ara sokakların arasından boylu boyunca uzanan Addeniz’e baktı. Gündüz vakti bile ufuktaki bir parıltıyı ve Güney Turna Dağı’nın dikkat çekici noksanlığını görebiliyordu. Manzaraya baktıkça gidip bir taşın altına saklanası geliyordu. Bir tanrının ölüm çırpınışları koskoca bir dağı dümdüz etmiş, Taniel bir ay süren bir komayla paçayı kurtarmıştı. Niye ölmediğinden emin değildi ama Ka-poel’in bu işte parmağı olduğundan kuşkulanıyordu.

Acaba geri kalan herkes de onun kadar şanslı mıydı? Bo ne-redeydi? Omuztaç'ın müdafaası sırasında dostluk kurduğu Dağ Bekçileri'ne mensup adam ve kadınlar neredeydiler?

Zihninde Kresimir'in sarayı başlarına yıkılırken Ka-poel'ı bağrına bastığı bir görüntü canlandı. Dağ çökerken ateşi ve kayayı, lavların yakıcı ısını hissetmişti.

"Gittiğine inanmak zor, değil mi?" dedi Fell, başıyla suyun kar-sısını işaret ederek. Ambarın kapısını açtı ve Taniel'i içeri buyur etti.

Taniel doğuya son bir kez baktıktan sonra başıyla kapıyı gösterdi. "Önce sen."

"Peki," dedi Fell. Çelik işçilerine dönüp onlara yelek cebindeki tunç bir tabladan puro ikram etti. "Hadi bakalım. İşinizin başına, çocuklar." İki adam onu şapkalarıyla selamladılar, purolarını yaktılar, sonra da caddeye geri döndüler. "Buyurun," dedi Fell. Hep beraber içeri girdiklerinde kapıyı Ka-poel'ın arkasından kapattı. "Ricard'ın yeni ofisine hoşgeldiniz."

Taniel ıslık çalmamak için kendini zor tuttu. Bina dışarıdan bakıldığında eski bir ambara benziyordu. Panjurları kapalı, tuğlaları uzun zamandır bakıma muhtaçtı. İçerisiyse bambaşkaydı.

Zemin siyah mermer kaplıydı ve badanalı duvarlara kırmızı saten perdeler asılmıştı. Binanın tek bir ana odası varmış gibi gözüküyordu. İki kat yüksekliğindeki ve en az iki yüz adım uzunluğundaki, seslerin yankı yaptığı bu oda yarım düzine kristal avizeyle aydınlanıyordu. Odanın sonuna doğru üniformalı bir barmenin ve kombi-nezondan başka hiçbir şey giymemiş, zengin görünümlü bir kadının bile eksik olmadığı uzun bir bar tezgâhı mevcuttu.

"Ceketiniz, bayım," dedi kadın.

Taniel koyu mavi renkli yeni üniforma ceketini çıkarıp verdi. Bunu yaparken de bakışlarının münasip olandan biraz daha uzun bir süre kadının üstünde gezindiğini hissetti. Ka-poel'a bakmaksızın dönüp odayı incelemeye koyuldu. Duvarlar sanat eserleriyle süslüydü, sık girintilere eşit aralıklarla heykeller yerleştirilmişti. Bu ancak en üst düzey soylular, hatta krallar tarafından sergilenen cinsten bir servetti. Taniel, Tamas'ın soylu sınıfını katlederken bu tür zenginliğin de kö-künü kazıdığını zannediyordu. Belki de babası çok zengin ve güçlüleri yenileriyle değiştirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Bir adam mermer zemini aşırp yanlarına geldi. Üstüne beyaz bir frak giymiş, dişlerinin arasınaysa bir puro sıkıştırmıştı. Kırk yaşlarında gözükken adamın saçları başının ortalarına kadar dökülmüştü.

Sakalını Fatrasta tarzında uzatmıştı ve yüzünde kulaklarına ulaşan, hatta gözlerine dokunan bir sırtış vardı.

“Çift Atar Taniel,” diyen adam elini uzattı. “Ricard Tumbalar. Büyük bir hayranınım.”

Taniel adamın elini çekinerek sıktı.

“Bay Tumbalar.”

“Bay mı? Pöh. Bana Ricard de. Hizmetindeyim. Bu da yanından eksik etmediğin silah arkadaşın olmalı. Şu Dynizeli. Leydim?” Ricard derin bir reverans yaptı ve Pole’un elini tutup öpmek için eğildi. Girişken tavırlarına rağmen, genç kızı hoş fakat ehil olmaktan çok uzak, çevresindekileri her an ısırabilecek bir şeymiş gibi süzüyordu.

Ka-poel nasıl tepki vereceğini bilemez gibiydi.

“Güzel bir kadın olduğunu duymuştum,” dedi Ricard, “ama öyküler hakkını vermiyormuş.” Yanlarından ayrılp bara gitti. “İçki?”

“Neyiniz var?” Taniel neşesinin biraz yerine geldiğini hissetti.

“Ne istersen,” dedi Ricard.

Taniel bundan şüpheliydi. “Öyleyse Fatrasta birası.”

Ricard barmene kafa salladı. “İki tane lütfen. Ya bayan için?”

Ka-poel üç parmağını gösterdi.

“Üç olsun,” dedi Ricard, barmene. Az sonra da Taniel’e bir maş-
rapa uzattı.

“Vay anasını,” dedi Taniel ilk yudumun ardından. “Sahiden de Fatrasta biranız varmış.”

“Ne istersen dedim ya. Geçip oturabilir miyiz?”

Ricard onları odanın karşı tarafına götürdü. Taniel yalnız olmadıklarını daha önce fark etmediği için mala sarhoşu zihnini suçladı. Bir düzine adam ve onun bir buçuk katı kadar kadın divanlarda keyif çatıyor, içki ve sigara içiyor, aralarında sessizce sohbet ediyordu.

Ricard gruba yaklaşırken tekrar konuştu. “Ah, sana bir sorum vardı, Taniel. Ordu ne kadar kara barut kullanıyor?”

Taniel gözlerini ovuşturdu. Baş ağrıyordu ve buraya Ricard’ın şakşakçılarıyla tanışmak için gelmemiştii. “Herhalde çoktur. Ben bir levazım subayı değilim. Neden soruyorsun?”

“Genelkurmaydan gitgide daha çok barut siparişi alıyoruz,” dedi Ricard, bu önemsiz bir meseleymişçesine elini sallayarak. “Tuhaf geldi, hepsi bu. Sanki talepleri her hafta ikiye katlanıyor. Endişele-necek bir şey olmadığından eminim.”

Odanın karşısındaki gruba ulaştıklarında sohbetler kesildi ve Taniel ansızın kendini huzursuz hissetti.

“Bunun özel bir görüşme olacağını sanıyordum,” dedi usulca, Ricard’ı kolundan tutup durdurarak.

Ricard kolunu tutan ele bakmadı bile. “Seni tanıtmam için bana biraz izin ver. Sonra hemen işe koyuluruz.”

Sendika başkanı, grubun arasında gezinerek Taniel’in derhal unuttuğu isimler ve önem vermediği unvanlar saydı. Bu adam ve kadınlar sendika dahilindeki çeşitli kolların başkanlarıydı: fırıncılar, çelik işçileri, değirmenciler, demirciler, nalbantlar ve altın ustaları.

Tanışma faslı sona erince Ricard sözünde durarak onları dev odanın تنها bir köşesine götürdü. Orada onlara tek bir kadın katıldı. Ricard’ın tanıttığı ilk kişi oydu ve Taniel kadının ismini hatırlamıyordu.

“Sigara?” diye teklifte bulundu Ricard, herkes bir yere otururken. Barmenle aynı ceketten giyen bir adam onlara sigaralar, purolar ve pipolar dizilmiş gümüş bir tepsi getirdi. Taniel bu derleme arasında bir mala piposunun da bulunduğu gördü. Parmakları onu almak için seğirdiyse de dürtüsünü bastırdı ve elini sallayarak hizmetkârı başından savdı.

“Sekreterin benimle görüşmek istediğini söyledi,” dedi Taniel, Fell’in ortadan kaybolduğunu şaşkınlıkla fark ederek. “Ama sebebini söylemedi. Bilmek istiyorum.”

“Bir iş teklifim var.”

Taniel tekrar yanlarındaki kadına baktı. Yaşlıcaydı ve çok zenginlere özgü küçümseyici bir havası vardı. Adı neydi ki? Ve kimleri temsil ediyordu? Fırıncıları mı? Hayır. Altın ustalarını mı?

“İlgilenmiyorum,” dedi Taniel.

“Daha ne olduğunu bile söylemedim,” diye belirtti Ricard.

“Bak,” dedi Taniel, “buraya geldim çünkü müsteşarın, istemesem bile beni zorla getireceklerini açıkça belirtti. Kibar davrandım. Kalıp geldim. Şimdi de gitmek istiyorum.” Ayağa kalktı.

“Beni buralara kadar bunun için mi getirdin, Ricard?” diyen kadın, Taniel’i burun kıvrarak süzüyordu. “Misafirperverliğinin içine eden mala sarhoşu bir askeri göreyim diye mi? Bu ülke için endişeleniyorum, Ricard. Onu eğitimsiz askerlere teslim ettik. Gönül eğlendirmekten ve öldürmekten başka bir şey bilmeyen askerlere.”

Yumruklarını sıkı Taniel dudaklarının gerilerek dişlerinin açığa çıktığını hissetti. “Beni tanıımıyorsunuz, madam. Kim olduğumu veya neler gördüğümü bilmiyorsunuz. İkinizden birinin öleceğini

bilerek başka bir insanın gözünün içine bakmadıkça askerleri anladığınızı zannetmeyin.”

Ricard divanında arkasına yaslandı ve purosunu bir kibritle tekrar yaktı. Bu haliyle boks maçı seyreden bir adama benziyordu. Böyle bir tartışma çıkmasını beklemiş miydi?

Kadının iyice tepesi attı. “Askerleri çok iyi anlarım,” dedi. “Hasta ruhlu, aptal hödüklerdir. Tecavüz eder ve çalar, öyle yapamadığınızda da öldürürsünüz. Pek çok asker tanıdım ve üniforma giyen hoyrat eşkiyalar olduğunuzu bilmek için kimsenin canını almama gerek yok.”

Ricard iç geçirdi. “Lütfen, Cheriş. Şimdi sırası değil.”

“Şimdi sırası değil mi?” diye sordu Cheriş. “Şimdi değilse ne zaman? Tamas’ın şehri demir yumrukla yönetmesinden bıktım usandım. Bu sözde savaş kahramanını buraya getirmeni ben istemedim.”

Taniel gitmek üzere döndü.

“Taniel,” dedi Ricard. “Bana biraz daha zaman tanı.”

“O kadın buradayken olmaz,” dedi Taniel. Tam kapıya yollanacakken karşısında Ka-poel’ı buldu. “Gidiyorum, Pole.”

Genç kız başını soğukkanlılıkla iki yana sallayarak onun sert yüz ifadesine karşılık verdi.

“Şuna bak!” dedi Cheriş arkasından. “Ödle herif mala batakhaneşine geri kaçıyor. Gerçeklerle yüzleşemiyor. Sen de kalkmış onu yanında istiyorsun, öyle mi, Ricard? Baksana, vahşî bir kızın sözünden çıkmıyor.”

Taniel hızla döndü. Canına tak etmişti. Zıvanadan çıkmış halde bir elini havaya kaldırdı ve Cheriş’in üstüne yürüdü.

“Vur hadi!” dedi kadın, öne eğilip bir yanağını uzatarak. “Ne kadar erkek olduğun daha iyi anlaşılır.”

Taniel donakaldı. Sahiden de ona vurmaya hazır mıydı? “Bir tanrıyı öldürdüm,” dedi öfkeyle. “Ülkemi kurtarmak için onu gözünden vurdum ve ölmesini seyrettim.”

“Yalan,” dedi Cheriş. “Yüzüme karşı yalan söylüyorsun, ha? Kresimir’in dönüşü saçmalığına inandığımı mı sanıyorsun?”

Taniel’in o anda tokadı indirmesini önleyen tek şey Ka-poel’ın onun etrafından dolaşması oldu. Genç kız gözlerini kısarak Cheriş’in karşısına dikildi. Taniel ansızın korkuya kapıldı. Bu kadına zarar vermeyi ne kadar isterse istesin Ka-poel’ın neler yapabileceğini iyi biliyordu.

“Pole,” dedi.

“Yıkıl karşımdan, vahşi sürtüğ,” dedi Cheriş, ayağı kalkarak.

Ka-poel’in yumruğı kadının burnuyla öyle sert buluştu ki, Cheriş divanın arkasına yuvarlandı. O düştüğü yerde çığlık atarken Ricard ayağı fırladı. Odanın öteki tarafında alçak sesle sohbet eden sendika yöneticileri sessizliğe gömüldüler ve hayretler içinde onlara doğru bakakaldılar.

Cheriş kendisine yardım etmeye çalışan Ricard’ı iterek ayağı kalktı. Arkasına bile bakmadan, burnundan kanlar akarak oradan kaçtı.

Ricard dehşet ve keyif arasında kısılmış bir yüz ifadesiyle Taniel’e doğru döndü.

“Özür dilemeyeceğim,” dedi Taniel. “Ne kendim ne de Pole için.” Ka-poel onun yanında durup kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Cheriş misafirimdi,” dedi Ricard. Duraksayıp purosunu inceledi. “Daha çok bira!” diye seslendi barmene. “Ama siz de misafirlerimsiniz. Cheriş bunu daha sonra burnumdan fitil fitil getirecek. Önümüzdeki aylarda müttefikim olmasını umuyordum ama görünüşe bakılırsa öyle bir şey olmayacak.”

Taniel önce Ricard’a, sonra da Cheriş’in faytoncusunu talep ettiği ön kapıya baktı.

“Gitsem iyi olacak,” dedi.

“Hayır, hayır. Bira!” diye tekrar bağırdı Ricard, barmen yanlarına geliyor olmasına rağmen. “Sen ondan daha önemlisin.”

Taniel yavaşça yerine oturdu. “Kresimir’i öldürdüm,” dedi. Bir parçası bundan gurur duymak istiyordu ama yaptığını dile getirmek bile kendini hasta hissetmesine yetiyordu.

“Tamas da öyle söyledi,” dedi Ricard.

“Bana inanmıyorsun.”

Barmen nihayet yanlarına geldi ve daha yarısını içmesine rağmen Taniel’in masrapasını dolusuyla değiştirdi. Herkesin içkisi tazelen-dikten sonra da oradan ayrıldı. Ricard konuşmadan önce birasından lıkır lıkır içti.

“Ben gerçekçi biriyim,” dedi Ricard. “Sihrin var olduğunu bilirim ama ne İmtiyazlı, ne Maharetli, ne de Damgalı’yım. İki ay önce bana Kresimir’in döneceğini söyleseydin hangi tımarhaneden kaçtığını merak ederdim.

“Ama Berberler Mihali’yi öldürmeye çalıştıklarında ben de oradaydım. Babanın –benden iki kat daha pragmatik bir adamın– bembeyaz kesildiğini gördüm. Aşçıbaşındaki bir şeyi hissetti ve–”

“Affedersin,” diye onun sözünü kesti Taniel. “Mihali de kim?”

Ricard purosunun ucundaki külü silkti. “Ah. Dünyadan haberin yok, değil mi? Mihali, Adom’un reenkarnasyonu. Kresimir’in etten kemikten kardeşi.”

Taniel ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir tanrı daha? Kresimir’in öz kardeşi?

“Anlatmaya çalıştığım,” diye devam etti Ricard, “babana göre Mihali sahiden de Adom’un reenkarnasyonu. Ve eğer Adom geri döndüyse Kresimir neden dönmese? Sonuçta evet. Kresimir’i vurduğuna inanıyorum. Peki bir tanrıyı öldürmek mümkün müdür? Bak, onu bilmiyorum.”

Sendika başkanı kaşlarını çatarak maşrapasına baktı. “Gazetelere ve halka gelince, onlar kuşkulu. Dedikodular hava uçuşuyor. İnsanlar taraf tutuyorlar. Şu an her şey inançta bitiyor ve Kresimir’in geri gelip gözüne mermi yediğine dair elimizdeki tek kanıt senin ve birkaç Dağ Bekçisi’nin sözünden ibaret.”

Taniel elden ayaktan kesildiğini hissetti. Başına gelen onca şeyden sonra sahtekâr damgası mı yiyordu? İşte bu son darbeydi. Parmakıyla kapıyı gösterdi. “Peki Güney Turna’yı nasıl açıklıyorlar? Dağ tümüyle çöktü.” Konuşurken sesinin öfkeyle yükseldiğini duydu.

“Bağırarak kimsenin fikrini değiştiremezsin,” dedi Ricard. “İnan bana. Ben bir sendika başkanıyım. Aynı şeyi ben de denedim.”

“Öyleyse ne yapabilirim?”

“Onları ikna et. Onlara ne tür bir adam olduğunu göster ve sonra, ancak sana güvendikleri zaman, onlara gerçeği söyle.”

“Bu... kulağa düzenbazlık gibi geliyor.”

Ricard ellerini iki yana açtı. “Orası kendi değer yargılarına kalmış. Ama bence bunu öyle gören biri aptalın tekidir.”

Taniel yumruklarını sıkı. Ona nasıl inanmazlardı? Dağda neler olduğunu nasıl bilmezlerdi? Tamas yaşananları gazetelere anlatmamış mıydı? Yoksa Tamas da yaşananlara inanmıyor muydu? Taniel babasının nerede olduğunu bilmiyordu. Kendine geldiği zaman başında nöbet tutan askerlere göre Budwiel’daydı. Hâlâ orada mıydı?

“Bo’nun yerini biliyor musun?”

“Bo mu?”

“İmtiyazlı Borbador. Halen hayatta mı?”

Ricard yine ellerini açtı. “Sana yardımcı olamayacağım.”

“Pek bir halta yaradığın yok, değil mi, Tumbalar?” Taniel’in içinden bir şeyleri yumruklamak geliyordu. Ayağa fırlayıp odada volta

atmaya başladı. Ne dostu vardı ne de ailesi. Şimdi ne yapacaktı? “O kadın kimdi?” diye sordu.

“Cheris mi? Bankerler sendikasının başkanı.”

“Sendika başkanının sen olduğunu sanıyordum.”

“Soylu Emek Savaşçıları’nın pek çok alt kolu bulunur. Ben tüm grup adına konuşurum ama her mesleğin kendi sendika yöneticisi vardır.”

“Ondan daha önemli olduğumu söyledin.”

Ricard kafa salladı. “Evet.”

“Neden?”

“Adro siyaseti hakkında ne kadar bilgi sahibisin?” diye, soruya soruyla karşılık verdi Ricard.

“Güç eskiden kraldaydı. Ya şimdi?” Taniel omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

“Gücün artık kimde olduğunu bilen yok,” dedi Ricard. “Halk Tamas’ta olduğunu farz ediyor. Tamas, konseyinde olduğunu düşünüyor ama konsey darmadağın oldu. Leydi Wincelav hain bir tuğbayla yaşadığı skandalın ardından inzivaya çekildi. Başpiskos tutuklandı. Asıl Lektor, tanrı Kresimir’den bir iz bulmak için doğuda Güney Turna’nın kalıntılarını inceliyor.”

“Öyleyse Adro’yu kim yönetiyor?”

Ricard gevrek gevrek güldü. “O iş bana, Mâlik’e ve Vekilharç Ondraus’a kalıyor. Asil bir grup olduğumuz söylenemez. Doğrusunu istersen, Adro şimdilik iyi durumda. Tamas ile adamları huzuru sağlıyorlar. Ama bu ancak bir yere kadar devam edebilir. Planlarımızı uygulamaya koymalıyız. Konsey tüm bunlar başlamadan önce, Manhouch tahttan iner inmez bir demokrasi, halk tarafından seçilecek bir yönetim sistemi kuracağımıza karar vermişti. Ülke eyaletlere ayrılacak, o eyaletlerden her birinin kendi seçilmiş valisi olacaktı. O kişiler de Adro’da buluşacaklar ve oylama yaparak ülke siyasetini belirleyeceklerdi.”

“Başında kral bulunmayan bir hükümet gibi.”

“Aynen öyle,” dedi Ricard. “Tabii birinin kral rolünü üstlenmesi gerekecek.”

Taniel gözlerini kıstı. “Tamas’ın öyle bir şeye sıcak baktığını hiç sanmam.”

“Elbette ona kral demeyeceğiz. Hem, pek az gerçek gücü olacak. Bir tür göstermelik lider olacak. Siyasi kararlar valiler tarafından verilse dahi ülkenin liderlik ve rehberlik için başvuracağı tek bir kişi; ona Halkın Başbakanı diyeceğiz.”

“Kral yanlılarının da tam olarak böyle bir fikir öne sürdüklerini hatırlıyorum. Tamas anında reddetmişti.”

“Tamas bunu onayladı,” dedi Ricard. “İnan bana. Konseydeki hiçbirimizin ona karşı gelmek gibi bir niyeti yok; özellikle de aleni bir şekilde. İşin sırrı, tıpkı valiler gibi yeni Halkın Başbakanı’nın da her üç yılda bir değişecek olması. Gerekli mekanizma tesis edildi. Geriye bir tek uygulamaya koyulması kalıyor.”

Taniel konunun nereye vardığını apaçık görebiliyordu. “Ve sen kendini aday göstermeye niyetlisin.”

“Elbette.”

“Neden?”

Ricard purosunu sertçe emdi ve burun deliklerinden duman üfledi. Onun bu hali Taniel’e mala piposundan yükselen dumanları hatırlattı. Mest edici dumanın cazibesine kapıldığını hissedebiliyordu.

“Halkın Başbakanı kendi başına çok az güç taşıyacak fakat tüm Dokuz’un gözü üstünde olacak. İsmi ebediyen tarih kitaplarına geçecek.” Ricard iç geçirdi. “Hiç çocuğum yok. Tam” –durup içinden saydı– “altı eş tarafından terk edildim ve her seferinde başıma geleni hak ettim. Geriye sadece ismim kaldı. Ve onun sonsuza kadar Adro’daki her öğrenciye okutulmasını istiyorum.”

Taniel birasını bitirdi. Maşrapanın dibindeki şerbetçiotu tortusu acıydı. Ona Fatrasta’yı, bozkırlarda Kez İmtiyazlıları’nı avlamayı hatırlattı. “Benim tüm bunlarla ilgim ne? Ben, hiç kimsenin döndüğüne inanmadığı bir tanrıyı öldürmüş bir askerim, o kadar.”

“Sen?” Ricard başını geriye atıp güldü. Taniel neyin böylesine komik olduğunu anlamadı.

“Kusura bakma,” dedi Ricard, gözlerindeki yaşları silerken. “Sen Çift Atar Taniel’sin! İki kıtanın kahramanısın. Dokuz tarihindeki diğer herkesten daha çok İmtiyazlı öldürmüş bir askersin. Gazetelere bakılırsa Omuztaç Kalesi’ni tek başına yarım milyon Kezli’ye karşı müdafaa etmişsin.”

“Yalnız değildim,” diye mırıldandı Taniel, o dağda ölümlerine tanık olduğu adam ve kadınları düşünerek.

“Ama halk o görüşte. Sana tapıyorlar. Seni Tamas’tan daha çok seviyorlar, üstelik Tamas onlarca yıl evvel Gurla Seferi’ni tek başına düze çıkardığından beri Adro’nun gözbebeği olmasına rağmen.”

“Peki benden ne istiyorsun? Kefillik mi?”

“Yok be,” dedi Ricard, boş maşrapasını barmene vererek. “Senden Başbakan Yardımcı’m olmanı istiyorum. Dünyadaki en meşhur insanlardan biri olup çıkacaksın.”

BÖLÜM

7



Manhouch'un idamının ardından Feldmareşal Tamas soylu mülklerinin yağınalanmasına izin verdiğinde, kuzeydoğu Adopest'teki Samalia Semti'nin yanıp kül olmayan küçük bir bölümü kalmıştı. Bahsi geçen bölüm, soylulara mal ve hizmet temin eden dükkânlarla dolu ticari bir bölgeydi. Dedikodulara göre, isyanlar sırasında o dükkânların sahipleri kendi barikatlarını kurmuşlar ve isyancıları bizzat savuşturmuşlardı.

Şimdi, yani isyanlardan beş ay sonra, zenginlerin eski çarşısı orta sınıf için bir pazar yerine dönüşmüştü. Kalite değilse de fiyatlar aşağı çekilmişti ve insanlar şehrin öteki ucundan gelip ayakkabıcıların, terzilerin, fırıncıların ve sarrafların önünde sıraya giriyorlardı.

Adamat sabahın erken saatlerinde, daha büyük kalabalıklar toplanmadan önce çıkageldi ve Vetas'ın ambarını satın alan terziyi buldu. Sonra da terzi dükkânının karşısındaki küçük bir kafede oturup kahvaltı siparişi etti ve konuşunu beklemeye koyuldu. Beklediği kişiyi tespit etmesi uzun sürmedi.

Adamat yerinden kalkıp sokağın karşısına geçti. Sou-Smith'e çaktırmadan yaklaştı. "Takip edildin mi?"

Sou-Smith, övgüyü hak edecek şekilde, irkilmedi bile. "Kahretsin," dedi boksör. "Seni tanıyamadım."

"Amaç da o." Adamat saçlarını griye boyamıştı. Yüzündeki kurumuş pudra serpintisi cildini iyice kırıkmış göstererek onu yirmi yıl yaşlandırmıştı. Yürürken topallıyor, ağırlığını yeni, gümüş başlı bir

bastona veriyordu. Ceketi ve pantolonu parayla satın alınabilecek en yüksek kalitedeydi; onları elde etmek için tanıdıklarından yardım istemesi gerekmişti. Fakat varlıklı bir beyefendi izlenimi vermeye mecburdu.

Sou-Smith başını iki yana salladı. "Takip edilmedim," dedi. "Ortalıkta gözüküyordum."

"Güzel," dedi Adamat. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Berbat. Kahrolasica şıfacı Maharetli."

Sözlerine rağmen Sou-Smith daha iyi gözüküyordu. Daha beş hafta önce iki defa vurulmuş, bıçaklanmış ve canını zor kurtarmıştı. Ricard'ın cömertliği olmasaydı, sağlığına kavuşması çok daha uzun sürerdi.

"Şuradaki kafeye gidip kahvaltı et," dedi Adamat. "Şu dükkânı gören bir yere otur." Terzinin dükkânını gösterdi. "Ben gidip biraz ağız arayacağım."

Adamat, dükkânın sadece Vetas için bir paravan olması ve Vetas'ın içeride adam bulundurması ihtimaline karşı Sou-Smith'i yanına almayı ne kadar istese de iri yarı boksör çok akılda kalıcıydı ve onun cüssesindeki birinin kılık değiştirmesine imkân yoktu. İhtiyaç çikana kadar onu yanına almak akıllıca olmazdı.

Adamat yolun karşısına geçip dükkâna girdi. Kısa bir inceleme ona bu terzinin kaliteli ceketler konusunda uzman olduğunu söyledi. Odanın kenarlarındaki mankenlere frak ve akşam ceketlerinden tut da bir dükün baloya giderken giyeceği tarza kadar her türden ceket giydirilmişti. Dükkâna, işletmecinin depolanmış kumaş kokusunu örtmek için kullandığı yoğun bir nane yağı kokusu hakimdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Terzi arka odadan çıkıp geldi. Uzun, sağlam parmaklara sahip ufak tefek adam, koyu derili bir Delivli'ydi. İnce çerçeveli bir gözlük takıyor, çıkıntılı klapalarına muhtelif toplu iğneler ve dikiş iğneleri saplanmış bir yelek giyiyordu.

"Haime?" dedi Adamat, Adopest'in güney banliyölerinde yaygın olan bir aksanı kullanarak.

"Benim," dedi terzi, kısa bir reveransla. "Ceketler ve takım elbiseler. Bugün yeni bir ceket için ölçülerinizi alabilir miyim?"

"Buraya giysi arayışıyla gelmedim," dedi Adamat. Küçümseyici bir bakış takınarak mankenleri gözden geçirirmiş gibi yaptı. "En azından bugünlük."

Haime ellerini arkasında kavuşturdu. "Başka bir iş için mi geldiniz?"

Adamat göğüs cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp açtı. “İşverenlerimin satın almak istedikleri bir mülk var,” dedi. “Kayıtlara göre mülkün sahibi sizsiniz.”

Haime’in hakikaten şaşırmış bir hali vardı. “Kendime ait hiçbir mülküm yok ki.”

“İki yıl önce fabrikalar bölgesindeki Donavi Caddesi’nde bir ambar satın almadınız mı?”

“Hayır, ben–” Haime ansızın durup bir parmağıyla çenesini sıvazladı. “Aldım. Doğru. Müşterilerimden biri orayı satın almamı, sonra da tapuyu kendisinin üstüne geçirmemi rica etti. Olayın bilinmesini istemiyordu. İşverenin yaptığı alımların gazeteler tarafından öğrenilmemesiyle ilgili bir şeyler söylemişti.”

Adamat’ın kalbi hop etti. Basit bir mülk alımıyla haberlere konulabilecek çok az örgüt mevcuttu. Bunlardan biri de Brudania-Gurla Ticaret Şirketi’ydi. O şirketin yöneticisi de Vetas’ın işvereni Lord Claremonte’ydi.

“Müşterinizin ismini öğrenebilir miyim lütfen?” dedi Adamat. Cebinden bir dolma kalem çıkarıp kâğıt parçasının üstüne getirdi.

Haime mahcup bir ifadeye büründü. “Kusura bakmayın ama müşterim bu bilginin gizli kalmasını istedi.”

“İşverenim o binayı satın almayı çok istiyor,” dedi Adamat. “Anlaşmaya varabileceğimizden eminim...” Konuşurken cebinden bir çek defteri çıkardı.

“Hayır, hayır,” dedi Haime. “Üzgünüm. Mesele para değil. Sözümün eriyimdir.”

Adamat bıkkın bir sesle iç geçirdi. “Eminim öylesinizdir.” Çek defteri ile dolma kalemi kaldırıp şapkasını ve bastonunu eline aldı. Duraklayıp beğenir bakışlarla yeniden mankenleri incelemiş gibi yaptı. Bakışları mankenlerden birine takıldığında nefesi kesildi.

Mankenin üzerindeki ceket, son konuştuklarında Lord Vetas’ın giydiği ceketin aynısıydı

“Zevk sahibiymişsiniz,” dedi Haime, hemen mankenin yanına giderek. “Bu hem şık hem de göze batmayan bir cekettir. Üstünüzde fevkalade durur.”

Adamat nabzının hızlandığını hissetti. Hem o ambarı hem de ceketini satın alan müşteri Vetas olmalıydı. Haime onun gerçeği bildiğini anlarsa kuşkuyla kapılabilirdi.

“Hayır, tarzım olduğunu sanmıyorum.”

“Saçma,” dedi Haime. “Bu ceket giyeni zayıf gösterir ve dikkatleri yüzünüze çeker. Onunla uyumlu tüm bir takım elbise dikebilirim.”

Adamat bir süre düşünürmüş gibi gözüktü. Ceketin ısınarlama dikildiği belliydi. Bel kısmında, bir yırtığın yamandığı yerde hafif bir renk farkı görülüyordu ve oraya bakarken Adamat bunun sahiden de Lord Vetas’ın giydiği ceket olabileceğini anladı. “Bunun ölçüleri iyi gibi. Hemen şimdi üstüme uydurabilir misiniz?”

“Maalesef hayır. Bu ceket birine ait. Birkaç gün içinde gelip alacak. Size bir yenisini” –düşünmek için biraz duraksadı– “bir haftada dikebilirim. İzin verin ölçülerinizi alayım.”

Adamat ceplerini yokladı. “Kendi çeklerimi evde bırakmışım. Yanımda sadece işvereniminkiler var. Bugün ödeme yapamayacağım.”

“Bir beyefendi olduğunuz her halinizden belli, bayım,” dedi Haime. “Adresinizi vermeniz yeterli olur.”

Adamat’ın ona verecek bir adresi yoktu. Bu olayın Vetas’ın kulağına gitmesi gibi bir tehlikeye girmek istemiyordu. Haime satın alma girişiminden laf arasında Vetas’a bahsedebileceği için risk zaten yüksekti. Adamat cep saatini çıkardı. “Bir saatten kısa bir süre sonrasına randevum var,” dedi. “Ona yetişmem gerekiyor. Gelecek hafta başlarında gelip ölçülerimi aldırırım.”

Haime’in yüzü asıldı. İyi bir satıcı, bir satış taahhüdü almadan bir müşterinin kapıdan çıkıp gitmesine asla göz yummazdı. “Sizin için en uygunu neyse o olsun.”

“En uygunu bu,” dedi Adamat. “Geri geleceğim, endişe etmeyin.”

Dükkândan çıkar çıkmaz sokağın karşısına geçti ve Sou-Smith’i kafede beklerken buldu.

“Vetas’tan veya adamlarından bir iz var mı?”

Sou-Smith başını iki yana salladı.

“Yürü gidiyoruz,” dedi Adamat.

“Kahvaltı daha gelmedi.”

Adamat terzinin dükkân vitrininden bakıp bakmadığını kontrol etti, sonra da Sou-Smith’in yanına oturdu. “Terzi olaya doğrudan müdahil değil,” dedi. “Mülkü müşterilerinden biri adına alıp satmış. O kişinin Vetas olduğunu düşünüyorum. Vetas’ın geçen görüşmemizde giydiği ceketten gördüm. Kesimine kadar aynıydı.”

“Emin misin?”

“Gördüğüm hiçbir şeyi unutmam, hatırladın mı?” Adamat başı-

nın yanına dokundu. “En son ayrıntısına kadar aynı ceket olduğunu söyleyebilirim. Ama ne yazık ki, terzi Vetas’ın ismini veya adresini vermedi.”

“Yani çıkmaza düştük.”

“Hayır. Vetas –veya büyük bir ihtimalle adamlarından biri– önümüzdeki birkaç gün içinde gelip ceket alacakmış. Terzi onu onarıyordu. Dükkânı gözetleyip ceket kimin aldığına bakacağım. Sonra da o kişiyi takip ederek Vetas’ın nerede yaşadığını bulacağım.”

“Beni nerede istiyorsun?” O sırada Sou-Smith’in kahvaltısı geldi: Novi keçi peynirli dört adet pişmiş yumurta. Kahvaltısı önüne koyulurken boksör sırttı ve çabucak yemeye girişti.

“Hiçbir yerde,” dedi Adamat. “Tanınman riskini göze alamam. Ben kılık değiştirebilirim. Ama sen değiştiremezsin.”

Sou-Smith burnunu çekti ve ağız dolusu yumurta arasından konuştu. “Onu yalnız başına takip etmene izin veremem.”

Adamat tehlikelerin farkındaydı. Vetas yahut adamı onu fark edecek kadar dikkatliyse öldürülmesi işten bile değildi. Fakat Sou-Smith bu tür faaliyetlerde bir külfetti. Kolayca tanınan biriydi ve öyle olmasaydı bile, cüssesi yüzünden birini gizlice takip etmesine güvenilemezdi.

“Bu işi yalnız yapacağım,” dedi Adamat.

Adro Dağları’nın eteklerindeki bir tepeliğin otları arasında yatan Tamas, bir dürbünle Kez ordusunun Budwiel taarruzuna hazırlanmasını seyreliyordu.

Muharebe üniforması sabah çiyiyle ıslanmıştı. Bugün hava bulutluydu ve Budwiel’in dışındaki ovalar yoğun bir sisle kaplıydı. Hava da yoğun bir nem vardı. Tamas bu durumdan her iki tarafın silahlarının kötü etkileneceğinin farkındaydı; fakat Budwiel’den tarafa göz attığında bulutların arasından sızan bir gün ışığı hüzmelerinin kente vurarak oradaki sisi dağıttığı dikkatinden kaçmadı.

Mihali’nin muharebeye dolaylı katılımı bu olsa gerekti.

Ve ondan gelecek her türlü yardıma ihtiyaç duyacaklardı. Tamas dürbününü tekrar Kez’e doğru çevirdi. Düşman ordusunun görüntüsü karşısında soluğu kesildi. Yeşil kenarlı ten rengi üniformalar saflar halinde göz alabildiğine uzanıyor, Tamas uzun tecrübeleri sayesinde o safları şöyle bir bakarak sayabiliyordu.

Karşılarında en az yüz yirmi bin asker vardı. Üstelik bu sadece piyadelerdi.

Kezliler, Budwiel'in savunmalarını sınamak için acemilerini önden yollayarak harcayacaklardı. Beş, belki de on bin kadarı düzlüklerden akarak ıslak çimleri ezecek ve misket bombalarının tüm şiddetine maruz kalacaktı. Onların ardından, ana taarruzun güçlü omurgasını oluşturan ve gerekirse acemileri süngüleriyle dürtte dürtte önlerine katacak olan daha tecrübeli askerler gelecekti. İkinci dalga, sihirle çarpıtılmış Zebellahlar da eşlik edecekti.

Bu Tamas'a göre aptalca bir saldırı yöntemiydi fakat Kezli komutanlar daima toplu hücumları kurnazlığa yeğlerlerdi, kaç cana mal olursa olsun.

Üstelik taktikleri işe yarayabilirdi. Kez taarruzunu geri püskürtmenin anahtarı işte o ikinci dalganın cesaretini kırmakta, Zebellahlar'ı öldürüp kıdemli askerleri kaçırtmakta yatıyordu. Böyle muazzam bir kuvveti dağıtmak oldukça zordu.

Fakat imkânsız değildi.

Yedinci ve Dokuzuncu tugaylar da işte bu noktada devreye giriyordu. Kezliler ordularının asıl bölümünü hücumla geçirdiklerinde Tamas adamlarını tepelikten geçirip Kez ordusuna yandan saldırıyordu.

Hangi büyüklükte olursa olsun, paniğe kapılan her kalabalık dağılırdı.

Kez topları şafaktan sökmeden öne kaydırılmıştı. Bunlar Budwiel'in istihkâmlarını dövüyor, Hilanska'nın ağır topları da onlara aynı şekilde karşılık veriyordu.

Kez piyadelerinin toprakların birkaç yüz metre gerisinde saf tutmalarını seyrederken Tamas'ın midesi allak bullak oldu.

"Amma çok adamları var, komutanım," dedi Olem arkasından.

"Öyle," diye doğruladı Tamas. Yoksa Olem'in sesinde tedirginlik mi gizliydi? Öyle olsa bile Tamas onu suçlayamazdı. Bu kadar çok düşman karşısında kim olsa tedirginliğe kapılırdı.

"Sence onları dağıtabilecek miyiz, komutanım?"

"Dağıtsak iyi ederiz. Süvarilerin yardımı dokunacak."

"Ama elimizde onlardan sadece iki yüz tane var," dedi Olem.

"Tek ihtiyacımız, bir tugay dolusu süvarimiz olduğu izlenimi yaratmak. Paniğe yol açmak, ardından da katliam yapmak için buradayız. Bu işin başka yolu yok."

Gece boyunca mağaralardan ancak iki yüz süvari birliği geçirecek

kadar zamanları olmuştu. Tamas'ın mühendisleri tünelleri yalnızca bir gecede on bin askerin ve bir müfreze atının geçebileceği kadar genişleterek hünerlerini ispatlamışlardı.

Lakin gecenin asıl zaferi altı sahra topu olmuştu. Üç kiloluk güller fırlatan, bir buçuk metrelik tekerlekleriyle kolayca hareket ettirilebilen bu küçük toplar, koskoca bir ordunun Kezliler'i yandan kuşattığı izlenimini vermekte büyük rol oynayacaktı.

Tamas, muharebe sonrasını düşünmesi için zihninin dalıp gitmesine izin verdi. Kezliler'i geri püskürtebilirlerdi fakat onları uzun süre kovalayamazlardı. Kezliler on binlerce adam kaybedeceklerdi ama bu onlar için alelade bir sayıydı. Elllerinde hâlâ yüz binlerce asker kalacaktı. Bu muharebenin amacı, düşman ordusunun moralini bozmaktı. Omuztaç Muharebesi'nin ardından Kez bir diğer psikolojik mağlubiyeti kaldıramazdı.

Tamas'ın casusları, Ipille'in bakanları arasında daha şimdiden homurdanmalar olduğunu bildirmişlerdi. Yeterince büyük bir kıvılcım çıkarsa ordunun Ipille'e karşı cephe alması bile mümkündü. Tabii, bunu umut etmek biraz fazla olurdu.

"Komutanım," dedi Olem, "kıtalar harekete geçiyor."

Tamas aklını başına topladı. Daha çatışma başlamadan galibiyeti düşünmek kötü şans getirirdi. Planları hazırды. Ancak zafer kazandıklarında onları uygulamaya koyabilirdi. Şimdi değil.

"Adamlara hazırlanmaları için işaret ver."

Olem oradan alelacele ayrılırken Vlor sessizce Tamas'ın yanına tırmandı.

"Adamların yerlerinde mi?" diye sordu feldmareşal.

"Andriya'nın adamları mı demek istedin, komutanım?"

Tamas kadının sesindeki burukluğu duyabiliyordu. Bu muharebe için barut fırkasının komutasını Andriya'ya vermişti ve Vlor onun bu kararına kızgındı. Tamas kendi asabiyetini içine atmaya çalıştı. Vlor tüm yeteneklerine rağmen komutayı devralacak kadar tecrübeli olmadığını ne zaman öğrenecekti?

"Kendi barut büyücülerimi kastediyorum," dedi Tamas sert bir dille. "Yerlerindeler mi?"

"Evet, komutanım."

"Peki kalan Kez İmtiyazlıları'nı da tespit ettiniz mi?"

"Geride duruyorlar," dedi Vlor. "Budwiel'in surlarında onları beklediğimizi sanıyorlar. O yüzden de kıtaların epey gerisinde ka-

lıyorlar. Buradan rahatlıkla menzilimiz dahilindeler. Saldırı emrini verdiğinde hepsini tek tek avlayacağız, komutanım.”

“Harika. Sen de yerini al.”

Vlora tek kelime daha etmeksizin tepecikten aşağı indi. Tamas başını çevirip onun uzaklaşmasını seyretti.

“Her şey hazır, komutanım.” Olem tepeciği koşarak tırmandı ve kendini Tamas’ın yanına attı. “Artık acele edip beklemekten başka yapacak bir şey yok.” Bunları söylerken Tamas’ın ne tarafa baktığını tespit etti. “Hâlâ onu yumruklamayı düşünüyor musun, komutanım?”

Tamas korumasına buruk bir bakış attı. Adamları ne zamandan beri onunla bu şekilde konuşup paçayı kurtarabiliyordu? “Hayır.”

“Kızgın görünüyorsun, komutanım.”

“Vlora’nın daha epey büyümesi gerekiyor. Daha ziyade üzgünüm. İşler farklı gitseydi şimdiye gelinim olabilirdi.” Tamas iç geçirip dürbünü tekrar gözüne dayadı. “Taniel belki o kahrolası dağa çıkmaz ve şimdi Soylular Evi’nde, komada yatıyor olmazdı.”

Olem’in sesi alçaktı. “Belki de, Kresimir’i gözünden vurup hepimizi kurtarmak için orada olamazdı, komutanım.”

Tamas parmaklarıyla dürbününde ritim tuttu. Olem elbette haklıydı. Tarihteki tek bir olayı bile değiştirirsen ona müteakip her şeyi de değiştirmiş olurdu. Artık asıl endişesi oğlunu girdiği komadan çıkarmak ve bunu başarana dek bedenini güvende tutmaktı.

Olem âdeta komutanının aklını okudu. “Taniel iyileşecek, komutanım,” dedi. “En iyi Tüfekçilerimden bazıları başında bekliyor.”

Tamas, korumasına doğru dönmek, böyle güven verdiği için ona teşekkür etmek istedi. Fakat şimdi endişe etmenin veya duygusallaşmanın zamanı değildi. “Saflar ilerlemeye başlıyor,” dedi. “Adamların yerlerinde kaldıklarından emin ol. Doğru âna kadar, Kezliler’in geldiğimizi bilmelerini istemiyorum.”

“Kalacaklar,” dedi Olem, kendinden emin bir tavırla.

“Sen yine de emin ol. Bizzat.”

Olem tugayları kontrol etmeye giderek Tamas’ı kıymetli birkaç dakika boyunca tepecikte yalnız bıraktı. Yakında muharebe başlayacak, saatler ilerledikçe yeni emirler almak için gelen habercilerin ardı arkası kesilmeyecekti.

Tamas gözlerini yumdu ve savaş meydanını bir karganın görüşüyle hayalinde canlandırdı.

Kez piyadeleri Budwiel'in surları önünde bir yarım daire oluşturmuştu. Araziye uyum sağlamak ve Adro topraklarının vereceği zayıflardan doğan boşlukları kapatmak için safları gitgide sıklaşacaktı. Tek sıra halinde dizilmiş belki bin kişilik bir Kez süvari birliği, Büyük Kuzey Yolu'nda piyadelerin surları ele geçirip şehir kapılarını ardına kadar açmalarını ve bu gerçekleştiğinde kente hücum etmeyi bekliyordu. Düşman süvarilerinin geri kalanı savaş meydanının üç kilometre gerisinde kamp kurmuştu. Çoğu, atına bile binmemişti. Bugün kendilerine ihtiyaç duyulacağını düşünmüyorlardı.

Kez takviye birlikleri, ordunun geri kalanının arkasında oyalanıyordu. Sayılarıyla korkunç bir manzara teşkil etseler de Tamas'ın dürbünü ve casusları başka bir hikâye anlatıyordu: Yalnızca gösteri amacıyla oradaydılar. Her beşinden yalnızca birinin filintası vardı. Üniformalarının tarzları ve renkleri birbiriyle uyumsuzdu. Tamas başını iki yana salladı. Kez, silahtan çok askere sahipti. Takviye birlikler Adro askerlerini görür görmez çil yavrusu gibi dağılacaktı.

Kez davulcularının gümbürtüsü dağlardan yankılandı ve piyadelerin harekete geçmesiyle birlikte Tamas yerin titrediğini hissetti. Dürbününü Budwiel'in surlarına doğru çevirdi.

Piyade duvarı ağır ağır yaklaştıkça Kez sahra topraklarına ateş etmekte olan ağır toplar çabalarını ikiye katladı. Tamas surlarda İkinci Tugay'ın askerlerini görebiliyordu. Üzerlerindeki mavi Adro üniformalarıyla jilet gibi duruyorlar, disiplini elden bırakmıyorlardı.

Kez piyade hattı ölüm sahasına* ulaştığında toplar düşman saflarında delikler açtı. O delikler çabucak kapatıldı ve ten rengi-yeşil üniformalar attıkları her bir düzine adımda yüz ölü bırakarak yürüyüşünü sürdürdü. Rüzgâr barut kokusunu Tamas'ın burnuna kadar taşıdı. Tamas derin bir nefes alarak acı kükürt kokusunun tadını çıkardı.

Ayağa kalkıp işaret flamacasına el etti. Bulunduğu stratejik konumdan aşağıdaki savaş meydanında Kez takviye birliklerinin ileri kayarak piyadelerin arkasına konuşlanmasını seyretti. Tamas kaşlarını çatı. Şehri ele geçireceklerse bunu piyade yığınlarıyla yapacaktı. Takviye birliklerini ne diye ileri alıyorlardı ki?

Tamas sırtında soğuk bir ürperti hissetti. Kezlipler Budwiel'i bugün talan edebileceklerini düşünüyorlardı. Piyadeleriyle surları ele geçirecekler, sonra da yakıp yıkmak, tecavüz etmek, yağmalamak

* Tüfek, top gibi uzun menzilli silahların ateş hattında yer alan ve aşılması çok zor olan korunaksız açık alan. —çn

için takviye birlikleri kente sokacaklardı. Surları aşabilirlerse akla hayale sığmayan bir dehşet vuku bulacaktı.

Lakin bunu tek bir günde başarabileceklerini düşünmek Kez komutanlarının fazlasıyla iyimser olduklarını gösteriyordu.

Tamas öyle bir şeye göz yumamazdı.

“Hazırlık işaretini ver,” dedi Tamas. Yanındaki flamacı bayrağını sallayarak emri yerine getirdi. Tamas adamın yüzündeki hevesi görebiliyordu. Yedinci ve Dokuzuncu tugaylar hazır. Kez saflarına yandan coşkuyla saldıracaklardı. Tamas’ın kanı kaynamaya başladı. “Bekle... bekle...”

Gözlerini kırıştırdı. O da neydi?

Dürbününü gözüne dayadı. Budwiel’in hemen önündeki alana odaklandığında düzinelerce çarpık adamın surlara doğru koştuğunu gördü. Adamların üstünde siyah pardösüler ve melon şapkalar vardı. Zebellahlar.

Fakat bu Zebellahlar... Tamas sertçe yutkundü. Daha önce hiç kimsenin bu kadar hızlı koştuğunu görmemişti, o sihir ürünü kaptillerin bile. Yaratıklar surlara kadarki son birkaç yüz metreyi yarış yapan safkan atların süratıyla aştılar.

Tamas, surlardaki komutanların kükremelerini dürbünüyle görebiliyordu. Filintalar ateş açtı. Tek bir Zebellah bile devrilmedi. Surların dibine vardıklarında havaya sıçrayıp dik duvara böcekler gibi yapıştılar ve tepeye doğru seğırttiler. Göz açıp kapayınca kadar da ellerinde kılıçlarla ve tabancalarla topçu ekiplerinin arasına daldılar.

Dur hele, tabancalar mı? Zebellahlar tabanca taşımazlardı ki. İmtiyazlılar baruttan uzak dururlardı ve o sihir ürünü canavarları yaratanlar onlardı.

Surlar küçük patlamalarla sarsıldı. İstihkâmlardan ceset yağdı ve toplar teker teker sustu.

Tamas topuklarının üzerinde yalpaladı. Neler oluyordu? O Zebellahlar surları nasıl bu denli çabuk alabilmişlerdi? Tamas dürbününü avucuna vurdu. Onları uzak tutacak toplar olmadan Kez piyadeleri surları kolayca ele geçirirdi. Ayrıca arkalarını korumaları gerekmeyeceği için dönüp Tamas’ın tugaylarıyla kafa kafaya çatışabiliyorlardı.

“Komutanım,” dedi flamacı, “saldırı işaretini vereyim mi?”

“Hayır,” dedi Tamas. Sözcüğü boğuk bir haykırıyla telaffuz etmişti.

Piyadeler duvarın dibine erişirken izlemeyi sürdürdü. Hemen merdivenler kaldırıldı. Ten rengi-yeşil üniformalar surlara çıkarken,

Tamas ayakta kalmış tek bir Adro askeri bile göremiyordu. Hepsi de Zebellahlar'ın elinde can vermişti.

“Komutanım.” Olem onun yanında belirdi ve kendi dürbününü gözüne dayadı. “Neler... neler oldu?” Tamas, kendi hayretini korumasının sesinde de duyabiliyordu.

“Zebellahlar,” dedi feldmareşal, tıkanırcasına. Tükürmek istiyordu fakat ağzı çok kuruydu. Fazla geçmeden Yedinci ile Dokuzuncu'nun subayları da onlara katıldılar. Durup hep birlikte muharebeyi seyrettiler.

Kez piyadeleri surlara üşüştü. Dakikalar sonra şehir kapısının kanatları ardına kadar açılmıştı. Kez süvarileri kapıya doğru yol boyunca hızla ilerledi.

“Saldırıya geçmeliyiz, komutanım,” dedi, Tamas'ın ismini hatırlayamadığı bir binbaşı.

Tamas onaylama mırıldanmaları duyunca hemen subaylarına doğru döndü.

“Öyle yapmak intihar olur,” derken sesi çatladı. “Budwiel düştü.”

“Günü hâlâ kurtarabiliriz,” dedi başka bir ses.

Tamas dişlerini sıktı. Onlarla aynı fikirdeydi. Tanrı aşkına, sahiden öyleydi. “Belki,” dedi. “Belki Kez ordusunun kuyruğunu dağıtabiliriz. Belki takviye kuvvetleri yok edebilir ve Kez kampını ateşe verebiliriz. Ama sonrasında boş ovada yakalanırız, kolayca kuşatılırız ve takviye alamayız.”

Sessizlik. Tamas'ın subayları cesur olmasına cesurdu ama aptal değillerdi. Komutanlarının haklı olduğunu anlıyorlardı.

“Öyleyse ne yapacağız?”

Tamas şehirde yankılanan bir gümbürtü duydu. Batı Kolonu'nun dibinden bir toz ve duman bulutu yükseldi. Tamas bir gözcüye tünelleri kontrol etmesini bağırdı ama neler olduğundan adı gibi emin di. Dehlizler. Birileri tünelleri havaya uçurarak Tamas'ın Budwiel'a dönüş yolunu kesmişti.

“Yine ihanete uğradım,” diye fısıldadı, sonra sesini yükseltti. “Dağları ardımıza alacağız.” Adro'ya giren en yakın Dağ Bekçileri geçidini hatırlamaya çalıştı. Tam on bin askeri geçitlerin herhangi birinden geçirmek kâbus olurdu. “Alvation'a gidiyoruz. Adamlarınıza söyleyin.”

Dokuzuncu Tugay'dan General Cethal onu kolundan tuttu.

“Alvation mı?” diye sordu adam. “Sabah akşam yürüsek bile oraya varmamız bir ay sürer.”

“Belki iki ay,” dedi Tamas. “Üstelik takip edileceğiz.” Dönüp Budwiel’a baktı. Şehirden dumanlar yükseliyordu. “Başka çaremiz yok.”

Konuşurken içi içini yiyordu. Adamlarından çoğunun orduya eşlik eden ve şu an şehirde bekleyen bir ailesi vardı. Kezliler kenti ateşe verecekler, Gurla’da kullandıkları aynı korkutma tekniklerine başvuracaklardı. Şehir yanarken onlara yürüyüp gitmelerini emrettiği için adamları Tamas’tan nefret edeceklerdi. Fakat hayatta kalabilmelerinin tek yolu buydu. Tamas intikamlarını alabilsinler diye onları Adro’ya geri götüreceğine and içti.

BÖLÜM

8



Adamat terzinin sadece birkaç dükkân aşağısında, ellerinde gazetesiyile bir sundurmada oturmuş bekliyordu. Bugün daha genç gözüken biri olarak kılık değiştirmiş, siyah saçlarını kahvehane sahipleri arasındaki son modaya uygun biçimde başının yan tarafına yapıştırmıştı. Ütülü kahverengi bir pantolon giymiş, frak gömleğinin yenlerini dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Dizlerinin üstünde, kıyafetiyle uyumlu kahverengi bir ceket vardı. O sabah yola çıkmadan evvel ayaküstü tatbik ettiği Dortmund balina yağı cildine bir gençlik ışıltısı katmıştı. Yüzü siyah bir takma bıyığın ve koyu camlı bir gözlüğün ardında gizliydi.

Dükkânların ve kafelerin arasında trafik akıp giderken Adamat gazetesinin üstünden gözlüyordu. İki gün boyunca Haime'in dükkânını izlemişti. Bu üçüncü günde saat neredeyse üç olmuştu ve henüz Lord Vetas'tan bir iz yoktu.

Konumu ona Haime'in dükkânının mükemmel bir görüntüsünü sunuyordu. Yalnızca çıkışı ve çevresini değil, vitrinden içeride olup biten neredeyse her şeyi de açıkça görebiliyordu. Dükkâna erkekler gidip geliyorlardı. Kadınlarsa çok azdı. Saat iki buçuk civarı iri yarı, bıçkın görünümlü üç kişilik bir erkek grubu içeri girdi. Adamat bunların Vetas'ın adamları olduğundan emindi ama topu topu birkaç dakika sonra dışarı çıktıklarında Vetas'ın ceketi hâlâ mankende asılıydı.

Adamat gazetedeki makaleleri göz ucuyla okudu. Budwiel'daki

çıkılmaz sürüyordu. Fakat gazete üç dört günlük olduğu için şimdiye kadar her türlü değişiklik mümkündü.

Gazete ani bir gelir kaybı nedeniyle Leydi Wincelav'ın sekiz Adom'un Kanatları tugayından ikisini lağvettiğini bildiriyordu. Bu durumun savaş faaliyetlerini olumsuz yönde etkileyeceği kesindi. Dört tugay Budwiel'in kuzeyinde beklerken son ikisi Kez ordusunun o volkanik çölü geçmeye kalkışması ihtimaline karşı Güney Turna'nın dumanı tüten kalınlarında nöbet tutuyordu.

Adamat savaşın Adro ekonomisi üstündeki etkilerini konu alan bir makaleyi okumaya başlamışken sokağın karşısındaki Haime'in kapısında bir hareketlenme olduğunu fark etti. Başını son anda kaldırıncı bir elbisenin kapıdan geçtiğini gördü. Hemen sonra vitrinde bir kadın belirdi ve Haime'le konuşmaya başladı.

Genç kadının bukleleri kestane rengiydi. Yaşı on sekiz veya on dokuzdan büyük olamazdı ama gençliğine rağmen alelade bir kız zannedilmesi mümkün değildi. Dik duruşuyla ve kalkık çenesiyle kendinden emin bir hali vardı. Ayrıca kırmızı gece elbisesi özel olarak dikilmiş benziyordu.

Haime Vetas'ın ceketine doğru dönüp eliyle gösterdi. Elini ceket boyunca yukarı aşağı oynattı, sonra da Adamat'ın o tamir edilmiş yırtığı fark ettiği alt köşesini gösterdi. Kadın başıyla onaylayınca terzi ceket mankenin üstünden aldı ve dikkatle ambalaj kâğıdına sardı.

Kadın az sonra koltuk altında kahverengi bir kutuyla dışarı çıktı. Sağına soluna bakarken Adamat gazetesinin arkasına saklanma dürtüsüne direndi. *İlgisiz görün*, diye kendi kendine hatırlattı. Genç kadının simasını tanııyordu. Kadının da onu tanımadığı muhakkaktı.

Kadın batıya yöneldi. Adamat ayağa kalktı, gazetesini katlayıp kolunun altına sıkıştırdı ve bastonunu eline aldı.

Kadını makul bir mesafeden takip etti. Birini gizlice izlemenin anahtarı göze batmayacak kadar uzakta fakat hedef ansızın güzergâh değiştirirse onu kaybetmeyecek kadar yakında durmaktı. Kişinin takip edildiğinden kuşkulanıp kuşkulandığını bilmek de işleri kolaylaştırırdı. Adamat kadının öyle bir şeyden kuşkulandığını düşünmüyordu ama fazla dikkat göz çıkarmazdı.

Adamat kadının bir iki blok geçmeden bir fayton çevirmesini bekledi. Abiye kıyafetiyle tam bir hanımefendi gibi giyinmişti ve topuklu çizmeleri uzun yürüyüşlere uygun değildi. Yine de caddede kaldı ve bir süre sonra kuzeybatıya dönerek ağır ağır ilerlemeyi sür-

dürdü. Meyveli tart satın almak için bir işporta tezgâhının önünde durakladı, sonra yoluna devam etti.

Kadın Ederciler'de تنها bir sokağa saptı. Geldiği yer esasen merkezindeki bankacılık semtiyle tanınan varlıklı bir muhitti. Sokakta daha az yaya trafiği olması Adamat'ı endişelendirdi. Bir süre sonra dikkat çekmeye başlayacaktı ve istediği son şey buydu.

Adamat aynı sokağa sapmadan önce arayı on beş metre daha açtı. Tam köseyi döndüğü sırada kadını üç katlı büyük bir köşke girerken gördü.

Evin geniş ön cephesi caddeye kadar gelip dayanıyordu. Duvarlar beyaz tuğla, panjurlarsa maviydi. Gelişen orta sınıfa mensup birkaç aileyi birden barındırmak amacıyla inşa edilen cinsten, epey büyük bir yapıydı. Vetas'tan başka birini arasaydı Adamat, çok ortalıkta ve sıradan olduğu gerekçesiyle evin önünden geçip giderdi.

Her halükârda bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Belki dükkândaki ceket Vetas'a ait değildi. Belki o zamana kadar vitrinden yanlış ceketi izlemişti. Belki kadın takip edildiğini anlamış ve onu atlatmak için buraya gelmişti.

Adamat bıyık altından sövdü. Ortada çok fazla değişken mevcuttu.

Evleri beğeniyle seyredencesine uzun, sakın adımlar atarak sokakta yavaş bir tempoyla yürüdü.

Kadının girdiği eve yaklaşırken bina numarasını ve sokak adını aklının bir köşesine yazdı, sonra da bakışlarını pencerelerde gezdirdi. Eğer burası sahididen karargâhıysa, Vetas muhakkak adamlarından birine nöbet tuttururdu.

Hiçbir şey çıkmadı. Adamat hayal kırıklığına kapılmamaya çalıştı fakat bu evin Vetas'a ait olduğunu gösteren en ufak bir işaret yoktu. Adamat'ın tapu kayıtlarını kontrol etmesi gerekecekti.

Tam son pencerenin önünden geçerken gözüne bir çehre takıldı. Altı yaşlarındaki bir çocuk evin önünden geçen trafiği seyrediyordu. Çocuk Adamat'a el salladı.

Adamat ona aynı şekilde karşılık verdi.

Hayır. Bu Vetas'ın evi olamazdı. Vetas'ın küçük bir çocukla ne işi olurdu?

Tabii bir oğlu yoksa. Öyle bir ihtimal düşük gözüküyordu. Oğlanın yüz hatları Vetas'tan bir iz taşımıyordu. Peki ya evlatlıksa? Hayır. Vetas, Lord Claremonte hesabına çalışan bir casustu. Yanında bir evlatlık bulundurmazdı. Başka bir rehine olabilir mi? İşte bu mümkün gibiydi.

Adamat yoluna devam etti. Önüne çıkan ilk faytona atlayacak ve daha sonra geri dönüp evi gözetleyecekti. Geldiği noktada elindeki tek ipucu buydu.

Bir fayton çevirip bindi. O sırada hemen arkasından başka biri daha içeri girdi. Güneşin altında çalışarak geçen uzun bir günden sonra yüzü ve giysileri kirlenmiş bir sokak çöpçüsüydu.

“Affedersiniz,” diyecek gibi oldu, sonra çöpçünün elindeki tabancayı gördü.

Ensesinden aşağı soğuk bir ter damlasının aktığını hissetti.

“Neler oluyor?” dedi Adamat.

“Cüzdanın,” dedi adam, hırıltılı bir sesle.

Adamat’ın yüreğine su serpildi. Bir soygun. Her şey bundan ibaret. Vetas’ın adamlarından biri onu evin önünden geçerken tanımamıştı. Adamat cüzdanını yavaşça yeleğinden çıkarıp yabancıya verdi. İşlediği suç soyguncuya pek yarar sağlamayacaktı. Cüzdanda sadece elli kranalık banknot mevcuttu. Herhangi bir çek veya kimlik yoktu.

Adam tabancasını Adamat’tan başka yöne çevirmemeye dikkat ederek cüzdanı tek eliyle açtı. Az sonra faytondan çıkıp gidecek ve ikinci kalabalığının arasına karışacaktı.

Fakat burası Ederciler’di. İkinci vakti Ederciler’deki meskün bir sokakta soygun yapacak yürek kimde vardı? Adamat ağzını açtı.

Penceredeki oğlanı işte o zaman hatırladı.

Gördüğü çocuk Dük Eldaminse’in oğluydu. Kral yanlıları Manhouch’un idamının ardından o çocuğu tahta çıkarmak gayesiyle kentin göbeğinde Tamas’la küçük bir savaşa tutuşmuşlardı. Adamat oğlanı yaklaşık bir yıl önce Eldaminse ailesi için yaptığı bir işten hatırlıyordu.

Soyguncu başını kaldırıp Adamat’a baktı. “Yetmez,” dedi.

“Ne?”

Soyguncu tabancasını ters çevirdi ve Adamat’ın gördüğü son şey, hızla suratına gelen silahın kabzası oldu.

Taniel uyandığında Fell hamağının yanında oturuyordu.

Yine Kin’in mala batakhanesindeydiler. Havada dumanlar uçuşuyordu ama kaynağı mala değildi. Kokusuna bakılırsa vişne tütünüydü. Taniel, ağzının kenarından kısa saplı bir pipo sarkan Fell’i göz ucuyla görebiliyordu.

Pipo içen bir kadın. İşte bu Taniel'in sıkça rastladığı bir manzara değildi. Tanıdığı çoğu kadın Fatrasta sigaralarını tercih ederdi.

Sendika müsteşarı uzun boylu, güzel bir kadındı. Taniel için aşırı ciddiydi. Arkada topladığı saçlarıyla ve ince suratıyla ona eski mürebbiyelerinden birini hatırlatıyordu. Taniel yarı kapalı gözlerle onu bir müddet süzerken aklından geçenleri merak etti. Fell onun uyandığını fark etmişe benzemiyor, gözünü odanın karşısına dikmiş bakıyordu. Taniel müsteşarın neye baktığını görmek için hamağında kıpırdandı.

Ka-poel. Elbette. Genç kız merdivenin yanına oturmuş, parmaklarıyla balmumu bir heykelcik biçimlendiriyordu. Çantası kucağında duruyor, arada bir başını kaldırıp müsteşara göz atıyordu. Bir bebek hazırlıyordu. Fell'i esas alan bir bebek.

Taniel genç kızın müsteşarı bir bebek gerektirecek kadar tehlikeli mi bulduğunu, yoksa tanıştığı herkesin bebeğini yapmaya mı başladığını merak etti. İkinci ihtimal doğruysa fazla geçmeden Pole'un çantasında yer kalmayacaktı.

Son dört gün bulanıktı. Taniel hafızasına uzandı ama bulabildiği tek şey mala dumanı ve Kin'in batakhanesinin tavanı oldu. Daha öncesinde...

Ricard Tumblar ondan kendisiyle beraber başbakanlık seçimlerine katılmasını istemişti.

Bu da siyaset demekti.

Taniel siyasetten nefret ederdi. Fatrasta'da bağımsızlık savaşı başarıya doğru giderken ticari elit tabakanın güç çekişmelerine –ihanelere, entrikalara– bizzat şahit olmuştu. Ricard öyle bir şeyin olmayacağını iddia ediyordu. Ona göre seçimler şeffaf ve adil bir biçimde cereyan edecek, hükümet doğrudan doğruya halk tarafından seçilecekti.

Çoğu siyasetçi gibi, Ricard'a da güven olmazdı.

Fakat bu bile dört günlük bir mala âlemi için yeterli gözüküyordu. Taniel neden bu deliğe geri dönüp...

Ah, evet. Ricard onun kendine geldiğinden ve durumunun iyiye gittiğinden Feldmareşal Tamas'ı haberdar etmekle ilgili bir şeyler söylemişti. Taniel'in tüm anlattıklarına rağmen, Ricard feldmareşalin onu derhal cepheye geri çağıracağını anlamışa benzemiyordu.

Taniel kendi kendini bunun iyi bir şey olduğuna inandırmaya çalışmıştı. O faydalı biriydi. Geri gidip ülkesinin müdafaasına yardım edebilirdi.

Öldürerek. Taniel'in başarılı olduğu tek alan sanki buydu. Çukur

adına, bir tanrıyı bile öldürmüştü. Tabii kimsenin ona inandığı yoktu, orası ayrı.

Taniel hamağında kıpırdanarak mala piposuna ve Kin'in ona bıraktığı kocaman, yapış yapış topağa uzandı.

Mala ortadan kaybolmuştu.

"Uyandın mı?" dedi Fell, dikkatini Ka-poel'dan ayırarak.

Taniel doğrulup oturdu. Parkasının cebini kontrol etti. Hâlâ bir parkası vardı, bu iyi bir şeydi. Sonra pantolonunu ve hamağın kenarını yokladı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Fell. Yüz ifadesine bakılırsa Taniel'in ne aradığını çok iyi biliyordu.

"Malam nerede?"

"Kin'in söylediğine göre hepsini içmişsin. Dün gece bitmiş." Fell ağzına bir şey attı ve kütür kütür yemeye başladı. "Kaju?" diye sorup eski gazeteden yapılmış bir kese kâğıdını Taniel'e doğru uzattı.

Taniel başını iki yana salladı. Mala piposunu kontrol etti. Boştu. Sonra zemine baktı. "O hırsız Gurlalı topağın geri kalanını almış olsa gerek. Bana haftalarca yetecek kadar vardı."

"O haltı ne kadar hızlı içtiğini gördüm," dedi Fell. "Kin'in seni dolandırdığını sanmam. Paranın nereden geldiğini biliyor."

Taniel kaşlarını çatı. Para nereden gelmişti? Başını kaldırıp Fell'e baktı. Ah, tabii ya. Ricard.

"Biliyorsun," dedi Fell, "Ricard'ın batakhanesindeki mala çok daha kaliteli. Döşekler ipekten ve tek eğlence Kin'in kızı değil."

Taniel midesinin çalkalandığını hissetti. Tekrar hamağına yayıldı. Kin'in kızı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. "Yoksa onunla...?"

Fell omuz silkip Ka-poel'a baktı. Genç kız başını hafifçe iki yana salladı.

Taniel iç geçirdi. Böyle bir zamanda ihtiyaç duyduğu son şey Gurlalı bir mala batakhanesi işletmecisinin kızıyla yatmaktı.

"Ne istiyorsun?" diye Fell'e sordu.

Fell piposunu ayakkabısına vurarak içini boşalttı ve cebine koydu, sonra da ağzına birkaç kaju daha attı. "Bugün babandan haber aldık."

Taniel dimdik oturdu. "Eee?"

"Bildirmeye değer birkaç şey var. Kezliler ertesi gün saldırma-ya hazırlanıyorlarmış. Bu dediğim üç gün önceydi. Tamas da en iyi adamlarıyla bir karşı saldırı düzenlemeyi planlıyormuş."

"Kaç Kez askeri varmış?"

“Dedikodulara göre bir milyon. Tamas bir şey söylemedi.”

En iyi askerleri, Yedinci ve Dokuzuncu tugaylar demekti. Ve bir milyon dedikoduları ha? Bu sayı Omuztaç Muharebesi’ndeki düşman ordusunun iki katıydı. Gerçek sayı on kat abartılıyorsa bile Tamas on bin adamını yüz bin kişiye saldırtacak demekti. Kahrolasınca pervasız ahmak.

Yine de muharebeyi büyük ihtimalle kazanacak olması nedense işleri daha beter hale getiriyordu.

“Ah,” diye ekledi Fell, sonradan aklına gelmişçesine. “Baban seni sormuş.”

Taniel burnunu çekti. “Canı çıkasınca lüzumsuz oğlum nerede? Ona cephede ihtiyacım var.’ O tür bir şey mi?”

“Doktorlara iyileşip iyileşmediğini ve bizzat yapacağı bir ziyaretin fayda sağlayıp sağlamayacağını sormuş.”

“İşte şimdi yalan söylediğinden eminim,” dedi Taniel. “Tamas savaş meydanını kimse için terk etmez.” *Benim için bile. Hatta özellikle benim için.*

“Tamas çok endişeliymiş. Daha iyi gözüksüğünü bildirdik ama mesaj muharebeden önce ona ulaşır mı bilemem.” Fell dudaklarında ufak bir tebessümle, bir kaju daha almak için elini kese kâğıdına soktu.

“Ama ona kendime geldiğimi söylemediniz, öyle mi?”

“Hayır. Ricard bir süre toparlanmak isteyebileceğini düşündü.”

Demek Taniel’in babasını habersiz bırakma çabaları bir dereceye kadar işe yaramıştı.

“Ricard babamın kendime geldiğimi öğrendiği dakika beni geri çağıracağından endişeleniyor olmasın.”

“O da var,” diye itiraf etti Fell.

“Elbette.” Taniel hamasına yayılıp iç geçirdi. Kendini yorgun ve kullanılmış hissediyordu. Başkaları için bir maşadan başka neydi ki? “Tamas olacak o ihtiyaç piç kurusu...”

Üst katta çarparak açılan bir kapının gürültüsüyle sözü kesildi. Batakhanenin merdivenleri sarsıldı ve genç bir adam koşarak içeri daldı. Fell ayağa kalktı.

“Ne var?” dedi kadın.

Ulak panikle etrafına bakındı. Tabana kuvvet koştuktan göğsü körük gibi inip kalkıyordu. “Ricard sizi derhal Halk Meclisi’nde istiyor.”

Fell boş kaju paketini buruşturup yere attı. “Neler oldu?”

Ulak Taniel'e, sonra Ka-poel'a, ardından tekrar Fell'e baktı. Yığılıp kalmak üzereymiş gibi gözüküyordu.

"Budwiel'dan haber geldi. Şehir düşmüş ve ateşe verilmiş. Feld-mareşal Tamas ölmüş."

Nila perdeleri azıcık aralanmış pencerenin önünde oturarak dışarıdaki dünyanın silindir şapkalar ve pardösüler içinde geçip gitmesini, bastonların parke taşlarında tıkırdamasını, kadınların güneşi yüzlerinde hissetmek için bonelerini geriye itmelerini seyrediyordu. Yaz sıcaklığı tüm şiddetiyle Adro'nun üstüne çökmüştü ama hiç kimse fark etmemiş gibi gözüküyordu. Hava bir şeyleri umursamak için fazlasıyla güzeldi.

Nila da dışarı çıkıp havanın tadını çıkarmak istiyordu. Odası fazlasıyla boğucuydu ve Vetas'ın adamları evdeki tüm pencereleri çivileyerek kapatmışlardı. Hava yoğun, nemli ve de bunaltıcıydı; Nila o boğucu ortamda her an düşüp bayılacakmış gibi hissediyordu. Vetas dün onu ayak işlerine yollamıştı ve gün ışığını yüzünde hissetmenin özgürlüğü o kadar harikulade gelmişti ki Nila'nın Vetas'ı, Jakob'u ve son birkaç ayın feci anılarını unutup kenti terk etmesine ramak kalmıştı.

Yatak odası kapısının açılmasıyla yüreği ağzına geldi fakat kendini belirgin bir tepki vermemeye zorladı. Gelen Vetas değildi. Vetas hep koridordan çıkagelirdi. Jakob'un küçük bir tahta at ordusuyla sessiz sedasız oyun oynadığı ve sık sık sıcaktan yakındığı çocuk odasından değil.

"Nila," dedi bir ses. "Giyinmen lazım."

Nila yatağa serilmiş elbiseye göz attı. Vetas'ın adamlarından biri onu bir saat önce getirmişti. Yüksek belli, dantelli uzun elbise beyaz muslindendi. Kırmızı kenarları, etek uçlarıyla göğüs çevresine ve kısa kolların yenlerine renk katıyordu. Son derece rahat ve dünkü ayak işleri sırasında giymesi istenen abiye kıyafetten çok daha havadar gözüküyordu.

Komodinin üstünde, filinta bilyesi büyüklüğünde tek bir inciye sahip gümüş bir zincir, bir kutunun içindeyse Nila'nın daha ilk bakışta ayaklarına tam olacağını anladığı bir çift yeni, diz boyu siyah çizme vardı. Tüm bunlara ek olarak gardırobunda birbirinden pahalı üç elbise daha asılıydı.

Lord Vetas'ın hediyeleri. Nila daha önce hiç bu kadar kaliteli giysilere sahip olmamıştı. Elbise gösteriştten uzak ve yeterince sadeydi ama hatları kesinlikle mükemmeldi. Eteğinin iç kısmına attığı bir bakış ona D.H. baş harflerini göstermişti; Madam Dellehart, Adopest'in en iyi terzi. Bu elbise, sıradan bir çamaşırcının bir yılda kazandığından daha pahalıydı.

"Nila," diye üsteledi ses. "Hadi giyin."

Pahalı kıyafetler ve takılar Nila'nın midesini bulandırıyor. Lord Vetas'tan hediye almanın, bir iblisin hediyelerini kabul etmekten farkı yoktu, Nila bunların bir bedeli olacağını biliyordu.

"Giyinmeyeceğim," dedi genç kız.

Döşeme tahtaları atılan adımlarla gıcırdadı. Faye genç kızın önünde diz çöküp elini tuttu.

Altı gündür bu malikânede tıklıydılar ve Nila karşısındaki kadın hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyordu. Faye'in oğlunun mahzende esir tutulduğunu, başka yerlerde daha başka çocuklarının da olduğunu ve onların da Lord Vetas tarafından hapsedildiğini biliyordu. Tabii bir de, Faye'in fırsat bulması halinde Vetas'ı gözünü bile kırpmadan öldüreceğini.

Ya da en azından deneyeceğini. Nila adamın öldürülebileceğinden şüphe duymaya başlıyordu. Vetas'ın insana benzer bir tarafı yoktu; nadiren yemek yiyor, hiç uyumuyor ve ne kadar şarap içerse içsin asla sarhoş olmuyordu.

Faye genç kızın elini çekti. "Kalk," dedi. "Giyin."

"Sen annem değilsin," dedi Nila. Sözcükler ağzından bir hırıltı şeklinde çıktı.

"Burada olsaydı o da sana aynı şeyi söylerdi."

Nila öne eğildi. "Annem öldü. Onu hiç tanımadım, sen de onu tanıyorsun. Belki bana Vetas'ın isteklerine boyun eğeceğime bu pencereyi kırmamı ve bileklerimi kesmemi söylerdi."

Faye doğruldu. Yüzündeki nazik yakarış silindi ve bakışları sertleşti. "Olabilir," dedi. "Gerçekten öyleyse aptalın tekiymiş." Odada volta atmaya başladı.

Nila onun orta sınıf bir tüccarla evli bir ev kadını olduğunu tahmin ediyordu. Acaba Lord Vetas'ın gözündeki değeri neydi? Faye o konuya hiç değinmemişti. Yalnızca arada bir çocukları hakkında birkaç kelime ediyordu. Aslına bakılırsa fazlasıyla sakın olduğu söylenebilirdi. Getirildiği geceki taşkınlığından beri bir fındık faresi kadar uysaldı. Nila, çocukları olsaydı onları tehlikeden kurtarana dek rahat huzur

bulamayacağını düşünüyordu. Faye ya çok sabırlıydı –ve Nila'nın ona atfettiğinden çok daha güçlü bir kadındı– ya da bambaşka bir şeydi. Sakın Vetas hesabına çalışan bir ajan olmasındı? Bir casus?

İyi de, bu hiç mantıklı değildi. Nila gözetlenmeye değmezdi. Vetas ondan bir şey isterse bunu işkenceyle kabul ettirecek türde bi-riydi.

Her halükârda Nila bu kadına güvenmiyordu. Zaten Vetas'ın içindeki hiç kimseye güveni yoktu.

“Eğer giyinmezsen,” dedi Faye, “Vetas öfkesini senden veya oğ-landan çıkarır. Hatta belki ikinizden de.”

“Ben onun fahişesi değilim,” dedi Nila.

“Senden alçaltıcı bir şey yapmanı istemedi.” Dile getirilmeyen “henüz” kelimesi kısa bir süre havada asılı kaldı. “Tek istediği ayak işlerinde ona eşlik etmen. Hem böylece bu kahrolası evden tekrar çıkmış olacaksın. Sen yokken ben Jakob’a göz kulak olurum. Dur,” dedi Faye, “sana yardım edeyim.”

Nila kadının kendisini ayağa kaldırmasına ve eski elbisesini çı-karmasına izin verdi.

“Yeni iç çamaşırları da var,” dedi Faye, yatağın üstünden küçük bir kutu alarak.

Nila kutuyu kapığı gibi yere fırlattı. “Onları gördüm, eksik olma,” diye çıkıştı. “Böyle bir kombinezonu ancak bir fahişe giyer.” Ellerinin titrediğini fark edip derin bir nefes aldı.

Faye kollarını indirdi. Çocuk odasının kapısına kadar gidip Jakob’a baktı, sonra da kapıyı kapattı. Ellerini beline dayayıp Nila’ya doğru döndü.

“Mahzendeki odayı hiç gördün mü?” diye sordu.

Nila onun bakışlarına küstahça karşılık verdi. Bu yaşlı kadın kim oluyordu da ondan taleplerde bulunuyordu?

“Eee?” dedi Faye.

Nila başıyla sertçe onayladı ve uzun masalara, kan lekelerine ve dizi dizi keskin bıçaklara sahip odayı düşünmemeye çalıştı.

“Onları bana da gösterdi,” dedi Faye. “Buraya ilk geldiğimde. O odaya dönmek istemiyorum. Herhalde sen de istemiyorsundur. Bu yüzden onu mutlu etmeye bak.”

“Ben...”

“Kim olduğun umurumda değil,” dedi Faye. “Veya neden bura-da olduğun. Ama Jakob’u seviyor gibi gözüküyorsun. Vetas aşağılık yöntemlerini çocuklar üstünde kullanmaktan çekinecek biri değil.”

“Öyle bir şey yapmaz.”

Faye genç kıza doğru bir adım attı. Nila geri adım atmasa da kadının gözlerindeki bakıştan ürkmek elinde değildi.

“Oğlumun parmağını kesti,” dedi Faye. “Gözlerimin önünde. Üstelik diğer çocuklarım da oradaydı. Hepimiz çılgık attık ve adamları bizi zaptettiler. Sonra Vetas kendisiyle işbirliği yapmasını garantilemek için parmağı kocama gönderdi.” Sözlerinin ardından yere tükürdü.

“Peki şimdi ne yapıyorsun?” dedi Nila.

“Bekliyorum.”

“Neyi?” Nila’nın tavrı küçümseyiciydi.

“Bir fırsat yakalayayın.” Sözcükler neredeyse duyulamayacak kadar kısık. Faye gözünün kenarından beliren bir damla yaş sildi ve derin bir nefes aldı. “Hiddetin bir zamanı vardır. Sabrın da. Vetas yaptıklarının bedelini elbet bir gün ödeyecek.”

“Ya dediklerini ona söylersem? Bana güvenileceğini nereden biliyorsun?”

Faye başını yan yatırdı. “Çok istiyorsan git söyle. Fırsatını bulursam onun bağırsaklarını kışından çekip çıkaracağımı bilmediğini mi sanıyorsun?” Başını tiksintiyle iki yana salladı. “Kocam bir müfettiştir. Zeki, prensip sahibi bir adamdır. Hep soyluların insanlıktan nasibini almamış budalalar olduklarını düşünmüştür. Bir keresinde, bir baronun alaylarına ya da bir düşesin kalın kafalılığına, sansasyonel bir vakayı çözmesine yetecek kadar uzun süre nasıl katlanabildiğini sormuştum.”

Nila sessiz kalarak, konuşmakta olan Faye’in yüzünü profilden seyretti.

“Gururunu hiçe sayması ve husumet karşısında sabırlı olması sayesinde ailesini yıllardır besleyip koruyabildiğini, öte yandan karşılık verme içgüdülerine boyun eğerse hapse veya daha beter bir duruma düşeceğini söyledi. Şimdilik elimden sadece beklemek geliyor. O yüzden bekliyorum. Sen de öyle yapmalısın. Giy şu kahrolası elbiseyi.”

Nila bir yalan belirtisi bulmak için kadını inceledi. Faye’in gözleri çıkmak çıkmaktı. O gözlerde, ancak bir annede rastlanabilecek türden bir hiddet vardı.

“Bana biraz mahremiyet tanı,” dedi Nila.

Giyinmeyi bitirdiği sırada kapı çaldı. Jakob’un odasına değil, koridora bakan kapı. Kapı açılırken Nila giyindiğine sevinerek korkusunu içine attı.

“Gelişme var,” dedi Lord Vetas. “Bana doğru dön.”

Genç kız döndü ve kendini onunla göz göze gelmeye zorladı.

Vetas sağ elindeki kadehte duran şarabı yavaşça çalkalayarak Nila’yı tepeden turnağa süzdü. “İşimi görürsün,” dedi.

“Neymiş o iş?” diye sordu Nila.

Vetas kızın sesindeki öfkeyi duyduysa bile aldırış etmedi. “Bir süredir Leydi Wincelav adında bir kadından öğle yemeği için randevu almaya çalışıyordum. Nihayet başardım. Yemekte bana yeğenim olarak eşlik edeceksin. Utangaç bir kız olacaksın ve ‘evet, hanımefendi’ yahut ‘hayır, hanımefendi’ dışında hiçbir şey söylemeyeceksin. Niyetim ona kur yapmak ve yanımda yakın akrabam olan bir hanım bulunursa bana daha yumuşak davranacaktır. Sana en fazla birkaç hafta ihtiyaç duyacağım.”

“Kim bu Leydi...”

“Orası seni ilgilendirmez. Rolünü iyi oynarsan şimdiye dek müsaade ettiğim kısıtlı özgürlüğünü korursun. Yok, kötü oynarsan seni cezalandırırım. Anladın mı?”

“Evet,” dedi Nila.

“Güzel. Oğlan nerede?”

Nila ona söyleyebilecek bir yalanının olmasını isterdi. Fakat Jakob odasından başka nerede olacaktı? “Jakob,” diye seslendi. “Lütfen buraya gel.”

Çocuk odasının kapısı açıldı ve Jakob hoplaya zıplaya içeri girdi. Vetas’a yüzünde bir tebessümle baktı. “Merhaba!”

Vetas ona sırtıttı. Yüz ifadesi, Nila’ya bir keresinde bir eczanede gördüğü cilalı kafatasını hatırlattı. “Merhaba, evladım,” dedi Vetas. “Yeni giysilerin hoşuna gitti mi?”

Jakob mavi bir ceketten, onunla uyumlu diz boyu bir pantolondan ve uzun çoraplardan müteşekkil sık bir takım elbiseyi sergilemek için kollarını açarak kendi ekseninde döndü. “Çok güzeller,” dedi. “Teşekkürler.”

“Benim için bir zevkti, çocuğum,” dedi Vetas. “Sana bir şey aldım.” Koridora çıktı ve Nila’nın çizmelerinin kutusundan pek de büyük olmayan bir kutuyla birlikte geri döndü. Kutuyu yere koyup kapağını açarak tahta askerlerden ve atlardan oluşan yirmi parçalık bir oyuncak setini meydana çıkardı.

Bir sevinç nidası atan Jakob, kutudan hepsini bir seferde çıkarmaya kalkışarak oyuncakları yere saçtı.

“Onları odana götür,” dedi Nila.

Jakob paketi açmaya ara verdi ve kaşlarını çatıp Nila'ya baktı. Oyuncaklarını geri yerleştirdi ve kutuyu odasına doğru sürükledi.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Vetas.

“Elbette! Teşekkürler, Vetas Amca!”

“Bir şey değil, çocuğum.”

Jakob gözden kaybolur kaybolmaz Vetas'ın sırtışı silindi. Şarabından bir yudum içti. “Yarım saat içinde hazır ol,” deyip odayı terk etti ve Nila kapının dışarıdan kilitlendiğini işitti.

Vetas Amca, demişti Jakob.

Nila, Faye'in Vetas'ı nasıl öldürmeyi planladığını ve ondan önce kendisinin bir fırsat yakalamasının mümkün olup olmadığını merak etti.

BÖLÜM

9

Şaşkınlıktan önünü görmeyen Taniel kent sokaklarında alelacele ilerliyordu. Tamas ölmüş mü? Öyle bir şey olamazdı. İhtiyar piç kurusu ölemeyecek kadar inatçıydı. Vakit sabahın geç saatleriydi ve trafik yoğundu. Taniel sık sık yayaları itip kakmak ve hem faytonlardan hem de el arabalarından sakınmak zorunda kalıyordu. Çarpıp devirdiği kişilerden Fell'in özür dilediğini duyabiliyordu.

Ka-poel'in hâlâ yanlarında olduğundan emin olmak için bir anlığına durakladı. Ona gölgesi kadar sadık olan genç kız hemen yanbaşıdaydı. Fell kalabalığın arasında belirdi. Onları mala batakhane-sinde bulan ulaktan ise hiçbir iz yoktu.

"Pole," dedi Taniel, "Tamas'ın ölüp ölmediğini biliyor musun?"

Ka-poel bu soru karşısında şaşırılmış gibiydi.

Taniel onu omuzlarından tutup iyice yakınına çekti. "Hiç onun bir bebeğini yapmış mıydın? Aranızda bir tür bağlantı var mı?"

Genç kızın yüzündeki şaşkınlık kayboldu ve başını iki yana salladı. Cevap olumsuzdu.

"Kahretsin." Taniel arkasına döndü.

"Baban için üzgünüm," dedi Fell, onun yanına gelerek.

"O ihtiyar piç kurusunun öldüğüne ancak cesedini görünce inanırım," dedi Taniel. Ansızın zihni Tamas'ın üstü açık bir tabutta soğuk ve kaskatı yatan görüntüsüyle dolunca kendini hasta hissetti. Görüntüyü hemen bir kenara ittiyse de Ka-poel'a tutunarak ondan destek alması gerekti.

Genç kız cam yeşili gözleriyle onu süzdü. Gözlerinde bir duygu

karmaşası vardı: öfke, şaşkınlık, anlayış, azim. Sonra bakışları sertleşti ve başını öteye çevirdi.

“Hangi çukura geldik böyle?” diye sordu Taniel. “Buradaki hiçbir şeyi tanımiyorum.”

“Kalabalığın arasına bodoslama dalıyorsun da ondan,” dedi Fell. “Halk Meclisi şu tarafta.” Doğuyu işaret etti. O âna dek kuzey istikametinde ilerlemişlerdi.

Taniel kafa salladı. “Önden git,” dedi. Eli hâlâ Ka-poel’ın omzundaydı. Genç kız onu çekmemiştii. “Pole,” dedi Taniel. “Ben...” Durdu. Zihni bulanıktı ama karşıdan onlara doğru gelen adam tanıdık gözüküyordu. Taniel onu Kin’in batakhanesinde sürterken gördüğüne yemin edebilirdi. Adam uzun boyluydu, geniş omuzluydu ve hafifçe topallıyordu. Halinde bir terslik vardı.

Adam başını kaldırıp Taniel’in gözlerinin içine baktı. Taniel’in aldığı tek uyarı bu oldu.

Adam ona doğru iki büyük adım attı. Ka-poel’ı omuzlayarak yolundan çekti, sonra da yumruğunu Taniel’in göğsüne indirdi. Ayakları yerden kesilen Taniel kalabalığın üstüne kadar yükseldi, ardından havada bir takla atıp sert parke taşlarına omuz üstü çakıldı.

Birkaç hırıltılı nefes aldı. Yoksa kaburgaları mı kırılmıştı?

Taniel’in etrafında küçük bir kalabalık toplandı. Kendisine iyi olup olmadığını soran sesler duydu. Bir beyefendi bastonuyla onun kolunu dürttü. Bir kadın çığlık attı.

Yalnızca tek bir tür yaratık Taniel’e bu kadar sert vurabilirdi.

Bir Zebellah.

Taniel itiraz bağrışına aldırış etmeksizin beyefendinin bastonunu elinden kaptı ve güç bela ayağa kalkarken Zebellah’ın genç bir kadını itip geçtiğini gördü. Yaratık yere düşürdüğü kadını geride bıraktı ve iki elini birden Taniel’in gırtlığına doladı.

O anda Zebellah’ın gırtlığından sivri bir bıçak fırladı ve Taniel’in gözlerinden birkaç santim uzakta durdu. Zebellah genç adamı yere atıp hızla arkasına dönerek tam omurilik hizasından ensesine saplanmış bir hançeri gözler önüne serdi. Ağzından bir gurultu çıkaran yaratık Fell’e saldırdı. Müsteşar, Taniel’in ihtimal verdiğinden çok daha büyük bir süratle geri kaçtı.

Taniel ayağa fırladığı gibi bastonu Zebellah’ın başının arkasına indirdi. Meşe baston darbenin şiddetiyle parçalandı.

Zebellah irkilmedi bile. Hangi tehdide saldıracağına karar vermek istemiş gibi önce Taniel’e, sonra tekrar Fell’e doğru döndü.

Onlar seyretmeyi sürdürürken yaratık cebinden bir mendil çıkardı, diğer elini arkasına attı ve hançeri kendi omuriliğinden çekip aldı. Ensesindeki delikten pis, kapkara kanlar fışkırdı. Taniel birinin şiddetle sokağa kustuğunu işitti.

Zebellah kanamayı durdurmak için mendili yaraya soktu. Tüm bu tüyler ürpertici işlem ancak beş altı saniye kadar sürdü. Zebellah işini bitirir bitirmez Fell'e doğru dönüp yerinden fırladı.

Taniel hazırды. Kırık bastonun çentikli ucunu bir hançer gibi tutarak ileri atladı. Bastonu Zeballah'ın sırtına saplamak için kolunu kaldırdı.

Bir şey ona yandan çarptı. Taniel'in dişleri takırdadı, gözleri karardı.

Bir saniye sonra kendini başka bir Zeballah'ın eciş bücüş suratına bakarken buldu. Zebellah bir dizini onun göğsüne dayamış, ellerini boynuna dolamıştı. Taniel çırpındı ama dövülecek kuvvetten yoksundu. Baruta ihtiyacı vardı.

Taniel dizini kendisi ile Zeballah'ın arasına sokup yaratığın ağırlığını göğsünden almayı başardı. Serbest koluyla da kırık bastonu savurup Zeballah'ın koluna derinlemesine sapladı. Zebellah gülüp geçti ve dizini tekrar onun göğsüne koydu.

Göğüs kemiğine baskı yapan diz ansızın ilave bir ağırlık kazanınca Taniel inledi. Ka-poel yaratığın sırtına atlamıştı. Genç kız upuzun şişini tekrar tekrar Zeballah'ın omuriliğine sapladı. Zebellah istenmeyen bir biniciyi sırtından atmaya çalışan bir boğa gibi debelendi. Taniel göğsünde bir şeyin çıt ettiğini hissederek gibi oldu.

Ka-poel'dan kurtulmayı beceremeyen Zeballah'ın doğrulmasıyla beraber ciğerlerinin tekrar havayla dolduğunu hisseden Taniel sevinçle derin bir nefes aldı. Buradan kaçıp gitmesi lazımdı. Baruta ihtiyacı vardı.

Taniel yüzükoyun yuvarlandı ve zorlanarak dizleri üstünde doğruldu. Zebellah attığı bir tekmeyle onu yeniden parke taşlarına yapıştırdı. Taniel ayağa kalkmaya çabalarken Ka-poel yaratığın sırtında kalma mücadelesi veriyor, Zebellah ise aşırı uzun kollarını kullanarak onu söküp atmaya çalışıyordu.

İnsanlar artık polis çağırıyorlardı. Etraflarında bir kalabalık toplanmıştı ama mesafelerini koruyorlardı.

Ka-poel bu kavgayı kazanamazdı. Fakat aynı şey Taniel için de geçerliydi. Genç adam duyularını etrafa yaydı. Buralarda bir yerde barut bulunmalıydı. Biri üstünde barut taşıyor olmalıydı.

Taniel omzuna tüfek asmış melon şapkalı bir delikanlıya doğru yalpaladı. Tüfek Hrusch yapıymıydı ve daha yeni satın alınmışa benziyordu, tek bir kez bile ateş almamıştı. Taniel delikanlıyı gömleğinin önünden kavradı. “Barut boynuzun! Onu bana ver!”

Delikanlı geri çekilmeye çalıştı. Taniel elini onun avadanlık çantasına soktu ve barut boynuzunun düzgün, silindirik şeklini hissedenden dek içini yokladı. Boynuzu utkuyla çekip çıkardı ve hızla arkasına döndü. Ka-poel ucu ucuna da olsa halen Zeballah’ın sırtındaydı.

“Pole, atla!”

Ka-poel tutuşunu gevşetmesiyle birlikte kenara fırlatıldı. Taniel barut boynuzunu bir el bombası gibi tutarak başının üstünden fırlattı. Sonra da barutu tutuşturmak ve patlamayı yönlendirip yaratığı parçalara ayırmak için zihniyle uzandı.

Hiçbir şey olmadı.

Zeballah boynuzu tek eliyle havada kaptı. Taniel’le göz göze geldi ve sivri kısmı kendine bakacak şekilde boynuzu ters çevirip ucunu ısırdı. Dudakları arasından barut zerreleri döküldü. Dilini dışarı çıkartarak barutu yaladı ve dişlerinin arasında öğüttü.

Taniel barut boynuzunu gasp ettiği adama çarpana kadar adım adım geriledi.

“Kartuş,” dedi. “Bana kartuş lazım!” Alnından soğuk terler dökülüyordu. Bu Zeballah. Bu şey...

Delikanlı dönüp kaçtı. Taniel çılgınlıkla işitti ve başkalarının da kaçtığını gördü. Tekrar gerilemeye çalışırken çizmesinin bir şeye çarptığını hissetti. Delikanlı hem avadanlık çantasını, hem de tüfeğini yere düşürmüştü.

Taniel gözlerini Zeballah’tan ayırmaksızın çantayı çabucak eşeledi. İçinde bir avuç barut kartuşu vardı. Taniel kartuşlardan birinin ucunu parmakları arasında ezdi ve elinin üstüne bir barut çizgisi döktü. Zeballah halen boynuzdaki barutu yiyordu. *Hepsini.*

Bunun mantıklı bir tarafı yoktu fakat Zeballah, her nasılsa, Taniel’in çarpık bir yansımasıydı. Bu Zeballah bir barut büyücüsüydü.

Taniel barutu burnuna çekti.

Bir anlığına bayılacağını sandı. Görüş alanının kenarlarında dünya önce karardı, ardından öyle bir netlik kazandı ki gözlerine ağırlar girdi. Taniel ellerini açıp kapadı, göğsünü yokladı. Acı hissetmiyordu. Dişlerini sıkarak tüfeği eline aldı.

Zeballah uyarıda bulunmadan hücumla geçti. Taniel kenara çe-

kildi, namluyu iki eliyle birden kavradı, dipçığı omzunun üstüne kaldırdı ve çepeçevre savurarak Zeballah'ın suratına çarptı.

Ceviz ağacından dipçik paramparça oldu ve Zeballah tatmin edici bir gümbürtüyle yere düştü. Yaratık kendini yüzükoyun çevirdi, dizleri üstüne kalktı, sonra da Taniel'in göğsüne tosladı.

Taniel ayakta kalmaya çalışarak geri çekildi. Bir Zeballah'la güreşip onu yere deviremezdi; özellikle de bahsi geçen Zeballah barut transındayken. Gerilemesini durdurmak için bir ayağını arkasına attı ve kollarını Zeballah'ın gövdesine doladı. Sert bir yüklenişle yaratığın dengesini bozup onu bıraktı.

Zeballah yuvarlanarak uzaklaştı ve yavaşça ayağa kalktı.

Yaratığın yüzü bir et posası ve tahta kıymığı yığınınına dönmüştü. Burnundan ve ağzından kanlar akıyor, gözlerinden biri şiştiği için açılmıyordu. Taniel'e dişlerini gösterdi. O dişlerden yarısı eksikti.

“Sen ne haltsın böyle?” dedi Taniel.

Zeballah başını yan yatırdı. Gevşek bir atkuyruğu halinde sağ omzundan sarkan kahverengi saçlarını kaldırarak kırmızı bir damgayı açığa çıkardı. Derisine yetişkin bir adamın parmağı uzunluğunda bir tüfek sembolü dağlanmıştı.

Bu, Kez İmtiyazlıları'nın idamlarından önce barut büyücülerine vurdukları damgaydı.

Zeballah saçlarını bıraktı. Bir anlığına Taniel'i süzdü, sonra yan tarafına göz attı. Ka-poel elinde şişiyle orada çömelmiş bekliyordu. Genç kız Zeballah'a hırıldadı.

“Pole, geri...”

Zeballah kıza doğru atıldı. İnanılmaz bir süratle hareket ederek aradaki mesafeyi kaşla göz arasında kapattı.

Taniel barut transına girdiği için artık daha hızlıydı. Hemen Zeballah'a doğru fırladı ama yaratık son anda döndü. Taniel'in yumruğu Zeballah'ın suratının yanından ısıklık çalarak geçti ve genç adam bir kere daha yaratığın parmaklarını boğazında hissetti.

Zeballah bu sefer onu boğmaya çalışmayacaktı. Taniel'in boynunu kıvrarak onu bir çocuğun elindeki kibrit gibi kıracaktı.

Taniel elini dümdüz uzatarak Zeballah'ın göğsüne vurdu. Zeballah ufak bir homurtudan başka tepki vermedi. Taniel yıldırım hızıyla birbiri ardına darbeler indirdi. Zeballah'ın parmaklarının güçten kesilmeye başladığını hissediyordu. Ka-poel tekrar yaratığın üstüne atladı. Zeballah onu elinin tersiyle tokatlayarak parke taşlarına savurdu.

Taniel'in dünyası kızıla çaldı. Zihninde Ka-poel'ı boynu ters bir açıda kıvrılmış, cansız gözleri gökyüzüne çevrilmiş, sokakta yatar-ken gördü.

Zebellah ansızın gevşedi. Taniel elini yumruk yaptı, geri çekti...

Ve dehşet içinde kalakaldı. Eli Zeballah'ın simsiyah kanıyla kaplıydı. Parmakları arasında yaratığın hâlâ et kaplı kalın kaburgalarından biri vardı. Başını aşağı çevirdi. Yere yığılan Zebellah ona bakıyordu. Paltosu kandan sıırıslılandı.

Taniel yine Ka-poel'in cansız bedenini hayal etti ve Zeballah'ın kendi kaburgasını yaratığın gözüne soktu.

Bir süre soluk soluğa durdu. Yay kadar gergin bedenine bir şey dokunduğunda neredeyse çılgılık atacaktı. Dokunan Ka-poel'du. Genç kız ölmemişti. Ka-poel, Zeballah'ın kanına aldırış etmeksizin ufacak ellerinden biriyle onunkini tuttu.

"Bir barut büyücüsünün böyle bir şey yaptığını daha önce hiç görmemiştim," dedi Fell. Boş sokakta yanlarına gelirken o da nefes nefeseydi. Sekreter üniformasının önü siyah Zeballah kanıyla ve biraz da kendi kanıyla kaplıydı. Yanaklarından biri şişip kızarmıştı ama bunun farkında değil gibiydi.

"Diğer Zeballah nerede?" diye sordu Taniel.

"Kaçtı," dedi Fell.

"Sen sadece bir müsteşar değilsin," dedi Taniel, kadının bir Zeballah'ın gırtlığına korkusuzca sapladığı uzun hançeri hatırlayarak. "Hem Zeballahlar asla kaçmazlar."

"Arkadaşının başına gelenleri görünce kaçtı," dedi Fell. "O zamana kadar onu oyaladım." Burnunu çekti. "Sen de alelade bir barut büyücüsü değilsin."

Taniel ellerine baktı. Eliyle Zeballah'ın derisini delmiş ve kaburgasını sökmüştü. Kendisi de dahil hiç kimse böyle bir şey yapamazdı, en derin barut transının etkisindeyken bile. Lakin belki bir tanrı katili yapabilirdi. Güney Turna'dayken ona bir şeyler olmuştu.

"Sanırım değilim." Etrafındaki kanlı sahneye bakındı. En yakındaki insanlar yüz adımı aşkın bir mesafeden onları seyrediyorlar ve işaret ediyorlardı. Taniel olay mahalline yaklaşan Adro polislerinin düdüklerini duydu.

"Bu bir tuzaktı," dedi. "Bir Kez tuzağı. Şehre nasıl girebilirler? Tamas hain Charlemund'u ve onun Kez işbirlikçisini halletti sanıyordum."

"Halletmişti," dedi Fell. Kaygılı bir hali vardı.

Taniel bir barut kartuşunu elledi ve gözlerini yumdu. Yine bir barut transındaydı. Harikuladeydi. Duyuları capcanlıydı. Havadaki her kokuyu alabiliyor, sokaktaki her sesi duyabiliyordu.

Kalbi dövüşten dolayı hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi, Ka-poel’in elini tutarak.

“Ama Ricard...” diye başladı Fell.

“Çukura kadar yolu var,” dedi Taniel. “Güneye gidiyorum. Tamas gerçekten öldüyse ve Kezliler barut büyücülerini Zebellah’a dönüştürüyorlarsa ordunun bana ihtiyacı var demektir.”

Tamas, Yedinci Tugay’ın başında Olem’le yan yana at sürüyordu. Arkalarında asker kıtası uzayıp gidiyor, Adro Dağları’nın eteklerinde inişli çıkışlı bir seyir izleyen Büyük Kuzey Yolu’nun kıvrımlarını takip ediyordu. Adamları çoktan toz toprak içinde kalıp yorulmalarına rağmen Adro’ya dönüş yolculuğu daha yeni başlamış sayılırdı.

Dört gün önce Kez ordusundan kaçmalarını sağlayan Mihali’nin büyülu sisinin korumasından yoksun, kuzeybatı yönünde ilerliyorlardı. Doğuda Adro Sıradağları yalçın, karlı zirveleriyle gökyüzünü delerken bunaltıcı yaz sıcağı tüm şiddetiyle Tamas’ın ordusunun üstüne çöküyordu. Güneyde ve batıda Kehribar Ova –Dokuz’un tahıl ambarı ve Kez’in muazzam servetinin kaynağı– göz alabildiğine yayılıyordu.

Tamas adamlarıyla beraber yaya yürümeyi yeğlerdi. Fakat bacagındaki sızı tümüyle geçmiş değildi ve kıta boyunca çabucak ileri geri gidebilmesi lazımdı. Emirleri doğrultusunda subay atlarının çoğu gözcülere dağıtılmıştı ve bunlar iki yüz süvariyle beraber izcilik görevini yerine getiriyorlardı.

“Azığımız tükeniyor,” dedi Olem at sırtından.

Bu, Olem’in tayından ilk bahsedışı değildi, sonuncusu da olmayacaktı.

“Biliyorum,” dedi Tamas. Adamları yanlarına bir haftalık temel yol istihkakı almışlardı. Ne kamp sivilleri ne de bir ikmal kervanları vardı. Dört gündür koşar adım yürüyorlardı ve Tamas askerlerinden bazılarının emirlere karşı gelerek azıklarını çoktan tükettiklerinden emindi. “Yarım istihkak emri verin,” dedi.

“Zaten verdik, komutanım.” Olem bir sigara izmaritini tedirgince çiğniyordu.

“Öyleyse tekrar yarıya indirin.”

Tamas batıya baktı. Durum fazlasıyla sinir bozucuydu. Görüş alanı dahilinde, âdeta bir taş atımlık mesafede milyonlarca dekarlık tarım arazisi mevcuttu. Fakat aslında bundan daha uzak olamazdı. En yakın ekinler on iki-on üç kilometre mesafedeydi ve onlara çıkan bir yol yoktu. İki günlük bir gecikme yaşamadan on bin askerle tepeleri aşip düzlüklere inmek ve sonra yola geri dönmek mümkün değildi.

Tamas, gıda için bile olsa, Kez ordularıyla aralarının kapanması gibi bir riske giremezdi.

“Daha çok av ekibi kurun,” dedi. “Her biri yirmişer kişilik olsun. Kuzey Yolu’ndan en fazla bir buçuk kilometre uzaklaşmalarını söyleyin.”

“Tempomuzu yavaşlatmamız gerekecek,” dedi Olem. Ağzındaki sigara izmaritini tükürdü ve elini cebine sokup bir tane daha çıkardı. Onu şöyle bir inceledikten sonra ceketine geri koydu ve bıyık altından söylendi.

“Ne var?” diye sordu Tamas.

“Sigaralarım eninde sonunda tükenecek dedim.”

Tamas’ın dertlerinin en küçüğü sigaraydı. “Adamlar bitkin.” Eye-rinde dönüp kıtayı boydan boya süzdü. “Onları bir gün daha koşar adım yürütemem. Mihali’nin yemeklerinden kalanlar olmasaydı bunca zaman bu kadar hızlı gidemezdik.”

Olem ona asker selamı verdi ve kıtanın gerisine yollandı.

Tamas, atıldıkları bahtsız çevirme manevrasında tanrının onlara eşlik etmiş olmasını dilerdi. Bakışlarını Yedinci ve Dokuzuncu mensuplarının suratlarında gezdirdi. Adamlarının çoğu, bakışlarına karşılık verdi. Bunlar çetin ceviz askerlerdi. Sahip olduklarının en iyileriydi. Dört gün boyunca günde kırk kilometre yapmışlardı. Kez piyadelerinin ortalaması yirmiydi.

Gözüne kıtanın arkalarından çıkagelen bir binici takıldı. Sureti bir süvari atının sırtındayken bile kocamandı.

Gavril.

Tamas yanına kadar gelen kayınbiraderini şapkasıyla selamladı.

Gavril uzun yenlerinden biriyle yüzündeki teri sildi ve matarasından birkaç yudum içti. Ovaların sıcağında pis Dağ Bekçisi kürkünü çıkarmıştı. Üstünde yalnızca soluk Dağ Bekçisi yeleği ve eski bir süvari üniformasından kalma koyu mavi bir pantolon vardı.

Homurdanarak bir merhaba dedi. Asker selamı falan vermedi. Zaten verseydi Tamas çok şaşırırdı.

“Haberler ne?” diye sordu Tamas.

“Kezliler’i tespit ettik,” dedi Gavril. “Komutanım” lafı da yoktu.

Tamas’ın yüreği ağzına geldi. Kezliler tarafından takip edildiklerini biliyordu. Böyle bir şeyi öngörmemek aptallık olurdu. Fakat dört gün boyunca Kez ordularından hiçbir ize rastlamamışlardı.

“Eee?” Tamas kendi matarasını dudaklarına götürdü.

“En az iki tugay Kez süvarisi,” dedi Gavril.

Tamas ağzındaki suyu üstüne başına püskürttü. “Tugay mı dedin?”

“Tugay.”

Tamas titrek bir nefes verdi. “Ne kadar uzaktalar?”

“Tahminimce doksan kilometre.”

“Kesin bir sayım yapacak kadar yaklaştın mı?”

“Hayır.”

“Ne kadar acele ediyorlar?”

“Emin değilim. Kez süvarileri kendilerini zorlarsa açık arazide günde altmış beş kilometre yol alabilirler. Ama o boyutta bir ordunun tepelerde ilerlediğini düşünürsek, günde kırk, bilemedin elli kilometre.”

Yani Tamas adamlarının dinlenmelerine ve avlanmalarına izin verirse Kezliler onlara yedi günde yetişirlerdi. Tabii Tamas şanslıysa.

“Altı gün sonra Hune Dora Ormanı’nın sınırına varacağız,” dedi Gavril. “Arazi, süvarilerin bizi kuşatamayacağı kadar sarp olacak. Tozumuzu solumaktan fazlasını yapamayacaklar. Kresimir’in Parmakları’na vardığımızdaysa işler değişecek.”

Tamas gözlerini kapatıp kuzey Kez coğrafyasını hatırlamaya çalıştı. Burası Pensbrooklu Jakola olarak tanındığı, yani tüm Kez’in en meşhur çapkını olduğu yıllarda Gavril’in uğrak yeri idi.

“Kresimir’in Parmakları,” dedi Tamas. Bölgeyi biliyordu ama bu isim kulağına haritadaki bir noktadan daha tanıdık geliyordu...

“Camenir,” dedi Gavril usulca.

Tamas sığa rağmen sırtından aşağı bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Zihninde bir hatıra canlandı ve kendini tekrar gecenin soğukunda, gürül gürül akan bir nehrin kıyısında, çıplak elleriyle kazdığı sığ bir mezarın yanında dikilirken buldu. O olay cesurca –fakat nihayetinde başarısız– bir planın sonu ve Tamas’ın uzun kariyerindeki en zorlu kaçışı.

Gavril terden sırlıslık olmuş yeleğinin önünü çekti. “Hemen yanından geçeceğiz. Durup ziyaret edeceğiz.”

“Orayı bulabileceğimi sanmıyorum,” dedi Tamas, yalan söylediğini bile bile. Mezarın konumu hafızasına dağlanmıştı.

“Ben bulabilirim,” dedi Gavril.

“Yolun epey dışında kalıyordu. Tabii doğru hatırlıyorsam.”

“Sen de duracaksın.”

Tamas yeniden arkasındaki asker kıtasına baktı. Adamlarının kaldırdıkları toz hafif bir esintiyle göğe yükseliyordu.

“Bir ordu yürütüyorum, Jakola,” dedi. “Hiçbir şey için duracak değilim.”

Gavril burnunu çekti. “İsmim artık ‘Gavril’ ve evet, duracaksın.” Tamas’ın itiraz etmesine fırsat vermeden sözlerini sürdürdü. “Parmaklar’da Keztiler’i tümüyle atlatabilirsin. Yapmamız gereken tek şey ilk köprüye onlardan önce ulaşmak.”

Kresimir’in Parmakları, Adro Dağları’nın yanından şiddetle akan ve erimiş karlarla beslenen derin bir nehir dizisiydi. At sırtındayken bile yüzerek aşılmaları mümkün değildi. Büyük Kuzey Yolu, neredeyse yüz yıl önce inşa edilmiş bir dizi köprüyle onların üstünden geçirdi.

“Köprüye onlardan önce ulaşabilsek *bile*,” dedi Tamas, o yalnız mezar konusunu kapattıklarına sevinerek, “süvariler batıya dönüp etraftan dolaşabilirler ve düzlüklere indiğimizde bizi bekliyor olurlar.”

“Sen bir çözüm bulursun.”

Tamas dişlerini gıcırdattı. On bir bin piyadesi, iki yüz süvarisi ve bu sayılarla boy ölçüşebilecek kadar kalabalık bir Kez süvari grubu karşısında topu topu dört günlük avantajı vardı. Akıncılar ve sipahiler bir meydan savaşında piyadelerden pek çok açıdan daha üstündü.

“Bize erzak lazım,” dedi Tamas.

Gavril batıya, Kehribar Ova’nın davetkâr başak tarlalarına doğru baktı. “Yiyecek toplamak için fazlaca yavaşlarsak süvariler bize Hune Dora Ormanı’ndan önce yetişirler. Ormana ulaştık mı orada birkaç çiftliğe rastlarız. Avcılar geyik ve tavşan yakalayabilirler ama hepimize yetecek kadar değil.”

“Peki ya şehir?”

Tamas, Hune Dora Ormanı’nın hemen güneyinde bir yerleşke olduğunu hatırlıyordu. Ormanın ismini o yerleşkeden mi, yoksa yerleşkenin ormandan mı aldığından emin değildi.

“Oraya ‘şehir’ demek cömertliğe kaçır. Evet, surları var ama içinde birkaç yüzden fazla kişi yaşıyor olamaz. Bir iki günlük erzak satın

alabilir veya çalabiliriz.” Gavril duraksadı. “Umarım taşırayı soyup soğana çevirmeyi planlamıyordur. Buradaki halkın işi zaten zor. İpille serflerine Manhouch’un yaşarken ettiginden çok daha kötü muamele eder.”

“Bir ordunun gıdaya ihtiyacı vardır, Jak... Gavril.”

Tamas, beyaz tepeleri görmeyen dalgın gözlerle dağlara baktı. Ordusunu kusursuzca idare etmeye mecburdu. Askerlerine erzak ve emniyet lazımdı. Hune Dora Ormanı’na erzaksız ulaşırlarsa adamları açlık çekmeye ve firar etmeye başlardı. Yok eğer avlanmakla çok zaman kaybederlerse süvariler onlara ormandan önce yetişip tüm kıtanın canına okurlardı.

Vazifesini tamamlayan Olem geri gelip atını Tamas ile Gavril’in yanında eşkin yürüttü.

“Olem,” dedi Tamas, “kıtaya dur işaret ver.” Kendisi de durup kırsal bölgeyi gözden geçirdi. Yolun solunda, ot bürümüş bir tarla bir kilometre uzaklıktaki bir koyağa doğru yokuş aşağı meylediyordu. “Burası işimizi görür.”

“Ne için, komutanım?”

Tamas metanetini topladı. “Adamlarla konuşma zamanım geldi. Onları saflar halinde toplayın.”

Son kıtaların da düzene girmesi bir saati buldu. Yitirdikleri zaman kıymetliydi ama Tamas şimdiye dek adamlarla ilgilenmeleri ve onları bilgilendirmeleri için hep subaylarını görevlendirmişti. Eğer bu grubun komutasını elinde tutmak –sonraki birkaç hafta boyunca disiplinlerini ve sadakatlerini korumak– istiyorsa onlarla bizzat konuşması gerekiyordu.

Yol kenarına gidip yokuş aşağı baktı. Tarla ayaklar altında ezilmiş, yeşilin yerini çim yaprakları misali saflar halinde rahatta bekleyen Adro mavisi almıştı.

Tamas bu adamlardan pek çoğunun evlerine ulaşamadan can ve reçeğinin farkındaydı.

“Dikkat!” diye gürledi Olem.

On bir bin asker hazır ola geçerken bacaklar ve sırtlar duyulur bir sesle düzeldi.

Dünya sessizdi. Dağlardan gelen bir esinti Tamas’ı arkadan hafifçe itti. Takdire değer bir biçimde, tek bir asker dahi elini kaldırıp şapkasını düzeltmedi.

“Yedinci ve Dokuzuncu tugayların askerleri!” diye başladı Tamas, sesini herkese duyurmak için bağırarak. “Neler olduğunu bili-

yorsunuz. Budwiel'in düştüğünü, Kezliler'in Adro'ya girdiklerini ve karşılarında sadece Adro ordusunun durduğunu biliyorsunuz.

"Budwiel'a olanlar için kahroluyorum. Sizin de kahrolduğunuz farkındayım. Pek çoğunuz neden kalıp savaşmadığımızı merak ediyorsunuz." Tamas duraksadı. "Sayı ve güç bakımından üstünlük karşı taraftaydı. Budwiel'in surlarının kaybı ön stratejimizi geçersiz kıldı. O muharebeyi kazanmamız mümkün değildi. Sizlerin de bildiği gibi kazanamayacağım muharebelere girmem."

Askerlerden onaylayıcı mırıldanmalar yükseldi. Budwiel'i terk etmenin öfkesi, aradan geçen altı günde körelmişti. Adamlar vaziyeti anlıyorlardı. Daha fazla üstünde durmanın gereği yoktu.

"Budwiel düşmüş olabilir fakat Adro düşmedi. Size söz veriyorum –size yemin ediyorum– Budwiel'in intikamı alınacak. Adro'ya dönüp kardeşlerimize katılacağız ve ülkemizi savunacağız!"

Adamlardan bir tezahürat koptu. Açıkçası gönülsüzceydi ama hiç yoktan iyiydi. Tamas sessizliği sağlamak için kollarını kaldırdı.

"Evvela," dedi herkes sustuğunda, "önümüzde zorlu bir yolculuk var. Sizinle açık konuşacağım. Erzağımız kısıtlı. İkmal olanağımız yok. Takviye alamayacağız. Cephanemiz azalıp gidecek ve geceler soğuk geçecek. Yabancı bir diyarda yapayalnızız. Düşman şimdi bile peşimizden köpeklerini salıyor.

"Kez süvarileri ensemizdeler, dostlarım. Sayıca bize denk, hatta belki daha bile kalabalık akıncılardan ve sipahilerden bahsediyorum. Başlarında Beon je Ipille'in, yani kralın en gözde oğlunun olduğuna şapkamı koyarım. Beon kolay kolay alt edilemeyecek, cesur bir adamdır."

Tamas askerlerinin gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Onu bir müddet demlenmeye bırakarak panik hissini gitgide artmasını seyretti. Sonra elini uzatıp adamlarını işaret etti.

"Siz Yedinci ve Dokuzuncu tugaylarsınız. Adro'nun en iyilerisiniz. Bu da dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü piyadeleri olduğunuz anlamına gelir. Size savaş meydanında komuta etmek, gerekirse sizinle beraber ölmek benim için bir zevk ve onurdur. Ama ben derim ki, gelin burada, Kez topraklarında ölmeyelim.

"Bırakın Kezliler üstümüze çullansınlar!" diye kükredi Tamas. "Bırakın en büyük generallerini peşimizden yollasınlar. Bırakın önümüze her türlü güçlüğü çıkarsınlar. Bırakın tüm hiddetleriyle karşıımıza dikilsinler. Çünkü arkamızdaki o itler çok yakında birer aslan olduğumuzu anlayacaklar!"

Tamas yumruğunu havada tutarak ve bağırmaktan boğazı ağrıyarak sözlerini noktaladı.

Adamları gözlerini ondan ayırmadılar. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Tamas kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Sonra asker topluluğunun arkalarında bir yerden bir bağrıış yükseldi. “Hurra!”

Ona bir diğer ses katıldı. Sonra bir diğeri. Bağrıışlar tezahürata, ardından bir zikre dönüştü. On bir bin adam tüfeğini havaya kaldırdı. Kemer tokaları ve kılıçlar top atışını bastırabilecek bir gürültüyle takırdarken on bir bin boğaz meydan okuyan bir kükremeye ona karşılık verdi.

Bunlar onun adamlarıydı. Onun askerleri. Onun oğulları ve kızları. Sırf o istedi diye, çukurun ta kendisinin gözünün içine bakarlardı. Tamas gözyaşları fark edilmesin diye yol kenarından uzaklaştı.

“Güzel konuşmaydı, komutanım,” diyen Olem, elleriyle rüzgârdan koruduğu bir kibriti kullanarak dudakları arasındaki sigarayı yaktı.

Tamas genzini temizledi. “Yüzündeki o sırtışı sil, asker.”

“Derhal, komutanım.”

“Ortalık yatıştıktan sonra kıtanın başına geç. Hava kararmadan önce daha çok yol almamız gerek.”

Olem görevini ifa etmeye giderken Tamas kendini toplamak için biraz daha bekledi. O sırada gözünü güneydoğuya dikti. Hayal mi görüyordu, yoksa dağların uzak eteklerinde bir hareketlilik mi vardı? Hayır. Kezliler o kadar yaklaşmamışlardı. Şimdilik.

BÖLÜM

10



Adamat geceyi karanlıkta, bir sandalyeye bağlı halde geçirmişti. Bir ara kendini daha fazla tutamayıp altına kaçırmıştı. Hava sidik, küf ve toprak kokuyordu. Kapatıldığı yer, çok hareketli bir binanın bodrumuydu ve tepesinde ayaklar gezindikçe döşeme tahtalarının gıcırta ve iniltilerini duyabiliyordu.

Zifiri karanlıkta ilk ayıldığı zaman yüksek sesle bağırmıştı. Biri gelip ona çenesini kapatmasını söylemişti. Adamat soyguncunun tok sesini tanımıştı ve ona kahrolası köpek demişti.

Soyguncu kendi kendine gülerek çekip gitmişti.

Güneş saatler önce doğmuştu. Adamat üstündeki zeminin aralıklarından sızan ışığa bakarak bunu anlıyor, karnının açlıktan gurdadığını duyuyordu. Boğazı susuzluktan kavrulmuş, dili kabarıp şişmişti. Boynu, bacakları ve sırtı on dört saati aşkın bir süre sandalyeye bağlı kalmaktan dolayı tutuktu.

Kırışıklıklarını gidermek ve yaşını gizlemek için kullandığı balına yağı yakmaya başlıyordu. Maddenin sürüldükten en fazla on iki saat sonra silinmesi gerekiyordu.

Adamat içinin geçmeye başladığını hissedince uyumamak için başını iki yana salladı. Böyle bir durumda uykuya dalmak ölümcül sonuçlar doğururdu. Uyanık kalmaya, tetikte beklemeye mecburdu. Başından yaralanmıştı. Gözlerinin doğru düzgün odaklanıp odaklanmadığını anlaması için daha fazla ışık lazımdı.

Nerede olduğunu kestirmesi zordu. Tepesindeki sesler boğuktu

ve diğerlerine baskın gelen bir koku almıyordu –tabii kendi sidiki ve bodrumdaki soğuk rutubet kokusu hariç.

Adamat bir kapının gıcirtısını işitti, ardından görüş alanının köşesinde bir ışık tespit etti. Bir fenerin yükselip alçalarak bir merdivenden inmesini seyretmek için başını –acıyla– çevirdi. Kulağına iki farklı insan sesi çalındı. Hiçbir soyguncuya ait değildi.

“Toak’a kahrolası bir köpek demek dışında fazla konuşmadı,” dedi bir adam. Genizden gelen sesi tizdi. “Cüzdanı da elli kranalık bir banknot ve sahte bir bıyık haricinde boştu. Üstünden ne çek defteri ne de kimlik çıktı. Bir aynasız olabilir.”

Ona Adamat’ın duyamayacağı kadar alçak bir ses karşılık verdi.

“Eh, öyle tabii,” dedi ilk ses. “Çoğu aynasız bir baskına giderken bile üstünde bir kent damgası taşır. Belki de şu gizli casus tiplerden biridir. Feldmareşal, Kez casuslarını bulup çıkarmak için onları kullanıyordu.”

Yine mırıltılı bir karşılık.

Tekrar konuşurken ilk adamın sesine panik karışmaya başlıyordu. “Bilmiyorduk ki,” dedi. “Toak onu almamızı söyledi, biz de aldık. O bayanı eve kadar takip etmişti.”

Konuşmacı elinde feneriyle Adamat’ın önüne kadar geldi ve feneri tutsağın yüzüne tuttu. Adamat yüzünü titrek mum ışığından kaçırmak zorunda kaldı. Parlaklık karşısında gözlerini kırptırdı ve hem konuşmacının hem de mırıldananın yüzlerini görmeye çalıştı. İkinci sesin sahibi Vetas olabilirdi. Vetas onu görür görmez tanırdı ve öyle bir durumda Adamat ya ölür ya da ölmekten beter bir duruma düşerdi.

“Adım Tinny,” dedi ilk ses. “Kafanı kaldır.” Tinny, Adamat’ın çenesini tutup ışığa doğru çevirdi. Adamat onun gözüne balgam attı ve karşılığında yüzüne sert bir tokat yiyerek sandalyesiyle beraber geriye devrildi.

Elleri altında ezilen, gözünün önünde yıldızlar uçuşan Adamat sırtüstü yattı kaldı. Dudaklarından bir acı iniltisinin kaçmasına engel olamadı. Acaba bilekleri kırılmış mıydı?

“Kaldır şunu,” dedi mırıltılı ses.

Tinny feneri tavana astı ve Adamat’ın sandalyesini düzeltti. Adamat ona kafa atmaya düşündü ama başının son zamanlarda yeterince hasar gördüğüne karar verdi.

“Benden ne istiyorsunuz?” Adamat sözcükleri homurdanmaya çalıştıysa da kuru boğazından bir hırıltı şeklinde çıktılar.

“Duruma göre değişir,” dedi mırıltılı ses. “Kırmızı elbiseli kadını neden takip ediyordun?”

Neden...? Demek karşısında kişi Vetas değildi. Ya da Vetas onu henüz tanımamıştı.

“Kimseyi takip etmiyordum,” dedi Adamat. Konuşurken bir kuzeybatı aksanı kullanmaya çalıştı. “Sadece alışverişe çıkmıştım ve biraz yürüyüş yapıyordum.”

“Kimlik taşımadan mı? Ve sahte bir bıyıkla? Işığı şunun suratına tut.”

Tinny yeniden Adamat’ın çenesini kavradı ve feneri burnunun dibine kadar soktu.

Mırıltılı ses hafifçe kıkırdadı. “Ah, seni gidi kahrolası ahmak.”

“Ne diye ahmak oluyormuşum? Yürüyüşe çıktığım için mi?” dedi Adamat.

“Sana demedim.”

Fenerin suratından çekilmesiyle beraber, Adamat azalan ışıkta Tinny’yi açıkça gördü. Adamın gözleri kocaman açılmış, yüzünün rengi atmıştı. “Bilmiyordum, patron. Yemin ederim.”

“Git,” diye mırıldandı ses. “Bekle. Efendiye Müfettiş Adamat’ı yakaladığımızı söyle.”

Tinny feneri yeniden tavana asıp odayı terk etti. Adamat ensesinde soğuk bir korkunun gezinmesini önleyemedi. Kısık ışıkta gözlerini kısarak mırıltılı sesin kaynağını seçmeye çalıştı.

“Adamat,” diye, ansızın kulağına fısıldadı mırıltılı ses.

Adamat irkildi. Adamın kıpırdadığını duymamıştı ve rutubetli bodrumda başka hiç kimse yoktu. “O da kim?” dedi. Rolünü bozma. Aptal ayağına yat. Seni yıldırmalarına izin verme.

Kulağında hafif bir iç çekiş. Çıplak gırtladığına sürten bir bıçak. Adamat iki aydan kısa zaman önce gırtladığını yalayıp geçen usturayı daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Sert bir nefes verip içgüdüsel olarak geriye kaydıldı. Bıçak onu takip etmedi. Bağlı bilekleri ani bir asılışın ardından serbest kaldı.

Adamat uyuşmuş bileklerini ovuştururken dümdüz ileri baktı. Serbest bırakıldığını varsaymaya cüret edemiyordu. Her an kaburgalarından veya boğazından bıçaklanabilirdi. Arkasındaki adamın ani hareketlere karşı hazır olduğundan emindi. Üstelik ona baskın gelebilse dahi birilerinin karargahının bodrumundaydı.

Adamat nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu. Mırıltılı ses, böyle loş bir ışıkta bile onu tanıyabilen birine aitti. Tanıdığı yüzlerce kişinin

isimlerini aklından geçirerek sese bir çehre ilıstirmeye çalıştı ama sonuç alamadı.

Şahsın tekrar önüne geçtiğini duymaktan ziyade hissetti. Kolsuz bir gömlek giyen tıknaz bir suret seçer gibi oldu. Mum ışığında kel bir kafa parıldadı. *Yabancı kesinlikle* Lord Vetas değildi.

Adamat gözlerini kırpttırarak görüş alanındaki bulanıklığı gidermeye çalıştı ve derin bir nefes aldı. Tam o anda burnuna çalınan hafif şekerçanı kokusuyla ve Siyah Sokak Berberleri'nin ona saldırdığı gece kendi evinde aldığı benzer kokunun anısıyla soluğu boğazına takıldı.

"Hadımağası." Sözcük ağzından boğuk bir iç çekiş olarak çıktı. Yüreğine su serpilen Adamat vücudunun gevşemesiyle beraber ayak bileklerini halen sandalyeye bağlı tutan iplerin gerildiğini hissetti. Hemen sonra, Mâlik'in hadımağasının Lord Vetas'la beraber çalışıyor olabileceğini hatırlayarak tekrar kasıldı.

Hadımağası ona doğru döndü. "İşte," dedi. "Hile sona erdi. Şimdi, kırmızı elbiseli kadını niye takip ediyordun?"

Adamat burnunu çekti. Artık elleri serbest olduğu için, her nasılsa, kendi sidiğinin kokusu daha çekilmez olmuştu.

"Çalışıyordum."

"Ne konuda?"

"Ben sadece ve sadece Feldmareşal Tamas'a bilgi veririm. Bunu biliyor olmalısın."

Hadımağası bir parmağını çenesine dayayıp kısık, duygusuz gözlerle Adamat'ı süzdü.

"Aynı taraftayız, değil mi?" dedi Adamat. Bu soruyu sorarken, sesi hoşuna gitmeyecek kadar çaresiz çıktı.

"Birkaç dakika içinde, efendim seninle ne yapacağımıza karar verecek. Eğer hayatta kalımana karar verirse bu küçük görüşmeyi kendine saklamamı öneririm."

"Eğer' mi?"

Hadımağası omuz silkti. "Zıt amaçlar doğrultusunda çalışıp çalışmadığımızı bilmek isterim. Hakkında dedikodular dolaşıyor, Adamat. Seninle bu şekilde karşılaşmamız iki farklı anlama gelebilir."

Adamat hadımağasının o iki şeye açıklık getirmesini bekledi. Beklentisi boşa çıktı. "Sizinle miyim, yoksa size karşı mıyım, öyle mi?" diye bir tahmin yürüttü.

"Bu tür meseleler nadiren 'bizimle veya bize karşı' şeklinde tanımlanabilecek kadar basittir."

“Sezgilerim doğrultusunda hareket ediyordum,” dedi Adamat. “Birini bulmaya çalışıyordum.”

“Lord Vetas’ı mı?”

Adamat hadımağasını birkaç uzun saniye boyunca seyretti. Ne bir mimik, ne bir ipucu, ne de bir pot. Kel adam cilalanmış mermer kadar okunaksızdı. Acaba Mâlik gerçekten de Adamat’ın korktuğu gibi Vetas’la birlikte çalışıyor, ona fedai ve gözcü temin ediyor olabilir miydi?

“Evet.”

“Neden?”

Adamat ellerine baktı. O loş ışıktaki, az öncesine kadar iple bağlı olan yerlerdeki koyu şişlikleri görebiliyordu. Parmakları hâlâ sağlamdı. Bunun için minnet duymalıydı. Yürümeye çalışana dek gerçek bir ağrı sızı hissetmeyeceğinin bilincindeydi. Kafasını kaldırıp tekrar hadımağasına baktı.

Adam hâlâ okunaksızdı. Hakikat böyle bir durumda Adamat’ın ölümüne yol açabilirdi. Söyleyebileceği yüz farklı yalan vardı. Adamat kendini iyi bir yalancı olarak görürdü. Fakat iyi söylense bile yanlış yalan –ya da hadımağasının yalan söylendiğinden kuşkulanması– onu öldürebilirdi.

Öyleyse tek çare hakikatti.

“Vetas ailemi kaçırdı,” dedi Adamat. “Bana şantaj yaptı. Karım ve en büyük oğlum hâlâ elinde. Onları geri almak, sonra da o herifi yavaş yavaş öldürmek istiyorum.”

“Bir aile babasına göre çok fazla şiddet yanlısısın,” dedi hadımağası.

Adamat öne eğildi. “Aile,” dedi. “Bu sözcüğü sakın unutma. Bir adamı, ailesinin tehlikeye düşmesi kadar çaresiz ve şiddete yatkın kılabilecek hiçbir şey yoktur.”

“Enteresan.” Hadımağası duyduklarından etkilenmiş benzemi-yordu.

Bir kapı açıldı. Bodrumun karşı tarafı ışıkla doldu ve biri merdivenden paldır küldür indi.

“Efendi onu yukarı getirmemizi istiyor, patron.” Konuşan Tinny’ydi.

Hadımağası kaşlarını çatı. “Hemen mi?”

“Evet. Onu görmek istiyormuş.”

Adamat kirli ceketinin önünü düzeltti. Hiçbir şeyden, bir sandalyeye bağlı ve tanımadığı kişilerin insafına kalmış halde bir bod-

rumda oturup beklemek kadar tedirgin olabileceğini düşünmezdi fakat öyleydi.

“Mâlik’le mi tanışacağım?”

“Öyle gözüktüyor.” Hadımağası elini uzatıp Adamat’ın kalkmasına yardım etti. “Tasalanma,” dedi. “Tüm Dokuz’da Mâlik’in yüzünü bilen üç kişi var. Onlardan biri olmayacaksınız.”

Adamat’ın içi rahatlamadı. Pantolonuna –kumaşı bacaklarına yapıştıran ıslak lekeye– baktı. “Nasıl–”

“Ah.” Hadımağası Tinny’yi yanına çağırırdı. “Adamat artık konumuz. Kızlardan ikisi onu temizlesin. Yirmi dakika içinde efendinin karşısına çıkar.”

Tinny ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. “Efendi epey ısrarcı gibiydi.”

“Efendinin yeni kilimini gördün mü?”

Tinny kararsızca kafa salladı.

“Peki onun bu bodrum gibi kokmasını ister misin?”

“Hayır, patron.”

“Adamat’ı temizle, sonra efendiye götür.”

Adamat’ın ilk işi yeni konumu hakkında bir izlenim edinmek oldu. Dekorasyonu ve mimariyi inceledi fakat ikisinin de en ufak bir faydası dokunmadı. Ayaklarının altında cilalı döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Duvarlar ahşap üstüne sıva, şamdanlarsa pirinçti. Ferah fakat mütevazı denecek kadar işlevsel bir mekândaydı.

Adamat musluğundan sıcak su akan bir banyoya sokuldu. Giysileri bir çift hizmetçi kız tarafından apar topar çıkartıldı. Kızların eli öylesine çabuktu ki, Adamat vaziyetin uygunsuzluğuna itiraz etme fırsatı bile bulamadı. Hadımağası onun bir çift kız tarafından yıkanması talimatını verdiğinde Adamat fahişelerle karşılaşmayı beklemişti. Bunlarsa güçlü kuvvetli temizlikçilerdi.

Sırtı ve saçları çabucak ovalandı, üstüne soğuk su dökülerek köpükleri durulandı ve kendisine temiz bir pantolon takdim edildi. Adamat banyodan çıktığında aynı iki kadın onun saçlarını tarayıp yakasını düzeltti.

Tinny kapının yanında bekliyordu. Adamat aydınlıkta onun orta boylu, hastalıklı biri olduğunu gördü. Üstünde kuyrukları budanmış kısa kesim, kruvaze bir palto ve kolalı bir kravat vardı. Krem rengi

pantolonu ve diz boyu çizmeleriyle beraber, paltosu öylesine sıradandı ki Adamat simasını ezberlemesine rağmen onu sokakta görse tanıyabileceğinden şüpheliydi.

Adamat'ın Maharet'i işte buydu. Bir simayı asla unutmazdı ve Mâlik'inkini de unutmayacaktı. Tek bir bakış yeterliydi.

Tinny ona cüzdanını verdi.

Adamat cüzdanı açtı. Elli kranalık banknot hâlâ içindeydi. Sahte bıyığı da.

Kadınlardan birinin sunduğu paltoyu giydi ve cüzdanı cebine soktu. Tüm bunları yaparken gözünü Tinny'den ayırmadı. Adam hafif bir dudak büküşle onun bakışlarına karşılık verdi ve Adamat'ı tepeden tırnağa süzdü.

"Biraz adama benzemişsin," dedi Tinny. "En azından artık sidik kokmuyorsun." Hasis bir sırtış takındı. "Yüzünde bir iz var."

Tam da Adamat'a vurduğu noktada. Aman ne hoş.

"Bakıyorum da sen kendi yüzündeki balgamı silmişsin."

Tinny'nin ağız kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. Adamat'ı paltosundan kavradı ve alçak bir sesle konuştu. "Efendi emrederse seni lime lime doğrayacağım. Ölmen üç gün sürecek. Kim olduğunu biliyorum. Bir aynasız. Senin gibilerden hiç hazzetmem."

Adamat bu kadar yakınındayken Tinny'nin nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu. Koku yeniydi. Yoksa Tinny, hadımağasından gidip iki tek atacak kadar korkuyor muydu? İlginç. Daha da ilginç olanı Tinny'nin duruşuydu, ya sol bacağının diğerinden kısa ya da sağ bacağının yaralı olmasından dolayı ağırlığını hafifçe soluna veriyordu.

Adamat silkinerek paltosunu Tinny'nin elinden kurtardı.

"Önden buyur," dedi Tinny.

"İsrar ediyorum." Adamat elini ileri doğru salladı.

Tinny ona alaycı bir reverans yapıp koridora çıktı. Adamat adamın bacaklarını seyretti. Sağdakini sakınarak topalladığı kesindi.

Adamat uyarıda bulunmaksızın saldırıya geçti. Çizmesi Tinny'nin sağ bacağına yandan okkalı bir darbe indirdi. Yanlamasına katlanan Tinny şaşkın bir çılgık atacak gibi oldu ama Adamat eliyle ağzını kapatarak onu susturdu. Adamat haydudun ağırlığını büyük ölçüde üstlenerek onu yere yatırdı ve bir elini sıkıca boğazına dayadı.

"Fırsatını bulacağından hiç şüphe duymadıkça birini öldürmekle tehdit etme," diye fısıldadı Adamat. "Yaz boyunca tüm Dokuz'daki en güçlü insanların nefesini ensemde hissettim. Topal bir yardakçı

umurumda mı sanıyorsun? Sana ayıracak vaktimin olduğunu mu sanıyorsun?

“Şimdi gidip efendinle konuşacağım. İşler ters giderse beni öldüreceğinden eminim. Ama sözüm söz; eğer ikimizi aynı odaya koyarlarsa, ellerim ne kadar sıkı bağlanırsa bağlansın iplerimden kurtulacağım ve seni geberteceğim.”

Adamat ellerini haydudun boğazından ve ağzından çekti.

Her insan kendisi üstünde baskı kuranlara karşı farklı tepki verirdi. Kimisi öfkelenirdi. Kimisi sesini çıkarmadan katlanırdı. Kimisiyse öyle korkardı ki, ne kadar saçma olursa olsun söylenen her şeye inanırdı.

Tinny'nin gözlerindeki bakış Adamat'ı onun son gruba dahil olduğuna inandırıyordu.

Adamat ana salona çıktı. Geceyi bir sandalyeye bağlı geçirmekten tüm bedeni sızlıyor, kendi topallamasını bastırmaya çalışıyordu. Yürürken bir düzine adam ile kadının yanından geçti. Tinny gibi bunlar da alelade giyinmişti. Muhtemelen ulak ve benzeriydiler.

Adamat hayatı boyunca belki de yarım düzine mafya babasının ininde bulunmuştu. O inlerin her biri ya şaşaalı bir saray ya da pislik içindeki bir batakhane olmuştu. Mâlik'in karargâhıysa öylesine sıradandı ki, Adamat neredeyse hayrete düşecekti. Sanki güçlü fakat parası kıymetli bir soylunun ofis binasındaydı.

Ana salonda korumalar vardı. Kemerlerinde tabancalarıyla ön pencerelerin ve kapının iki yanında bekleyen bu iri yarı adamlar geleni geçeni çatık kaşlarla süzüyorlardı. Adamat tanıdığı bir kadını gördü. Adopest'in doğu yakasındaki bir genelevin patroniçesi olan kadın, bir keresinde Adamat'a bir katili nerede bulabileceğini söylemişti. Aynı kadın şimdi en şık kıyafetiyle ön kapının yanındaki bir bankta oturuyor, bu haliyle okul müdürünün huzuruna çıkmayı bekleyen bir kız öğrenciyi andırıyordu.

Biri Adamat'ı kolundan sıkıca tuttu. Adamat korkudan havaya sıçramayarak kendini şaşırttı ve dönüp baktığı zaman iri kıyım korumalardan biriyle burun buruna geldi.

Adamat korumanın konuşmasına fırsat vermedi. “Hadımağasını arıyordum. Beni yıkanmaya göndermişti ve sanırım kılavuzumu kaybettim. Artık Mâlik'le görüşmeye hazırım.”

Koruma ağzını açtı, ardından kapattı. Kaşlarını çattı. Belli ki bunu beklememişti.

“Adamat,” diye bir ses duyuldu.

Hadımağası süzülürcesine ana salona girdi ve korumaya kafa salladı. Adamat içeri giren gün ışığında onun uzun kuyruklu, kahve-rengi bir ısmarlama takım elbise ile zümrüt yeşili bir kravat giydiğini gördü. İri yarı koruma kenara çekildi ve Adamat hadımağası tarafından bir yan koridora götürüldü.

“Tinny nerede?” diye sordu hadımağası.

“Ayağı takılıp merdivenlerden düştü. Ona seni kendi başıma da bulabileceğimi söyledim.”

“Ah.” Hadımağasının bu öyküye itiraz edermiş gibi bir hali yoktu. “Eh, öyleyse içeri buyur. Efendi seninle görüşmeye hazır.”

Koridordaki bir kapının önünde durmuşlardı. Kapı alelade, yalındı. Adamat sağına soluna bakındı.

“Burası mı?”

“Evet.”

“Demek öyle.”

“Başka bir şey mi bekliyordun?” diye sordu hadımağası. “Belki daha görkemli bir şey?”

Adamat süslemelerden yoksun koridoru inceledi. Gözüne, kollarında bir deste kâğıt olan bir kadın ilişti. Uzun, sade elbisesi içinde o kadar sıradan gözüküyordu ki Adamat’ın başına ağrılar giriyordu.

“Hayır, sanırım beklemiyordum.”

Hadımağası kapıyı çaldı.

“Gel,” diye kısa bir buyruk duyuldu.

Adamat içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Oda, onu şaşırtacak şekilde çok iyi aydınlatılmıştı. Kaliteli ahşap duvar kaplamalarına, yüksek kemerli pencerelere ve süslemeli tuğlalarla çevrili bir şömineye sahip, epeyce büyük bir ofisti. Şöminenin önünde, kapıdan çok da uzak olmayan bir noktada iki adet eskimiş koltuk vardı. Odanın karşı tarafındaysa önü bir paravanla kısmen kapatılmış geniş bir çalışma masası duruyordu. Adamat, yerdeki lüks kilim dışında hiçbir süsleme olmadığını fark etti.

Çalışma masasının yanında, keskin bir çene hattına ve göz kenarlarında belirgin kırışıklıklara sahip, ciddi görünümlü bir kadın oturuyordu. Bacaklarını muntazaman örten elbisesiyle duruşu kumsuzdu. Kucağında henüz yarısı örülmüş bir atkı seriliydi.

“Müfettiş Adamat?” diye sordu kadın.

Adamat paravanı merakla süzerken başıyla onayladı. Paravanın arkasından kalem hışırtıları geldiğini duyabiliyordu.

“İsmim Amber,” dedi kadın. Kelimeyi “amba” gibi telaffuz et-

mişti. “Öncelikle, efendinin yüzünü kazara bile görsen öleceğini bilmelisin.”

Adamat’ın paravana yönelik merakı azalıverdi.

“Otur,” dedi kadın, ateşin karşısındaki bir koltuğu işaret ederek.

Adamat oturdu.

Amber sözlerini sürdürdü. “Ben efendi adına konuşurum. Onun sözcüsüyüm. Bana oymuşum gibi hitap edebilirsin. Ben de seninle konuşurken kendime oymuşum gibi hitap edeceğim. Şimdi, bodrumumuzda geçirdiğin akşamdan dolayı senden özür dilerim. Büyük bir talihsizlik yaşandı.”

Kalem hışırtıları kesilmişti. Adamat kadının artık kendisine değil de paravanın arkasına baktığını fark etti. Yoksa efendiyle arasında bir tür işaret dili mi vardı?

“Sizi temin ederim ki son derece nahoştun.”

“Gelelim asıl meselemize,” dedi Mâlik, Amber’ın ağzından. “Teşkilatıma epey sorun çıkaran Lord Vetas isminde bir adam var.”

“O isimde birini tanımıyorum,” diye yalan söyledi Adamat, niye öyle yapmakla uğraştığını merak ederek. Vetas’tan ve ailesinden hadımağasına zaten bahsetmişti.

“Hadi ama. Tamas hemen hemen hiç dile getirmedi fakat bahsi geçen isim onun kurmay heyetinin en üst düzeylerinde ağızdan ağza dolaştı. Tabii seninkiyle beraber. Adamlarının seni Lord Vetas’ın casuslarından birini takip ederken bulması çok büyük bir tesadüf.”

“Daha tuhaf şeyler de gördüm,” dedi Adamat.

“Çift Atar Taniel gibi tanınmış bir savaş kahramanının Güney Turna Dağı’nın zirvesinde bir tanrıyı gözünden vurması gibi mi?” dedi Mâlik. “Veya ülkedeki en mantıklı adamlardan biri olan Feld-mareşal Tamas’ın bir aşçıbaşını Adro’nun tanrısı ilan etmesi gibi mi?”

Amber paravanın arkasını seyrederken Adamat parmaklarıyla pantolon paçasında ritim tuttu. Bu şekilde bir diyaloga girmek rahatsız ediciydi ama başka bir seçeneği yok gibi gözüküyordu. “O zırvalara inanmıyorsunuz, değil mi?”

“İnanmışımı söylemedim,” dedi Mâlik, tercümanı aracılığıyla. “Sadece elle tutulur gerçeklere inanma eğilimindeyimdir fakat yalnızca onlara dayanarak hareket etseydim şimdi burada olamazdım. Mesleğimin yarısı fısıltılara ve söylentilere, diğer bir deyişle bilgiye dayanır.”

“Bilgi güçtür,” diye onayladı Adamat. “Mesleğinizi başarıyla icra ettiğiniz de bir gerçek.”

“Bilgi sadece güç değil, paradır da. Ama şu kadarını sana bedava-ya verebilirim: Feldmareşal Tamas öldü.”

Adamat aniden titremeye başlayan parmaklarını gizlemek için ellerini kavuşturdu. Bu doğru muydu? Feldmareşal ölmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse Adamat hamisiz kalmış demektir. Lord Vetas’a karşı yürüttüğü mücadele, zaten o kadar tehlikeli bir adam için zar zor yetecek desteğe sahipti ama yine de on altı asker ve limitsiz bir çek defteri burun kıvrılacak şeyler değildi. Adamat Vetas’ın karşısına tek başına çıkabileceğinden emin değildi.

“Nereden biliyorsunuz?” dedi Adamat, kendini bir nebze toparladığında. Konuşurken sesi titriyordu.

“Bu mektubu daha bu sabah İkinci Tugay Komutanı General Hilanska’dan aldım.” Paravanın arkasından bir el uzandı ve Amber’a bir not uzattı. Kadın da onu Adamat’a aktardı. “Tamas’ın diğer konsey üyelerinin de –Leydi Wincelav, Asal Lektor, Vekilharç Ondraus ve Ricard Tumbler– aynı notu aldıklarını farz ediyorum.”

Adamat nota sarılı ipek kurdeleyi çıkardı ve kâğıt rulosunu açtı. Adro alfabesiyle yazılmıştı ama hiçbir anlam taşımayacak şekilde tek bir paragrafta toplanmıştı.

“Bir kod ha?” dedi Adamat.

“Evet. Diyor ki...”

Adamat kadının sözünü kesti. “Kresimir geri dönmüş ve Feldmareşal Tamas sadece iki tugayla beraber, düşman hatlarının arkasında mahsur kalmış. Öldüğü varsayılıyor.”

Mâlik’ten ses çıkmadı. Amber birkaç saniye boyunca paravanın arkasına baktı. Mâlik’in yanıtını vermeden önce gözleri biraz açıldı. “İşte bu... etkileyiciydi.”

Adamat mektubu Amber’a geri verdi. “Kusursuz bir hafıza, kodları çözmeyi çok kolay hale getiriyor. Çocukken iki yaz mevsimini kimisi yaygın kimisi seyrek dört yüzden fazla kodun anahtarlarını ezberleyerek geçirmiştin. Bu mektuptaki son derece nadir ama gördüğümü unutmam. Kresimir. Çift Atar Taniel onu gözünden vurdu sanıyordum.”

“Tanrılar. Dedikodular. Adro’nun bu yeralı imparatorluğunu çok iyi tahminlerde bulunarak kurdum ve buradaki tahminim General Hilanska’nın tümüyle inanmadıkça böyle bir şey söylemeyeceği.”

Adamat arkasına yaslandı. Paravana bakarken nedense kendini az önceki kadar ylgın hissetmiyordu. Paravanın arkasında ne vardı? Ne tür biri? Adamat’ın gözüne ilişen el yaşlıydı ve manikürlü turnaklar belli ki bir erkeğe aitti. Mâlik tüm hayatını bir paravanın

arkasında geçirmiyordu. Başka bir yerde sahte bir kimlikle yaşamını sürdürüyordu. İnsan içine çıkmasına imkân tanıyan bir kimlikle.

“Adopest'teki sadece bir avuç insan bu bilgiye sahip,” dedi Adamat. “Bana neden söylediniz?”

Mâlik tereddüt eder gibi oldu. “Çünkü açıkta kaldın. Tamas iş-verenindi.”

“Ve siz beni işe almak mı istiyorsunuz?” Adamat tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Hayatı boyunca Mâlik'in ta kendisinden bir iş teklifi alabileceği bir kez olsun aklına gelmemişti.

“Ricard Tumblar yeni başbakanlık kampanyası için senden yardım isteyecek. İyi bir de ücret teklif edecek. Ben daha yüksek bir ücret ödeyebilirim. Dahası, en fazla ne tür bir makama gelebilirsin ki? Emniyet teşkilatına geri mi dönersin? Önümüzdeki birkaç yıl üstünde üniformanla sokak sokak dolaşmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Beni nasıl bir iş için tutacaksınız?”

“Bu da beni ilk soruma geri getiriyor. Lord Vetas'a niçin ilgi duyuyorsun?”

Adamat başını yan yatırdı. Mâlik onun karısından haberdar değildi. Bu da, hadımağasının o bilgiyi henüz efendisiyle paylaşmadığını gösterirdi. Demek ki ya Mâlik ile Lord Vetas birlikte çalışmıyorlardı ya da aralarındaki ilişki Vetas'ın kaçırma olayından ona bahsedeceği kadar yakın değildi.

“Karım elinde. Vetas'ı bulacağım, karımı kurtaracağım ve onu geberteceğim.”

Adamat paravanın arkasından kısık sesli bir kıkırdama duydu. Kendini kaşlarını çatmaktan alıkoyamadı.

“Harika,” dedi Mâlik, Amber vasıtasıyla. “İşte bu harika.”

“Lord Vetas'ı niye bu kadar önemsiyorsunuz?”

“Dediğim gibi, teşkilatıma sorunlar çıkardı.”

“Ne tür sorunlar?”

“Büyük bir patırtı koparmadan çözemeyeceğim sorunlar. En az altmış koruması var ve içlerinden biri bir İmtiyazlı.”

Adamat'ın yüreği hop etti. Bir İmtiyazlı mı? Kahretsin, böyle bir şeyle nasıl başa çıkabilirdi? “Bahsettiğiniz sorunlar hakkında daha açık konuşmanızın yardımı dokunabilir.”

“Orası seni ilgilendirmez.”

Adamat yeniden gömleğinin önünü düzeltti. “Yoksa bir toprak kavgası mı? Vetas gelir kaynaklarınıza mı dadanıyor? Yeraltında karışıklık mı çıkarıyor. Sakın iş gücünüzü çalışıyor olmasın?” Öyle

bir şey, Tilki Roja'nın neden Adamat'ın çocuklarını rehin tuttuğuna açıklık getirirdi. Fakat Roja sahiden de Mâlik'in izni *olmaksızın* Vetas'ın tarafına geçtiyse ikisi arasında Vetas'ın daha güçlü olduğuna inanıyor demekti.

İşte bu korkutucu bir düşüneydi.

"Orası seni ilgilendirmez," diye tekrarladı Mâlik. Amber'ın tercümesi bir nebze soğuktu. "Görüşme bitmiştir. Gidebilirsin."

Adamat bu anilik karşısında gözlerini kırptırdı. "Beni tutmak istemiyor musunuz?"

"Artık hayır."

"Ve beni öldürmeyeceksiniz, öyle mi?"

"Hayır. Git."

Adamat ayağa kalktı ve paravana fazla odaklanmamaya dikkat ederek odayı yeniden inceledi. İçerideki eşyalar çok yüksek kaliteydi ama hiçbir el işi değildi. Duvar kaplamaları fabrika üretimi, şamdanlar ikinci eldi. Çalışma masası bile, bir marangoz atölyesinde her gün bir düzinelik partiler halinde imal edilenlere benziyordu. Takibi yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Kilim hariç. Gurla tasarımıydı ve tecrübesiz bir göz bile ipliklerinin ne kadar sık dokunduğunu anlayabilirdi.

Adamat ceket cebinden bir mendil çıkardı. Gürültüyle sümkürdü, sonra da mendili yere düşürdü ve başını Mâlik'in masasından öteye çevirmeye özen göstererek onu almak için eğildi.

Tekrar doğrulduğu zaman, Amber orada gereğinden fazla kaldığını belli eden beklentili yüz ifadesini bozmamıştı. Kadın kapıdan tarafa göz attı ve Adamat kafa salladı.

Dışarıda hadımağası kapının yanında bekliyordu.

"Burada kal," diyen adam Mâlik'in ofisine girdi.

Adamat o yalnızlık ânını değerlendirerek parmaklarının arasındaki iplikleri inceledi. Eğri büğrü ve kuru ipliklerden sadece birkaç tane vardı. Adamat onları cebindeki dikişlerden ayırt edemezdi. Fakat edebilecek bir kadın tanıyordu.

Hadımağası ofisten çıktı ve kapıyı bir tıkırtıyla arkasından kapattı. Sıkıntılı gözüküyordu. "Gitmekte serbestsin," dedi. "Tabii ön kapıdan elini kolunu sallaya sallaya çıkmana izin veremeyiz. Üstündeki giysiler sende kalsın."

Adamat karşılık vermek üzere ağzını açarken biri onu arkadan kavradı. Ağzının ve burnunun üstüne bir bez kapandı. Adamat'ın hatırladığı son şey, eterin boğucu kokusuydu.

BÖLÜM

11



Dizginlerin başında uyuklayan Taniel top atışlarının gürültüsüyle uyandı.

Zihni mala batakhanesindeki duman bulutları kadar yoğun ve kapkara düşüncelerle çalkalanıyordu. Zeballah'ın barutu nasıl yediği gözlerinin önünden gitmiyordu. Canavarın eciş bücüş uzuvlarındaki barut takviyeli kuvveti hâlâ hissedebiliyordu. Kezliler nasıl olur da bir barut büyücüsünden öyle bir şey yaratabilirlerdi? Taniel'in Zebellahlar ve İmtiyazlılar hakkındaki bilgilerine göre bu mümkün değildi.

Tabii aynı şey, bir Zeballah'ın kaburgasını göğsünden söküp gözüne saplamak için de geçerliydi.

Aniden kapıldığı düşme hissi panikle eyer kaşına tutunmasına ve atını ürkütmesine yol açtı. Etrafındaki dünya fırl fırl dönüyordu. Taniel birkaç derin, düzensiz soluk aldı. Gerçekten düşmediğinin ayırdına varmasına rağmen kalbi durulmamıştı. Malasız geçen beş gün. Elleri titriyor, ağzı kuruyor ve başı zonkluyordu. Güneşin yakıcı ısısının da faydası dokunmuyordu.

Ansızın yanağına serin bir el dokundu. Eyerin arka tarafında oturan Ka-poel yolculuğun büyük bölümünde kollarını onun belinden ayırmamıştı, zira at binmekten zerre kadar anlamazdı. Bu sıcakta kızın ona sıkı sıkıya tutunması son derece konforsuz olmalıydı ama her nasılsa Taniel'e huzur veren tek şey oydu.

Tabii bunu Pole'a itiraf edecek hali yoktu.

İkindinin erken saatleriydi ve Surkov Pasajı'na doğru yol aldıkça dağlar her iki yandan üzerlerine üzerlerine geliyordu. Geceyi, yüz binlik nüfusu ordunun takviye kuvvetleriyle ve Budwiel mültecileriyle dörde katlanmış büyük bir kent olan Fendale'de geçirmişlerdi.

Taniel'in Fendale'deyken çekebildiği kısıtlı miktarda uyku huzursuz ve kâbuslu olmuştu. Bir keresinde mala bağımlısı olduktan sonra iyi uyuyabilmenin tek yolunun daha fazla mala içmek olduğunu okumuştı.

Ka-poel'in elini yanağından çekmesiyle birlikte Taniel rahatsız edici bir özleme kapıldı. Bu kızla ne yapacaktı? Pole bir bakıma onu sahiplenmiş gibi gözüktüyordu. Taniel isterse genç kızla yatabilirdi, galiba ama bu düşünce onu... ikileme düşürüyordu. Ka-poel bir vahşiydi ve onun hizmetkârıydı. Yol arkadaşından fazlası değildi. Kibar Adro toplumunda öyle bir ilişkiyi münasebetsizce bulmayacak tek bir kişi bile yoktu.

İyi de, Taniel toplumun neyi münasebetli neyi münasebetsiz bulduğunu ne zaman umursamıştı? Ya Ka-poel'in vahşiliği? Taniel kızın sihrine bizzat tanıklık etmişti. Pole onun hayatını pek çok defa kırtarmıştı. Genç kız "alelade bir vahşi"den başka her şeydi.

Taniel gözlerini kırıştırtarak zihnini dolduran pusu dağıtmaya çalıştı fakat başarılı olamadı. Böyle dalıp gitmek tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi. Yarın akşam cepheye varacaklardı ve o zaman Taniel'in orduda daha başka barut büyücüsü kalıp kalmadığını ve babasından bir haber çıkıp çıkmadığını öğrenmesi gerekecekti. Tabii komutanına rapor vermesi de. İyi ama komutanı artık kimdi? Taniel hayatı boyunca Feldmareşal Tamas'tan başka hiç kimseye rapor vermemişti.

Tamas gerçekten ölmüş olabilir miydi? Taniel bu düşünceyle boğazının düğümlenmesine şaşırmadan edemedi. Babasını sever, hatta ona hayranlık beslerdi fakat ondan hazzetmezdi ve hiçbir zaman yakın bir ilişkileri olmamıştı. Ne de olsa ihtiyar pezevenk ona en yakın dostunu öldürmesini emretmişti. Taniel artık Bo'nun nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de dağda can vermiş veya haftalar evvel Tamas'ın emriyle idam edilmişti.

Taniel ikisinin de –hem Tamas'ın hem de Bo'nun– yaşadığını umuyordu. Hâlâ söylenmesi gereken şeyler vardı.

Ka-poel'a gelince... Saygı. Taniel'in tek hissettiği buydu. Tabii bir de ümitsizlik; zira Adro'nun savaşı kazanmak için en büyük şansı, başından beri Tamas'ı.

Surkov Pasajı'nda, Fendale ile Budwiel arasındaki pek çok küçük kasabadan birinde mola verdiler. Normalde bu tür bir yerin bir-iki bin sakini olurdu. Fakat savaştan dolayı kasaba dolup taşmıştı. İkmal kervanları vızır vızır akıyor, takviye kuvvetlere mensup piyadeler üniformalarıyla sokaklarda gezerek cepheden uzak kaldıkları birkaç günün tadını çıkarıyorlardı. Taniel cepheden yaralı ve ölü asker taşıyan düzinelerce arabanın geçip gitmesini seyretti. Adopest'ten ayrıldığından beri böyle yüzlerce araba görmüştü. Bu durum savaşın gidişatı için hayra alamet değildi.

"Yüzbaşı, beni biraz daha görmezden gelersen seni kırbaçlatırım."

Öğle yemeklerini yedikleri çimenlik bankette Taniel'le yan yana oturan Ka-poel dirseğiyle onu kaburgalarından dürttü. Taniel başını kaldırdığında kendisiyle konuşulduğunu fark edip gerçek bir şaşkınlığa kapıldı.

At sırtında oturan bir albayın dar yüz hatları çatık kaşlı bir ifadeyle çarpılmıştı. Adam binici kamçısını Taniel'e doğrulttu. "Yüzbaşı, hangi tugaydansın?" Taniel'e cevap vermesi için biraz zaman tanıdı, sonra devam etti. "Yüzündeki o aptalca ifadeyi sil. Çok mu zor bir soru sordum?"

"Tugayım yok," dedi Taniel.

"Tugayın... Yoksa geri zekâlı mısın? Adro ordusunda bir yüzbaşı mısın, değil misin? Nasıl cevap vereceğine dikkat et, evlat; yoksa seni bir subay kimliğine bürünmekten tutuklatırım!"

Taniel klapasındaki yüzbaşı yıldızlarına dokundu. Hepsini de altındı, zira gümüş düğmelerini mala satın almakta kullanmıştı ve kısıtlı zamanda ancak bunları bulabilmişti. Barut fıçısı broşu cebindeydi. Bu çukura düşesi herif de kimdi böyle? Taniel şimdiye dek feldmaresalden başka hiç kimseye hesap vermemişti. Yine de teknik olarak hâlâ bir tugaya bağlı olduğunu tahmin etti. Yoksa Yedinci miydi?

Omuz silkip geçti.

Albayın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Binbaşı!"

Otuzlu yaşlarında bir kadın atını albayın yanına sürdü. "Komutanım?" Tek bir örgüde toplanmış uzun kahverengi saçlara ve sol yanağında bir doğum lekesi bulunan ince bir surata sahipti. Albaya asker selamı verip başını Taniel'e doğru çevirdi.

"Bu adamı tutukla," dedi albay.

"Hangi suçtan, komutanım?"

"Üstü bir subaya saygısızlık etmekten. Ne bana selam verdi ne sorularımı yanıtladı ne de huzurumda ayağa kalktı."

Albay atından indi ve muntazaman giyinmiş bir çift askeri yanına çağırıldı.

Taniel üçlünün yaklaşmasını seyretti. Koyun eti ile peynirinden bir ısırık alıp yavaşça çiğnedi.

“Ayağa kalk, Yüzbaşı,” dedi binbaşı. Taniel tepki vermeyince askerlerden birine kafa salladı. Asker Taniel’i kolundan tutmak için eğildi.

Taniel kucağındaki tabancayı alıp horozunu kaldırdı ve silahı adama doğrulttu. “Kötü fikir, asker.” Binbaşı ile albayın yüz ifadeleri karşısında gülümseyecek gibi oldu ama öyle bir davranışın faydası dokunacağından kuşkuluydu.

“Şey, komutanım,” dedi askerlerden biri ona. “Siz Çift Atar Taniel misiniz?”

“Evet,” dedi Taniel, “öyleyim. Eskiden Yedinci’de görev yaptım. Tanıştığımıza sevindim, komutanım ama anlaşılan sizi tutuklamamız gerekiyor.”

Taniel gözlerini binbaşıya dikti. “Bugün öyle bir şey olmayacak.”

Binbaşı kısa bir süreliğine geri çekildi ve albayla kısa bir diyaloga girdi. Az sonra albay kafa salladı ve binbaşı ile askerler oradan gönderildi.

Taniel öğle yemeğine geri döndü ama albay oradan ayrılmayıp onun üç metre uzağında bekliyordu. Sonra atını biraz daha yakına sürdü. Taniel kafasını kaldırdı. Şu an böyle bir şeye katlanacak bir havada değildi.

Albayın yüz ifadesi halen kınayıcıydı. “Yüzbaşı, üzgünüm. Seni tanıyamadım. Daha önce tanışmıştık ama aradan yıllar geçti. Baban büyük adamdı.”

Taniel lokmasını yuttu. Buna nasıl bir cevap verebilirdi ki? “Evet, öyleydi.”

“Yüzbaşı, seni uyarmalıyım. Feldmareşal, başta büyücüleri olmak üzere askerlerine karşı hoşgörülüydü. Ölümünün ardından kuralları değişti. Şöhretine rağmen Kurmay Heyeti’nin sana bile ayrıcalıklı davranacağından şüpheliyim. Üst düzey bir subaya tekrar silah doğrultacak olursan—”

“Vurulur muyum?” diye sordu Taniel, alaycı tebessümünü gizlemeyen.

Albay kaşlarını çatı. “Asılırsın.”

“Uyarın için teşekkürler. Komutanım.”

Albay kafa salladı. “Seni tekrar sıhhatli gördüğüme sevindim,

Yüzbaşı. Sana cephede ihtiyacımız var.” Taniel’in ayağa kalkıp selam vermesini beklercesine biraz duraksadı. Taniel’e göre, çok istiyorsa bütün gün bekleyebilirdi.

Adam yaklaşık bir dakika sonra atını döndürüp tırısı kaldırdı ve oradan uzaklaştı.

Taniel albayın neden ordunun geri kalanıyla beraber cephede olmadığını merak etti.

“Pole,” dedi, “benimle gelmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Genç kız ona gözlerini yuvarladı.

“Ciddiyim, Pole. Bu bir savaş bölgesi. Daha önce de savaşa katıldığının farkındayım.” Aslında daha birkaç ay önce, aynı Kez Koca Ordusu’na karşı beraber mücadele etmişlerdi. Güney Turna’dayken Taniel onu Kez kraliyet fırkasının yarısını katlederken seyretmişti. “Ama beni geri getirmenden bu yana kendimi... bir tuhaf hissediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ölümüne yol açmak istemem.”

Taniel komadan çıktığı zaman kızın ellerinde gördüğü kanı tekrar hatırladı. Ölü askerleri ve tanınması gerekirmiş gibi hissettiği bir adamın yerde yattığını görmüştü. Ka-poel durumu el işaretleriyle açıklamayı denemişti. Taniel kızın başka bir canı onunkiyile takas ettiği sonucunu çıkarmıştı. O canın kime ait olduğunu bilmiyordu ama öyle bir şeyin düşüncesi bile midesini bulandırıyor.

Ka-poel genç adamın elindeki peynir parçasını kapıp ağzına attı. Taniel bundan başka bir cevap alacağına benzemiyordu.

“Eh, pekâlâ,” dedi. “Denemeye mecburdum. Yanımda olmandan memnunum.”

Ka-poel muzipçe bir tebessümle dudaklarını büzdü.

“Yanımda dedim, Ka-poel. Sakın—”

Tebessümü daha da genişleyen kız işaret parmağını onun dudaklarına dayadı.

“Bana eşlik etmen hoşlarına gitmeyecek,” dedi Taniel. “Orduda kadın askerler de bulunur ve yakınlaşmak kesinlikle yasaktır. Tabii o tür şeyler sürekli yaşanır ama subaylar görünüşü kurtarmaya çalışırlar. Seni farklı bir çadırdaki yatırmayı deneyebilirler.”

Ka-poel soru sorarcasına ellerini iki yana açtı.

“Ne? Yakınlaşmak mı? Bilirsin işte. Erkekler ile kadınların... beraber olmaları. Samimice.”

Genç kız parmağıyla aralarını gösterdi, sonra da eliyle bir kesme hareketi yaptı. *Ama biz beraber değiliz ki.* Yüzündeki sırtış, hareke-

tini alaycı bir hale getiriyordu. Sanki yaparken yakalandığı bir şeyin yanlış olduğunu inkâr eden bir çocuktur.

Onun bu tavrı Taniel'in kalp atışlarını hızlandırdı. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Pekâlâ, çocuk, artık gidiyoruz. Ama önce bir işemem lazım."

Atının başına döndüğünde kızı eyerde otururken buldu. Fakat Pole bu sefer onun arkaya geçmesini beklercesine öndeydi.

"Geri git," dedi Taniel.

Ka-poel ona aldırış etmedi. Taniel kızın arkasına çıktı ve dizginleri almak için kollarını onun beline dolamak zorunda kaldı. Ka-poel genç adamın göğsüne iyice sokuldu ve Taniel iç geçirerek dizginleri şaklattı.

Onlar cepheye yaklaştıkça yoldaki insanların sayısı giderek arttı. Son on beş kilometrede o kadar çok çadır vardı ki vadiyi bir uçtan ötekine kadar dolduruyorlardı. Âdeta bir insan denizinin ortasındaydılar; askerler, demirciler, fahişeler, aşçılar, çamaşırcılar ve tüccarlar. Taniel ülkedeki her tugayın rütbelerini taşıyan askerlere rastladı. O tugaylar arasında Leydi Wincoslav'ın fedaileri olan Adom'un Kanatları da vardı. Wincoslav şimdiye kadar Tamas'ın öldüğünü öğrenmiş olmalıydı. Taniel kadının fedailerini savaştan çekip çekmeyeceğini merak etti.

Yol kalabalığının ayakları altında kaybolmuş gibiydi ve Taniel tek bir sağanak yağışın kendilerini bir çamur deryasında bulmalarına yeteceğini biliyordu. Bölgeyi boydan boya kateden Adaşağı Nehri yüz binlerce insanın artığıyla tıkanmış bir pislik yığını olarak akıp gidiyordu. Nehrin sağına soluna mavnalar demirlemiş bekliyordu. Bu ikmal teknelerinin Adopest'ten gıda, silah ve acemi asker taşıdığına kuşku yoktu.

Nihayet ordu yerleşkesine ulaştıklarında çadırlar biraz düzene girdi. Taniel düz çizgileri ve disiplini özleyeceğine asla ihtimal vermezdi ama son birkaç kilometreyi ite kaka aştıktan sonra takviye kuvvetleri ve askınıları geride bırakmaktan memnundu.

Pasaj'dan aşağı yaptıkları yolculuğun büyük bölümünde toplar uzakta çakan şimşekler gibi gümbürdemişti. Taniel artık patlamaları birbirinden ayırt edebiliyordu. Görünüşe bakılırsa topçu ekip-leri hiç ara vermeden çalışıyordu. Taniel buna şaşırmadı; Kez Koca Ordusu'nu kendi gözleriyle görmüştü.

Onu asıl şaşırtan, çatışmaya yaklaştıkça sihrin çatırtilarını ve kıvılcımlarını fark etmek oldu. Cephede İmtiyazlılar savaşıyordu,

üstelik her iki tarafta birden. Kez Fırkası'nın çoğu Güney Turna Muharebesi'nde veya Ka-poel tarafından Kresim Kurga'da imha edilmişti. Hem Adro kendi İmtiyazlıları'nı nereden bulmuştu?

Biraz sorup soruşturması gerekti fakat Taniel en yakın subay gazinosunu kısa sürede buldu. İçerisi çoğunlukla Üçüncü Tugay'ın subaylarıyla doluydu. Taniel barut fıçısı broşunu bar tezgâhının üstüne attı.

“Bana bir oda lazım,” dedi.

Barmen onu kuşkuyla süzdü. “Hiç odamız yok, komutanım. Doluyor.”

“Öyleyse birini kov,” dedi Taniel. “Bu kargaşada gidip bir çadırdaki yatmayacağım.” Aslında kendisine aynı şeyi yapmaya çalışan birinin derisini yüzerdi. Fakat bu kadar kalabalık bir ordudayken Ka-poel'i kapısı kilitli bir yerde bırakacak değildi.

“Üzgünüm, komutanım. Öyle bir şey yapamam.”

Taniel kendi barut fıçısı broşuna baktı. “Şunu görüyorsun, değil mi?”

Barmen broşu ona doğru geri itti. “Bak, komutanım. Orduda hiç barut büyücüsü kalmadı. Hepsi de ortadan kalktı. O yüzden beni kandırmaya çalışma.”

Taniel oturduğu bar taburesinde yalpaladı. Hepsi mi? Ölmüşler miydi? “Ortadan kalktı’ da ne demek? Nasıl ortadan kalkabilirler?”

“Düşman hatlarının gerisine düştüğünde Feldmareşal Tamas'la beraberdiler.”

“Yani Budwiel'in bu tarafında tek bir Damgalı bile yok mu?”

“Yalnızca Budwiel'in bu tarafında değil. Topu birden öldü.”

“Cesetleri gördün mü?” diye sertçe sordu Taniel. “Söyle, gördün mü? Görmüş birini tanıyor musun? Son günlerde Kez'den öyle bir haber geldi mi? Hiç sanmıyorum. Şimdi bana bir içki koy ve odamı ayarlayacak birini bul.”

Barmen kollarını kirli önlüğünde kavuşturdu ve yerinden kıpırdamadı.

“Bak,” dedi Taniel, “Budwiel'in kuzeyindeki kanlı canlı son barut büyücüsü bensem, lanet olası bir ünlüyüm demektir. Orada öldürülmesi gereken İmtiyazlılar var. Bunu yapabilmem için de bana bir içki ve biraz uyku lazım.”

“Bu adam seni rahatsız mı ediyor, Frederik?”

Barın arkasına geçen bir kadın düşünceli gözlerle Taniel'e baktı. Taniel onun yanağında doğum lekesi bulunan –hani birkaç saat önce

onu tutuklamaya çalışan- binbaşı olduğunu fark etti. Yoksa onları takip mi etmişti?

“Komutanım,” dedi Frederik, “bu adam bir barut büyücüsü olduğunu iddia ediyor.”

“Öyle de. Karşındaki Çift Atar Taniel.”

Barmen çabucak bir reverans yaptı. “Kusura bakma, komutanım. Ne içersin?”

“Cin.” Taniel genzini temizledi. “Özre gerek yok.”

“Ya vahşi için?”

Bıkkın gözükken Ka-poel parmaklarıyla barda ritim tutuyordu.

“İsmi Ka-poel’dur ve su içecek.”

Genç kız onun omzuna bir şaplak attı.

“Şarap,” diye düzeltti Taniel. “Hafif bir şey olsun.”

Binbaşı onu ihtiyatla süzerek savaş meydanındaki bir düşmana yapacağı gibi ölçüp biçti. “Uşağının sana öyle davranmasına izin mi veriyorsun?” diye sordu.

“Affedersin,” dedi Taniel, asabiyetini göstermemeye çalışarak. “Adını duyamadım galiba.”

“Ben Üçüncü’den Binbaşı Doravir. General Ket’in emir subayım.”

“‘Uşağım’ bir Kemik-göz’dür, Binbaşı. Kez Fırkası’nın yarısının toplamından daha güçlü bir büyücüdür.”

Doravir bundan şüphe duyar gibiydi. “Evli misiniz?”

“Hayır.”

“Ya nişanlı?”

Taniel dönüp Ka-poel’a göz attı. Karşısındaki binbaşıda öyle bir izlenim mi bırakmıştı? “Hayır.”

“Bir rütbesi var mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse subay gazinosunda yeri yok. Seni dışarıda bekleyebilir.”

“O benim konuğum, Binbaşı.”

“Kalabalık yüzünden General Ket yalnızca eşlerin subay gazinosunda kalabileceklerini duyurdu. Fahişesiyle gelen çok fazla adam vardı.”

Taniel parmaklarının kemerindeki tabancaya doğru hareketlendiğini hissetti fakat daha erken saatlerde albaydan aldığı nasihati hatırladı. Hayır, burada öyle bir şey yapamazdı. Ka-poel’a doğru döndü. “Pole, benimle evlenir misin?”

Ka-poel ciddiyetle kafa salladı.

Kahretsin. Taniel kızın yanlış bir fikre kapılmadığını umdu. Tekrar Doravir'e doğru döndü. "Kendisi nişanlım olur." Barmene göz attı. "Bana bir oda bul."

Doravir burnundan alaycı bir homurtu çıkardı. "Komik adam-mışsın, Çift Atar. Odamda benimle beraber kalabilirsin. Frederik, ona bir anahtar ver."

"Ya nişanlım?"

"Çok istiyorsa gardıropta yatabilir." Doravir genç kıza küçümseyici bir tebessüm etti. İşte bu iyiye işaret değildi.

Taniel barın üstünden cin kadehini alıp tek dikişte bitirdi. Neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Sert bir içki içmeyeli ne kadar zaman geçmişti? Gözlerinin belirgin biçimde sulanmadığını umarak onları birkaç defa kırdı. "Ben bir yer bulurum, eksik olma."

"Sana iyi şanslar." Doravir yine alaycı bir homurtu çıkardı. "Cep-henin on kilometre dahilinde tek bir boş oda bile yok. Artık Tamas da olmadığı için, hiç kimse bir yüzbaşı tarafından dışarı atılmaya katlanmaz. Bir eri çadırından kovman gerekecek."

Taniel binbaşının sesindeki asabiyetten biraz zevk aldı. "Ben de aynen öyle yaparım. Gel hadi, Ka-poel."

Adamat hoyrat ellerce tokatlanarak ayıltıldı. Silkinip orada olmayan bir bastona doğru uzandı ve bulunduğu yeri mahmur gözlerle inceledi.

Tek bir adamla –onu Mâlik'e götürmeden önce tabancasıyla bayıltan o soyguncuyla– beraber bir fayton kabinindeydi. Fayton hareket etmiyordu. Adamat dışarıda bir akşamüstü kalabalığının genel koşuşturmacasını duyabiliyordu.

"İsmin Toak mıydı?" diye sordu Adamat.

Adam başıyla onayladı. Sağ elindeki horozu kalkık tabanca Adamat'a çevriliydi. "Çık dışarı."

"Neredeyim?"

"Seçimler Meydanı'nın yarım kilometre kuzeyinde," dedi Toak. "Çık dışarı."

Adamat faytondan indi ve gözlerini öğleden sonra güneşinden gölgelemek için elini kaldırdı. O marşpiyeden iner inmez fayton harekete geçti ve sokağın ilerisinde gözden kayboldu. Adamat gözlerini ovuşturarak zihnini canlandırmaya çalıştı. Midesi bulanıyordu.

Ona ne vermişlerdi? Ah, evet. Eter. Kafası daha saatlerce dumanlı kalacaktı.

Hava kararana dek yakındaki bir kafede zaman geçiren Adamat midesini yatıştırmak için ağır ağır maden suyu içti.

Mâlik neden ona iş teklif etmiş, sonra da onu öylece sokağa atmıştı? Bu çok garip bir davranış biçimiydi. Mâlik gizliliğiyle ve etkinliğiyle, sözlerini tutması ve rakiplerini ortadan kaldırmasıyla tanınırdı. Garip davranışlar sergilemesiyle değil.

Sebeup Adamat'ın söylediği bir şey olmalıydı.

Bariz gerçeği anlaması bir saatten uzun sürdüğünde Adamat eteri suçladı.

Mâlik ona Lord Vetas'ın peşine düşmesi için para ödemeye niyetlenmişti. İyi de, bir adama zaten yapmayı planladığı bir şey için neden para ödesindi? Adamat başını iki yana salladı. Ah aptal kafa. Hem kendisinin hem de Mâlik'in. Tamas gerçekten öldüyse Adamat ondan aldığı birkaç askeri de kaybedecekti. Lord Vetas'la yalnız başa çıkması mümkün değildi.

Lord Vetas'ın nerede saklandığını artık biliyordu. Kırmızı elbiseli kadının kaldığı, Dük Eldaminse'in oğlunu gördüğü o evde.

Bildiği bir diğer şey de doğrudan bir taarruzun gerektiği idi. Ailesini kurtarmak için düzenledikleri türden bir taarruz. Kapıları kır, düşmanı gafil avla. Lord Vetas gibi birinin korumaları olurdu. Mâlik ne demişti? En az altmış kişi ve bir de İmtiyazlı.

Adamat'ın adama ihtiyacı vardı. Ona yardım lazımdı. Mâlik'in yardımı.

Mâlik'in onu izlettiğine kuşku yoktu. Adamat gizli sığınağının ve halletmesi gereken işlerin Mâlik tarafından bilinmesini istemiyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve bir fayton çağırdı. Takip edilmediğinden emin olana kadar üç defa araç değiştirdi ve yarım düzine binanın içinden geçti.

Tekstil atölyesine vardığında hava çoktan karararmıştı. Vaktin geç olmasına rağmen dokuma tezgâhları hâlâ çalışıyordu. Adamat konuşarak içeri girdi ve atölyenin çalışma alanına tepeden bakan bir odanın sarsak dökme demir basamaklarını tırmandı. İçeride piring bir mikroskobun üstüne eğilmiş bir kadının bulunduğunu görebiliyordu. Kırklı yaşlarındaki kadın ağarmış diplerini gizlemek için saçlarını siyaha boyamıştı. Ofisinin duvarları her türden kumaş numunesiyle kaplıydı, ucuz çadır bezinden metresi yüz krana tutan kaliteli ipeklere kadar.

Adamat kapıyı çaldı.

Kadın başını mikroskobundan kaldırmaksızın onu bir el hareketiyle içeri çağırdı.

“Merhaba, Margy,” dedi Adamat.

Kadın nihayet başını kaldırdı. “Adamat,” dedi şaşkınlıkla. “Bu ne büyük zevk.”

“Seni görmek güzel.” Adamat şapkasını çıkardı.

“Seni de.”

Adamat kadının elini sıktı. Margy karısının en eski dostlarından biriydi. Adamat içine düştüğü çıkınazı baştan sona anlatmayı düşünüyordu, sonra bu fikirden vazgeçti. “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

“Yani bu bir hal hatır ziyareti değil mi?”

“Maalesef.”

Margy tekrar mikroskobuna döndü. “Genellikle bu tür işler için Faye’i göndermez misin? Bu arada o nasıl? Yaz boyunca sesi sedası çıkmadı.”

Adamat ezilip büzüldü. “Pek iyi değil. Devrimden sonra olup bitenler ona yaramadı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Margy ansızın suratını ekşiterek yere tükürdü. “Tamas’ın da darbesinin de canı çıksın!”

“Margy?” Adamat hayretini sesinden uzak tutamadı. Margy hep açık sözlü olagelmmişti ama Adamat ona asla bir kralcı gözüyle bakmamıştı. Margy herhangi bir atamayla değil, kendi alın teriyle Adro genelindeki en büyük tekstil atölyelerinden birinin ustabaşılığına kadar yükselmişti.

“Topumuzu birden çukurun dibine yollayacak,” dedi kadın, parmağını Adamat’a doğru sallayarak. “Bekle de gör. Umarım daha iyi bir dünya yaratmaya çalıştığı masalını yutmuyorsundur. Tüm bunları sadece iktidar hırsından yapıyor.”

Adamat ellerini kaldırdı. “Siyasetle işim olmaz.”

“Günün birinde hepimizin taraf seçmesi gerekir, Adamat.” Margy kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve genzini temizledi. Adamat onun az önceki çıkışından biraz utandığını görebiliyordu. “Sana ne lazımdı?”

Adamat kadına ödünç ceketinin dikişlerinden değil de Mâlik’in kiliminden bir parça verdiğini umarak iplikleri özenle cebinden çıkardı. “Bu kilimi bulmam gerekiyor,” dedi.

Margy iplikleri dikkatle aldı. “Dikiş ipliği değildir herhalde? Faye bana birkaç kez ondan getirmişti.”

“Olmadığını umuyorum.”

Margy iplikleri mikroskobunun altına koydu ve kısa bir süre yan taraftaki düğmeleri çevirdi. “Vanduvia yünü,” dedi.

“Yüksek kalite mi?”

“En iyisinden. Bu kilimin sahibi kimse çok ama çok zengin.”

“Kilimin izini sürmemiz mümkün mü?”

Margy mikroskobunun başından ayrıldı. “Öyle sanırım. Sadece birkaç halıcı Vanduvia ürünleri satar. Sorup soruştururum. Bir iki hafta içinde tekrar uğrarsan belki bir şeyler öğrenmiş olurum.”

“O kadar uzun mu sürer?” dedi Adamat.

“Daha mı çabuk lazım?”

“Mümkünse. Acil bir mesele var da.”

Margy iç geçirdi. “Sana pahalya patlar.”

“Üstümde fazla para yok.”

“Para falan istemiyorum,” dedi Margy. “Faye’e yapraklar dökülmeden evvel beni Kafe Palms’ta akşam yemeğine çıkarmasını söyler-sen ödeşiriz.”

Adamat sertçe yutkundu ve zoraki bir tebessüm takındı. “Olur.”

Margy mikroskobunun başına döndü. “Bir hafta sonra gel. O zamana kadar kilimin nereden geldiğini öğrenirim.”

BÖLÜM

12



Taniel cepheye yaklaştıkça uzaktan gördüğü İmtiyazlı sihrinin aslında Adom'un Kanatları Fedaileri'nden geldiğini anladı.

Adom'un Kanatları, cephenin dağ yamaçları ile Adro ordusu arasında sıkışıp kalan batı ucunu tutuyordu. Cepheye kırmızı, altın sarısı ve beyaz üniformalarıyla göz kamaştıran dört tugayları vardı.

Her iki tarafın da İmtiyazlı sihri en iyi tabiriyle zayıftı. Alevler sıkıştırılmış havadan teşkil kalkanlara çarpıp dağılıyor, safların arasına gökten yıldırımlar düşüyordu ama tüm bu güç patlamaları isteksiz gözükiyordu. Kanatlar kadar prestijli bir fedai ordusu bile, bir saltanat fırkası kadar iyi para ödeyemezdi ve anlaşılan Kezliler en güçsüz, en genç sihirbazlarından faydalanıyorlardı. Kresim Kurga'daki katliamın ardından ellerinde kim kalmıştı ki?

Taniel sırt çantasını omzuna astı ve Adaşağı'nın batı yakasına kaşlarını çatarak baktı. Üstünde durduğu tepelikten iyi bir nişancı noktası olurdu, çatışmanın üstünde ve birkaç yüz adım gerisinde kalıyordu. Fakat anladığı kadarıyla Kez her gün Adro ordusunu biraz daha geri püskürtüyordu.

Cephe, Budwiel'in yaklaşık sekiz kilometre kuzeyindeydi. Şehirden dumanlar yükseliyor, kentin en fakir semtlerinin üstünde alevler görülebiliyordu. Taniel Kezliler'in tüm o insanlara ne yaptıklarını merak etti. Şehir düştüğünde çoğunun kuzeye kaçtığı kesindi ama hepsinin birden kurtulması imkânsızdı. Artık ya köleyle ya da ölü.

Kez fethettiği halklara karşı gaddarlığıyla ünlüydü.

Ka-poel tepeciğe oturdu ve çantasını kucağında açtı. Çantadan bir balmumu çubuk çıkardı ve onu parmaklarıyla ağır ağır şekillendirmeye başladı. Taniel kızın bu sefer kimin bebeğini yaptığını merak etti.

“Onlarsız büyü yapabilir misin?” Taniel kızın yanına bağdaş kurdu. “Yani bebekler ve bir insandan alınmış bok püsür olmadan?”

Genç kız başını kaldırıp kısa bir süreliğine ona dudak büktü, ardından işinin başına döndü.

“Hem balmumunu nereden buluyorsun? Seni bir şey satın alırken hiç görmedim. Paran var mı ki?”

Ka-poel elini gömleğine soktu ve bir tomar banknot çıkardı. Tomarı Taniel’in burnunun altında salladıktan sonra tekrar yerine koydu.

“O paraları nereden buldun?”

Ka-poel genç adamın burnuna bir fiske attı. Sertçe.

“Of. Hey. Bana cevap ver, çocuk.”

Pole yine bir fiske atmaya hazır vaziyette parmaklarını kaldırdı.

“Tamam, tamam. Kresimir aşkına, sadece bir soru sordum.” Taniel tüfeğini kucağına koyup parmaklarını dipçikte gezdirdi. Hiç çentik yoktu. Namlunun için temizdi. Silah yepyeniydi. Onu aldığı askere göre, deneme atışı yapılmıştı. *Kendi elinle ateşlemediğin bir silahı sakın savaşa götürme.* Bunu ona Tamas söylemişti. Büyük ihtimalle ölmüş, Yedinci ve Dokuzuncu tugayların geri kalanıyla beraber bir toplu mezara gömülmüş olan Tamas.

Bu durumda Adro ordusunun hali niceydi? Ya kendi hali? Taniel’in kafasına, babasının geride bir tür vasiyetname bırakıp bırakmadığı takıldı. Bunu daha önce hiç merak etmemişti. Çocukluktan beri Tamas’ın hep ebediyen yaşayacağını düşünmüştü.

Aşağıdaki çatışma karşılıklı top atışlarından ibaretti. Top güllerinden bazıları yumuşak toprağa çarpıp sekiyor ve Adro saflarının arasına dalıyordu. Diğerleriyse görünmez sihir engellerine takılıp yarıyor ve zararsızca yere düşüyordu.

Çatışma neredeyse bir formalite gibi gözüküyordu. Her iki taraf da birkaç kişiden fazla zayıat vermiyordu ve topların hiçbirisi vurulmuyordu.

“Yanında hiç kızılşerit var mı?” diye sordu Taniel.

Ka-poel başını iki yana salladı.

“Dahasını yapabilir misin?”

Kız ona kaşlarını çattı ve, *Çalıştığımı görmüyor musun?* dercesine elindeki balmumunu gösterdi.

“Şimdi baruta ihtiyacım var,” dedi Taniel.

Ka-poel balmumuyla uğraşmayı bıraktı ve yeşil gözlerindeki anlaşılmaz bir bakışla onu uzun uzun süzdü. Sonra ansızın kafa salladı ve çantasından Taniel’in barut boynuzunu çıkardı.

Bir barut kartuşu hazırlamak için ilk barut parçasını kâğıda dökerken Taniel’in elleri titriyordu. Parmakları arasındaki siyah zerrelere hoş bir his veriyordu. Hatta neredeyse fazla hoş bir his. Sanki tuttuğu şey... gücün ta kendisiydi. Taniel dudaklarını yaladı ve elinin tersine bir barut çizgisi döküp yüzüne doğru kaldırdı.

Durdu. Ka-poel onu seyrediyordu.

Uzun bir fırt çekmesiyle beraber beyni âdeta alev aldı. Titreyip sarsılarak durduğu yerde yalpaladı. Bir inilti duydu, acınası ve kısık. O ses kendi ağzından mı çıkmıştı? Başını ellerine dayadı ve titreme geçene kadar, dakikalar gibi gelen bir süre boyunca bekledi.

Kafasını kaldırdığında dünya ışıldıyordu.

Taniel gözlerini kırptırdı. Üçüncü gözünü açmamıştı. Başka’ya baktığı yoktu. Yine de her şey parlıyordu. Hayır, diye fikir değiştirdi. Parlamıyordu. Hatlar hiç görmediği kadar belirgindi demek daha doğrudu. Dünya, sıradan birinin aklının alamayacağı kadar berraktı. Sanki barut transının dışındayken her saniyeyi su altında geçirmişti ve ancak şimdi yüzeye çıkmıştı.

Adopest’teyken o Zebellah’la dövüşmek için burnuna barut çektiğinde de böyle mi hissetmişti? Acaba o esnada fark etmemiş miydi?

Nasıl olmuş da malayı buna iyi bir alternatif kabul edebilmişti? Hangi uyuşturucu böyle bir şeyle kıyaslanabilirdi?

Taniel yüzünde bir sırıtışın belirdiğini hissetti ve onu saklamayı denemedi. “Çukur adına. Harika bir şey bu.” Bir düzine barut kartuşu doldurup hepsini birden çantasına yerleştirdi ve barut boynuzunu omzuna astı. Yere yüzükoyun uzanıp düşman hatlarını taramaya başladı.

Adaşağı’nın doğu yakasında İmtiyazlılar vardı. Pek çoğu rengârenk üniformalar giyiyordu ve etrafları hem flamacılarla hem de korumalarla sarılıydı. Bir sürü Zebellah da cabası. Tamas’ın ölümünün ardından Kezliler barut büyücülerinden korkmaz olmuşlardı. Gelecek günlerde o korkuyu yeniden öğreneceklerdi.

Asıl hedefler.

Subaylar vardı. Görünüşe bakılırsa at sırtındaki herkes. Süvarileri

neredeydi ki? Kezliler'in süvari birliklerini Budwiël'in kuzeyine getirmemeleri tuhaftı. Eh, neyse. Subaylar da idare ederdi.

İkincil hedefler.

Topçular var.

Üçüncül hedefler.

Taniel toynak seslerini duymadan önce yerin sarsıldığını hissetti. otuz-kırk metre solunda yaklaşık yirmi kişilik bir Adro süvari grubu toplandı. Adrolu subaylar. Bir çift general. Taniel aralarından birkaçını tanıdı.

General Ket ellili yaşlarında güzelce bir kadındı; tabii bir zamanlar sağ kulağının bulunduğu yerdeki eğri büğrü deri parçası hesaba katılmazsa. Geniş yüzü nedense tanıdık geliyordu. Taniel son görüşmelerinin üstünden yıllar geçtiğini çok iyi bilmesine rağmen onu kısa zaman önce görmüş gibiydi. Ket, Üçüncü Tugay'ın generaliydi.

Savaşta kendinden bir parça kaybetmiş olan tek grup üyesi Ket değildi. İkinci Tugay'dan General Hilanska aşırı derecede obezdi ve sol kolu, omzunun hemen altından başlayarak eksikti.

Hiçbiri Taniel'i fark etmedi.

Bir şeyden tedirgin olmuş gibi gözüküyorlardı. Hepsi de dürbünleriyle savaş meydanını seyrederek el kol hareketleri yapıyordu. Hilanska bağırarak topçuların geri çekilmelerini istedi.

Geri çekilmek mi? İyi de, bu toprak bırakmakla aynı şeydi. Neden böyle bir şey–

Taniel gerçeği gördü. Kez hatlarında kıpırdanmalar oluyordu. Düşman toplarının arkasına bütün bütün bölükler yığılıyordu. Bir taarruz. Kezliler'in niyeti onları bugün geri püskürtmekti.

Taniel gözlerini kısıtı. O bölüklerin arasında kocaman adamlar vardı. Devasa, eciş bücüş suretler.

Taniel onların sıradan Zebellahlar mı, yoksa Adopest'te kendisine saldıranlar gibi barut büyücülerinden yaratılmış o yeni türden mi olduklarını bilmiyordu.

Ne olursa olsun, Adro ordusu için durum hiç de iyi gözüküyordu.

Taniel'in fark ettiği bir diğer şey de Adro toplarının birkaç yüz adımlık aralıklarla konuşlanmış olmasıydı. Böylece arkadakiler ateşe devam ederken öndekiler gerileyebilirdi. Tüm bunlar önceden planlanmıştı. Belki de son on gündür yaptıkları buydu. Cephe hattını her halükârda kaybedeceklerini biliyorlarsa stratejileri mantıklıydı.

Yine de Taniel'in hiç hoşuna gitmedi.

Ka-poel'ı orada bıraktı ve subaylara doğru tepecikten inerek General Hilanska'ya yaklaştı.

“Komutanım, neler oluyor?”

General ona şöyle bir bakıp geçti, sonra onu daha dikkatli süzdü. “Geri çekiliyoruz, evlat.”

“Öyle bir şey budalalık olur, komutanım. Yükseklik avantajı bizde. Dayanabiliriz.”

General Ket atını Taniel'in arkasına sürüp onu tepeden tırnağa inceledi. Taniel kadının kendisini hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti. Dört yılın ardından epey değişmiş olmalıydı.

“Yoksa üstlerini sorguya mı çekiyorsun, Yüzbaşı?” diye sordu general.

“Bunun aptalca bir taktik olduğunu söylüyorum, komutanım. Yenilgiyi peşinen kabullenmeye dayanıyor.”

“Yüzbaşı, derhal özür dilemezsen bir rütbe indirimini hak edeceksin.”

Sarı saçlara ve kasıntılı bir duruşa sahip başka bir general eklemeye bulundu. “Herhalde bu yüzden hâlâ bir yüzbaşı.”

General Hilanska sağlam kolunu kaldırdı. “Sakin öl, Ket. Delikanlıyı tanımadın galiba. Karşındaki Fatrasta Bağımsızlık Savaşı'nın kahramanı Çift Atar Taniel'in ta kendisi. Seni canlı gördüğüme sevindim, evlat.”

“General.” Taniel başını eğdi. Çocukken Tamas ona Hilanska'nın nasıl biri olduğuna dair birkaç öykü anlatmıştı. Sadık, tutkulu bir asker. Yani tam da cephede omuz omza savaşmak isteyeceğin türde biriydi. Artık şişman ve yaşlıydı ama Taniel onun karakterinden bir şey kaybetmediğini tahmin etti.

“Kim olduğun umurumda değil,” dedi Ket. “Bu orduda hiç kimse rütbeye saygısızlık edip paçayı kurtaramaz.”

“Tamas...” diye başladı Hilanska.

“Tamas öldü,” dedi Ket. “Bu artık onun ordusu değil. Eğer—”

Tartışma bir ulak tarafından bölündü.

“Komutanım, düşman ilerleyişe geçti.”

Ket emirler bağırarak atını ön hatlara doğru yamaçtan aşağı sürdü.

Hilanska'nın aygırı heyecanlanmışçasına yana doğru sıçradı. “Toplarımı buradan götürün!” Atının sırtından Taniel'e baktı. “Yerinde olsam aşağı inmezdim,” dedi. “Yeni bir tür Zebellahları var. Daha ufak tefek, daha akıllı, daha süratli. Hiç böylesini görmemişim. Onlara ‘Kara Zebellahlar’ diyoruz.”

“Barut büyücülerini Zebellah’a dönüştürüyorlar,” dedi Taniel. “Beni öldürmeleri için ikisini Adopest’e yolladılar.”

“Başaramadıklarına sevindim. Barut büyücüsü Zebellahlar. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?” Hilanska onu bakışlarıyla tarttı. “Pekâlâ, Yüzbaşı. Aşağı in ve hattı savun. Ben de toparımı geri çekeyim.”

Taniel tepeciğin zirvesine, Ka-poel’in yanına döndü. Genç kız beğinde ilerleme kaydediyordu.

“Kezliler saldırıya geçiyorlar,” dedi Taniel. “Gidip savaşacağım.” Neden kıza bilgi veriyordu ki? Pole onu durduracak mıydı? Onunla mı gelecekti?

Ka-poel karşılık vermedi, o yüzden Taniel çantasını aldı ve cepheye yollandı. Ka-poel’in burada, çatışmanın dışında güvende olacağı kanaatindeydi. Peki ya kendisi? Omuztaç’tan beri kimin kimi koruduğunu hep merak etmişti.

Kez askerleri trampetlerin düzenli gürültüsü eşliğinde çoktan yürüyüşe geçmişlerdi. Adro kampından da trampet sesleri yükseliyor, askerler cepheye akın ediyordu.

Taniel durakladı ve yaklaşan Kezlileri gözden geçirdi. Aralarında hiç İmtiyazlı yoktu ama... işte.

Zebellahlar, siyah melon şapkaları ve ceketleriyle, sürünün önünden koşan köpekler misali Kez piyadelerinin arasından fırlıyorlar, boş araziye uçarcasına kat ediyorlardı. Bazıları küçük kılıçlar, diğerleriye uzun teberler taşıyordu. Hayvanlar gibi ulurken çıkar-dıkları ürkütücü ses topları ve trampetleri bile bastırıyor, Taniel’in içini titretiyordu.

Taniel bir dizi üstüne çöktü ve tüfeğiyle nişan aldı. Bir soluk. İki. Ateş.

Mermiyi havada tutmak için azar azar barut yakarak onu iradesiyle uçurdu. Hedefi Kara Zebellahlar’dan biriydi. Merminin aradaki mesafeyi aşması topu topu iki üç saniye sürdü ve...

İskaladı.

Taniel gözlerine inanamadı. Hattın fazlasıyla gerisindeydi ve bir kaya kadar sağlamdı. Dikkatini dağıtan hiçbir şey de yoktu. Nasıl iskalayabilirdi?

Tüfeğini tekrar doldurdu. Zebellahlar hızla yaklaşıyordu. Adro hattına ulaştıklarında tarifsiz bir kargaşaya yol açacaklardı. Taniel tekrar nişan alıp tetiği çekti.

Mermi bir Zeballah’ın gözüne saplanarak onu yere serdi. Arka-

daşlarından hiçbirini ona aldırış etmedi. Hatta biri, neredeyse hiç ya-
vaşlamadan, yaratığın seğirmeyi sürdüren elindeki kılıcı kapıp geçti.

Taniel'in daha fazla Zebellah'ı durdurmasına imkân yoktu. Ya-
ratıklar Adro hattını belirleyen toprak setlere ulaşmadan evvel olsa
olsa iki atış daha yapabilirdi.

Taniel çantasından süngüsünü aldı ve sarılı olduğu bezden çıkā-
rıp tüfeğinin ucundaki halkaya sıkıca taktı. Hücuma hazır vaziyette
doğrulurken, cebinde taşıdığı eski bir çiviyle tüfeğinin dipçğine bir
çentik atmak için bir anlığına durakladı. Ansızın aklına Ka-poel gel-
di ve kızı yalnız bırakarak iyi yapıp yapmadığını merak etti.

Hatta doğru koşan Adro piyadelerinin seline kapıldı ve önüne
çıkanları itip kakarak kendine bir yol açtı. Yeterince hızlı ilerlemi-
yorlardı.

Hattın korunması için bir çağrı geldi. Taniel ilk şoku göğüsleme-
ye yetişemeyecekti. Bacakları inip kalktıkça ötekilerden üç kat hızlı
ilerliyor, boğazından bir hırıltının yükseldiğini hissedebiliyordu.

“Nişan al! Ateş!” diye bağırdı yakınlardaki bir subay.

Adro hattının önünden bir duman bulutu yükseldi. Zebellahlar'ın
çoğu sendeledi. Bazıları düştü. Ama yeteri kadarı değil.

Adro toprak setlerinin bir bölümü diğerlerinden daha yüksek-
teydi. Taniel pek çok subayın orada olduğunu görebiliyordu. Ze-
bellahlar işte oraya yöneleceklerdi. Düz araziye sıradan piyadelere
bırakacaklar ve doğrudan doğruya en iyi savunulan noktalara saldı-
racaklardı.

Taniel daha bunları düşünürken Zebellahlar'dan bazılarının yön
değiştirip dosdoğru en yüksek sete koştuklarını gördü. İri yarı hö-
düklerden biri, diğer hepsini geride bırakıyordu. Yaratığın palto-
sunda çok sayıda koyu leke mevcuttu ve filinta mermilerine hedef
oldukça vücudu seğiriyor, yine de hiçbir şey onu alaşağı edemiyor-
du. Taniel kılıcını kaldırdı ve toprak setin yan tarafından son sürat
atladı.

Yaratıkla havada çarpıştı. Darbenin şiddetiyle ciğerlerindeki hava
boşaldı ve Zebellah'la beraber setin üstüne düşüp yokuş aşağı yuvar-
landı. Göğsünde kuvvetli eller hissetti ve yaratık tarafından fırlatılıp
atıldı. Yere çarptığında takla atarak ayağa kalktı ve Zebellah'ın daha
şimdiden kılıcı suratına doğru savurduğunu gördü.

Taniel hamleyi süngüsüyle karşıladı ve süngüyü dümdüz uzat-
tı. Yalın neredeyse namluya kadar Zebellah'a saplandırıya da filinta
mermilerinden daha büyük bir etki göstermedi.

Zebellah kendini geriye atarak Taniel'in süngüsünden ve saplama menzilinden çıktı.

Yandan başka bir Zeballah'ın gelmesiyle birlikte Taniel o tarafa doğru döndü. Eğildi ve yine bir saplama hamlesi yaparak süngüsünün ucunu yaratığın çenesi altındaki yumuşak noktaya soktu. İlk Zeballah'ın kılıcından sakınmak için tüfeğini bırakıp yana sıçramak zorunda kaldı. Taniel kendi palyoşunu* çekti ve saldırının devamını bekledi.

Zeballah duraklayıp ağzına bütün bir barut kartuşu attı. Kararmış dişleriyle, barutu kütür kütür çiğnedi ve kâğıdı yere tükürdü.

Taniel eskiden beri palyoş kullanmakta pek becerikli sayılmazdı. Aslında atik ve hünerliydi fakat karşısındaki yaratık az da olsa eğitim almışsa onu dilim dilim doğrardı.

Taniel bir saplama hamlesini karşılayıp Zeballah'ın kılıcını yana itti. Zeballah aradaki boşluğu boştaki yumruğuyla kapattı. Taniel hazırlıklıydı.

Yaratığın yumruğunu yakaladı ve var gücüyle düşmanının burununa kafa attı. Kemığın geri giderek Zeballah'ın beynine saplandığını hissetti. Bu darbe onu öldürmeye yetmeliydi fakat yaratığın kaslarında hâlâ bir kıpırtı vardı. Taniel bir adım geri çekildi ve Zeballah'ın gırtlığını yanlamasına kesti. Yaratık gurultular çıkartarak yere yığıldı. Hayata tutunmayı sürdürse de artık sorun olmayacaktı.

Taniel Zeballah'ın siyah, yapış yapış kanını yüzünde hissedebiliyordu.

"Hey!" diye biri tepesindeki setten seslendi. "Geliyorlar!"

Taniel şaşkınlıkla Kez ordusunun geri kalanının neredeyse yanına kadar geldiğini fark etti. Tüfeğini kapıldığı gibi sete tırmanmaya başladı. Tırmanırken ayakları kaydıkça da sövüp saydı. Zeballah tırmandığında kolay gözüküyordu ama kesinlikle değildi.

Birkaç el uzanarak onu nispi bir emniyete çekti, sonra da sırtını sıvazladı.

"Hatta kalın!" diye bağırdı biri.

Taniel başını iki yana sallayarak kısa bir süreliğine toprak bari-katta dinlendi. Ellerinin titremesini durdurmak için tüfeğini göğsüne bastırdı ve seti o şekilde aşmakla hata yapıp yapmadığını merak etti.

O anda suratına bir tokat yedi. Karşısında Ka-poel'ı bulmayı bekledi fakat başını kaldırdığında Binbaşı Doravir'le karşılaştı. Kadın öfkeden köpürüyordu.

* Kısa, her iki ağzı da keskin bir kılıç çinsi. —çn

“İntihara mı niyetlisin, Yüzbaşı?” Binbaşı onu yakasından tutup yaramaz bir çocuk gibi sarstı. “Ha, öyle misin? Hiç kimse emir almadan seti aşamaz. Hiç kimse!”

“Emirlerini al bir tarafına sok!”

Taniel kadını iterek uzaklaştırdı. Tepesi biraz daha atsa onu göğsünden süngüleyecekti.

Doravir gözlerinde soğuk bir hiddetle ona baktı. “Seni astıracağım, Yüzbaşı.”

“Dene bakalım.”

“Doldur!” diye, bir subaydan çağrı geldi. Taniel duraklayarak yönünü tekrar tayin etti. Yüksekteki konumundan zikzaklı hattı boydan boya görebiliyordu. Setin arkasına geçen Zebellahlar askerleri gruplar halinde imha ediyorlardı fakat Taniel’in o ikisini öldürmesi, en azından yakın çevrede durumu Adro lehine çevirmiş gibi görünüyordu. Askerler tüfeklerini doldurmak için eğilerek Kez saldırısına hazırlandılar.

Taniel binbaşıya arkasını döndü ve tüfeğine mermi koydu. Bir yandan da kadının emirler yağdırarak hışımla uzaklaşmasını göz ucuyla seyretti.

“Aman dikkat, Yüzbaşı,” diye fısıldadı yakındaki bir asker. “Sana gözünü dikerse ya seninle yatar ya da canını alır. Veya ikisi birden.”

“Çukura kadar yolu var. Vız gelir tırıs gider.”

“Doravir, General Ket’in kız kardeşidir,” dedi asker. “Canı ne isterse yapar. Ama bomba gibi de bir subaydır. Aksini söyleyen olursa inanma.”

Ket’in kız kardeşi. Demek Taniel bu yüzden onu daha önce de gördüğünü sanmıştı. Doravir biraz daha ince yapılı olmasına rağmen birbirlerine çok benziyorlardı. “Bomba gibi bir subay işimi yapmama izin verir,” dedi. Tüfeğinin namlusuna ikinci bir mermi attı ve bir bez parçasıyla mermileri sabitledi.

Yanındaki asker ona bakakaldı. “İyi misin, Yüzbaşı? Tüfeğine iki mermi koydun. Barut da dökmedin.”

“Ne tür bir adamın,” dedi Taniel, aslında hissetmediği bir özgüvenle, “setten aşağı atlayıp yalnız başına iki Zebellah’la birden dövüşeceğini, sonra da tüfeğini barutsuz dolduracağını kendine bir sor bakalım.” Barut transını korumak için parmaklarında kalan barutu yaladı ve tüfeğinin dipçliğini omzuna dayadı. Namlunun üstünden nişan aldı. Kez ön hattı hâlâ iki yüz metre kadar uzaktaydı. Filinta menzilinün fazlasıyla dışında olmasına rağmen Adro nişancıları her an ateş açabilirlerdi.

Taniel hattın epey gerisinde bir çift subay tespit edip tetiği çekti. İki mermiyi aynı anda uçurarak ayrı hedeflerine doğru itti.

Subaylardan birini göğsünden vurdu. Adam yarasını tuttu ve eyerinde gevşeyerek korumalarını paniğe sevk etti. Taniel yüzünü buruşturdu. Diğer mermi isabet etmemişti. Taniel nasıl ıskalayabilirdi? Yoksa mala yeteneklerini mi köreltmişti?

“Kresimir’in tarağı aşkına,” dedi yanındaki asker. “Sen Çift Atar Taniel’sin. Hey!” Yanındaki adamın omzuna vurdu. “Bu Çift Atar Taniel.”

“Tabii canım,” diye tepki verdi öteki asker. “Ben de bir generalim.”

“Daha az önce barikatın önündeydi. Dört Zebellah’ı tek başına hakladı.”

“Yok daha neler.”

“Kendi gözlerimle gördüm.”

“Eminim görmüşsündür.”

Taniel düşman saflarına odaklandı. Kez borazanlarının bam-bam-bam sesleri âdeta beyrinde yankılanıyordu. Üçüncü gözünü kısa bir süreliğine açarak dünyanın parlak pastel renklere boyanmasını seyretti. Savaş meydanının her karışı sihrin lekeleriyle kaplıydı.

“Bizimle beraber ölmeye hazır mısın, Çift Atar?” diye sordu ikinci asker, onun konsantrasyonunu bozarak. Cümlesi tehdit amaçlı değildi. Sadece bir soruydu.

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Her gün geri çekiliyoruz. Bazen günde iki defa. Lanet olası Kez-liler her seferinde böyle ilerliyorlar. Ve her seferinde en az üç yüz adam kaybediyoruz.”

Taniel kulaklarına inanamadı. “Her seferinde mi?”

Adam vakurca kafa salladı.

“Demek geri çekiliyorsunuz...” Taniel boynunu uzattı. Toplar bir sonraki hendek ve set sırasının arkasına götürülmüştü. “Kahrolasica budalalar. Tutunmamız lazım. Bizi böyle geri itmelerine izin veremeyiz. Resmen kan kaybediyoruz.”

“Orasını bilmem ama bir sürü adam kaybettiğimiz kesin. Tutunmuyoruz. Denedik ama başaramadık. Hiçbir şey o Kara Zebellahlar’ı durdurmuyor. Kaç tane öldürürsek öldürelim hep dahası geliyor.”

“Bakıyorum da çok sakınsın,” dedi Taniel.

“Sanırım öleceğini bilmenin huzur verici bir tarafı var. Diğer yanındaki delikanlı...”

Taniel şöyle bir göz attı. Yanındaki çocuk daha sakal tıraşı olacak

kadar bile büyük gözüküyordu. Elleri o kadar çok titriyordu ki filintası sağa sola gidip geliyordu.

“...benimle aynı fikirde değil.”

“Biraz gergin de ondan,” dedi Taniel. “Aynı şey hepimizin başına gelir.” Taniel Kezliler’e baktı. Yüz elli metreye kadar yaklaşmışlardı. Tüfegini tekrar doldurdu, omzuna dayadı ve ateş etti.

“Sen hariç,” dedi ilk asker. “Daha ilk atışında bir İmtiyazlı’yı gözünden vurduğunu duymuştum.”

“Vurdum. Ama ateş etmeyi Feldmareşal Tamas’ın ta kendisinden öğrendim.” Duraksadı. “Size hedeflere ateş etmeyi öğretirler,” dedi yanındaki genç adama. “Ama karşında sana ateş eden biri olduğu zaman iş değişir. O gün düşmandan üç kilometre uzaktaydım. Üstelik onu gafil avlamıştım. Bak, delikanlı, derin bir nefes al ve o tetiği çek. Atışın düzgün ve isabetli olsun çünkü ikinci bir fırsat bulamayabilirsin.”

Delikanlı demişti Taniel. Genç adamla arasında en fazla beş yaş vardı.

Taniel konuşurken tüfegini doldurdu, nişan aldı ve ateş etti. Bir subay daha devrildi.

Delikanlı ona baktı. Ellerinin titremesi geçmemişi.

“Moral verici konuşmanın fazla bir işe yaradığını sanmam,” dedi ikinci asker.

“Susun!” Bağırان Binbaşı Doravir’di. Kılıcını başının üstüne kaldırmış, diğer eline de bir tabanca almıştı. “Nişan al!”

Kezliler neredeyse filinta menziline gireceklerdi. Binlerce kişiydiler. Saf üstüne saf üstüne saf. Taniel, hattı korumanın neden imkânsız olduğunu artık görebiliyordu. Güney Turna Muharebesi’ni ve kaleyi neredeyse bir düzine defa kaybetmenin eşğine nasıl geldiklerini çok iyi hatırlıyordu. Orada topu topu yüz adım genişliğindeki tılsımlı bir istihkâm üzerinden bir dağ geçidini korumuşlardı. Buradaysa Kezliler ile aralarında toprak bir setten fazlası yoktu ve dayanmaları mümkün değildi.

“Ateş!”

Kez ordusunun ön safı ve ikincisinin büyük bölümü yayılım ateşi altında eridi. Adro piyadeleri silahlarını tekrar doldurmaya koyuldular.

Onlar ikinci bir defa ateş açamadan önce Kez safları durdu. Yeni ön saf diz çöktü ve ateş etmek için nişan aldı.

Taniel kendini setin arkasına attı. Genç askeri de aşağı çekti ve

önce yaylım ateşini, sonra da toprağa çarpan filinta bilyelerinin pıtır-tılarını dinledi. Genç asker doğrulmaya davrandı. Taniel onu aşağıda tuttu.

“Kademeli salvo,” dedi Taniel. “Bir kere daha ateş açacaklar, ondan sonra hücumla geçecekler. Bekle...”

İkinci salvonun sesi duyuldu. Taniel üçe kadar saydıktan sonra delikanlıyı bıraktı ve kendisi de ateş etmek üzere ayağa kalktı.

Kezliler süngülerini uzatarak kudretli bir kükreyişle hücumla geçtiler.

“Ateş serbest!” diye emir geldi.

Taniel derin bir nefesle barut dumanını içine çekti. Dumanın etkisiyle başı uğuladı, kalp atışları hızlandı. Artık elleri mala özle-miyle titremiyordu. Bedeni çok daha iyi bir şey bulmuştu. Elinin tersine azıcık barut döküp burnuna çekti.

Kezliler toprak setlerin dibine vardılar ve dik tırmanışa başladılar. Taniel aşağıya ateş etmesine yetecek kadar yükseldiği sırada yak-laşık yüz metre ileride sihir hazırlığıyla ellerini oynatan bir İmtiyazlı tespit etti. Hemen hedef değiştirdi ve tetiği çekti.

Kadın sihirbaz boğazını tutarak kanlar içinde yere yığıldı.

Piyadeler bir barajı aşan sel suları misali, setlerin üstünden akın akın geldiler. Taniel süngüsünü bir adamın karnına sapladı ve tüfe-ginin dipçliğini başka bir askerın suratına çarptı. Düşmanın yukarı çıkmasını engellemek için önündeki yükseltiyi sıçrayıp darbe üstü-ne darbe indirdi.

Ricat borusunu hayal meyal işitti.

“Dayanın!” diye haykırdı, bir dipçigiyle bir bombacıyı setten aşağı düşürerek. “Tutunabiliriz!”

Az önce yanında duran genç asker göğsüne saplanan bir süngüyle yere yığıldı. Taniel siperden aşağı atlayarak onun yardımına koştu ve saldırgan Kez piyadesini kasaptaki bir sığır gövdesiymişçesine şişledi.

Delikanlı aldığı yaradan ölebilirdi. Süngü doğrudan kaburgaları-nın arasına girmişti, muhtemelen ciğerlerinden birini delerek. Öyle olduysa kendi kanında boğulurdu.

Fakat Taniel onu orada bırakamazdı. Adro askerleri geri çekili-yorlardı.

“Dayanın! Dayanın, kahrolası piç kuruları!”

Artık setlerin üstünde neredeyse yapayalnızdı. Delikanlı ayakları-nın dibine yığılmıştı. Konuştuğu ilk asker setin arkasında yatıyor, can-sız gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Binbaşı Doravir ortalarda yoktu.

Taniel duyularını etrafa yayarak Kez piyadelerinin barutunu hissetti. Onu tutuşturmak için tek bir düşünce yetti. Zihnini kullanarak patlamayı kendisinden ve setten uzağa yönlendirdi. Çıkan ses kulaklarını cınlatıp onu dizleri üstüne düşürdü. On iki metre dahilindeki her barut zerresi aynı anda infilak etti.

Barut dumanından göz gözü görmez oldu. Toprak set kömür olmuş cesetlerle doluydu. Yaralılarından inilti ve yakarış çığlıkları yükseliyordu. Hattın daha ilerisindeki adamlar çatışmayı bırakmış, ona bakıyorlardı. Taniel setin o kısmının da tutulmasına yardım etmek için onlara doğru bir adım attı ama o sırada, artık ayakta duran tek bir mavi ceketli piyade bile göremediğini fark etti.

Karşısı bej bir üniforma denizinden ibaretti. Kezliler seti ele geçirmişlerdi.

Delikanlı hâlâ hayattaydı ve kan öksürüyordu. Taniel tüfeğini omzuna astı ve genç askeri koltuk altlarından tutarak Adro kampına doğru sürükledi.

Bir sonraki set dizisine kadar yüz adımı aşkın bir mesafe boyunca delikanlıyı yarı çekip yarı taşıyarak yaptığı yolculuk uzun sürdü. Kezliler'in çoğu ona aldırış etmedi. Karambole atılan birkaç mermi yakından sektiye de, Kezliler fethettikleri bölgeyi emniyete almakla meşguldüler. Setleri yıkacaklar, sonra da kamplarına çekilip toplarını yüz adım daha itecekler ve yarınki hücumu hazırlanacaklardı.

Barut transından hâlâ başa uğuldayan Taniel bitkin bir halde Adro ordusuna ulaştı. "Onunla ilgilen," dedi, bir cerrah koşa koşa yanına geldiğinde. Delikanlıyı gören kadının gözleri kocaman açıldı ve beti benzi attı.

"Ölmüş, komutanım."

"Onunla ilgilen dedim! Son anlarında rahat ettir!"

"Hayır, komutanım. Ölüyor demedim. Çoktan ölmüş."

Taniel genç askerin başında diz çöktü ve parmaklarını onun boğazına dayadı. Nabızı atmıyordu. Aynı iki parmağı kullanarak delikanlının gözlerini kapadı.

"Lanet olsun," dedi.

Cerrah onun yanına çöktü.

"Ben iyiyim!" Taniel kadının ellerini itti.

"Kolun, komutanım."

Taniel aşağı baktı. Üniforması yırtılmış, sol kolundaki kanlı ve zikzaklı kesik açığa çıkmıştı. Taniel yaralandığını hissetmemişti bile.

"Cerrah," dedi bir ses, "git, hak eden birini tedavi et." Binbaşı

Doravir hışımla üzerlerine yürüyordu. Kadının kahverengi saçları dağılmış, yanakları barut yanıklarıyla kararmıştı. Ceketini ortada yoktu. Beyaz gömleği ter ve kan lekeleriyle doluydu.

Taniel ayağa kalktı. "Binbaşı Doravir," dedi. "Bakıyorum da adamlarınla beraber ölecek kadar onurun yokmuş."

Kadının elinin tersiyle attığı tokat Taniel'in başını yana savurdu. Taniel yanağına dokundu. Aldığı darbe dişlerini zangırdatabilecek kadar sert olmuştu. "Bir daha böyle bir şey yaparsan elini kırarım."

"Hattı terk eden son kişi bendim," diye çıkıştı Binbaşı Doravir.

"Hayır," dedi Taniel, "bendim. O siperi tutabilirdik. Öyle yapmaktansa toprak ve kim bilir kaç yüz adam verdik."

"Ben emirlere itaat ettim. Sen etmedin. Bu kadar ikaz yeter, Yüzbaşı. Seni astıracağım." Binbaşı gerisingeri döndü ve inzibat çağırarak oradan uzaklaştı.

Taniel çenesini sıvazlarken Ka-poel'in kendisini uzaktan seyrettiğini gördü. Genç kız Kez askerlerinin setleri yıktıkları, her iki tarafın sivillerinin daha şimdiden ölümleri ve yaralıları topladıkları savaş meydanına yollandı.

"Hangi çukura gittiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdı Taniel.

Ka-poel savaş meydanını işaret ederek bir bebeği havaya kaldırdı. Kahrolasıca kız. Taktiği Kresim Kurga'da işe yaramıştı ama burada olmazdı. Çok fazla düşman ve çok az bebek vardı.

Taniel dönüp Binbaşı Doravir'e göz attı. Binbaşı, omuzlarında Adro askerî inzibat nişanı taşıyan iki askerle konuşuyordu. Askerî polis. Doravir parmağıyla onu gösterdi.

Taniel, bunun sırra kadem basmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

BÖLÜM

13



Çadırından çıkan Tamas üniformasının önündeki düğmeleri ilikle-meyi bitirdi. Omuzlarındaki altın apoletleri düzeltirken o gün yağ-mur yağıp yağmayacağını düşündü. Adro Dağları'nın doğusundaki gökyüzü yeni yeni bir haleye bürünürken dünyanın geri kalanı ka-ranlıkta uyuyordu.

Tamas hafif aydınlanmaya bakarak dağların öteki tarafında işle-rin nasıl gittiğini merak etti. Budwiel düşmüştü. Kezliler kuşkusuz Adro ordusunu önlerine katarak Surkov Pasajı'nda ilerliyorlardı. Tamas generallerinin savunmayı idare edebileceklerini umuyordu. Bunları düşünürken yüzünü buruşturdu. Budwiel'in kaybının ardın-dan savaş ancak Kez'in lehine gelişebilirdi. Adamlarının ona ihtiyacı vardı. Ülkesinin ve oğlunun da. Şu kahrolası dağları aşması lazımdı.

Kamptaki kıpırdanmaları ve adamlarını tekmeleyerek yatakların-dan kaldıran çavuşların kısık ışıkları duyabiliyordu. Duman ko-kularının geldiği yemek ateşlerinin üstünde fazla bir şey olmadığına şüphe yoktu.

Olem komutanının çadırının yanında oturuyordu. Avcı şapkasını gözlerinin önüne kadar çekmiş, bacaklarını önündeki bir kütüğün üstüne koymuş ve ellerini ceplerine sokmuştu. Bu sahte bir pozdu. Olem'in Maharet'i uyku ihtiyacını ortadan kaldırıyordu.

"Sakin bir gece miydi?" diye soran Tamas küçük, dumansız ate-şin yanına çömeldi ve ellerini ovuşturdu. Yaz sıcaklığı burası gibi dağ eteklerinde sabahın erken saatlerine tesir etmiyordu. Tamas bir dal

parçasıyla kolları dürttü, sonra dalı da ateşe attı. Geriye külden fazlası kalmamıştı. Yüksek bozkırda yakacak pek bir şey bulunmuyordu.

“Biraz kıpırdanma oldu, komutanım. Biraz homurdanma da.” Olem bunları söylerken askerler arasındaki homurdanmalar ufak bir rahatsızlıktan fazlası değilmişçesine burnunu çekti.

Adamlarının karnı açtı. Tamas bunu biliyor ve dertleniyordu.

“Onları susturdum, komutanım,” dedi Olem.

“Güzel.”

Tamas toprakta hafif ayak sesleri işitti. Oturduğu yerde kıpırdanan Olem’in eli parkasından azıcık çıktı. Bir tabanca tutuyordu.

Tamas’ın yanına bir hayvan leşi düştü. Feldmareşal irkildi.

“Geyik, komutanım,” dedi Vlora, onun yanına çömelirken.

Tamas’ın içi biraz rahatladı. Et.

“Daha var mı?” diye sordu, fazlaca ümitli bir ses tonuyla.

“Andriya da bir tane avladı. Şu an onu barut büyücülerine dağıtıyor. Benim getirdiğim subaylar için.”

Tamas dudağının içini kemirdi. “Olem, şunu parçalayıp adamlara dağıtın. Her birine küçük, çığ bir parça. Bırakın kendileri pişirsinler. İki saat sonra kampı topluyoruz.”

Olem ayağa kalkıp gerindi. Tabancasını kemerine taktı ve birkaç isim seslenerek oradan uzaklaştı.

“Yarın öğleyin Hune Dora’ya varacağız, komutanım,” dedi Vlora. Omuzlarına geyiğin kanı bulaşmıştı. Barut transına girmiş olmalıydı, başka türlü onun cüssesinde bir kadının koca bir geyiği omuzlarında taşıması imkânsızdı.

“Oraya ne kadar var?”

“Yaklaşık yirmi beş kilometre. Avlanırken o taraflara gittim.”

“Ve?”

“Tıpkı Gavril’in dediği gibi küçük bir kent gördüm.”

“Surlu mu?”

“Surlar eski bir harabeden ibaret. Olsa olsa iki buçuk metredir. Yine de endişeye gerek yok, komutanım. Kent terk edilmiş benziyor.”

Terk edilmiş mi? Tamas sırf barut ve gıda stoklarını yağmalayabilmek için biraz nüfus olmasını ummuştı.

“O istikamette başka bir şeye rastladın mı?”

“Arazi meyilleniyor. Yol dağ sırtlarının kıvrımlarını takip eder gibiydi. Görebildiğim kadarıyla bir sürü köprü var. Ormana girmemizin ardından akıncılar bizi kuşatmakta epey zorlanacaklar.”

“Ben de öyle umuyordum.”

“Kötü haber, yolun epey daralması. En fazla üç dört kişiyi yan yana yürütebileceğiz.”

Tamas'ın kıtasının oradan geçerken altı kilometreye kadar uzaması gerekecekti. Bu da akıncılar tarafından kovalanan bir ordu için ideal bir durum değildi. Tamas bıyık altından küfretti.

Bir müddet gökyüzünü seyretti. Bugün yağmur yağmayacağına karar verdi.

“Daha önce yalan söyledim,” dedi.

Ateşin korlarına bakan Vlor a kaşlarını çat tı. “Komutanım?”

“Budwiel'dayken bana Taniel'den bir haber olup olmadığını sormuştun. Yalan söyledim.”

Vlor a ağzını aç tı fakat Tamas onun konuşmasına fırsat bırakmadı.

“Mağaralara girmemizden birkaç gün evvel Adopest'ten bir mesaj geldi. Taniel'in vahşisi uyanmış.”

“Ya Taniel?”

“Ondan haber yoktu. Ama biri kendine gelebildiyse muhtemelen diğ eri de gelebilmiştir. Hem ufak tefek bir vahş i kızın oğlumdan daha güçlü olduğunu hiç sanmam. Taniel...” Tamas sesinin çatladığını duydu. “Taniel iyileşecek.”

Vlor a'yı göz ucuyla süzdü. Kadının yanağında bir gözyaşı görür gibi oldu.

“Bacağı nasıl, komutanım?” diye sordu Vlor a.

Tamas bacağına baktı. Mihali onu iyileştirmişti. Yürüyebiliyor, ata binebiliyordu. Hatta isterse dans bile edebileceğini düşünüyordu. Ama baldırının derinlikleri hâlâ sızlıyordu. Acı tam da o kahrolası altın yıldızı etinden çıkardıkları yerde zonkluyordu. Bir tanrının şifalı güçlerine rağmen hâlâ bir terslik vardı.

“İyi,” dedi feldmareşal. “Yeni gibi.”

“Yürürken hâlâ topallıyorsun,” diye belirtti Vlor a.

“Öyle mi? Alışkanlık işte.”

Vlor a çömeldiği yerde geriye kaykıldı. “Yeni iyileş en dokuların bedene alışmakta zorlandığını duymuştum. Yardıma ihtiyaç duyarlarını ş. Bol bol egzersiz ve masaj gerekirmiş. Eğer istersen—”

“Bacağı mı ovmandan doğacak dedikoduların yardımı dokunacağını sanmam,” dedi Tamas. Gevrek gevrek güldü ve Vlor a'nın da güldüğünü duymak içini rahatlat tı.

“Olem'e yaptır diyecektim, komutanım.”

“Düzeleceğimden eminim.” Tamas kadını bir süre daha seyretti. Vlora başını kaldırıp ona göz attı, sonra tekrar ateşe baktı. Hâlâ feldmareşalle göz göze gelmekten çekiniyordu.

Tamas eski yakınlıklarını özlediğini anladı. İşler yolunda gitseydi Vlora şimdiye kadar gelini olup çıkmıştı. Üniversiteye gitmeden evvel, feldmareşale adıyla hitap edecek yürek bir tek onda vardı. Yeri geldiğinde Tamas’ın koluna girer, hatta ona alenen sarılırdı.

Tabii tüm bunlar Jileman’daki o züppeyle yatmasından ve Taniel’in nişanı bozmasından önceydi.

Tamas doğruldu. “Andriya’yla beraber avlanmaya devam etmenizi istiyorum. Bize bulabildiğimiz kadar et lazım.”

“Eninde sonunda barutumuz tükenecek, komutanım,” dedi kadın.

“Yedinci’nin levazım subayından biraz isteyin.”

“Ben tüm orduyu kastediyordum.”

Tamas parmaklarıyla kemerinde ritim tuttu. İkmalinden, hatta arabalardan ve kamp sivillerinden yoksundular. Her şeyleri tükenecekti. Üstelik fazla uzun sürmeyecekti. Tek avantajları hızlı bir yürüyüş temposuydu ve gerek avlanma ihtiyacı, gerekse açlığın getirdiği yorgunluk o avantajı da ellerinden alıyordu.

“Büyücülerin ihtiyaçlarını ne yapıp eder karşılarım.” Tamas’ın barut büyücülerinin her biri, hâlâ bir düzineden fazla askere bedeldi.

Vlora kafa sallayıp onayladı. “Ben gidip levazım subayıyla konuşayım.” Ansızın ayağa kalkıp kampa yollandı.

Tamas kadının uzaklaşmasını seyrederken kendini pişmanlıkların yükünü taşıyan bir ihtiyar gibi hissetti.

Son askerler de yataklarından kaldırılırken, sonraki birkaç dakika boyunca kamptaki gürültü gitgide arttı. Birkaç tezahüratın kopmasıyla birlikte Tamas korumasının geyik etini dağıtmakta olduğunu tahmin etti. Bu kadar çok kişi arasında paylaştırıldığı için fazla bir şey sayılmazdı ama yine de askerler fazladan bir lokmaya kavuşmuşlardı.

Tamas kendi çadırını söküp topladı. Döşegini dürüp bağladığı sırada Olem çadır bezinden yapılmış, kanlı bir bohçayla çıkageldi.

“Onu ben yapardım, komutanım,” dedi koruma.

Tamas kanlı beze bakarken ağzının sulandığını hissetti. “Daha mühim şeyler yapmanı yeğlerim. Bir zamanlar ben de bir askerdim, Olem. Kamp toplamayı diğer herkes kadar bilirim.”

“Öyle olsun, komutanım.” Olem korların yanına diz çöküp bir şiş buldu, sonra da kanlı bohçayı açarak irice bir geyik eti parçasını meydana çıkardı.

Tamas dönüp güneye baktı. Orada bir yerde Kez süvarileri de kamplarını topluyorlar, muhtemelen ormanın nispi emniyetine ulaşmadan önce Adro tugaylarına yetişmeyi umuyorlardı.

Tamas bir atın kampta dörtnala koştuğunu görmekten ziyade işitti. Az sonra Gavril yeri sarsan bir süratle sabah karanlığının içinden fırladı.

Kayınbiraderi eyerinden aşağı atlarken Tamas atın yularını yakaladı. Atın böğrünün her iki yanı da kamçı izleriyle kaplıydı ve gözleri kocaman açılmıştı. Zor bir yolculuktan çıktığı belliydi.

“On altı bin,” dedi Gavril. “On bin beş yüz akıncı, beş bin beş yüz de sipahi. Yani üç tugay dolusu süvari.”

Kresimir aşkına. Bu kadar çok süvariyle nasıl savaşabilirlerdi? “Ne kadar uzaktalar?”

“Hemen yola çıkarsak ormana onlardan önce ulaşabiliriz. Kuzeydeki izcilerimle henüz konuşmadım.”

“Vlora az önce kuzeyden geldi. Hune Dora’ya yirmi beş kilometre varmış.”

Olem’in uzattığı matarayı alan Gavril bir yudum su içti, geri kalanını da başından aşağı döktü. Vücudundan buharlar yükseldi. “Kenti yağmalamaya vaktimiz olmayacak.”

“Vlora oranın terk edildiğini söylüyor. Bakmaları için birkaç adam yolların ama muhtemelen yanından geçip gideriz.”

“Terk edilmiş, öyle mi?” Gavril sakallı çenesini sıvazladı. “Orada bir savuma yapabiliriz.”

Tamas güneye doğru kaygılı bir bakış attı. Kez süvarilerini göremiyordu ama sanki onları sezebiliyordu. “Belki.”

Olem ayağa kalkıp teneke bir tabak uzattı. Tabakta dumanı tüten geyik eti vardı.

“Kenarları yandı ve ortası iyi pişmedi. Ama çok lezzetli,” dedi koruma, yüzünde bir sırıtışla.

Tamas karnının guruldadığını duydu. Tabakta bir kilo et olmalıydı.

“Gavril’le paylaş,” dedi korumasına. “Ben aç değilim.”

Olem bir kaşını kaldırdı. “Karnının guruldadığını buradan duyabiliyorum, komutanım. Gücünü korumalısın.”

“Cidden, ben iyiyim.”

Gavril eti çıplak elleriyle kavradı. “Keyfin bilir.” Et parçasını ikiye böldü ve yarısını tabağa geri koydu. Kalanınıysa ağzına tıktırmaya başladı. Isırıklar arasında, kampa yeni girmiş bir biniciye seslendi.

“Komutanım,” dedi Olem, Gavril yanlarından ayrılırken, “yemen gerek.”

“Adamları ayağa kaldır,” dedi Tamas. Ani bir rüzgârın şapkasını neredeyse başından uçurmasıyla birlikte içini bir aciliyet hissi kapladı. “Öncü kıta yirmi dakika içinde yola çıksın.” Olem gidene kadar da gözünü güneye dikti.

On altı bin Kez süvarisi. Elindeki iki piyade tugayını ezip geçeceklerdi. Evleri Kezliiler tarafından cayır cayır yakılırken adamları yabancı bir diyarda aç ve yorgun ölüp gidecekti.

Tamas bunun olmasına izin veremezdi.

İzin vermeyecekti.

Kararlı adımlarla en yakındaki çadırlara doğru yürüdü. “Bölükler!” diye bağırdı. “Yürümeye hazırlanın!”

Çavuş Oldrich ve onun Tüfekçiler mangası Ad Nehri’nin güneydoğu yakasında, Gostaun Deniz Feneri’nden çok da uzak olmayan bir noktadaki kullanım dışı bir kışlada kalıyorlardı. Büyük, metruk bir yapı olan kışla vahşi köpekler haricinde boştu. Ön kapı sürgülenip zincirlenmişti ama çok sayıdaki yan girişlerden biri açık bırakılmıştı.

Adamat kışlaya o kapıdan girdi ve bomboş iki tören alanından geçtikten sonra yüzbaşı ile mangasının oturdukları küçük yemekhaneyi buldu. Askerler Adamat’ın en küçük dört çocuğu tarafından yemekhanenin ortasında sergilenen bir tiyatro oyununu seyrediyorlardı.

Kapıda sessizce dikilen Adamat kendini tebessüm etmekten alıkoymadı. Kızı Astrit, bornozlardan ve çarşafardan teşkil kostümlere bakılırsa, ikizlerden birinin canlandırdığı kötü kalpli İmtiyazlı tarafından bir kuleye hapsedilmiş prensesin repliklerini hatırlamaya çalışırken bir yandan da siyah bukleleriyle oynuyordu.

“Babacığım!” diye haykırdı küçük kız, onu görünce.

Çocukları hemen Adamat’ın etrafına üşüşerek onu öpücüklere boğdular. Öpücüklerden hiçbirini karşılıksız bırakmamaya özen gösteren Adamat her birinin ismini tek tek söyledi; ikizler hariç, çünkü onları asla birbirinden ayırt edemezdi ve bunu itiraf edecek değildi.

Birkaç dakika çocuklarıyla yerde boğuşuktan sonra kendini nihayet kurtarabildi. Onlardan oyunlarını sürdürmelerini istedi ve odanın köşesindeki masada oturan Çavuş Oldrich’e katıldı.

“Kahve?” diye teklif etti çavuş, yanağının içine sıkıştırdığı tütünü dalgın bir edayla çiğneyerek.

“Varsa çay alayım.”

Oldrich adamlarından birini yanlarına çağırdı. “Çay!” Adamat’a kaşlarını çatı. “Berbat görünüyorsun. Dayak yedin, değil mi?”

“Evet.” Adamat gözünü çocuklarından alamıyordu. Hepsi de birbirinden güzeldi. Sahiden öyleydiler. Başlarına bir şey gelmesinin düşüncesi bile kanını kaynatmaya yetiyordu. Sonunda kendini zorlayarak başını çevirdi. “Ama paçayı kurtardım ve Vetas’ın karargâhını buldum.”

“Bulabileceğini sanmıyordum.” Oldrich kahve bardağını kaldırarak onu selamladı. “Offendale’de adamlarına yaptıklarının ardından pezevengin ortadan kaybolacağını düşündüm.”

Adamat burnunu çekti. “Vetas benden korkmuyor,” dedi. “Hatta hiçbir şeyden korktuğunu sanmam. Hiç buharla çalışan bir makine gördün mü? Dokuma tezgâhları, balyozlar, baskı makineleri artık hep öyle çalışıyor...” Böyle söylerken matbaacılık alanındaki kendi başarısız girişimini hatırladı fakat bu düşüncayı çabucak aklından çıkardı.

“Evet,” dedi Oldrich. “Artık gemilerde de kullanıyorlar.”

“Aynen. Vetas işte bir buhar makinesi gibi. Durmak bilmiyor. Hissetmiyor, düşünmüyor. Yapması gereken bir vazife varsa, ne pahasına olursa olsun yapıyor.”

Oldrich kahvesini yudumladı. “Vay canına. İnsanın onun için ne-redeyse üzülesi geliyor.”

“Hayır,” dedi Adamat. “Onu bulduğumda kalbini sökeceğim, işte o kadar.”

“Umarım o şansı yakalarsın. Gidip ensesine binelim mi?”

“Kaç adamın vardı?” diye sordu Adamat, cevabı zaten bilmesine rağmen.

“On beş,” dedi Oldrich. “İkisi çocukları korusa...”

“Beşi.”

“Beşi çocukları korusa geriye sen ve ben de dahil on iki kişi kalır.”

“Yetmez.”

“Feldmareşalin en iyi askerlerinden oluşan bir mangayla başa çıkabilecek kadar adamı var mı?”

“En az altmış koruması ve bir de İmtiyazlı’sı var.”

Oldrich hafif bir ıslık çaldı. “Ah. Bak o konuda yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmam.”

“Biliyorum. Yine de teşekkürler,” dedi Adamat, önüne bir fincan çay koyulduğu sırada. Çayına iki küp şeker attı ve soğuması için karıştırdı. “Bu sabahki gazeteyi gördün mü?”

“Hayır. Okumak mı istiyorsun? Hey! Biri müfettişe bir gazete getirsin!”

Adamat içten içe irkildi. Oldrich’in bugünkü gazeteleri görmediğini ummuştu, dikkatini o gazetelere çekmeyi değil. Eh, neyse. “Borbador adında bir İmtiyazlı hatırlıyor musun?” Konuyu değiştirdi.

“Tanıyorum,” dedi Oldrich. Normalde mülayim duran yüzü ansızın ihtiyatlı bir ifadeye büründü.

“Sanırım o işimizi görür. Borbador fırkanın en iyi ve akıllı sihirbazlarından biriydi. Omuztaç’ı Kez Fırkası’na karşı neredeyse tek başına savundu. Tamas’ın onu canlı bıraktığını ve şehirde bir yere hapsettiğini biliyorum. Eğer...”

“Olmaz,” dedi Oldrich.

“Ne olmaz?”

“İmtiyazlı Borbador bir gaesin etkisi altında. Gaes tarafından feldmareşali öldürmeye zorlanıyor.”

“Biliyorum. Tamas’ı gaesten haberdar eden bendim.”

“Öyleyse benden niçin böyle bir şey istiyorsun? Borbador’u serbest bırakmak Tamas’ı tehlikeye atar. İsteğini yerine getiremem.”

Adamat başını ellerinin arasına aldı. Son zamanlarda bu davranışı alışkanlık haline getirmiş gibi hissediyordu. “Lord Vetas’ın emrindeki bir İmtiyazlı’ya karşı tek şansımız bu.”

“Çift Atar Taniel’den yardım isteyebilirsin,” dedi Oldrich. “İmtiyazlılar’ı hobi niyetine avlıyor adam ve söylentilere bakılırsa şu an kentte.”

“Bu sabah gazetede cepheye gittiği yazıyordu.” Adamat, sözcükler ağzından çıktığı anda hatasını anladı.

“Demek gazete okudun?” Oldrich ayağıyla iterek masanın altından bir tükürük hokkası çıkardı ve içine tükürmek amacıyla eğildi. “Yoksa görmemi istemediğin bir haber mi vardı?”

“Komutanım!” diye kapı aralığından seslendi Oldrich’in adamlarından biri. Delikanlı muhtemelen Adamat’ın oğlu Josep’ten çok da büyük değildi. “Komutanım, bunu görmelisin.” Çavuşun yanına koşup kucağına bir gazete bıraktı.

Oldrich gazeteyi kaldırdı. Manşette Budwiel Yağmalandı, Feldmareşal Tamas Öldü yazıyordu. Oldrich makaleyi okurken birkaç

dakika sessiz kaldı. Genç asker tüm o süre zarfında yanından ayrılmadı. Oldrich okumayı bitirdiğinde gazeteyi askere geri verdi.

“Bana bundan bahsetmeyecek miydin?”

Adamat kendini kilerde hırsızlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissetti. “Bahsedecektim,” dedi. “Seni nasıl burada kalıp bana yardımcı olmaya ikna edeceğimi çözdükten sonra.” Sertçe yutkundu. Faye’i geri almasını sağlayacak son yardım kırıntısını da yitirmek üzereydi. Oldrich gittikten sonra Adamat bakması gereken sekiz çocuğuyla tek başına kalacak, karısı ve büyük oğlu ise hâlâ düşmanın elinde olacaktı.

“İkna edecek bir şey yok,” dedi Oldrich. “Bana bir emir verildi. Tamas üstüm ve eski bir dostum. Bana savaştan canlı çıksa da çıkmasa da bu işi sonuna kadar götürmemi söyledi.”

“Peki götüreceksin?”

“Evet.”

Huzurla iç geçirmemek Adamat’ın elinde değildi. Boncuk boncuk terlediğini fark edip bir mendille alnını sildi. “Sağ ol.” Duraksadı. “Haber çok iyi karşılar gibisin.”

“Manşet sansasyonel,” dedi Oldrich, parmağıyla gazeteyi göstererek. “Ashında öldüğünün ‘farz edildiği’ söyleniyor. Tamas Yedinci ve Dokuzuncu’yla beraber düşman hattının arkasına geçmiş ve o zamandan beri görülmemiş. O ikisi Adro ordusunun en çetin ceviz tugaylarıdır. Bir ceset görene kadar Tamas’ın şu an Kez’de düşman ordusunu lokma lokma çiğnediğine ve birer kürdan gibi tükürdüğüne inanacağım.”

“Yani Tamas öldü diye seni İmtiyazlı Borbador’u salıvermeye ikna edemez miyim?”

“Kusura bakma. Başka bir şey düşünmen gerekecek. Ve elini çabuk tutmaya bak çünkü Vetas’ı yenmene ancak Adopest’in ön kapısına bir düşman ordusu dayanana dek yardım edebilirim.”

Adamat ayağa kalktı. “Bir şey düşünürüm.”

“Ayrıca,” dedi Oldrich, “Tamas’ın öldüğü farz edildiği için kâtipler artık ondan aldığın çek defterini daha ince eleyip sık dokurlar. Eninde sonunda rüşvet veya levazımlar için paraya ihtiyacımız olacak. Eğer kenarda köşede biraz paran varsa...”

“Ne yapabilirim bakacağım,” dedi Adamat. Çocuklarına gönulsüzce veda edip kapıya yöneldi. Fakat oradan ayrılmadan önce Oldrich koridorda yanına geldi. “Çavuş?”

“Sana bir şey söylemek istedim,” dedi Oldrich alçak bir sesle. Dönüp yemekhaneye göz attı. “Sırf yüreğine biraz su serpmek için bile olsa. Çocukların için endişelenmeni istemiyorum. Bizim oğlanların onlara epey kanları kaynadı. Birileri bizi bulur da çocuklarını almak için buraya gelirse adamların onlara hadlerini bildirirler, hem de en sert şekilde.”

Adamat ansızın göz kenarlarında beliren yaşları durdurmaya çalıştı. “Teşekkürler,” diyebildi. “Bunun... bunun anlamı büyük. Teşekkürler.”

Adamat gizli sığınağına sabah saat bir civarında vardı. Ev sahibesinin üst katındaki apartman dairesine çıkan merdiveni tırmanırken çizmelerinin eski tahta basamaklardaki gıcirtılarını dinledi. Buraya sahiden de en son beş gün önce mi gelmişti? Mâlik’le görüşmesinin ardından Lord Vetas’a karşı yapacağı bir sonraki hamleyi planlayarak geçirdiği günlerde bir park bankında, bir düşkûnlerevi karyolasında ve bir bar taburesinde uyumuşluğu vardı.

Şöyle iyi bir banyo yapması lazımdı.

Sou-Smith kanepedeki kısık bir fenerin yanında oturuyordu. Önünde açtığı oyun kartlarından kafasını kaldırırken alnı kıışı.

“Felaket tasalandım,” dedi boksör.

Adamat iç geçirerek kapıyı kapattı. Sou-Smith’le konuşması gerekmeden önce iyi bir uyku çekmeyi ummuştu. Kendini berbat hissediyordu. Vücudunda ağrımayan yer yoktu, on gündür doğru düzgün uyumuyordu ve iyi bir yemeğe ihtiyaç duyuyordu. Hayatı boyunca sadece bir iki defa –Manhouch’un babasından sonra tahta çıktığı, halkın kıpır kıpır olduğu ve tüm polis memurlarının günde on sekiz saat mesai yaptığı günlerde– böyle hissetmişti.

Bir daha asla öyle hissetmeyeceğini, o günleri hepten geride bıraktığını sanmıştı.

“Kusura bakma,” dedi Adamat.

Sou-Smith bakışlarını yeniden oyununa çevirdi. Kartlardan birini diğerinin üstüne koydu ve masadan iki tane alıp kanepeye bıraktı.

“Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Öyle de hissediyorum.”

“Nerelerdeydin?” Boksör boncuk gibi gözleriyle Adamat’ın yüzünü inceledi.

“Mâlik’e misafir oldum.” Adamat topallayarak kanepenin yanındaki bir koltuğa gitti ve oraya yığılıp kaldı. “Karşısına çıkmadan önce adamları beni bütün gece hırpaladılar. Sonra tüm olayın kahrolası bir hata olduğu anlaşıldı. ‘Pardon’ deyip beni tekrar sokağa attılar.”

“Yani Mâlik’i mi gördün?”

Yoksa Sou-Smith’in sesi endişe mi taşıyordu?

“Ona yaklaşılabileceği kadar yaklaştım. Aynı odada oturduk ama aramızda bir paravan vardı. Dilsizmiş gibi, benimle örgü meraklısı bir kadın aracılığıyla konuştu.” Adamat kaşlarını çatı. Belki Mâlik sahiden dilsizdi. Belki kadın yalnızca bir güvenlik önlemi değil, aynı zamanda bir tercümandı. “Hiç yemeğimiz var mı?”

Sou-Smith başparmağıyla kanepenin yanındaki bir tabağı işaret etti. Üstü örtülü tabakta bir sandviç vardı. Ekmek dilimlerinin arasındaki et ve peynir soğumuştur fakat yine de onu alıp tekrar koltuğa oturan Adamat’ın o güne dek tattığı en lezzetli şey gibi gelmişti.

Adamat yemeğini bitirirken takatinin biraz geri geldiğini hissetti. “Görünüşe bakılırsa benimle aynı şeyi istiyor,” dedi ısırmalar arasında. “Lord Vetas bir süredir başına dert açıyormuş. Adamlarının beni tutup götürmelerinin tek sebebi onlarla aynı kadını izlememdi.” Son lokmanın ardından parmaklarını yaladı. “Ama Mâlik artık aynı şeyin peşinde olduğumuzu bildiği için anlaşılan geride durup beni Vetas’ın üstüne salmakla yetinecek. Tabii bu da saçmalığın daniskası çünkü onun yardımına ihtiyacım var!” Cümlesini tamamlarken kendi sesinin yükseldiğini duydu ve sandviç tabağını kaptığı gibi odanın karşısına fırlattı. Tabak takırtılar çıkararak bir köşeye düştü.

Oyununu unutan Sou-Smith kanepede arkasına yaslanıp müfettişi seyretti.

“Daha önce hiç kimseyi Lord Vetas kadar çok öldürmek istemedim,” diye fısıldadı Adamat. “Nerede olduğunu biliyorum. Karargâhını buldum. Elime bir fırsat geçti ve Mâlik’in yardımıyla bu işin altından kalkabilirdim. Ama o beni sokağa atıp geçti.” Titrek bir nefes aldı. “Çok aptalca bir şey yapacağım, Sou-Smith ve sanırım benden uzak durman gerekecek. Bu vesileyle işten çıkarıldığını farz et.”

Sou-Smith’in kaşları kalktı. “Ona ben karar veririm.”

“Mâlik’e şantaj yapacağım.”

Boksör bir eliyle kartlarını toplamaya başladı. İşini kısa sürede bitirip ayağa kalktı. “Bak, bu defalık,” dedi, “seninle aynı fikirdeyim.”

Adamat gözlerini yumdu. Sou-Smith’i suçlamıyordu. Hem de hiç.

Fakat her şeye rağmen boksörün gitmeyi reddedeceğini, kalıp bu işin sonunu getireceğini ummuştı.

Sou-Smith kapının yanındaki askılıktan ceketini aldı. “Kusura bakma, dostum,” dedi. “Senin için canımı veririm ama Mâlik benimle yetinmez.”

Elbette. Sou-Smith kardeşinin ailesi için endişeleniyordu.

El sıkıştılar ve Adamat boksörün ağır ayak seslerinin merdivenlerden inip apartman kapısından çıktığını duydu.

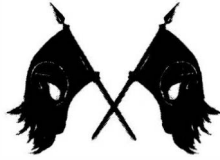
Kendini tekrar koltuğa bırakıp başını ellerinin arasına aldı.

Sou-Smith iri yarıydı, güçlü kuvvetliydi ve bir kavgada beş kişiye bedeldi. Fakat aynı zamanda bir dosttu. Adamat böyle bir şey yapmak üzereyken dost edinmeyi göze alamazdı.

Adamat gidip yatağını bulacak kadar kısa bir süreliğine kendini ayağa kalkmaya zorladı. Kendini yatağa fırlatmadan önce giysilerini çıkarmakla uğraşmadı.

BÖLÜM

14



Taniel gözlerini ovuştururken, uyumanın nasıl bir şey olduğunu anımsamaya çalıştı.

Üç gün içinde beş defa ön hatlardaki kanlı bir çatışmada savaşmıştı. Beş defa Kezliler fazla güçlü çıktığında toprak setleri terk eden son kişi olmuştu. Beş defa cephenin bir Kez taarruzu karşısında yeniden düşmesine izin verdikleri için köpürerek ve can çekişen askerleri peşinden sürükleyerek cesetlerle bezeli arazide o uzun yürüyüşü yapmıştı.

Ordudan geriye ölümlerden ve yaralılarından başka bir şey kalmayana dek daha kaç kere geri çekilebilirlerdi?

Taniel duraklayıp güneye baktı. Budwiel her gün biraz daha uzakta kalıyordu. Cephe –veya yarım saat öncesine kadar cephe olan yer– yaklaşık yarım kilometre mesafedeydi ve barut dumanıyla kaplıydı. Kez askerleri daha şimdiden setleri yıkıyorlar ve ölümlerini oradan götürüyorlardı.

Bu son hücum çok kötü sonuçlanmıştı. On Yedinci Tugay'ın piyadeleri ağırlıklı olarak çaylaktı ve ricat borusunun çalınmasını bile beklemeden gerisingeri dönüp kaçmışlardı. Taniel o rezaletin ardından yara almamış tek bir adam bile olup olmadığını merak ediyordu. Cerrah çadırlarından gelen iniltiler tüylerini ürpertiyordu.

Ka-poel'ı kendi çadırlarındaki ateşin yanında otururken buldu. Gözünü korlara dikmiş olan genç kız uzun şişlerinden biriyle tırnaklarının altını temizliyor, alevlerin üstünde su dolu bir tencere

kaynıyordu. Pole ona şöyle bir baktı, sonra başını tekrar ateşe doğru çevirdi

Taniel onun yanına çöktü. Vücudu tepeden tırnağa ağrıyordu. Sayısız kesik ve morlukla kaplıydı. Bilhassa fena bir Zebellah tarafından işinin bitirilmesine ramak kalmıştı ve karnının yan tarafını boydan boya kaplayan düz bir kesik bunun ispatıydı.

Ka-poel sessizce ayağa kalktı, onun etrafından dolaştı ve ceketini çıkarmaya başladı. Genç kız tarafından soyulmak Taniel'in hoşuna gitmiyordu –yani gidiyordu ama subayların daha şimdiden ilişkilerinin münasebetsizliği hakkında homurdandıklarını duymuştu– ama bu akşam itiraz edemeyecek kadar yorgundu. Ka-poel gömleğinin düğmelerini açıp boynunu ve gövdesini sıcak, ıslak bir el beziyle temizledi.

Ka-poel karnındaki yarayı dikerken yan yatan Taniel iğnenin her saplanmasıyla yüzünü ekşitti.

“Pole,” dedi Taniel uzandığı yerden, “Tamas'ın Adopest'te barut büyücüleri için bir okul kurduğuna dair bir şeyler hatırlıyor musun?”

Genç kız iki parmağıyla onun kolunda ritim tuttu. Evet.

“Sanırım o okuldan Sabon sorumluydu. Acaba hâlâ orada mıdır? Yardımı çok işime yarardı.” Taniel duraksayıp düşündü. Kusursuz dişleri siyah tenine tezat teşkil eden Sabon'un çehresi gözlerinin önünde canlandı. Tamas hayatta bir tek ona kulak asardı. Taniel'e ateş etmeyi de o öğretmişti. İyi bir asker, iyi bir insandı. “Kahretsin, Ricard'a sormam gerekirdi. Sabon şu an Tamas'la beraberse bile Adopest'te bir iki barut büyücüsü kalmış olmalı. Onlara cephede ihtiyacımız var.”

Ka-poel yarayı dikmeyi bitirdi ve Taniel ayağa kalktı. Neredeyse siyaha çalan gömleği, kurumuş kandan kaskatı kesilmişti. Üstü başı bir mezbaha gibi kokuyordu. Taniel gömleğini yerde bıraktı. Ka-poel onu yıkayacak birini bulurdu. Taniel çadırdaki yegâne yedek gömleğini giyip düğmelerini ilikledi.

Çadırı Surkov Pasajı'nı çevreleyen dağ sırtlarından birinin yan tarafındaydı. Bu durum eğimli bir zeminde uyuduğu fakat aynı zamanda vadinin büyük bölümüne tepeden baktığı anlamına geliyordu. Taniel durup Adom'un Kanatları'na ait kampı seyretti. Kanatlar kampı cepheye Adro'nunkinden daha yakındı ve yanlarını nehre vererek vadinin doğu tarafını tutuyorlardı.

Haberlere bakılırsa Kanatlar kendi cephelerini her gün başarıyla

savunuyorlar fakat Adro ordusu geri çekildiğinde Kezliler tarafından kuşatılmamak için onlar da ricat etmek zorunda kalıyorlardı.

Tamas bu durumu, fedailerin Adro ordusundan daha iyi bir savunma yaptıklarını görse öfkeden deliye dönerdi.

Bir çift Kanatlar tuğbayı o sırada kendi kamplarından ayrılarak Adro ordusunun gerisindeki beyaz-mavi renkli büyük komuta çadırına doğru gidiyordu. Birkaç subay daha aynı yönde ilerler gibiydi. Anlaşılan bir toplantı düzenlenecekti. Tamas burada olsaydı Taniel de o toplantıya katılırdı.

Tamas'ın yokluğunda pek çok şey daha farklıydı.

Komuta çadırından pek de uzak olmayan bir mesafede yemekhane çadırı vardı. Çoğu orduda askerler kendi bölükleri, hatta bazen kendi mangaları için ayrı yemek pişirirlerdi. Lakin dedikodulara göre burada tüm yemekler tek bir aşçıbaşının elinden çıkıyordu.

Mihali.

Yemek ateşlerinin arasında gezinerek, kadın asistanlardan oluşan küçük alayını kontrol eden uzun boylu, şişman sureti seçmek zor değildi. Taniel kaşlarını çatı. Bu adam kim oluyordu da tanrılık iddiasında bulunuyordu? Taniel bir tanrının –Kresimir'in– yüzünü görmüş ve onu gözünden vurmuştu. Kresimir bir tanrı gibi gözük-müştü. Aynı şey Mihali için geçerli değildi.

Taniel ceketini aldı ve komuta çadırına doğru dağdan indi.

Gittiği her yerde askerlerin gözü üstünde gibiydi. Bazıları şapka çıkarıyordu. Bazıları asker selamı veriyordu. Bazıları o geçerken seyretmekle yetiniyordu. Fakat Taniel bu ilgiden hoşlanmıyordu. O aval aval bakılacak bir garabet miydi? Yıllarca ordudayken kendini evinde hissetmişti fakat Tamas'ın ve barut büyücülerinin gitmesiyle birlikte sanki yapayalnız kalmış, bir yabancı olup çıkmıştı.

Acaba onlara nasıl bir izlenim veriyordu? Bir kasap dükkânının arka sokağı gibi kokuyor, muhtemelen öyle de görünüyordu. Vücutu kesiklerle ve çiziklerle doluydu. Siyah saçları dünkü bir barut patlamasında kavrulmuştu. Yüzü kirli ve morluklarla kaplıydı.

Kafasındaki bir diğer soru da artık ne olduğuydu. Ağır bir yara almaksızın beş zorlu, kanlı çatışmadan çıkmıştı. Son iki günde yedi farklı kurşun onu sıyrıp geçmişti. Yarım düzine kavgada şişlenmekten kıl payı kurtulmuştu. Cidden o kadar hızlı mıydı? Yoksa başka şey miydi?

Bu tür bir şans kimsede olmazdı. Ortada bir gariplik vardı. Fat-rasta'dayken de böyle miydi? Hayır, hiç bu kadar kanlı bir savaşa

katılmamıştı. Adopest'teki o Zeballah'ın kaburgasını nasıl söktüğünü hatırladıkça bu şansın yeni kuvvetiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

Sonunda komuta çadırına ulaştı ve ona durmasını söyleyen muhafıza aldırış etmeksizin içeri girdi.

Çadır tıklım tıklım doluydu. İçeride belki yirmi subay vardı –görünüşe bakılırsa Adro generallerine ve albaylarına ek olarak tüm Kanatlar tuğbayları da oradaydı. Sesler yükseliyor, yumruklar ileri geri sallanıyordu. Taniel tartışmaya bir anlam vermeye çalışarak çadırın iç kenarı boyunca ilerledi.

Gözüne tanıdık bir çehre ilişti ve kalabalığın arasından oraya doğru ilerledi.

Albay Etan ondan on yaş büyüktü. Uzun boylu, geniş omuzlu adam kısa kesilmiş kahverengi saçlara ve basık, çirkin bir surata sahipti. Tabii hiç kimse ona çirkin olduğunu söyleyecek değildi. On İkinci Tugay'ın bombacıları Adro ordusundaki en iri yarı, en kuvvetli adamlardı ve albaylarına edilecek en ufak bir hakaret iki binini birden karşına almak demekti.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Taniel.

Albay Etan ona şöyle bir göz attı. “Anlaşılan...” Durup tekrar baktı. “Taniel? Çukur aşkına, Taniel, cephede bize katıldığını duymuş ama inanmamıştım. Nerelerdeydin?”

“Onu sonra konuşuruz,” dedi Taniel. “Tartışma ne hakkında?”

Etan'ın samimi sırtışı kayboldu. “Kezlıler bir ulak yolladılar. Teslim olmamızı talep ediyorlar.”

“Eee?” diye burun kıvrıdı Taniel. “Tartışacak bir şey yok. Teslim olacak değiliz.”

“Aynı fikirdeyim ama daha üsttekiler değiller. Bir şey onları ürktümüş.”

“Tabii ki ürkecekler. Her çatışmadan geri çekiliyorlar! Bir kerecik olsun hattı tutsalar o Kez piçlerini geri püskürtebiliriz.”

“Mesele başka,” dedi Etan. “Kezlıler Kresimir'in yanlarında olduğunu söylüyorlar. Üstelik sadece ruhen değil. Kamplarındaymış!”

Taniel'in tüm vücudu buz kesti. “Hay çukur.”

“Sen iyi misin? Rengin soluverdi.”

“Kresimir orada olamaz. Onu bizzat öldürdüm.”

Etan'ın dikkati artık tümüyle Taniel'in üstündeydi. “Onu... öldürdün mü? Çökmeden hemen önce Güney Turna'daki bir çatışmaya dair bazı çılgınca söylentiler duymuştum ama sen...”

“Evet,” dedi Taniel. “Onu gözünden ve kalbinden vurdum. Etrafına tanrısal kanını saçarak yere yığılmasını seyrettim.”

“General Ket!” diye bağırdı Etan. “General Ket!” Taniel’i kolundan tuttu ve kalabalığı itip kakarak ilerledi. Subaylar onun önünden alelacele kaçıştılar –hiç kimse bu cüssedeki bir bombacının önünde durmaya yeltenmedi.

“Hayır. Etan...”

Etan onu odanın ortasındaki açık alana, iki düzine subayın hasmane suratları gergin bir beklentiyle ona çevrildiği yere kadar çekti. “Bana söylediğini onlara da söyle,” dedi Etan ona.

Taniel bir kere daha yırtık pırtık, kanlı giysilerinden ve kirli suratından dolayı yerin dibine geçti. Oda yavaşça döner, hava sıcak ve boğucu bir hal alır gibi oldu.

Genzini temizledi. “Kresimir öldü,” dedi. “Onu kendim öldürdüm.”

Kopan yaygara, başını bir filinta salvosundan daha beter ağrıttı. Etrafına bakınarak bir müttefik bulmaya çalıştı. Grubun içinde General Ket’i de gördü ama kadın onun dostu değildi. General Hilanska nerelerdeydi?

“Bırakın konuşsun!” diye bağırdı bir kadın. Kanatlar fedailerinden Tuğbay Abrax. Taniel’in babasından on yaş genç olan kadın, Tamas’inkinden iki kat daha ciddi bir surata ve kulaklarının üstünden kesilmiş kısa saçlara sahipti. Beyaz üniformasının kenarları kırmızı ve altın sarısı renklerdeydi.

General Ket, çöken ani sessizlikte Taniel’le dalga geçti. “Bir tanrıyı öldüremezsin.”

“Öldürdüm,” diye tekrarladı Taniel. “Öldüğünü gördüm. Sihirli iki mermi attım. Mermilerin hedeflerini vurduğunu, Kresimir’in yere yığılmasını seyrettim. Çökmeye başladığında dağdaydım.”

“Sahi mi?” diye bilmek istedi Ket. “Öyleyse oradan nasıl indin?”

Taniel ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Dağdan nasıl inmişti? Hatırladığı son şey, içinde bulundukları bina yıkılmaya başlarken Kapoel’in bilinçsiz bedenini kucakladığıydı.

“Tahmin etmiştim,” dedi Ket. “Barut iyice başına vurmuş.”

“O bir kahraman, komutanım!” dedi Albay Etan.

“Kahramanlar bile akıllarını kaçırabilirler! İnzibatlar! Çıkarın şunu buradan! Bu toplantıda bir yüzbaşıya yer yok.”

Taniel sertçe kenara itildi ve başka birinin konuştuğunu duydu. “Kresimir burada falan değil! Bu ne biçim bir saçmalık?”

“Onu kendi gözlerimle gördüm.”

Tüm gürültü kesildi. Taniel sesin sahibini tanımıştı. General Hilanska.

Herkes ayakta dururken Hilanska hâlâ oturuyordu. Üstünde düzinelerce madalyayla bezeli tören üniforması vardı. Üniformanın yakası daha yeni kolalanmış, boş kalan sol kolu göğsüne iğnelenmişti. General yorgun gözüküyordu. Koskoca cüssesi sandalyenin kenarlarından taşıyor, yüzü bitkinlikten aşağı sarkıyordu.

Hilanska derin ve ölçülü bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdü. “Onu hepiniz gördünüz! Bu sabahki ateşkes görüşmesinde. Kresimir oradaydı, sizi gidi kahrolası budalalar ve siz onu görmezden geldiniz. Geride duran ve hiç konuşmayan adamdan bahsediyorum. Tek bir göz deliği olan altın bir maske takıyordu. Dinlemeye zahmet etmediniz. Kanatlar İmtiyazlı’sı onun leş gibi sihir koktuğunu, şimdiye kadar karşılaştığı diğer herkesten daha güçlü olduğunu söyledi.”

“O adam sadece bir İmtiyazlı’ydı,” dedi Ket. “Tanrı falan değildi.”

Hilanska yerinden zar zor kalktı. “Sıkıyorsa bana deli de, Ket. Tamas, Kresimir’in döndüğüne inanıyordu. Buradaki Çift Atar’ın onu vurduğuna da. Ama mermiler ölümcül değildi. Ne de olsa, Kresimir bir tanrı.”

Ket şişman adamı ihtiyatlı bakışlarla süzdü. “Yine de Tamas Yedinci’yi ve Dokuzuncu’yu Kez hattının arkasında ölüme götürdü.”

“Babam ölmedi,” dedi Taniel, kanının kaynamaya başladığını hissederek.

Ket ona doğru döndü. “Bir tek ölü feldmareşalimizin veledi o fi-kirde.”

“Velet mi?” Taniel’in öfkeden gözü karardı. “Yüzlerce adam öldürdüm. Son iki gündür o kahrolası hattı neredeyse tek başıma tutuyorum. Bu savaşı kazanmak isteyen tek kişi benmişim gibi geliyor ve sen kalkmış bana velet diyorsun, öyle mi?”

Ket onun ayakları dibine tükürdü. “Tüm başarıya sahip mi çıkıyorsun? Bu ne ego böyle! Sırf Tamas’ın tohumundan türedin diye onun yeteneklerine sahip olduğunu sanma, çocuk.”

Taniel düşünemeyecek haldeydi. Her gün ön saflarda bunun için mi savaşıyordu? Hiddetine yenik düştü. “Seni geberteceğim, beyinsiz kaltak!”

Taniel generalin üstüne atlamak için kaslarının gerildiğini hissederken başının yanına bir şey çarptı. Yalpaladı ve Ket’e doğru koş-

maya çalıştı. Eller ona asıldı, kollar onu geri çekti. Başına yine bir darbe aldı. Debelenip bağırarak komuta çadırından zorla çıkarıldı.

Albay Etan'ın kulağına, "Taniel," dediğini duydu, "sakin ol, Taniel, lütfen!"

Ancak suratına doğrultulmuş yarım düzine sivri uçlu teberin gö-rüntüsüyle öfkesini kontrol altına alabildi. O teberlerin arkasındaki inzibatlar –Adro askerî polisleri– yüzlerinde onu hiç tereddütsüz delik deşik etmeye hazır olduklarını belirten bir ifade taşıyorlardı.

"Bu kadar yeter," dedi Etan, teberlerden birini iterek. Inzibatları birkaç adım geriletmeyi başardı.

Hiddetinin geçmesiyle beraber Taniel'i bir üşüme ve dermansızlık aldı. Bedeni tepeden tırnağa titremeye başladı. Cidden tüm Kurmay Heyeti'nin önünde Ket'e kaltak mı demişti? Kendini nasıl bu kadar çok kaptırabilmişti?

"İntihar etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Etan. "Son birkaç gündür cephede ölmek istercesine kendini düşmanın ortasına atan bir barut büyücüsü olduğunu duymuştum. Onun sen olabileceği aklımın ucundan bile geçmemiştir. Bu olaydan sonra bir kırbaç cezasıyla kurtulabilirsen kendini şanslı say. Kalkmış General Ket'e saldırıyorsun! İnanasım gelmiyor."

Taniel dizlerini göğsüne çekerek vücudunun titremesini durdurmaya çalıştı. "Azarın bitti mi?" Neden böylesine titriyordu? Bu hali onu bir Zeballah'ın kılıcıyla burun buruna gelmekten daha çok korkutuyordu. Yoksa sebep mala veya barut hasreti miydi?

"Taniel..." Etan ona uzun uzun baktı. Taniel albayın gözlerinde hakiki bir tasa olduğunu görebiliyordu. "Taniel, ben kafana patlatana kadar beni bir buçuk metre sürükledin. Öyle bir yumrukla senden iki kat iri adamları devirdiğim oldu ama seni azıcık bile sersemletmek için üç defa vurmam gerekti. Yahu *ben de* senden iki kat iriyim! Barut büyücülerinin kuvvetli olduklarını bilirdim ama..."

"Tüm sorumluluğu üstleneceğim," dedi Taniel. "Seni de cezalandırmayacaklarını umuyorum."

"Kendim için endişelendiğim yok."

"Yüzbaşı?"

İkisi de kafalarını kaldırdı. General Hilanska başlarında dikiliyordu. Inzibatlar ortada yoktu.

"Albay, yüzbaşıyla biraz yalnız görüşmek istiyorum."

Etan oradan ayrıldı. Taniel yerden yavaşça kalkarken ayakta du-

rabileceğinden pek emin değildi. Yine de General Hilanska'nın artık bu kamptaki yegâne müttefiki olabileceğinin pekâlâ farkındaydı. "Komutanım?" Yanlamasına yalpalayıp sendeledi. Hilanska onu tek koluyla tuttu.

"Ket kelleni istiyor," dedi general.

"Tahmin etmiştim."

"Bak," dedi yaşlı general, "Tamas'ın yokluğunda barut büyücülerinin herhangi bir nüfuzu kalmadı. Hatta bazı üst rütbeli subaylar hiç yokmuşsunuz gibi davranmaktan yana."

Taniel başını arkaya yatırarak kararan gökyüzüne baktı. Yıldızlardan bazıları kendini göstermeye başlıyor, ay doğu ufkuunda ışı ışı parlıyordu. "Babamın öldüğüne inanıyor musun?"

"İnanmak istemiyorum," dedi Hilanska. "Ötekilerin ne dediğine bakma, hiçbirimiz istemiyoruz. Babanı hepimiz severdik. Tam bir strateji dehasıydı. Fakat tüm irtibat kesildi. Üç haftadır Kez ordusundaki casuslarımızdan haber almıyoruz. Gerçeklerle yüzleşmek zorundayız. Tamas büyük ihtimalle öldü."

Tamas öldüyse aynı şey Vlora, Sabon, barut fırkasının geri kalanı ve Yedinci ile Dokuzuncu tugaylar için de geçerliydi. Taniel göğsünün sıkıştığını hissetti. Gözleri dolmadı. Tamas için ağlayacak değildi. Ama onu ebediyen yitirmek... "Ya Kresimir?"

"Ona her ne yaptıysan belli ki sağ kalmış."

"Peki ya Mihali? Şu tanrı-aşçıbaşı?"

Hilanska omuz silkti. "Baban onun Adom'un reenkarnasyonu olduğuna inanır gibiydi."

"Sen inanıyor musun?"

"O veya bu yönde bir kanıtım yok. Aşçılığı harikulade. Güya Kresimir'le arasında bir tür ateşkes varmış. Fânileri kendi hallerine bırakmakla ilgili bir şey işte." Hilanska ağzının kenarından tükürdü. "Bir tür kozmik savaşta kullanıldığımız fikrinden hiç hazzetmiyorum."

"Evet," dedi Taniel. "Ben de." Zihni açılmaya başlıyordu. Dünya artık fırlıdak gibi dönmüyordu. "Ket bana ne yapabilir?"

"O bir general. Sense bir yüzbaşısın. Az önce bir çadır dolusu insan onu öldürmeye çalışmanı seyretti."

"Onu öldürmeyecektim. Hem ben sadece bir yüzbaşı değilim. Bir barut büyücüsüyüm."

"Biliyorum," dedi Hilanska. "Tamas seni rütbe sisteminin dışında bıraktı. Hâlâ burada olsaydı paçayı kurtarırdın. Ket iyi bir general

ama dar görüşlü. Tamas bunu bilirdi. Fakat artık sadece bir yüzbaşısın.”

“Cephede ricat emrini kim verip duruyor?”

Hilanska durup ona doğru döndü. “Ben.”

“Sen mi?” Taniel kendini bir adım gerilemekten güçlüklerle alıkoymuştu.

Hilanska bir babanın oğluna yapacağı gibi elini genç adamın omzuna koydu. “Kezliler’e karşı koyamıyoruz,” dedi. “Sen gelene kadar o Kara Zebellahlar’a karşı bir cevabımız yoktu. Bugüne kadar hiç görmediğim bir şekilde piyadelerimizi delip geçiyorlar. Sıradan Zebellahlar’dan daha hızlı ve kuvvetliler. Ayrıca civarlarında barut tutuşmuyor. Sen buradayken bile hattı savunamıyoruz.”

“Peki ya sihir? Kanatlar’ın İmtiyazlılar’ı var.”

“Sihir yeni Zebellahlar’a zerre kadar tesir etmiyor. Aslına bakarsan hayret verici bir durum. Kez Fırkası’nın neden kontrol altında tutamayabileceği bir şey yarattığına aklım ermiyor.”

Taniel biraz kafa yordu. Beyni yeniden işlemeye başlıyordu. İşte bu hayra alametti. Hiddeti, eski bir anı olup çıkmıştı. “Belki yeni Zebellahlar’ı onlar yaratmıyordur.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şimdiye kadar barut büyücülerinden yaratılan bir Zebellah’a hiç rastlamamıştık. Belki bunu Kresimir yapıyordur. Belki Kez Fırkası’ndan geriye kalanların hiç söz hakkı yoktur.”

“Kulağa mantıklı geliyor.” Hilanska onu bir müddet süzdü. “Nerede uyuyorsun?”

Taniel dağ yamacından yukarı baktı. “Oraya bir çadır kurdum.”

“Sana doğru düzgün bir oda vereceğim,” dedi Hilanska. “Uykuya ihtiyacın var. Bir saat sonra gel beni bul, o zamana kadar bir şeyler ayarlamış olurum. Ama şimdi gidip Ket’i seni astırmamaya ikna etmem lazım.”

Taniel’in kalbi nihayet gümbür gümbür atmaktan vazgeçti. Kendini sönük ve hasta hissediyordu. “Teşekkürler. General?”

Hilanska durup ona baktı.

“Daha fazla barut isteğim bir düzine levazım subayı tarafından reddedildi. Elllerinde yeteri kadar barut olmadığını ve Kurmay Heyeti’nin barutu vesikaya bağladığını iddia ediyorlar. Sahiden bir kıtlık var mı?” Taniel’in aklına Ricard Tumbler geldi. Sendika başkanı cepheden gelen tedarik taleplerinin alışılmadık derecede yüksek olduğundan bahsetmişti.

“Durum o kadar kötü değil,” dedi Hilanska usulca. “Ne yapıp eder ihtiyacının karşılanmasını sağlarım. Başka bir şey?”

“Evet.” Bir sonraki sorusunun cevabını bilmek istediğinden emin olamayan Taniel tereddüt etti. “Adopest’te hiç barut büyücüsü kaldı mı? Tamas’ın yenilerini eğittiğini duymuştum.”

“Hepsi de onunla gitti. Öğrenciler bile.”

“Hay aksi. Sabon’un hâlâ buralarda bir yerde olmasını umuyordum.”

Yüzü asılan Hilanska hafifçe iç geçirdi. “Yoksa duymadın mı?”

“Neyi?”

“Sabon öldü, evladım. Bir aydan uzun zaman önce başına bir havalı tüfek mermisi yedi.”

Hilanska genç adamın omzunu sıvazladı ve oradan ayrılıp geceye karıştı.

Taniel ancak saniyeler sonra bir diğer derin, titrek nefes alabildi. Tekrar gökyüzüne baktı. Gün ışığı artık batı dağlarının üzerindeki incecik bir kesitten ibaretti. Tepedeki gökyüzüyse parlak yıldızlarla bezeli koyu mavi bir battaniyeydi.

Sabon ölmüştü. Akıl hocası. Öğretmeni.

İşte bu olay Tamas’ı derinden sarsmış olmalıydı. Belki de hatalar yapmasına yol açacak kadar.

Eğer Sabon öldüyse Tamas da pekâlâ ölmüş olabilirdi.

Yoksa Taniel Adro’da kalan son barut büyücüsü müydü? Öyle görünüyordu. Ordu her gün biraz daha geri çekiliyordu. Kresimir yaşıyor ve teslim olmalarını talep ediyordu. Taniel’in elinden ne gelirdi?

Savaşmak.

Tek cevap buydu.

BÖLÜM

15



Üzengilerin üstünde ayağa kalkmış olan Tamas bir dürbünden düşman izcilerinin Kez süvarileri ile iki derbeder Adro piyade tugayı arasındaki son tepeyi aşmalarını seyrediyordu.

Kez izcilerini bir süre daha incelemedikten sonra oturup dürbünü Olem'e verdi.

“Bize ulaştıkları sırada adamlarımızın yaklaşık üçte ikisini ormana sokmuş olacağız.”

Arkasında Hune Dora Ormanı düzlüklerin üstünde yükseliyordu. Ormana kadar yayılan çayırdaki ağaçlar bir asır önce son dalına kadar kesilmişti fakat Hune Dora, kraliyet fermanıyla korunan ve Kez ulusal mülkü sayılan bir ağaç duvarıydı. Çayırın inişli çıkışlı tepelerinin sona erdiği, dağ sırtlarının binlerce yıllık heybetli kökleri gibi Kehribar Ova'ya doğru uzanıp gittiği arazi burada büyük bir değişim geçiriyordu.

Tamas ağaç kesme yasağının doğanın korunması kadar kralın av merakıyla da ilgili olduğunu düşünüyordu.

Feldmareşal kıtanın arka ucuna yetişmek için atını mahmuzladı. Kıtanın ileri unsurları orman yoluna kolayca geçiş yapabilmek için genişliğini altı adamdan dörde indirdiğinden askerlerin yürüyüş temposu yavaşlamıştı.

“Albay Arbor,” dedi Tamas, artçı muhafıza katılırken.

Albay Arbor ordu standartlarına göre kadim sayılırdı. Tamas'tan on yaş büyüktü, işitme duyusunun çoğunu ve dişlerinin tamamı-

nı uzun zaman önce kaybetmişti. Yaşına rağmen otuzundaki bir adam gibi uygun adım yürüyebilir, dövüşebilir ve kafayı çekebilirdi. Arbor'a göre bunun sebebi her gece yatmadan evvel içtiği bir kadeh şarap ve kaliteli puroydu. Albay o esnada bir er gibi tûfeğini omzuna asmış, artçı muhafızın en son adamıyla yan yana yürüyordu.

“Ha?” dedi.

“Keşke ata binseydin.” Sesini albaya duyurabilmek için Tamas'ın neredeyse bağırması gerekmişti.

Arbor çenesini esnetti ve takma dişlerini eline tükürdü. “Binmem,” dedi. “Eyerdeyken ihtiyar taşaklarım inim inim inliyor. Hem zaten atlara izcilik için ihtiyacımız var, komutanım.” Bunları söylerken izcilere daha faydalı olacaklarını düşünürcesine Tamas ile Olem'in atlarını süzdü.

“Aşağı yukarı on beş dakika sonra misafirlerimiz gelecek,” dedi Tamas. “Artçı muhafız senin. Yürüyüş temposunda bir ricat istiyorum. Sakin ve cesur.”

Arbor genzini temizleyip ağız dolusu balgam tükürdü. “Tabur!” diye haykırdı. Sıranın ilerisinde bir yüzbaşı korkudan otuz santim sıçradı. “Süngü tak! Kesişmeli yel değirmeni! On dakikanız var!”

Albay sesini muhtemelen tugayın yarısına duyurmuşsa da çavuşlar emirleri kıta boyunca aktardılar. Arbor takma dişlerini üniforma ceketine sildi, sonra da arka cebine koydu. “Çatışmada zarar görmelerini istemem.” Tamas'a göz kırptı.

“Doğru.” Tamas atını kıtanın daha ilerisindeki barut büyücülerine doğru sürdü. Arkasında Arbor'un taburu çayıra yayılarak kıtanın gerisinde hilal biçimli bir kalkan oluşturdu.

“Komutanım!” Tamas gruba yaklaşırken Andriya dönüp ona selam verdi. Etrafına beş barut büyücüsü daha toplandı. Hepsi de geceyi avlanarak ve iz sürerek geçirmişlerdi ve gözlerinin altındaki şişliklerle berbat görünüyordlardı. Tamas bir bulut misali etraflarını saran kara barut kokusunu alabiliyordu.

Tamas atını dizginledi. “Kez öncü kolu şu tepenin hemen arkasında. Bin iki yüz kadar akıncı son sürat üstümüze geliyor.”

“Kalıp savaştık mıyız?” diye sordu Andriya. Sıra Kez kanı dökmeye geldiğinde hep olduğu gibi yüzünde aç bir ifade mevcuttu.

“Hayır,” dedi Tamas. “Öncü kol diğerlerinden yaklaşık bir saat önce buraya varacak. O zamana kadar ormanın derinlerine girmiş olmamızı istiyorum. Tasalanma,” diye ekledi, büyücüsünün yüzündeki hüsrânı görünce. “Öldürmek için bol bol fırsat bulacağız.”

Sözünü bitirince dönüp savaş meydanına baktı çünkü karşısındaki alan öyle olmak üzereydi. Bir saat içinde kan akacağına kuşku yoktu. Tamas ağaç hattını ve arazinin yapısını, sonra da terk edilmiş Hune Dora kentinin eski taş surlarını inceledi. Plan hazırlayacak daha fazla vakti –bir günü, hatta birkaç saati– olsaydı bir tuzak kurabilir ve Kez öncü kolunu imha edebilirdi. Fakat şu an için adamlarını düzlüklerden çıkarması lazımdı.

Ormanın çayırda dik bir açıyla yükselen kısmını gösterdi. “Andriya, ekibini ağaç hattının birkaç yüz metre önünde istiyorum. Vlora, sen de kendininkini şuradaki kayaların üstüne çıkar.” Kuzeyi işaret etti. “Keziler menzile girer girmez öndeki atları vurun. Tüm kıtayı tökezletmeye çalışın. Hücum etmek için yayıldıklarında da subaylarını öldürün. Gidebilirsiniz.”

Barut büyücüleri koşarak dağıldılar. Birkaç dakika içinde yerlerini alıp ateşe başlayacaklardı. Bu taktik Tamas’ın tugaylarına ormana girebilmeleri için biraz daha zaman kazandırabilirdi.

Tamas barut büyücülerini uzun menzilli atışlar yapabilsinler diye yüksek noktalara yerleştirmişti fakat yolun kendisi ancak geniş ve basık bir sel yatağına indikten sonra tekrar yükselerek ağaçların arasına giriyordu. Kez öncü kolunu rahat bir hücum bekliyordu.

Ormanın hemen içinde Yedinci’ye mensup Dördüncü Tabur atış vaziyeti almıştı. Birinci Tabur’un ormana kadarki yolu koşarak aşması gerekirse Dördüncü onlar için koruma ateşi açacaktı.

Tamas atını kuzeybatıya, yani ormana doğru çevirip aşağı indi. Parmaklarının arasında bir barut kartuşu ezdi ve diline biraz barut serpti. Transın etkisini hemen hissetti.

“Karabina,” diye emretti.

Tüm bu süre boyunca komutanını sessiz sedasız takip eden Olem ona dolu bir karabina verdi. Tamas tek dizi üstüne çöktü. Karabina at sırtındayken uzun bir tüfekten daha kolay ateşlenip doldurulabilen fakat en iyi şekilde yerdeyken ateşlenen kısaltılmış bir tüfek cinsiydi. Sabit tutulmasını kolaylaştıran uzunca bir dipçik yerine namlusuna çelik bir kundak takılıydı.

Tamas karabinayı sıkıca kavradı ve ufka doğru nişan aldı. Süvari izcilerinin yaklaşmasını seyretti.

Bir Kez akıncısı genellikle bir karabina, bir tabanca ve düz bir kılıç taşırdı. Yaşlıca Kez komutanları onlara atlı piyadeler gibi muamele ederlerdi; öyle ki, ata binerler ama yayan savaşılardı. Daha genç komutanlarsa onları süvari olarak kullanırlardı.

Mevcut senaryoya göre karabinalarını ve ardından tabancalarını ateşleyecekler, sonra da Tamas'ın artçı muhafızını dağıtmak ümidiyle düz bir hücumla geçeceklerdi. Bahse girmesi gerekse Tamas bu taktiğin üstüne atını koymaya hazırды.

Kez öncü koluna ait ana kıtanın karşı tepeli aşması uzun sürmedi. Karabinasıyla nişan alan Tamas nefesini yavaşça verdi. Akıncılar yaklaşık iki kilometre mesafedeydiler ve hâlâ dört kişilik düzende ilerliyorlardı. Sivri süvari miğferlerindeki sorguclar rüzgârda dalgalanıyor, onlar yol aldıkça yukarı aşağı sallanıyordu.

Tamas solunda bir tüfeğin patladığını duydu ve Andriya'nın ilk atışı yaptığını anladı. Tüfek patırtılarıyla dolu uzun saniyeler geçti.

İlk akıncı tökezledi. At kıvrılarak yere düştü. Onu bir başkası, sonra bir başkası daha izledi. Hepsi de yola kapaklanarak bir toz bulutu kaldırdı. Ön sıranın hemen gerisindeki atlar birbirine dolandı. Çoğu takla atarak kendini yerde buldu ve müttefiklerinin toynakları altında debelendi.

Çığlıklarının kafasında yankılanması için, Tamas'ın atları duyması gerekmiyordu.

Tamas'ın ordusunda barut büyücülerinin de bulunduğunu biliyor olmalıydılar, yine de yakın düzende kalmışlardı. Tamas bu hata karşısında başını iki yana sallamak istedi. Akıncıların böyle bir saldırıya hazırlıklı olmaları gerekirdi.

Öte yandan düşman ufuktaki bir noktadan ibaretken kim vurulabileceğine ihtimal verirdi ki?

Tamas tetiği çekti.

Birkaç saniye sonra mermisi bir atın gözüne girdi. Hayvan sarsılıp düştü. Yerinden fırlayan binicisi atın üstünden aştı ve boynunu kırarak bir hızla yere çarptı.

Tamas karabinasını Olem'e verdi ve yerine dolusunu aldı.

Kez kıtası yolun iki yanına yayılarak geniş bir düzene geçti. Tepenin arkasından dahası da çıkageldi. Tamas'ın bir düzine düşmanın kaşla göz arasında imha edilmesinden duyduğu ilk sevinç çabucak kayboldu. Bin iki yüz tanesinin daha hakkından gelmesi gerekiyordu. Kıtanın başındaki birkaçını devirmeye zafer denemezdi.

Tamas akıncı sırası boyunca subay apoletlerine bakındı. Aradığını çabucak buldu ve karabinasını omzuna dayadı. Derin bir nefes aldı. Verdi. Tetiği sıktı.

Mermi genç subayın boğazına isabet etti. Adam eyerinden fırlar fırlamaz Tamas bir sonraki hedefine geçti.

Sonraki birkaç dakika boyunca barut büyücüleri atış üstüne atış yaptılar. Bir iki istisna dışında her mermi ölümcül bir isabet kaydetti. Kez öncü kolu yaklaşmayı sürdürdü.

“Artık atına binsen iyi olacak, komutanım,” dedi Olem. Sesinde en ufak bir tedirginlik yoktu.

Tamas akıncıların düzenini apaçık okuyabiliyordu. Yolun doğu kısmına altışarlı kollar halinde yayılmışlardı. Birinci Tabur’a yandan saldıracaklar, onları Hune Dora surlarının olası korumasından uzak tutacaklardı. Akıncılar yakın mesafeli bir çatışmadan kaçınarak sert ve süratli bir taarruz düzenleyecekler, sonra klasik filinta menziline çabucak çıkacaklardı. Hune Dora surlarının arkasına çekilerek barut büyücülerinden korunacaklar ve kentin etrafından dolaşıp kıtaya tekrar yandan taarruz edeceklerdi.

Tamas karabinaların omuzlara dayandığını gördü. Hemen eyerine atladı ve tüfeğinin namlusunu temizledi.

“Surlara bakarak ol,” dedi Olem’e. “Gidelim.”

Arbor’un Birinci Taburu iyice yavaşladı. Her iki adamdan biri anınsızın durdu, arkasına döndü ve tek dizi üstüne çöktü. Albayın haykırarak verdiği ateş emri Tamas’ın kulağına kadar geldi ve barut dumanı bir bulut gibi havaya yükseldi. Elliden fazla akıncı atından düştü. Diz çöken askerler hemen ayağa kalktılar ve tüfeklerini doldurarak yürümeye devam ettiler.

Atını artçı muhafıza doğru dörtlüye koşturan Tamas kıvrık süvari kılıcını çekti.

Akıncılar karabinalarıyla ateş açıp kendi duman bulutlarını bir anı gibi arkalarında bıraktılar.

Piyade hattı bocaladı. Bazıları düştü, bazıları yardım isteyerek topalladı. Hiçbiri yerinden ayrılmayı da yaralıları müdahale etmedi.

İyi eğitilmişlerdi.

Akıncılar karabinalarını eyerlerine taktılar. Tabancalar çekildi, nişan alındı.

Adro askerlerinden oluşan ikinci hat döndü, diz çöktü ve ateş açtı.

Akıncılar tabancalarıyla karşı ateş açarlarken yine bir duman bulutu yükseldi. Hemen sonra ellerinde kılıçlarıyla bulutun içinden fırlayan Kezliler’in hücumu geldi.

Arbor’un Birinci Taburu hücumu karşılamak üzere döndü. Filintalarının ucuna takılı kılıç süngüleri sayesinde silahlar birer teber işlevi görecektik kadar uzundu. Tamas küfretti. Durdukları düzen fazla seyrekti...

Akıncıların gümbür gümbür hücumu Tamas'ın askerleriyle buluştu.

Snglere saplanan atlar haykırdı. Süvariler eyerlerinden düştüler. Adro askerleri düz ağızlı süvari kılıçları tarafından boyun ve yüz hizasından biçildiler. Piyade ve süvari hatları birbirine girerek kanlı bir karmaşada kayboldu.

Tamas ne eğilerek savaşı atını daha da hızlanmaya zorladı. Olem hemen yanıbaşındaydı. Meydanın Tamas'a göre karşı tarafından, Hune Dora surlarının bir tepeye uyarak kıvrıldığı yerden başka bir süvari grubu hücuma geçti.

Bu grubun başında Gavrıl vardı. Kez akıncılarının bozguna uğramış kalıntıları Birinci Tabur'dan ayrıldığı sırada Adro ağır süvarilerinin koyu mavi pantolonunu ve kıpkırmızı ceketini giyen iki yüz sipahi çayırı son srat aştı.

Halen sayıca üçe karşı bir dezavantajda olmalarına rağmen Gavrıl'in sipahileri akıncılara bir top güllesinin şiddetiyle girdi. Çarpışmanın sesi uzaklardan bile duyulabilecek kadar yüksekti. Düşmanı ansızın kanatlarında bulan akıncıların bağışları çaresiz bir tona büründü. Hengmenin arasında bir yerde bir Kez borazanı ümitsiz bir ricat borusu çaldı.

Hemen sonra Tamas da çatışmaya girdi. Süvari kılıcını iten dışa savurarak bir Kez akıncısının şah damarını muntazaman kesti. Eye-rinde hızla dönüp başka bir akıncının kılıç hamlesini son anda karşıladı ve duyularıyla uzanarak akıncının göğüs cebindeki bir barut kartuşunu patlattı. Sonra hemen savaş atını mahmuzlayıp başka bir hedef aradı.

Öncü kolun son akıncıları da düşmandan ayrılmayı başardı ve Kez tugaylarına doğru kaçtı.

Tamas'ın adamlarından bir tezahürat yükseldi. Bağışlar Birinci Tabur'dan başlayıp kıta boyunca ilerledi ve ormanın emniyetine çoktan girmiş bulunan Dokuzuncu Tugay'a kadar yankılandı.

Atı cesetlerin ve hayvan leşlerinin arasından Gavrıl'e doğru ilerlerken Tamas biraz soluklandı. "Sipahilerini geri ek!" diye Gavrıl'e seslendi. Gavrıl kafa sallayıp gerekli emirleri verdi.

"Asıl süvari kuvveti bir saat içinde buraya varacak," dedi Tamas nefes nefese. Kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyor, barut dumanı gözle-rini yakarak ona yaşı bir adam olduğunu hatırlatıyordu.

Gavrıl atını onunkine yaklaştırıp alçak sesle konuştu. "llerle ve yaralılarla ne yapacağız?"

Tamas savaş meydanını inceledi. Kezliler ve Adrolular beraber sayıldığında en az bin ölü ve yaralı mevcuttu. Ricat eden Kezliler'in sayısı üç yüzden fazla olamazdı. Tamas'ın yaralı adamlarıyla beraber yürüyüşe devam etmesi mümkün değildi.

"Arbor!" dedi, etrafına bakınarak. "Olem, git Arbor'u bul."

İhtiyar albay az sonra çıkageldi. Yanağında yeni bir kesik, yenle-
rinde barut yanıkları vardı. Anlaşılan çatışmaya o da katılmıştı.

"Komutanım?"

"Birinci Tabur'un durumu?"

"Bomba gibi, komutanım. Düşmanın canına okuduk. Daha tam bir sayım yapılmadı ama kaybettiğim adam sayısı iki yüzü bulmaz."

Tamas'ın en iyi taburundan iki yüz adam. Neredeyse dörtte biri. Aslında bin iki yüz akıncıya karşı olağanüstü bir zafer kazanmışlardı ama Tamas en iyi askerlerinden iki yüzü şöyle dursun, tek bir adamını bile kaybetmeyi göze alamazdı.

"Yaralılarınla ilgilen. Onları kıtanın ilerisine gönder. Savaş mey-
danında işe yarar ne varsa topla."

"Atları kesebilir miyiz, komutanım?" dedi Arbor. "Etlerine ihti-
yacımız var."

"Kesebilirsiniz. Şehitlerine bir cenk cenazesi düzenle. Keşke daha çok zaman bulsaydık ama Kezliler'in geri kalanı çıkageldiğinde bu çayırda olmak istemiyorum."

Arbor keskin bir baş hareketiyle onayladı ve emirler yağdırarak oradan uzaklaştı.

"Cenk cenazesi mi, komutanım?" diye sordu Olem.

"Gurla'da orduyu yürütürken yaptığımız bir şeydi. Bir muhare-
beden sonra başka bir ordu başımıza çöreklenildiğinde ölümlerimizi
çadırlarına sarıp üzerlerine isimlerini yazar ve düşmanın onlara mü-
nasip bir cenaze töreni düzenleyecek kadar edepli olduğunu umar-
dık." Tamas iç geçirdi. Cenk cenazelerinden hazzetmezdi. Şehitleri
bundan daha fazla saygıyı hak ediyorlardı.

"Yaparlar mıydı?"

"Ne?"

"Düşman onlara münasip bir tören düzenler miydi?"

"Her beş seferin dördünde... hayır. Onları Gurla güneşi altında
çürümeye terk ederlerdi."

Tamas eyerinden aşağı atladı ve yaralı bir Adro askerinin yanın-
da diz çöktü. Dişlerini sıkarak gökyüzüne bakan adamın dizi haşat
olmuştu. Tamas daha ilk bakışta bacağın muhtemelen kesilmesi ge-

rekeceğini anladı. Peki o zamana dek adamı nasıl kıpırdatacaklardı? Bıçağını çekip sapı önde olacak şekilde askere uzattı.

“İsır şunu,” dedi. “Acın biraz hafifler. Olem, çocuklardan birkaçına kenti kontrol ettir. Belki birkaç tane terk edilmiş at arabası vardır. Gavril, adamların yara almamış Kez atlarını yakalasınlar. İşimize yarayabilirler.”

Tamas sözünü bitirince dönüp güney ufkuna baktı. Çok yakında on beş bin süvari o tepeleri aşacaktı.

Feldmareşal Tamas'ın Borbador'u, yani Manhouch'un saltanat fırkasının yaşayan son mensubunu nereye hapsedtiğini bulması için Adamat dört gün araştırma yapmak ve bin kranadan fazla rüşvet vermek zorunda kaldı.

Sonunda da feldmareşalin parasıyla yine onun emirlerine karşı gelmenin gülünç olduğuna karar verdi.

Albay Verundish'le yan yana duruyorlardı. Ellili yaşlarında albenili bir Delivli olan kadının koyu mavi Adro üniforması siyah tenine ve arkada topladığı düz siyah saçlarına yakışıyordu.

“Burada mı?” diye sordu Adamat.

“Burada,” diye doğruladı albay.

Adopest'in en kuzey semtinde, sıra sıra evlerin bitip tarım alanlarının başladığı yerdeki bir yamaçta duruyorlardı. Burada sokaklar pek bok ve kurum kokmazdı. Burada daha az fabrika ve daha az insan vardı.

Yaşamak için pek de kötü bir yer değildi. Adamat emekliye ayrılacak kadar uzun yaşabilirse belki ailesini buraya taşırdı.

Verundish başıyla aşağıdaki köşkü işaret etti. Mülkü ot бүрүмүштү. Pencerelerin çoğu kırılmış, duvarlar tahrip edilmişti. Soylulara ait diğer pek çok köşk gibi bu da Tamas'ın askerlerince tüm değerli eşyalarından arındırılmış, eski sahibinin idamının ardından da halka açılmıştı.

Adamat albayın peşi sıra yamaçtan aşağı indi ve arkadaki bir bahçe kapısından mülke girdi. Yapının acınası hali Adamat'ı kederlendirdi. Soylulara en ufak bir sevgi beslemezdi ama bu köşklerin çoğu mimari birer sanat eseri idi. Bazıları yıkılıp kül edilmiş, bazılarıysa taşları uğruna yıkılarak enkaz haline getirilmişti. Bu ise yalnızca tahribata uğrayarak ucuz kurtulmuştu.

Hizmetçilere ayrılan bölümden binaya girip ikinci kata çıktılar. Adamat yol boyunca erkekli kadınlı iki düzine insan saydı. Görünüşlerine bakılırsa hepsi de askerdi, yaz sıcağına rağmen üniforma üstüne palto giymişlerdi ve Adamat önlerinden geçerken her biri onu üstünkörü süzdü.

Bir barut boynuzunun üstündeki zaviyeli nişandan oluşan arnaları Adamat'a bunların da birer Tüfekçi -Tamas'ın en iyi askerleri- olduğunu söyledi.

Verundish hizmetçi konutunun arka tarafındaki son odanın önünde durdu. "Beş dakikan var," dedi.

"Artık Tamas öldüğüne göre," diye sordu Adamat, "onunla ne yapacaksınız?"

Albayın dudakları sitemkâr bir ifadeyle büzüldü. "Eğer Tamas ölse generallerinin Adopest'e dönmelerini bekleyecek ve İmtiyazlı'yı onlara teslim edeceğiz. Borbador'un kaderine onlar karar verecekler."

"Ama artık Tamas için tehlike teşkil etmiyor."

"Ne bildiğini zannettiğin umurumda değil, Müfettiş," dedi Verundish. "Feldmareşalin fırkayı katletmesinin bir sebebi vardı ve bu adam onun geriye kalan son üyesi. Artık içeri gireceksen gir." Eline bir cep saati alıp baktı. "Beş dakika başladı."

Adamat kapıyı açıp içeri girdi.

İmtiyazlı Borbador odanın köşesindeki bir sandalyede oturuyordu. Ayakları sandalyenin bacaklarına sıkıca bağlanmış, elleri parmaklarının kıpırdamasını önleyen sabit demir eldivenlere kilitlenmişti. Halatlarının sıkılığına rağmen rahat gözüküyordu. Adamat'ın onu son gördüğü halinden daha zayıftı ve çenesi gür bir sakalla kaplıydı. Önünde müzisyenlerin nota kâğıtlarını koydukları cinsten bir sehpa vardı. Bo başını sehpadan kaldırdı.

"Bo," dedi Adamat, şapkasını eline alarak.

Bo genzini temizledi. "Evet?"

"İsmim Adamat. Birkaç ay önce Omuztaç'ta tanışmıştık."

"Şu müfettiş. Evet. Seni hatırlıyorum. Gaesimi Tamas'a sen haber vermiştin."

Adamat yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Onun hesabına çalışıyordum."

"Yani artık çalışmıyor musun?"

"Eh, söylentilere bakılırsa öldü."

Bo boynunu uzatıp başını çevirdi. Vücudunun kıpırdatabildiği tek kısmı orasıydı. Adamat'a tepki vermedi.

“Bo,” dedi Adamat, “boynundaki kolye –hani gaesi taşıyan– feldmareşalin ölüm haberinden sonra gevşedi mi?”

Bo’nun gözleri kısıldı. Fazla değil ama Adamat’a cevap vermeye yetecek kadar. Gaes hâlâ yerli yerindeydi. Tamas yaşıyordu. Ve Bo kendisini koruyan askerlere bunu bildirmemişti.

“Enteresan,” dedi Adamat sesli olarak.

“Benim için sayfayı çevirebilir misin?” Bo başıyla önündeki sehpayı işaret etti.

Adamat gidip baktığında sehpayı bir kitabın dayalı olduğunu gördü. Bir eliyle sayfayı çevirip düzelterek İmtiyazlı’nın isteğini yerine getirdi.

“Eksik olma. Yaklaşık yarım saattir aynı sayfaya bakıyordum.”

“Tamas’ı öldürme dürtün ne kadar güçlü?” diye sordu Adamat.

“Niye soruyorsun?”

“Ona direnebilir misin? Feldmareşal buradan epey uzakta. Gidip onu bulma dürtüne karşı koyabilir misin?”

“Bir süreliğine,” dedi Bo. “Evet. Manhouch’un ölümünün üstünden sadece altı ay geçti. Sanırım gaes beni öldürene kadar daha bir senem var.”

“İki dakika!” diye koridordan seslendi Verundish.

Adamat sesini alçalttı. “Seni buradan çıkarırsam bana yardım eder misin?”

“Hangi konuda yardım edeceğim?”

“Karımı kurtarın ve tüm ülkeye tehdit teşkil eden bir adamı öldürmem gerekiyor.” Adamat Bo’nun vatansever biri olup olmadığını bilmiyordu fakat bunun iyi bir eklenti olacağını düşünmüştü.

“Bu da ne böyle, bir tür polisiye roman mı?” diye alaycı bir sırıtişla sordu Bo.

“Aslına bakarsan durum çok ciddi.”

Bo’nun sırtışı kayboldu. “Yardıma neden ihtiyaç duyuyorsun?”

“Öldürmem gereken adamın altmıştan fazla koruması var. Üstelik içlerinden biri bir İmtiyazlı.”

“Vay canına, sahi mi? Demek öldüğü bildirilen Feldmareşal Tamas hesabına çalışıyorsun ve karını kaçırın, altmış koruma ve bir de İmtiyazlı çalıştırabilecek cinsten kaynaklara sahip bir adamın peşine düşüyorsun?” Adamat genç adamın parmaklarını açıp kapama arzusunun neredeyse hissedebiliyordu. “Müfettişlik mesleğini bırakmayı hiç düşündün mü?”

“Tahmin bile edemezsin,” karşılığını verdi Adamat.

“Beni buradan çıkarırsan Kralın Bahçesi’nde bir hafta pandomimcilik bile yaparım,” dedi Bo. “Sen yeter ki iste.”

Adamat karşısındaki İmtiyazlı’yı bir müddet süzdü. Borbador başka bir sihirbazla çatışabilecek durumda mıydı? Adamat bir İmtiyazlı’nın sihir kullanabilmek, ellerinin Başka tarafından yanmasını önlemek için eldivenlere ihtiyaç duyduğunu biliyordu ama Bo’nunkilerden bir iz yoktu. Dahası bir İmtiyazlı’ya güven olur muydu?

“Pekâlâ,” dedi. “Elimden geleni yapacağım.”

Verundish kapıyı açtı. “Vakit doldu, Müfettiş.”

Adamat albayın peşinden hizmetçi konutuna çıktı. Köşk arazisinin sınırına vardıklarında kadın onu durdurdu. “Dönüş yolunu kendin bulabilir misin?”

“Evet.” Adamat kadını uzunca bir müddet süzdü. Verundish kahverengi gözlerinde anlaşılmaz bir bakışla onu seyrediyordu. Üniforma giymeseydi bile Adamat onun bir asker olduğunu anlardı; sırtı dimdik, elleri rahat duruştaymışçasına arkasında kavuştu.

Adamat böyle yaparak çok büyük bir riske giriyordu fakat Borbador’u –ve sonra Faye’i– serbest bırakmak istiyorsa başka çaresi yoktu.

“İmtiyazlı Borbador’a ihtiyacım var,” dedi.

“Efendim?” Verundish tam gitmek üzere dönerken durdu ve bakışlarını tekrar müfettişe doğru çevirdi.

“Onu salıvermeni istiyorum.”

Verundish genzini temizledi. “Öyle bir şey olmayacak, Müfettiş.”

“Fiyatını söyle. Feldmareşal Tamas öldü. Bo’yu bırakırsan sen ve adamların Surkov Pasajı’ndaki savunmaya katılabilirsiniz. Veya ülkeyi terk edebilirsiniz. Cepheden gelen haberlere bakılırsa en iyi fikir o olabilir.”

“Bu dediğin,” Verundish’in sözleri kızgın ve sertti, “vatana ihanettir.”

“Lütfen,” dedi Adamat. “İmtiyazlı Borbador karımı –hatta belki tüm ülkeyi– kurtarmak için tek şansım. Serbestken bir değeri var. Ama tutsakken sana ve adamlarına ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Artık gitmelisin, Müfettiş,” dedi Verundish.

Adamat hafifçe iç geçirdi. Hemen oracıkta tutuklansa şaşırılmazdı. Gitmesine izin verildiği için bile şanslıydı.

“Müfettiş.”

Adamat durakladı. “Evet?”

“Yetmiş beş bin krana. Banknotlar halinde. Bir haftan var.”

BÖLÜM

16



Savaş meydanındaki cesetlerin arasında yürüyen Taniel o gün kaç kişinin öldüğünü merak ediyordu.

Birkaç yüz mü? Birkaç bin mi?

Cerrahlar, hırsızlar, asker aileleri... hepsi de cesetlerin arasında geziniyor, yaralıları bulup ait oldukları orduya teslim ettikten sonra ölüleri yakacak odun gibi arabalara istiflemekle uğraşıyor, ardından da onları götürüp toplu mezarlara gömüyorlardı.

Yaralılar ölülerden çok daha fazlaydı. Zaten işe sihir karıştığında bile bu hep böyle olurdu, en azından bir muharebeden hemen sonra. Sonraki bir hafta içinde yaralıların yarısından çoğu ölecekti. Daha fazlasıysa ömür boyu sakat kalacaktı.

Berbat bir meslek seçtiğini düşünmemek Taniel'in elinde değildi.

Eh. "Seçmek" yanlış bir tabirdi. Baban Tamas olduğunda mesleğini seçmek sana düşmezdi. Taniel asker olmak istemediği bir zamanı hatırlamıyordu. Vlora, yani hayatının aşkı sandığı kız da asker olmak istemişti. Taniel de babasının arzusunu yerine getirmiş ve bir barut büyücüsü olmak için eğitim görmüştü. Tanıdığı tek yaşam tarzı buydu.

Gel gör ki Tamas, Vlora, Sabon ve gençliğinde ona tesir eden herkes ölüp gitmişti.

Taniel bu düşüncenin ağırlığını omuzlarından atmaya çalışarak yürümeye devam etti.

Bunun gibi bir çatışmadan sonra askerlerin savaş meydanına

adım atmamaları gerekirdi. Her bir muharebenin ardından taraflara ölülerini ve yaralılarını toplama imkânı tanıyan geçici ateşkes silahlı, asabi adamların müdahalesi olmadan da yeterince hassastı.

Tabii bu durum askerlerin gelmelerini engellemiyordu. Taniel hıçkıra hıçkıra ağlayan bir Kez askeri ile yaralı bir Adro çavuşu arasında kavga çıkmasını seyretti. Kavga Kez ve Adro inzibatlarınca çabucak sonlandırıldı ve taraflar oradan yaka paça götürüldü.

“Genellikle burada ne kadar kalırsın?” diye sordu Taniel.

Ka-poel ölü bir Adro askerinin yanında diz çökmüştü. Genç kız başını kaldırıp ona şöyle bir baktıktan sonra cesedin sol elini kaldırdı ve şişini kullanarak adamın kemirilmiş tırnaklarının altından bir şey çıkardı. İyi de, ne? Bir Kez subayının saç teli mi? Hâlâ yaşayan birinin kanı mı? Gerçeği ancak Ka-poel bilirdi.

Taniel’in sorusuna cevap beklediği yoktu. Pole son zamanlarda her zamankinden daha ketumdu.

Genç kız bir sonraki cesede geçti. Taniel onu takip ederek kızın ölü bir Kez subayının kanlı gömleğinden bir parça kesmesini seyretti.

Taniel ceketini ve silahlarını kampta bırakmıştı. Burada olduğunun bilinmesine lüzum yoktu. Yine de bazı Adrolu cerrahlar onu saygıyla selamladılar. Diğerleri saygılı bir mesafede kaldılar.

Taniel bakışlarını Kez kampına çevirdi. Acaba Kresimir neredeydi? Bunu merak ederken sırtından yukarı ufak bir korku ürpertisi yayıldı. Tanrı gizleniyordu. Kendini göstermiyordu. Taniel üçüncü gözünü açtığı anda bile bir tanrıyı çevrelemesi gereken o göz kamaştırmacı parıltıdan bir ize rastlamıyordu.

Bu noktada Taniel, tanrının eline düşmekten ziyade Kezlilerce öldürülmekten kaygılanıyordu.

Kezliler her gün mesafe kaydediyorlardı. Bazen sadece birkaç yüz adım, diğer zamanlardaysa neredeyse yarım kilometre. Fakat Adopest’e hep biraz daha yaklaşıyorlardı. Sonunda vadi Adro havzasına açılacaktı ve Kezliler muazzam sayı üstünlüklerini kullanarak Adro ordusunu kuşatacaklar ve aynı anda birkaç kente birden saldıracaklardı. Taşrayı talan edeceklerdi ve Adro teslim olmak zorunda kalacaktı.

Tamas olsa ne yapardı?

Pöh. Tamas kahrolası hattı tutardı. Adro ordusunun yapması gereken tek şey buydu: her geçen gün toprak kaybetmeyi bırakmak.

Taniel’in elinden sadece savaşmak gelirdi. Kezliler’in dönüp ka-

çacaklarını hissettiğinde bile generallerin ricat borusu çalmalarını önleyemezdi. Tüm hattı tek başına tutamazdı.

“Bu topladıkların,” diye sordu Taniel, Ka-poel ayağa kalkarken, “sadece yaşayan insanlardan mı?”

Başıyla onaylayan genç kız çantasındaki ufak deri keselerden birine bir şey yerleştirdi.

Yaşayanlar bile savaş meydanında kendilerinden bir şeyler bırakırlardı. Kan, saç, tırnaklar. Bazen bir parmak veya bir parça deri. Ka-poel tüm bunları toplayıp ilerisi için saklıyordu.

Taniel ansızın patlayan bir filintanın gürültüsüyle azıcık sıçradı fakat sesin kaynağı bir yağmacıyı vuran bir inzibattı. Genç adam dudaklarını yalayarak tekrar Kez kampına baktı. Ya Kresimir oradaysa, ölülerin arasında yürüyorsa? Ya onu görürse? Kim olduğunu anlarsa? Ne yaptığını?

“Kampa dönüyorum,” dedi Taniel. Uzun yürüyüş boyunca birkaç kere başını çevirerek cesetler arasında gezinmeyi sürdüren Ka-poel’i seyretti.

Kampa girdiği sırada akşam yemeği dağıtılıyordu. Levazım subayları et istihkaklarıyla, çorba dolu tencerelerle ve ekmek somunlarıyla bölüklerine geri dönüyorlardı. Bunlar askerlerin genellikle savaş meydanında gördüklerinden çok daha iyi yemeklerdi. Burnuna çalınan kokular Taniel’in ağzını sulandırıyordu. Tanrı olsun veya olmasın, Mihali denen şu aşçıbaşı olağanüstü yemekler pişiriyordu. Taniel ekmeğin böylesine lezzetler içerebileceğini, tereyağı kadar yumuşak olabileceğini tahmin bile edemezdi.

Taniel dosdoğru odasına gitti. General Hilanska ona içinde yatabileceği bir baraka ayarlamıştı. Pek bir şeye benzediği yoktu ama en azından mahremiyet sağlıyordu. Taniel ceketini kaptı, cebine birkaç barut kartuşu attı, sonra kemerine bakarak tereddüde kapıldı. Kendi kampında korkusuzca gezebilmeliydi ama içinden bir ses silahlanmasını söylüyordu. Belki sebep sadece paranoyaydı. Veya belki de General Ket’in inzibatlarının hâlâ onu arıyor olabilecekleri fikriydi. Şimdiye dek onu neden bulmadıklarıysa bir muammaydı.

Taniel iki tabancasıyla beraber, kemerini beline taktı.

Henüz barakasından birkaç adım uzaklaşmışken bir asker yolunu kesti.

“Komutanım!”

Taniel durakladı. Genç asker yirmi beşinde ya var ya yoktu. Yine de Taniel’den büyüktü. Rütbe nişanına bakılırsa On Birinci Tugay’da erdi.

Taniel karşılık vermediğinde asker çekinerek konuşmayı sürdürdü. "Komutanım, arkadaşlar ve ben akşam yemeğinde bize katılma şerefini bahşeder misin diye merak ediyorduk. Nasılsa yemekler hep aynı, komutanım. Üstelik muhabbetimiz iyidir." Konuşurken ellerinde tuttuğu üstü düz avcı şapkasıyla oynayıp duruyordu.

"Neresi?" diye sordu Taniel.

"Hemen şurası, komutanım." Asker biraz neşelendi. "Beşte biri dolu bir Doubin romumuz var ve Finley acayip flüt çalar."

Taniel kuşkulananmadan edemedi. Elini tabancalarından birine götürdü. "Niye bu kadar gerginsin, asker?"

Genç asker boynunu büktü. "Kusura bakma, komutanım. Seni rahatsız etmek istememiştim." Oradan süklüm püklüm ayrılırken üzüldüğü apaçık belliydi.

Taniel birkaç tez adımda ona yetişti. "Doubin romu mu dedin?"

"Evet, komutanım."

"Berbat bir içkidir. Onu bir tek denizciler ağızlarına koyarlar."

Askerin kaşları çatıldı. "Elimizden bu kadarı geliyor, komutanım." Gözlerinde bir öfke parıltısı vardı.

Yolun ortasında durmuş bekliyordlardı. Asker şapkasını hâlâ ellerinde tutuyor, artık Taniel'e kötü kötü bakıyordu. Taniel adamın aklından geçenleri tahmin edebiliyordu: *Kahrolasıca subaylar. Kendilerini bir bok zannediyorlar. Subay yemekhanesinde kim bilir ne güzel içkiler vardır. Bir erle azıcık bile oturmaya yanaşmazlar.*

"Adın ne, asker?"

"Flint."

Bu sefer "komutanım" dememişti. Taniel bunu fark etmemişçesine başını salladı. "Fatrasta'dan dönen gemide Doubin romuna kanım ısınmıştı. Beni kabul ederseniz sizinle oturmaktan şeref duyarım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedi Taniel. "Hiç de bile. Yolu göster."

Flint'in sert ifadesi yavaş yavaş silindi. "Bu taraftan, komutanım."

Gittikleri yer yirmi metreden yakındı. Ateşin yanında Mihali'nin çorbasını eski bir demir tencerede ısıtan iki adam vardı. Birinin, kırıldıktan sonra tedavi edilmediğinden eğri duran iri bir burnu vardı. Kısa boylu, toparlak bir adam olan diğeriye üniformasından taşı taşıcaaktı. İri burunlu olanı Taniel'i görünce kaşığı havada kalakaldı.

"Yüzbaşı," dedi Flint, ateşin karşısındaki adamları işaret ederek. "Şu koca burunlunun adı Finley. On Birinci'deki en çirkin adamdır.

Şu yusuvarlak et yığını hatunsa Baygın. Bir filintayla ilk ateş ettiğinde bayıldığı için ona öyle deriz. Finley, Flint ve Baygın. Biz On Birinci Tugay'ın üç fırlamasıyız.”

Taniel kaşlarını kaldırdı. Baygın'ın kadın olduğunu kırk yıl düşünse tahmin edemezdi.

“Arkadaşlar, bu da Fatrasta Savaşı ve Güney Turna Muharebesi kahramanı Yüzbaşı Çift Atar Taniel.”

Baygın'ın kuşkulu bir hali vardı. “Bunun Çift Atar Taniel olduğundan emin misin?”

“Ta kendisi,” dedi Finley. “Üniversitede o İmtiyazlı'nın peşine düştüğümüzde Yüzbaşı Ajucare'la beraberdim.”

“Boşuna tanıdık gelmemişsin,” dedi Taniel. “Burunları hiç unutmam.”

Flint gülererek Finley'nin koluna bir yumruk attı. Finley sandalyesinden düşünce Taniel kendini gülmekten alamadı. Çıkardığı ses akort edilmeye muhtaç bir enstrümanıninki gibi kulak tırmalayıcı, rahatsız ediciydi. Gülmeyeli ne kadar olmuştu ki?

Flint katlanır bir sandalye alıp Taniel'e verdi. Finley her biri için teneke bir kaba çorba koydu, sonra ekmekler ve koyun etleri pay edildi.

Birkaç dakika konuşmadan yemeklerini yediler. Sessizliği ilk bozan Taniel oldu. “İkinci'nin iki hafta önce haşat edildiğini duydum.”

“Öyle,” dedi Flint. “Edildik.”

“Surlardaydık,” dedi Baygın. “Kara Zebellahlar geldiğinde Bud-wiel surlarındaydık.”

Finley sessizce çorbasına baktı.

“Bizim Baygın,” dedi Flint, “koca yumruğunu o Zebellahlar'dan birinin burnuna indirdi. Herif surlardan aşağı yuvarlandı.”

“Herhalde şaşkına dönmüştür. Kıran kırana bir çatışma olduğunu duydum,” dedi Taniel. “Kurtulmanıza sevindim.”

“Çoğumuz o kadar şanslı değildik,” dedi Finley usulca. Flint ile Baygın'un tebessümleri kayboldu.

Taniel etrafına bakınarak genzini temizledi. Mangalar yemeklerini genelde hep beraber yedi. “Manganızdan geriye bu kadar mı kaldı?” diye, elinden geldiğince saygılı bir üslupla sordu.

Baygın kıkırdadı. Finley kadını itti. “Hiç komik değil,” dedi.

“Biraz komik,” karşılığını verdi Baygın.

Taniel gülümsemesi gereken bir espri olup olmadığına karar veremedi. “Ne?”

“Mangamızdan değil, komutanım,” diye söz aldı Flint. “Bölüğümüzen geriye bu kadar kaldı.”

Taniel’in ağzı kuruyuverdi. Bir bölük genellikle iki yüz askerden oluşurdu. Üçü hariç hepsini kaybetmek...

“Yaralınız yok mu?” diye sordu.

“Herhalde vardır,” dedi Baygın. Kendine bir kepçe daha çorba koydu. “Ama daha görmüş değiliz. Kez’le şu anlaşılmaya –hani her çatışmadan sonra ölülerimizi ve yaralılarımızı toplama konusunda ki– Budwiel’dan sonra varıldı. Budwiel’ı apar topar terk ettik. Ne kadar levazım, mühimmat, silah varsa arkada bıraktık... tabii sevindiklerimizi de. Kaçamayan herkes ya köle oldu ya da beteri.”

“Köle olmaktan daha beter ne olabilir ki?” diye sordu Flint.

Bir sigara sarmakta olan Finley kafasını kaldırdı. “O Zebellahlar’ı nereden buluyorlar sanıyorsun? Elinde tutsaklar varken neden kendi halkını işkenceyle çarpıtasın?”

“Bir Zebellah yaratıp eğitmek yıllar sürer,” dedi Taniel.

“Öyle mi?” diye sordu Finley. Ateşten aldığı bir çırayla sigarasını yaktı. “Ortada söylentiler dönüyor. Kresimir’in bizzat düşman kampında olduğu söyleniyor.”

Flint başını iki yana salladı. “Kresimir onlarla olsaydı çoktan gerberip gitmiştik.”

“Adom’un reenkarnasyonu da bizim yanımızda,” dedi Baygın. Koyun etini ve ekmeğini eline aldı. “Mihali, Kresimir’in bizi yok etmesini engelliyor.”

Flint gözlerini yuvarladı. “Yok daha neler.”

“Bir söylenti daha var,” dedi Finley. Başını kaldırarak ateşin karışından Taniel’le göz göze geldi. “Çift Atar Taniel, Kresimir’i gözünden vurmuş. O yüzden Kresimir artık yüzünün yarısını bir maskeyle kapatıyormuş ve maskede göz deliği yokmuş.” Öne eğilip dumanı tüten sigarasını Taniel’e uzattı.

Taniel sigaradan uzun bir nefes çekti. Sigaradan hiç hazzetmezdi ama böyle gecelerde, alışkanlık değil de arkadaşlık söz konusu olduğunda bir istisna yapardı. “Ben de bir söylenti duydum,” dedi, öksürüp başını Flint’ten tarafa çevirerek. “Bu ateşte Doubin romu varmış.”

“İşte o”–Baygın parmağını ona doğrulttu– “doğru.” Kadın kısa bir süreliğine çadırına çekildi ve bir testiyle geri geldi. “Flütünü çıkar, Finley,” dedi. “İçim yeterince karardı.”

Testi önce Taniel’e uzatıldı. İçkiden bir yudum alan Taniel vücud-

dunun baştan aşağı ürperdiğini hissetti. “Of,” deyip yeniyle ağzını silerek.

“Babam üretici firmada çalışır,” dedi Baygın, testiye alırken. “Tadı iblis sidiği gibi, değil mi!” Kadın testiye kafasına dikerek uzun bir fırt çekti.

Taniel arkasına yaslanıp ateşi seyretti. Flint ateşe ağız dolusu rom tükürdüğünde ve alevler bir an için harladığında kendini gülmekten alamadı.

“Şunu heba etme!” diye bağırان Baygın, testiye arkadaşının elinden kaptı.

Testi birkaç kere daha elden ele dolaştığında Taniel içkinin kanına karıştığını hissetmeye başladı. Vücudu gevşedi ve zihni bulandı. O kaykılarak ateşi seyrederken Finley flütünü çalmaya başladı.

Ezgisi alçak, yalıydı. Taniel’in bu tür bir enstrümandan duymaya alıştığı şen müziğe hiç benzemiyordu. Fazla geçmeden Baygın şarkıya girdi. Sesinin geceyi cınlatan berrak bir tenor olması Taniel’i epey şaşırttı.

Taniel kendini dalıp giderken buldu. Vücudundaki ağırlar kayboldu ve cephe sanki yüz kilometre uzakta kaldı.

Bir hışırtı çıktı, öylesine alçaktı ki Taniel sesi hayal ettiğini sandı. Sonra Ka-poel yavaşça kucağına oturdu. Kız izin istemekle veya tereddüt etmekle vakit kaybetmemiş, eski bir sevgilinin aşinalığıyla hareket etmişti. Taniel normalde bundan rahatsız olurdu ama kendini çok sıcak hissediyordu. Ve de hoşnut. Hatta mutlu.

Taniel saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece oturdu. Sonra bir ürpertiyle uyandı. Ne kadar kestirdiğini bilmiyordu ama güneş batmış ve tepelerindeki gökyüzünde yıldızlar belirmişti. Yoksa o hoşnutluk ânını sadece hayal mi etmişti?

Hayır.

Flint kıpkırmızı kora gözüne dikmiş bakıyordu. Finley flütünü kaldırıyor, Baygın ateşin yanında hafifçe horluyordu. Ka-poel ise Taniel’in koltuk altına sokulmuş yatıyordu. Kızın gözleri kapalıydı ve yüzünde küçük bir tebessüm vardı.

Taniel serbest kolunu kaldırıp Pole’un alnındaki bir tutam kızıl saç kenara çekti. Dağdaki çatışmanın ardından kızın saçları eskisinden daha koyu, daha canlı bir renkle tekrar uzar gibiydi.

Taniel üstünde bakışlar hissetti. Flint’in gözü üzerlerindeydi.

“Güzel kızmış,” dedi adam.

Taniel karşılık vermedi. Verecek kadar kendine güvenemedi. Ak-
lından *münasebetsizlik* ve *vahşi* gibi sözcükler geçtiyse de onları eski-
si kadar kafasına takmadığını fark etti. Öyle şeylerin ne önemi vardı
ki? Yarın ölmeyeceği ne malumdu?

“Beni davet ettiğin için teşekkürler,” dedi Taniel, Flint’e.

“Bizim için bir zevkti, komutanım. Senin gibi bir kahramanla be-
raber yemek yemek her askere nasip olmaz.”

“Yanılıyorsun. Kahraman falan değilim. Yüreğinde hiddetten baş-
ka bir şey olmayan bir adamım, hepsi bu.”

“Yüreğinde hiddetten başka bir şey olmasaydı o kız orada böyle
mışıl mışıl uyuyamazdı,” diyen Flint ona göz kırptı. Taniel yanakla-
rının kızardığını hissetti.

“Seni uyarmalıyım, komutanım,” diye ekledi Flint.

“Ne konuda?”

“İnzibatlar seni arıyorlar. Söylentilere bakılırsa General Ket asıl-
manı istiyormuş.”

Taniel dudak büktü. “Beni sahiden arasalardı elleriyle koymuş
gibi bulurlardı. Her gün ön saflardayım.”

“Seni adamların önünde tutuklamak istemiyorlar. Cephede her
gün bir sürü askerin hayatını kurtarıyorsun. Adamlar bir iblis mi yok-
sa bir melek mi olduğundan emin değiller ama kendilerini koruyup
kolladığına inanıyorlar, hem de üst düzey subaylar geride bekleyip öl-
memizi seyrederken. Cephedeyken tutuklanırsan bir isyan çıkabilir.”

“Odamı bulmak hiç zor değil,” dedi Taniel, Ka-poel’la beraber
kaldığı küçük barakaya göz atarak.

“İnzibatlar patırtı çıkarmadan sorup soruşturuyorlar. Bize de bir-
kaç defa geldiler.” Flint küçük bir tebessümle başını iki yana salladı.
“Herkes onlara gidip ön saflara bakmalarını söylüyor.”

Taniel dişlerinin arasına sıkışmış bir kıkırdak parçasını çıkardı.
Demek piyadeler ona sahip çıkıyorlardı. Bunu öğrenmek onu diğer
her şeyden daha fazla üzdü. Sahip çıkılmayı hak etmiyordu. Öldür-
mekten başka bir şey bilmediği için cephedeydi. Askerleri kurtar-
mak istediği için değil.

“Öyleyse sana teşekkür etmem için bir sebep daha çıktı.”

“Bana teşekkür etme, komutanım,” dedi Flint. “Bizi kollamaya
devam et yeter. Bizi başka hiç kimse kollamıyor.”

“Denerim.”

“Bir de, komutanım, Üçüncü’den sakın. General Ket’in tugayı

ona bayılır. Neden bilmiyorum ama adamları çok sadıktır ve seni inzibatlara kendi elleriyle teslim edebilirler.”

Taniel omzuna yaslanan Ka-poel'in ağırlığını dengeleyip ayağa kalktı ve kızı kollarına aldı. Pole'un bu kıpırtıya tek tepkisi yüzünü onun boynuna sokmak oldu. Dokunuşu tüy kadar hafif, yumuşacık ve sıcacıktı. Taniel vücudunun buna tepki verdiğini hissetti.

“İyi geceler, Flint,” dedi.

“İyi geceler, komutanım.”

Taniel genç kızı barakalarına taşıdı. Onu yatağına bıraktı ve üstünü bir battaniyeyle örttüktan sonra cebinden bir barut kartuşu çıkardı.

Kartuşu uzun uzun süzdü. Azıcık barut çekse karanlıkta daha iyi görürdü. Fener yakmasına gerek kalmazdı. Zaten bugünlerde uyuduğu yoktu. Ne kadar olmuştu? Doğru düzgün bir uyku çekmeyeli iki hafta mı geçmişti? İnsanlar böyle yaşayabilir miydi? Taniel bir rüyadaymışçasına mahmur ve uyuşuk hissediyordu.

Fakat birazcık bile barut alsa her zamanki kadar canlı ve zinde olup çıkıyordu.

Taniel bir tutam barut alıp burnuna götürdü. Durdu. Elini indirdi ve barut kartuşunu yeniden sardı. Bir kibrit bulup çaktı ve onu yatağın yanındaki fenere değdirdi. Baraka ansızın ışığa boğuldu.

Taniel tüfeğini yatağın altından çıkarıp temizlemeye başladı. Bu işlem onu sakinleştirdi, düşünmesine imkân verdi. Yatağında uyuyan Ka-poel'i, inzibatları ve General Ket'i, babasının ölümünü ve de Kez ordusunun Adro'ya yaptığı önü alınamaz istilayı bir süreliğine de olsa unutmamasını sağladı.

Tüfeğinin temizliği bittiğinde tabancalarına geçti, sonra birkaç düzine barut kartuşu sardı. Baruta uzun uzun baktı. Ona ihtiyaç duyuyordu. Onu arzuluyordu.

Yine de kendine engel oldu.

Sıra nihayet süngüye geldi. Taniel onu deri kesesinden çıkardı ve fenerin ışığında inceledi. Oluklardan birinde azıcık kurumuş kan vardı. Taniel kanı kazıdı, sonra da metali parlattı. Yatağın hafifçe kıpırdadığını hissedip başını çevirdi.

Ka-poel bir eli kalçasının üzerinde, diğeri başını destekleyerek yan dönmüştü. Yemyeşil gözleri genç adama çevriliydi. Gömleği biraz sıyrılmıştı. Kızın belindeki kül grisi çilleri ve kalçalarının keskin kıvrımını gören Taniel'in kalbi daha hızlı atmaya başladı.

“Kresimir’i öldürmek zorundayım,” dedi. “Bu sefer temelli. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Ka-poel yatağın kenarına kaydı. Eğilerek yatağın altına uzanıp çantasını açtı. Çantayı biraz eşeledikten sonra elinde bir bebekle doğruldu.

Taniel sertçe yutkundu. Balmumu bebek bir insanın kusursuz bir taklidiydi. Altın sarısı saçlar, yakışıklı bir çehre, geniş omuzlar ve neredeyse kadınsı denebilecek dudaklar. Taniel karşısındaki yüzü tanıyordu. Onu göklerden indikten sonra bir bulutun içinden çıkan adamda görmüştü.

Kresimir.

Ka-poel, Kresimir’i hiç görmemişti. En azından Taniel öyle sanıyordu. Peki öyleyse, onun neye benzediğini nasıl bilebilirdi?

“Senin sihrinin bile bir tanrıyı öldürecek kadar güçlü olduğunu sanmam,” dedi Taniel. “Onu iki kızılşeritle vurdum.”

Ka-poel düşünceli bir edayla bir parmağını çenesine değdirdi. Parmağı yavaşça boğazından aşağı kaydırды, sonra da gömleğinin üstünden ve göğüslerinin arasından geçirdi. Parmak durdu ve tekrar boğazına yükseldi. Genç kız bir kesme hareketi yapıp elini açtı.

“Kan mı?” diye sordu Taniel, kupkuru bir gırtlakla.

Ka-poel kafasını sallayıp onayladı.

“Kresimir’in kanı mı?”

Yine bir kafa sallama.

“Asla yeteri kadar yaklaşmam.”

Kız ağzını oynatarak bir sözcük biçimlendirdi. Dene.

“Kanını akıtma ümidiyle bir tanrının karşısına çıkmamı mı istiyorsun?”

Ka-poel bacaklarını yatağın yanından sarkıttı. Süngüyü genç adamın ellerinden alıp komodinin üstüne bıraktı. Sonra Taniel’in kucağına indi ve bacaklarını onunkilerin üstünden geçirdi.

“Pole, ben—”

Ka-poel işaret parmağını onun dudaklarına dayadı. Taniel’in aklına Adopest’teki o mala batakhanesi geldi. Hamağında yatarken de kız ona iyice sokulmuş, yüzünü onunkine yaklaştırmıştı. Taniel’i bir ürperti aldı.

Ka-poel iki parmağını kendi dudaklarına götürdü, sonra onları Taniel’in alına bastırdı. Yine bir sözcükle ağzını oynattı.

Konuşmadı. Yine de sözcük âdeta Taniel’in zihninde yankılandı.

Uyu.

Uyu.

Taniel sırtının yatağa değdiğini ve göz kapaklarının ansızın kurşun gibi ağırlaşır kendiliğinden kapandığını hissetti.

Uyu.

Nila, “Leydi Wincelav’a niçin kur yapıyorsun?” diye sordu.

Lord Vetas’ın köşkündeki yemek odasının baş tacı, on altı kişinin oturabileceği uzun, demirağacı bir masaydı. Masanın başında oturan Vetas’ın önünde boş bir tabak, sağ elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı. Sol elini de parmakları açık kalacak şekilde masanın üstüne koymuştu. Nila adamın sağına, Jakob soluna, Faye de Nila’nın yanına oturmuştu.

Nila küçük bir kızken yemekli davetlere katıldığını, cilalı gümüş çatal bıçaklardaki yansımasını beğeniyle süzdüğünü ve altın ağızlı kadehlerde içki içtiğini hayal ederdi. Bu hayalin bir kâbusa dönüşebileceği aklına bile gelmemişti.

On gündür her akşam Vetas’la beraber sofraya oturuyorlardı. Gündelik koşuşturmacaya ve evdeki insanların bazı günler altmış bulan sayısına rağmen akşam yemeği hep sakin geçiyordu. Vetas bu zamanı Nila’ya sofra adabını öğretmek ve Jakob’u iltifatlara, övgüye ve de armağanlara boğarak değerlendiriyordu. Nila yemeğin her dakikısından nefret ediyordu. Her dakikayı havadan sudan gevezelikle geçiren Vetas kâh belirli bir talimatı yineliyor kâh onlara kendileri hakkında sorular yöneltiyordu.

Nila bunu bir tür samimiyet olarak algılamaması gerektiğinin farkındaydı. Vetas’ın derdi ağız aramaktı. Onlar hakkında yeni bilgiler edinerek sinsi zihnini o bilgilerle dolduruyordu.

Elbette kendine dair en ufak bir şeyi açığa vurmuyordu. Soruları saptırmakta üstüne yoktu. İşte bu yüzden, sorusunu cevaplayarak Nila’yı şaşırttı.

“Leydi Wincelav,” dedi, “Adom’un Kanatları denen fedai topluluğunun sahibi. Herhalde onları biliyorsunuzdur?”

“Herkes bilir,” dedi Nila. Faye’e göz attı. Ev kadını sandalyesinde kaskatı oturuyor, Jakob’un yanındaki boş sandalyeden gözünü ayırmıyordu. Son on gece boyunca o sandalyede on beş on altı yaşında-

ki, sağ yüzük parmağı olmayan oğlu Josep oturmuştu. Delikanlı o akşam ortalarda yoktu.

“Evet, çoğu kimse bilir,” dedi Vetas. “Kanatlar şu anda Kez ordusuna karşı çalıştırılıyorlar. Onları başka bir yerde çalıştırmak istiyorum.”

Nila porselen tabağındaki yemeği çatalıyla sağa sola itiyordu. Burada olmak istemiyordu. Vetas’ın ruhsuz yüzüne daha fazla bakmak da istemiyordu. “Hepsi bu mu? Onlar birer fedai. Parası neyse ödeyip onları tutamaz mısın?”

“Hepsi bu,” dedi Vetas. Genç kıza yapmacık bir tebessüm etti.

Elbette hepsi bu değildi. Vetas’ın leydiye kur yapmasının başka bir sebebi vardı. Belki sahiden de fedailerini tutmak istiyordu ama planları o kadar basit olamazdı. Nila’nın umurunda değildi. Yalnızca yemeğin bir an önce bitmesini istiyordu. Fakat bitmeyecekti. En azından Vetas bitti diyene dek.

“Onu kullanmak istiyorsun,” dedi Nila.

“Hımm?” Vetas kadehini dudaklarına götürdü.

“Tüm bunlar her ne içinse.” Nila eliyle masayı işaret etti. Masanın üstü servis takımlarının yanı sıra kâğıtlarla kaplıydı: yazışmalar, faturalar, listeler; Lord Vetas’ın işleriyle ilgili her şey. Nila fırsatını bulduğunda birkaçını okumuş fakat hiçbirinden bir anlam çıkaramamıştı.

Vetas dönüp Jakob’a gülümsedi. “Leydi Wincelav gözde bir dul ve çok zeki bir kadın. Ondan harika bir eş olur.”

“Bir eş mi?” Sözcük Nila’nın ağzından bir kahkahayla beraber çıktı. Kendi taşkınlığından hayrete düşen genç kız hemen ağzını kapattı.

“Evet,” dedi Vetas, onun sesindeki inançsızlığı duymamışçasına. “Bir eş.” Jakob’a doğru eğildi. “Her lordun iyi bir eşe ihtiyacı vardır ve bağlantıları olan biriyle evlenmek önemlidir. Anlıyor musun?”

“Evet, Vetas Amca.”

“Aferin.”

“Vetas Amca, Adro’da hiç soylu kalmadığını sanıyordum.”

Vetas oğlana kafa salladı. “Adro’nun soyluları saklanıyorlar, evladım. Unutma, sen tahtın varisisin. Günün birinde soylular geri gelecekler ve bu gerçekleştiği zaman başlarında sen olacaksın.”

Nila çatalını tabağında gezdirmeyi bıraktı. Vetas’ın soylular hakkında konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Tahtın bir sonraki varisi ola-

rak Jakob'un bir şekilde Vetas'ın planlarında yer aldığını hep tahmin etmişti fakat Vetas şimdiye kadar bu konuya hiç değinmemişti.

Nila adamın sözlerini sürdürmesini bekledi ama Vetas devam etmek yerine şarabını yudumladı.

Faye'in gözü hâlâ karşısındaki boş sandalyedeydi. Ağzı açık, alnı kırışık bir vaziyette hafif hafif ileri geri sallanmaya başladı.

"Herkesi kullanıyorsun," dedi Nila. "Beni, Jakob'u, Leydi Wincelav'ı." *Planın ne?* diye bağırarak istiyordu. *Neden Adopest'tesin?*

Vetas biraz şaşırmış gibiydi. "Tabii ki kullanıyorum. Soylular hep öyle yaparlar. Ama," deyip uzandı ve Jakob'un elini şefkatle sıvazladı, "tüm çabalarım sizlerin iyiliği için. Soyluların başlıca görevi, ne kadar tatsız davranışlarda bulunurlarsa bulunsunlar, sıradan vatandaşları korumaktır."

Nila elini masaya vurarak Jakob'u irkiltti. "Sakın!" diye çıkıştı. Tir tir titrememek için masanın kenarına tutundu.

"Sakın, ne?" diye masum masum sordu Vetas.

"Nila," dedi Jakob, "Vetas Amca'ya neden bağıırıyorsun?"

Vetas genç kıza yine o yapmacık tebessümü etti.

Nila'nın hemen oracıkta bıçağını kapıp Vetas'ın üstüne atlamasını engelleyen tek şey Faye'in konuşması oldu.

"Oğlum nerede?"

Vetas'ın parmakları masada tıkırdadı. Dikkati Nila'dan Faye'e çevrildi. "Nila," dedi genç kıza bakmaksızın, "sanırım artık Jakob'u odasına götürsen iyi olacak."

"Tatlı yok mu, Vetas Amca?" diye sordu Jakob.

"Tabii ki var, çocuğum. Az sonra odana göndertirim. Şimdi git bakalım."

Nila'nın hâlâ bıçağı kapıp Vetas'a saldırısı vardı. Yine de düşünüp taşınarak, yeterince hızlı hareket edip edemeyeceğini merak ederek bekledi. "Jakob," deyip sandalyesinden kalktı ve elini uzattı. "Gel hadi."

Jakob'u üst kata çıkarıp odasına soktu ve birkaç oyuncağını ortalığa çıkarmasına yardım ettikten sonra kendi odasına geçti. Oradan da, en gıcırtılı döşeme tahtalarına basmamaya dikkat ederek çabucak koridora çıktı ve mutfığa inen hizmetçi merdivenine gitti. Merdivenin yarısına kadar inip kulağını duvara dayadı.

"... yanmış," diyordu Vetas, soğukkanlı bir üslupla. Aradaki duvar sesini boğuyordu. "On bir mezar varmış. Anlaşılan yangın hep-

sini yataklarında yakalamış. Kasabalılar geriye kemik ve küllerden başka bir şey kalmadığını iddia etmişler.”

Yüksek bir hıçkırık Nila’yı irkiltti. Bunu kısık bir ağlama sesi izledi. Faye.

Vetas kadının tepkisini fark etmemişçesine sözlerini sürdürdü. “Gidip bizzat araştırarak zamanım yok ama görünüşe bakılırsa çocuklarının hepsi ölmüş.”

“Oğlum nerede?” diye bilmek istedi Faye. Ağlamayı kesip birkaç defa burnunu çekti.

“Ayrıca, kocanın Tamas tarafından hapse atıldığına yönelik güvenilir bir rapor aldım. Öyle görünüyor ki şantajı uğradığını itiraf etmiş ve feldmareşal onu vatana ihanet suçuyla idam ettirmeyi planlıyormuş.” Vetas hava durumundan bahsedercesine duygusuz bir tavırla devam etti. “Samurdişi’ndeki irtibatlarım az ama bir haftaya kalmadan daha ayrıntılı bilgi edinebileceğimi sanıyorum.”

“Oğlum,” biri yumruğunu indirmişçesine masa sarsıldı, “nerede?”

“Kocanın tutuklanmasıyla birlikte sana ve oğluna artık ihtiyacım kalmadı,” dedi Vetas. “Seni bir iki hafta daha burada tutacağım ama oğlunu Kez’e sattım. Ülkeden gizlice çıkarılıp—”

Ani bir çığlık, sonrasında da bir şangırtı koptu. Duvarlar bir defa sarsıldı ve ardından sessizlik çöktü. Nila nefesini tuttu. Faye acaba Vetas’a saldırmış mıydı? Başarılı olmuş muydu?

Sessizlik uzadıkça uzadı. Nila birinin yemek odasında derin derin nefes aldığını duyabiliyordu.

“Bak bu,” dedi Vetas, “hiç de akıllıca değildi.” Yemek odasının kapısı açıldı ve Vetas adamlarından biriyle konuştu. “Onu aşağı götür. Az sonra gelirim.”

Yemek odasından ağır ayak sesleri yükseldi. Bunu yine bir boğuşmanın gürültüsü izledi.

“Seni geberteceğim, piç kurusu!” dedi Faye. “Gözlerini oyacağım! Dilini kopartacağım! İşim bittiğinde geriye senden hiçbir şey kalmayacak!” Faye küfürler ve çığlıklar ata ata yemek odasından çıkartılıp bodruma götürülürken sesi kısa süre sonra iyice boğuklaştı.

Nila birkaç dakika daha kulak kabarttı. Sonunda Vetas yemek odasından ayrıldı. Yumuşak, ölçülü ayak sesleri koridorda ilerledi ve bodrum kapısı açıldı. Nila hizmetçi merdiveninden mutfığa inmeden önce yüze kadar saydı.

Çabucak etrafına bakındı. Oraya geçen gelişinden beri mutfak

yeniden düzenlenmişti. Genç kız lavabonun önüne bir tabure çekti ve onun üstüne çıkıp yukarıdaki dolapları karıştırdı. Hiçbir şey bulamadı. Bıyık altından söverek tekrar aşağı indi. Aradığını lavabonun altında, çocukların erişebileceği bir yerde buldu.

Büyük kül suyu kavanozunu kapıp mutfak masasının üstüne koydu. Boş bir baharat kabı bulması uzun sürmedi. Kabın dibindeki baharat kalıntılarını üfleyerek boşalttı ve içine yarım bardak kül suyu döktü.

“Ne yapıyorsun?”

Kül suyu kavanozunu düşürmesine ramak kalan Nila başını kaldırıp baktı.

Kapı aralığında İmtiyazlı Dourford dikiliyor, uzun boyuyla ve İmtiyazlı eldivenleriyle her zamanki gibi heybetli gözüktüyordu. Evin bütün çalışanları arasında adamın asabi mizacından haberdardı.

“Biraz kül suyu alıyordum, lordum,” dedi Nila.

“Ne için?”

“Akşam yemeğinde yenime biraz sos bulaştı.” Nila adamın yakından bakmayacağını umarak elbisesinin yenlerinden birini gösterdi. “Leke kalmadan önce yıkamak istedim.”

“Lord Vetas artık çamaşır yıkamayacağını açıkça belirtti sanıyordum.”

“Altı üstü ufacık bir leke, lordum.” Nila utangaç olduğunu umduğu bir tarzda gülümsedi ve dekoltesini vurgulamak için omuzlarını öne çıkararak göğüslerini sıktı. “Hizmetçileri rahatsız etmek istemedim.”

Dourford’un bakışları kızın göğüslerinde oyalandı. “Pekâlâ. Ama oğlanın uyuduğundan emin ol. O kahrolası cadaloz bu gece layığını bulacak ve ağzını kapalı tutmak zor olacak.” Dourford yarım somun ekmek bulana kadar dolapları eşeledi ve düşünceli bir edayla lokmasını çiğneyerek oradan ayrıldı.

Nila kül suyu kavanozunu yerine koydu ve baharat kabını elbisesinin cebine sıkıştırdı. Odasına dönerken Vetas ile Dourford’u aynı anda zehirlemenin ne kadar zor olacağını düşünüyordu.

BÖLÜM

17



Fayton evine çıkan uzun banliyö sokağına girerken Adamat temkinliydi.

Oraya neredeyse iki aydır –Vetas’a Feldmareşal Tamas’ın Başpiskos Charlemund’u tutuklamaya gittiğini söylediği günden beri– uğramamıştı. Adamat o gün Vetas’ı kandırmak zorunda kalmış, yine de Tamas ölümden zor kurtulmuştu. Vetas muhakkak Adamat’i ele geçirmek istiyor olmalıydı, ölü veya diri.

Adamat evinin gözetlendiğine bahse girmeye hazırды.

Gözünü sokakta tutarak evine yaklaştı. Ortalıkta şüpheli biri, pencere önlerinde gezinerek evine aşırı ilgi gösteren bir suret yoktu. Yaya trafiğı kentin bu kısmında asgari olup çarşıya inen bir aileden ve güneşli havada gezintiye çıkmış yaşlı bir adamdan ibaretti.

Fayton onunkinden üç ev aşağıda durdu. Adamat cebindeki kısa namlulu tabancayı kontrol etti. Dolu ve ateşe hazırды.

Ceketinin yakasını kaldırarak yüzünü örttü, şapkasını aşağıya çekti ve sokağı ayak bastı. Sürücüye birkaç krana verdi ve bastonunu bir elinde sıkıca tutarak ihtiyatlı adımlarla evine yöneldi.

Tıpkı bıraktığı gibi panjurlar kapalı, jaluziler çekiliydi. Adamat bir şeyler kurcalanmış mı diye evinin ön tarafını gözden geçirdi. Hiçbir ize rastlamadı.

İki ev arasındaki geçidin kapısını açıp arka bahçesine gitti. Kısa bir incelemenin ardından yine sıradışı bir şey bulamadı. Birkaç dakika boyunca evi tekrar tekrar gözden geçirerek bekledi. Kilitte yeni çizikler, bahçede ayak izleri yoktu.

Vetas'ın nezdinde düşündüğü kadar önemli olmadığı ihtimali yavaş yavaş kafasına dank etti. Lord Vetas efendisi Lord Claremonte adına büyük bir dalavere çevirmekteydi. Adamat'ın bir önemi kalmış mıydı ki? Ne de olsa, Vetas'ın bildiği kadarıyla Tamas onu vatana ihanet suçuyla sessiz sedasız idam ettirmişti. Ya Vetas onu büsbütün gözden çıkardıysa? Belki Faye ile Josep çoktan öldürülmüşler, bir yerlerde sığ bir mezara gömülmüşlerdi.

Adamat yumruklarını açıp kapadı. Hayır. Böyle düşünemezdi. Faye yaşıyordu. Vetas onu halen esir tutuyordu. Ve Adamat ne yapıp edip karısını geri alacaktı.

Arka kapının kilidini açıp eve girdi. Gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Pencereler kapalı olduğundan odalar sıcak ve boğucuydu fakat içerisi hâlâ eski ahşap, kitap, toz ve Faye'in yaktığı tütsülerden kalma hafif bir lavanta kokusunu taşıyordu. Adamat tabancasını çekti ve her bir odayı dikkatle aradı.

Her şey bıraktığı gibiydi: Lord Vetas'ın adamlarından birinin kanepeye ve haliya bulaştırdığı kan lekeleri; tavanda, koridorda ve zeminde birer mermi deliği; Siyah Sokak Berberleri'yle ettiği kavgadan kalma onarılmamış hasarlar.

Adamat bir elinde tabancası, diğerinde bastonuyla ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Berberler ona burada saldırmışlardı. Sou-Smith'in kanı koyu renk ceviz basamaklarda neredeyse kapkaraydı.

Üst katta kimse yoktu. Birinin eşyalarını karıştırdığına veya evin içinde arama yaptığına dair bir iz yoktu.

Adamat iç geçirip tabancayı indirdi. Neredeyse hüsrana uğrayacaktı. Sanki Lord Vetas onu tamamen unutmuştu.

Bastonunu ön kapının yanındaki şemsiyeliğe koyup mutfığa yollandı. Kilerde fasulye konservesi veya başka bir şeyler olabilir. Karnını doyurur, sonra bir kürek bulup...

Bir şey hızla köşeyi dönüp burnuna inerken Adamat yeterince hızlı tepki veremedi. Yüzü acıya boğuldu ve ansızın kendini gözyaşları arasında tavana bakarken buldu.

Biri tepesine dikildi. Ceketinin klapalarından kavranarak yerden kaldırıldı ve hemen sonra duvara çarpıldı. Ağız dolusu kan yutan Adamat burnundan nefes almaya çalışınca bir inilti çıkardı.

Güçlü kuvvetli iki kol onu duvara dayalı tuttu. Adamat kollara birkaç kez etkisizce vurdu, sonra ellerini kaldırıp gözlerini sildi. Yanaklarında ve gömleğinde is lekeleri bulunan bir adamla yüz yüze geldi. Adamı tanıdı, Lord Vetas'ın haydutlarından biriydi.

Adamat genzini temizledi ve sakın bir üslupla konuşmaya çalıştı. “Adın Kale’di, değil mi?”

“Doğru.” Kömür küreyicinin ağzı eğrildi. “Seni uzun zamandır bekliyordum.”

Adamat’ın başı şiddetle ağrıyordu. Burnu kırılmış olmalıydı. Berbat görüldüğü muhakkaktı. Bir hafta içinde ikinci bir takım elbise daha mahvolmuştu.

“Lord Vetas seninle laflamak istiyor,” dedi Kale. “Ses çıkarmadan benimle gel, yoksa dişlerini dökmeye başlarım.”

Bu herif de nereden çıkmıştı? Adamat evi baştan aşağı kontrol etmişti. Haydut kilerde gizlenmiş olmalıydı. Peki suratına neyle vurmuştu? Bir sopayla mı?

“Tabii,” dedi Adamat.

Kale’in elleri gevşedi. Adamat ayakları yere değene kadar duvardan aşağı kaydığını hissetti. Karşısındaki adam hızlıydı. Ve de kuvvetli. Ah be, Adamat şimdi Sou-Smith’in burada olması için neler vermezdi.

“Üstünü başını temizle,” dedi Kale. Adamat’ın ceketini bıraktı.

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hisseden Adamat yere yığıldı ve sert bir şeyin üstüne denk geldi. Sertlik göğsünün hemen altındaydı –tabancası. Parmaklarını körü körüne silahın kabzasına sardı.

Sırtında güçlü bir el hissetti. “İyiyim,” dedi Adamat. “Sadece canım yanıyor. Yatak odamdan yeni bir gömlek alayım yeter. Sonra seninle gelirim. Karşı koymam.” Kelimeleri gurultulu ve genizsiydi.

Biraz zorlanarak ayağa kalktı. Of, yüzündeki acı çok fenaydı. Bunu uyuşturmak için üç parmak viskiden fazlası gerekecekti. Koridorda üç adım ilerledi, tabancayı kaldırırken arkasına döndü ve tetiği çekti.

Silah sesi başını –her nasılsa– daha beter ağrıttı.

Kale önce tabancayı, sonra Adamat’ı süzdü.

Adamat önce tabancaya, ardından Kale’a baktı. Sonra da zemine.

Mermi yerdeydi. Tabancayı düşürdüğünde namludan çıkmış olmalıydı.

Kale aralarındaki mesafeyi iki uzun adımda aştı ve Adamat’ın eline vurarak tabancayı düşürttü. Onu boğazından tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve ön kapıya çarptı. Darbenin şiddetiyle duvarlar sarsıldı.

Adamat nefes almaya uğraştı. Tekme savurdu. Yumruk attı. Yaptığı hiçbir şey Kale’in tutuşunu gevşetmedi.

“İşte bu sana bir başparmağa patlayacak,” dedi haydut.

Adamat sağ eliyle duvarı yokladı. Bir şey yapması lazımdı. Bir şey...

Elinin şemsiyelikte duran bastonunun başına dokunduğunu hissetti. Bastonu tutabildiği kadar aşağıdan tuttu, kaldırdı ve Kale'in şakağına vurdu.

Kale onu bırakıp yanlamasına sendeledi. Adamat tek koluyla haydudu itti ve bastonu elinden geldiği kadar sertçe savurdu.

Kömür küreyici sendeleyerek ondan uzaklaşırken bile darbeyi tek eliyle karşıladı. Bastonun ucunu tutup asıldı.

Adamat kendini bir çekişmenin içinde buldu. Kale yeniden asılarak onu devirecek gibi oldu. Kömür küreyicinin gözlerinin kısıldığını gören Adamat, gelecek sefere bastonu tutamayacağını anladı.

O da bunun üzerine bastonun başını çevirdi. Hafif bir tıkırtı çıktı.

Kale bastona sertçe asıldı. Asılmasıyla birlikte yere yuvarlandı ve elindeki baston gövdesine şaşkın gözlerle bakakaldı.

Adamat baston-kılıcı öne uzatarak kendini ileri attı ve kısa yalını Kale'in karnına sapladı. Metali geriye çekip tekrar tekrar batırdı. Son saplayışın ardından yana devriliş Kale'a baktı.

Kömür küreyici o bakışlara aynı şekilde karşılık verdi. Kollarıyla karnını kapatarak acıyla inledi.

"Öğrenecek," dedi Kale. "Lord Vetas geri geldiğini öğrenecek ve karını öldürecek."

Adamat doğrulup oturdu ve baston-kılıcı ona doğrulttu. "Karım hâlâ yaşıyor mu?"

Kale cevap vermedi.

"Ya Josep? Oğlum?"

"Bana bir doktor getir," dedi Kale. "Acele edersen sana oğlundan bahsederim."

"Yan komşum doktordur. Ne söyleyeceksen söyle. Ben de onu çağırayım."

Kale uzun, ızdıraplı bir soluk verdi. "Oğlun... oğlun gitti. Onu alıp götürdüler. Nereye bilmiyorum. Karın hâlâ orada. O..."

"O ne?"

"Doktor getir."

"Konuş." Adamat'ın başındaki ağrı zirve yaptı. Acısı katlanılmazdı ve hem gömleğinin hem de ceketinin ne denli ıslandığına bakılırsa burnundan epey kan kaybetmiş olmalıydı.

"Vetas... öğrenecek. Tamas'ın seni yakalatmış olabileceğini düşündü. Tutuklandığını veya vurulduğunu... Ama artık yaşadığını öğrenecek."

Adamat dişlerini sıkı. “Cesedi bulmazlarsa öğrenemez.” Doğru düzgün bir hamle yapacak kadar kendine güvenmiyordu. Yine de baston-kılıcı Kale’in gözüne girdi ve ancak kafatasının arkasına çarpınca durdu. Adamat kılıcı çekip çıkardı ve cesedin seğırtilerinin geçmesini bekledikten sonra yalırını düşmanının ceketine sildi.

Beline kadar soyunup kanlı giysilerini cesedin üstüne attı. Evi gezerek kömür küreyicinin oraya uğradığına dair daha başka izler aradı, sonra da gidip tıraş aynasını buldu.

Sulanmış gözler ve kanlı bir surat aynadan ona baktı. Adamat kendini güçlkle tanıdı.

Burnu neredeyse başına göre dik duracak kadar kıvrılmıştı. Yüzünü yoklarken yaptığı her nazik dokunuşta çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Adamat ellerini burnunun iki yanına koydu ve aynada gözlerinin içine baktı. Ya şimdi ya asla.

Burnunu tutup düzeltti.

Ön kapıya inen yumrukların sesiyle kendine geldi. Yavaşça ayağa kalkıp aynaya baktı. Tüm kana ve sümüşe rağmen burnunun tekrar düz durduğunu gördü. Bunun şimdi bile kendisini yere yığılmaya teşvik eden dayanılmaz acıya değip değmediğini merak etmemek elinde değildi.

Titreyen ellerle tabancasını tekrar doldurması en az bir dakika sürdü. Horozu kaldırdığında ön kapıya gitti ve pencereden dışarı göz attı.

Kapıya vuran, komşularından biriydi. Yaşlılıktan kamburu çıkmış, başının üstüne alelacele bir şal atmış yaşlıca bir kadın. Adamat, hatırladığı kadarıyla kadının ismini bile bilmiyordu.

Kapıyı araladı.

Kadın onu görünce çığlık atacak gibi oldu.

“Evet?” dedi Adamat.

“İyi... iyi misiniz?” diye, titreyen bir sesle sordu kadın. “Silah sesi duyduğumu sandım. Beş dakika önce de korkunç bir çığlık geldi.”

“Silah sesi mi? Hayır, hayır. Silah falan yok. Görünüşüm için çok özür dilerim. Düşüp burnumu kırdım. Az önce onu düzeltiyordum. Duyduğunuz çığlık muhtemelen odur.”

Kadın Adamat’a bir tür hortlakmışçasına baktı. “İyi olduğunuzdan emin misiniz?”

“Sadece burnum kırıldı,” dedi Adamat, yüzünü işaret ederek. “Bir kazadır oldu.”

“Bari gidip bir doktor getireyim.”

“Hayır, lütfen,” dedi Adamat. “Az sonra kendim giderim. Boşuna yorulmayın.”

“Yok yok, ısrar ediyorum.”

“Madam!” Adamat elinden geldiğince kararlı bir ses tonu kullandı. Bu çabası sinüslerini titretti ve acıdan tekrar yere yığılacak gibi oldu. “Müsaade ederseniz gidip yararla ilgileneceğim. Kesinlikle, hiçbir koşulda, doktor çağırmanın.”

“Eğer eminseniz...”

Kahrolası işguzarlar. “Eminim. Yine de teşekkürler, madam.” Adamat kapıyı kapatıp holdeki karmaşayı gözden geçirdi. Her yer kan içindeydi. Kilim, zemin, duvarlar. Arkasındaki kapı bile.

Tüm bu kanı temizlemek Adamat’ın saatlerini ve Faye’in yedek çarşaflarının büyük bir bölümünü aldı. Adamat elini çabuk tuttu, Vetas’in başka bir haydudu her an gelebilirdi. Fakat evini temizlemek zorundaydı. Orada bulunduğuna dair en ufak bir iz bile bırakamazdı.

İşi bitince nihayet kendini de temizledi. Bir şişe dolusu şarap sayesinde, başındaki ağrı devamlı bir zonklamadan donuk bir uğultuya dönüştü. Hava kararmıştı. Adamat kömür küreyicinin cesedini kirli çarşaflara sardı ve sürükleyerek arka kapıdan dışarı çıkardı; bu sırada çarşafı ne maksatla kullandığını öğrendiği zaman Faye’in ne kadar kızacağını düşünüyordu.

Adamat’ın küçük arka bahçesinin köşesinde bir alet kulübesi, onun altında da ufak bir fayton kabininden daha geniş olmayan boş bir mahzen vardı. Adamat mahzene girdi ve aradığını bulana dek karanlıkta etrafını yokladı: zemindeki gevşek bir toprak tabakasından çıkıntı yapan bir ip. İpi tutup asılarak sağlam bir tahta kutuyu ortaya çıkardı.

Kutuyu bahçeye götürdü ve cesedi bırakmak için mahzene döndü. Bir süredir kimse uğramamış gibi göstermek için aletleri yeniden düzenledi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kutunun içinde Adamat ve Dostları Yayıncılık’ı kurma amacıyla aldığı borcun Palagyi’ye geçtiğini öğrendiği günden itibaren biriktirdiği her krana vardı. Adamat artık bankerlere güvenmiyordu. Borcunun Palagyi’ye satılmasından beri.

Toplam meblağ yirmi beş binin biraz altındaydı. Yani yeterli değildi. Hem de hiç.

Adamat evdeki tüm kan kalıntılarını temizleyerek birkaç saat

daha geçirdi, sonra da çocukların giysileriyle doldurduğu bir bavulu, para kutusunu, bastonunu ve tabancasını alıp bir fayton bulmak üzere sokağa çıktı.

Toprak istihkâmlarda sırtüstü yatan Taniel bulutlu göğe bakıyordu.

Devasa beyaz bulutlar gökyüzünde ağır ağır süzülüyor, kumsala çarpan bir dalganın köpüğü gibi kayıp gidiyordu. Bulutların orasında burasında grilikler göze çarpıyordu. Yağmur mu yağacaktı? Taniel yağmayacağını umuyordu. Yağarsa toprak setler çamura dönerdi ve her iki tarafın da barutu kullanılmaz hale gelirdi.

Taniel uzaklardaki Kez davullarının gumbürtüsünü duyabiliyordu. Ses sırtını verdiği serin ve sert toprağın çok uzağından gelir gibiydi. Adrolu komutanların bağrıışlarıysa daha yakındı. Taniel'in içinden onlara çenelerini kapamalarını söylemek geliyordu. Hatta ki her adam bugün büyük ihtimalle öleceğini biliyordu. Her adam Kezliler'in saldırılarında başarılı olacaklarını, tıpkı dün ve evvelsi gün yaptıkları gibi setleri ele geçireceklerini biliyordu.

Moral tükenmekle kalmamıştı; asılmış, vurulmuş, parçalanmış ve taşlık bir mezara gömülmüştü.

"Eee?" dedi Taniel.

Setin kenarından birkaç adım geride duran Albay Etan kılıcını sağa sola sallamakla ve diğer subaylar gibi boş yere güvence vermekle meşguldü. On İkinci Bombacılar'ın bir subayına yakışır şekilde, mor kuş tüylü, ayı postundan bir kasket takıyordu. Gözleri hâlâ setlerin epey ilerisinde bulunan fakat gitgide yaklaşan Kez piyadelerine çevriliydi.

"Geliyorlar," dedi.

Taniel bulutları taradı. "Vardıklarında beni uyandırın." Gözlerini yumdu.

Etan'ın bombacılarından bazıları onun bu sözüne güldü. Taniel kimlerin güldüğüne bakmak için gözlerini açtı ve onlara hafifçe sırtıttı. Ne kadar kolay gülümsediğine şaşırmmamak elinde değildi. Daha birkaç gün öncesine kadar böyle bir davranış çok yabancı gelirdi. Şimdiyse...

Gözüne Etan'ın arkasındaki Ka-poel ilişti. Genç kız dizlerini yuvarları çekmiş, çenesini eline dayamış vaziyette setin üstünde oturuyor ve Kez ilerleyişini seyrediyordu. Bombacıların -Adro ordusundaki

en kuvvetli, en cesur adamların– bile gözlerinde çaresiz, tedirgin bir bakış vardı. Cephede savaşmanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorlardı. Öte yandan Ka-poel'in bakışları düşünceli ve deliciydi. En ufak bir korku bile yoktu. Genç kız bir Fatrasta yaban kedisi kadar ölümcül duruyordu.

Acaba diğerlerinin görmediği ne görüyordu?

“Az kaldı,” dedi Etan. Vücudu gergindi ve kılıcını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Taniel, Kresimir'in nerede olduğunu merak etti. Tanrı neden kendini göstermemişti? Neden sihriyle onları darmadağın edip hepsini birden öldürmektense, ordusunun Adro savunmasını günbegün aşındırmasına izin veriyordu?

“İşte geldiler!”

Taniel tüfeğini iki eliyle birden kavradı. Zamanlaması mükemmel olmalıydı. Tereddüde yer yoktu. Mutlaka...

“Şimdi!”

Taniel göz ucuyla bir gölge seçer gibi oldu. Tüfeğini dimdik yukarı uzatarak, iki buçuk karışlık çeliği yerden sıçramış bir Zeballah'ın bacak arasına sapladı.

Tüfek dipçığının elleri arasında yan döndüğünü hissetti. Bağırarak Taniel daha sert iterek Zeballah'ı bir çeşit korkunç kupa gibi havaya kaldırdı, sonra da setin zeminine çarptı.

Demek ki bir Zeballah bile gafil avlanabilirdi. Gözleri kocaman açılmış, yüzünü bir panik ifadesi kaplamış olan yaratık birkaç saniye boyunca öylece kalakaldı. Ardından çırpınmaya başlayarak Taniel'in kışına soktuğu süngüyü çıkarmaya çalıştı.

Bir düzine bombacı süngülerle ve kılıçlarla Zeballah'ın üstüne çullandı. Kaşla göz arasında yaratıktan geriye kanlı bir et yığını kaldı. Taniel süngüsünü cesetten çıkardığı sırada Adro hattı ateş açtı.

“Kurtulun şundan,” dedi Etan. O ve bir çift adamı, ölü Zeballah'ı tutup setten aşağı attılar. Ceset aşağıdaki meydana yuvarlandı.

Yaklaşan Kezliler filintalardan açılan yaylım ateşi karşısında bocaladılar. Yüzlerce kişi yere yığıldı fakat Kez ordusunun geri kalanı onları ezip geçti. Kezliler süngülü filintalarını hazır konuma getirdiler ve koşarak hücumla kalktılar.

Taniel setten fırladığı gibi tüfeğini ateşledi ve bir Kez binbaşısını atından düşürdü.

Etan onun yanına geldi. “Seni tanımak zevkti, dostum,” dedi, gözünü Kez hücumundan ayırmaksızın.

“Bugün mağlup olmayacağız.” Taniel pamuk sarılı bir mermiyi tüfeğine tıktı, sonra da başparmağıyla bir barut kartuşu açtı. Kartuş-taki barutu tek seferde içine çekti ve elinin tersiyle burnunu kaşdı. “Bugün değil,” dedi, ardından sesini yükseltti. “Bugün mağlup olmayacağız!”

Taniel içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Neden mağlup ol-sunlardı? Neden gerisingeri dönüp kaçsınlardı? Kezliler’den üstün-düler. Adro ordusundan Dokuz’un dört bir yanında korkulurdu.

Bombacılara doğru döndü. “Siz Feldmareşal Tamas’ın adamları mısınız? Söyleyin, öyle misiniz?”

“Feldmareşal öldü,” dedi biri.

Taniel’in ağzından tükürükler saçıldı. “Öyle misiniz, değil misi-niz?”

“Ben feldmareşalin adamıyım!” Etan kılıcını kaldırdı. “Ölü ya da diri, hep öyle kalacağım!”

“Öyle misiniz?” diye bombacılara haykırdı Taniel.

“Evet!” diye hep bir ağızdan bağırان askerler filintalarını havaya kaldırdılar.

“Adro ordusu –Tamas’ın ordusu– mağlup olmaz. Borazan çaldı-ğında isterseniz kaçabilirsiniz.” Taniel bunu söylerken bombacıları işaret etti. “Oturup bekleyen o generallere koşabilir, Kezliler’in sizi sırtınızdan vurmalarına izin verebilirsiniz. Ama Kez ordusu pes ede-ne kadar ben burada kalacağım.”

“Ben de,” dedi Etan, süvari kılıcını savurarak.

“Ben de!” diye hep beraber haykırdı bombacılar.

Taniel tekrar Kez ordusuna doğru döndü. “Onları çukura yolla-yın!”

Babasının siması yırtık bir bayrak gibi Taniel’in gözlerinin önün-de canlandı. Vlora’yı, Sabon’u, Andriya’yı ve diğer tüm barut büyü-cülerini gördü. Yedinci’deki ve Dokuzuncu’daki dostlarını da. Sonra hepsi birden kayboldu. Taniel bacaklarının kendisini setin üstünden taşıdığını ve dosdoğru Kez piyadelerinin ortasına götürdüğünü his-sederken dünya kırmızıya boyandı.

Filinta takırtıları ve top patlamaları hücum eden piyadelerin gümbürtüsü arasında yitip gitti. Taniel bir Kez askerine süngüsü-nü sapladı, ardından tüfeğinin dipçliğini bir diğerinkiyle çakıştırdı. Sert bir itişle askeri geri geri sendeletti.

Bir subay kılıcı gözünün hemen altından yanağını biçti. Taniel yalını hissetti fakat barut transındayken, damarlarında o kadar çok

adrenalin dolaşırken acı uzak bir kavramdı. Tüfeğini subayın çenesine çarptı, sonra da bir piyadeyi şişledi.

Etrafı Kezliler'le sarılıydı ve Taniel ani bir paniğe kapıldı. Ne kadar hızlı veya güçlü olursa olsun tıpkı bombacılarla beraber parçalandığı o Zebellah gibi sırf sayı üstünlüğüyle yenilebilirdi.

Kalbini hedefleyen bir süngü gördü. Omuzlarını indirdi ve sivri ucun ceketine takıldığını, kumaşı yırtıp geçtiğini hissetti. Yumruğunu askerin suratına indirdi.

Sonra, bir de baktı ki yalnız değildi. Ayı postu kasketleriyle ve kırmızı manşetli ceketleriyle Adro bombacıları yanındaydı. Kez tarruzunu geri püskürtmek için filintaları hazırda.

"İt!" O şamatanın arasında Etan'ın sesi yükseldi. "Yürü! Sapla! İt! Yürü! Sapla!"

Kez piyadeleri gözlerini karartarak kendilerini ileri atarlarken On İkinci Bombacılar aynı anda hareket ediyorlardı. Tugayın her askeri devasa cüssesi sebebiyle seçilmiş ve düşmana tereddütsüz karşı koyacak şekilde eğitilmişti. Taniel'in peşinden toprak seti aşmışlardı ve şimdi de adım adım ilerleyerek süngülerini işletiyorlar, Kez piyadelerini hasada çıkmış çiftçiler misali biçiyorlardı.

Taniel kendini bombacı hattına girmeye zorladı ve onların ritmine ayak uydurdu. Kez piyadelerinin önlerinde eriyip gittiğini görmek onu şaşırttı. Taniel gücü bilirdi. Hızı bilirdi. Fakat birlikte çalışan bombacıların katıksız kuvveti onu hayrete düşürdü. Düşmanı önüne katan grubun ritmini göğsünde hissedebiliyordu.

Bir Kez askeri hattın üstünden aştı ve Taniel'e çarparak onu geriye savurdu. Bombacılar açılan gediği hiç gecikmeden kapattılar. Askerle boğuşan Taniel adamı yere düşürdü ve çizmesini düşmanın boğazına bastırdı. Hatta şöyle bir baktı ve...

Göz ucuyla, bir Zebellah'ın bombacıları darmadağın ettiğini gördü. Adro'nun en iri ve kuvvetli askerleri bile hattı delen yaratığın karşısında birer oyuncak gibi etrafa saçılıyordu.

Başka bir Zebellah da Adro hattına daldı. Kaşı patlayan Albay Etan geri geri sendeledi. Kendini çabucak toparlayan adam ağır süvari kılıcını savurarak Zebellah'ın elini bilekten kesti. Zebellah kendini ileri attı ve Etan'ı boğazından kavradı. Yüz seksen kiloluk albayı havaya kaldırdı ve fare yakalamış bir köpek gibi onu gibi sarstı.

Bir borazan çaldı.

Ricat.

Taniel'in öfkeden gözü döndü. Hayır. Geri çekilmeyecekti. Zafer kazanmadan bu meydanı terk etmeyecekti.

Çizmesinin altındaki askeri çoktan unutmuş olan Taniel hırladı. Şoka giren Etan'ın gözlerinin geriye yuvarlandığını görebiliyordu. Süngüsü dümdüz ileri bakacak şekilde tüfeğini doğrulttu ve hücum etti.

Bir şey ona yandan çarptı. Taniel'in ayakları yerden kesildi. Bir iki saniyelğine havada kontrolsüzce takla atarken kalbi hop etti, sonra bir piyadenin cesedine çarpıp sekti. Darbenin şiddetiyle tüfeği ellerinden kaydı. Tekrar ayağa kalktığına silahsızdı.

Tepki verecek zaman yoktu. Bu yeni Zebellah çok hızlıydı. Suratına inen ağır bir yumruk onu fırlıdak gibi döndürdü.

Taniel başka bir darbeye hazırlanarak doğruldu. O sırada zihnen azıcık baruta dokundu. Hiçbir şey olmadı. Bu seferki bir Kara Zebellah'tı.

Beklediği darbe gelmedi, çünkü Zebellah çırpınarak sırtındaki Ka-poel'i atmaya çalışıyordu. Ka-poel şişlerinden birini neredeyse boylu boyunca yaratığın omzundaki etli kısma saplamıştı ve şimdi ona sımsıkı tutunuyordu. Zeballah'ın omuriliğini birkaç santimle ısıkalamıştı ve şiş, yaratığı kudurtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Taniel çizmesindeki bıçağı çekti. Tam omuzlarını kasarak atlamaya hazırlanırken Zebellah dondu kaldı. Yaratık öne yalpalayıp dizlerinin üstüne düştü. Ka-poel şişini soğukkanlılıkla çekip çıkardı ve Zeballah'ın yanından uzaklaştı. Yüzünde hırçın bir tebessüm, elindeyse yarım kalmış bir balmumu bebek vardı. Parmakları harıl harıl çalışarak bebeği tamamladı.

Ayağa kalkan Zebellah sallanmayı, yalpalamayı sürdürdü. Yanlamasına sendeledi, sonra ansızın yerinden fırlayıp Kez hattına doğru koştu.

Bombacıların belki yarısı halen ayaktaydı. Kurdukları hat bozulup dağılmıştı ve her geçen saniye Kez piyadeleri karşısında daha da çok adam kaybediyorlardı. Zebellah tek bir sıçrayışla onların üstünden aştı ve Kezliler'in arasına indi.

Piyadelerin çoğu ona aldırış etmedi. Ne de olsa Zebellahlar'a alışkındılar. Ne zaman ki bu Zebellah yerden bir süvari kılıcı aldı ve Kez saflarını doğramaya başladı, işte o zaman dehşet dalga dalga yayıldı.

Panik elle tutulacak kadar yoğundu. Taniel Kezliler'in çılgınlık atarak Zebellah'tan bucak bucak kaçmalarını seyretti. Bazıları kalıp

dövüşmeyi denedi. Hatta bazıları ona saldırdı. Bir süngü Zebellah'ı boynundan şişledi. Yaratık çelik süngüyü filintanın ucundan kırdı ve savaşmayı sürdürdü. Kez ordusu bocalamaya başladı.

Taniel'in Adro ordusuna dehşet saçan Zebellahlar'ı yakın dövüşte öldürdüğü olmuştı. Ve şimdi Ka-poel içlerinden birini Kezliler'in üstüne salmıştı. Genç adamın ayak uçlarından başlayan bir heyecan dalgası parmaklarına kadar yayıldı. Acaba ne olup çıkmıştı da böyle amansız bir canavarla kapışabiliyordu?

"Toplanın!" Tüfegini başının üstüne kaldırdı. "Toplanın!" diye, bombacıların geri çekilmeleri için yükseldikçe yükselen borazan seslerinin arasından bağırdı. "Borazanları boş verin. Savaşın!"

Kezliler dağılmaya başladılar. Trampetlerinden hiçbiri ricat çalınmadı ama yine de kaçtılar. Savaş meydanında kalan birkaç Zebellah'a nihayet baskın gelindi ve hepsi de acımasızca katledildi. Kezliler'den bazıları silahlarını yere attılar ve diz çökerek teslim oldular.

Ka-poel'in kontrol ettiği Zebellah düşman askerlerini neredeyse kamplarına kadar kovaladı. Onu etkisiz hale getirmek için bir düzine daha Zebellah toplandı.

Gözleri neşeyle ışıldayan, ellerindeki balmumu bebek kıpırdayıp seğiren Ka-poel'in dudakları sessiz bir kahkahayla aralandı.

Zebellah dövüşü bırakmadı. Sapladı, ateş etti, kesti. Devrilmek bilmedi.

Ve sonra Ka-poel bebeği kaldırdı ve başparmağıyla kafasına bastırdı.

Zebellah yığılıp kaldı.

Taniel, Ka-poel'a ağız bir karışık açık bakakaldı. Bu gencecik kız, kısa bir süre evvel büyük bir samimiyetle kucağına oturan bu genç kadın nasıl olur da bir gün tıpkı bir çocuk gibi kollarında uyuyakalıyor, ertesi günse kindar bir tanrıça misali savaş meydanında terör estirebiliyordu?

Ka-poel onun bakışlarını sezinlemişçesine döndü ve utangaç bir tebessüm etti. Bir anda yine Taniel'in Fatrasta bataklıklarındaki toprak bir kulübeden kurtardığı o küçük kız olup çıkmıştı.

Taniel onun yanına koşmak, onu tutup bu çılgınlıktan uzaklaştırmak, başına bir şey gelmemesini garantilemek istedi. Fakat Pole artık onun koruması altında değildi. Kresim Kurga'dan sonra işler değişmişti. Taniel genç kızın gerçekte kim –veya ne– olduğunun daha yeni yeni anlaşıldığı gibi bir hisse kapılıyordu.

Taniel kendi yaralarını boş verip Albay Etan'ı aramaya koyuldu.

Bombacıyı ölü bir Zeballah'ın altında buldu. Cesedi yuvarlayarak itti. Etan'ın hâlâ nefes aldığını görmek yüreğine su serpti. Fakat albayın bakışlarına derin bir panik hakimdi.

“Bacaklarımı kıpırdatamıyorum,” dedi Etan.

Kendi içini de aynı panığın kaplamaya başladığını hisseden Taniel albayın yanına diz çöktü. “Her şey yolunda,” dedi. “Seni bir cerraha gösteririz.”

“Bacaklarımı hissetmiyorum!” Etan onun kolunu tutup derin bir nefes aldı. Taniel kıpırdamaya çalışan adamın gayretini yüzünde görebiliyordu. “Onları hissetmiyorum!”

Taniel'in yüreği sızladı. Etan tanıdığı en kuvvetli insanlardan biriydi. Savaşta ölmek de bir şeydi ama sakat kalmak...

“Bir cerrah bulun!” diye bağırdı Taniel. “Ve şu kahrolası borazanları susturun. Kazandık işte, lanet olasıcalar!”

Etan kendini bırakır gibi gözüktü. “Kazandık mı?”

“Kazandık.” Taniel savaş meydanına bakındı. Destek verme amacıyla Adro tarafından koş a koş gelen askerleri görebiliyordu. Aralarında cerrah yoksa gidip birilerini boğazlayacaktı.

“Tuttun,” dedi Etan. “Hattı tuttun.”

“Hayır. Sen tuttun. Sen ve bombacıların.”

“Sensiz yapamazdık.” Etan artık gözlerini hızla kırıştırıyordu. Taniel albayın üstünde bir yara aradı. Etan onun ceket yenini öyle sıkı kavradı ki parmakları bembeyaz kesildi. Yüzü acıyla kasılmıştı. “Benim çocukların sana nasıl baktıklarını gördüm. Çukura kadar peşinden gelmeye hazırıldılar. Aynı Tamas gibi. Baban gibi.”

“Böyle boktan laflar etme,” dedi Taniel. Yanaklarında sıcak göz yaşları hissetti. “O ihtiyar pezevenge benzer bir tarafım yok.”

“Taniel, bunu kazanacağına söz ver. Bu savaşı bitireceğine, bunun Adro'nun son zaferi olmayacağına söz ver.”

“Söz vermeye gerek yok,” dedi Taniel. “Ölmüyorsun.”

Etan onu iyice yakınına çekti. “Kahrolası bacaklarımı hissetmiyorum. Bunun ne anlama geldiğinin farkındayım, göt herif. Ömrüm boyunca başka bir savaş meydanı görmeyeceğim. O yüzden bunu kazanacağına dair bana söz ver.”

“Kazanabilir miyim bilmiyorum,” dedi Taniel.

Etan ona bir tokat attı. Darbenin şiddetiyle Taniel'in yanağı âdeta alev aldı. “Söz ver.” Bir diğer sert tokat Taniel'i neredeyse gerisingeri döndürdü. Etan bacaklarını kıpırdatmadan yerde yatarken bile çok güçlüydü. “Söz ver!”

Bir kadın –cerrahlardan biri– kendini onun öteki tarafına attı ve çatık kaşlarla albayı baştan aşağı süzdü. “Yara nerede?”

“Belim kırıldı,” dedi Etan. Konuşurken sesi çatladı. Taniel’in gözünün içine baktı. “Bana söz ver.”

“Hayır.”

Etan’ın gözleri yaşlarla ıslı ıslıldı. “Korkak herif. Ölüyor olsaydım söz verirdin. Çünkü o zaman bana hesap vermen gerekmezdi. Ama ölmüyorum ve sen de söz vermiyorsun. Kahrolası korkak.”

Taniel yüzünü öteye çevirdi. Etan’ın doğru söylediğini biliyordu.

Etan’ı kampa geri götürmek için bir araba getirdiler. Onu üstü kapalı ambulanstaki dört sedyeden birine yatırdılar. Etan giderken Taniel’e bakmadı. Taniel de ambulansa eşlik etmedi.

Kez saldırısını yerle bir etmişlerdi. Muhtemelen düşman askerlerinden bin kişi ölmüştü. Onun iki katı kadar yaralı, birkaç yüz de esir vardı. Taniel ancak bir süre sonra etrafının askerlerle çevrili olduğunu fark etti. On İkinci Bombacılar. İçlerinden en ufağı ondan bir karış daha uzun boyluydu. Taniel çatışmada kaçının öldüğünü merak etti. Kayıpları sarsıcı olmalıydı.

İçlerinden biri ona yaklaştı. Taniel dönüp gitmeyi düşündü. Aralarından geçip kampa yollanabilirdi. Acaba az önceki konuşmayı dinlemişler miydi? Albaylarının Taniel’e korkak dediğini duymuşlar mıydı?

Tıknaz bombacı bir elinde ayı postu kasketini tutuyordu. Boş olan diğer eli sıkılıydı. Taniel çenesini kaldırdı ve yumruk yemeyi bekledi.

“Komutanım,” dedi bombacı.

“Durma. Hak ettim.”

Bombacının akli karışmış gibiydi. Başını eğerek yumruğuna baktı, sonra parmaklarını açtı. “Komutanım, korkak falan değilsin. Albay... Hiçbir adam o hale düşmek istemez. Söylediği şeyler... Sen bir korkak değilsin. Kez tugayına tek başına hücum etmeni seyrettik. Şunu bilmeni isterim: Her ne olursa olsun, bir şeye ihtiyaç duyarsan söyle yeter. Beni yanında bulacaksın. Arkadaşlarımın da aynı şeyi yapacaklarından eminim.”

Kalabalık toplu halde kafa salladı. Sonra bombacılar kampa doğru bitkin adımlarla uzaklaştılar.

Taniel birkaç dakika savaş meydanında yapayalnız dikilerek cerrahların ölüleri ve yaralıları oradan götürmelerini izledi. Arkasında birini hissetti. Dönüp bakmasına gerek yoktu. Ka-poel.

Ceketinin yeniyle yüzündeki yaşları sildi. “Kurcalayacak cesetlerin falan yok mu?” diye sordu.

Genç kız onun elini tuttu. Taniel elini çekip kurtarmak istedi ama yapamadı.

Yaşayanların, ölenlerin ve can çekişenlerin kanları birbirine karışarak Adro toprağını kızıl bir denize çevirirken beraber sessizce dikildiler. Taniel kızın elini kaldırdı. Yaptığı hareket fevri ve aniydi. Daha sonra o davranışına neyin sebep olduğunu merak edecekti. Her halükârda, kızın elini dudaklarına sıkıca bastırdı.

“Bunu sona erdireceğim,” dedi. “Kresimir’i öldüreceğim. Temelli. Onun kanına mı ihtiyacın var? Ölmem gerekse bile sana o kanı bulacağım.”

Göz ucuyla kızın başını hafifçe iki yana salladığını gördü.

Ka-poel uyarıda bulunmadan önüne geçti, bir elini genç adamın başının arkasına doladı ve onu kendine doğru çekip sıcak dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Dokunuşuyla Taniel’in damarları âdeta tutuştu. Nihayet geri çekildiğinde Taniel’in soluğu kesilmişti. Dizleri üstüne düşme dürtüsüne direnerek, kendi kendine onu bu kadar takatsiz kılan şeyin kan kaybı olduğunu söyledi.

Sonra o an geride kaldı. Her zamanki sessizliğiyle işine bakan Ka-poel ölü bir Adro askerinin üstüne eğildi.

Afallamış haldeki Taniel, Kez hattının çok gerilerindeki bir şey dikkatini çekene kadar dakikalarca kızı seyretti. Sonra, bir anda yine bir asker olup çıktı: tetikte, uyanık, düşmandan gelecek yeni tehditleri savuşturmaya hazır.

Kez askerleri Budwiel şehir surlarının hemen kuzeyindeki kampalarında göğe bir şey dikiyorlardı. Taniel’in onu bu mesafeden görebilmesi için en az sekiz katlı bir bina yüksekliğinde olmalıydı. Taniel azıcık barut çekerek gözlerini keskinleştirdi.

Gördüğü şey dev bir ağaç gövdesinden yontulmuş benzeyen koskoca bir direkti. Askerler ve esirler direğin dibinde çalışıyorlar, arkasına yelpaze şeklinde yayılarak tepeye bağlanmış upuzun halatlara asılıyorlardı. Direk kalktıkça kalktı, sonra ansızın beş altı metre birden aşağıya –muhtemelen toprağa kazılmış bir oyuga– düştü ve dimdik durdu.

Taniel kaşlarını çatı. Direğin yan tarafında bir şey görür gibi oluyordu. Bir insan mı?

Barutla keskinleşen gözlerini daha da odakladı. Evet. Görünüşe bakılırsa bir kadındı. Çırılçıplak soyulup bileklerinden direğe çivilenmiş, beline ip sarılarak sabitlenmişti. Elleri kesikti.

Taniel şaşkına döndü. Kadın oraya uyarı amacıyla asılan bir tür hain miydi? Kopuk elleri bir İmtiyazlı olduğunu ima eder gibiydi. Nasıl bir...

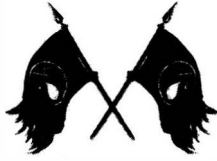
Kadın kıpırdadı. Çukur adına, hayattaydı.

Kadın başını kaldırınca Taniel'in kanı buz kesti. Onu tanıyordu. Onunla kutsal şehir Kresim Kurga'da kapışmış, Kresimir'i çağırmasına engel olmak için uğraşmıştı.

Direkteki kadın Julene'di.

BÖLÜM

18



Tamas gece izcilerinin dönüşünü beklerken kamp bozan askerlerinin tanıdık seslerini dinliyordu.

Bu sabah keyifli bir gevezelik –Budwiel’in düşüşünden beri yaptıkları iki haftalık yürüyüşte bulunmayan bir neşe– mevcuttu. Uzakta biri güldü. Başka hiçbir şey, tok bir karın kadar insanın moralini düzeltemezdi. Buna bir de Kez öncü koluna karşı kazanılan zafer eklenince, Tamas neredeyse adamlarının mutlu olduklarını düşünecekti.

Neredeyse.

Tamas at yemekten hazzetmezdi. Bu ona Gurla’daki zor zamanları, açlığı, hastalığı ve çöl sıcakını; canlı kalabilmek için nasıl kendi atlarını kestiklerini hatırlatırdı. At eti biraz tatlı olup sığırdan daha sertti. Bilhassa süvari atlarının eti genellikle zor çiğnenirdi.

Yine de en azından artık karnı guruldamıyordu.

“Ne var, asker?”

Vlora yemek ateşinin öteki tarafında esas duruşta bekliyordu. Kadın bir selam çaktı.

“Kezliler tespit edildi, komutanım. Beyaz bayrak altında yaklaşıyorlar.”

Tamas ateşe bir parça yağ atıp cızırdamasını seyretti. Ayağa kalktı ve ellerini zaten kirli olan mendiline sildi. Karşılaştıkları bir diğer sorun da buydu, kamp sivilleri olmadığı için çamaşırcıları da yoktu. Tamas’ın her iki üniforması da pislik ve leke içindeydi. Ayrıca bir foseptik çukuru gibi kokuyordu.

Kendi çamaşırını yıkamak mı, Adom esirgesin, dedi küçük bir ses, zihninin gerisinde bir yerden. Tamas hafifçe güldü.

“Komutanım?” diye sordu Vlora.

“Yok bir şey, asker. Onları kampın sınırında karşılarım. Olem!”

“Geliyorum, komutanım.”

Olem ve onun Tüfekçilerinden oluşan küçük bir muhafız grubu Tamas’a katıldı. Artçı muhafız olarak konuşlanmış olan Dokuzuncu Tugay dahilinde son çadırlar da dürülüp sırt çantalarına tıkılıyor ve yemek ateşleri söndürülüyordu. Askerler yirmi dakika içinde yola koyulacaklardı. Yedinci’nin öncü unsurları daha şimdiden yolun neredeyse bir kilometre aşağısındaydı.

Tamas bir araba sırasının yanından geçti. Onları Hune Dora’nın terk edilmiş harabelerinden toplamışlardı. Kasaları yaralıların kanyıyla kaplıydı ve on adım uzaktan bile ölüm gibi kokuyorlardı. Bugün, son iki günü sağ atlatan yaralıları taşıyacaktı.

“Şunları yıkat,” dedi Olem’e. “Hatta yıkanmanın zorunlu olmasını istiyorum. Bu korularda bol bol dağ akıntısı var. İzçilerle beraber bir düzen kurun. Denk geldiğimiz her derede elli adam durup yıkanın. Kendimize bakmazsak kampı hastalık saracak.”

“Emredersin, komutanım.” Olem toz toprak içindeki üniformasını silkeledi. “Şahsen biraz temizliğe hayır demem.”

Adro kampının sınırlarından çıkarak artçı nöbetçileri geride bıraktılar. Ötedeki orman tenhaydı, yegâne sesler lakırdayan sincaplardan ve şakıyan kuşlardan geliyordu. Tamas’ın kuş ötüşlerine itirazı yoktu. Bu ses ona huzuru hatırlatır, leş yiyici kargaların sert gaklamalarını ve aklından çıkmayan ceset yığınlarının anısını kısa bir süreliğine de olsa unuttururdu.

Kez atılırları onu görmeden önce Tamas onları gördü.

Sayıları bir düzineyi buluyordu. Savaş atlarından inmeksizin yolun ortasında bekliyorlar, Adro nöbetçilerini ifadesizce seyrediyorlardı. Yeşil kenarlı ten rengi üniformalarının üstüne sipahilere özgü ağır göğüs zırhları giymişlerdi. Tamas yaklaşıırken attan indiler. Biri miğferini çıkarıp ona doğru yürüdü.

“Feldmareşal Tamas?”

“Benim.”

“Ben General Beon je Ipille,” dedi adam, hafif aksanlı bir Adroca konuşarak. Elini uzattı. “Sizinle tanışmak bir zevk.”

Tamas generalin elini sıktı. Beon yirmili yaşlarının sonunda, genç bir adamdı. Her Dokuz kralını yaşından çok daha genç gösteren fır-

ka sihirlerinden nasibini almış yüzü çocuksuydu. İsmi ve şöhreti dışında, yalnızca bu bile onun İpille'in oğullarından biri olduğunu belli ediyordu.

"Kralın gözde oğlu. Namını duymayan yok."

Beon mütevazı bir tavırla başını eğdi. "Sizinkini de."

"Bu şerefi neye borçluyum?" dedi Tamas. Elbette tüm bunlar bir formaliteydi. Tamas genç adamın niçin burada olduğunu biliyordu.

"Ülkemdeki niyetinizi öğrenmeye geldim."

"Tek niyetim kendiminkine geri dönmek ve onu bir zorbanın saldırısından korumak."

Beon babasına edilen hakaret karşısında gözünü bile kırpmadı. Tamas bunu aklının bir köşesine not etti. Görünüşe bakılırsa Beon ağabeylerinden daha sağduyuluydu. "Korkarım bunu yapmanıza izin veremem."

"Öyleyse bir açmazdayız."

"Bence değil," dedi Beon. "Buraya teslim olmanız talebiyle geldim."

"İşte açmaz. Teslim olmayacağım," diye kestirip attı Tamas.

Beon âdeta kendi kendine kafa salladı. "Ben de böyle söylemenizden korkuyordum."

"Korkmak mı?" Tamas genç adamın ününü biliyordu. Korku o üne dahil değildi. Beon, neredeyse pervasız denecek kadar yığitti. Daha aşağı bir komutanın yaşamayacağı fırsatları hiç kaçırmazdı. Cesaretin epey faydasını da görmüştü.

"Ulu Feldmareşal Tamas'ı kovalamaktan zevk almıyorum. Öncü kolumu gördünüz, hatta deyim yerindeyse kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçmalarını sağladınız." Başını çevirip adamlarından birine baktı. Düz bir kılıca sahip ve sipahilerin göğüs zırhından yoksun binicinin bir akıncı olduğu belliydi. "Komutanları canlarını zor kurtardılar."

"Kendi yoluma gitmem için beni rahat bırakabilirsin," dedi Tamas şen bir tavırla. "Birkaç hafta içinde ülkenden çıkmış olurum."

Beon hafifçe güldü. "Babam da o zaman kellemi alır. Adamların aç, Tamas. Öncü kolumdan kaldırdığınız at etleri dışında azığınız yok. Adil davranacağım. Sana neyle karşı karşıya olduğunuzu söyleyeceğim. Böylece silah bırakıp bırakmayacağınıza daha iyi karar verebilirsin. Kabul mü?"

Tamas dudak büktü. "Adalet diye ben buna derim."

"Güzel. Emrimde on bin akıncı ve beş bin beş yüz sipahi var. Ağa-

beyim otuz bin piyadeyle beraber yaklaşık bir hafta arkamızdan geliyor. On bir bin adamın olduğunu biliyorum. Sayıca sizden bire dört üstünüz. Bu ülkeden kaçma ümidiniz yok. Hemen silah bırakırsanız adamlarına birer savaş esiri olarak saygıyla muamele edilecek.” Durdu ve Urgan üstüne yemin edercesine elini kaldırdı. “Seni araştırdım, Tamas. Lüzumsuz amaçlar uğruna askerlerinin canını heba etmiyorsun.”

“Beni gerçekten araştırsaydın,” dedi Tamas usulca, “mağlup olmadığımı bilirdin.”

Beon’un yüz ifadesi şaşkıncı. “Öyleyse kendini öldü bil, Tamas. Benden bir istekte bulunacak mısın?”

“Evet. Yüzün üstünde yaralım var. Onları sana teslim edersem savaş esirleri olarak saygıyla muamele görürler mi?”

“Ordun daha hızlı yol alabilsin diye mi? Hayır. Elimize geçen yaralılar birer suçlu olarak idam edilecekler.”

Beon sapına kadar bir beyefendi. Blöf yapıyor olması kuvvetle muhtemeldi. Peki Tamas böyle bir riske girebilir miydi?

“Öyleyse, General, sana söyleyecek başka bir şeyim yok.”

Beon saygılı bir baş selamı verdi. “Sana iyi şanslar dilemek istedim ama...”

“Anlıyorum.”

Kezliler tekrar atlarına bindiler ve dakikalar içinde gözden kayboldular. Tamas gitmelerini seyretti. Beon epey sorun çıkaracaktı. Beceriksizlik, soyluların mevkilerini satın alabildikleri veya kolayca kral yalakası bir general bulabildikleri Kez ordusunun bir parçasıydı.

Fakat arada bir, çer çöpün arasından gerçek yeteneklerin çıktığı olurdu.

“Olem,” dedi Tamas.

Koruması hemen esas duruşa geçti fakat bakışları Kezliler’in gittikleri istikametten bir an bile olsun ayrılmadı. Tamas adamın dövüş çan attığının farkındaydı.

“Komutanım?”

“Bir balta getir ve kıtanın başında beni bul.”

Her Adro piyadesinin temel avadanlığı bir el baltası ile bir kürek içerirdi. Bunlar yakacak odun kesmekte ve helâ çukuru kazmakta kullanılırdı.

İyi bir komutan onlardan çok daha fazlası için yararlanırdı.

Tamas atını kıtanın başına sürdü. Albay Arbor’u Birinci Tabur’un arasında buldu. Tamas yanına gelirken albay takma dişlerini avucuna tükürüp çenesini esnetti.

“Güzel bir gün, komutanım. Ağaçlar ormanı serin tutuyor.”

Tamas yolu inceledi. Sarp, sık ağaçlı bir tepe yamacı boyunca dönemeçli bir seyir izliyordu. Toprağa düşen gün ışığı gür bir bitki örtüsüne izin verecek kadar boldu. Yol olmasaydı dikenli, karmakarışık çalılarla kaplı arazide ilerlemek neredeyse imkânsızlaşırdı.

“Senden bir isteğim var, Albay,” dedi Tamas. “İki müfreze seçip yol kenarına getir.”

Arbor On Dokuzuncu ve Otuz Dördüncü müfrezelere seslendi. Adamlar aheste adımlarla yoldan çıkıp ormana girene dek Olem de onlara katılmıştı. Atından inen koruma Tamas’a bir balta verdi.

Tamas ceketini ve gömleğini çıkarıp adamlara baktı. “Peşimizden on beş bin süvari geliyor,” dedi. “At sırtında bizden daha süratli ve kolay yol alıyorlar. Bunu değiştirmek niyetindeyim. Arazi ne zaman şuradaki gibi daralsa” –ileride yolun tepe yamacına girinti yaptığı bir noktayı işaret etti– “yola birkaç ton moloz bırakacağız. Kaya yığacak, ağaç devireceğiz. Artık ne bulursak. Kıta geçer geçmez onlarla barikat kuracağız.”

Tamas yakındaki bir ağacı seçti. Gövdesi üç adamın etrafını sarmayacağı kadar kalındı. Tamas’ın planı için dört dürtlüktü. Tamas ağacın yola bakan tarafına geçip kesmeye başladı.

İki müfreze baltalarla ve keskilerle ağaçlara saldırdı, çevre ormandan toplayabildiğini topladı. Adamlar yolun yanına koca koca yığınlar yaptılar. Tamas kıtadan iki müfreze daha ayırdı. Son askerler de geçip giderken yarım düzine dev ağaç yola devrilmeye hazırdı.

Tamas yaklaşan bir atlının sesini duyunca başını çevirdi.

Gelen Gavril’di. Atını Tamas’ın yanında dizginledi.

“Geride senden başka izcimiz kaldı mı?” diye sordu Tamas.

“Kalmadı,” dedi Gavril. “Kezliler bir buçuk kilometre arkamdadılar. Atlarını zorlamıyorlar. Acele ettiklerini sanmam.” Tamas’ın o zamana kadar çıkardığı işi gözden geçirdi. “Demek bir oduncu gibi ağaç kesiyorsun. Bak bu yanın hoşuma gitti. Umarım bunca emeğe değer.”

“Bunu kaldırmaları saatler sürer,” dedi Tamas.

“Veya etrafından dolaşırlar.”

Tamas alnındaki teri sildi. Kezliler ormandan geçmenin bir yolunu bulurlarsa harcanan tüm çaba boşa çıkardı. “Dolaşabilirler mi?”

“Önce keşif yapmaları gerekir,” dedi Gavril. “Ve bir tuzak ihtimaline karşı tedbirli davranırlar. Bize biraz zaman kazandırmış olabilirsin.”

Tamas gömleğini Olem'den aldı ve başka bir asker tarafından getirilen savaş atına bindi. "Devirin!" diye bağırdı askerlere.

Birkaç dakika sonra ağaçlar yere devrildi. Üst üste düşerek yolu tıkayacak şekilde kesilmişlerdi. Kaldırılmaları için etraflarına halat dolayıp atlarla çekmekten fazlası gerekecekti.

Molozların geri kalanıyla yol daha da tıkanıp ve Tamas kıtaya yetişmeleri için müfrezelere koşar adım yürümelerini emretti.

"İzcilerin bana yolu tıkayacak güzel noktalar bulsunlar," dedi Tamas, Gavril'e.

"Oldu bil."

"Olem, bu gece o iki müfrezeye çift porsiyon et verin. Hak ettiler."

"Emredersin, komutanım."

Tamas gömleğini sırtına geçirdi. "Kezliler'i yavaşlatmakta kullanabileceğimiz başka bir şeyler akıl etmeye çalışın. Her halükârda bir iki bölüğü peşimizden salabilirler ama asıl ordularının mümkün olduğunca arkamızda kalmasını istiyorum."

"Kez generaliyle görüştüğünü duydum," dedi Gavril.

"Görüştü. Beon je İpille'in ta kendisiydi. Kralın en genç oğlu."

Gavril homurdandı. "Düzgün biri olduğunu duymuştum, en azından İpille'in bir tohumuna göre."

"Öyle."

"Nasıl geçti?" diye sordu Gavril.

"Bir üzüntüm ve bir umudum var."

Gavril'in merakı kabarmışa benziyordu. "Umudun?"

"Teslim olmayı reddederek ölümcül bir hata yapmamam."

"Ya üzüntün?"

"Beon'un en büyük oğul olmaması çok yazık. Ondan harika bir kral olurdu. Onu öldürmekten üzüntü duyacağım."

"Yapabildiğim kadar çabuk geldim," dedi Adamat.

"Geç otur."

Adamat sendika başkanının karşısındaki koltuğa geçip arkasına yaslandı. Ricard'ın yüz ifadesi kasvetliydi. Kel kafasında kalan az sayıda saç teli dimdik olmuştu. Gözleri yorgun, sakalı dağınık, giysileri kırışık. Bu hali ona hiç yakışmıyordu.

Ricard'ın gözü yerdeydi. "Haberleri duydun mu?" diye sordu, çalışma masasındaki gazeteyi işaret ederek.

Feldmareşal Tamas'ın ölümünü ilan eden gazete bir haftalıkı.

"Adro'nun tamamı duydu," karşılığını verdi Adamat.

Ricard nihayet başını kaldırdı. Adamat'ın yüzünü görünce neredeyse koltuğundan düşecekti. "Sana ne halt oldu böyle?"

Canı yanmayacak olsaydı Adamat alaycı bir homurtu çıkarırdı. Ricard'dan çok daha kötü görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Az uyku, kısa süre önce kırılıp düzeltilmiş bir burun, yüzünü kaplayan kesikler ve morluklar... Hali dehşet vericiydi ve bu durum işine engel oluyordu. Hiç kimse pestili çıkmış biriyle muhatap olurken görölmek istemezdi.

"Son günlerde birkaç kavgaya karıştım," dedi Adamat.

Ricard bir açıklama bekledi. Adamat'ın ona beklediğini vermek gibi bir niyeti yoktu.

"Eh, pekâlâ." Ricard bakışlarını yavaşça Adamat'ın yüzünden ayırdı. "Ülke allak bullak. Kezliler güney cephesini zorluyorlar ve Tamas'ın ölümünün ardından bazı kral yanlıları saklandıkları delikten çıktılar. Tamas tüm bu ulusu bir arada tutan zamktı." Ricard parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Geride kalan konsey üyeleriye... daha şimdiden kendi aramızda münakaşaya başladık. Ne halt yiyeceğiz bilmiyorum."

"Seçimi gene de yapacak mısınız?"

Ricard bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Başka çaremiz yok ki. Sıkıyönetim ilan edip seçimi erteleyebiliriz fakat ordunun tamamı güney cephesinde Kez'i geri püskürtmeye çalışıyor." Gözlerini ovuşturdu. "Bu da konuyu seni neden çağırdığıma getiriyor: Lord Claremonte hamlesini yapıyor."

Adamat oturduğu yerde dikleşti. "Eee?"

Ricard yere tükürdü, sonra da bu hareketine anında pişman oldu. "Adro başbakanlığına aday olma niyetini duyurdu."

"Nasıl yani?" Adamat hayretle kalakaldı. "O Adrolu bile değil ki!"

"Ah, ama öyle. En azından Bakanlık Teftiş Kurulu'na sunduğu kayıtlar öyle diyor. Fell! Fell, buraya gel!"

Adamat'ın daha önce tanıştığı genç kadın çabucak çıkageldi. Örölmüş saçları bir omzunun üstünden sarkıyordu ve yaka kısmı gevşek, fırfırlı bir bluz giymişti. "Efendim?"

"Fell, Claremonte'a karşı elinde ne var?"

"Hiçbir şey," cevabını verdi Fell. "Doğum kayıtları sahteyse bile fazlasıyla gerçekçi. Hakkında topladığımız tüm bilgileri gözden geçiren adamlarımız var. Brudanalı olduğunu asla iddia etmemiş ve

Brudania-Gurla Ticaret Şirketi'nin başkanı olmak Brudania vatan-daşlığı gerektirmiyor."

Kadını dikkatle izleyen Adamat, ansızın sebebini bilmediği bir kuşkuyla kapıldı. "Devam... devam et," dedi.

"Bayım?"

"Lord Vetas'la arasında daha güçlü bir bağlantıya rastladınız mı?" Adamat'ın Vetas ve Claremonte arasındaki ilişkiye dair bilgileri Mâlik'in hadımağasından ve Vetas'ın kendi itiraflarından geliyordu. Eğer o veya bu şekilde yanlış yönlendirildiyse tüm tahkikatı boşa çıkabilirdi.

"Hayır, rastlamadık."

"Claremonte ne diye Adro başbakanı olmak ister ki? Ricard, başbakanın göstermelik olacağını bana kendi ağzıyla söylememiş miydin?"

Ricard oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Evet, benim başbakanlık vizyonum o yönde."

"İşin aslı," dedi Fell, Ricard'dan talimat beklemeden, "ilk başbakan kendisinden sonrakiler için standartları belirleyecek. Başbakanlık makamının ne kadar güç taşıyacağını, başbakanın o gücü nasıl kullanacağını tümüyle görevi ilk üstlenen kişinin girişkenliği belirleyecek."

Adamat ceketinin önünü düzeltti. Karşısındaki kadın hakkında canını bu kadar sıkan neydi? Tavırlarında daha önce fark ettiği ama bir türlü parmak basamadığı bir şey vardı. "Yani Claremonte seçilirse Adro'da bir kralınki kadar güce kavuşma potansiyeli var, öyle mi?"

"Bir kralınki kadar değil," dedi Ricard. "Sistemin tasarımı o konuya sınırlamalar getiriyor. Yine de... büyük bir güç söz konusu."

"Kahretsin," dedi Adamat.

Fell gidip Ricard'ın yanında durdu. "Efendim, müsaadenizle..."

"Hah!" Adamat kadına bakakaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Ricard.

Adamat elini yavaşça cebine sokup tabancasının kabzasını kavradı. "Konuşma tarzınız aynı," dedi Fell'e. "Ses ritimleriniz benziyor. Belirgin değil. Akraba falan olmadığınız ortada. Ama sanki aynı adap okulunda eğitim görmüşsünüz."

"Kiminle?" diye sordu Ricard.

"Lord Vetas'la."

Ricard ile Fell aralarında bakiştılar.

"Bu kötü oldu," dedi Fell.

“Hem de çok kötü,” diye doğruladı Ricard.

Adamat’ın bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Kendini bir eliyle tabancasının kabzasını, diğeriyle de bastonunun başını sıkarken buldu. Çenesinin kasıldığını hissetti. Burada neler dönüyordu? Karşısındaki insanlar onun bilmediği ne biliyorlardı?

Ricard dönüp Fell’e baktı. “Ona söyleyeceğim.”

“Bu yaygın bir bilgi değil,” dedi Fell, kaşlarını çatarak.

“Siz ikiniz hangi çukurdan bahsediyorsunuz?” diye sordu Adamat.

Ricard çenesini bir eline dayayarak masasında öne eğildi. “Starland’deki Fountain Akademisi’ni hiç duydun mu?”

“Hayır,” cevabını verdi Adamat. Ne Ricard ne de Fell her an üstüne atlayacakmış gibi gözüküyordu, o yüzden tabancasını ve bastonunu tutan parmakları gevşedi. “Bir adap okulu mu?” diye tahminde bulundu.

“Sayılır,” dedi Ricard. “Çok seçkin bir yerdir. Aldıkları her bin öğrenciden sadece biri mezun olur.”

“Orayı bu kadar zor yapan nedir?” diye sordu Adamat.

“Cefası.” Fell söz aldı. “Yirmi yıl boyunca her gün on sekiz saatlik bir çalışma. Her tür eğitim: askerî, cinsel, bellek güçlendirme, teşrifat, matematik, fen bilimleri, siyaset, felsefe. Bilinen dünyadaki her düşünce ekolünün teşhiri. Hayatının geri kalanı boyunca dostlarla ve aileyle temas kurmama. Rüşvet tekliflerine veya acı yahut ölüm tehditlerine karşı direnerek tek bir adama veya teşkilata bağlılık.”

“Kulağa berbat geliyor,” dedi Adamat. “Öyle bir yeri mutlaka duyardım.”

“Hayır,” dedi Ricard. “Duymazdın.”

Fell tırnaklarına baktı. “Yalnızca muhtemel müşteriler Fountain Akademisi’ni duyarlar. Bir mezun satın almanın bedeli otuz milyon kranaya kadar çıkar.”

“Satın almak mı? Yani kölelik söz konusu?” Adamat koltuğunda geriye kaykıldı. Otuz milyon krana. Bu muazzam bir servetti. Tüm Dokuz’da böylesine büyük bir paraya sahip elliden az insan vardı ve Adamat, dostu Ricard’ın onlardan biri olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Adamat duyduklarına inandığından emin değildi. Böyle bir teşkilat nasıl var olabilirdi? Evet, dünya genelinde köleliğin halen açık açık uygulandığı yerler vardı ama Dokuz’da? Yüzlerce yıldır öyle bir şeye rastlanmazdı. “Yani senin ve Lord Vetas’ın Fountain Akademisi mezunları olduğunuza mı inanmamı bekliyorsun?”

“Öyle gözüküyor,” dedi Fell. “Kesin olarak teyit edemem ama az önceki gibi bir gözlemde bulunmanız tesadüf sınırlarını aşıyor.”

“Öyleyse bana onun hakkında neler anlatabilirsin?”

“Her mezunun farklı uzmanlıkları bulunur. Fakat Vetas gerçekten oranın mezunuysa çok tehlikeli biri demektir. Şantaj ve sabotaj alanlarında ustadır. Siz de dahil, bu şehirdeki çoğu kimseden daha zekidir. Her türlü silahı kullanabilir ama muhtemelen bıçakları ve tabancaları tercih ediyordur.”

“Senin uzmanlığın ne?” diye sordu Adamat.

Fell ona hafif bir tebessüm ettiyse de cevap vermedi.

“Yalnız konuşabilir miyiz?” diye Ricard’a sordu Adamat.

Ricard kadına kafa salladı.

“Bayım,” dedi Fell, “Fontain Akademisi sır değildir ama kendimizi afişe etmeyiz. Bu gizli tutulması gereken bir bilgidir.”

“İsteğine saygı göstereceğim,” dedi Adamat.

Fell odayı terk ederek onu Ricard’la yalnız bıraktı.

Adamat tekrar konuşmadan önce neredeyse bir dakika dostunu süzdü. “Bir kadın mı satın aldın?”

“Adamat...”

“Senin bile o kadar alçalacağını sanmazdım.”

“Olay o değil. Ben...”

“Demek değil?” Adamat kaşlarını kaldırdı.

“Eh, belki biraz. Ama bunu o yüzden yapmadım.”

“Öyleyse neden yaptın?”

Ricard’ın yüz ifadesi sertleşti. “Bu ülkeyi seviyorum. Sendikamı seviyorum. Ne birinin ne de ötekinin bir yabancı tarafından parçalanmasına göz yumamam. Canımı verinem –veya bir başkasınınkini almam– gerekse bile başbakan olacağım.”

“Ne zaman?”

“Ne zaman, ne?”

“Ne zaman onu... satın aldın?”

“Anlaşma yazın sonuçlandı. Fell buraya dört hafta önce geldi.”

“Peki otuz milyon kranayı hangi çukurda buldun?”

“Fell on milyondur,” dedi Ricard. “Servetimin yaklaşık yarısı. Akademide yalnızca on yıl eğitim görmüş, normali yirmi yıldır.”

Adamat başını iki yana salladı. “Bir kız için on milyon. Aklından ne geçiyordu ki?”

“Fell teşkilatımı benden çok daha iyi yönetiyor,” dedi Ricard

usulca. “Bir ayda –sadece bir ayda– bana elli bin krana kazandırdı. Seçim kampanyamı düzene soktu. Ondan önce bazı iyi fikirlere sahiptim ama artık Adro başbakanı olmak için gerçek bir şansım var. Fell harcadığımı her kuruşa değer.”

“Ona güvenebilir misin? Madem bu kadar akıllı, seni öldürüp sendikanın kontrolünü ele geçirmesine bir engel var mı?”

“Sadakat,” diye açıkladı Ricard. “Fell önümüzdeki otuz yıl boyunca bana ait. Fontain Akademisi’nde eğitim görmek için bedeli bu. Ve tabii şöhreti de. Fell bir şekilde kuyumu kazarsa akademidekiler onu kendi elleriyle öldürürler.”

Adamat ceketinin önünü tekrar düzeltti. Tüm bunlar çok fazlaydı. “Aklıma gelmişken,” dedi, “bana para lazım.”

“Hâlâ Palagyi’ye borçlu musun?” diyen Ricard, konuyu değiştirmelerinden rahatlamış gibiydi. “Nihayet aklını başına almana sevindim. Ona ödeme yapmama karşı çıkmak da neyin nesiydi?”

“Palagyi öldü. Ve hayır, mesele başka. Elli bin kranaya ihtiyacım var. Hemen. Banknotlar halinde.”

Ricard ona gözlerini kırıştırdı. “Elli mi? Elli binlik bir çek yazabilirim. Sana yararı dokunacaksa düşünmem bile.”

“Nakit olması lazım.”

“Mümkün değil. Adro’daki hiçbir banka tek seferde elli bin çekme meşaaade etmez. Ama bir iki hafta içinde parayı hazırlayabilirim.”

“O zamana kadar çok geç olur,” diyen Adamat gözlerini ovuşturdu. Albay Verundish’e istediği parayı verip Bo’yu kurtarma konusundaki tek umudu Ricard’dı. Gereken meblağı bir haftada kendi başına nasıl denkleştirebilirdi?

Eh, belki tek umudu Ricard değildi.

“Kuzeye giden bir eşeğin güneye bakan tarafı gibi kokuyorsun,” dedi Gavril.

Tamas yere oturmuş, savaş atının yol kenarındaki kuru otları yemesini seyrediyordu. Kıta kısa bir mola vermişti ve feldmareşal öncü kolun yakınlarındaydı.

Uzaklarda tüfek patlamaları duyabiliyordu. Bir diğer Kez keşif ekibi çatışmaya girecek kadar yaklaşmıştı. General Beon’la yaptığı görüşmeden beri Kezliler enselerindeydi. On veya yirmi kişilik grup-

lar halinde yolculuk eden düşman akıncıları peşlerinden ayrılmıyor, artçı muhafızı kuşatarak çıkarabildikleri kadar kargaşa çıkarıyordu.

Tamas'a gına gelmişti. Bir düzine tuzak kurmuş, yüzlerce Kez akıncısını öldürmüştü. Fakat adamları avlanmak için bile duramıyordu, yoksa birkaç mangadan fazlasınca kuşatılma riskine girerlerdi.

Gavril az evvelki beyanını vurgulamak istercesine havayı kokladı.

Tamas üniformasına baktı. Koyu mavi kısımlarda lekeler pek belli olmuyordu ama gümüşü-altın sarısı kenarları daha iyi günler görmüştü. Ayrıca ceketin altındaki keten gömlek terden sapsarı kesilmiş, manşetleri barut yanıklarıyla ve biriken tozla kararmıştı. Tamas'ın hem yüzü hem de elleri ikinci bir deriyi andıran ince bir kir tabakasıyla kaplıydı. Çizmelerini çıkardığında ayaklarının nasıl kokacağınyısa hayal bile etmek istemiyordu.

"Kokumda bir şey yok," dedi kayınbiraderine.

"Yıkanmanın ilk kuralı," dedi Gavril. "Artık kendi kokunu alamıyorsan yıkanma zamanı gelmiş demektir. Öğle yemeği için durduk. Kalan at eti de bitti, o yüzden adamlara bir saatlik istirahat izni vermek boynumuzun borcu. Geride bıraktığımız o derenin birkaç yüz metre yukarısında bir şelale var. Orada biraz mahremiyet bulabilirsin."

"Bana raporunu verecek misin?"

"Hele bir yıkan da."

Tamas kayınbiraderini birkaç saniye süzdü. Gavril artık yıllar önce tanıştığı o adamdan farklı biriydi. Pensbrooklu Jakola sinek-kaydı tıraşlı bir çeneye ve geniş omuzlara sahip kıvrak, alımlı bir karakterdi. Dağ Bekçileri'nde geçirdiği dönemdeyse epey kilo almıştı. Fazla kilolarını iyi taşıyordu ama diğer herkes açlıktan öldükten çok sonra bile ayakta kalacaktı.

Bu marazi düşünce Tamas'ı güldürdü.

"Ciddiyim," dedi Gavril.

Tamas ayağa kalktı. Kendine hakim olamadı. Aniden çocuksu bir hevese kapıldı ve Gavril'e kaba bir el hareketi yapıp kıtanın aşağısına yollandı. Üniformaları terden sıırıslıkla olmuş adamlar yolun etrafında uzanmış yatıyorlardı. Kimse onu selamlamadı. Tamas bunu sorun etmedi. Kıtanın biraz gerilerinde iki adam kavgaya tutuştu. Çavuşları kavgayı çabucak ayırdı. İnsanlar yeniden acıkıyorlardı ve gerginlik daha da tırmanacaktı.

Anadan üryan soyunmuş birkaç düzine askerin soğuk dağ suyunda üstlerini başlarını yıkadıkları dereyi buldu. Tamas adamların yanından geçti ve akıntının aksi yönünde ilerledi.

Dere her iki yanında dik toprak duvarların yükseldiği bir sel yatağından geçiyordu. Ağaçlar daha da yükseklerle uzanıyor, Tamas'ın düzinelerce metre üstüne yükselerek onu hafif bir klostrofobiye sokuyordu.

Dere bir köşeyi dönerken Tamas'ın kulağına dökülen su sesi çalındı. Durup sel yatağının tepesini inceledi. Burası berbat bir yerdi. Koskoca bir ordu gelip tepesine binse şelalenin gürültüsünden duymazdı.

Tabii her mola yerinin yarım kilometre açığında nöbetçiler vardı. Hiç kimse ona habersizce yaklaşamazdı.

Tamas dönemeci aştığında Olem'in şelaleye kendisinden önce gelmiş olduğunu gördü. Koruması pantolonuna kadar soyunmuştu ve yüzünü dökülen sulara tutuyordu.

Tamas ona doğru bir adım attı ve vereceği selam dudaklarında donakaldı.

Vlora da Olem'le beraber, şelalenin altındaydı. Teçhizatının geri kalanıyla beraber üniformasını da çıkarıp dere kenarına bırakmış, çıplı çıplaktı. Ellerini kadının koyu renk saçlarına sokmuş olan Olem onları birbirinden ayırıyor, düğümlenen kısımları çözüyordu. Vlora bir şey deyince Olem güldü, sonra kadın ona doğru döndü. Vücudunu korumaninkine yaslayıp ağzını açtı ve Olem başını onunkine yaklaştırdı.

Vlora'nın gözleri ansızın açıldı. Akıcı bir hareketle Olem'in yanından geçti ve Tamas'a arkasını döndü. Olem bir şey söyledi, sonra komutanından tarafa kaçamak bir bakış attı. Hemen hararetle kendi saçlarını yıkamaya başladı.

"Sorun ne?" Tamas'ın omzuna bir el kapandı. "Hiç daha önce çıplak bir kadın görmedin mi?" Gavril onun yanından geçti ve şelaleye varmayı bile beklemeden gömleğini çıkarmaya koyuldu.

Yüreği hoplayan Tamas yarım metre havaya sıçramadığı için sessizce şükretti. Dikizciliğinin farkına varınca da yüzünün kızardığını hissetti. O nedenle üniformasından sıyrılarak apar topar şelaleye doğru ilerledi.

Vlora sudan çıktı ve sırt çantasını alıp çabucak giyindi. Tamas bir dakika sonra Gavril ve Olem'le yalnızdı.

"Unuttun herhalde," diye Olem'e seslenen Gavril, üniformasını derenin yanındaki taşların üstüne attı. "Duş alırken pantolonunu çıkarman gerekir."

Olem genzini temizledi ve huzursuz bir edayla güldü. Vlora'nın gittiği tarafa doğru bir bakış attı.

Gavril göbeğini titreten bir kahkaha attı. "Vlora güzel kadın. Pan-

tolonunu neden çıkarmadığını anlıyorum.” Olem’in kaburgalarını dirseğiyle dürtüklerken onu devirecek gibi oldu. Olem eğri bir sırtışı takındı. Tamas’a tekrar bakınca sırtışı kayboldu.

“Vlora, Taniel’le nişanlıydı,” dedi Tamas. “Bu yazın başına kadar.” Gözünü Olem’e dikti. Az önce neye denk gelmişti? İlişkileri uzun zamandır sürüyor muydu, yoksa gelip geçici bir şey miydi?

Gavril gerginliği fark ettiyse bile yok saydı. “Ama artık nişanlı degiller, öyle degil mi?” Koca omuzlarını silkti. “Güzel kadın güzel kadındır. Kimseyle sözlü olmaması üstüne kârdır.”

“Bazen kadınlar konusundaki... huylarını unutuyorum.”

Gavril çıplaklığından utanmaksızın Tamas’a doğru döndü. “Erika öldükten sonra Dokuz’un en gözde bekârını kapmaya çalışan on yedi yaşındaki soylu kızlar dizisini de unutuyorsun. Hani beraber Kez’e gitmemizden önceydi. Onlardan kaçını yatağa atmıştın?”

Yılanmak Tamas’ın aklından uçup gitmişti. Çenesini sıkarak ceketini kaptı. “Diline hakim ol, Jakola.”

O esnada şelaleden çıkıp gömleğini, ceketini ve tabancasını yerden toplamış olan Olem akıntı yönünde sıvışmaya çalıştı.

“Seninle konuşacaklarımız bitmedi, Olem,” dedi Tamas.

Olem kum rengi sakalından sular damlayarak kalakaldı.

Gavril kalın parmağıyla Tamas’ı göğsünden dürttü. “Payına yeterince kadın düştü, Tamas. Kız kardeşim de dahil. O yüzden, canım ne isterse söylerim.”

Tamas iri yarı adamın parmağına bakarak onu kırmayı ciddi ciddi düşündü. Gavril kim olduğunu sanıyordu da onunla böyle konuşabiliyordu? Aleni bir yerde olsalardı Tamas’ın kayınbiraderini düelloya davet etmekten başka bir seçeneği kalmazdı. Lakin bu şartlar altında onun burnuna yumruk atmak istiyordu. Bir kavgada Gavril’in kuvvet ve ağırlık üstünlüğü olurdu. Tamas ise daha süratliydi ve barut aldığı takdirde bir çekişme bile yaşanmazdı. İstese...

Tamas kendine mukayyet oldu. Burada, Kez topraklarının derinliklerinde kendisinininkinden dört kat büyük bir ordudan kaçıyor ve bir sonraki muharebeden önce kendini tekrar temiz hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Bu tartışma da neyin nesiydi? Gavril düşmanı değildi ki.

Omzunun üstünden attığı bir bakış ona Olem’in gittiğini söyledi.

“Huysuzun tekisin, Tamas,” dedi Gavril.

Tamas üniformasını bir ağaç dalına astı ve şelalenin altına girdi.

İlk şok onu ruhuna kadar sarstı. Doğudaki yalçın dağ zirvelerinden gelen su buz gibi soğuktu.

“Kresimir aşkına!” Bacaklarının soğuktan kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

“Dağ Bekçileri’ndeyken daha soğuk sular da yıkandım,” dedi Gavril.

Tamas akıntının aşağısına, Olem’in gittiği tarafa baktı. “Vlora oğlumla nişanlıydı. Taniel şimdiye kadar ölmüş bile olabilir. Ona...”

“Nişan bozuldu,” diye sözünü kesti Gavril. “Bunu bana kendin söyledin. Kapat o konuyu. Erika’nın arkasından kaç defa zamparalık ettin?”

“Hiç,” dedi Tamas. Sesi akıntıdan bile daha soğuk çıktı.

Gavril inanması mümkün değilmişçesine somurttu. Ağzını açtı ama Tamas ondan önce konuştu.

“Hadi, şerefimi sorgulasana,” dedi. “Sıkıyorsa bir dene.”

“Bu konuda tek kelime daha etmeyeceğim.”

“İyi. Şimdi bana kahrolası raporunu ver.”

“Kezliler neredeyse on üç kilometre geride kaldılar. Barikatlarından bazıları işe yaradı, bazıları yaramadı. Süvariler bu yollarda yan yana iki kişiden daha kalabalık ilerleyemiyorlar. O yüzden de kıtaları kilometrelerce uzuyor. İzcileri kısa yollar için ormanda dört dönüyor. Korucularım bizi kuşatmaya çalışacak küçük bölüklere karşı gözlerini açık tutuyorlar ama şimdilik en büyük düşmanımız gıda eksikliği.”

“Kresimir’in Parmakları’na varmamıza ne kadar kaldı?” Tamas parmaklarıyla bıyığını ovaladı. Tıraş olmaya çok ihtiyacı vardı.

“Altı gün.”

“Güzel.”

“Yalnız, kötü bir haberim var.”

Tamas iç geçirdi. “Olmasa şaşardım.”

“Kezliler sipahilerini batıdan dolaştırıp ovalardan geçirecekler. Beş bin beş yüz ağır süvariden bahsediyorum. Huna Dora’nın etrafından dolanarak kaybedecekleri zamanı düz arazide kazanacaklar. Tahminlerimde yanılmıyorsam, Parmaklar’a bizimle aşağı yukarı aynı sürede varacaklar.

“Parmaklar’dan son geçişimde,” diye sözlerini sürdürdü Gavril, “orman ilk nehre yaklaşık bir buçuk kilometre kala bitiyordu. Suyu kadar açık ve düz bir arazi, sonrasındaysa dar bir tahta köprü vardı.”

“Yani Kezliler’in bizi kısırmaları için mükemmel bir yer.”

“Aynen öyle.”

Tamas gözlerini yumup mekânı hayalinde canlandırmaya çalıştı. O bölgeden en son on üç yıl önce geçmişti. “Kezliler’i bozguna uğratmam gerek.”

“Ne?”

“Onları bozguna uğratmalıyım. Deliv’e kadarki yol boyunca süvariler tarafından kovalanmayı göze alamayız. Parmaklar’ı geçerken bir süreliğine arayı açsak bile Kuzey Sahası’nda bizi bekliyor olurlar ve açık platoda üç süvari tugayına karşı en ufak bir şansımız kalmaz.”

“O kadar süvariye nasıl bozguna uğratacağın? Topu topu on bir bin adamın var, Tamas. Daha önce mucizeler yarattığını gördüm ama bu seferki boyunu aşıyor.”

Tamas soğuk suyun altından çıkıp üniformasını dallardan aldı. Pantolonunu ıslak bacaklarına geçirdi.

“Koşar adım yürüyeceğiz. Parmaklar’a dört günde varabiliriz. Bu da bize hazırlık yapacak zamanı verir.”

“Aç karınla dört gün boyunca koşar adım yürüyemezsin.”

Tamas kayınbiraderine aldırış etmedi. “En süratli binicilerinden yirmisini al. İlave atları da yanında götür, hani Kezliler’den topladıklarımızı. Parmaklar’a bizden önce gidin.”

“Adamlar karınlarını doyursunlar diye atları keseceğiz sanıyordum.”

“Atları oraya vardığınızda kesin. Senden köprüyü yok etmeni istiyorum.”

Gavril sudan çıktı ve koca kafasını sağa sola sallayarak her tarafa su sıçrattı. Bu hali Tamas’a nehirde balık tutan bir ayıyı hatırlattı. “Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu Gavril.

“Bana güveniyor musun?”

Gavril yapması gerekenden birkaç saniye daha fazla tereddüt etti. “Evet?”

“Köprüyü yok edin, atları kesin ve salları yapmaya başlayın. Köprü konusunda adamlarına sessizlik yemini ettir. Size yettiğimizde köprünün sele kapıldığını ve salları inşa etmeniz için önden gönderildiğinizi söyleyin.”

“Umarım biz karşıya geçmeden evvel köprüyü yok ettirmek için çok iyi bir sebebin vardır,” dedi Gavril. “Yoksa ordumuzu öldürmeye çalışıyorum diye adamların beni ipe çekerler.”

Tamas ceketini giydi. “Dediğimi yap. Yanına sadece güvendiğin adamları al.”

O dereden aşağı yürürken Gavril de giyinmeye başladı. Tamas kayınbiraderinin seslenmesi üzerine durakladı.

“Tamas,” dedi Gavril, “bizi topyekûn katletmelerini engellemeye bak.”

BÖLÜM

19



“Neden hep ricat borusu çaldıklarını merak ettin mi?” diye sordu Taniel.

Cephenin yaklaşık iki kilometre gerisinde yer alan Rue kasabasının ana caddesindeki küçük bir handa, Albay Etan'ın yatağının yanında oturuyordu. Burası sakın bir kasabaydı ama uzaktaki topların yankıları Taniel'e savaşın onlarsız da devam ettiğini hatırlatmaya yetiyordu.

Sırtı bir kuş tüyü yastık yığınıyla desteklenmiş olan Etan yatağında oturuyor, odasının hemen dışında ihtiyaçlarını karşılamak üzere bir hemşire hazır bekliyordu. Gün boyunca bombacıları tek tek ziyaretine gelerek ona iyi dileklerini sunmuşlar ve emirlerini cepheye taşımışlardı.

Taniel sadece yaralı bir albayın böyle bir muamele göreceğini biliyordu. Beli kırılan piyadelerden çoğunun birkaç ay içinde ihmal yüzünden öldüğünü duymuştu.

Dostunu göz ucuyla seyreden Taniel eskiz defterine birkaç çizgi çekerek Etan'ın güçlü çenesini kara kalemle vurguladı. Etan görevinden ayrılmaya yanaşmamıştı. Bir sandalyeden yapması gerekse bile On İkinci Bombacılar'a komuta etmeyi sürdürebileceğini söylemişti ve dediğini yapıyordu. Söylentilere bakılırsa General Hilanska onun istifasını isteyecekti.

Taniel öyle bir şey olmamasını umuyordu. Etan'ı ümitsizliğe düşmekten kurtaran tek şey vazifesiydi.

“Ricat ediyoruz,” dedi albay, “çünkü düşman karşısında tutunamıyoruz.” Bir tûy kalemi mürekkep hokkasına batırdı ve kucağındaki kâğıda yazdığı cümleyi tamamladı. Taniel eskiz defterini ilk çıkardığında küfürler savurmuş ve bağırıp çağırmıştı. Şimdiyse Taniel tarafından resminin çizilmesine aldırış etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Onun yüzünü inceleyen Taniel’in aklı başka yerdeydi. Borazanlar konusunda sanki bir terslik vardı. Ne zaman bir çatışmaya girseler hep ricat ediyorlardı. “Tamas’ın sefer geçmişini bir tarihçi kadar iyi bilirsin. Babam kaç defa ricat borusu çaldırdı?”

“Yanılmıyorsam yedi.”

“Kaç muharebede?”

“Yüzlerce.”

“Peki şu son birkaç hafta içinde Kez karşısında kaç defa geri çekildik?”

İç geçiren Etan tûy kalemini bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. “Taniel, ne fark eder? Generallerin başka çaresi yok. Ya ağır kayıplar vererek geri çekilecekler ya da cephedeki her askerin ölümüne katlanacaklar.”

“Ya generallerden biri Kez’le işbirliği içindeyse?” diye sesli düşündü Taniel. “Her seferinde ricat emrini o veriyorsa?”

“Bunlar tehlikeli suçlamalar.”

“Tamas aramızda bir hain olduğuna inanıyordu ve—”

Etan onun sözünü kesti. “Haklıydı da. Pezevengi enseledi. Kilise ne gibi tehditlerde bulunursa bulunsun, Charlemund bir daha gün yüzü görmeyecek.”

“Belki Tamas tüm hainleri yakalayamamıştır,” diye usulca konuştu Taniel.

“O generaller Tamas tarafından tek tek seçildiler. Her biri ona yıllarca arka çıktı, başarısızlık riskinin yüksek olduğu ve işler ters giderse, vatan haini damgası yiyecekleri darbe sırasında bile. Becerikli ve sadıklar.”

Taniel bir tutam barut aldı ve elinin tersine döküp burnuna çekti. Zihnini açmak için çabalaması gerekti. Eskiden azıcık barut bile odaklanmasını ve düşünmesini sağlamaya yeterdi. Fakat bunu başarmak artık gitgide zorlaşır gibiydi.

Barut. Canını sıkan bir diğer mevzu da oydu.

“Levazım raporlarına erişimin var mı?” diye sordu.

Etan bir mektubu daha bitirip yatağının yanındaki sehpa koydu. “Kendi alayıminkilere var tabii.”

“Bana alayınıninki değil, tüm ordununki lazım. O raporları edinebilir misin?”

“Belki nüfuzumu kullanırsam—”

“Kullan öyleyse.”

Etan’ın suratı asıldı. “Zaten ben de sana kıyak geçmek için yanıp tutuşuyordum.”

“Lütfen,” dedi Taniel, dostunun omuzlarını çizerken.

“Neden?”

“Bir şey kafamı kurcalayıp duruyor. Ordunun ne kadar kara barut kullandığını görmek istiyorum.”

“Pekâlâ,” diye, iç geçirerek kabul etti Etan. “Elimden geleni yaparım.” Suspus olmasıyla beraber sonraki birkaç dakika boyunca tüy kalemin kâğıdı çiziktirmesinden başka bir ses duyulmadı. Etan kendini tümüyle işine vermiş gibi gözüküyordu. Felç olmasının ardından rütbesinin idari görevlerine balıklama atlamıştı. Son üç günü ikmal raporlarını kontrol ederek, askere alım sayılarını okuyarak ve rütbesi yükseltilebilecek adamların dosyalarını inceleyerek geçir-mişti.

Dostunun sakatlığını düşünmekten alıkoyan bir işle uğraşması Taniel’i memnun ediyordu.

Etan’ın kalem hışırtıları ansızın kesildi. Kezliler bu kadar Kara Zebellah’ı nereden bulmuş? diye sordu. “Baban normal Zebellahlar’ı bile zar zor bulmaz mıydı? Şey yani, bulmuyor mu?”

“Emin değilim,” dedi Taniel, çiziminde Etan’ın çenesine biraz daha şekil verirken. Aynı şeye kendisi de kafa yormuştu. “Kezliler iki yılda bir taşralarını barut büyücülerinden arındırırlar ve arada düzenli aramalar yaparlar. Tamas her zaman toplanan barut büyücülerinin idam edildiğini farz ederdi. Casusları asla başka bir bilgi vermediler.”

Etan tüy kalemini kâğıda vurdu. “Kezliler’in onları öldürmeyip hapsedtiğini mi düşünüyorsun?”

“Tahminim o yönde,” dedi Taniel. “Kez’in nüfusu Adro’nunkinden çok daha fazla. Bu da Zebellahlar’ın sayısını kısmen izah edebilir. Ve bence onları Barut Zebellahları’na bizzat Kresimir çeviriyor. Bu yeni piç kurularının Kresimir’le aynı anda ortaya çıkması tesadüf olamaz.”

Etan yeniden yazmaya başladı fakat bir an sonra durdu. “Ha,” dedi. “Sana verecek bir şeyim var.”

“Nedir?”

Albay gümüş bir enfiye kutusu çıkarıp Taniel'e verdi. "Eskisini Güney Turna'da kaybettiğini duydum. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Taniel kutunun kapağını açtı. İçine şu sözcükler oyulmuştu: "Ölümsüz Çift Atar Taniel."

"Ölümsüz mü?" Taniel burun kıvrıdı.

"Çocuklar kendi aralarında sana öyle diyorlar."

"Saçmalık bu. Kimse ölümsüz değildir." Enfiye kutusunu geri uzattı. "Bunu alamam."

Etan öksürmeye başladı. Böğrünü tuttu ve yüzünü ekşiterek arkasına yaslandı. "Al işte, inatçı herif. Yoksa yine sana korkak diye bağırmaya başlarım. Sen ve senin o kız çatışmada kıcımızı kurtardınız."

"Pole benim kızım değil."

Etan alaycı bir homurtu çıkardı. "Sahi mi? Dedikodular yayıldıkça yayılıyor, Taniel." Ellerine baktı. "Bunu sana söylememem gerekir ama Kurmay Heyeti ikinizi ayırmak istiyor. Bir savaş kahramanının bir vahşiyle fink atmasının morale zarar verdiğini düşünüyorlar."

"Buna inanıyor musun? Onlarla aynı fikirde misin?" Taniel kasıldı. Öylece oturarak bu zırvaları dinlemek zorunda değildi.

Etan yatıştırıcı bir el hareketi yaptı. "O kıza nasıl baktığını gördüm. Vlora'ya da öyle bakardın." Omuz silkti. "Yargılamıyorum. Sadece seni dedikodulardan haberdar ediyorum."

Taniel kendini gevşemeye zorladı. Vlora'ya baktığı gibi ha? İşte bu, bombacıların ona "Ölümsüz" demeleri kadar abes bir şeydi. "Elimden ne gelir? Onu başımdan savacak değilim."

"Evlensenize."

Taniel bu beyanın absürtlüğü karşısında gülerek başını iki yana salladı.

"Espri yapmıyorum," dedi Etan. "Kurmay Heyeti edep hakkında istediği kadar atıp tutabilir. Fakat Ka-poel karın olursa çenelerini kapatmak zorunda kalırlar." Tekrar öksürmeye başladı. Bu seferki kriz daha sertti.

"Dinlenmen lazım," dedi Taniel. Albayın yüzü eskiz defterinin sayfaları kadar solmuştu. Taniel orada geçirdiği saatlerde dostunun yarasının ciddiyetini neredeyse unutmuştu. Etan'ın ani dermansızlığı aklını başına getirdi.

"Yazmam gereken emirler bitmedi."

"Dinlen." Taniel kâğıdı ve mürekkep hokkasını ondan alıp sehpa-paya bıraktı. Enfiye kutusunu da oraya koydu ve kapıya yollandı.

“Taniel.”

“Evet.”

Etan enfiye kutusunu sehpanın üstünden kaptığı gibi ona fırlattı. Taniel kutuyu tek eliyle yakaladı.

“Al şunu,” dedi Etan. “Yoksa seni vurdururum.”

“Peki, peki. Alıyorum.” Taniel kapıyı arkasından kapattı.

Ka-poel onu koridorda bekliyordu, kapının hemen önünde bağdaş kurup oturmuştu ve balmumu bebeklerinden biri elindeydi. Pole bebeği çantasına koyup ayağa kalktı. Etan'ın kendisi hakkında söylediklerini duymuşsa bile belli etmedi.

“Onun için bir şeyler yapabilir misin?” diye sordu Taniel.

Genç kız başını hafifçe iki yana salladı.

“Eh be, Pole. Beni resmen dirilttin ama ona...”

Genç kız kaşlarını çatarak işaret parmağını kaldırdı. Taniel onun devam edeceğini sandı fakat Ka-poel dönüp gitti.

Taniel kızı takip ederek onunla beraber hanın ortak salonundan geçti. İçeride eve veya cepheye gönderilmeyi bekleyen askerler sohbet edip içki içiyorlardı. Odaya kasvetli bir hava hakimdi. Bir köşede bacağı diz hizasından kesilmiş bir kadın yalnız başına oturuyordu. Arada bir kendi kendine inliyor, ötekiler bu yürek sızlatıcı sesi duymazdan gelmeye çalışıyorlardı.

Dışarıdaki hava Taniel'in moralini düzeltmedi. Bir haftadır yağış tehdidinde bulunan gökyüzü her gün biraz daha bulutlanıyordu. Dün akşam vakti yağmur çiselemişti, çimleri ıslatacak ve çatışmaları daha da tehlikeli hale getirecek kadar.

Taniel hanın hemen dışında durdu ve cepheye dönmeden evvel bir içki içse miydi diye düşündü.

Sokağın karşısından bir çift inzibat geliyordu. İkisi de ağır çelik teberler taşıyordu ve yeşil kenarlı Adro mavisî üniformalarında dağların önünde çakışmış iki sopayı resmeden birer amblem bulunuyordu.

Acaba bu sadece bir tesadüf müydü, yoksa Taniel'i mi beklemişlerdi?

“Yüzbaşı Çift Atar Taniel?”

“Ne?”

“Bizimle geleceksiniz, komutanım.”

Kesinlikle onu beklemişlerdi. “Kimin emriyle?”

“General Ket'in.”

“İçimden hiç öyle bir şey yapmak gelmiyor.” Taniel tabancasının kabzasına dokundu.

“Sizi tutukluyoruz, komutanım.”

Tutuklamak mı? Bu kadarı da çok fazlaydı? “Hangi suçlamayla?”

“Onu General Ket bilir.”

Biri öne çıkıp Taniel’in kolunu tuttu.

Taniel silkinerek kolunu kurtardı. “Çek ellerini üstümden. Adro ordusunun bir askeri olarak haklarımı biliyorum. Ya bana suçlamaları söyleyin ya da çukura kadar yolunuz var.” Duyuları Taniel’e adamların üstünde bir gram bile barut olmadığını haber veriyordu. Hazırlıklı gelmişlerdi. Ona karşı.

Yoksa değiller miydi? İnziбат yaramaz bir çocukla muhatapmışçasına Taniel’in kolunu sertçe çekti. “Sesini çıkarma. Kızı da alacağız. O nerede?”

Ka-poel nereye gitmişti? Taniel etrafına bakınırken kolunu tekrar çekip kurtardı.

“Bak, komutanım! Bizi mecbur bırakırsan—”

Taniel’in yumruğu inziбатın çenesine inerek adamı yere serdi. Diğer inziбат teberini doğrulttu ve tehditkâr bir edayla bir adım attı. Taniel yana çekildi ve teberi sapından tutup asılarak adamın denge-sini bozdu. İnziбат tökezleyince de başının yanına bir yumruk attı.

İlk inziбат ayağa kalkar kalkmaz bir yumruk savurdu. Gafil avlandığı için kulakları kıpırmızı kesilmiş, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Taniel’den en az bir kelle boyu daha uzun ve yirmi beş kilo daha ağırdı.

Taniel inziбатın yumruğunu havada yakaladı ve boştaki eliyle adamın dirseğine bir tane patlattı. Bir çatırtı duydu, fişkıran kanları ve ucu dışarı çıkan beyaz kemiği gördü.

İnziбатın çığlığı Taniel’in istediğinden daha fazla dikkat çekti. Taniel adamı yere düşmeye bıraktı, sonra da cepheden tarafa hızlı hızlı yürüdü.

Tutuklamak ha? Demek General Ket onu tutuklatacak kadar ileri gitmişti? Oysa şu günlerde Kez ile Adopest arasındaki yegâne engel Taniel’miş gibi gözükmekteydi. Sadece düşmanın geriye kalan İmtiyazlılar’ının yarısını tek başına öldürerek Kanatlar’a savaş meydanında bariz bir üstünlük kazandırmakla yetinmemiş, aynı zamanda o kadar çok piyade öldürmüştü ki tüfeğinde çentik atacak yer kalmamıştı.

Ka-poel az sonra çıkageldi. Taniel onu bir inziбатın kolunu kırarken görenlerin şaşkın bakışlarına aldırmaz etmemeye çalışarak yapayalnız yürürken kendini bir anda genç kızla yan yana buldu. Pole hiçbir şey olmamış gibi rahat adımlarla ona eşlik ediyordu.

“Hangi çukurdaydın?”

Ka-poel tepki vermedi.

“Eh...” Taniel dişlerini sıkı. Kahretsin. Bir general onun hakkında tutuklama emri çıkarmıştı. İnzibatların eninde sonunda toplu halde karşısına dikilmeleri kaçınılmazdı. O zaman ne yapacaktı? Ordudaki her inzibatın kolunu mu kıracaktı? “Tekrar gelirlerse aynı şekilde ortadan kaybol. Kahrolası ellerini sana sürmelerini istemiyorum.”

Ka-poel başıyla onayladı.

Taniel cepheye yaklaştıkça adımlarının bir amaç kazandığını hissetti. Güzergâhını azıcık değiştirerek yemek çadırlarına yöneldi.

İçine baktığı üçüncü yemekhanede aradığını buldu.

Aşçıbaşı Mihali çadırda tek başına fıçılardan envanterini çıkarıyordu. Adamın bir elinde kara kalem, diğerindeyse kâğıt vardı. Uzun siyah saçlarını başının arkasında atkuyruğu yapmıştı.

“Tünaydın, Taniel,” dedi Mihali, arkasına dönmeksizin.

Çadırın giriş kanadı arkasında kapanırken Taniel kalakaldı. “Tanışmış mıydık?”

“Hayır. Ama babanla arkadaşım. Lütfen, içeri buyur.”

Taniel tedbiri elden bırakmayarak girişin yakınında kaldı. Çadıra onunla beraber girmiş olan Ka-poel ise herhangi bir çekince göstermeden köşedeki bir fıçıya oturdu.

“Tamas öldü,” dedi Taniel.

“Hadi ama, böyle aptalca konuşma. Buna kendin bile inanmıyorsun.”

“Zaman geçtikçe kabullendim.”

Mihali hâlâ arkasına dönmemişti. Taniel’e sırtı çevriliyken bile, genç adamın oraya gelme kararını sorgulamasına yol açan bir hava yayıyordu. Adamda bir şey vardı. Mesela bir koku mu? Hayır. Daha zor algılanır bir şey. Belli belirsiz bir aşinalık hissi.

“Tamas pekâlâ yaşıyor,” dedi Mihali. Çadırın köşesindeki fıçıları sayarken dudakları sessizce oynuyor, parmağı inip kalkıyordu. “Yedinci’nin ve Dokuzuncu’nun büyük bölümüyle beraber. Şu anda üç süvari ve altı piyade tugayı tarafından kovalanıyorlar.”

Taniel alaycı bir homurtu çıkardı. “Bütün bunları nereden bilebilirsin ki?”

“Ben Adom’un reenkarnasyonuyum.”

“Demek öyle. Bir tanrı olduğunu iddia ediyorsun, ha?”

Kâğıdına çizgiler atmakta olan Mihali nihayet iç geçirerek arka-

sına döndü. Adro ile Rosvel karışımı bir soyu işaret eden tombul, uzun bir yüzü vardı. Beyaz önlüğü un ve kanla lekelenmişti ve sinekkaydı tıraşlı çenesinin yan tarafına bir patates kabuğu yapışmıştı. “Buna inanmak o kadar güç mü? Bizzat bir tanrı öldürmeye çalışmadın mı?”

“Kresimir’in bulutlarından indiğini kendi gözlerimle gördüm. Yüzüne baktım. Ona bakarken benliğimin her zerresi onun bir tanrı olduğunu anladı. Ama sen...” Taniel cümlesini yarım bırakıp aşçıbaşında geleceğinden emin olduğu öfkeyi bekledi.

“Ben o kadar değil miyim?” Mihali gücenmektense gülmeye başladı. “Kresimir zahmetsizce haşmetli görünme konusunda hep daha becerikli olageldi. Babanın zamanla kendi kendine inanması gerekti. Ama sanırım sende daha dolaysız bir yol izlememiz gerekecek.” Taniel’e yaklaşıp bir elini kaldırdı. Sonra ansızın irkilerek durdu. Taniel aşçıbaşının elinin titrediğini fark etti.

“İzin verir misin?” diye, Ka-poel’a sordu Mihali.

Ka-poel bakışlarıyla ona denemesi için meydan okuyarak bekledi.

Mihali elini bir kere daha Taniel’e doğru uzattı. Aradaki mesafe kapandıkça eli görünmez bir kuvvetten etkilenircesine artan bir şiddetle titredi. Nihayet parmakları Taniel’in tenine değdi.

Taniel bir kıvılcım hissetti.

Sonra evren âdeta gözlerinin önünden geçti. Sayısız yıllar akıp giderek kendi anılarımışçasına Taniel’in hafızasını doldurdu. Taniel Kresimir’in göklerden ilk inişini gördü, sonra tanrının Dokuz’u sil baştan kurmak için kız ve erkek kardeşlerini yardıma çağırmasını işitti. Marazlanma’nın kargaşasına ve asırların durmak bilmez yürüyüşüne tanık oldu. Ömürler göz açıp kapayıncaya dek geride kaldı.

Sonra hepsi birden kayboldu.

Taniel nefes nefese yalpaladı.

Ka-poel da bir keresinde, aylar önce ona benzer bir şey yapmıştı. O zamanki anılar kısacık bir süreyi kapsamasına rağmen duygularıyla ve boyutlarıyla Taniel’in solugunu kesmişti.

Bunlarsa iki bin yıllıktı.

Taniel’in toparlanması biraz zaman aldı. Kendine geldiğinde, “Sen bir tanrısın,” dedi. Artık kafasında soru işareti yoktu.

“Tanrı’ komik bir sözcük,” dedi Mihali, envanter çıkarmaya devam ederek. Kâğıdına bir işaret koyup soğan çuvallarını sessizce saydı. “Her şeyi bilmeyi ve yapabilmeyi içerir. Seni temin ederim ki benim o tür güçlerim yok.”

“Öyleyse nedin?” Bo bir keresinde tanrıların çok güçlü İmtiyazlılar’dan fazlası olmadıklarını söylemişti. Mihali böyle anılar taşırken bir tanrıdan başka ne olabilirdi?

“Ne fark eder ki?” Mihali ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırdı. “Varsayalım ki evet, bir tanrıyım. İkimizin de şu an için ilahi-felsefi bir tartışmaya vakti olduğunu sanmıyorum. Lütfen, otur söyle.” Bir şarap fıçısını bir iki kilodan ağır değilmişçesine kaldırıp Taniel’in yanına bıraktı, ardından bir diğerini almaya gitti.

Taniel fıçıyı birkaç santim kaydırmaya çalıştı. Yapamayınca kaşlarını çatı ve bir tane kendisi, bir tane de Ka-poel için olmak üzere iki fıçı daha alan Mihali’ye baktı.

O sırada Ka-poel’ın eli gelişigüzel bir hareketle Mihali’nin koluna sürtündü.

“Dur bakalım, çocuk,” dedi Mihali, bir adamın kızını yumuşak bir üslupla azarlayacağı gibi. “Şimdi sırası değil.” Kızın parmaklarına nazikçe dokundu.

Bir alev parladı. Ka-poel parmak uçlarına üfleyerek geri kaçtı ve Mihali’ye kaşlarını çatı. Yoksa aşçıbaşından bir kıl koparmaya mı çalışmıştı?

Mihali kendi şarap fıçısının üstüne kuruldu. “Dokuz’un düzene girmesinin ardından ben kardeşlerimin aksine bu dünyada kalmaya karar verdim. Tabii gizlenerek. Ama öğrenmeyi de ihmal etmeden.” Taniel’in göremediği bir şeye bakarak dalıp gitti. “Uzak yıldızlar pek güzel ve ilginçtir fakat buradaki insanları öyle değişik ve büyüleyici buldum ki gidemedim.”

Mihali dönüp Ka-poel’a şöyle bir baktı. “Kemik-gözler’i inceledim. Derinlemesine değil. Dynize ve Fatrasta gibi Adro’dan çok uzak yerlerde bulunmak gücümü tüketir. Kresimir ile diğerlerinin gezegeni nasıl terk ettiklerini asla öğrenemedim. Kainatı keşfetmek istemediğim için bana hep ev kuşu derlerdi. Her neyse, Kemik-gözler’in sihri olağanüstü. Kresimir ile diğerlerinin hayal edebileceklerinden çok daha farklı. Sen, canım, gerçekten dehşetengizsin. Potansiyelin öyle yüksek ki.”

Mihali’nin bunları söylerken hiç de dehşete kapılmış gibi bir hali yoktu. Bilakis meraklanmış gözüküyordu.

Aşçıbaşı tekrar Taniel’e doğru döndü. “Hele barut büyücüleri! Kresimir bunu beklemiyordu. Ne de olsa barut o gittikten yüzlerce yıl sonra icat edildi.” Tombul parmaklarıyla çenesinde ritim tuttu. “Bilmem farkında mısın, deliriyor. Gözüne soktuğun o Kemik-göz

mermisi çıkartılamadı. Şu an beyninde ve ona her gün korkunç acılar çektiyor.”

Taniel ağzını tükürüğüyle ıslatmaya çalıştı. Kresimir, yani bir tanrı, deliriyordu. Hem de onun yüzünden. “Kim tarafından vurulduğunu biliyor mu?”

“Bildiğini sanıyorum. Güney Turna’da yaptıkların Adro ordusunda bir dedikodudan ibaret ve Kezliler arasında, o çatışmadan sadece Julene ile Kresimir sağ çıktılar.” Mihali duraksadı. “Tabii Julene elinde. O yüzden gerçeği biliyor olmalı.”

“Julene’i bir direğe çiviledi. Ellerini kesti. Neden böyle bir şey yaptı ki?”

Mihali kaşlarını çatı. “Julene. Fevri çocuk. Başına geleni hak etmiş olabilir de olmayabilir de fakat bence işkencenin kimseye faydası dokunmaz.”

Aşçıbaşının Julene hakkındaki soruyu geçiştirmesi Taniel’in dikkatinden kaçmadı. Yine de konuyu üstelememeye karar verdi.

“Onu nasıl öldürebilirim?”

“Kresimir’i mi? Hımm. Bunu sana söyleyeceğimi nereden çıkardın?”

Taniel afallar gibi oldu. “İyi de... sen bizim tarafımızdasın. Yoksa değil misin?” Kaslarının gerildiğini, kalbinin bir parça korkuyla dolduğunu hissetti.

“Ben Adro’yu savunurum. Ne de olsa burası benim ülkem. Lakin Kresimir hâlâ kardeşim. Onu seviyorum. Ölmesine göz yumacak değilim. Yine de onu durdurmak ve ona yardım etmek istiyorum. O mermiyi beyninden çıkarabilirsem belki onunla uzlaşabilir ve tüm bu olayı sonlandırabilirim.”

Taniel yumruğunu sıktı. “Onu öldüreceğim.”

“Orası sana kalmış.” Mihali envanter kâğıdını gözden geçirdi. Tekrar içinden sayar gibiydi.

Taniel konuşmadan önce biraz bekledi. “Generaller. Tanrı olduğunu biliyorlar mı?”

“Tamas onlara söyledi. Ama çoğu inanmıyor.”

“Ama güçlü bir İmtiyazlı olduğunun farkındalar, öyle mi?”

Mihali kafa salladı. “Tatsız bir gerçek. Benden çatışmaya katılmama istedikler ve ben reddettim. Zaten Adom’un Kanatları bünyesindeki İmtiyazlılar Kez Fırkası’nın geri kalanını başarıyla kontrol altında tutuyorlar.”

“Tamas’ın yaşadığını onlara söyledin mi?”

“Elbette.”

Taniel bunu duyunca şaşırđı. “Öyleyse neden bana bilgi vermediler? Hilanska... Bir umut olsaydı muhakkak bir şey söylerdi.”

“Bir tanrı bile her şeyi göremez,” dedi Mihali. “Sorunun cevabını bilmiyorum. Fakat generallere güvenmiyorum. Eminim ki çoğu Adro’nun çıkarlarını düşünüyordur. Ama birkaçı...”

“General Ket.”

Mihali omuz silkti. “Bu arada, inzibatlar geldi.”

Taniel çadırın girişine kadar gidip dışarıya göz attı. Çadırın önünde düzinelerce inzibat toplanmıştı.

“Kahretsin. Arka taraftan çıkabilir miyim?”

“Çadırı kuşattılar. Muhtemelen en iyisi onlarla gitmen.”

“Beni tutuklamalarına izin vermeyeceğim. Piç kuruları. Bana—”

Mihali genzini temizledi. “Dediğim gibi. Muhtemelen en iyisi bu. En azından şimdilik.”

Taniel’in kafası karmakarışıkı. Ne yapacaktı? Kaçacak mıydı? Yoksa onuruyla dışarı çıkıp kendisini götürmelerine müsaade mi edecekti? “Evvla şu soruma cevap ver: Bana ne oldu? Eskisinden daha kuvvetli ve süratliyim. Hiç böyle bir güç hissetmemiştim. Sadece kafamı biraz kıyak edebilmek için bir atı öldürmeye yetecek kadar mala aldım. Bunun bir barut büyücüsü olmamla açıklanamayacağını biliyorum. Yoksa onun yüzünden mi?” Parmağını Ka-poel’a doğrulttu. Genç kız cevaben bir kaşını kaldırdı.

Mihali uzunca bir süre tereddüt etti. “Sende bir değişiklik olmuş,” dedi. “Bu kız seni koruyucu tılsımlarla sarıp sarmalamış. Sen onu vurduktan sonra Kresimir’in yaptığı karşı saldırı Güney Turna Dağı’nı çökertmeye yetti. Fâni bedeninin paramparça olması gerekirdi. Sihirden anladığım kadarıyla, sana vurduğu darbe beni bile öldürebilirdi. Ama seni...” Ortada komik bir şey varmışçasına kıkırdadı. “Seni daha da kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramadı.”

“Bu hiç mantıklı değil. Eğer—”

“Gitme zamanı,” dedi Mihali.

Taniel derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Ka-poel, burada kal. Sana el sürmelerini istemiyorum.” Karşılık beklemezsin çadırdan gün ışığına çıktı.

Inzibatlar çabucak teberlerini doğrultarak etrafını sardılar.

“Peki, piç kuruları. Beni General Ket’e götürün. Ondan—”

Biri copunu sertçe onun başına indirdi. Darbenin etkisiyle kan tüküren Taniel öne doğru sendeledi. Bir başkası karnına, sonra da

dizine vurdu. Taniel yere yığıldı. Küfürler yedi, tekmelendi, dövüldü. Tam daha fazla katlanamayacağını düşünürken ayağa kaldırıldı ve bayılana kadar yüzüne ve başına darbeler aldı.

BÖLÜM

20



Bindiği savaş atı kıtanın gerisinde tırıs giderken Tamas karnının gurdamasını dinliyordu. İlerisinde Dokuzuncu Tugay'ın adamları tek bir davulcunun ritmine göre ayak sürüyerek ilerliyorlardı. Yüksek çam ağaçlarının gölgesinde bile hava sıcak ve boğucuydu. Yaz nemi Tamas'ın kirli ceketini sıırıslıslam ediyor, aldığı her nefesi eziyet haline getiriyordu.

Tamas önündeki kıtada yer alan piyadelerden birini seyreliyordu. Uzun boylu adam sarımsı saçlarını atkuyruğu yapıp omzunun üstünden geçirmişti. Yürümeyi sürdürürken, yaklaşık yirmi dakika önce omuzları tehlikeli bir biçimde sarkmaya başlamıştı. Belli ki bayılına sırası ondaydı. Tamas bu konuda bahse bile girerdi.

Ara sıra askerler onun savaş atını aç gözlerle süzüyorlardı. Hâlâ at sırtındaki tüm izcileri ve subayları da aynı bakışlarla izliyorlardı. Bu halleri huzursuz ediciydi.

Kez atlarının sonuncusunu iki gün önce kesip dağıtmışlardı. Tamas bazı bölük levazım subaylarının etleri vermeye yanaşmadığına ve birbirinden kıymetli son birkaç kiloyu sattığına yönelik bazı dedikodular işitmişti. Meseleyi sorup soruşturmaya çalışmıştı ama hiç kimse itirafta bulunmamıştı. Geçtikleri her derede bir düzine adam kıtayı terk ediyor, küçük balık ve karides arayışıyla kendilerini çamurların içine atıyordu. Öyle anlarda çavuşlarının onları döve döve tekrar hizaya sokması gerekiyordu.

“Yakında bir ziyafet çekeceklerini düşünüyorlar,” dedi Olem.

Tamas daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Kendini baygın ve dermansız hissediyordu. Dört gündür ağzına tek lokma girmemişti. Ayaktaki adamların gıdaya daha çok ihtiyaçları vardı. En azından atlar düzenli olarak otlayabiliyordu.

Olem ağaç tepelerinde turlayan bir çift akbabayı işaret etti.

“Ah,” dedi Tamas.

“Seksen kilometredir peşimizdeler,” dedi Olem.

“Aynı akbabalar olup olmadıklarını bilemezsin.”

“Birinin kanat uçları kızılımsı.”

Tamas homurdandı. Sözcükler ağzından ağır ağır çıkıyordu. Sıcaklık yüzünden hiç konuşası yoktu.

“İki sabah önce atları kestiğimizde diğerleri kampta kalırken kızıl tüylüsü bizi izlemeye devam etti.” Olem dudaklarını büzdü. “Galiba büyük bir define bulmayı umuyor.”

Tamas başını kaldırıp yukarı baktı. Akbabalar hakkında konuşmak istemiyordu. Savaş meydanlarında onlardan fazlasıyla görmüştü. “Bir haftadır sigara içtiğini görmüyorum,” dedi.

“Bok gibi sıcak da ondan. Dilimin kusuruna bakma, komutanım.” Olem göğüs cebini sıvazladı. “Hem zaten sonuncusunu saklıyorum.”

“Özel bir durum için mi?”

Olem gözünü akbabalardan ayırmadı. “Gavril bana Parmaklar’da durup direniş gösterebileceğimizi söyledi. Dudaklarımın arasında bir sigarayla ölmenin hoş olacağını düşündüm.”

Tamas kaşlarını çatmadan duramadı. “Kimseye söyledin mi? Direnişi kastediyorum.”

“Hayır, komutanım.”

“Kahrolasınca Gavril. Çenesini kapalı tutmayı bir türlü öğrenemedi.”

“Öyleyse doğru, ha?”

“Son bir direniş göstermeye niyetim yok, Olem. Kezliler’i bozguna uğratmayı amaçlıyorum. Son direnişler kaybetmeyi planlayan adamlar içindir.”

“Öyle tabii, komutanım.”

Tamas sessizce iç geçirdi. Askerlerde garip bir kadercilik anlayışı olurdu. Çoğu, doğru manevralarla en zor muharebelerin bile kazanılabileceğini anlamazdı.

“Olem...” diye başladı Tamas.

“Komutanım?”

“Geçen gün gördüğüm şey hakkında...”

Olem'in çenesinde bir kas seğirdi. "Ne demek istiyorsun, komutanım?"

"Sanırım ne demek istediğimi biliyorsun. *Vlora*. Birkaç dakika sonra gelseydim herhalde ikinizi çok daha uygunsuz bir durumda yakalardım."

"Umudum da oydu zaten, komutanım."

Tamas gözlerini kırıştırdı. Böyle bir dobralık beklememişti. "Bir kerecik olsun görünüşü kurtarmak için dilini tutamaz mısın?"

"Hayatımı kurtarmak için bile tutamam, komutanım."

"O tür bir yakınlaşmaya izin veremem, Olem."

"Ne tür bir yakınlaşmaya, komutanım?" Korumanın gözleri kı-sıldı.

"*Vlora*'yla arandakine. O bir yüzbaşı. Sense—"

"Ben de bir yüzbaşıyım," dedi Olem. "Bana bu rütbeyi kendin verdin." Klapalarındaki altın nişanlara dokunarak da sözlerini vur-guladı.

Tamas genzini temizleyip başını kaldırdı. Kahrolası akbabalar hâlâ oradaydı. "Onun bir barut büyücüsü olmasını kastediyorum. Büyücülerimin ordudaki farklı bir birlik olduğunu biliyorsun. O çiz-giyi aşmanı istemiyorum."

Olem bir şey söylemek ister gibi oldu. Hayali bir sigarayı çiğner-cesine çenesini oynattı. "Emredersin, komutanım. Sen nasıl istersen, komutanım."

Ses tonundaki alaycılık tıpkı suyun kâğıttan sızması gibi hemen belli oluyordu. Bu hali Tamas'ı çok şaşırttı. Olem normalde o kadar sadık, o kadar itaatkârdı ki. Feldmareşal dilinde bir azarla ağzını açtı.

Atkuyruklu asker sendeleyerek sıradan çıktı ve hızla yere kapak-landı. Arkadaşlarından ikisi ona yardım etmek için durdu.

"Kıtanın ilerisine haber ver," dedi Tamas. "İstirahat molası. Adamların biraz oturmaya ihtiyaçları var."

Oradan gitmeye can atan Olem atını mahmuzladı. "Feldmareşal kıtanın durmasını emrediyor! Düzen terk!"

Tamas'emrin ileriye doğru tekrarlandığını duyabiliyordu. Asker sırası ağır ağır durdu. Adamlardan bazıları en yakındaki dereyi arar-ken bazıları ağaçlar arasında tuvalet ihtiyaçlarını giderdiler. Daha fazla kıpırdamayacak kadar yorgun olan diğerleriye durdukları yerde yığılıp kaldılar.

Tamas matarasını açtı ve içindeki son birkaç damlayı da tüketti. Su sıcaktı ve metalik bir tadı vardı. "Asker," dedi, içlerinde en az yor-

gun gözükeni işaret ederek. “Temiz, soğuk bir su bulup şunu doldur. Sonra da çavuşuna bu gece hela nöbetinden muaf olduğu söyle.”

Asker matarayı aldı. “Emredersin, komutanım.”

Tamas savaş atından inip dizginleri bir ağaç dalına astı. Yarım gün boyunca at sürmenin ardından, bacaklarındaki uyuşukluğu gidermek için yolda enlemesine volta attı. Bir ara durup güneye baktı. Kezliler’den iz yoktu. Orman çok sıkı. Son raporlara göre Kez kıtasının başı on altı kilometre gerideydi. Aradaki bölgede akıncılar kol geziyorlar, ordudan ayrı düşmüş piyadeleri yakalamaya ve Adro kıtasının arka ucunu taciz etmeye çalışıyorlardı. Fakat Tamas için asıl önemli olan ana süvari grubuydu.

Onlarla arayı mümkün olduğunca açmak zorundaydı.

“Komutanım.”

Tamas döndüğünde Vlora’yı savaş atının yanında dururken buldu. Kadının üniforması kir içindeydi. Ceketinin yakasını gevşetmiş, siyah saçlarını başının arkasında toplamıştı. Şelalenin altında Olem’i öpmek için uzanan çıplak hali bir anlığına Tamas’ın hayalinde canlandı. Tamas utancını yüzüne yansıtmamaya çalışarak görüntüyü aklından çıkardı.

“Yüzbaşı.”

“Bacağı nasıl, komutanım?”

Tamas bacağındaki kasları esnettiğinde hafif bir sızı duydu. Ata binmenin onları gevşetmeye en ufak bir faydası dokunmamıştı ama ağrısı kötü değildi. “İyidir, sağ ol. Avdan bir sonuç aldınız mı?”

“Geyikler kıtadan epey uzak duruyor. Yoldan bir iki kilometreden fazla uzaklaşırsak avımızı geri taşıyamayız. Birkaç sincap ve tavşan yakaladık. Barut büyücülerini beslemeye yetecek kadar.”

En azından büyücülerini güçlerini koruyacaklardı. Tavşan lafını duyunca Tamas’ın içi ezildi.

“Bir geceden daha uzun süre kamp kurarsak, hatta azıcık olsun yavaşlarsak belki birkaç geyik tutabiliriz.”

“Kusura bakma, Yüzbaşı. Ona izin veremem. Parmaklar’a Kezliler’den çok önce varmak zorundayız.”

“İzciler iki gün içinde orada olacağımızı söylüyorlar, komutanım.”

“Doğru,” karşılığını verdi Tamas. “İlk nehri geçtikten sonra köprüyü yakacak ve bir iki gün ağırdan alacağız. Dinlenip eksiklerimizi tamamlayacağız.”

“Umarım öyle olur, komutanım. Adamlar perişan.”

Tamas dikkatini bayılan askere yöneltti. Adam o sırada oturmuş bir mataradan su içiyor, arkadaşlarından biriyle sohbet ediyordu. Tamas ellerini arkasında kavuşturup Vlor'a doğru döndü.

“Yüzbaşı, geçen gün yaşananların ne kadar uygunsuz olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Vlor'a gözünü bile kırpmadı. “Beni yıkanırken seyretmeni mi kastediyorsun?”

Tamas'ın bunun için onu tokatlayabilirdi. Lanet olası kız. Komutanının ne söylemeye çalıştığını biliyordu ve onun işini kolaylaştırmak gibi bir niyeti yoktu.

“Sen ve Olem...”

“Komutanım, saygısızlık etmek istemem ama bence bu mevzu seni hiç ilgilendirmez.”

“Ben senin komutanınım ve—”

“Evet, komutanım. Ve rütbeler arası mukaveleyi bozmadığı süreçte iki askerin boş zamanlarında ne yapacaklarının kendilerine kaldığını açıkça belirttin.”

“Bu sefer durum farklı.” Tamas'a göre bu sefer durum sahiden farklıydı. “Damgahılar'ımdan birinin korumamla düşüp kalkmasına izin veremem, anlıyor musun? Hele ki o Damgalı bir... bir...”

“Bir fahişeyse mi?”

Vlor'a'nın usulca konuşmasına rağmen Tamas'ın nefesi kesildi.

“Öyle söylemek istiyorsun, değil mi, komutanım? Taniel'e yaptığım şey yüzünden bana bir fahişe demek istiyorsun, değil mi? Bir kaltak? Açık açık konuşmasan bile sözcükleri dilinin ucunda duya biliyorum.”

“Ses tonuna dikkat et, asker,” diye uyardı Tamas.

“Açık konuşmak için izin istiyorum, komutanım.”

“Reddedildi.”

Vlor'a onu duymazdan geldi. “Taniel'e yaptığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Ahmağın tekiyle yaşadığım birkaç aylık ihtiras yüzünden aramızdaki her şeyi çarçur etmenin beni kahretmediğini mi sanıyorsun?”

“Reddedildi, Yüzbaşı.”

“Adamların neler konuştuklarını bilmiyorsun.” Vlor'a'nın sesi yükseldi. “Herkes arkamdan –hatta yüzüme karşı– neler diyor duymuyorsun. Alaycı sırtışları görmüyorsun. ‘Vlor'a artık bacaklarını herkese açıyor.’ Geceleri çadırının dışında fısıldadıklarını, beni ilk önce kim sırtüstü yatıracak diye bahse tutuştuklarını işitiyorsun.”

“Reddedildi dedim, Yüzbaşı!” Tamas öne çıktı. Başka bir asker olsa gözlerindeki kızıl öfke karşısında sinerdi fakat Vlora pes etmedi.

“Onu Fatrasta’ya gönderdiğin için, Taniel oradayken on sekiz ay boyunca yalnız kaldım. Savaş kahramanı Taniel... İnsanlar nasıl Fatrasta’daki her kadının kendini onun üstüne atmaya hazır olduğundan bahsedip duruyorlardı. Sonra bir de, küçük bir vahşi kızın onu her yerde takip ettiğini duydum. Ne düşünecektim? Üniversitede hiçbir erkek bana iki defa bakmazdı. Kim olduğumu biliyorlardı. Bana güzel bir laf edemeyecek kadar Taniel’den korkarlardı.”

Ağzından burukluk akan Vlora sözcükleri Tamas’ın suratına çarpıyor, öfkeden tüm vücudu tir tir titriyordu. “Sonra kimin nişanlı olduğumu umursamayan bir adam çıktı. Aklımı çeldi, beni sevdi ve dünyada onu benim kadar mutlu edebilen başka kimse olmadığını söyledi. Ona güvendim.” Vlora’nın yüzü tiksintiyle buruştu. “Sonra da, *sırf seni küçük düşürmek için* benimle yattığını öğrendim.”

Vlora’nın gözlerindeki acı ve sesindeki gazez Tamas’ın katlanamayacağı kadar yoğundu. Bir zamanlar onun babası, arkadaşı, akıl hocası olmuştu. Fakat artık bir nefret odağından, hakir görülecek bir düşmandan fazlası değildi.

“Yıkıl karşımdan, Yüzbaşı. Savaşta olmasaydık seni divanîharbe verirdim.”

Vlora öne, Tamas’ı onun kadar iyi tanımayan birinin asla cüret edemeyeceği kadar yakına eğildi. İstese ona sarılabilirdi. Veya kaburgalarına bir bıçak saplayabilirdi. “Çok istiyorsan beni kendin öldür,” dedi. “İşi daha önemsiz adamlara havale etme.”

Genç kadın gerisingeri döndü ve kıtadan aşağı yürüyüp gitti. Önünden geçtiği askerler ona ağızları açık bakakaldılar, sonra da Tamas’a doğru dönerek hiddetinin Vlora’ya bir yıldırım gibi inmesini beklediler.

Tamas, yoldaki bir dönemeçte gözden kaybolmak üzere olan Vlora’yı izledi. Olem’in görüş alanına girmesiyle birlikte, genç kadın ansızın durdu. At sırtındaki koruma öne eğilerek ona bir şeyler söyledi. Vlora elini adamın uyluğuna koydu. Olem o eli nazıkçe itti ve Tamas’a imalı bir bakış attı.

Vlora korumayı kemerinden tutarak attan aşağı çekti, sonra da yol kenarındaki korunun içine itekledi. Bıyık altından küfreden Tamas o tarafa doğru iki adım attı.

Biri genzini temizledi. Tamas etrafına bakındı.

Su alması için gönderdiği asker geri gelmişti. “Mataran, komutanım.”

Tamas matarayı adamın elinden kaptı. Tekrar dönüp baktığında Olem ile Vlora ortada yoktu.

Birkaç derin nefes aldı ve tekrar atının yanına gitti.

“Komutanım, sakıncası yoksa, tekrar ne zaman yola çıkacağımızı sorabilir miyim?” dedi asker.

Tamas sudan büyük bir yudum içti. O kadar soğuktu ki dişlerini sızlattı, midesine inerken boğazını yaktı.

“Yarım saat, kahrolasica. Git biraz dinlen.”

Adamat tekstil atölyesindeki ustabaşı ofisinin kapısına vurdu. Altında buhar gücüyle çalışan düzinelerce dokuma tezgâhı gün boyunca tam gaz işliyor, en yüksek bağrışlar haricinde tüm sesleri boğan bir gürültü çıkarıyordu. Atölyedeki makinelerle ilgilenen yüzlerce işçi, bir böcek sürüsü gibi koşturuyordu.

Adamat cevap beklemeden ofise girdi. İçeride gürültü çok daha azdı.

“Margy!” diye seslendi.

Arka odadan çıkan kadın Adamat’ı görünce gülümsedi. Adamat yaklaşıp onu yanağından öptü.

Margy hayretle geri çekildi. “Dokuz adına, kendine ne yaptın böyle?”

“Merdivenlerden düştüm,” dedi Adamat. Sesi genzinden tiz bir tonda çıkıyor, burnu daha bir saat önce kırılmışçasına sızlıyordu.

Margy dudak büktü. “Daha çok yumruk yemişe benziyorsun,” dedi. “Burnunu başkalarının işine sokarsan eninde sonunda kırılacağına sana söylemişim.”

Adamat sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Vaktim çok az, Margy. O kilim hakkında bir şeyler bulabildin mi sormaya geldim.”

“Peki, peki.” Margy mikroskobunun yanındaki çalışma masasına gidip oradaki kâğıtları gözden geçirmeye koyuldu. “Geçen hafta Faye’e bir mektup yolladım,” dedi.

“Eline geçip geçmediğini sorarım.” Adamat kapı pervazına yaslanıp gözlerini yumdu. Yüzü ağrıyordu. Sırtı ağrıyordu. Elleri ve başı ağrıyordu. Ağrımayan yeri yoktu ve yeterince uyuyamıyordu. En son ne zaman bir dilim ekmekle çaydan fazlasını yediğini hatırlamıyordu. Margy eline bir kâğıt tutuşturduğunda gözlerini tekrar açtı.

“Alıcısı buymuş,” dedi kadın. “Bir isim bulamadım. Yalnızca bir çek makbuzundan adres alabildim.”

“Sağ ol, Margy.”

“Faye’e yakında ziyaretime gelmesini söyle, tamam mı?”

“Tabii.”

Adamat tekstil atölyesinden ayrıldı ve dışarı çıkana dek kâğıda bakmadı. Bir isim olmadan adresin sahibini bulmak ona epey iş çıkaracaktı. Ayrıca Mâlik’i tanıyorsa, adamın gerçek kimliğini tespit edene kadar bir yığın sahte ismi ve adresi de aşması gerekecekti.

Bir fayton çevirip adrese baktı.

Yanlış görmediğinden emin olmak için gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı.

Bu adresi biliyordu.

Sabah saatleri ilerlerken hava kapandı ve Adamat bir şemsiye almak için batı Adopest’teki gizli evine uğradı. Apartmana girdiğinde kordorda durakladı. Dairesinin kapısı açıktı.

Bir parçası gerisingeri dönüp oradan uzaklaşması için ona bas bas bağırdı. Vetas’ın haydutlarıyla tutuşacağı yeni bir kavgadan sağ çıkamayabilirdi.

Tabancasını çekti ve dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı hafifçe itti.

Sou-Smith kanepedeydi. Kollarını karnının üstünde kavuşturmuş ve çenesini göğsüne dayamış vaziyette uyukluyordu. Gömleği kanla kaplıydı.

“Sou-Smith?”

İri yarı boksör irkilerek uyandı. “Ah.”

“Neler oldu?”

Sou-Smith kanlı gömleğinin sorulmasını tuhaf bulmuşçasına ona bir kaşını kaldırdı. “Asıl sana ne oldu? Biri burnunu mu kırdı?”

Adamat çay koyması için ev sahibesine seslendi ve kapıyı arkasından kapattı. “Kan revan içindesin.”

“Kendi kanım değil,” dedi Sou-Smith. “En azından çoğu. Burnun?”

“Vetas’ın haydutlarından biri eski evimde beni bekliyordu. Bir sopayla suratıma vurdu. Peki bu halin ne? Bir başkasının salonunda kanlar içinde oturup açıklama yapmadan duramazsın.”

“Vetas’ın dört adamı kardeşimin evine uğradı,” dedi Sou-Smith. “Yeğenlerimden birini vurdular. Ben ve Daviel... dördünü de öldürdük.”

“Lanet olsun, Sou-Smith. Çok üzüldüm. Yeğenin...?”

“Çocuk daha on iki yaşındaydı. Daviel onu okula gönderecek parayı daha yeni denkleştirmişti.” Boksör ayağa kalkıp gerindi. Gömleğindeki kan kararmış ve kuruydu, muhtemelen saatler önce akmıştı. Ufacık gözleri öfkeyle parlıyordu. “Seninleyim,” dedi. “Mâlik istese de istemese de Vetas’ı diri diri yakacağım. Sonra gidip ailemle ilgilenmem gerekecek.”

Adamat tam cesetleri ne yaptıklarını soracaktı ki Sou-Smith’in kardeşinin bir kasap olduğunu anımsadı. Cevabı bilmek istediğini sanmıyordu. Temkinli bir edayla kafa salladı.

Sou-Smith’e güvenebilir miydi? Ya Vetas’ın adamları onun aklını çeldilerse? Ya tıpkı kendi ailesi gibi onunki de Vetas’ın elinde esirse?

Bu soruları sormayı bile göze alabilir miydi? Adamat’ın edinebileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

“Git temizlen,” dedi. “Burada birkaç parça giysi bırakmıştın.”

“Bir yere mi gidiyoruz?” diye sordu boksör.

“Birinden elli bin krana istemem gerekiyor.”

Adamat kentin en seçkin muhitinde, tuğladan yapılma kocaman banker evleriyle dolu olan Ederler’de faytondan indi. Geniş sokaklar yassı parke taşlarıyla kaplanmış ve upuzun karaağaçlarla çevrelenmişti. Adamat şapkasını hafifçe kaldırıp aradığı eve bakındı.

İşte, zengin bankerlere ait iki devasa köşkün arasında, bakımlı bir bahçesi olan küçük, sade bir ev vardı. Adamat peşindeki Sou-Smith’le beraber eve yaklaştı.

“Vekilharç, değil mi?” diye sordu boksör.

“Evet.” Vekilharç Ondraus. Tamas’ın konsey üyelerinden ve Manhouch’u deviren darbenin mimarlarından biri. Ondraus huysuz, aksi bir ihtiyardı. Adamat’ın onunla ikinci bir görüşmeyi iple çektiği söylenemezdi. Yine de kapıyı yumrukladı.

İçerideki sürgünün hareket ettiğini duyana kadar on dakika boyunca vurması gerekti. Kapı azıcık aralandı.

“Varlıklı bir adam olarak,” dedi Adamat, “kendi kapını kendin açmana şaşırdım.”

Vekilharç Ondraus müfettişi kısık gözlerle süzdü. “Evimin önünden çek git, yoksa seni tacizden hapse attırırım.” Bir sabahlık ve terlik giyyordu. Saçları dağınıktı.

“Paraya ihtiyacım var,” dedi Adamat. “Muhasebecilerin bana artık ödeme yapılmayacağını söylediler.”

Ondraus ona dudak büktü. “Tamas öldü. Sana erişim sözü verdiği kaynaklar tükendi. Başka bir iş bulmanı öneririm.”

“Görüyorsun ya, sorunum da o. İçeri gelebilir miyim?”

“Hayır.”

Adamat kapıya yüklendi. Şaşırان Ondraus ufacak antresine doğru geri geri sendeledi.

“Lütfen burada bekle,” dedi Adamat boksöre. Sou-Smith kafa salladı.

Ondraus hışımla ofisine yollandı. Adamat cebinden tabancasını çekip genzini temizledi.

Vekilharç silahı görünce donakaldı. “Bunun anlamı ne?” diye bilmek istedi.

Adamat bakışlarını içeride gezdirdi. Son ziyaretinden bu yana çok az değişiklik olmuştu. Şöminenin üstü silinmiş, içi temizlenmişti fakat halıda en ufak bir yıpranma belirtisi yoktu ve kokular tıpatıp aynıydı. Ev neredeyse kullanılmamış gibi gözüküyordu.

“Ofisinin kapısını açık bırakmışsın. Buradan içini görebiliyorum,” dedi Adamat. “Bir çingirak ipi. Geçen ziyaretimde fark etmeye bile değmezdi ama şimdi topu topu üç odaya sahip, hizmetçisiz bir evde neden bir çingirak ipi bulundurduğunu merak ediyorum.” Şöminenin yanındaki yegâne koltuğu işaret etti. Ondraus gidip oturdu.

“Beni soymaya mı geldin?” dedi vekilharç. “Tüm param yatırımlarda. Gördüğün gibi burada değerli hiçbir şey yok. Evimde bir çek defteri bile tutmam.”

“Tahminimce,” diye, sözü hiç kesilmemiş gibi devam etti Adamat, “o çingirak ipi evinin altındaki bir odalar sistemine kadar gidiyor. O odalardan birinde de ihtiyaç duyarsan yardımına koşmaya hazır dört iri yarı, tehlikeli adam bekliyor. Ve bu odalardaki bir tünel muhtemelen sahte bir isim altında sahip olduğun, yakındaki köşklardan birine kadar gidiyor. Elbette orada oturmuyorsun. Onu sadece diğer adınla yaptığın geliş-gidişleri gizlemekte kullanıyorsun.”

Ondraus hiç konuşmaksızın oturduğu koltuktan Adamat’ı seyre diyordu. Bakışları artık daha az kızgın ve daha... hesapçıydı. Neden-se, bu değişim çok daha korkutucuydu.

“Henüz bana ölü bir adam olduğumu söylemedin,” diye belirten Adamat, vekilharcı kısa bir müddet süzdü. “Sanırım o tip biri değilsin.”

“Sigortan ne?” diye sordu Ondraus.

“Emniyet teşkilatındaki bazı dostlarıma gönderilmiş mektuplar.”

“O mektuplarda Mâlik olduğum mu yazıyor?”

Ondraus’un gerçeği dile getirmesi heyecan vericiydi. Ne inkâr, ne itiraf. Yalnızca, Adamat’ın ensesindeki tüyleri diken diken eden, basit bir beyan. “Elbette hayır. Ortadan kaybolursam cesedimi evinin altında bulabilecekleri yazıyor. Hiç kimse Mâlik’i soruşturmayaya yanaşmaz. Fakat teşkilattaki dostlarım bir muhasebeciyi enine boyuna incelemekten çekinmezler. Münzevi biri olarak tanınıyorsun. Münzeviler hep ilginç insanlardır. Dostlarım bunu eğlenceli bile bulabilirler. Evinin altındaki odaları, korumalarını, tünelin çıktığı köşkü ve portföyündeki muazzam miktarda paraları keşfettiklerinde de sana olan ilgileri iyice artacaktır.”

Ondraus burun kıvrıdı. “Bununla paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun?”

“Evet, öyle sanıyorum.” Adamat özgüveninde bir çatlak hissetti. Ya Ondraus’un umurunda bile değilse? Onunkiler gibi bağlantılara sahip biri, hakkında soruşturma başlatılırsa çabucak ortadan kaybolabilirdi. “Seni birkaç aylık incelemeden ve dertten kurtaracaksa hayatımı bağışlamaya bir teferruat gözüyle bakacağın kanaatindeyim.

“Yok eğer bakmayacaksan,” diye ekledi Adamat, “Yayıncılık sektöründeki bir dostuma başka bir mektup yazıp Mâlik’in gerçek kimliğini bildiğimi söyledim. Öldüğüm anlaşılırsa ve ölümümle ilgili seni de içeren bir soruşturmada haberdar olursa bazı sonuçlara varacaktır. Ve açıkçası pek akıllı biri değildir. Manşetlere kendi canından çok daha fazla değer verir.”

Ondraus hafifçe gülmeye başladı. Çıkardığı ses boğuktu ve Adamat bir an için onun öksürdüğünü sandı. “Zekice,” dedi vekilharç.

“Beni Vetas’ın karşısında yalnız bırakmayıp yardımcı olsaydın kimliğini merak bile etmezdim.”

“Yine de ederdin,” dedi Ondraus, boşlarcasına elini sallayarak. “Ne istiyorsun?”

“Nakit olarak elli, hayır, yetmiş beş bin krana ve Lord Vetas’ı öldürüp karımı kurtarmak için yardımın.”

Ondraus arkasına yaslanıp parmaklarını çattı. “Şantaj yaparken daha çok şey talep etmeyi öğrenmen lazım. Ben Dokuz’daki en zengin insanlardan biriyim.”

“Parana ilgi duymuyorum. Yalnızca Faye’i geri almak istiyorum.”

“Vetas’ın hâlâ bir İmtiyazlı’sı var.”

“Para da onun için. Para bulursam benim de kendi İmtiyazlı’m olacak.”

Ondraus buna kafa yordu. “İş bilir adamsın. Peki Vetas öldükten sonra seni canlı bırakmaya karar verirsem?”

“Varlığını unuturum.”

“Beni şaşırtıyorsun, Adamat,” dedi Ondraus. Duruşu artık gergin ve öfkeli değildi. Ellerini kavuşturarak oturduğu yerde kaykıldı. “Başvurmayacağın yöntem yok. Yıllar önce senin Adopest emniyet teşkilatındaki en prensip sahibi, en ısrarcı adam olduğun konusunda uyarılmıştım. Senden sakınmak için biraz çabaladığım bile oldu.”

“İnan bana,” dedi Adamat. “Ailem söz konusu olmasaydı buraya gelmezdim.”

“Eh, madem öyle, bir şartım var. Bu iş bittikten sonra, sana ihtiyaç duyduğum zaman benim hesabıma çalışacağına söz vereceksin.”

“Hayır.”

Ondraus daha başka bir itirazın önünü almak için elini kaldırdı. “Öyle durumlarda sana ödeme yapacağım. Vereceğim işler muhtemelen tehlike içerecek. Ama kabul etmezsen seni ve Sou-Smith’i öldürür, sonra da her şeyi olurluna bırakırım.”

Adamat vekilharcın gözlerini inceledi. Orada yaşlı adamın dediğini yapacağını gösteren çelik gibi bir irade vardı. Belki biraz da... keyif mi? Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm mü? Ondraus tüm bunlardan zevk mi alıyordu?

“Kabul,” dedi Adamat.

“Fevkalade.” Ondraus duraksadı. “Sou-Smith biliyor mu?”

“Buraya para istemek için geldiğimi sanıyor,” dedi Adamat. Mâlik’e şantaj yapmayı planladığını boksöre söylemiş olduğuna hiç değinmedi. Sou-Smith kendince sonuçlara varabilirdi de varmayabilirdi de. Varsa dahi dilini tutacak kadar akıllıydı. Bunların hiçbirinden Ondraus’a bahsetmeye gerek yoktu.

“Paranı yarın alacaksın,” dedi Ondraus. “Nereye getirilsin?”

“Adamınla Seçimler Meydanı’nda buluşacağım. Lekelerin orada.”

“Bir daha buraya asla uğramayacaksın,” dedi Ondraus. “Hadım ağam vasıtasıyla irtibat kuracağız. Artık gidebilirsin.”

Ansızın kontrolün artık kendisinde olmadığını fark eden Adamat tabancayı cebine koydu.

“Ve Adamat,” dedi Ondraus, “bu kararımdan pişman olmam icap ederse sevdiğin herkesin de pişman olmasını sağlarım.”

BÖLÜM

21



Dayak sırasında Taniel'in başına siyah bir çuval geçirmişlerdi ve genç adam şimdi inzibatlar tarafından itile kakıla kampta ilerletilirken debelenip sendeliyordu. Inzibatların etraftakilere uzak durmaları için yaptıkları uyarıları ve tökezlediğinde ettikleri alçak sesli küfürleri duyabiliyordu. O afallamış haliyle düşmesi işten bile değildi ama koltuk altlarındaki güçlü kollar bunu önlüyordu. Baş zonkluyor, vücudunun her noktası ağrıyordu.

Onu bir merdivenden çıkarıp bir binanın içine sürüklediler. Bir hana mı gelmişlerdi? Subay yemekhanesine mi? Taniel bilmiyordu. Bir sandalyeye oturtuldu, ardından elleri ayakları bağlandı. Karşı koymaya çalıştı. Çabaları başının arkasına yediği bir tokatla mükâfatlandırıldı.

Taniel kendini bağlı bulunduğu iplere bıraktı ve konumunu tespit etmesini sağlayacak bir ses duymaya çalıştı. İşittiği tek şey binanın dışında sohbet eden askerlerdi ve sesler anlaşılmayacak kadar alçaktı. Adro kampının herhangi bir yerinde olabilirdi.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemedi. Hava serinledi, demek ki güneş batmıştı. Yüzü bütünüyle uyuşuktu. Herhalde döve döve pestilini çıkarmışlardı. Diliyle dişlerini yokladı. Hepsı yerli yerindeydi. Gömleği ıslaktı, muhtemelen kendi kanıyla. Orada oturmaya devam ettikçe iyice soğuyup üstüne yapıştı.

Sonunda kapının açıldığını duyduğunda vücudundaki uyuşuklukla beraber barut transının son demleri de geçmeye başlamış ve

geriye dayağın acısından başka bir şey kalmamıştı. Bir çiftten fazla ayak sesi geldi. Sonra bir tane daha. Bu seferkiler daha hafifti ama en az öncekiler kadar askeriydi.

Kafasındaki çuval çıkartıldı. Bir kibrit çakıldı ve duvardaki fenerler yakıldı. Oda üç metrekareden büyük olmayıp iki sandalye ve duvardaki fenerler haricinde çıplaktı.

General Ket kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir yüzle başında dikiliyordu. Her iki tarafında birer inzibat mevcuttu. Adamlar ona kötü kötü bakıyorlar, sopalarını tutuş biçimleriyle âdeta ona kıpırdaması için meydan okuyorlardı.

“Daha çok adama ihtiyacın olacak,” dedi Taniel.

Kadın ilk önce onun konuşmasına hazırlıksız yakalandı. “Ne?”

“Beni dayakla sindirmeyi falan planlıyorsan diyorum.”

“Kapa çeneni, Çift Atar.” Ket noksan kulağının kökünü kaşdı, sonra da volta atmaya başladı. “Seni vurdurmalıyım.”

“Beni ancak asabilirsin,” dedi Taniel. Gülmemek elinde değildi. Vurdurmakmış. Bu subaylar her şeyi bildiklerini sanırlardı ama bir barut büyücüsü kurşuna dizilemezdi. En azından geleneksel tüfeklerle donanmış bir idam mangası tarafından.

Inzibatlardan biri tüm ağırlığını vererek Taniel’in çenesine yumruk attı. Taniel’in başı yana savruldu ve görüş alanı fıldır fıldır döndü. Inzibat bulanık bir leke olup çıktı. Taniel adama kanlı bir balgam tükürdü ve adam ikinci bir yumruk atmak üzere geri çekildi.

Ket bir elini kaldırdı. “Gerek yok, asker.” Taniel’e doğru döndü. “Bunu bir şaka mı sanıyorsun? İdam edilmekle karşı karşıyasın!”

“Neden?” diye dudak büktü Taniel. “Hattı tuttuğum için mi?”

“Neden mi?” diye hayretle tekrarladı Ket. Volta atmayı bırakıp genç adamın karşısına dikildi. “İtaatsizlik, bir subaya yakışmayan davranışlarda bulunmak, emirleri uygulamamak. Bir subaya fiziksel saldırı. Davranış biçimin neredeyse vatana ihanetle eşdeğer.”

“Çukura kadar yolun var,” dedi Taniel. Inzibat üstüne yürüyünce irkilmediği için gurur duydu.

Ket adamı tekrar durdurdu.

“Devam et,” dedi Taniel. “Bunu bütün gece yapabilirim. Vatana ihanet, ha? Bu kahrolası orduda bir muharebe kazanmayı önemseyen tek subay olmam mı vatana ihanet? Askerlere uğruna savaşabilecekleri bir şey vermem mi? Ne zaman bir çatışmayı kazanacak olsak ricat borusu çalarken kalkmış bana vatana ihanetten bahsediyorsun.”

“Yalan söylüyorsun!” Ket öne çıktı ve Taniel bir anlığına bu sefer kadının bizzat vuracağını sandı. “Çatışma aleyhimize döndüğünde alarm çalıyoruz. Sen ön saflardasın. Bulunduğun yerden çatışmanın çaresizliğini görmüyorsun.”

Taniel iplerine asılarak öne eğildi. “Görmüyorum çünkü galip geliyorum.” Arkasına yaslandı. “Benden korkuyorsun. Yoksa Kez tarafına mı geçtin? O yüzden mi böyle yapıyorsun? Foyanı meydana çıkaracağımdan mı—”

Ket bu sefer inzibatı durdurmadi. Taniel’in sözü inen darbeyle kesildi. Başındaki çınlama durduğu zaman dişlerini yerli yerinde bulmak onu hakikaten şaşırttı.

Ağzında kan tadı vardı. Yutkundu. “Beni o yüzden mi gizlice tutukladın?” diye, şişen dilinin üstünden konuştu. “O yüzden mi kamptan geçirirken başıma çuval taktın? Kimse beni görmesin diye mi?” Taniel alaycı bir homurtu çıkardı ve inzibatın gözünün içine bakarak ona meydan okudu.

General Ket kulağını kaşdı. “Çok popülersin,” diye itiraf edip tekrar volta atmaya koyuldu. “Ama erlerin kahraman dedikleri senin gibi popüler birine dahi disiplin aşılanmalıdır. Yoksa ordu darma-dağın olur. Maalesef bu işler böyledir. Bana kalsa seni ibretlik diye teşhir ederdim ama diğer generaller farklı düşünüyorlar. Adamlar kırbaçlandığını görürlerse morallerinin bozulacağını düşünüyorlar ve Kresimir biliyor ya, moraller zaten yeterince bozuk.”

“Yani beni öldürmeyeceksin.”

“Hayır. En azından şimdilik. Bu tek ve son uyarın.”

“Karşılığında bir özür dilememi mi bekliyorsun?”

“Evet. Hem de birkaç tane birden. Binbaşı Doravir’le başlayıp benimle bitirerek.”

Taniel omuz silkti. “Çok beklersin.”

“Efendim?” Ket’in kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı.

“Bir tanrıyı öldürmeme ramak kaldı. Düzinelerce İmtiyazlı katlettim. Belki de yüzden fazla. Sayısını şaşırdım. Feldmareşal Tamas’ın yokluğunda— ha bu arada, niye bana öldüğü söylendi? Bir tanrının ağzından öyle olmadığını duydum. Ah, evet. Kampımızdaki tanrı. Hani şu komuta kademesinin görmezden geldiği.

“Nerede kalmıştım? Tamas’ın yokluğunda Kez’e karşı en iyi silahınız benim. Adamları coşturuyor, kalan Kez İmtiyazlıları’nı ve Zebellahları’nı öldürüyorum. O yüzden, hayır. Kimseden özür dile-

yecek değilim. Babam ahımlara katlanmazdı. Babamdan pek hazretmeyebilirim ama o huyumuz ortak.”

General Ket konuşma boyunca sessiz kaldı. Taniel buna şaşırmadan edemedi. İnziбатın yumruğu tarafından sözünün kesilmesini beklemişti. Gerekirse aynı lafları kırık bir çeneyle etmeye hazırdı.

“Tamas’ı yitirdik,” dedi Ket. “Kez’den sağ çıkması mümkün değil. Öldüğünü farz etmek daha doğru. Mihali’ye gelince... Adamlar arasında bu kadar popüler olmasaydı onu buradan gönderirdik. O ikna gücü yüksek bir deliden fazlası değil.”

“Öyleyse burada neden savaşıyoruz?” diye sordu Taniel. “Kresimir Kezliler’in tarafındaysa kazanamayız. Tabii... Ah. Tabii öyle olduğuna inanmıyorsan başka. Bu doğaüstü haltların hiçbirine ihtimal vermiyorsun.”

“Ben kendi gözlerimle gördüklerime inanırım,” dedi Ket. “İki rakip ordu görüyorum. Ortada bir tanrı olsaydı hep beraber çoktan ölür giderdik. Şimdi.” Duraklayıp Taniel’in önüne bir sandalye çekti ve oturup bacak bacak üstüne attı. “Belli ki fiziksel acı tehdidi senin için hiçbir anlam ifade etmiyor. Ya ölüm?” Taniel’i bir müddet süzdü. “Hayır, o da öyle.”

Ket sözlerini sürdürdü. “O zaman şöyle yapacağız: Sicilin Üçüncü Tugay’a aktarılacak. Rütbeni koruyacaksın ama benim vereceğim görevleri üstlenecek bir nişancı bölüğüne kumanda edeceksin. Artık ön saflarda sürtmek yok. Sen bir piyade değilsin.”

“Demek kendi evcil barut büyücünü istiyorsun, ha?”

Ket onun konuştuğunu duymamış gibi devam etti. “Binbaşı Doravir’den özür dileyeceksin. Alenen. Sonrasında benim vereceğim bir notu okuyacaksın, yine alenen. O notta uygunsuz davranışlarından dolayı özür dilediğin ve Adro ordusunun kurallarına uyacağına dair babanın mezarı üstüne yemin ettiğin yazacak.”

“Hiç de öyle bir şey yapmayacağım.”

“Artık o vahşi kızla aynı odayı paylaşmayacaksın. Subaylarım arasından böyle gayrimeşru ilişkileri tasvip etmem. Özellikle de bir vahşiyle.”

Taniel dudak büktü. “Gayrimeşru bir şey olduğu yok.”

“Sözümü bitirmedim! Kız Üçüncü’ye çamaşırcı olarak verilecek. Onunla her gün on dakika konuşmana müsaade edilecek. Daha fazla değil.”

“Yok daha neler!” Taniel öne eğildi. “O Adro ordusunun bir askeri değil. O—”

İnzibatın yumruğu tarafından susturuldu. Darbe onu devirecek gibi oldu ama diğer inzibat yaklaşıp sandalyeyi tuttu.

“Bir daha sözümü kesme,” dedi Ket soğuk bir tavırla. “İtaatsizliğine yeterince katlandım. Dedikodulara bakılırsa kız bir tür sihirbazmış. Onu izleteceğim. Kamptan ayrılmaya kalkarsa dövülecek. Seni bulmaya kalkarsa dövülecek. Anladın mı? Ha, çeneni tekrar açmadan önce şunu da belirteyim: Evet, onu burada istediğim kadar tutabilirim. Bir savaşın içindeyiz. Mecburi askerlik de bunun bir parçası.”

Taniel konuşmadan evvel kısa bir süre bekledi. “Ona elini süreni öldürürüm.”

“İstediğin kadar tehdit savur, kızı devamlı koruyamazsın. Dediklerimi bir bir yapacaksın, yoksa onu Kürekçiler’e veririm. Onları duydun, değil mi? Üçüncü’nün yüz karaları. Dağ Bekçileri’nin bile kabul etmeyeceği kadar aşağılık adamlar. Ben öylelerini alıp ıslah ederim. Islah olmazlarsa da idam ederim.” General Ket ayağa kalktı ve Taniel’in yanına kadar gidip kulağına fısıldadı. “Tecavüzü ne hoş karşılarım ne de özendiririm. Ama güçlü bir psikolojik araç olduğunu bilirim. Sakın küçük vahşi kızını Kürekçiler’e teslim etmeyeceğimi sanma.”

Taniel kadını oracıkta öldürüp öldüremeyeceğini düşündü. Bunu yapmak için dişlerini kullanması, Ket’in boğazını parçalaması gerektirdi. İnzibatlar onu durduracak kadar hızlı davranabilirlerdi. Fakat belki de denemeye değirdi.

“Ben bir canavar değilim, Yüzbaşı. Bunu keyfimden yapmıyorum. Kampta düzeni sağlamak benim görevim ve küçük vahşinin masumiyetine mal olsa bile görevimi yerine getireceğim. Anlıyor musun?”

Taniel hiddetinin söndüğünü hissetti. Ka-poel’ı öyle bir şeye maruz bırakamazdı.

“Evet,” dedi.

General Ket kapıya yollandı. “İplerini çözün. Üstünü başını temizleyin. Binbaşı Doravir’den özür dileyene kadar barakasında tutulacak.”

Tamas kıtasının yavaş bir tempoyla Hune Dora Ormanı’ndan bölgede Başparmak adıyla bilinen nehrin taşkın havzasına çıkmasını seyreliyordu.

Havza ormanının sınırından nehre kadar en fazla bir kilometre genişliğindeydi. Arazi aşırıya kaçmayacak şekilde taşlıktı ve yoğun, kumlu bir alüvyonla doluydu. Yağışlı bir yaz mevsiminde kalabalık bir süvari grubunun geçemeyeceği hale gelir ve Tamas'a daha büyük bir avantaj sağlardı fakat şu an için kuru ve sertti.

Başparmak, toplu olarak Kresimir'in Parmakları diye bilinen dağ kaynaklı bir nehirler topluluğunun ilkiydi. Derindi, debisi yüksekti ve itilerek akıntının daha ilerisinde karaya çıkartılabilecek sağlam sallar olmaksızın ya da köprü olmadan aşılmazdı.

Görünürde bir köprü yoktu.

Haber kıta boyunca yayıldıkça Tamas yeis çığlıkları duydu. Adamlarının bu hali yüreğini sızlattı. Hepsi açtı, yorgundu ve sıcaktan perişandı. Şimdi de, tek kurtuluş umutlarının yerinde yeller estiğini görmüşlerdi.

Köprünün yok edilmesinin komutanları tarafından emredildiğini bilmiyorlardı.

Tamas taşkın havzasının karşısında, nehrin yakınlarında dumanı tüten kamp ateşleri görebiliyordu. Bir hafta önce ele geçirilen Kez atlarının sonuncuları da kesilmişti ve şimdi etleri o ateşlerin üstünde pişerek on bin adama yetecek bir şölen hazırlanıyordu.

Gavril havzanın karşısından at sırtında geldi. Kendi atını canlı bırakmış olduğu Tamas'ın gözünden kaçmadı. Gavril ona bir asker selamı verdi, sonra da sesini yükseltti. "Kahrolası köprü sele kapılmış."

"Hay çukur!" Tamas yumruğunu avucuna vurdu.

Gavril devam etti. "Atların geri kalanını da kestik ve sallar için tahta bulduk. Sal yapacak adamlara ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Kezliler buraya ulaşana dek yarım günümüz var. Olem!"

İrkilen koruma neredeyse eyerinden düşecekti. Atını Tamas'ın kine yanaştırdı. Vlora'yla olan hadiseden beri hep geride kalmıştı.

"Komutanım?"

"Adamların karnını doyurun. Subayları bir araya topla da onları bilgilendireyim."

"Emredersin, komutanım." Olem dizginleri şaklattı ve köpeği ölmüş bir çocuk misali süklüm püklüm oradan uzaklaştı.

Gavril feldmareşale iyice sokuldu. "Adamcağıza ne halt ettin? Yataкта benimle ve ablasıyla beraber kocasına yakalandığında Leydi Femore'un yüzünün aldığı ifadeden beri, bir insanı bu kadar mahcup görmemiştin."

“Ondan Vlora’yla arasındaki ilişkiyi sonlandırmasını istedim.”

Tamas, Olem’in yemeğin paylaşılması için askerlere bağırmasını seyretti. Belirli bir düzen sağlaması gerekecekti. On bir bin aç adam kaşla göz arasında bir isyan başlatabilirdi. “Aynı şeyi Vlora’ya da söyledim. Ama o, emrimi... şiddetle reddetti.” Tamas savaş zamanında böyle bir itaatsizliğe göz yumamazdı. Fakat ne yapacağını bilmiyor, mevzuyu iki gündür geçiştiriyordu.

Gavril koca bir kahkaha atarak dizini tokatladı. Tamas’ın iri yarı adamı bir yumrukla atından düşüresi geldi ama vazgeçti. Gavril’in boynunun kırılması gibi bir riske girmek istemedi, öylesi daha hayırlı olsa bile.

“Her şey yolunda gitti mi?” diye alçak sesle sordu, başıyla nehirten tarafı işaret ederek.

“Gitti,” cevabını verdi Gavril. “Köprüyü dün yıktık. Ama çocuklar pek mutlu olmadılar. Ağızlarını kapalı tutacaklarını garanti edemedim.”

“İhtiyacımız olan son şey, köprünün yıkılmasını emrettiğime yönelik dedikodular.”

“Konuşmamaları için elimden geleni yaparım,” dedi Gavril. “Ama kendimizi bir ölüm kapanında bulursak son nefesimde sana lanet okuyacağım.” Yüz ifadesi Tamas’a sadece kısmen espri yaptığını söylüyordu.

“Öyle olsun. Sipahiler ne kadar yakındalar?”

“Gözcülerim bir günlük mesafede olduklarını söylüyorlar.” Gavril sakalını kaşıdı. “Umarım planından eminsindir. Orduyu nehrin karşısına geçirebilir, iki hafta güvenle avlanıp dinlenebilir, sonra da Parmaklar’ın kuzey yakasında düşmanla daha dinç bir vaziyette karşılaşabilirdik.”

“Eminim,” dedi Tamas. Dönüp batıya baktı. Başparmak yaklaşık bir buçuk kilometre aşağıda kıvrılarak Hune Dora Ormanı’nın arkasında gözden kayboluyordu. Yarın koca bir süvari tugayı akıntıya ters istikametten o taşkın havzasını dolduracak, Tamas’ın sayıca az ordusunu kıştıracaktı. “Kuzey Sahası’nın açık düzlüklerinde Beon je İpille’in komuta ettiği üç süvari tugayıyla çatışmaya girecek değilim. Öyle bir şey benim için bile intihar olur. Toplantıma geliyor musun?”

Gavril kamp ateşlerinden tarafa baktı. “Önce Olem’e yemeği düzenlemesinde yardım edeceğim.”

“İyi. Adamların toplayabilecekleri kadar güç toplamaları lazım. Yemekten sonra onları işe koşacağım. Uzun bir gece olacak.”

Tamas atını nehirde sadece bir taş atımlık mesafedeki subaylarına doğru sürdü. Bazıları hâlâ at sırtındayken diğerleri iki hafta önce bineklerini Gavril'in korucularına verdikleri için yayaydı.

Tamas bakışlarını adamların üstünde gezdirdi. Generallerinin, albaylarının ve binbaşılarının hepsi oradaydı. Feldmareşal atından indi.

"Beyler," dedi, "etrafıma toplanın. Yiyecek içecek ikram etmediğim için kusuruma bakmayın. Tanrı-aşçıbaşımı Budwiel'da bıraktım da."

Yorumu birkaç zoraki gülüşmeyle karşılandı. Moralinin biraz bozulduğunu hisseden Tamas subaylarını tekrar değerlendirdi. Hepsisi de perişan durumdaydı. Avurtları çökmüş, sakalları uzamış, üniformaları kirlenmişti. Çoğu, Kez sipahileriyle girilen çatışmaların taze yara izlerini taşıyordu. Atlarına halen sahip olanlar onun izinden gitmiş ve azıklarının çoğunu yürüyen askerlere vermişti. Açıklar, yorgundular ve korkuları gözlerine yansıyor. Köprü'nün yok olduğunu öğrenmeden önce o korku böylesine belirgin değildi.

"Gördüğünüz gibi takipçilerimizden kaçmak için üstünden geçmeyi umduğumuz köprü yıkılmış. Bu da beni planlarımızda bir değişiklik yapmaya mecbur bıraktı. Kez akıncıları bugünün sonunda tam kuvvet burada olacaklar. Sipahilerse bölgeye yarın varacaklar."

"Öyleyse herkesi karşıya geçirecek zamanımız yok," dedi biri.

Tamas sesin kaynağına bakındı. Konuşmacı Dokuzuncu Tugay'ın levazım amiri bir binbaşydı. Apoletleri yoktu ve burun köprüsünde iki günlük bir yara taşıyordu. Yarada biriken kan neredeyse kapkara olmuştu.

"Hayır, yok," diye itiraz etti Tamas.

Hemen bir yaygara koptu. Tamas iç geçirdi. Sıradan bir günde, bunlar en iyi subaylarıydı. Asla sözünü kesmezlerdi. Fakat bugün sıradan bir gün değildi.

Feldmareşal elini kaldırdı. Bir süre sonra curcuna dindi.

"Alelacele yapılmış sallarla panik halinde nehri geçmeye kalkışmak ordumuzu parçalar ve kargaşaya sürükler. Beon'un akıncıları gelir gelmez toplu halde saldırmaktan çekinmezler. O yüzden bekleyeceğiz ve yarın akşamüstü nehri panik halinde geçeceğiz."

Subayları hiçbir şey anlamadan ona aval aval baktılar. Kimse tek kelime etmedi, tâ ki Albay Arbor çenesini esnetip sahte dişlerini eline tükürene kadar.

"Bir tuzak kuruyorsun," dedi Arbor.

“Aynen öyle.”

“Bizden bir buçuk kat kalabalık bir süvari birliğine nasıl tuzak kurabiliriz ki?” diye itiraz etti Dokuzuncu Tugay’dan General Cethal. Orta boylu ve tıknaz bir adamdı. On yıl önce Gurla süvarilerinin yaptığı bir kuşatma manevrası ona iki alaya ve sol gözüne mal olalı beri, süvarilere karşı özellikle ihtiyatlı davranıyordu.

“Kendimizi kolay bir hedef haline getirerek.” Tamas yerden düz bir çomak aldı ve taşkın havzasının kumlu toprağına çizebilmek için biraz ot yoldu.

“Ama zaten kolay bir hedefiz,” dedi General Cethal.

Tamas onu duymazdan geldi. “İşte konumumuz.” Nehri bir çizgiyle, dağları da oklarla temsil etti. “Ağır süvarilerden oluşan küçük bölük batıdan gelecek. Daha kalabalık olan akıncılarsa güneyden. General Cethal, akademide subay adaylarına ilk neyi öğretiriz?”

“Arazinin kilit rol oynadığını.”

“Doğru.”

“İyi de komutanım,” diye üsteledi Cethal, “bizi dümdüz bir taşkın havzasına getirdin ve neredeyse on yedi bin süvari üstümüze akın ediyor. Bundan daha kötü bir durum düşünemiyorum.”

“Arkamızı nehre vereceğiz,” dedi Tamas. “Ve elimizde hatırı sayılır bir insan gücü var. Yarın arazi çok daha farklı olacak.”

“Araziyi ihtiyaçlarımızı göre şekillendirmekten mi bahsediyorsun?” General Cethal başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Öyle bir şey için bize bir hafta gerekir.”

Tamas generali sert bakışlarla süzdü. “Mağlubiyet beklemek onu garantiler,” dedi usulca.

“Özür dilerim, komutanım,” dedi Cethal.

Tamas sözlerini sürdürmeden evvel her bir subayın gözünün içine baktı. “Kresimir Zamanı’ndan önce eski Delivliler, Dokuz’un yabancısıydı. Savaşıkları barbarlar arasında kendi atalarımız da vardı. Delivliler düşmanlarının ufacık bir kısmı kadardı ama daha iyi teşkilatlanmışlardı. Bir Deliv lejyonu bir gün içinde elli kilometre yol tepebilir ve tahkimatlı bir kamp yaratabilirdi. Gerekli disipline ve iradeye sahip oldukları için hayatta kaldılar. Biz de öyle yapacağız.”

Tamas konuşurken bir yandan da çomağıyla toprağına çizgiler çekiordu. O çizgilerden birini gösterdi. “Arazi biraz taşlık ama toprak gevşek olduğundan kolay kazılabilir.” Bir dizi X’i işaret etti. “Huna Dora Ormanı’nda tahtadan bol bir şey yok.”

Albay Arbor kaba çizimin yanına çömelip onu bir süre inceledi.

Sonra beklenmedik bir kahkaha attı. “İşe yarayabilir. Benim çocukları kazmaya başlatayım mı?”

“İlk istirahat senin müfrezenin. Bütün gece çalışacağız, o yüzden işimizi vardiyalar halinde yapacağız. Askerlerin sıraları geldiğinde ağaç kesecekler. General Cethal, kazıyı senin adamların yapacaklar.”

“Benimkiler mi? Dokuzuncu mu?”

“Evet. Hepsi.”

“Niyetin bir hisar inşa etmek mi?” diye sordu General Cethal.

“Pek sayılmaz,” dedi Tamas. “Kazmaya başlayın. Bir saat içinde gelip her bölüğe belirli talimatlar vereceğim.” Çoşağıyla onları kış-kışladı. “İşe koyulun.”

Tamas her bir subayının kendi adamlarına doğru uzaklaşmasını seyretti. Önlerinde uzun bir gece vardı. Sabah olduğunda ve muharebe başladığında çabalarının bir işe yaramasını umuyordu. Yoksa adamlarını boş yere yormuş olacaktı.

“Mihali,” diye kendi kendine fısıldadı, “hâlâ bizimleysen... biraz yardıma ihtiyacım var.”

Hayatı boyunca dua etmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Adamat’la Sou-Smith, İmtiyazlı Borbador’un tutulduğu terk edilmiş köşkü izliyorlardı. Sokak boş, hava durgundu. Güney ufkunda tehditkâr kara bulutlar vardı ve rüzgâr hızlanmaya başlıyordu. Kenti fırtınalı bir gece bekliyordu.

Köşkte Verundish’in askerlerinden bir iz yoktu. Adamat bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Parayı dün Delivli albayın ona verdiği bir adrese bırakmıştı. Ters gidebilecek onca şeyi düşünmemek veya kadının parayı aldıktan sonra Bo’yu başka bir yere götürüp götürmediğini merak etmemek elinde değildi.

Adamat tepeden aşağı indi ve köşkün hizmetçi konutuna varana dek yıkıntılar arasında ilerledi. Döşekler kalkmış, çöpler toplanmıştı. Orada bir zamanlar askerlerin bulunduğu dair tek emare, şöminelerin birindeki sıcak küllerdi. Adamat attığı her adımda biraz daha tedirginleşti. Yoksa Mâlik’e şantaj yapması ve gereken parayı toplaması bir hiç uğruna mıydı?

Bo’nun tutulduğu odanın kapısı kapalıydı. Adamat kapı tokmağını çevirip içeri girdi.

İmtiyazlı Borbador ortada yoktu. Sandalye, yatak, hatta kitap sehпасı ile kitap yerli yerindeydi ama Bo gitmişti.

“Kahretsin!” Adamat kitap sehпасına bir tekme attı. “O lanet olasıca...” Kendini sandalyeye bırakıp başını ellerinin arasına aldı. Verundish parayla beraber çekip gitmiş, İmtiyazlı Borbador’u ve tabii Adamat’ın karısını geri alma umutlarını da yanında götürmüştü.

Sou-Smith kapı aralığından başını uzattı ve onu çatık kaşlarla süzdü. “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

Adamat’ın içinden kendi gözlerini oymak geliyordu. Ne yapabildi ki? Ümitsizlik nedir bildiğini sanırdı ama bu...

Koridordaki döşeme tahtaları gıcırdadı. Sou-Smith arkasına döndü. Adamat cebinden tabancasını çıkardı. Gelen Verundish’se onu hiç düşünmeden vuracaktı.

Bo, boksörün yanından geçip odaya girdi. Saçlarını arkaya yatırmış, klapalarını düzeltmiş, sakalını kesilip favorilerini uzun bırakmıştı.

Adamat uzuvlarındaki tüm dermanın tükendiğini hissetti. Oturduğu sandalyeye yığılarak İmtiyazlı’ya bakakaldı.

“Son konuşmamızda berbat gözüktüğünü düşünmüştüm,” dedi Bo. “Burnuna ne oldu?”

“Bunu bir daha kim sorarsa yumruğu yiyecek.” Tabii İmtiyazlı değilse, diye içinden sessizce ekledi Adamat.

Bo ince bir tebessüm etti. “Teşekkürler,” dedi. “Beni serbest bıraktırdığın için. Aslında kötü muamele görmedim ama hiç kimse ellerini bile oynatamayacak şekilde bağlı tutulmaktan hoşlanmaz.” Parmaklarını esnetti. “Hâlâ tutuklar.”

“Rica ederim,” karşılığını verdi Adamat. “Şimdi anlaşılmamızın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirecek misin?”

“Yapacak bazı işlerim var.” Bo pencereye kadar gidip dışarı baktı.

Adamat’ın göğsü sıkıştı. Yapacak işler mi? “Bana şimdi lazımsın.”

“Yarın müsait olacağım.”

“Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Adamat. “Bana yardım edeceğinden emin olmalıyım.”

“Bana güvenmiyor musun?”

“Güvenmeyi göze alamam,” diye belirtti Adamat.

“Anlaşmamıza uynamaya karar verirsem beni durduramazsın.” Bu bir soru değil, bir beyandı.

“Muhtemelen hayır,” diye onayladı Adamat.

Kısa bir süre bakiştılar. Adamat kendi kendine Bo’nun aslında ne kadar genç olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Yaşı yirmi miydi?

Belki yirmi iki? Yine de gözleri kendi payına düşenden çok daha fazla ızdırap görmüş ve bundan bahsedecek kadar hayatta kalmış birininkiler gibi çok daha yaşlıydı.

“Keyfin bilir,” dedi Bo.

“Yalnızca bir geceye mi ihtiyacın var?”

“Evet.”

“Sou-Smith,” dedi Adamat, “önce Çavuş Oldrich’e, sonra da hadımağasına git. Onlara yarın harekete geçmeyi planladığımı söyle. Ardından benimle güvenli evde buluş.”

İri yarı boksör kafa sallayıp oradan ayrıldı.

Adamat, Bo’nun peşinden sokağa çıktı. İmtiyazlı gerçekten de yapacak işleri varmışçasına kararlı adımlarla ilerliyor, başını dik ve gözlerini açık tutuyordu. Bir fayton bulana dek yarım saat yürümeleri gerekti. Bo sürücüyü adresi verdi ve kabine girdiler.

“Hadımağası demek,” diye konuştu Bo, ellerini ceplerinden çıkararak. Adamat genç adamın İmtiyazlı eldivenleri takmadığını fark etti. “Mâlik’in hadımağasından mı bahsediyordun?”

Adamat paltosunun önünü düzeltti. “Evet.”

“Tehlikeli bir dost edinmişsin. Fırka birkaç defa onu öldürmeye çalıştı. Belli ki başaramadı.”

“Mâlik’i mi, yoksa hadımağasını mı?”

“Hadımağasını,” dedi Bo. “Mâlik ile fırka arasında gergin bir ateş-kes vardı ama Zakary hadımağasından hiç hazzetmezdi. Lakin peşine saldığı bir İmtiyazlı’nın cesedi bulununca onu öldürtmeyi tekrar denemedi.”

“Hadımağası bir İmtiyazlı mı öldürdü?”

“Pek bilinmez,” dedi Bo, “ama evet.” Yolculuğun geri kalanı boyunca konuşmayıp pencereden dışarı bakmakla ve ceketinin altında ki bir şeyi ellemekle yetindi.

Adamat genç adamın iblis yakutuna, yani Manhouch’un intikamını almazsa zaman içinde onu öldürecek olan kolyeye dokunduğunu tahmin etti.

“Geldik,” dedi Bo ansızın.

Fırıncılar’ın orta yerinde faytondan indiler. Havadaki sıcak ekmek ve etli börek kokusu Adamat’ın ağzını sulandırdı. “Yiyecek bir şeyler alacağım,” diyen müfettiş bir seyyar börekçinin önünde durdu.

“Bana da bir tane al,” diye yanıtladı Bo, “sonra da yukarı gel.” İki fırının arasına sıkışmış güdük bir tuğla binaya girerek gözden kayboldu.

Adamat iki tane etli böreğin parasını verdi ve Bo'nun peşinden binaya girdi. Merdivenlerin tepesine vardığında kendini tek odalık bir dairede buldu. İçeride bir masa, şiltesi saman dolu bir yatak ve fırının arkasındaki ara sokağa bakan tek bir pencere mevcuttu.

Odanın ortasındaki bir sandalyeye çıkmış olan Bo parmaklarını hafifçe tavana bastırıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Bo cevap vermeyip tavana bir defa sertçe vurdu. Sıva kırıldı ve aniden odanın içine düşen bir kutu tüm hızıyla yere çarptı.

Adamat yüzünün önünde uçuşan sıva tozlarını yellerken Bo kutuyu açtı. İçinde bir çift İmtiyazlı eldiveni ve ipek kurdelelerle destelenmiş gıcır gıcır binlerce banknot vardı.

"Biraz daha... sihirli bir şey görmeyi beklerdim," dedi Adamat.

Bo eldivenleri takıp parmaklarını esnetti, ardından banknot destelerini kutunun yanına dizmeye koyuldu. "Diğerlerinin aksine, bir İmtiyazlı olarak büyümедim," dedi. "Aslen sokaklardan geldim."

"Demek... tavandaki bir kutu ha?"

"Aptal değilim. Bu kutudaki tılsımlar benden başka birinin dokunması halinde onu odanın karşısına fırlatırdı."

"Ah."

"Beni bırakması için Verundish'e ne kadar para ödedin?"

"Niye soruyorsun?"

"Ne kadar?"

"Yetmiş beş bin," dedi Adamat.

Bo ona iki deste banknot verdi. "Al sana yüz."

"Bunları kabul edemem," dedi Adamat, parayı geri vermeye çalışarak. "Hâlâ yardımına ihtiyacım var. Benden..."

Bo gözlerini yuvarladı. "Al dedim. Sana yardım edeceğim. Parayı nasıl bulduğun umurumda değil ama kolay olmadığından eminim. Elimden geldiği sürece borçlarımı iki misliyle geri öderim."

Bo'nun hayır cevabını kabul etmeyeceğini anlayan Adamat banknotları ceplerine koymaya başladı. İlk bakışta kutudaki para bir milyon krananın üstündeydi. Bu Adamat gibi biri için akıl almaz bir meblağdı. Fakat bir zamanlar saltanat fırkasına üye olan Bo gibi biri için muhtemelen cep harçlığından farksızdı.

İmtiyazlı paranın çoğunu bir kese kâğıdına doldurdu ve alışveriş yaptığı bir dükkândan almişçasına, paketi bir kurdeleyle bağladı. Dört deste kranayı ise ayrı tutup üstüne sakladı. İşini bitirdiği zaman doğrulup Adamat'a kafa salladı. "Gidelim."

Gittikleri bir sonraki yerde ve ondan sonrakinde Bo müfettişin kendisine eşlik etmesine izin vermedi. Ancak hava karardıktan sonra uğradıkları dördüncü duraklarında Adamat onu takip edecek kadar meraklandı.

Kentin nispeten hoş bir bölümünde, büyüyen orta sınıfın iki katlı şirin evlerde yaşadığı ve soylular ile fakirler arasındaki çizgide yürüdüğü bir muhitteydiler. Adamat'ın kendi mahallesi, biraz daha kalabalık olması dışında buradan pek farklı değildi.

Bo faytondan çıktı ve ferah daireler barındıran iki apartman binası arasındaki uzun bir ara sokağa girdi. Adamat biraz bekledikten sonra onu sessizce takip etti.

O ara sokağın köşesinde durup ileriye bakarken Bo bir kapıyı çaldı ve fazla geçmeden içeri alındı.

Adamat ara sokakta santim santim ilerledi ve sonunda dairenin içini gören bir pencerenin önünde durdu.

İçeride bir çift çocuk büyük bir şöminenin karşısında oynuyordu. Sekiz on yaşlarındaki çocukların biri erkek diğeri kızdı. Pencere sert akşam rüzgârlarından faydalanmak için açık bırakılmıştı. Adamat evin mutfağına bakan bir sonraki pencereye geçti.

Uzun bıyıklı ve geniş omuzlu bir adam mutfak masasının yanında durmuş, Bo'ya çatık kaşlarla bakıyordu. Masada oturan bir kadınsa örgü örmekle meşguldü.

"Sadece on dakikanı alır," diyordu Bo. Cebinden bir deste para çıkarıp masanın üstüne attı.

Kadın örgü şişlerini düşürdü ve elini ağzına götürdü. Adam miktarı görünce ne diyeceğini bilemedi. Bo bir deste daha çıkarıp ilkin ekledi.

"Sen nasıl istersen," dedi adam. "Paltomu alıp geleyim."

Kapının açılmasıyla birlikte Adamat karanlığın kendisini Bo'dan saklayacağını umarak duvara yaslandı.

Bo adamın peşinden ara sokağa çıktı ve ona ilerlemesini işaret etti. Adamat'tan üç metre ötede durdular.

"Ne oluyor?" diye sordu adam.

Bo eldivenli ellerinden birini havaya kaldırıp parmaklarını şıklatı.

Adamın kafası yüz seksen derece döndü. O sendeleyip yere kapaklanırken Bo çevik bir hareketle yoldan çekildi. Ölü adamı bir müddet süzdü, sonra dönüp faytona doğru yürüdü.

Adamat kendine hakim olamadı. Vakti zamanında pek çok tüyler

ürpertici cinayet görmüştü ve kötü adamların korkunç şeyler yaptıklarını bilirdi. Fakat bu seferkinin anılığı... Karanlıktan sıyrıldı. "Sen ne halt yediğini sanıyorsun?" diye tısladı.

"Yürü." Bo şaşırtıcı bir kuvvetle onu kolundan tuttu ve gerisingeri döndürüp faytona doğru itti.

Adamat'ın sürüklenmeye göz yummaktan başka çaresi yoktu. Fayton az sonra tekrar yola koyulduğunda gördüklerini ifade etmekte zorlandı. Cinayet çok çabuk ve acımasızca işlenmişti. Eğitimli bir suikastçı bile daha iyisini yapamazdı.

"İşte," dedi Bo. Gömleğinin altındaki bir şeye asıldı, sonra onu Adamat'ın kucağına attı. "Alşunu. Artık o kahrolası şeyi istemiyorum."

Adamat kucağındaki kıpkırmızı taşa bakakaldı. "Yoksa bu iblis yakutu mu?" Ona dokunmak istediğinden emin değildi.

"Evet," cevabını verdi Bo.

"Tamas'ı öldürmen gerektiğini sanıyordum," dedi Adamat. "Nasıl..."

Bo'nun keyfi yerinde gözüküyordu. Daha az önce karısı ile çocuklarından birkaç metre uzaktaki bir adamın boynunu kırmış birine hiç benzemiyordu. "Kralın intikamını almam gerekiyordu. O adam Manhouch'u giyotine yatıran cellattı."

Adamat nihayet cebinden bir mendil çıkardı ve daha iyi görebilmek için mücevheri onunla tutarak dışarıdaki fener ışıklarına doğru kaldırdı. Taş ılıktı, hayır, düpedüz sıcaktı ve içsel bir ışıkla parlar gibiydi. Adamat bir sarrafın böyle sihirli bir sanat eserine ne kadar para ödeyeceğini merak etti.

"Harikulade, değil mi?" dedi Bo.

"Bu kadar basit olamaz. Gaesin koşullarını bir tanrı belirledi. Sırf celladı öldürerek ondan kurtulamazsın. Öyle değil mi?"

"Kresimir de bir insandı," dedi Bo. Bir şeye kızmışçasına gözleri kısılıydı. "Olağanüstü güçlere sahip kahrolasıca bir insandı, hepsi bu. Belki çoğu kişiden daha zekiydi ve düşünüp plan kuracak daha fazla zamanı vardı fakat sözde tanrılar bile hata yaparlar."

"Bu şey... güvenli mi?" diye sordu Adamat.

"Oldukça."

Adamat taşı mendile sarıp cebine koydu. "Niye Tamas'a söylemedin?"

"Emin değildim," dedi Bo. "Bu fikri daha yeni akıl ettim. Askerlerine masum bir adamı öldürtseydim ama yakut boynumdan çıkmaydı kahrolası bir ahmak gibi gözükürdüm."

“Emin değil miydin? Yahu, ne tür kahrolası bir adam emin olmaksızın...”

Bo elini kaldırıp Adamat’a uzun, soğuk bir bakış attı. “Saltanat fırkasında iyi insanların da bulunduğu izlenimine ne zaman kapıldın?”

“O izlenimi bana sen verdin,” dedi Adamat. Sertçe yutkundu. “Evet. Sen verdin.”

“Eh, yleyse artık geręeęi biliyorsun.” Bo fayton penceresine doğru döndü. “nk ben iyi biri değilim. Hem de hiç. Sadece boręları mı öderim, o kadar.”

Adamat birkaç dakika boyunca karşısındaki İmtiyazlı’yı seyretti. Bo’nun sesinde pişmanlık mı vardı? Ağız kenarları aşağıya mı kıvrıldı? Anlamak mümkün değildi. Adamat saltanat fırkası mensuplarının tehlikeli ve güvenilmez insanlar olduklarını kendi kendine hatırlattı.

Bo’yla sahiden aynı tarafta olduklarını ummaktan başka, elinden bir şey gelmezdi.

BÖLÜM

22



Tamas hava kararmadan ve Kez akıncıları konumunu saptayacak kadar yaklaşmadan önce yaklaşık iki saati olduğuna hükmetti.

Hune Dora Ormanı sınırındaki koca koca ağaçları kesen adamlarının sesleri taşkın havzasında yankılanıyor, asker grupları kesilen ağaçları tozlu çayırdı sürükleyerek Tamas'ın direniş göstermeye karar verdiği yere taşıyordu. Daha yakında, kumlara batıp çıkan bin küreğin hışırtısı Tamas'ın tüylerini diken diken ediyordu. Bu sestten hiç hazzetmezdi. Azı dişleri bir çiviyle kazılıyormuş gibi hissediyordu.

Andriya'yı nehrin yakınında tüfeğini temizlerken buldu. Damgalı'nın kemeri son birkaç gün içinde sincap kuyruklarıyla dolmuştu. Andriya diğer askerlerden farklı gözüküyordu. İyi beslenmekten yanakları biraz şişmişti ve yüzünde bitkinlik çizgileri yoktu.

Lakin kocaman açılmış parlak gözleri onu ele veriyor, fıldır fıldır dönüyordu. Tamas'ın büyücülerinin geri kalanı gibi Andriya da haf-talardır barut transındaydı. Bu son derece tehlikeli bir şeydi. Barut körü olan bir büyücü baş dönmesi, kafa karışıklığı, bilinç kaybı ve hatta ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı.

“Yerinde olsam barutu biraz kıstardım, asker,” dedi Tamas nazikçe.

Andriya onu tepeden tırnağa süzüp dudaklarını büzdü. Tamas bir an için tersleneceğini zannetti.

“Haklısın, komutanım,” dedi Andriya. “Muhtemelen kısmalıyım.”

“Vlora nerede?”

Andriya omuz silkti. Tamas ordusundaki disiplinin nereye kaybolduğunu düşünmeden edemedi.

“O da ne demek?”

“Bilmiyorum, komutanım.”

“Git onu bul.”

“Seninle konuşmaz ki, komutanım.”

“Ne dedin, asker?”

“Dedi ki, aynen aktarıyorum, çukura kadar yolun varmış.”

Tamas sert bir nefes aldı. Bu iş böyle yürümezdi. Hem de hiç. Çabucak seçeneklerini gözden geçirdi. Vlora’yı kırbaçlatabilirdi. Herhangi bir asker ona böyle bir şey söylese hiç tereddüt etmezdi. Lakin Vlora... neydi? Tamas bir süre öncesine kadar ona akraba gözüyle bakıyordu. Fakat genç kadın vaziyetin değiştiğini açıkça ortaya koymuştu.

Hem zaten büyük bir muharebeden önce aleni bir kırbaçlama? Tamas kendi kendine gözlerini yuvarladı. Tabii canım, öyle bir cezanın morale çok faydası olurdu.

Vlora’yı alenen kınayabilirdi. Peki ya genç kadın ona karşı gelirse? Öyle bir durumda Tamas’ın daha ciddi bir ceza vermekten başka seçeneği kalmazdı. Vlora’nın son günlerdeki asabiyeti düşünülürse onu astırması bile gerekebilirdi.

“Barut fırcasını bir araya topla,” dedi Tamas. “Size verilecek görevlerim var. Vlora’ya da orada olmasını söyle.”

Andriya selam verdi ve tufegini temizlemeye kaldığı yerden devam etti. Tamas yiyecek bir şeyler bulmak için kamp ateşlerine yollandı. Askerler düzenli sıralara girmişlerdi. Olem, hepsi de piyadeleri hizada tutabilecek güvenilir adamlar olan Tüfekçileriyle beraber sıraların başındaydı. At etinin geri kalanı, teneke tabaklarıyla gelen askerlere çabucak dağıtıldı.

Tamas’ın muharebe hazırlıkları devam ederken bir yandan da kamp kuruldu. Çadırlar dikildi, küçük ateşler yakıldı. Ormandan meyve toplanması veya nehirden balık avlanması için ekipler gönderildi. Çıkan kavgalar alelacele ayrıldı ve yerlerine yenileri çıktı. Askerler ikinci bir porsiyon almak için tekrar sıraya girmeye çalıştıkça asıl kıskırtıcının yiyecek olduğu anlaşıldı. Ellerindeki et onlara geceyi geçirtirdi fakat moral seviyesi düşüktü ve yiyecekleri yarına yetmezdi.

“Komutanım.”

Tamas'ın düşünceleri Andriya'nın sesiyle bölündü. Önünde on dokuz adam ve kadın toplanmıştı. Sabon'un ölümünden önce toplamayı başardığı acemiler de dahil, tüm barut fırkası oradaydı.

"Barutumuz ve mermilerimiz tükeniyor," diye, doğrudan konuya girdi Tamas. Vlora'yı grubun arkalarında tespit etmesine rağmen onunla göz teması kurmadı. "Yarın neredeyse on altı bin süvariyle çatışacağız. Şansımızı eşitleyebilecek bir tuzak kuruyorum ama yine de çok zorlu bir muharebe olacak."

Tamas etrafına bakınırken kendini ansızın bitap hissetti. Bacağı ağrıyordu. Biraz barut çekmeyi düşündü ama kendine hakim oldu. Onu askerlere saklamakta fayda vardı. Büyük bir kayaya gidip oturdu ve barut büyücülerine rahata geçmelerini işaret etti. Çoğu kumlu toprağa oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Vlora ayakta kaldı. Tamas genç kadına aldırış etmedi.

"Mermileri ve barutu askerler arasında yeniden bölüştüreceğim. Böylece elinizde yirmi dört saat yetecek kadar olacak. Başlıca göreviniz: Kez izcilerinin bize bir kilometreden fazla yaklaşmalarına, dağ yamacı boyunca konuşlanmalarına izin vermeyin." Adro Dağları'nın doğuda kalan eteklerini işaret etti. "Neyle uğraştığımızı görmelerine müsaade etmeyin. Ordumuzdaki her askerin hayatı buna bağlı.

"Lakin," diye devam etti, "bir şeyler yaptığımızı görmelerini istiyorum. Toprağı kazdığımızı, hazırlıklar yapıp sallar inşa ettiğimizi, belki köprüyü yeniden kurmaya çalıştığımızı görsünler. Ara sıra izcilerden birinin biraz yaklaşmasına göz yumun, sonra onu inandırıcı bir şekilde kolundan falan vurarak kaçırtın.

"Herhalde yarın da aynı bugünkü gibi olur. Beon'un, sipahileri gelir gelmez saldırmasını bekliyorum. Bir fırsat yakaladı mı hemen anlar ve onu değerlendirmekten asla çekinmez."

"Ya tuzacı sezerse?" diye sordu Andriya.

"O zaman yarın gece nehri geçeriz ve Beon'la Parmaklar'ın öteki yakasında uğraşırız." Tamas'ın içinden bir ses, olayların o yönde gelişmeyeceğini söylüyordu. Beon'un onları hemen şimdi durdurması lazımdı. Ne kadar kuzeye giderlerse Deliv'den yardım alma ve tekrar Adro'ya geçme şansları o kadar artardı. Tamas bu gerçeğin Beon'u galeyana getirmesi için dua ediyordu. Keziler'le Kuzey Sahası'nın açık düzlüklerinde kapışma fikri içine korku düşürüyordu.

"Ekipler kuracağız," dedi Tamas. "Dokuz ve üç kişilik. Dokuz kişi nöbet tutup Kez izcilerini öldürürken üç kişi istirahat edecek."

“İstirahata ihtiyacımız yok,” dedi Andriya. Tamas’a sıırıttı. Çarpık dişleri iyice sararmıştı. “Bize sadece barut lazım.”

Tamas elini ona doğru kaldırdı. “Zamanı gelince bol bol Kezli öldüreceksiniz,” dedi. “Bu akşam dinlenmeye mecbursunuz.”

Saat altıya geliyor ve sıcak güneş batıdaki Kehribar Ova’nın üstünde kıpkırmızı yanıyordu. Tamas yaklaşan gecenin bu dünyadaki son gecesi olup olmayacağını merak ediyordu.

Sayı üstünlüğü Kezpiler’deydi. Üstelik Tamas yaşlanıyordu. Artık eskisi kadar hızlı veya kıvrak zekâlı değildi. Beon tuzağı fark edip ona göre manevra yapabilir veya belirli bir mesafede kalarak Tamas’ın askerlerini tek tek avlayabilirdi. Tamas nehrin karşısına geçtiğinde de batıya yönelip Parmaklar’ın etrafından dolaşabilir ve Adro ordusunu Kuzey Sahası’nda bekleyebilirdi.

Yoksa, Gavril’e köprüyü yok etmesini emretmekle hata mı etmişti? “Komutanım?”

Tamas daldığı düşüncelerden irkilerek sıyrıldı. Barut büyücüleri gitmiş, geriye sadece Vlora kalmıştı. Tamas bir anlığına onu tekrar gözüne girmek için yanıp tutuşan on yaşındaki küçük bir kız olarak hayal etti. Güneş batı göğünde kaybolmuş, kamp bütünüyle kurulmuştu. Kamp ateşleri sönmeye yüz tutmuştu ve at karkaslarından eser yoktu. Binlerce adam taşkın havzasında çalışırken binlercesi daha Hune Dora Ormanı’nın kenarında ağaç kesiyordu.

“Neredeler?”

“Kimler, komutanım?”

“Barut büyücüleri.”

Vlora’nın gözlerinde endişeli bir bakış belirdi. “Onları bir saat önce gönderdin. Bana kalmamı söyledin.”

“Yani bunca zamandır bekliyor musun?”

“Dalgın bir halin vardı.”

Tamas titrek bir nefes aldı. Andriya ile büyücülerin geri kalanını oradan gönderdiğini aniden hatırladı ama bu, yoğun bir sisin ardındaki geçmişe bakmak gibiydi.

Sahiden de yaşlanıyordu.

“Karnını doyurdun mu, komutanım?”

Tamas’ın midesi guruldadı. “Daha önce biraz at eti yemiştım.”

“Gözüm üstündeydi, komutanım. Kamp ateşlerini kontrole gittiğinde hiçbir şey almadın.”

“Aldığımdan eminim.”

Vlora kemerini kurcaladı, sonra da ona beyaz bir bitki kökü

uzattı. “Bu yer mantarlarını dün ormanda buldum. Yemen gerek. Al şunu, Tamas.”

Tamas elini gönülsüzce uzattı. Vlora kökü komutanının avucuna bıraktı.

Tereddüde kapılan Tamas mantarları süzdü. Adro Dağları’nın ormanlarında yetişen bu küçük, krem rengi mantarlar Dokuz’un büyük bölümünde leziz bir gıda kabul edilirdi. Tamas ise oldu olası yer mantarından hazzetmezdi.

“Teşekkürler,” dedi.

Vlora tüfeğine yaslanarak ormandan tarafa baktı. Tamas kadını profilden inceledi. Onun büyüyüp yeni yetme bir barut büyücüsünden hünerli bir askere, hem de en iyilerinden birine, dönüşmesini izlemişti. Vlora güçlü olmasının yanı sıra yılların körelteceği fakat asla tamamen silemeyeceği bir güzelliğe sahipti. Tamas bu kızın kendisine asla bir torun vermeyecek olması karşısında yine bir kedere kapıldı. Bir kez daha elindeki yer mantarlarına baktı.

“Seninle asla öyle konuşmamalıydım, Tamas... komutanım. En azından adamların önündeyken.”

“Hayır, konuşmamalıydın.”

Vlora biraz kasıldı. “Uygun göreceğin her türlü cezaya razıyım.”

Tamas bunca yıl sonra kalbinin kırılabilceğini tahmin etmezdi. Derin bir nefes aldı. “Sen yetişkin bir kadınsın. Olem de iyi bir adam. Seni mutlu edecektir.”

Vlora bunu duyduğuna şaşırmış gözüktü. Fakat Tamas’ın beklediği şekilde değil. “O sadece başka bir erkek,” dedi. “Gecelerin sıcak geçmesini sağlayacak biri.” Gözlerini yumdu. “İkimiz de askeriz. Yarın birimiz ölebilir. İkimiz de muharebeden sağ çıksak bile yolumuza devam edecek ve başkalarını bulacağız. Seçtiğimiz hayat bunu gerektiriyor.” Gözlerini tekrar açıp kampa baktı. “Hepimiz için.”

Ah. İşte her askerin çok iyi bildiği bir gerçek. Sevgililer gelip geçer, tutkuysa bir mum gibi yanardı; merkezi sıcak olur ama çabucak sönerdi. Aşk ateşini bir mevsimden veya seferden daha uzun süre canlı tutmak çok zordu. “Bizimkisi bazen yalnız bir hayat olabiliyor,” diye doğruladı Tamas.

“Sence yarın galip gelebilir miyiz?” diye sordu Vlora.

Tamas ormana, işlerinin başındaki askerlerine doğru baktı. Adamlar kesilen ağaç kütüklerini taşkın havzası boyunca kampa kadar sürüklüyorlardı. Tahtaya vuran keskilerin sesi geceyi dolduru-

yordu. Bir yerlerde bir tüfek ateşlendi. Acaba kaynağı avlanan askerler mi, yoksa Kez izcilerini korkutan barut büyücüleri miydi?

“Bence girdiğimiz her muharebede galip gelebiliriz,” dedi Tamas. “Bu seferki... zor olacak. Kezliler yaptığım hazırlıkları doğru düzgün görebilirlerse planım temelden çökebilir. Barutumuz ve mermimiz kıt; üstelik adamlar aç. Yarın kazanmaya mecburuz, yoksa burada ölür gideriz.”

Tamas havanın sıcaklığına rağmen kendini üşümüş ve çok yaşlı hissetti.

“Burada ölüp gitmek istemiyorum, komutanım,” dedi Vlor, tüfeğine sarılarak.

“Ben de.”

“Komutanım.”

“Efendim?”

“Gavril... uzun zaman önce Serçe Parmağı’nın yanına birini gömdüğünüzü söyledi. Kimdi o?”

Tamas bir anda dalıp gitti. Azgın nehirden yüzüne sıçrayan suları, çıplak elleriyle mezar kazarken parmaklarına bulaşan kanı ve çamuru hissetti.

Kendini doğrulmaya zorlarken sakat bacağına yüklenmemeye çalıştı. O bacağın egzersize ihtiyacı vardı. “Sayısız dostumu gömdüm. Ve daha fazla düşmanımı. Akrabalarımı ve akraba sayacak kadar yakınlarımı. Adro’yu tekrar görmek, oğlumun badirelerini atlatıp atlatmadığını bilmek istiyorum. Ama ondan önce yapacak bir sürü iş var. Hepsi bu kadar, Yüzbaşı. Gidebilirsin.”

Taniel odasında kös kös oturmuş, cepheden yaralı asker taşıyan bir kağını sırasını seyrediyordu. Pencereyi açıp muharebenin nasıl gittiğini sormayı düşündü. Fakat tahmin etmesi zor değildi: kötü. Bu gruptakiler muhtemelen bir havan mermisi yemişlerdi, yaraları kanlı ve çeşitli olup üniformalarına bakılırsa hepsi de aynı bölüktendi.

General Ket onu cephenin yaklaşık sekiz kilometre gerisindeki bir hana göndermiş, başına da yirmi dört saat nöbetçi dikmişti. Ket ona ultimatoma vereli haftalar olmuş gibi geliyordu fakat Taniel aradan sadece bir gece geçtiğini biliyordu.

İnzibatlar ona Ka-poel’in yerini sormuşlardı. Taniel omuz silkip

geçmiş ve onlara siktirip gitmelerini söylemişti. Yine de kızı yakaladıkları zaman ne yapacakları konusunda içten içe endişeleniyordu. Acaba kendisine attıkları dayanın aynısını ona da atmaları mı emredilmişti? Yoksa daha kötüsü mü? Ka-poel, inzibatları temsil eden bebekleri olmadan onları savuşturabilir miydi?

General Ket o sabah erken saatlerde odasına gelmiş ve Binbaşı Doravir'den özür dilemeyi reddettiği her gün cephede daha çok askerlerin öleceğini söylemişti.

General işe karışmasaydı Taniel şimdi orada olurdu. Onu hattın tekrar geriye itilmesinin kendi suçu olduğuna ikna edemeyeceklerdi.

Pencerenin dışında Taniel'in gözüne bir delikanlı ilişti. Aslında bir oğlan demek daha doğruduydu. Yaşı on beşten büyük olamazdı. Bacağı diz altından kopuktu. Taniel bunu bir top güllesinin mi yoksa bir cerrahın mı yaptığını bilmesede, oğlanın yüzündeki sükûnetten etkilendi. Ondan üç kat daha yaşlı adamlar en ufak bir sıyrıлта bile ağlaşıırken bu oğlan kesik bacağını aşağı sarkıtarak bir kağının arkasında metanetle oturuyor, sakın gözlerle yeni bir acemi grubunun cepheye gönderilmesini seyrediyordu.

Taniel eskiz defterini çıkarıp oğlanın yüz hatlarını çizmeye koyuldu.

O sırada kapı çalındı. Daha sonra tamamlayabilmek için oğlanın portresine biraz şekil vermek isteyen Taniel kulak asmadı.

Tam kapıyı unutmış olmuştken ses yinelendi. Dışarıdaki kağı, yaralı oğlanı da beraberinde götürerek uzaklaştı. Taniel eskiz defterini masaya bıraktı ve kapıya gitti.

Kapıyı açtığı zaman karşısında Mihali'yi bulup şaşırdı. Elinde gümüş bir tepsi taşıyan iri yarı aşçıbaşının boştaki kolunda bir havlu asılıydı. Önlüğü unla ve çikolatadan bulaşmışa benzeyen lekelerle kaplıydı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diyen Mihali hızla içeri daldı. İki inzibat da onun peşinden odaya girdi. Biri katlanır bir masa, diğeriye bir şişe şarap getirmişti. “Şuraya,” dedi Mihali adamlara. “Pencerenin önüne. Şimdi lütfen bizi yalnız bırakın.”

Inzibatlar söylenerek masayı kurdular, sonra da koridora çıktılar.

“Otur,” diye talimat veren Mihali odadaki yegâne sandalyeyi işaret etti. Kendisi yatağın kenarına kuruldu.

“Bu da ne?” diye sordu Taniel.

“Akşam yemeği.” Mihali gümüş tepsinin kapağını kaldırdı. “Bıldırcın yumurtalı kiş* ve tatlı keçi peyniriyle sunulan kısık ateşte piş-

* Yapımında et ve sebze de kullanılan bir tür omlet. —çn

miş dana eti. Yanında da kırmızı şarap. Korkarın matah bir yemek değil ama şarap harika bir '47 mahsulü. Üstelik soğutuldu."

Matah değil ha? Tepsiden yükselen kokular Taniel'i zevkten titretmeye yetti. Ağzı hemen sulandı ve ne zaman oturduğunu bile hatırlamaksızın çatalında daha şimdiden bir parça etle kendini masada buldu. Duraksadı. "Başlayabilir miyim?"

"Lütfen, lütfen," diye teşvik etti Mihali. Şişenin tıpasını çıkardı ve iki kadehi şarapla doldurdu.

Yemek yerken Mihali tarafından seyredilmek biraz huzur kaçırıncıydı fakat Taniel aşçıbaşının varlığını yok saymayı çabucak öğrendi ve yemeğini hızla bitirdi.

"Bunun vesilesi nedir?" diye sordu Taniel, üçüncü kadehini yuvarlamakta olan Mihali'yi süzerek.

Mihali genç adamın kadehini tekrar doldurdu. "Vesile mi? İyi beslenmenin illâ bir vesilesi mi olmalı?"

"Öyle sanırdım."

Mihali başını iki yana salladı. "Seni odana hapsedtiklerini ve asker azığıyla beslediklerini duydum. Bu da benim kitabımda bir savaş suçu sayılır."

"Ah." Taniel gülümsemesine rağmen Mihali'nin şaka yapıp yapmadığından emin olamadı. Öne eğilerek kadehini eline alırken şarap şişesinin hâlâ dolu olduğunu fark etti. Üstelik toplamda... kaç, beş kadehin ardından mı? Belki Mihali bir yerlere ikinci bir şişe saklamıştı.

"Sana bir mektubum var," diyen aşçıbaşı önlüğünden bir zarf çıkardı.

Taniel çatalı ağzına götürürken duraksadı. "Kimden?" diye geveledi ağzı dolusu bildircin yumurtası arasından.

"Albay Etan'dan."

Taniel çatalını atıp mektubu kaptı. Zarfı yırtarak açtı ve içeriğine hızlıca göz attı. Okumayı bitirdiğinde sandalyesini geriye itip derin bir nefes aldı. Artık aç değildi, Mihali'nin yemekleri için bile.

"Ne var?" diye sordu Mihali.

"Seni ilgi..." Taniel diline hakim oldu. Mihali dolu dolu bir öğünle cepheden bunca yol gelmiş ve Taniel'e muhtemelen başka türlü ulaşamayacak bir mektup teslim etmişti. Aşçıbaşı onun öfkesini değil, teşekkürlerini hak ediyordu. "Albay Etan'dan ordudaki barut kullanımına dair levazım kayıtlarını bulmasını istemiştım."

"Ah?"

"İlaveten talep emirlerini de çıkarmış. İkisi birbiriyle örtüşmü-

yor. Ordu, kullanılandan üç kat, cepheye ulaşandan ise neredeyse iki kat daha fazla barut talebinde bulunmuş.”

“Yani bir yerlerde kayıp mı olmuş?” diye sordu Mihali.

“Daha büyük ihtimalle çalınmış. Yolsuzluk, ordularda duyulmamış bir şey değildir, bizimkinde bile. Bu kayıtlar,” zarfı yatağının üstüne attı “levazım subaylarının da işin içinde olduklarını gösteriyor. Ve Kurmay Heyeti’ndeki en az bir üyenin. Birileri bu savaştan milyonlar kazanıyor.”

“Dediğin gibi,” diye tepki verdi Mihali. “Bu duyulmamış bir şey değil.”

“Ama barut... bu gidişle çabucak tükenecek. Hem de tüm ülkede. Ondan sonra askerlerimizin ne kadar üstün olduklarının hiçbir önemi kalmayacak. Kez bizi ezip geçecek. Kahretsin!” Taniel parmaklarıyla önündeki gümüş tepside ritim tuttu. Tepsiyi odanın karşısına fırlatası geliyordu ama üstünde hâlâ biraz et vardı. “Beni buradan çıkarabilir misin?”

“Üzgünüm ama sanmıyorum,” dedi Mihali, iç geçirerek. “Daha önce de söylediğim gibi, Kurmay Heyeti ağzından çıkan tek kelimeyi bile dinlemiyor.” Mihali göbeğini sıvazladı. “Tamas... İşte o iyi nasihatlere kulak asar, veren kişiye güvenmese dahi. Bu generallerse burunlarının ucundan ötesini göremiyorlar.”

Taniel arkasına yaslanıp şarabını yudumladı. Mihali’nin düzenli ses tonu ve soğukkanlı tavırları sinirlerini yatıştırıyordu. “İster inan ister inanma, generallerimiz Dokuz’dakilerin en iyileri arasındadır.” Ses tonunda hınç bulunmamasına kendisi bile şaşıtı. “Tabii bunun gerek Adro gerekse Dokuz’un geri kalanı için iyiye işaret olduğunu söyleyemem.”

Mihali kıkırdadı. “Bak bu, neden henüz yenilmediğimizi açıklıyor. Düşmanın sayıca çok daha üstün olmasına rağmen.”

“Cephede durum nasıl?” diye sordu Taniel. “Aslında buradan da görebiliyorum...” Pencereden dışarısını işaret etti. Ölülerle ve yaralılarla dolu kağıt arabalarının anısı hâlâ tüm tazeliğiyle hafızasındaydı. “Ama iki gündür doğru düzgün bir haber almış değilim.”

“İyi değil. Dün neredeyse bir buçuk kilometre kaybettik.” Mihali’nin yüz ifadesi ciddileşti. “Biliyorsun, gidişatı değiştirmek üzereydin. Geçen haftaki o taarruzu durdurarak adamlara aylardan beri ilk zaferlerini tattırdın. Cesaretlendiklerini hissedebiliyordum. Senin peşinden Kresimir’in boğazından aşağı gitmeye bile hazırıldılar.”

“Hay çukur. Oraya dönmek zorundayım. Yani cepheye. Barutumuzdan kimlerin vurgun yaptığını da bulmam lazım.”

“İyi de nasıl?”

“Biri ötene kadar ordudaki her levazım subayının gırtlığını sıkarak. Beni serbest bıraktıramayacağından emin misin?”

“Kurmay Heyeti’nin çoğu bir tanrı olduğuma bile inanmıyor. Onlara göre kaçık bir aşçıbaşının tekiyim. Buradan çıkmanın tek yolu Binbaşı Doravir’den özür dilemen, Taniel.”

Taniel ayağa kalkıp pencereye gitti. “Kesinlikle olmaz.”

“Gururunu General Ket’inkiyle yarıştırma,” dedi Mihali. “O kadının yanında Brude bile mütevazı kalır.”

Brude. Azizlerden –şey, tanrılardan– biri. Taniel aşçıbaşının dördüncü kadehini de bitirmesini göz ucuyla seyretti. Mihali’nin gerçekte kim olduğunu unutmak kolaydı. Sonuçta bir tanrının krallar kadar haşmetli görünmesi ve davranması beklenirdi. Ağzının kenarından şarap sızdırması ve sonra onu gömleğinin yeniyile silmesi değil.

“Ne yapabilirim?” diye sordu Taniel. Babasının da Mihali’den öğüt alıp almadığını merak etti. Tanrılığına inansa bile Tamas’ın bir aşçıbaşından nasihat istemesini aklına hayaline sığdıramıyordu.

“Doravir’den özür dile.”

Taniel burnundan soludu.

“Fazla bir şey göremiyorum,” dedi Mihali usulca, şarap kadehinin içine bakarak. “Onu görecektir yetiye sahip olanlar için bile gelecek daima kıpır kıpır, daima bulanıktır. Yine de, bu odada kalırsan her gün toprak kaybedeceğimizi görebiliyorum. Kez bizi vadiden atıp kuşatacak ve eninde sonunda teslimiyete zorlayacak. Ya da barutumuz tükenecek ve yine aynı şey olacak.”

Taniel dudak büktü. “Ben altı üstü bir insanım. Fazla bir fark yaratamam.”

“Her insan fark yaratır. O fark bazen küçüktür. Bazense bir savaşın gidişatını değiştirir. Ve sen... sen artık insan değilsin.”

“Öyle mi? Peki neyim?” diye sordu Taniel. Mihali konuştuğunda daha fazla saçmıyordu.

“Hımm,” dedi aşçıbaşı. “Seni tarif edecek bir sözcük bulunduğunu sanmıyorum. Ne de olsa türünün ilk üyesisin. Julene gibi olup çıktın.”

Taniel ağzından bir nida kaçtığını duydu. “Ben bir Predeii değilim.”

“Hayır. Pek sayılmaz. Sonuçta, ölümsüz değilsin. Tabii aynı şey

Julene için de geçerli. O yaşlanmıyor, hepsi bu. Sihrinin seni yaşlanmaktan alıkoyacağını sanmam. Ka-poel'ın yardımıyla bile. Ama sen bir Predeii'nin barut büyücülerindeki karşılığısın."

"Yok daha neler. Bu arada, Ka-poel *nerede*?"

"Saklanıyor. Ona himaye teklif ettim, tabii biraz çekinerek. Dos-tun tüylerimi diken diken ediyor. Ama kabul etmedi. Yine de, bir ara onun yardımına ihtiyaç duyabilirim."

Taniel şakaklarını ovuşturdu.

"Bir kadeh şarap daha?"

"Galiba yeterince içtim."

"Keyfin bilir." Mihali kendine bir kadeh daha koydu. Yanakları kızarmıştı ama onun haricinde yedi kadeh şarap içtiğine dair en ufak bir belirti yoktu. Şarap şişesi ise, Taniel'in fark ettiği üzere, hâlâ doluydu.

"Geleceği biraz görebildiğini söyledin," dedi Taniel. "Binbaşı Doravir'den özür dilersem ne olacak?"

Mihali kadehine baktı. "Bir hareketlenme. Tek gördüğüm bu. Özür dilemen küçük bir olay ama ortalığı kızıştıracak. Belirliyi belirsiz hale getirecek. Ve şu anda belirli bizler için iyi gitmiyor."

Taniel bir tüy kalem kapdı ve Etan'ın mektubunu tekrar eline aldı. Sayfaya mürekkep bulaştırarak çabucak bir not karaladı. "Bunu Ricard Tumbler'a ulaştırabilir misin?" diye sordu. "Normal postayla yollayamam. Kurmay Heyeti'nden birileri vurgun yapıyorsa her yerde gözcüleri vardır."

"Kızlarımdan birini görevlendirebilirim," diyen Mihali mektubu aldı.

"Sağ ol. Binbaşı Doravir'i nerede bulabilirim, biliyor musun?"

"Şu tesadüfe bak ki... evet."

BÖLÜM

23



Tamas güneşin Adro Dağları üstünde doğmasını seyrederken başka bir gün doğumu daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Kez akıncıları önceki günün geç saatlerinde onlara yetmişler ve Hune Dora Ormanı'nın aşağı yukarı iki kilometre içerisinde kamp kurmuşlardı. Tamas gecenin yarısını titreşen kamp ateşlerini seyredererek ve düşmanın süvari savaş marşları söylemesini dinleyerek geçirmişti. Bazen Kez izcilerinden biri fazlaca yaklaşıp bir barut büyücüsünün mermisiyle karşılanıyor, öyle zamanlarda o uzak sesler bir silah patlamasıyla bölünüyordu.

Dünya şimdi taşların üstünden hızla akan nehrin şırıltısı dışında sessizdi. Tamas nehirden yaklaşık yüz adım uzakta eyerini destek yapıp yere uzanmıştı. Elinde bir barut kartuşu vardı ve kâğıdı parmakları arasında yoğurmaktaydı.

Zihninde akıncıların çadırlarından çıkıp serin sabah havasında gerindiklerini ve yemek ateşlerinin üstünde Fatrasta kahvesi hazırladıklarını görebiliyordu. Kezlilerin acelesi yoktu. Uykularını almışlardı. Ağır süvarilerinin gelmesine daha biraz zaman olduğunu ve Beon'un tüm ordusunu toplamadan saldırıya geçmeyeceğini biliyorlardı.

“Sipahiler nerede?” diye sordu feldmareşal. Konuşurken nefesi buharlaşıyordu. Yaz günlerinin sıcaklığına rağmen dağların bu kadar yakınında sabahlar hâlâ soğuk oluyordu.

Gavril, akıncıların her an ortaya çıkmasını bekliyormuşçasına

surat asarak ağaç hattını süzdü. “Birkaç saatten daha uzak değiller. Öğleye buraya varmalarını bekliyorum.”

“Saat ikide düzene girmiş olurlar. Beon’un generalleri tertipliye, birde.”

“Hazırlanmak için uzun bir zaman değil.”

“Yeterince uzun. Olem.”

Koruma birkaç adım uzaktaki nöbet yerinde kıpırdandı. “Komutanım?”

“Nöbetçilerimizi ormandan geri çek. Sallar tamamlandı mı?”

“Evet, komutanım. Üç büyük sal.”

“Askerleri nehrin karşısına taşımaya başlayın. Yaralılarla başlayın, sonra en acemiler geçsin. Acele etmeyin. Kezlilerin saat bir ile iki arasında saldırmalarını bekliyorum. O zamana kadar karşıya bin civarı asker geçirilmesini istiyorum. İkna edici olacak kadar çok ama savaşıma kabiliyetimizi köreltecek kadar değil.”

“Pekâlâ, komutanım. Daha başka?” Olem’in ses tonu ciddiydi. Savaşa hazırды.

“Herkes çatışma başladığında nerede olması gerektiğini biliyor mu?”

“Evet, komutanım. Gecenin bir yarısına kadar tatbikat yaptırđık.”

“Karışıklık çıkarın. Ortalıkta boş boş gezinen bir sürü adam istiyorum. Ve yumruklaşmalar. Sallardan birini nehirde ‘kaybetmeniz’ gerekirse varsın kaybedin. İnandırıcı olmamız lazım.”

“Dün gece Albay Arbor’la konuştum, komutanım. Adamları sırt çantalarını ve tüfeklerini saklayacaklar. Onları bırakıp gitmiş gibi gözükme için.”

“Güzel. Gidebilirsin. Bekle. Bana Andriya ile Vlorayı bul.”

Olem genç kadının ismini duyunca irkildi. Sonra bir asker selamı verip oradan ayrıldı.

Rüzgâr batı istikametinde esiyor, Tamas alçak bir bulut örtüsünün Adro Dağları’ndan ağır ağır çıkageldiğini görebiliyordu. Yağmur yağarsa önlerinde sefil bir muharebe var demekti. Beon taarruzunu erteleyerek Tamas’ın tüm hazırlıklarını boşa çıkarabilirdi.

Tamas dün akşamki duasının Mihali tarafından duyulup duyulmadığını merak etti.

“Neyin peşindesin, Tamas?” diye sordu Gavril.

“Bu taraftan bakıldığında apaçık ortada, değil mi?”

“Dün buraya geldiğinden beri keşif yapıyorum. Hazırlıkların bana yarım yamalak bir savunma gibi gözüküyor.”

“Harika.” Tamas ayağa kalktı. Kamp kare şeklinde kurulmuştu. Kuzeyde Başparmak kendi yatağında gürül gürül akıyordu. Doğuda dağa kadar uzanan kayışat kaplı bir yamaç Kez süvarisinin bir kuşatma manevrası yapmasına engel oluyordu. Batıda ve güneydeyse yaklaşık bir metre yüksekliğindeki toprak bir tümsek tüm kampı çepeçevre sarıyordu. Tümsek engeli, piyadelerin kolayca siper almakta kullanabilecekleri standart bir kısa savunmaydı.

Bir süvari hücumunuysa ancak yavaşlatırdı.

Batıda ağaç kütükleri dev X’ler oluşturacak şekilde tümseğin üstüne çatılmıştı aralarındaki toprağa da sivriltilmiş kazıklar döşenmişti. Bu, süvarilere karşı sık ve ölümcül bir savunmaydı. Tümsek kampın güneyine doğru kıvrılarak o tarafı korurken birkaç yüz adam sıkı bir çalışmayla kazık çakmayı sürdürmekteydi. Yine de çalışan adam sayısı yetersizdi. Savunmalarında yaklaşık iki yüz metrelik bir boşluk kalacak, o boşluktan da on bin akıncı hücum edecekti.

“Komutanım.”

Tamas kampı incelemeye ara verdi. Andriya ile Vlora esas durumda bekliyorlardı. İkisi de gece boyunca uyumuşa benzemiyordu. Kahrolasınca ahmaklar.

“Barut büyücülerini toplayın,” dedi Tamas. “Sizi nehrin karşısına yolluyorum.”

İkisi de ona aval aval bakakaldı. “Komutanım?” dedi Andriya. Tüfeğini tutan elleri seğirdi. “Kezli öldürecekimize söz vermiştin.”

“O işi nehrin karşısından da yapabilirsiniz. Büyücülerimi yakın dövüşte tehlikeye atacak değilim. Sizi vurulmadan –veya şişlenmeden– ateş açabileceğiniz bir yerde görmek istiyorum.”

“Kez izcilerini uzak tutmak için nehri sırayla mı geçelim?” diye sordu Vlora.

Tamas tereddüt etti. Kampta soğuk bir rüzgâr eserken alçak bir sisin taşkın havzasına doğru dağlardan yavaşça inmesi dikkatinden kaçmadı.

“Hayır. Artık Kez izcilerinin kampı doğru düzgün görmelerini istiyorum. Cesaret edebildikleri kadar yaklaştırmakta serbestler.”

“Komutanım, nehrin bu yakasında kalmayı yeğlerim,” dedi Andriya.

Tamas iç geçirdi. “Bugün olmaz, Andriya.”

Andriya tüfeğini sıkıca kavradı. “Lütfen, komutanım.” Dişlerini gösterdi. “Kezli öldürecekime söz verdin.”

“Öldüreceksin de. Ama uzaktan.” Tamas sözlerini sertçe vurgula-

dı. “Hem zaten Damgalılar’dan çekineceklerdir. Siz nehrin karşısındayken kendilerini daha rahat hissederler.”

“Öyleyse sen de bizimle mi geliyorsun?” dedi Vlora.

Tamas kaşlarını çatı. “Hayır. Niye geleyim ki?”

“Sen de bir barut büyücüsün, komutanım.”

“Hayır. Komuta edebilmek için ordunun yakınında kalmalıyım.”

“Bu hiç adil değil.” Andriya öfkeden köpürüyordu. Avinin kokusunu almış bir tazi gibi gözü ormandaydı. “Süngümü bir Kez soylusunun gözüne saplamak en doğal hakkım. Ellerime kan bulaşmasını istiyorum.”

“Ellerime kan bulaşmasını istiyorum, *komutanım*,” diye düzeltti Tamas. Buna zamanı yoktu. Üstüne on beş bin süvari çullanmak üzereydi ve tam Vlora’yla arasını düzelttiğini düşünürken bu sefer de Andriya itaatsizliğe başlamıştı. “Nehrin karşısına geç. Bu bir emirdir, asker.”

Konuşmanın sona erdiğini açıkça belirtmek için Andriya’ya arkasını döndü. İki barut büyücüsü onu Gavril’le yalnız bıraktı. Tamas ile Gavril birkaç dakika boyunca konuşmadan kamptaki düzenli kargaşanın gelişimini seyrettiler. Adamların bağışmaları sürdü. Tamas bir yumruk atıldığını görür gibi oldu. Kısa süre sonra ilk sal suya bırakıldı. Lakin kotarıcılarının elinden kaçtı ve yolcusuz sal akıntıya kapılıp gitti. Tugaylardan bir hüsrân cığlığı yükseldi. Tamas cığlığın sahte olduğunu sanmıyordu.

“Beni nerede istiyorsun?” diye sordu Gavril.

“Atında,” dedi Tamas. “Beon’un akıncılarından bazıları kayışattan saldırınayı denerlerse diye sen ve korucuların doğu tarafını tutun.”

“Pekâlâ,” dedi Gavril.

“Al.” Tamas süvari kılıcını kemerinden çözüp Gavril’e uzattı. “At sırtından savurması daha kolay olur.”

“Sen ata binmeyecek misin?”

Tamas herhangi bir neşe hissetmeksizin gülümsedi. “Merkezde duracağım. Ata binmezsem adamlar düştüğümü görmezler.”

Gavril bu sözlerin altında yatan önemi düşünürmüş gibi gözük-tü, sonra da kılıcı kabul etti.

Tamas eyerindeki flöreyi alıp kemerine taktı.

“Muharebeden sonra görüşürüz,” dedi Gavril.

Tamas onunla el sıkıştı, sonra Gavril tarafından kucaklanınca şaşır-dı. Gavril ona bir anlığına sarıldı ve korucularının yanına gitti.

Olem bir saat sonra geri geldi.

“Adamlardan bu sabah bir şeyler yiyenler oldu mu?” diye sordu feldmareşal.

“Aslına bakarsan nehirde bir sürü balık tuttuk. Andriya dağ yamacında bir çift keçi avladı. At etinden de biraz kalmıştı. Herkes iki lokma da olsa yedi.”

“Umalım da bu kadarı yetsin,” dedi Tamas.

Olem kafasını kaldırdı. “En azından akbabalar iyi beslenecekler.”

Tamas daha evvel gördüğü sisin tüm kampı ağır ağır sarmalamasını seyretti. Bu seferki yoğun değildi, boyu ancak yarım metreydi. Kampı değil, sadece zemini örtecek kadar. Bulutlar da daha yukarılardan çıkagelmmişti. Yağış tehdidinde bulunmalarına rağmen Tamas böyle havaları daha önce de görmüştü. Yağmur çiselemekten öteye geçmeyecekti.

Bir yaz günü için tuhaf bir havaydı.

Tamas saat on bir buçukta batıda, nehirdeki dönemecin neredeyse bir buçuk kilometre uzağında bir çift atlı gördü. Diline biraz kara barut serpiştirmesiyle beraber biniciler netlik kazandı. Ten rengi-yeşil üniformalarının üstünde ışıltılı göğüs zırhları, başlarındaysa sor-guçlu miğferler vardı.

Sipahiler gelmişti.

Dwightwich çan kulesinin altıncı katında duran Adamat'ın gözüne bir dürbün dayalıydı. Soluk kırmızı renkli bir yelek ve diz boyu pantolon giyen, Lord Vetas'ın karargâhından yaklaşık yüz metre mesafedeki bir sahanlıkta oturan oynak gözlü bir adamı inceliyordu.

“Yedinci ile Mayflew caddelerinin köşesinde bir gözcüleri daha var,” dedi Adamat. Arkasında bir kalemin çiziktirmelerini duyabiliyordu. Dürbünle sokakları bir defa daha taradı, sonra onu hadımağasına muavinlik yapan Riplas adındaki genç bir kadına verdi. Kadın penceredeki yerine geçerken Adamat da çan kulesinin daracık odasında toplanmış gruba doğru döndü.

“Herkesi saptadığından emin misin?” diye müfettişe sordu hadımağası.

Adamat onu göz ucuyla sürdü. Hadımağası efendisine şantaj yapıldığını biliyorsa dahi, evvelsi gün Adamat'ın hayatı boyunca gördüğü en bıçkın kırk serseriyle beraber çıkageldiğinde buna dair herhangi bir emare göstermemişti. Yanında getirdiği grupta kimler

yoktu ki: boksörler, çete üyeleri, liman işçileri, pezevenkler ve korumalar.

“Onları neredeyse iki haftadır aralıklı olarak izliyorum,” dedi Adamat. “Nöbet yerlerini değiştirdikleri oluyor ama senin gözlemlerini de ekleyince sanırım herkesi belirledik.”

Adamat karargâhtaki giriş-çıkışlara dayanarak Vetas’ın yüzden fazla kişi çalıştırdığını tahmin ediyordu. Bu hiç de küçük bir operasyon değildi ve o yüz kişiden en az otuzu her an karargâhta olabilirdi. Mâlik’e göre Vetas altmış infazcıya sahipti.

Adamat dönüp Bo’ya baktı. Odanın bir köşesinde çömelmiş olan İmtiyazlı gözlerini kapatmış, ellerini ceketinin yenlerine sokmuştu. Müfettişin bakışlarını üstünde hissetmişçesine gözlerini açtı. Adamat ürperdi. Manhouch’un celladının evvelsi gün gelişigüzel katledilmesi hâlâ huzurunu kaçıırıyordu.

“Vetas’ın ehli İmtiyazlı’sı şu an orada,” dedi Bo. “Üstelik kiralık bir ahmak falan değil. Sihri fırka seviyesinde.”

Başlarının üstündeki çandan fırlayan bir kuş Adamat’ın irkilmesine yol açtı. Adamat böyle bir tepki veren tek kişinin kendisi olduğunu fark etti ve paltosunun önünü düzeltti. Güçlü bir İmtiyazlı ha? İşte bu iyi değildi. Hem de hiç. Kendi adamları mekânı kontrol altına alırken Vetas’ın İmtiyazlı’sının Bo tarafından etkisiz hale getirileceğine güvenmişti.

Bo dile getirilmeyen soruyu sezinlemiş olmalıydı. “Onu öldürecekim. Tasa etme.”

“İkinizin arasında bir tür çatışma çıkarsa kendimize şimdiden ölü adamlar gözüyle bakabiliriz,” dedi hadımağası.

“Eh, sen tam olarak bir adam sayılmazsın,” dedi Bo, alaycı bir tebessümle. Başıyla Riplas’ı işaret etti. “O da değil.” Alaycı yüz ifadesi ansızın kayboldu ve kaşları çatıldı. “*Hele o* hiç değil.”

Adamat dönüp baktığında Fell’in çan kulesinin merdivenlerinde dikildiğini gördü. Fontain Akademisi mezunu vücut ölçülerine uygun olarak dikilmiş kuyruksuz bir frak yelek ve paçaları çizmelerine sokulmuş dar bir erkek pantolonu giyyordu.

“Ricard şimdilik hiç adam yollayamıyor,” dedi Fell. “Sadece beni görevlendirdi.”

Hadımağası onu tiksintili bir ifadeyle süzdü. “Mâlik’in bu operasyonda kullandığı kaynaklardan haberi var mı?” diye sordu.

“Aslına bakarsan,” dedi Fell, bir kaşını kaldırarak, “yok. Ama öğrenmeye ilgi duyacağından eminim.”

Adamat aralarına girdi. “Bu, zannettiğinden daha büyük bir yardımdır,” dedi hadımağasına. Ricard’ın on milyon kranalık hizmetkârını tehlikeye atmasının anlamı büyüktü.

“Pöh,” diye dudak büktü hadımağası. Parmakları bacağında hızlı hızlı ritim tuttu. Diken üstündeymiş gibi gözüküyordu, Adamat’ın aylar önce tanıştığı sessiz, düşünceli katilden eser yoktu.

Adamat tekrar pencereye doğru gitti ve dürbünü Riplas’tan aldı. “Başka gözcü var mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Öyleyse son görevleri ver.”

Riplas odayı terk etti. Lord Vetas’ın tüm gözcülerinin konumlarına ve tariflerine sahipti. Bilgilerini hadımağasının haydutlarıyla paylaşacak, onlar da işin geri kalanını halledeceklerdi.

Her şey yerli yerindeydi. Artık Adamat’ın tek yapması gereken beklemektir.

Adamat dürbünü gözüne dayayıp bakışlarını tekrar Vetas’ın karargâhına çevirdi. Bir saatten uzun bir süre boyunca gözetleme yerinden hadımağasının haydutlarının gözcüleri etkisiz hale getirmelerini seyretti. Beklerken ensesinden aşağı boncuk boncuk ter aktı. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. En ufak bir hatada Faye’in ölmesi iştenden bile değildi.

“Ya bugün evinden çıkmazsa?” diye sordu Bo.

Vetas’ın karargâhının ön kapısı açıldı ve tanıdık bir suret dışarıya adım attı. Adam siyah pardösüsünü ve silindir şapkasını giymiş, eline de bir baston almıştı. Gördüğü manzara karşısında Adamat’ın yüreği hopladı.

“Öyle bir sorun yaşamayacağız,” dedi. “Şu an gidiyor.”

Lord Vetas başını belli belirsiz oynatarak sokağı kolaçan etti. Muhtemelen gözcülerinden gizli sinyaller alıyordu. Adamat en yakındakilere el sürmemişti.

Vetas neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kafa salladı. Kapıdan bir kadın –Adamat’ın haftalar evvel kırmızı bir elbise içinde gördüğü kumral kadın– çıktı ve beraber caddenin güneyine doğru ilerlediler. Onları iki adım geriden bir çift iyi giyimli ve kaslı adam takip etti. Birkaç saniye sonra karargâhtan bir üçüncüsü daha çıktı, azıcık bekledi ve grubun peşine takıldı.

“Ben Vetas’ı gözlerim,” diyen Fell merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

“Kuyruğu hallet,” dedi Adamat hadımağasına. “Sonra da bizimle evde buluş. Bo?”

Bo ayağa kalkıp eldivenli parmaklarını esnetti. “Biraz yaklaşıp İmtiyazlı’nın tılsımlarını bozacağım. Biraz zaman alacak ama geri geldiğinizde hazır olacağım.”

Çavuş Oldrich çan kulesinin altındaki mabette Adamat’ı bekliyordu. Bir banka oturup bacaklarını kaldırmıştı ve yanağının altında bir tutam tütün vardı. Bo’nun sıvışıp gitmesini seyrederken şapkasını geriye itti.

“Demek kendine bir İmtiyazlı buldun,” dedi, Adamat’a doğru dönerek.

Adamat metanetini topladı. Bo’nun kurtarılmasına yardım etmeyeceğini açıkça belirtmiş olan çavuşun bu duruma nasıl tepki vereceğinden emin değildi. “Evet.”

“Verundish’in adamlarını salıp dün kentten ayrıldığını duydum. O işte bir parmağının olabileceğini düşündüm.”

“Yapmam gerekeni yaptım. Gözünde bir fark yaratacaksa Bo gesinden kurtuldu.”

“Öyle mi?”

“Manhouch’un kafasını kesen giyotin operatörünü öldürdü.”

“Hıh,” dedi Oldrich. “Eh, feldmareşal Tamas’ın çok sevineceğinden eminim. Hazır mısın?”

“Gidelim.”

Mabetten Oldrich’in askerleriyle beraber çıktılar ve Adamat onlara yüz adım geriden gelmelerini söyledi.

Kendisiyse Fell’i takip etti. Şehrin iç kısımlarına doğru ilerledikçe kadının yaya trafiği arasında zikzaklar çizdiğini görebiliyordu. Öğle yemeğinin hemen ardından sokaklar kalabalıktı. Bu durum Vetas’ın adamlarının Adamat’ı tespit etmelerini güçleştirecekti ama Adamat’ın onları gözden kaçırmamasını da zorlaştıracaktı.

Yarım saat kadar sonra Fell durdu ve el sallayarak Adamat’ı yanına çağırdı. Bir çiçek pazarının köşesindeki işlek bir kavşakta durdular. Fell sırtını duvara verip dünya umurunda değilmişçesine omuzlarını sarkıtmıştı. Adamat kadının yanına geldi ve onun vücut dilini taklit etti.

“Kuyruğu şurada,” diyen kadın, çenesini belirli bir yönde yavaşça kaldırdı.

Adamat gösterilen kişiyi hemen saptadı. Adam etli börek yiyerek kuşkucu bir gözle kalabalığı tarıyordu. Gizli saklı değilse bile etkili

bir gözcüydü. Adamat onun biraz gerisinde de hadımağasını gördü.

“Vetas köşenin hemen ilerisindeki çiçekçi tezgâhında,” dedi Fell.

“Onu bana bırak. Askerlerin korumaları halletsinler.”

“Vetas’ı canlı istiyorum.”

“Ben de,” dedi Fell.

Josep’in nerede olduğunu öğrenebilmek için Adamat’ın onu canlı ele geçirmesi lazımdı. Acaba Fell neden aynı şeyi istiyordu?

“Gidiyorum,” dedi Fell. Bir kedinin kayıtsızlığı ve zarafetiyle köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Adamat, Oldrich’e işaret verdi, sonra yüzünü gizlemek için şapkasını öne eğip Fell’i takip etti.

Oldrich ile adamlarından altısı ona katıldığında sokağın ortasına varmıştı. Hepsi de buketleri inceliyor veya muhabbet edermiş gibi yapıyorlardı ama Adamat’a çok fazla göze batıyorlarmış gibi geliyordu.

Vetas’ın iki haydudu, Parkyanı Çiçek Butiği’nin dışında bekleyerek kalabalığı seyrediyordu. Kollarını göğüslerinde kavuşturmuş olan adamlar kendilerini hemen belli ediyorlardı. Adamat kuyruğa doğru baktı ama adam ortadan kaybolmuştu. Hadımağasının onu hallettiğini umdu.

Çiçekçi dükkânının girişini göz ucuyla seyrederken vücudundaki her kasın gerildiğini hissedebiliyordu. Belki Vetas onları çoktan fark etmiş ve arka kapıdan çıkıp gitmişti. Ya haydutları onu uyardırlarsa veya Vetas kalabalığa karışarak izini kaybettirdiyse?

Lord Vetas nihayet kırmızı elbiseli kadınla beraber çiçekçiden çıkarken, Adamat’ın elleri tedirginlikten titremeye başlamıştı. Genç kadının elinde bir buket çiçek vardı. Vetas adamlarından birine bir paket verdi ve çiçek pazarını bakışlarıyla taradı.

Gözleri Adamat’inkilere kilitlendi. Adamat alnından soğuk terler aktığını hissetti. Vetas’ı sokaklarda kovalamaya hazır bir halde gerildi.

Fell çiçekçi dükkânından bir müşteri gibi aheste adımlarla çıktı. Yeninden aşağı bir kama düştü ve kadın onu zarifçe Vetas’ın omzunun etrafından geçirip boğazına dayadı.

İki haydut bağırarak geri çekildi. İkisi de silah çekti. Kalabalık kaçıştı.

Adamat sanki bir rüyadaydı. Kendi kendinin tabanca çekip ateşlemesini seyretti. Haydutlardan biri yere yığıldı. Diğer Oldrich’in askerlerinden birinin savurduğu sopayı başının arkasına yedi ve askerlerin geri kalanı çabucak Vetas’ın etrafına toplanarak onu kalabalıktan gizledi.

Adamat omzuyla iterek askerlerin arasından geçti ve Vetâs'la karşı karşıya geldi.

Lord Vetâs hâlâ boğazına bir kama dayalı vaziyette Fell'in önünde diz çökmüştü. Fell onu kendisinininkine çok benzer iki hançerin ve küçük bir tabancanın yükünden kurtarmıştı. Silahlar yerde duruyordu.

Vetâs'ın yüzündeki hafif şaşkınlık ifadesi Adamat'a büyük zevk verdi. Fakat Vetâs onu görünce şaşkınlığı çabucak geçti.

"Adamat!" dedi, gülümseyerek. "Hâlâ hayatta olabileceğinden şüphelenmiştim."

"Faye hayatta mı?" Adamat tabancasının sıcak namlusunu Vetâs'ın suratına bastırdı.

"Bana çektireceğin her acıyı," dedi Vetâs, namlunun sıcaklığı karşısında irkilmeksizin, "on misliyle sana ve karına iade edeceğim. Bunu aklında tut, Adamat."

"Yani hâlâ hayatta mı?"

"Fazlasıyla," dedi Vetâs. "Lakin geri dönmezsem bir saat kırk iki dakika sonra öyle olmayacak." Duraksayıp etrafındaki askerlere bakındı. "Herhalde karargâhımın yerini biliyordur. Beni çok yakından gözetlediğin anlaşılıyor. Bravo. Ama oraya girmeye yetecek kadar adamın var mı?"

"İmtiyazlı'ndan mı bahsediyorsun?" diye sordu Adamat. "Evet. Evet, sanırım var. Oğlum nerede?"

Vetâs tiksindirici derecede kendinden memnun bir halde gülümsedi. "Bir saat kırk iki dakika. Buna zamanın olduğundan emin misin?"

Adamat kırmızı elbiseli kadına doğru döndü. Oldrich onu koldan sıkıca tutuyordu. Kadın ona kısıklı gözlerle dik dik bakıyordu ama Adamat ellerinin titrediğini görebiliyordu. "Kimsin sen?" diye bilmek istedi.

"Nila," dedi genç kadın.

"Onun için ne yapıyorsun?" Vetâs'ı işaret etti.

"Hiçbir şey! Ben... hiçbir şey. Onun için çalışmıyorum. Jakob'a bakıyorum, o kadar. O daha sadece bir çocuk!"

"Vetâs dükkândan ne alıyordu?"

"Çiçek!"

"Kimin için?"

"Leydi Windeldwas mıdır nedir, onun için." Nila yüzüne düşen saçları kenara çekti.

“Leydi Wincelav mı?”

“Evet, o.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.” Nila tüm korkusuna rağmen soru yağmuru karşısında hatırı sayılır derecede soğukkanlıydı.

Adamat tekrar Vetas’a doğru döndü. “Neden?”

“Bir saat kırk dakika, Adamat,” dedi Vetas.

Adamat tabancasını havaya kaldırdı ve kabzasını Vetas’ın suratına çarptı. “İkisini de zapt et,” dedi Fell’e, ardından Oldrich’e hitap etti. “Çavuş, adamlarından dördünü ona ver. Polis gelmeden önce buradan gitmemiz lazım.”

Fell kamayı boğazından ayırmaksızın Vetas’ı ayağa kaldırdı. Oldrich iki yaralı haydudun ve Nila’nın yanı sıra adamlarından dördünü de onunla beraber yolladı. Askerlerin geri kalanıysa Adamat’ı takip etti.

Vetas’ın karargâhından üç blok ötede hadımağasıyla buluştular.

“Adamlarım yerlerinde,” dedi hadımağası.

“Bo nerede?” diye sordu Adamat. Koşmaktan nefes nefeseydi.

İmtiyazlı’yı köşeyi dönünce sokağın ortasında dikilirken buldu. Bo gerçek eldivenlerini gizlemek için üzerlerine siyah bir çift daha takmıştı. Kendi kendine mırıldanıyor, bir eliyle görünmez bir piyano çalarken diğeriyle bir harpın tellerini tıngırdatıyormuşçasına eldivenli parmaklarını boşlukta sessizce oynatıyordu. Kaçığın tekiymiş gibi, üç dört kişi durmuş onu seyrediyordu. Doğrusu, Bo aynen öyle gözüküyordu.

“Hemen saldırıya geçmeliyiz,” dedi Adamat. Tabancasını doldururken üstüne eğilerek gözlerden saklamaya çalıştı.

Bo parmaklarını oynatmayı sürdürdü. “Zamana ihtiyacım olduğunu söylemişim.”

“Fazla vaktimiz yok,” dedi Adamat. “Belirli bir süre dahilinde dönmezse adamlarına Faye’i öldürmelerini emretmiş.”

“İşte bu talihsizce,” dedi Bo, kaşlarını çatarak. “Hadımağasına söyle de adamları yerlerine geçsinler.”

Gerekli emirler verildi ve hadımağası beş dakika sonra Adamat ile Bo’nun yanına geldi.

“Hazırız,” dedi hadımağası.

Bo onu tepeden tırnağa süzdü. Bakışları ısmarlama takım elbisesinde ve kel kafasında oyalandı. “Tüylerimi diken diken ediyorsun.”

“Bunu bir iltifat kabul edeceğim.”

Adamat ceketinin önünü düzeltti. “Çavuş?”

Oldrich’in kalan askerleri gidip tüfeklerini almışlardı. Gelip geçenlerin bakışlarını üzerlerine toplamaya başlıyorlardı. “Hazırız,” dedi çavuş.

“Öyleyse buyurun geçit törenine.” Bo gerisingeri döndü ve Lord Vetas’ın karargâhına doğru sokağın ortasından yürüdü. Attığı her adımda parmakları oynuyor, yalnız kendisinin duyabildiği bir müzik icra ediyordu. Adamat, Yüzbaşı Oldrich’le bakıştı. Offendale’deki eve bu şekilde saldırmamışlardı.

Bo yavaşlamadan köşeyi döndü ve Vetas’ın evine yaklaştı. Evin tam önüne vardığında durup binayı karşısına aldı. Ellerini başının üstüne kaldırdı. Pencerelerin birinde bir gözcü bağırarak alarm verdi.

Adamat üçüncü gözünü açamasa da yanibaşındaki İmtiyazlı’nın Başka’ya uzandığını hissetti. Sihir dünyaya akarken Bo kollarını iki yanına açtı ve binanın ön cephesi, dev bir bıçakla kesilmiş bir dilim pasta gibi çöktü.

Adamat enkazdan yükselen toz bulutuna bakakaldı. Evdeki adamlar öksürüp tıksırıyorlar ve havada uçan sıva tozunu dağıtmak için ellerini sallıyorlardı. Geçirdikleri şok yüzlerinden okunuyordu.

Çavuş Oldrich kılıcını çekti. “Hücum!” diye haykırdı.

Ve kızılca kıyamet koptu.

BÖLÜM

24



Nehrin aşağısında, taşkın havzasının Tamas'a göre batısında bir ağır süvari kıtası belirdi. Sipahilerin miğferlerindeki sorguçlar esintide hafif hafif salınıyor, binekleri alçak sis örtüsüne rağmen emin adımlarla ilerliyordu.

Tamas dürbününü gözüne dayayıp düşmanı inceledi.

Kırmızı apoletli subaylar ellerinde kılıçlarıyla en önde emirler bağıryorlardı.

Budalalar.

Nehrin karşısında bir yerlerde bir tüfek patladı. Birkaç saniye sonra bir Kez subayı atından düştü.

Süvariler tüm bunlar bir geçit töreni tatbikatından fazlası değilmişçesine aheste bir tempoda yaklaştılar. Tamas'ın barut büyücülerinden ardı ardına patlamalar yükseldi ve sipahiler birer birer düşmeye başladı. Kıta ilerleyişini sürdürdü.

"Barutumuz bu havada ziyan olabilir, komutanım," dedi Olem, başını kaldırıp bulutlara bakarak.

"Yağmur yağmayacak," karşılığını verdi Tamas.

"Rutubet çok fazla, komutanım. Amma garip bir sis. Daha önce dağlardan bu kadar hızlı inenini hiç görmemiştim."

"Bu seferki bir duanın cevabı da ondan."

Hune Dora Ormanı'nda bir borazanın yankılandığını duyan Tamas güneye baktı. Bir kilometre ileride, taşkın havzasının karşısın-

daki, Tamas'ın piyadelerinin daha saatler önce ağaç kesip kampa sürükledikleri koruda bir hareketlenme vardı.

Akıncılar ormandan çıktı.

Tamas nefesinin kesildiğini hissetti. Süvariler o kadar kalabalıktı ki.

Daha önce böyle bir kuvveti belki üç defa görmüşlüğü vardı. Her seferinde de bahsi geçen süvariler arasında yer almıştı ve düşmanı önlerine katmışlardı. İyi eğitilmiş ve korkusuz atlar aynı hızda ilerliyordu. Sipahilerin aksine, akıncıların arasındaki birileri basiret gösterip subayların apoletlerini çıkarttığı için Tamas'ın barut büyü-cülerince seçilmeleri güçleşecekti.

Arkasında Yedinci ve Dokuzuncu tugayların panığı gitgide artarken Tamas bunun artık bir oyun olmaktan çıktığından endişelendi. Haşmetli bir süvari düzeni karşısında en çetin piyade hattının bile dağılabileceğini iyi bilirdi.

Ve Kez süvarileri *sahiden de* haşmetliydi. Sipahi savaş atlarının zırhlı göğüsleri hareket halindeki bir çelik duvara benziyordu. Kıpırdadıkça sorguçları titriyor, binicilerinin pırl pırl üniformaları da heybetlerine heybet katıyordu.

Tamas sipahi hattını gözden geçirdi. Barut transındayken o mesafeden bile her bir adamın çehresini seçebiliyordu. Fakat onca surat arasında belirli bir tanesini ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. “Acaba Beon nerede konuşlanacak?” dedi kendi kendine. Flöresiyle güneybatıyı işaret etti. “Muhtemelen orada. Kurduğumuz barikatların etrafından sipahileriyle beraber dolaşmak ve katliamda akıncılarına katılabilmek için.” Korumasına doğru döndü. “Bana de ki, galip geleceğiz, Olem.”

Olem son sigarasını ağzına yerleştirirken “Galip geleceğiz, Olem,” dedi.

Tamas savaş meydanını daha net görebilmek için bir kayanın üstüne çıktı.

“Askerler!” diye bağırdı. “Hattı kurun!”

Askerlerden biri Nila'yı bir kapı aralığına itti.

Genç kız, akınaya can attığını bildiği gözyaşlarına direnerek gözlerini sımsıkı yumdu. Defalarca kez askerlerden kaçtıktan sonra Lord Vetas'ın eline düşmüş, şimdi de başına bunlar gelmişti. Kimdi bu insanlar? Ne istiyorlardı?

Bir adam onu kolundan tuttu ve dar bir merdivenden yukarı itti. Yol boyunca bağırp küfrederek iki kat çıktılar. Nila her şeyden çok içgüdülerinden dolayı onlara karşı koydu. Bir askerin yüzünü tırma-
ladığında kolu arkasına büküldü ve yüzü duvara yapıştırıldı.

“Bu kız tam bir ifrit,” dedi adam. Nila arkasına dönmeye çalıştı. Adam koluna baskı uygulayınca da ani acının etkisiyle nefesi kesildi. Kolu sanki kırıldı kırılacaktı.

Sıvaları sararıp dökülmüş, küçük, penceresiz bir odanın köşesine atıldı. İçerideki tek mobilya, üstünde kısacık bir mum bulunan gü-
dük bir masaydı.

Geldikleri binayı bulmadan önce bir iki bloktan fazla ilerleme-
mişlerdi. Nila tüm bunların önceden planlanıp planlanmadığından habersizdi ama askerler arasında biraz kararsızlık yaşanır gibiydi.

Lord Vetas genç kızın yanına iteklendi. Nila gözünü ona –karga-
şadaki yegâne tanıdık simaya– dikti. Vetas sakın, soğukkanlıydı. En ufak bir telaş belirtisi göstermiyordu. Nila cesaret bulmak için ondan medet ummaktan nefret ediyordu, hem de aradığı cesareti bulama-
yacağını bile.

“Herife dikkat edin,” dedi yabancı kadın. Gençti, Nila’yla ara-
larında on yaştan fazla olamazdı. Fakat gözleri Vetas’inkiler kadar soğuktu. Nila birinin ona Fell dediğini duymuştu. Askerler ilk başta kadının emirlerine uymaya yanaşmadılar fakat Fell onlara dik dik baktıktan sonra Vetas’i gözlemek üzere döndüler.

Fell pardösüsünden bir kelepçe çıkarmıştı. Bunun tipik bir ke-
lepçe olmadığını Nila bile anladı. Üzerlerinden çubuk geçen at nalı biçimli iki metal parçası yerine aralarında tek bir zincir bulunan ka-
lın halkalardan oluşmaktaydı. İki asker Vetas’i hoyratça yüzükoyun çevirdi ve adamın bileklerine kelepçe vuruldu. Vetas tekrar sırtüstü dönüp Fell’i inceledi.

“Drovia tipi,” dedi. “Çok profesyonelce.”

“Arkamı dön,” dedi Fell, Nila’ya.

“Hayır,” dedi Nila.

Fell onu kolundan tuttu ve sert bir asılışla dizlerinin üstüne dü-
şürdü. Sonra genç kızın arkasına geçti ve Nila kelepçenin soğuk me-
talini bileklerinde hissetti.

Alt kattan bir bağırışma geldi. Fell askerlerden birine doğru dön-
dü. “Gözünüzü ondan ayırmayın,” deyip merdivenlerden indi.

Verdiği talimata rağmen iki asker koridora çıktı ve tüfeklerine yaslanıp kapının yakınlarında dikildiler.

“Neler oluyor?” diye Vetas’a sordu Nila.

Vetas’ın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Dönüp genç kıza bakmadı bile.

Vetas kısa bir süre askerleri seyrettikten sonra kalçası üstünde ileri geri sallandı ve gösteri yapan bir akrobat gibi, kelepçeli bileklerini çevik bir hareketle bacaklarının altından geçirerek önüne aldı. Nila’nın gözleri kocaman açıldı. Kelepçe canını çok fena yakıyordu ve bu kadar sıkı olmasaydı bile öyle bir şeyi asla yapamazdı, üstelik Vetas’ın yaşı kırkın epey üzerindeydi.

Nila bakışlarını tedirgince Vetas ile askerler arasında gezdirdi. Onu nasıl göremezlerdi? Yoksa sadece umursamıyorlar mıydı?

Vetas pabucunun tabanından bir şey çıkardı: tahta bir tokmak. Nesne Nila’nın kışları buz bloklarının taşınmasında kullanılırken gördüğü buz kıracaklarının sapına benziyordu ama ucunda metal bir kazık yoktu.

Diğer pabucun tabanından başka bir tokmak çıktı ve Vetas taralı saçlarını parmaklarıyla biraz aradıktan sonra uzunca bir tel çıkardı. Teli önce saplardan birine, sonra diğerine sardı.

Nila bu aletin ne olduğunu bilecek kadar uzun zamandır Lord Vetas’ın yanındaydı: bir boğma teli.

Vetas otların arasından yükselen bir yılan gibi akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Birkaç sessiz adımda odayı kat etti.

Askerlerden biri onun gelişini göz ucuyla görmüş olmalıydı. Adam tüfeğini kaldırarak hızla döndü. Vetas dirseğiyle askerin boğazına vurdu. Gurultular çıkartarak nefes almaya çalışan asker yanlamasına sendeledi. Diğer asker o arada tüfeğini kaldırmıştı fakat öylesine dar bir alanda uzun süngüyü kullanmak imkânsızdı. Vetas tüfeğin dipçliğini kavrayıp onu askerin burnuna çarptı. Adam geri yalpaladığında da arkasına geçip boğma telini yerine oturttu.

Nila ne yapacağını bilemedi. Askerin elinden düşürdüğü tüfeğe baktı, ellerini arkasına sabitleyen kelepçe olmasaydı onu Vetas’a karşı kullanabilirdi. Az sonra iki asker de koridorda ölü olarak yatıyordu. Döşeme tahtalarına damlayan kan, zemindeki yarıkları dolduruyordu.

Yüzü hâlâ taş kadar ifadesiz olan Vetas, askerlerin üstünde anahatar aradı.

Döşeme tahtaların gıcirtısı yegâne uyarıydı. Vetas başını kaldırıp ve kendini derhal koridora atarak Nila’nın görüş alanından çıktı. Fell elinde bıçağıyla kapının önünden geçip gitti.

Nila ete çarpan etin donuk şapırtılarını işitti. Homurtular, birkaç alçak küfür; bunlar kadından geliyordu.

İkili paldır küldür odaya daldı. Yuvarlanarak Nila'nın ileri uzanmış ayaklarının üstünden geçerlerken genç kızın ağzından bir çığlık koptu.

Bacaklarını birbirine dolayan, bıçağı aralarına yanlamasına sıkıştıran ikili yerde boğuştu. Nila hedef gözetmeksizin tekmeler savurdu. Derdi her ikisini de kendinden uzak tutmaktı. Bıçak, öfke... en ufak bir hatada ölür giderdi.

Fell yuvarlanarak Vetas'ın üstünden kalktı ve ayağa fırladı. Bir engereğin süratiyle düşmanına hamle yaptı. Hâlâ dizleri üstündeki Vetas, bıçağı kelepçesinin metaliyle karşıladı. Kadın tekrar tekrar saldırdı ve Vetas her seferinde inanılmaz bir hızla onu engelledi. Hamleler arasında ayağa kalkmayı da becerdi.

İki rakip ihtiyatla karşılıklı daire çizirken Nila mümkün olduğu kadar köşesine sindi.

Keşke birbirlerini öldürselerdi. Peki ya sonra? Kelepçeyi bileklerinden çıkarmasının yolu yoktu.

Fell ile Vetas bir çıkmaza düşmüş gibiydiler. Odada karşılıklı dönmeyi kestiler. Fell bıçağını diğer eline geçirdi, sonra tekrar ötekine aktardı.

Nila tereddüt etmedi. Ayların öfkesi ve korkusu nihayet doruğa ulaştı. Genç kız bir hiddet çığlığı atarak Vetas'ın bacağına arkasını tekmeledi.

Aynı anda Fell hamle yaptı. Vetas bacağına inen darbenin etkisiyle geriye kaydıldı. Bıçak gözünü kıl payı sıyırdı ve yanağında derin bir kesik açtı. Vetas hasmının elini çevik bir hareketle yakaladı ve boğma ipini bileğine dolayıp asıldı.

Elini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalan Fell'in kendini salmaktan başka seçeneği kalmadı. Vetas ona doğru bir adım atarken Fell geri çekilmeye çalıştı. Korkunç bir dans gibiydi.

Vetas kafasını hızla kadının yanağına vurdu. Fell geri geri sendeleyip pencereye çarptı.

Vetas boğma telini bırakmıştı. Sersemlemiş haldeki Fell, çizmenin geldiğini göremedi. Göğsünün tam ortasına yediği tekmeyle pencereden aşağı yuvarlandı.

Vetas Nila'ya doğru döndü. Hafif bir tıkırtının ardından, adamın bileklerindeki kelepçe yere düştü. Elinde askerden aldığı anahtar vardı.

Nilâ o gözlerdeki karanlık karşısında b         kaldı.

“Yanlış ata oynadın, çamaşırcı,” dedi. Anahtarı yere attı. “Hatanın bedelini bu gece ödeyeceksin. Söz veriyorum. Sen   demezsen de oğlan ödeyecek.”

Bu sözlerin ardından odayı terk ederek Nilâ’yı hı  kır   hı  kır   a  lamaya bıraktı. Genç kızın vücudu baştan aşağı titriyordu. Anahtara kadar s  r  nd  . Titreyen elleriyle onu kilide sokması ve kendini kurtarması birkaç dakikayı buldu.

Nilâ karşısındaki yıkıma bakakaldı: iki   l   asker, kırık bir pencere ve Lord Vetas’ın kaçması. Kendini toplamaya biraz zaman ayırdı. Derin nefeslerle hıçkırıklarını dindirdi ve gözyaşlarını kuruladı. Şimdi duygulara boyun eğme zamanı değildi.

Ka  abilirdi. Bunun farkındaydı.

Fakat kaçarsa Vetas k       Jakob’a tarifsiz eziyetler ederdi. Tehdid   boş değildi. Dediğini yapmaktan çekinmezdi.

Nilâ sessizce merdivenlerden indiğinde diğer iki askeri zemin katın koridorunda   l   buldu. Birinin boynunu anormal bir a  ıyla kıvrılmıştı. Diğeriyse kendi tüfeğinin süngüsüyle şi  lenmi  ti.

Sokakta bir kalabalık toplanmış, kapı aralığından cesetlere bakıyordu. Bir kadın haykırarak polis   a  ırdı. Başka biri Nilâ’yı işaret etti.

Binanın arka kapısını bulmak kısa sürdü. Nilâ o kapıdan bir ara sokağa çıktı ve kalabalığa karıştı.

Vetas’ın evine dönmesi ve Jakob’u oradan çıkarmaya çalışması gerekiyordu.

Adamat başını önüne eğdi ve Bo’nun Vetas’ın kararg  hında sihirle açtığı kocaman gedi  e hücum etti.

Silahını kaldıran ilk adamı vurdu, sonra bo  şalan tabancasını bir kenara atıp baston kılıcını çekti.

Adamat’ın pe  şinden çatışmaya ilk girenler Oldrich’in askerleri oldu. Adamlar süngüleriyle Vetas’ın haydutlarını çabucak hakladılar. Pe  şlerinden hadımağasının adamları geldi. Adamat binanın öteki tarafından gelen tabanca patlamalarını ve kavga seslerini duyabiliyordu. Vetas’ın karargâhının etrafında bir kordon olu  şturmuşlardı. Artık tek yapmaları gereken o kordonu daraltmaktı.

İçerideki odalardan birinin duvarından yatay bir alev sütunu

fışkırarak Adamat'ı birkaç adımla ıskaladı ve sıcaklığıyla onu yana doğru yalpalattı.

Alevler hadımağasının adamlarından birine denk geldi. Adam çığlık çığlığa kendini sokağa attı. Sütun her geçen saniye daha da büyüyerek sokağa taşı ve İmtiyazlı Borbador'u bütünüyle kapladı.

Adamat'ın yüreği ağzına geldi. Bo ölürse Vetas'ın İmtiyazlı oradaki herkesin işini bitirirdi...

Alevler yatıştı ve Bo dalgaların yaladığı bir kaya gibi sapasağlam meydana çıktı. Ellerini önünde tutarak, parmaklarıyla görünmez tellere asılarak ilerledi.

Rüzgâr Adamat'ın paltosunu şişirdi ve binanın içini doldurdu. Her iki tarafın adamlarının ayaklarını yerden kestikten sonra duvarları yıkıp geçti ve alev sütununu gerisingeri itti. Bo ellerini başını üstüne kaldırdı ve azimli bir ifadeyle çenesini sıkarak ileri koşmaya başladı.

Bir yıldırım Bo'ya isabet etti. Moloz yığınının tırmanarak eve girmekte olan Bo yıldırımını bir el hareketiyle savuşturdu, sonra kükreyerek içeri atladı.

İki İmtiyazlı kapışırken ev titreyip sarsıldı. İkisinden birinin en ufak bir hatasıyla topyekûn ölebileceklerini fark eden Adamat olduğu yerde kalakaldı. Bir parmağın yanlış tarafa seğirmesi, bir elin kazara savrulması oradaki herkesin canına mal olabilirdi.

Diğer İmtiyazlı'nın alevleri, evin bir tarafındaki perdeleri tutuşturmuştu. Yangın çabucak masaya yayıldı ve harabe halindeki binanın içi kapkara dumanlarla dolmaya başladı.

Faye'i bir an önce bulmalıydı.

Dudaklarından uzun bir yara izi geçen bir adam dumandan yarı kör vaziyette Adamat'a doğru yalpaladı. Elindeki flöreyi çılgınca savururken bir sandalyeye çarptı. Geriye sıçrayan Adamat flörenin ikinci, sonra da üçüncü hamlelerini baston kılıcıyla karşıladı. Bu sırada bastonun sapının parmakları arasında eğrildiğini hissetti, baston-kılıç böylesine iri bir adamın var gücüyle yaptığı saldırıları engelleyecek şekilde tasarlanmamıştı ve darbelerin şokuyla her an kırılabilirdi.

Adamat yara izli adamın gardını aştı ve silahını hasmının kaburgaları arasına sapladı. Adam acıyla böğürerek geri geri sendelerken Adamat onu bıraktı.

"Faye!" diye bağırdı. "Faye!"

Duman gitgide yoğunlaşıyordu. Vetas karısını nerede saklardı?

Bodrumda mı? Orada daha başka tutsakları var mıydı? Adamat hâf-talar önce o küçük oğlanı birinci kat penceresinde görmüştü ama şu anda oğlan umurunda değildi.

O sırada bir kadının çığlığını duydu. Ses üst kattan geliyordu.

Bina hızla boşalıyordu. Adamat'ın yanından koşarak birileri ge-çiyor; bazıları alevlerle, bazılarıysa birbiriyle boğuşuyordu. Adamat dumandan yaşanan gözlerini kırıştırdı. İşte, ileride bir merdiven vardı.

Adamat merdivene doğru yürüdü. Evden gıcırtilar yükseliyor, alevler artık ürkütücü bir hızla mobilyalara yayılıyordu. Her yer, hatta fuaye bile kâğıtlarla doluydu. Parşömenler ve kitaplar, duvarlara da-yalı masalar... Lord Vetas her ne tür bir kampanya yürütüyorsa, bina oranın karargâhından ziyade bir muhasebe bürosuna benziyordu.

Ya Vetas, Faye'i burada tutmuyorsa? Ya karısı farklı bir yerdeyse ve Adamat'ın duyduğu çığlık başka birine aitse?

Adamat üst kata çıkarken merdiven boşluğu dumanla doldu. O da cebinden bir mendil alıp yüzüne kapattı. Merdivenlerin tepesinde ümitsizce durup en az bir düzine kapının bulunduğu uzun koridora bakakaldı. Alt kattan gelen sıcaklık artmaktaydı. Yangın merdiven-lerden yukarı yayılmak üzereydi ve Adamat'ı duman öldürmese bile alevler öldürecekti. Mekânı baştan aşağı aramak çok uzun sürerdi. Faye'i çok geç kalmadan nasıl bulacaktı?

"Faye! Faye!"

Adamat ilk kapıyı denedi. Kilitliydi. Onu tekmeleyerek açtı. İki kirli yatağın ve bir komodinin bulunduğu küçük, boş bir odayla kar-şılaştı.

Tam bir sonraki kapıyı kırmak için ayağını kaldırmıştı ki kori-dorun daha ilerisinden bir çığlık yükseldi. Adamat sesin kaynağına doğru koştu. Kapılardan biri açıktı. Adamat baston-kılıcını kaldırarak köseyi döndü.

Faye elinde kanlı bir şamdanla bir erkek cesedinin başında dikil-mişti. Yüzündeki ifade o kadar haşındı ki Adamat karısını tanımakta güçlük çekti. Sonra odanın karşı tarafındaki bir perdenin arkasından bakan küçük bir oğlanın yüzünü fark etti.

"Faye!"

Kadın başını kaldırdı ve kocasını görünce bayılacak gibi oldu. Şamdanı elinden düşürdü. Adamat onu tutmasaydı yere yığılabılırdı.

Uzun bir an boyunca karşılıklı bakiştılar. Adamat'ın dizleri öyle-sine gevşekti ki kim kime destek oluyor bilemedi.

“Josep nerede?” diye sordu.

“Gitti. Onu alıp götürdüler.”

“Oğlumuzu geri alacağım,” dedi Adamat. Dönüp oğlana baktı. “Bu, Eldaminseler’in çocuğu, değil mi?”

“Evet,” dedi Faye. “Gel yanıma.” Elini oğlana doğru uzattı. “Korkma, bu benim kocam.”

Adamat gözünü karısından ayıramıyordu. “Ben–” dedi.

“Şşşt.” Faye işaret parmağını onun dudaklarına bastırdı. Gözleri yaşlıydı. “Gitmemiz gerek.”

Adamat kafa salladı. “Çabuk. Bina...” Koridora çıktığında durdu. Duman çok yoğundu ve alevler merdivenden yukarı taşıyordu. Adamat alelacele ceketini çıkardı. “Bunu yüzüne bastır,” dedi karısına. Mendilini de oğlana verdi. Onları koridorda merdivenlerden uzağa, binanın ön tarafına doğru yürüttü. Aşağıdaki moloz yığınına atlamaları gerekebilirdi fakat kırık bir bacak diri diri kızarmaktan çok daha iyiydi.

Yangının çıtırtıları arasından büyük bir gıcırtının yükselmesiyle Adamat donakaldı. Acaba ses çatışmaların sürdüğü evden mi, yoksa bir tür sihirden mi kaynaklanıyordu?

“Bu taraftan,” diyen Faye onu çekerek tekrar harekete geçirdi. Kadının gösterdiği köşeyi döndüklerinde zemin kata inen başka bir merdivene ulaştılar. Bu seferki merdiven boşluğundan alevler fışkırmasa bile Adamat aşağı inerken dikkati elden bırakmadı.

Bir şey merdiven boşluğu duvarını yıkıp geçti ve dumanlar çıkartarak aşağıya kadar yuvarlandı. Adamat karısını arkasına aldı ve kılıcını kütleye doğrulttu.

Kütle öksürüp tıksırarak ayağa kalktı.

Bo’ydu. Giysilerinde hâlâ alevler geziniyordu ve favorileri kavrulmuştu. Genç adam elleriyle vura vura alevleri söndürdü, sonra da merdiven boşluğunun dumanlı harabesini çatık kaşlarla süzdü.

Bo bir elini başının üstüne kaldırdı. Hava bir vomp sesiyle yarılrırken Adamat’ın kulakları tıkanıp açıldı. Alevler ânında söndü. Bo’nun parmakları bir yana oynadı ve evin içini şiddetli bir rüzgâr sardı. Rüzgâr bir ateşin üzerindeki havayı içine çeken dev bir körük misali tüm dumanı emdi.

Merdiven boşluğu kaşla göz arasında serin, temiz havayla doldu. Adamat karısına sıkıca sarılarak doya doya nefes aldı. Faye de, Eldaminselerin oğlunu eteklerine bastı.

Bo’nun omzunun yanından hızla bir ateş geçip gitti. Genç İm-

tiyazlı keyfi kaçmışçasına başını çevirdi. Başının üstünden hançer iriliğinde buzdan kazıklar fırladı ve Adamat'ın görüş alanı dışındaki bir şeye birbiri ardına çarptı. Bo kendi kendine kafa salladı.

"Artık aşağı gelebilirsiniz," dedi. "Güvendeyiz sanıyorum."

"Sanıyor musun?" Adamat zemin kata ulaşana kadar basamaklardan ağır ağır indi.

Mutfağı geçip evin arka tarafındaki oturma odasına girdiler. Yakındaki duvarda, uçlarından kan damlayan buzdan kazıkların tuğlalara mıhladığı diğer İmtiyazlı vardı. Siyah tenine bakılırsa Delivli olan sihirbaz bir kadındı. Bo ona dönüp bakmadı bile. Faye yanındaki oğlanın gözlerini eliyle kapattı.

"Faye," dedi Adamat, "bu, Adro saltanat fırkasının yaşayan son mensubu İmtiyazlı Borbador."

"Elini sıkmazsam kusura bakma," dedi Faye. "Ellerine dokunmak hiç içimden gelmiyor."

Alevler Bo'nun siyah eldivenlerini yakıp kül etmişti fakat rünlerle bezeli İmtiyazlı eldivenleri ambalajından yeni çıkmışçasına bembeyaz ve tertemizdi. Genç adam ellerini arkasında kavuşturup ileri geri sallandı. "Anlaşılr bir durum. Vetas nerede?" diye sordu.

"Fell alıp götürdü," dedi Adamat.

"O kadınla tanışmayı çok isterim. Yani, doğru düzgün."

Bunun ne anlama geldiğini merak etmemek Adamat'ın elinde değildi. "Bence istemezsin," dedi.

"Bana bir şey—"

Bo'nun sözü dışarıdan gelen bir haykırıyla kesildi. Genç İmtiyazlı bir ışığa kulak kabartan bir köpek gibi başını yan yatırdı. "Hay çukur," dedi. "İki kişi olduklarını söylememiştin."

"Ne, bir İmtiyazlı daha mı var?" Adamat etrafına bakınarak saklanacak bir yer aradı. İyi de, onları ne koruyabilirdi? Bir İmtiyazlı'dan saklanmanın yolu yoktu.

Bo alaycı bir ifadeyle kollarını sıvadı. "Evet," dedi. "Eğilin!"

Dünya bir sıva ve tahta fırtınasıyla infilak etti. Adamat kontrolü dışındaki güçlerin etkisiyle havalanıp sağa sola savruldu. Faye'e — herhangi bir şeye— tutunmaya çalıştı ama az sonra kendini tekrar yerde buldu.

Etraftan çıt çıkmıyordu. Saldırıda Faye ölmüş müydü? Veya Bo? Tüm parçalarının sağlam olup olmadığını bilemeyen Adamat temkinli bir şekilde kıpırdadı. Göğsünün üstüne tavandan bir giriş düşmüş, ortalığı toz duman kaplamıştı. Sanki tüm ev başına çökmüştü.

Herhangi bir yeri kırılmış gibi gelmedi ve kirişi, kıvrılarak molozların altından çıkmasına yetecek kadar itebildi. Parmaklarıyla göğsünün her santimini nazikçe yokladı. Fazla acı çekmedi.

Sonunda ayağa kalktı. Eldaminşelerin oğlu yakındaydı ve yaralanmışa benzemiyordu. Adamat tüm o telaşın ortasında çocuğun neredeyse hiç ses çıkarmamasından rahatlasa mı tasalansa mı emin değildi.

“Yürü,” dedi Adamat ona. “Git mutfığa saklan!” İmtiyazlı hâlâ buralarda olabilirdi. Oğlan koşarak yanından geçti ve Adamat kafasını iki yana sallayıp toparlamaya çalıştı. Faye neredeydi?

İçini bir panik kapladı. Faye. Karısı ortalarda yoktu. Patlamada birbirlerinden ayrılmışlardı. Tavan çökmüştü ama Adamat’a pek bir şey olmamıştı... Kresimir aşkına, yoksa karısı moloz yığınlarının altında mıydı?

“Faye! Faye!”

“Burada,” dedi bir ses.

Adamat o tarafa doğru döndüğünde hadımağasını kapı aralığında dikilirken buldu. Adam Faye’i bir kolunun altından tutuyor, kadının ayak bileği incinmişe benziyordu. Her ikisi de sıva tozuyla kaplıydı.

Adamat hadımağasını süzdü. Başarmışlardı. Vetas’ı yakalamışlar, Faye’i kurtarmışlardı. Peki Mâlik’e şantaj yaptığı için hadımağası şimdi ona ihanet eder miydi? Bo orada değildi. Adamat genç İmtiyazlı’nın hayatta kalıp kalmadığını bile bilmiyordu. Aynı şekilde Çavuş Oldrich’in nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Hadımağasını ikisini de sessizce öldürüp ortadan kaybolsa hiç kimse konuyu soruşturmazdı.

“Karın güvende,” dedi hadımağası.

“Sağ ol.”

Hadımağası kadının içeri girmesine yardım ederken şaşkıncı derecede nazikti. Adamat kollarını uzatarak onlara doğru bir adım attı.

Kama sapı hadımağasının boynunda sanki yoktan var oldu. Ağzını açtığında dışarı kanlar fışkırdı ve adam dizlerinin üstüne düştü. Ansızın desteksiz kalan Faye yanlamasına devrilirken Lord Vetas tarafından tutuldu.

BÖLÜM

25



Tamas'ın bağıarak verdiği emre kimse uymadı. Nehir kenarında koşuşturan askerlerin o yoğun kargaşasında bir değişiklik olmadı.

Tamas kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Yedinci'nin askerleri! Hattı kurun!”

Yine hiçbir şey olmadı. Tamas'ın elleri titremeye başladı. Fazla ileri gitmişti. Yaratmaya çalıştığı sahte panik ciddiye binmişti. Daha muharebe başlamadan kendi kendini mağlup etmişti.

“Birinci Tabur!” diye yükselen bir ses gürültüyü bastırdı. Kalabalığın arasından ite kaka biri çıktı. Albay Arbor. Adamın bir elinde tüfeği, diğerinde takma dişleri vardı. “Birinci Tabur, hatta geç!”

Tamas arkasına döndü. Kez süvarileri yavaşça yaklaşmayı sürdürüyorlardı. Kampın batı cephesiyle aralarında bir kilometreden az kalmıştı. Güneydeki sipahiler de ilerlemeye başladılar. Vlora ile diğer barut büyücüleri nehrin karşısından ateşe devam ettikçe sayıları birer birer azaldı.

Adro piyadeleri nehrin kenarındaki güruhtan ayrılıp yerlerini almaya başladılar. Fakat bunu çok az kişi yaptı. Ve çok yavaşça.

Sonra onları başkaları izledi. Ve başkaları. Askerler nehir kenarını terk ettiler ve kampı Kez süvarilerinden ayıran toprak yığınının doğru koştu. Vardıklarında da kendilerini tümseğin güvenli tarafına attılar ve tüfeklerini doldurarak, süngülerini takarak hazırlık yaptılar. Tamas derin bir nefes aldı. İçini bir coşku kaplamıştı. Adamlarının her birini oracıkta öpebilecek olsa hiç durmazdı.

Tekrar Kez ilerleyişine doğru döndü ve kalbi duracak gibi oldu. İlerleyiş kampa yarım kilometreden daha kısa bir mesafede durmuştu.

On beş bin Kez süvarisi, Tamas'ın ordusunu nehrin ve dağların arasına bütünüyle sıkıştırmıştı.

Tamas atını sipahilerin önüne süren bir adam gördü. Yoksa Beon onun hilesini çözmüş müydü? Tuzağı sezmiş miydi?

Tamas, adamın Beon je Ipille'in ta kendisi olduğunu fark etti. Her an bir barut büyücüsünün mermisiyle can verebileceğini bile bile ağır süvarilerinin önüne çıkması büyük cesaretti.

Beon başını ondan tarafa hafifçe eğirmiş gibi gözüktü. Dudakları bir anlığına oynadı, sonra da kılıcını öpüp havaya kaldırdı.

Bir selam. Beon ona selam veriyordu. Tamas gördüğü davranış karşısında afalladı. Kaçabilecekken, der gibiydi o selam, durup savaşıyorsun.

Beon'un kılıcı aşağı indi ve altmış bin toynak Tamas'a doğru gümür gümür koşmaya başlarken yer sarsıldı.

"Yerinizde kalın!" diye bağırды Tamas, tüfeğini sıkıca kavrayarak. Sipahilere arkasını döndü. Hücumları sivriltilmiş kazıklar ve çarmıhlar tarafından durdurulacaktı. Kampa iyice yaklaştıklarında atlarının dizginlerine asılacaklar, ardından Dokuzuncu'yla silahlı çatışmaya girecekler veya ağır ağır ilerleyerek savunmaların içinden geçmeye çalışacaklardı.

Öte yandan, Tamas ile akıncılar arasında öyle belirgin engeller yoktu. Sadece, yeri kaplayan ince bir sis örtüsü, onun gerisinde de Adro askerlerinin siper aldıkları tümsekler.

Üç yüz metre. Akıncılar bineklerinin üstüne eğilerek onları hızlanmaya zorladılar. Bir mermi Tamas'ın başının üstünden ısıklık çalarak geçti ve bir akıncıyı iki gözünün ortasından vurdu. Tamas tüfeğini kaldırdı, nişan aldı ve ateş etti. Tüfeği indirip doldurdu ve aynı şeyleri tekrarladı.

İki yüz metre. Akıncılar karabinalarını doğrulttular ve suratlarını sözsüz savaş naralarıyla çarpıttılar.

Yüz metre. Tamas'ın hattı ateş açtı. Daha ilk salvoda yüzlerce akıncı atından düştü. Geri kalanlar silah arkadaşlarının düşüşüne aldırış etmeden hücumu sürdürdü.

Yetmiş metre. Akıncılar karabinalarıyla ateş açtılar. Tamas'ın askerleri toprak barikatlarının arkasında siper alarak silahlarını doldurdular.

Elli metre. Akıncılar karabinalarını indirip tabancalarını kaldırdılar.

Otuz metre. Akıncı hattı tabancalarla nişan aldı.

Yirmi metre.

On metre.

Akıncıların ön hattı bir anda gözden kayboldu.

Çığlıklar ona ulaşırken Tamas bir anlığına gözlerini yumdu.

Dörtmala koşan süvari birliği, o süratle gizli hendeğe tepetaklak düşmüştü. Neredeyse yedi metre genişliğe ve bir o kadar derinliğe sahip hendek, Tamas'ın savunmasında bıraktığı "açığı" boydan boya kaplıyordu. Hendek ağaç dallarıyla kapatılmış, üstüne de otlar ve daha başka çer çöp dökülmüştü. Bu kamuflaj gün ışığında pek matah değildi ama sis sayesinde tamamen gizlenmişti. Hücum sırasında da, savaş atlarının ağırlığı altında dallar kırılmıştı.

Tamas bir keresinde bir fayton sırasının art arda Addeniz'e düşüğünü görmüştü. Faytonların ilki keskin bir virajı alamayıp bir iskelenin ucundan aşağı uçmuştu. Dönemeci ancak son saniyede fark eden ikinci fayton onu takip etmiş, üçüncü sürücünün atlarını yavaşlatma çabaları da başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Bu olay da tıpkı onun gibiydi. Fakat bu sefer üç fayton yerine binlerce akıncı dosdoğru Tamas'ın hendeğine yuvarlanıyordu.

Arkadaki akıncılar hücumu durdurabildiklerinde, hendek kişneyen, debelenen atlarla ve kıvranarak üzerlerindeki baskıdan kurtulmaya çalışan adamlarla neredeyse ağzına kadar dolmuştu. Akıncı hattındakiler hendekteki silah arkadaşlarına dehşetle bakakaldılar.

O hendeğin dibinde olma düşüncesi Tamas'ın tüylerini ürpertti.

"Ateş!" diye bağırdı feldmareşal.

Yedinci Tugay Kez akıncılarına ateş açtı. Hendeğin kenarındaki atlar panikle şahlanırken subaylar bağırıp kılıçlarını salladılar ve bir ricat tertipleyebilmek için kıtanın arka kısmını geriletmeye uğraştılar.

Tamas silahını doldurup tekrar ateş etti. Akıncılar tertiplenmeye başlıyorlardı. Çekilme fırsatı yakalarlarsa hâlâ binlercesi canlı kalacaktı. O durumda da örgütlenebilirler ve Adro ordusu sipahilerle baş etmek için döndüğü zaman yandan saldırabilirlerdi.

"Süngüler!" diye emretti Tamas, tüfeğini havaya kaldırarak.

Hendeğin her kırk adımında bir, üçer metrelik sağlam bir yol bırakmışlardı. Buralar işaretisizdi ve siste geçilmeleri zor olabilirdi. Yine de Tamas karşı saldırıya geçmek zorundaydı.

Feldmareşal o yolların en yakındakini kullanarak ricat halindeki Kez akıncılarına dosdoğru kanattan saldırdı.

Yaklaşırken duyularıyla uzanarak en yakındaki barut kartuşlarını yokladı ve onları zihniyle tutuşturdu. İnsanları ve atları ayırt etmek-sizin öldüren küçük patlamalar yakınlıklarıyla Tamas'ın dişlerini zangırdattı. Askerleri uluyarak onun çevresine üşüştüler ve kılıç-süngüleriyle* akıncılara daldılar.

Yedinci Tugay'ın beş bin askeri toplu halde Kez akıncılarına saldırırken tüm hat birbirine girdi. Hücumlarının etkisinden mahrum kalan akıncılar kılıç-süngülerin uzun menzili karşısında avantajlarını yitirdiler.

Tamas en yakındaki akıncıya doğru koştu. Süngüsünü adamın savunmasız böğrüne sapladı, sonra tüfeğine acımasızca yüklenerek yarayı iyice genişletti. Adam atından düştü ve Tamas panikleyerek oradan kaçan hayvanın yolundan çekildi.

Bir şey yandan sertçe çarparak ayaklarını yerden kesti. Nefesi kesilen Tamas kendini yerde buldu ve hemen doğrulmaya davrandı.

"Komutanım!" Olem tüfeğini kaybetmiş ve kılıcını çekmişti. Silahı bir akıncının uyluğuna sapladı, sonra da Tamas'a doğru depar attı.

Tamas ayağa kalkar kalkmaz Olem tüm hızıyla onun göğsüne çarptı. Birlikte yere düşerlerken düz bir süvari kılıcı havada ısıklık çalarak az önce Tamas'ın başının bulunduğu yerden geçti.

Olem yuvarlanarak komutanının üstünden çekildi ve kalkmasına yardım etti.

Tamas'ın kendi tüfeği de kargaşada kaybolup gitmişti. O da kılıcını çekti.

"Çekilme zamanı, komutanım!" diye, silah patlamaları arasında bağırıyordu Olem.

"Burada henüz işimiz bitmedi. Yedinci!" Tamas kılıcını kınına soktu ve çamurların içinden bir tüfek çekip aldı. Silahın süngüsü yerli yerindeydi. Tamas onu en yakındaki akıncıya doğrulttu ve Olem'in arkadan geldiğini umarak koştu.

Akıncılara bir defa daha yaklaşırken duyularıyla uzandı ve çevredeki barut kartuşlarını patlattı. Her iki yanında piyadeleri saldırıyı sürdürdüler.

Tamas kafasının sağ tarafında, kulağının hemen üstünde yakıcı bir esinti hissetti. Ansızın başı dönse de hücumu bırakmadı. Lakin attığı her adımda akıncılar daha da uzaklaşır gibiydi.

Onu gerçeğe döndürmek için Olem'in kulağına bas bas bağırması gerekti. "Geri çekildiler, komutanım!"

* Uzunluğu yarım metreyi aşan eski bir süngü tipi. —çn

Tamas durdu ve etrafına bakınarak yaşanan kıyıma göz gezdirdi. Az önceki hücumda binlerce insan ölmüş, binlercesi ise hendekte kısılmıştı; yaralı insanlar ve atlar yavaş yavaş can veriyorlardı. Feryatlar Tamas'ın kulaklarında çınliyordu. "Doğru. Hatta dönelim." Dengesini sağlamak için Olem'in koluna tutundu.

Güvenli bir yoldan hendeği geçtiler. Yedinci'nin geri kalanı ricat halindeki akıncılara arkasını dönmüştü ve hiçbir düşmanın hendekten canlı çıkmayacağını sağlama alıyordu. Tamas yaralı akıncılardan birinin bir Adro askerinin ayağını tutarak merhamet dilendiğini gördü. Asker süngüsünü akıncının gözüne soktu.

Tamas omzunda korumasının elini hissetti.

"Başının yanına bir mermi isabet etmiş, komutanım," dedi Olem.

Tamas kafasına dokundu. Elini geri çektiğinde parmakları kıpkırmızıydı.

"Düz bir kesik," dedi Olem. "Kanlı ama derin gözüküyor."

Olem'in sol kolu gevşekçe sarkıyordu. Kanlı yeni yırtık pırtıktı ve tümüyle kopmasına ramak kalmıştı. Koruma Tamas'ın soran bakışlarını fark etti. "Sadece bir sıyrık, komutanım."

"Tamas, seni gidi kahrolası köpek!" diye kükredi bir ses. "Dokuzuncu dağıldı! Kanadımızı kaybettik!"

Bu sözcükler Tamas'a başını çevirtti. Gavril korucularıyla beraber batı istikametinde dörtnala at sürüyordu.

"Albay Arbor!" Tamas albaya bakındığında onu hendeğin kenarına yakın bir yerde, bir çift yaralı Kez subayını esir alırken buldu.

"Komutanım!"

"Bu konumu tutun." Tamas kılıcını başının üstünde salladı. "Yedinci'nin askerleri, benimle gelin!"

Tamas adrenalinin ve barutun verdiği güçle batıya doğru depara kalktı. Daha şimdiden hasarı görebiliyordu. Savunma hattı dahilinde sayısız sipahi vardı. Dokuzuncu'nun bazı askerleri çoktan kaçmaya başlamış, ya kampın daha iç kısımlarına koşuyorlar ya da kendilerini nehre atıyorlardı.

Sipahiler güneybatı köşesine var güçleriyle baskı uyguluyorlardı. Küçük bir asker grubu haricinde, savunma büsbütün çökmüştü. Tamas at sırtındaki General Cethal'ı hemen tanıdı. O generali gördüğü sırada Cethal'ın atı alaşağı edildi.

Tamas durdu. Tüfeğinin dipçliğini yere vurdu ve sesini duyurmak için bağırdı.

"Hat kur!"

Olem derhal yanında belirdi. Sağında ve solunda Yedinci'nin askerleri omuz omuza dizildiler.

“Doldur!”

Tüfekler ve filintalar çabucak dolduruldu.

“Nişan al!”

Adamları silahlarını omuzlarına dayadılar.

“Ateş!”

Yedinci, Dokuzuncu'nun kaçışan mensuplarının kafaları üzerinden ateş etti. Çok sayıda sipahi atından düştü.

“Süngüler, ileri!”

“Nişan al ve ateş” emri Yedinci'nin geri kalanına onun arkasına dizilecek kadar vakit kazandırmıştı. Tamas'ın artık altı saf derinliğinde, süngülerle bezeli bir piyade duvarı vardı. Hep beraber yanaşık düzende yürüyüşe geçtiler. Dokuzuncu'nun askerleri ya onlara katıldı ya kenara itildi. Tamas hattını dosdoğru General Cethal'ı düşerken gördüğü yere yönlendirdi.

Otuz adım sonra ağır süvarilerle karşı karşıya geldiler.

Yakın dövüşe giren sipahiler en büyük silahlarından –hücumdan– mahrum kalmışlardı ama akıncılara kıyasla bazı avantajları vardı. Zırhları süngülere karşı belirli bir koruma sağlıyordu ve ağır kılıçları silahlı piyadelere karşı daha etkiliydi.

“Hattı tutun!” Tamas bu emri verirken adamları da sipahileri devirmeye başladılar. İnsanlar ile atlar arasında ayırım gözetmeksizin süngülerini kâh batırıp kâh savurdular ve öldürdükleri düşmanların yanından geçerek taarruzu sürdürdüler.

Tamas çatışmadaki bir gedikten General Cethal'ı tespit etti. Yirmi adım ötedeki Cethal yere düşmüştü. Yüzü ve elleri kan revan içindeki adam kılıcını başının üstüne kaldırmıştı. Yaya bir sipahi Cethal'ın kılıcını yana itti ve kendi silahıyla hamle yaptı.

Tamas hattı terk edip at sırtındaki iki kişi arasından hücum etti. Cethal'ın başında dikilen sipahi kılıcını geri çekip tekrar sapladı. Cethal'ın bedeni sarsıldı.

Sipahi Tamas'ı görmedi bile.

Tamas'ın süngüsü adamın koltuk altına, göğüs zırhına ait kayışların birleştiği yere girdi. Tamas süngüyü iyice derinlere batırarak tüfeğin namlusu kana bulanana dek yüklendi. Son bir itişin ardından tüfeği bıraktı ve Cethal'ın yanında kendini dizlerinin üstüne attı.

Elleri kendi kanıyla kızıla boyanmış olan Cethal ona dehşet dolu gözlerle baktı.

Tamas kılıçların çakıştığını ve Olem'in bağırarak meydan okuduğunu duydu. Fakat tüm bunlar çok uzaklardan gelir gibiydi.

Cethal göğsüne ve karnına en az dört kılıç darbesi almıştı. Generalin elleri sayısız kesikle kaplıydı ve yüzünün haşatı çıkmıştı. Tamas'a bakarken kanlar arasında gözlerini kırptırdı.

"Askerlerim," dedi zar zor, "kaçtılar."

Tamas adamın elini tutup sıktı.

En büyük ihanet. Adamlarının dönüp koşmaları, seni bırakıp kaçmaları.

"Sen kaçmadın," dedi Tamas. "Sen yerinde kaldın."

"Ben korkak değilim," dedi Cethal. "Kahrolası Beon. Hiç bu kadar çevik sipahiler görmemiştim. Hendeğimiz ile tahki... tahkimatlarımız arasında resmen dans ettiler." Kanamasını durdurmak için nafile bir çabayla boştaki elini yaralarından birine kapattı. "Akıncıları durdurdunuz mu?"

"Durdurduk."

Cethal keskin bir nefes aldı. "Askerlerime sert davranma. Ben de... ben de kaçmak istedim. Canları çıkasica sipahiler." Tekrar gözlerini kırptırdı. "Beon'u bul ve..." Öksürüp genzini temizledi. "... ona benden selam söyle. Kahrolası iyi bir binicilik örneği sergilediler." Elini Tamas'inkinden ayırdı ve onunla başka bir yarayı kapatmaya uğraştı. "Yürü. Adamların sana ihtiyaçları var. Ben... iyiyim."

Tamas ceketini çıkarıp Cethal'ın başının altına koydu. Ayağa kalktı. Piyade hattı onu geride bırakıp ilerlemeyi sürdürmüştü. Tamas süngüsünü sipahinin cesedinden çekip çıkardı ve askerlerine yetişmek için koştu.

Ağır süvariler geri çekilmişlerdi. Bir avucu hariç hepsi atından düşmüş, düşmeyenler de döndüğü gibi oradan kaçmıştı. Kez sipahi öbekleri teker teker teslim oluyordu.

Tamas'ın gözüne dövüşün son demleri ilişti. Askerleri baskıyı artırarak geri kalan Kezlilerin karşısına diken diken bir süngü duvarı çıkardılar. Tamas omuz ata ata çatışmaya daldı ve onun orta yerinde Beon'u görünce hiç şaşırmadı.

Beon'un miğferi yerinde değildi. Göğüs zırhı tek bir kayışla asılı kalmıştı ve bir yanağı boylu boyunca yarılmıştı. Silah tutarken bir kolunu sakınıyordu. Yanındaki korumalarından sonuncusu da şişlenip yere atıldı. Saçları kan ve terden sırlıslık olmuş Beon geri çekilip kılıç bıraktı.

"Teslim oluyorum," dedi yüksek sesle. "Teslim oluyoruz."

Adro askerlerinden biri öne çıktı. Tüfeğini geriye çekti ve süngüsüyle Beon'un boynunu hedef aldı.

Tamas daha fazla dayanamadı. Kan, merhametsizlik... Yerinden fırladı ve askerın tüfeğini henüz soğumamış namlusundan tutup yana itti.

"Teslim olduğunu söyledi," diye yüksek sesle ilan etti.

Adamat dudaklarında bir küfürle ileri yalpaladı. Vetas kamayı Faye'in boynuna bastırınca durdu.

"Sana on misli acı çektireceğime söz vermiştim," dedi Vetas. "Bunu hatırlamanı istiyorum." Ön kolu kasıldı ve karısının boğazının kesilmesini seyretmeye yüreği elvermeyen Adamat gözlerini kapadı.

"Ondan uzak dur."

Adamat gözlerini açtı. Vetas'ın biraz şaşkın bir hali vardı. Ön kolu tekrar kasıldıysa da kama Faye'in boğazına daha fazla yaklaşmadı.

"Lütfen," dedi Bo, köşeyi dönerken. "Kenara çekil yeter."

Adamat karısını tuttuğu gibi Vetas'ın kollarından çekip aldı. Lord Vetas'ın burun delikleri açılıp kapandı, gözleri öfkeyle parladı. Fakat kıpırdayamadığı açıkça belliydi.

Bo'nun parmakları oynadı. Görünmez bir sihir Vetas'ı odanın karşısına fırlatıp duvara mihlanmış İmtiyazlı'nın yanına çarptı. Bo adamın yanına kadar yürüdü ve onun çenesini hoyratça kavrayıp ölü İmtiyazlı'yı görsün diye başını çevirdi.

"Yetenekli bir kadındı," dedi Bo. "Hem de fırkaya üyeliği hak edecek kadar. Yine de onu bu hale getirdim. Diğer -yedegin- o kadar becerikli değildi. İşini bitirmem kısa sürdü. Ve sen." Bo eldivenli parmağıyla Vetas'ın çenesini dürttü. "Senden hoşlanmıyorum. Bodrumdaki odanı gördüm. Fırkadayken senin gibi adamlar tanıdım. Tamas'ın onları katlettiğini duyunca ne kadar sevindim anlatamam."

Bo geri çekildi ve Vetas'ı düşünceli gözlerle süzdü. Vetas hâlâ onun sihriyle duvara mihliydi. "Bahse varım çocukken zevk için hayvanlara işkence ederdin," dedi Bo. "Söyle bana, böceklerin kanatlarını kopartır mıydın?"

Vetas tepki göstermedi.

"Bana cevap ver!" diye kükredi Bo.

Vetas irkildi. "Evet."

“Ben de öyle düşünmüştüm. Nasıl bir duyguymuş?”

Bo’nun parmağından tek bir kıpırtı. Vetas’ın sağ kolunun görünmez güçlerce kopartılması için tek gereken bu oldu. Adamat kimin daha yüksek bir çığlık attığını bilemedi: can acısıyla Vetas mı, yoksa şaşkınlıkla Faye mi. Midesi allak bullak olan ve her an yere yığılabileceğinden korkan Adamat karısını bağrına bastı.

Bo’nun parmağı tekrar oynadı. Vetas’ın diğer kolu da yanına düştü. Hemen ardından omuzlarında bir ateş yanıp söndü.

“Yaralarını dağlayalım,” dedi Bo. “Hemen ölmeni istemeyiz. Zaten senin gibilerin olayı budur, değil mi? Kurbanlarınızı mümkün olduğu kadar canlı tutarsınız.” Vetas’a bir tokat attı, sonra bir daha. “Öyle değil mi? Söyle bana! Öyle değil mi?”

Adamat ileri atılıp Bo’nun kolunu tuttu. Bo çakmak çakmak gözlerle ona doğru dönüp ellerini kaldırdı. Adamat irkilip geri kaçmamak için elinden geleni yaptı. “Bu kadar yeter be adam! Yeter!” Ağzından çıkanlara inanamıyordu. Vetas’ın hayatını kurtarmak için kendini tehlikeye atıyordu. Daha bir saat önce o adama dünyadaki her acıyı çektirmeye hazırdı. Şimdiyse sadece midesi bulanıyordu.

Bo ellerini indirdi ve kafa sallayarak kendi kendine mırıldandı. “Götür onları,” deyip Faye ile çocuğu işaret etti. “Vetas hiçbir yere gitmiyor. Onları buradan çıkar.”

Adamat kolunu Faye’in beline dolayarak karısının ağırlığını sakat bileğinden aldı ve onu binanın dumanlar tüten harabesinden çıkardı.

Sokak insan doluydu. En az yüz adım uzak duran seyircilerin merakları ile sihir korkuları birbiriyle yarışıyordu. Binanın hemen önünde hadımağasının adamları yaralı arkadaşlarıyla ve tutsaklarıyla beraber toplanmışlardı. Yangının ve dumanın geçmesiyle beraber bazıları şimdi tekrar içeri giriyordu. Adamat, Çavuş Oldrich ile Riplas’ın emirler vererek grubun içinde gezindiklerini gördü.

Adamat eliyle Riplas’ı yanına çağırdı. “Hadımağası öldü,” dedi usulca.

Hadımağasının muavini, gözleri kocaman açılarak bir adım geri çekildi. “Ne? Nasıl?”

“Lord Vetas yaptı. Fell’in elinden kaçmış olsa gerek. Laf açılmışken...”

Fell tam o anda seyirci gruplarının arasından çıkmıştı. Vücudu kesiklerle kaplı olan kadın bir kolunu dikkatle sakınıyordu. Topallayarak müfettişin yanına geldi.

“Vetas...”

“İçeride,” dedi Adamat, öfkesine hakim olarak. Fell, ona Vetas’a hakim olabileceğini söylemişti. Belli ki başarısız olmuştu. Oldrich’in askerleri de muhtemelen ölmüştü. Adamat başka bir şey söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu.

Fell’in soğuk tavırları artık bir nebze yumuşamıştı. “Ona ne yapacaksın?”

“Oğluma ne yaptığını öğrenmek istiyorum. Bunun ötesinde, başına gelecekler umurumda değil.”

Fell ile Riplas birbirlerini kısa bir süre ölçüp biçtiler. “Hadımağasının muavini misin?” diye sordu Fell.

“Evet.”

“Gel, biraz konuşalım.” Fell başıyla تنها bir köşeyi işaret etti ve iki kadın özel bir görüşme için kenara çekildiler.

Adamat karısının yanında olduğuna halen inanamıyormuş gibi Faye’i sıktı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış olan Faye ona iyice sokuldu.

“Çocuklar?” diye ansızın sordu kadın.

“Güvendeler,” dedi Adamat. “Daha önce gelemediğim için özür dilerim.”

“Geldin ya, önemi olan tek şey bu.”

Adamat karısının yanında diz çöküp onun elini öptü. “Artık ölsem de gam yemem. Nasılsa seni geri aldım.”

“Lütfen,” dedi Faye. “Daha ölme. Ayak bileğim çok ağrıyor.”

BÖLÜM

26



Taniel, Binbaşı Doravir'i Şarabın Sonu'nda buldu. Üst düzey bir zenginler kulübü olan müesseseye subay yemekhanesi olarak el konmuştu. Kırmızı renkli lüks damasko kumaşıyla kaplı mekâna yoğun bir puro kokusu hakimdi. Kulübün dört bir yanına yerleştirilmiş koltuklar Gurla kıtasına özgü büyük kedilerin postlarıyla döşenmişti. Bir köşede çavuşun biri kuyruklu piyano çalıyordu. Sohbetler efkârlı ve kısık sesli olsa da, çok az kişi Taniel'in girişini fark etmişe benziyordu.

Taniel kapı aralığında durakladı ve Mihali'nin hediyesi olan tören üniformasının yakasını düzeltti. Güney Turna çöktüğünde, muhtelif üniformaları da dahil, eşyalarının çoğu kaybolmuştu. Şişman aşçıbaşı her nasılsa Taniel'in ölçülerini almış ve ona yeni bir tane dik-tirmişti. Üniformanın, barut fıçılarıyla süslenmiş münasip gümüş düğmeleri bile eksik değildi.

Taniel şapkasını koltuk altına sıkıştırıp odayı yavaşça inceledi ve dışarıda kendisini bekleyen inzibatları düşünmemeye çalıştı. Özür dilemekten vazgeçerse dosdoğru odasına geri götürüleceğini tahmin ediyordu.

Binbaşı Doravir'i bar tezgâhının yakınında, elli yaşlarındaki bir subayla ve iki binbaşıyla kâğıt oynarken buldu. Derin bir nefes aldı ve sandalyelerin arasında zikzak çizerek odayı aştı. Yol boyunca da, kendisine seslenen birkaç kişiyi başıyla selamladı.

Sırtını duvara vermiş olan Binbaşı Doravir'in onu görmemesi

mümkün değildi. Fakat Taniel masanın yanında durduğu zaman başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi.

Yaşlıca subay –Taniel yüzünü çıkaramasa bile, üniformasına bakılırsa bir albay– o sırada konuşuyordu.

“Ben de onlara soylu kanı eksikliğinden dedim. Tamas’ın yaptığı kıyımın siyasi bir mesele olduğunun farkındayım; fakat subayları arasında soylu bulunmamasının tüm orduya itibar kaybettirdiği su götürmez. Kresimir aşkına, Tamas eğer...” Yaşlıca subay duraksayıp Taniel’e kaşlarını çatı. “Ah, Yüzbaşı. Bana bir bira daha kap gel. Nerede kalmıştım? Tamas eğer... Ne diyeceksen de, Yüzbaşı. Burada ağzım kurudu.”

Taniel albayı duymazdan geldi. “Binbaşı Doravir.”

Doravir başını kartlarından kaldırdı. “Albay Bertthur’a kabalık ediyorsun.”

Bertthur mu? Bu ismi nereden tanıyordu? “Kusura bakmayın, Albay” –bunu söylerken adama bakmadı– “ama Binbaşı Doravir’le konuşmam gerekiyor.”

“Artık bana da ‘Albay’ diye hitap edeceksin,” dedi Doravir, yakasındaki çubuklara dokunarak. “Ve söyleyeceğin her neyse,” –kartlarını masaya ters kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı– “alenen söyleyebilirsin.”

Taniel ağız dolusu safra yuttu. “Terfiin için tebrikler, Albay.”

“Bana bak,” diyen Bertthur ayağa kalktı.

“Otur yerine, komutanım,” diye çıktı Taniel. “Bunun seninle bir ilgisi yok. Albay Doravir, son zamanlardaki davranışlarımla sana etmiş olabileceğim herhangi bir hakareten dolayı,” –konuşurken cümlesini kafasında yuvarlayarak bağırmamaya çalıştı– “en derin özürlerimi sunarım.”

Taniel mekândaki sohbet mırıltılarının tümüyle kesildiğini fark etmekten kendini alamadı. Yüzlerce çift göz kendisine bakıyormuş gibi hissediyordu. Muhtemelen bakıyorlardı da.

“Albay Bertthur kocam olur,” dedi Doravir. “Ondan özür dile.”

Kocasını mı? Adam Doravir’den en az yirmi yaş büyük olmalıydı.

“Diledim,” dedi Taniel. “Senden de dilediğim gibi. Artık müsaa-denizle.” Gitmek için gerisingeri döndü.

Bertthur genzini temizleyince durakladı. “O Taniel miydi? Hani, Tamas’ın veledi?”

Yürümeye devam et, dedi Taniel kendi kendine.

“Çift Atar,” dedi Bertthur. “Derhal geri gel. Albay Etan!”

Taniel donakaldı. Etan burada mıydı?

“Albay, bu adam seni sakat bırakmadı mı?”

“O adam hayatımı kurtardı,” diye karşılık verdi Etan’ın sesi.

“Benimkini de!” diye bağırdı başka biri.

“Ve benimkini!”

“Pöh. Seni şimdi hatırladım, Çift Atar,” dedi Bertthur. “Galiba beş altı yıl önceydi. Mızımız piçin tekiydin. Beş para etmez de bir askerdin. Eğitimini ihmal edip siyah saçlı orospunla beraber kaçıp gitmiştin. Daha o zaman senden adam olmayacağını anlamıştım. Hıh. Görünüşe bakılırsa o kadın da anlamış.”

Bir orospu mu? Vlora ha? Nişanlısını üniversitede o züppeyle bastığı zaman Taniel’in ona çok daha kötü laflar edesi gelmişti. Fakat aşk hayatının ahmak bir subay tarafından alay konusu yapılmasına izin verecek değildi. Yumruklarını sıkı ve sükunetini korumak için yavaşça nefes aldı. Bu zırvaları dinlemek gibi bir mecburiyeti yoktu. İsterse çekip gidebilirdi.

“Bertthur, sanırım yeterince içtin,” dedi Etan’ın sesi. “Belki bu akşamlık çekilmenin vakti gelmiştir.”

“Çukura kadar yolun var, Etan,” diye devam etti Bertthur. “Taniel, bakıyorum da hiç değişmemişsin. Ne otoriteye ne de askerî adaba saygın var. Bir orospuyu diğeriyle değiştirmişsin.”

“Bertthur!” Etan’ın sesin artık ikaz içerikliydi.

“Ama bu seferki vahşi bir orospu! Acaba gelecek sefere ne halt yiyeceksin? Bahse varım o sürtüğü her koynuna alışında babanın kemikleri sızlıyordur.”

Taniel’i baştan aşağı bir titreme aldı. Neredeyse hiddetine yenik düşecekti. Kendini sakın kalmaya zorladı. Ağır ağır arkasına döndü.

“Bertthur,” dedi. “Albay Bertthur diye birini hatırlamıyorum. Ama Yüzbaşı Bertthur’u hatırladım. Rütbesini bir dükün piç oğlu olmasına borçlu bir yavşaktı. Feldmareşal Tamas yaşadığı sürece o herifin daha üst bir rütbeye çıkmayacağına ant içmişti.”

Bertthur kıpkırmızı kesildi. “Sana bir hafta boyunduruk cezası* veriyorum, Çift Atar.”

“Sen palavracı ve aptal birisin, Bertthur. Taşındığın üniforma için bir yüz karası.”

“İki hafta!”

Taniel albaya doğru atıldı ve Bertthur yumruk yemeyi beklerce-

* Kişinin aleni bir yerde ellerinden, ayaklarından ve/veya boynundan sabitleyerek ibret olsun diye sergilendiği bir ceza şekli. —çn

sine büzüldü. Taniel adamın üniformasındaki albay nişanını tutup söktü ve bir kenara fırlattı.

“Bir ay!” diye gürledi Bertthur.

Havada uçan bir şey Bertthur’un suratının yanına isabet etti. Bir topak patates püresine benziyordu.

“Bunu kim yaptı?” diye sordu Doravir.

Bertthur’un burnuna bir parça kızarmış ekmek çarptı. Ansızın her türlü yemeğin saldırısı altında kalan albay geri geri sendeledi. Biri adamın üstüne bir kâse dolusu sos fırlatarak üniformasını berbat etti.

“Artık özgür biri değilsin, Çift Atar!” dedi burnundan soluyan Bertthur. “Baban öldü. Boyundurukta iki ay geçireceksin ve vahşi orospunu adamlarıma teslim edeceğim.”

Taniel bir adım öne çıktı ve yumruğunu Bertthur’un çenesine indirerek yaşlı adamı yere serdi. Alçağın çenesi kırılırken çıkan çatırtı kulağına kadar gelmişti.

“İnzibatlar!” diye bağırdı Doravir.

Lanet olsun. Hepsine lanet olsun. Taniel ayağıyla Bertthur’un sandalyesini düzeltip üstüne çıktı.

“Arkadaşlar!” diye bağırarak, sessizliği sağlamak için kollarını kaldırdı. Subay yemekhanesi ansızın sakinleşti ve aradığı sükutu saniyeler içinde bulması Taniel’i şaşırttı. “Kurmaya Heyeti hepimizi kandırdı. Feldmareşal Tamas yaşıyor. Yakalanmış bile değil. Şu anda Yedinci ve Dokuzuncu tugayları Kez topraklarından geçiriyor.”

“Yalan!” diye bağırdı Doravir.

Taniel kadını bastırmak için sesini yükseltti. “Kez süvarilerinin nerede olduğunu hiç merak etmediniz mi? Tamas’ı kovalıyorlar!”

Bir inzibat onu sandalyeden aşağı çekti. Adam Taniel’e el sürer sürmez bir binbaşı tarafından yere çalındı. Taniel ayağa kalktı. “O Kez piçlerine topu topu birkaç ay daha dayansak yeter! Yakında sonbahar gelecek. Kışa kalmadan da Feldmareşal Tamas burada olacak!”

Taniel karnına bir filinta dipçigi yedi. Acıdan iki büküm olsa da kendini dik durmaya zorladı. “Geri çekilmek yok! Teslim olmak yok!”

Subay yemekhanesi gümbür gümbür tezahüratlarla inledi. Yemekler havada uçtu. Taniel ensesinden tutularak yere yatırıldı ve yüzü haliyla bastırıldı.

“İşin bitti, Çift Atar,” diye tısladı Doravir. “Kendini ölmüş bil!”

Taniel’in umurunda bile değildi. Subaylar duyduklarını asker-

lerine anlatacaklar, askerler de hattı tutacaklardı. Bunu Taniel için yapacaklardı. Bunu Tamas için yapacaklardı.

Nila'nın içini kaplayan korku, Vetas'ın köşküne yaklaştıkça gitgide artıyordu. Sokaktan kapkara dumanlar yükseliyor, atılan çığlıklar rüzgârla uzaklara taşınıyordu. Nila ilerledikçe çatışmanın sesi daha da netleşti ve tüm o gürültünün arasında, hayatı boyunca sadece iki defa duyduğu ama hemen tanıdığı başka bir ses –sihrin gümbürtüsü– öne çıktı.

Sesin kaynağı İmtiyazlı Dourford olmalıydı. Nila uzun boylu İmtiyazlı'nın neşeyle gülerek bilinmeyen saldırganlara büyüler attığını, parmaklarının bir hareketiyle insanları yakıp kül ettiğini hayalinde canlandırabiliyordu.

Fakat bu sefer sihir sanki yankılanıyordu. Bir gümbürtü geliyor, hemen ardından onu en az ilki kadar yüksek başka bir tanesi izliyordu. Nila köşeyi dönerek bir sonraki sokağa saparken ve köşke arkadan yaklaşırken çatışma hâlâ devam ediyordu. Köşkün her üç katının da pencerelerinden dumanlar fışkırıyordu. Alevler dumanları yalıyor, pencere çerçevelerinin arkasından kıvrık birer parmak gibi dışarı uzanıyordu. Yine bir gümbürtü duyuldu, sonra bir tane daha.

Hayır, yankı falan değildi.

Binanın içinde sihir sihirle kapışyordu.

Nila eteklerini iki eliyle birden tutarak köşke doğru koştu. Mutfak çalışanlarının Lord Vetas'ın güneyde bir yerden ikinci bir İmtiyazlı çağırdığına yönelik dedikodularını hatırladı. Kadının o sabah köşke gelmiş olması lazımdı. Yoksa Dourford'la dövüşen o muydu?

Kocaman bir güm sesi geldi ve Nila kulaklarının tıkandığını hissetti. Sokağın bir yanına doğru yalpalayan genç kız ayakta kalmaya çalıştı. Köşteki alevler kaybolmuştu. Bir güm daha ve dumanlar devasa bir körük tarafından üflenmişçesine pencerelerden dışarı fışkırdı, sonra arkası kesildi.

Nila olduğu yerde kalakaldı, ani sessizlik onu sihirden daha fazla korkutmuştu. Kim kazanmıştı? Kimler dövüşüyordu ki? Vetas içerde miydi? Hâlâ hayatta mıydı? Jakob tüm bu yaşananlardan sağ çıkmış olabilir miydi?

Nila kendini içeri girmeye zorlayabileceğinden emin değildi. Birkaç derin nefes alarak cesaretini topladı.

Havayı yaran bir çatırtı Nila'nın ayaklarını yerden kesti. Genç kız, avuçlarının derisini soyacak kadar sertçe parke taşlarına indi.

Evin bir yanı kendi üstüne çökerek yıkıldı. Duvarlar parçalanırken ve çatının o tarafı yanlamasına kayıp giderken Nila ağzı açık bakakaldı. Kiremitler bir fırtınanın ortasında kalmış binlerce rüzgâr çanını andıran bir sesle ara sokağa yağdı.

Nila ayağa kalktı ve hiç düşünmeden eve doğru koşmaya başladı. Avuçları zonkluyordu ve elbisesine kan bulaşmıştı fakat bunların hiçbirisi umurunda değildi. Jakob halen içeride, birinci kattaydı. Odası diğer sokağa bakıyordu ve Nila bu açıdan bakınca bile, oğlanın içeride bulunması halinde ezilmekten kaçamayacağını görebiliyordu. Ama belki Jakob'un şansı yaver gitmişti. Yatağının altına saklanmış veya kapı aralığına sığınmış olabilirdi. Ya da...

Köşkün arka duvarı ansızın dışa doğru patladı. Sokağa sıva, mobilya ve bir zamanlar insan olabilecek parçalar saçıldı.

Enkazın arasında bir adam duruyordu. Orta boyluydu ve sinekkaydı tıraşlı olmasına rağmen favorilerini uzun bırakmıştı. Bol pantolonu ve onunla uyumlu ceket, bankalar semtinde uygunsuz durmazdı. Özellikle yakışıklı sayılmazdı ama çirkin de değildi; fakat Nila onu ilk gördüğü an çarpıldı.

Adam ellerini kaldırdı ve beyaz İmtiyazlı eldivenleriyle kaplı parmaklarını hazırda tutarak az önce caddede yarattığı karışıklığı inceledi. Toplanmakta olan kalabalık korkuyla geri çekildi. Bir kadın etrafa saçılmış kırmızı et parçalarının ne olduğunu anlayınca bayıldı. Adamın biri kustu.

İmtiyazlı, caddedeki kalabalığa bakarken ellerini indirdi. Sonra dönüp evin enkazında gözden kayboldu. Ama adam içeri girmeden önce eldivenlerindeki bir şey Nila'nın gözüne takıldı: aralarında Addeniz'i temsil eden gözyaşı ile Adro Dağları sembolü.

Bu sıradan bir İmtiyazlı değildi. Adro saltanat fırkasının bir üyesiydi.

İçinden bir ses Nila'ya Dourford'un en ufak bir şansı olmadığını söyledi.

Genç kız dikkatli adımlarla moloz yığınlarının arasında ilerledi, başını eğerek bir kirişin altından geçti ve hizmetçi merdivenine ulaştığına yakın bir yerden binaya girdi.

Oturma odası tümüyle çökmüştü. Nila bir adamın yardım istediğini ve bir diğerinin inlediğini duyabiliyordu. Kırık kalasların arasında, sıva tozuyla kaplı bir beden kıpırdamaksızın yatıyordu. Nila

yan odada birinin konuştuğunu işitti. Sesi Lord Vetas'a benziyordu.

Nila yavaşça mutfığa girdi. Oda yıkımdan neredeyse hiç etkilenmemişti ama hizmetçi merdiveni ağır hasar almışa benziyordu. Nila birinci kata oradan çıkamazdı.

Yemek odasının kapısına kadar gidip kulak kabarttı. Konuşma yoktu ama birinin kıpırdadığını duydu. Kapıdaki bir çatlaktan içeri baktı. Uçlarından sular damlayan buzdan kazıklarla yemek odasının arka duvarına mihlanmış bir kadın cesedi görünce ağzından bir nida kaçtı. Kadının ellerinde İmtiyazlı eldivenleri vardı. Yoksa Vetas'ın diğer İmtiyazlı'sı bu muydu?

Biri konuştu. Bir erkek sesi. Diyordu ki...

Lord Vetas evden geriye kalanları sarsacak bir şiddetle yemek odasının arka duvarına çarptı. Harabelerin arasında bir kıpırdanma oldu ve Nila birinin çılgık attığını duydu. Ama Lord Vetas ses çıkarmadı. Adrolu İmtiyazlı, Nila'nın görüş alanına girdi. Öfkeli bir yüzle, usul usul bir şeyler söyledi. Lord Vetas'ı çenesinden tuttu ve onu ölü İmtiyazlı'ya bakmaya zorladı.

Adrolu İmtiyazlı ansızın geri çekildi. Sesi artık sakın ve ölçülüydü. "Bahse varım çocukken zevk için hayvanlara işkence ederdin," dediğini duydu Nila. "Söyle bana, böceklerin kanatlarını kopartırmıydın? Bana cevap ver!"

Lord Vetas'ın korkuyla büzüldüğü görmek Nila'yı bir nebze memnun etti. Vetas'ın ağzı oynadı, sesi duyulamayacak kadar alçaktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Nasıl bir duyguymuş?"

Nila kapının önünden çekildi. Vetas'ın çılgılığı, evin geri kalanındaki yaralıları ve can çekişenleri bastırdı. Genç kız mutfığa doğru dönüp enkazı aşmanın başka bir yolunu aradı. Paniğe kapılıyordu. Jakob'u bulması, evden çıkıp gitmesi lazımdı. Lakin soluması sıklaştıkça, damarları adrenaline dolarken bile içini bir huzur kapladı. Vetas artık yoktu. Henüz ölmediyse bile yakında ölecekti. Aşağılık herif nihayet kendisinden daha güçlü ve zalim birine denk gelmişti.

Nila onu aklından çıkardı. Vetas'ı daha fazla düşünmeye değmezdi. Öte yandan Jakob...

"Nila?"

Nila'nın bakışları mutfakta gezindi. Bir çocuk sesi. Nereden gelmişti?

"Nila, çabuk, buraya saklan."

Jakob'u kilerin dibinde, bir un çuvalının arkasına sığınmış halde

buldu. Yemek odasına açılan kapıya göz attı. “Ben oraya sığmam,” diyerek, oğlanın kilerden çıkmasına yardım etti.

“Faye ne olacak?” diye sordu Jakob. “Ya Vetas Amca?”

Yemek odasından bir inilti yükseldi. Nila çocuğu omzundan tuttu ve içeri girerken kullandığı yıkık duvardan dışarıya itti.

Dışarıdaki kalabalık güvenli varsaydıkları bir mesafeye çekilmişti ve anlaşıldığı kadarıyla polis ve itfaiye gelene kadar beklemekten yanaydı. Nila insan yığınının arasından geçerken birileri onu kolundan tuttu. Arkasına bakmakla uğraşmayan genç kız yorum yapmak-sızın onları itti ve elini Jakob’un omzundan çekmedi.

Daha şimdiden düşünüp taşınmaya başlamıştı. Kentin dışına göm-düğü gümüşleri hâlâ duruyordu. Ne parası, ne de sırtındakiler hariç giysisi vardı. Şehir sınırlarına kadar yürümeleri, gümüşü çıkarmaları, yarin da geri dönüp onu satacak bir yer bulmaları gerekecekti.

Bir iki gece sokakta uyumak onları öldürmezdi.

Köşkten dört blok uzaklaştıkları sırada Nila yanından geçen herkesin kendisine bön bön baktığını fark etti. Ancak bir blok daha git-tikten sonra Jakob üstündeki elbiseyi işaret etti ve Nila avucundan akan kanın her yerine bulaşmış olduğunu anladı. Bir kan birikinti-sinin içinde debelenmiş gibi bir hali vardı. İki sokak aşağıda bir dizi dükkâna ulaştılar.

“Yardıma ihtiyacınız var mı, bayan?” diye sordu oradan geçen bir beyefendi, ağzını bir mendille kapatarak. Nila’nın görüntüsü karşı-sında içi kalkmışa benziyordu.

Genç kız ona avucunu gösterdi. “Bir yere sürttüm, hepsi bu,” dedi, sakince konuşmaya gayret ederek. “Olduğundan daha kötü görünüyor.”

Beyefendi rahatlamış gibiydi. “Hemen şuracıkta bir doktor var,” deyip iki dükkân aşağısını işaret etti. “Randevusuz hasta da kabul eder.”

“Çok teşekkürler,” karşılığını verdi Nila.

Bir süre beyefendinin yoluna gitmesini bekledi. Doktora verecek parası yoktu. Gümüşleri elden çıkarana kadar acıyla başa çıkması...

Ansızın boynunda asılı duran incili gümüş kolyeyi, yani Vetas’ın “hediyesini” hatırladı.

Doktor beyaz elbiseli yaşlıca bir kadındı. Burnunun ucuna kes-kin bir gözlük kondurmuştu. O esnada başka bir hastaya bakıyordu ama Nila’nın kanlı elbisesini görünce sorunu anlamak için hemen onun yanına koştu.

Doktor yarasını temizleyip sararken Nila havadan sudan sohbet etmeye çalıştı. Ayağı takılmıştı. Kötü düşmüştü ama en azından hiçbir yeri incinmemişti. Ödeme mi? “Tüh, galiba cüzdanımı evde unutmuşum. Geri gelip size paranızı verene kadar bu kolyeyi rehin bırakabilir miyim?”

Anlaşmaya çabucak varıldı. Hatta Nila kolyeye karşılık elli krana borç aldı ve Jakob’la beraber muayenehaneden ayrıldı. Tüm bu yaşananlar sırasında oğlanın sessiz kalması içini rahatlatmıştı.

Daha yarım blok gitmişken, Nila’nın aklına bir fikir geldi.

İmtiyazlı. Hani galip gelen, sonra da Vetas’ın kolunu koparan; genç adam Adro saltanat fırkasının bir üyesiydi.

“Jakob,” diyen Nila çocuğu sokaktaki bir kafeye yönlendirdi, “burada birkaç dakika bekler misin?”

Jakob’un gözleri kocaman açıldı. “Beni yalnız bırakma.”

“Sadece birkaç dakikalığına. Gel, sana bir bardak süt alayım. İçeride oturup dönmemi bekle.” Genç kız duraksayıp düşündü. “Geri gelmeyecek olursam en yakındaki kışlanın adresini öğrenmeni istiyorum. Birlik komutanına Yüzbaşı Olem’i aradığını söyle. Olem şu an cephede savaşıyor ama subay sana kalacak bir yer bulur.”

“Gelip beni almayacak mısın?”

“Alacağım,” dedi Nila. “Ama olur da gelmezsem, dediğim gibi yap.”

Jakob genç kızın kendinden emin tavrından cesaret almış olacak ki sırtını dikleştirdi. “Peki, Nila.”

Nila ona bir bardak süt aldı ve kafenin hemen girişindeki bir sandalyeye oturup garsondan ona yarım saat göz kulak olmasını istedi. On krana karşılığında kafeden eski bir önlük satın alıp beline bağladı. Önlük, elbisesindeki kanı güzelce örtüyordu.

Bu iş de bitince geldiği yoldan Lord Vetas’ın köşküne döndü.

Polis olay yerine intikal etmişti ve itfaiye ekipleri köşkün dört bir yanını sarmıştı. Dourford’un kalıntılarının üstüne beyaz bir örtü serilmişti ve itfaiyeciler enkazdan eğri büğrü bir ceset çıkarıyorlardı. Lord Vetas’ın tüm adamları, çatıştıkları kişilerle beraber ortadan kaybolmuştu. Çevredeki polislerin sayısı Nila’yı binaya daha fazla yaklaştırmaktan alıkoymdu.

Genç kız bölgede tur atmaya başlayarak yakındaki sokakları kontrol etti. Etrafta muhakkak bir gözcü olmalıydı, ya da herhangi biri!

Çabaları sonuçsuz kaldı. Lord Vetas’ın adamları, Adro askerleri, fırkalı İmtiyazlı; hepsi sanki buhar olup uçmuştu.

Nila aramayı genişletti.

Ancak beş sokak gittikten sonra uzun favorilere sahip bir adama denk gelebildi. Ütülü bir takım elbise giyen adam, omzunda dürülü bir halıyla caddede ilerliyordu. Halı, içine bir insanın sığabileceği kadar kalındı. Genç adamın ellerinde İmtiyazlı eldivenleri yoktu ama Nila onun aynı kişi –o fırkalı İmtiyazlı– olduğunu anladı.

Adama yetişmek için koştu. İmtiyazlı, halının ağırlığı altında yavaş yavaş yürüyor ve yüksek sesle kendi kendine ısılık çalıyordu. Nila'nın aradığı kişi bu olamazdı, değil mi?

Adam omzundaki halıyla bir köşeyi döndü.

Nila yavaşça binanın kenarına sokuldu. Belki sahiden yanılıyor-du. İmtiyazlılar eşya taşımazlardı. Öyle işler için uşakları olurdu.

Nila köşeyi döndüğünde çılgık atmamak için kendini zor tuttu.

Ara sokağın üç dört metre ilerisinde, genç adam dürülü halısının üstüne oturmuş bekliyordu. Bütün gün orada oturmuşçasına, ayak-larını eski bir şarap fıçısının üstüne koymuştu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu adam.

Nila geldiği sokağa göz attı. Adam ona zarar vermezdi, değil mi? Güpegündüz işlek bir caddede öyle bir şey yapacak hali yoktu ya.

“Bayım,” dedi ve duraksadı. Bir İmtiyazlı'yla nasıl konuşulurdu? Nila aylar önce kral yanlılarıyla beraberken Rozalia'yla konuşmuştu ama o zaman da ne yapacağını bilememişti. İmtiyazlılar'a güven ol-mazdı. “Lordum?”

Adam gözlerini kıstıysa da onu düzeltmedi. Evet, bu kesinlikle oydu. Ve bir İmtiyazlı olduğunun anlaşılmasından hoşlanmıyordu. Nila kendini kaçmaya hazırladı.

“Evet?” diye, yumuşak bir sesle sordu adam.

“Siz bir İmtiyazlı'sınız,” dedi Nila. “Adro Fırkası'ndan.”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Aşağı yukarı bir saat önce, sizi Lord Dourford'un parçalarını so-kağa saçarken gördüm.”

“Adı bu muymuş?” dedi İmtiyazlı. “Zaten gözüm bir yerden ısır-mıştı. O şımarık lavuk Kez Fırkası'na üyeydi. Pöh, acaba fırkaya na-sıl girebilmiş? Bir Maharetli kadar bile yeteneği yoktu.” Nila'yı alıcı gözle süzdü. “Şimdi, senin için ne yapabilirim? İyi bir cevap verme-ye bak, yoksa seni öldürmem gerekir.”

Öldürmek mi? Nila, gerek duyması halinde adamın dediğini ya-pacağından emindi. Saltanat fırkası üyeleri gaddarlıklarıyla tanınır-lardı. Genç kız genzini temizleyip dikleştirdi. “Saltanat fırkasının bir

üyesi olarak vazifeniz icabı Adro tahtının varisi Jakob Eldaminse'i size emanet ediyorum." Sözünü bitirdikten sonra, nefesini tuttuğunu fark edip hızla soludu.

İmtiyazlı'nın kaşı havada kaldı. Sonra Nila'nın ciddi olduğunu anlamışçasına ağır ağır indi. Adam başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

Nila dudaklarında tedirgin bir tebessümün gezindiğini hissetti. Gülünç bir laf mı etmişti? "Yani, kabul ediyor musunuz?"

"Ne? Ha, yok daha neler. Soylu bir veledin peşimde gezmesini ister miyim sanıyorsun? O çocuğun yaşı kaçtı, dört mü?"

"Altı."

"Altı. Doğru." İmtiyazlı ayağa kalktı. "Adro'da asilzadelik öldü. Bir daha da geri gelmeyecek." Duraksayıp etrafına bakındı. "Bu arada, çocuğu nereye koydun?"

"Sakladım."

"Zekice."

"Bayım," dedi Nila. "Lordum, buna mecbursunuz. Jakob'u koruyacak başka hiç kimse yok."

"Sen varsın ya."

"Ben altı üstü bir çamaşırcıyım."

"Bir garson gibi giyinmişsin."

"Önlük mü? Hayır, çamaşırcıyım."

"Bana bir garsonmuşsun gibi geliyor," dedi İmtiyazlı.

Kendisiyle dalga geçildiğini anlamak Nila'nın birkaç saniyesini aldı.

"Lordum!" dedi buyurgan olduğunu umduğu bir sesle, "Jakob Eldaminse'i korumak zorundasınız."

"Hayır, değilim." İmtiyazlı yorulmuşçasına iç geçirdi. Daha az evvel yirmili yaşlarının ortalarında gözükmesine rağmen ansızın ihtiyarlamış gibiydi. "Adro'nun soylularıyla işim bitti." Sonra gözlerini kırptırdı ve Nila'ya daha yakından baktı. "Önceden tanışmış mıydık?"

Nila başını iki yana salladı.

"Eh, neyse. Artık gitmem lazım. Bu halı bütün gün burada durmaz."

Nila paniğe kapılmaya başlıyordu. Planı tutmamıştı. İmtiyazlı, oğlanı korumayacaktı. Kendi kendine bunu Jakob'dan kurtulmak için yapmadığını söyledi. Çocuğun ondan daha iyi bir koruyucuya ihtiyacı vardı, hepsi bu. "Yani beni..."

“Öldürmeyecek miyim? Hayır. Manhouch’un sülalesinin yaşayan son üyelerinden birini gizlemeye çalışıyorsun. Yakın bir zamanda benden bahsedecek halin yok.”

“Var,” dedi Nila.

“Efendim?”

“Herkes bahsedeceğim. Tabii Jakob’u koruyacağınıza yemin etmezseniz.”

“Çok sevimlisin.”

“Ben ciddiym.”

“Eminim öylesindir.” İmtiyazlı eğildi, halıyı bir ucundan tutarak kaldırdı ve duvara dayadı. Tekrar omzuna almanın en iyi yolunu düşünürcesine onu bir müddet inceledi.

Nila uyuşmuş gibiydi. Şimdi ne yapacaktı? Tabii, eline biraz para geçebilirdi ama ya sonra? “Halınız kaniyor.”

“Sahiden de öyle,” dedi İmtiyazlı, kumaştan sızan kara lekelerle göz atarak. “Yaralarını dağladım sanıyordum.”

Nila’nın sırtından yukarı soğuk bir parmak gezindi. “O kim?” diye sordu.

“Halıdaki mi? Vetal midir nedir, ahmağın teki işte.”

“Vetas mı?”

“Evet. O.”

Nila hışımla halıya kadar gidip bir tekme attı. Sonra bir tane ve bir tane daha.

İmtiyazlı onu kolundan tutarak geriye çekti. “Bilinci kapalı,” dedi, “ve canlı kalmasını istiyorum ki ona biraz daha işkence edebileyim. Bilgi almak için,” diye ekledi.

Nila yalpalayarak halıdan uzaklaştı ve ara sokağın duvarına yaslandı. Her an kusabilirmiş gibi hissediyordu. Vetas’ın elinden kaçarken zihninde her şey o kadar berraktı ki. Şimdiye kafası sorularla doluydu. Bir parçası oturup ağlamak istiyordu. Genç kız bu hissi bastırdı ve gözünü duvara dikerek bir tür plan yapmaya çalıştı.

Az sonra İmtiyazlı’nın halen yerinde durduğunu görüp şaşırdı.

“Onu götürmen gerekmiyor muydu?” dedi, çenesiyle halıyı işaret ederek.

İmtiyazlı yanına yaklaştı. Nila geri çekilmeyi reddetti.

“İsmim Bo,” dedi adam.

Nila burnunu çekti.

“Bak, çocuğu yanıma almayacağım,” dedi Bo. “Ve onu koruyacak bir durumda değilim. Ben de kovalanıyordum. Ama bundan sonra

ne yapacağınızı düşünürken siz ikinizi birkaç gün güvende tutabilirim.”

“Niye ki?”

Bo güldü. “Çünkü kendi başına gelip bir İmtiyazlı’dan taleplerde bulunacak kadar cesursun. Ve anladığım kadarıyla bu adamı” ayağıyla halıyı dürttü “tanıyorsun. Ayrıca epey çekicisin. Ama sadece birkaç gün.” Göğüs cebinden kâğıt-kalem çıkarıp bir şeyler karaladı. “Gidip halımı depoya kaldırmam lazım. Oğlanı alıp benimle bu adreste buluş. Ve Kresimir aşkına, takip edilmediğinden emin ol.”

BÖLÜM

27



“Kıpırdarsan olmaz, komutanım.”

Tamas korumasının iğnesinden sakınma dürtüsüne direndi. Olem onun başının yan tarafını tıraş etmiş ve mermi yarasını buz gibi suyla temizlemişti. Şimdi de katgüt* kullanarak sık dikişler atıyordu. Yara Tamas'ın başını neredeyse boylu boyunca katediyordu. Merminin güzergâhı bir santim yanda olsa feldmareşalin kafasında bir delik açılacağını düşünmek Olem'i ürkütüyordu.

“Kusura bakma,” diye mırıldandı Tamas.

Binlerce adamın ve atın ölüleri ögle güneşi altında çürürken hava leş gibi ölüm kokuyordu. Tamas'ın askerleri muharebeden sonra bütün gün ve bu sabahın tamamı boyunca hendekteki tüm cesetleri çıkarmakla uğraşmışlardı. Ölüler yere dizilmiş, sırt çantaları ve malzemeleri toplanmıştı; atlarsa yenmek üzere hazırlanmıştı.

Savaşın bir adabı olabilirdi fakat ordusuna gıda ve malzeme lazımdı.

Yaralıların iniltileri ve haykırışları Tamas'ın kulağına kadar geliyordu. Hem Kezliler hem de Adrolular doğaçlama bir sahra hastanesinde ameliyat ediliyordu. Her iki orduda da, sayısız yara görmek suretiyle temel tıbbi beceriler kazanmış askerler hariç doğru düzgün bir doktor ekibi bulunmuyordu.

Tamas, Gavril'in kamptan geçerek yanına gelmesini seyretti.

* Hayvanların bağırsağından yapılan, misinaya benzeyen ince ve sağlam bir iplik. —çn

Kez süvarilerini tuzağa düşürmekte kullandıkları kargaşa ve düzensizlik emarelerinden eser kalmamıştı. Bir mühendis ekibi Başparmak'ın üstünde doğru düzgün bir köprü kurmak için var gücüyle çalışıyordu. Dört bir yanda, at etlerinin pişirildiği yemek ateşlerinden dumanlar yükseliyordu. Levazım subayları hem Kezli hem de Adrolu ölümlerden toplanan malzemelerin envanterini çıkarıyorlardı. Ortalık çizme, avadanlık, battaniye, çadır, tüfek, mühimmat, hatta barut boynuzu ve kartuşu yığınlarından geçilmiyordu.

Feldmareşale nihayet ulaşan Gavril onun yanına oturdu. "General Cethal öldü."

Tamas başını saygıyla eğerek Olem'in dikiş çabalarını biraz daha zora soktu.

"Bu kadar dayanmasına bile şaşırdım," dedi. "Hey gidi ihtiyar köpek, hey. Vaziyet nasıl?"

"Şu âna kadarki ölümlere bakılırsa iki bin kişi kaybettik. Üç bin de yaralımız var. Yaklaşık dörtte biri, bir hafta içinde ölümlere katılacak. Yaralılarımızın yarısı kıpırdayamaz durumda."

Bir muharebede üç bin beş yüz kayıp. Tamas'ın muharip gücünün dörtte birinden fazlası. Gerçekten de ağır bir darbeydi.

"Ya Kezliler?"

"Yine cesetlere bakarak sadece iki bin beş yüzünün kaçabildiğini tahmin ediyoruz. Geri kalanlar ya öldü ya esir düştü."

Tamas uzun bir nefes verdi. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın büyük bir zaferdi. Tüm üst rütbeli subaylar da dahil, düşmanın çoğu ya öldürülmüş ya da esir alınmıştı.

"Bizim çocukları biraz istirahat ettirin," dedi Tamas. "Ayakta durabilen Kezlilere ölümleri gömdürün."

"Bunca tutsağı ne yapacağız?" diye sordu Gavril. "Yanımızda götürülecek halimiz yok. Sen onu bırak, kendi yaralılarımızı bile taşıyamayız; Beon'un ağabeyinin hâlâ otuz bin piyadeyle üstümüze geldiğini unutma."

"Bize ne zaman ulaşacaklar?"

"Esirlerimiz zamanlama konusunda şaibeli konuşuyorlar. Ama bilgi kırmıtlarına bakarak, bir hafta gerimizde oldukları kanaatindeyim."

Yani, Tamas yaralıları ve tutsakları tarafından yavaşlatılmalarına müsaade ederse Deliv'e varamadan evvel onlara yetişecek kadar yakın.

"Beon nasıl?"

“Seni görmek istiyor,” cevabını verdi Gavril.

“Peki. Olem?”

Olem iğneyi ceketine sildi. “Bitirdim, komutanım. Pek güzel görünmüyor ama dikişler sıkı oldu. Yakın bir geleceğe kadar fazla kafa yormamaya bak.”

Tamas bir el aynasıyla başına baktı. “Kahrolası bir sakat gibi görünüyorum. Bana şapkamı getir.”

“Dikişlerine sürter.”

“Öyleyse bir mendil sar. Düşmanla bu halde müzakere edecek değilim.”

Olem feldmareşalin başını mendille sardı ve Tamas iki uçlu şapkasını yavaşça onun üstüne yerleştirdi.

“Nasıl hissediyorsun, komutanım?”

“İt gibi ağrıyor. Artık gidip Beon’u görelim.”

Tamas arkada, Gavril ve Olem önde kaptan geçtiler. Gavril muharebeden morarmış bir gözden azıcık fazlasıyla çıkmıştı. Olem’in ise yaralarını yok saymak gibi bir huyu vardı. Sol eli sıkıca sarılıydı ve beyaz gömleğinin omuz kısmı taze kanla sırlıslıktı. “Olem, git kendinle ilgilen,” dedi Tamas, tutsaklara yaklaşırlarken.

“Ben iyiyim, komutanım,” karşılığını verdi Olem.

“Bu bir emirdir.”

Olem pes etti ve topallayarak kampa döndü. Tamas onun gitmesinden memnun değildi ama koruması istirahate ve tıbbi bakıma ihtiyaç duyuyordu.

Tutsaklar bir gecede inşa edilmiş eğreti bir hapishaneye koyulmuşlardı. Elleri ve ayakları bağlı olup Yedinci Tugay’ın gözetiminde tutuluyorlardı. Dokuzuncu’ya şimdilik esirler açısından güvenilemezdi; sipahi hücumunda en ağır darbeyi onlar almıştı ve çoğu hâlâ kan dökmek istiyordu.

“Feldmareşal, General Beon’u görecek,” dedi Gavril muhafızlardan birine. Adam hapishaneye girdi. Birkaç dakika sonra da Beon’la beraber geri geldi.

Kezli general pek iyi durumda değildi. Sol kolu askıdaydı. Alnındaki ve sağ elinin tersindeki dikişler yamuk ve acı verici görünüyordu. Yürürken belirgin bir şekilde topallıyordu.

“General,” dedi Tamas.

Beon ona bitkin bir baş selamı verdi. “Feldmareşal. Dün canımı adamlarından kurtardığın için sana teşekkür etmeliyim.”

“Rica ederim.”

“Ah,” dedi Beon. “Teşekkür etmesine *etmeliyim* ama *etmeyeceğim*.” Boynunu bükte. “Böyle bir yenilginin utancıyla yaşayabilir miyim bilmiyorum.”

Gavril hapishaneyi teşkil eden tahta direklerden birine dayandı. “Kendine bu kadar yüklenme,” dedi. “Ne de olsa karşıdaki Tamas’tı.”

Tamas sıkıntısını yüzüne yansıtmaktan kaçındı. “Dalavere centilmence bir araç olmayabilir. Fakat nihayetinde, savaş meydanında önem taşıyan tek şey zaferdir.”

“Çok doğru,” dedi Beon. “Şu hendek. Fevkalade bir taktikti. Yarm günde kazıp gizlediniz. İzçilerimi uzak tuttunuz. O sis de üstünü tamamen örttü. Beni kandırdın, Feldmareşal. Nehri geçmeye çalıştığınızı gördüğüm zaman hücum emri vereceğini biliyordun.”

Tamas hafifçe kafa sallamayı uygun buldu.

“Bravo,” dedi Beon, iç geçirerek. “Şimdi ne olacak? Gördüğünüz gibi binlercemizi rehin aldınız. Fidyeye ödeyebilecek en yakın şehirden yüzlerce kilometre uzaktayız. Önümüzdeki bir iki hafta içinde her iki taraftan da binlerce kişi yetersiz bakımdan ve hastalıklardan dolayı can verecek.”

“Kampınıza bir adam yollayıp müzakere istedim,” dedi Tamas. “Gıda, levazım ve vait sözü* karşılığında tüm askerlerini ve subaylarından çoğunu bırakmaya niyetliyim.”

“Vait mi?” Beon’un şaşırması gibi bir hali vardı. “Onurlu bir adam olarak, çok sayıda subayımın vait şartlarına riayet etmeyeceğini belirtmeliyim. Tutsaklarınız serbest kalır kalmaz sizinle tekrar savaşmanın derdine düşeceklerdir.”

“O halde, onurlu bir adam olarak, üst düzey subaylarından hangilerinin onurlu adamlar olduklarını bana söylemeni bekliyorum.”

Beon hafifçe güldü. “Ah. Ordumdan geriye kalanlara fidye karşılığı kimleri teslim edeceğini saptamak için mi? Anlıyorum. Tabii onurun ancak ağabeyim piyadeleriyle beraber buraya gelene ve hem beni hem de subaylarımı görevden alana kadar geçerli olacağının farkındasıdır herhalde.”

“Farkındayım. Ve seni teslim edeceğini asla söylemedim.”

Beon başını yan yatırdı. “Bu noktadan sonra benden nasıl bir fayda sağlayabileceğini tahmin edemiyorum. Yanındaki varlığım, sana yettiğinde ağabeyimin bir saldırı düzenlemesini engellemez.”

* Eski zamanlarda, askerlerin salıverildikten sonra esir düştükleri düşman kuvvetiyle tekrar savaşmayacaklarına dair verdikleri şeref sözü. —çn

“Yine de, şimdilik karşı tarafta yer almamanı yeğlerim.”

“Yoksa vait sözümü tutacağıma güvenmiyor musun?”

“Asıl sebep o da değil. Bu arada, General Cethal’ın selamı var.”

“Yiğitçe bir müdafaa yaptı. Daha az sipahiyle daha çok sayıda piyadeyi dağıttığım olmuştu. Ona iyi bir direniş sergilediğini söyle.”

“Cethal öldü,” dedi Tamas.

Beon başını önüne eğdi.

Biri genzini temizledi. Tamas dönünce yanında bir ulak buldu.

“Komutanım, Kezliler müzakere için buradalar.”

“Elbette. General Beon, buyurur musun?”

Kezliler subay heyetlerinden artakalanı göndermişlerdi: bir albay, beş binbaşı ve altı yüzbaşı. Tamas bakışlarını üzerlerinde gezdirdi. Kezliler muharebenin son anlarında ricat etmişlerdi. Bu subaylardan yalnızca iki binbaşı yaralıydı. Demek ki diğerleri çatışmaya bile girmeden kaçmıştı.

Müzakere tıpkı beklendiği gibi gitti. Kezliler tehditler savurdular ve taleplerde bulundular fakat aslında yenildiklerinin farkındaydılar. Dikkat çekici birkaç istisna hariç, hayatta kalan subaylarının geri verilmesi karşılığında barut ve mühimmat verdiler. Erbaşlarının iadesine karşılık da gıda ve Adro’da işlerin nasıl gittiğine yönelik bilgi takas ettiler.

“Beon je Ipille’i rehin tutmanıza müsaade edeceğimizi düşünüyor olamazsınız!” dedi Kezli albay. “Kendisi tahtın üçüncü sıradan varisidir!”

“‘Müsaade etmek’ mi?” dedi Tamas. “Asıl ben, sağ salim gitmenize müsaade ediyorum. Yol azığı, bilgi ve sarsak bir vait sözü karşılığında neredeyse dört bin adam. Burada soyulan benim. Babası, oğlunun canına karşılık Adro’ya güvenli geçiş teklif edene kadar General Beon benimle kalacak. Tutsakları yarın sabahın ilk ışıklarında iade edeceğiz.”

Kuzey Kez’in arazi yapısı ve Beon’un ağabeyince komuta edilen piyade tugaylarının konumu hakkında bilgi verildi. Kezliler, mağlubiyette bile gururu elden bırakmaksızın, burunları havada, kamplarına dik döndüler.

“Babam senden nefret ediyor,” dedi Beon, birlikte Adro kampına yürürlerken. “Orduna karşılık canımı takas etmeye dünyada yavaşmaz. Özellikle de buradaki başarısızlığımın ardından.”

“Biliyorum.” Tamas durup Beon’a doğru döndü. “Sana mevkiindeki bir tutsağa yakışan her türlü ayrıcalık tanınacak. Kampımdan

kaçınmayı ve ordumun durumuyla ilgili olarak kendi orduna bilgi aktarmayı denemeyeceğine dair şeref sözü vermeni istiyorum. Karşılığında bir çadır, kampta özgürce dolaşma hakkı ve kendi ordundan seçeceğin iki hizmetkâr alacaksın.”

“Şeref sözü veriyorum,” dedi Beon.

“Güzel.”

Beon hizmetkârlarını seçmek üzere hapishaneye götürüldü. Tamas bir kere daha Gavril’le yalnız kaldı.

“Ona gerçekten güveniyor musun?” diye sordu Gavril.

“Evet.”

“Öyleyse onu niye burada tutuyorsun?”

Tamas şapkasını çıkardı ve kafa derisindeki taze dikişlere yavaşça dokundu. Saçlarının uzayıp yarayı doğru düzgün gizlemesi aylar alacaktı. O zamana kadar yarım akıllı bir ahmak gibi görünecekti.

“İpille’in insan denmeyi hak eden tek oğlu olduğu için. Adro’ya dönüp İpille’in ordusunu geri püskürtmeye niyetliyim. Onlara göre” başıyla, uzaklaşan Kez subaylarını işaret etti “İpille bizzat Adro’da. Onu ve iki büyük oğlunu öldürebilirim Kez tahtı Beon’a geçecek. Babasının aksine, belki o mantıklı davranıp bu savaşı sonlandırma-ma yardım edebilir.”

“Ah.” Gavril sakalını kaşıdı. “Adro hakkında daha başka ne öğrendin?”

“Kez süvarilerinin duydukları kadarıyla İpille, Budwiel’ı yakmış ve yavaş ama emin bir şekilde Surkov Pasajı’nda ilerliyormuş. Hilsanska ve generallerin geri kalanı Adom’un Kanatları’nın da yardımıyla onlara direniyorlarmış. Güya Kresimir de oradaymış ama güçlerini kullanarak Kez ordusuna yardım etmiyormuş.”

“Kresimir öldü sanıyordum.”

“Kezliler öyle düşünmüyor. Güney Turna çöktükten sonra, İmtiyazlı Borbador bana bir tanrının öldürülemeyeceğini söylemişti.”

“Kresimir yaşıyorsa,” diye mantık yürüttü Gavril, “muhtemelen kendisini suratından vuran kişiyi istiyordur.”

“Biliyorum,” dedi Tamas. “Yarın öğleden sonra yürüyüşe geçeceğiz. Adro’ya dönüp Kez ordusu ile oğlumun arasına girmem lazım. Kresimir hayattaysa, onunla işim bittiğinde Güney Turna’da ölmüş olmayı dileyecek.”

Adamat, Adopest'in sanayi bölgesindeki terk edilmiş bir değirmenin kapısına elini uzattı ve durakladı. Arkasına göz atarak kendini artık takip edilme riski kalmadığına inandırmaya çalıştı. Lord Vetas yakalanmış, adamları ya esir alınmış ya da dağıtılmıştı. Ailesi artık güvendedi. Sonuçta paranoyaklık ettiğine karar verip kapıyı itti.

Peki ya etmiyorsa? Uzun zamandır boş duran, kısmen çürümüş bir sekreter masasının ve değirmen işçilerine ait olan, içlerinde bir hayvan yuva yapıp sonra da ölmüş gibi kokan yatakhanelerin önünden geçti.

Mâlik'e başarıyla şantaj yapmıştı. Lord Vetas'ın efendisi Lord Claremonte'un kentte daha başka casusları olabilirdi. Üstelik Kez ordusunun Surkov Pasajı'ndaki ilerleyişi sürüyordu.

Adamat ile ailesinin bir daha güvende olması mümkün müydü?

Adamat değirmenin ana atölyesine çıkan başka bir kapıdan geçti. Birkaç yüz adım uzunluğundaki atölyenin bir duvarı boyunca, bir düzine değirmen taşı düzenli aralıklarla yerleştirilmişti. Taşlardan çoğu kırık veya tümüyle noksan olup makineler değirmenin boşaltılmasının ardından çürümeye bırakılmıştı. Değirmenin bu kısmının altından geçen nehrin gürültüsü tüm mekânı doldurmaktaydı.

Kapının yanında oturan Bo, ağırlığını sandalyesinin arka ayakları üstüne vererek duvara dayanmıştı. Yanındaki Fell dudakları arasında bir pipo tutuyor ve uzaktaki bir şeye gözünü dikmiş bakıyordu. Kadının gömleğinin kolları kıvrılmış, kollarına kan bulaşmıştı.

"Sabahki şenliği kaçırdın," dedi Bo, müfettişe.

"Birine işkence etmeye 'şenlik' mi diyorsun?" diye sordu Adamat.

"İyi kalpli biri değilim," karşılığını verdi Bo.

Adamat genç sihirbazın giysilerini gözden geçirdi. "Pabuçlarında kan var."

Bo küfretti, sonra da başparmağını yalayıp ayakkabılarından birinin üstünde gezdirdi.

"Karın nasıl?" diye sordu Fell, pipoyu ağzından alarak.

Adamat tereddüt etti. "Faye... zor günler geçirdi." Adamat bundan daha kifayetsiz bir beyanda bulunamazdı. Karısı dövülmüş ve tacize uğramış, kurtulduktan sonra iki gün boyunca ağlamıştı. Çocuklarından hiçbirini, gözünün önünden birkaç dakikadan fazla ayırmaya yanaşmıyor, ruh hali saniyeler içinde melankolik ile neşeli arasında gidip geliyordu. Ama zaten Adamat'ın, onun yaşadıklarını yaşamış birinden farklı bir davranış bekleyecek hali yoktu. "O güçlüdür," dedi. "Düzelecek."

Bo sandalyesini dört ayağı üstüne indirdi ve yerinden kalkıp gerindi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Ne gariptir ki, sözlerinde samimi gibiydi. İmtiyazlılar empati yetenekleriyle tanınmazlardı.

“Bir tane daha,” dedi Bo, Fell’e.

Kadının yüzünde bir tebessüm belirip kayboldu. Elini cebine sokup bir kaju fıstığı çıkardı, sonra da havaya fırlattı. Bo çerezi ağzıyla yakaladı.

“Artık Ricard’ın yanına dönmeliyim,” diyen Fell, kaju poşetini ve ayaklarının dibindeki deri çantayı topladı.

“Dön bakalım,” dedi Bo. “Bundan sonrasını biz hallederiz. Bu sabah seninle çalışmak güzeldi.”

Adamat elini kaldırdı. “Bir sorum var.”

“Evet?” dedi Fell.

“Vetas’ın köşkünü terk etmemizin ardından, genç bir kadın veya bir oğlan gördünüz mü?”

“Kırmızı elbiseli kız mı?” diye sordu Fell.

Vetas’la beraber elimden kaçarak neredeyse Faye’in ölümüne sebep olduğum kız mı? “Evet, o.”

Fell başını iki yana salladı.

Bo biraz tereddüt etti. “Belki... hayır. Hayır, ikisini de gördüğümü sanmıyorum.”

“Tüh,” dedi Adamat. “Faye ona göz kulak olmamı istedi. O da Vetas’ın tutsağıymış. Oğlansa tahtın bir varisi olabilirmiş.”

“Kulağımı dört açarım,” dedi Fell. İki adamı da başıyla ayrı ayrı selamlarken bakışları Bo’nun üstünde oyalandı, sonra da oradan ayrıldı.

Kadın çıkıp gittikten sonra, “Bu sabah ‘işler’ nasıldı?” diye sordu Adamat.

“Fell birini sorguya çekmekte çok becerikli,” dedi Bo, müfettişin ses tonundaki imayı ya fark etmeyerek ya da duymazdan gelerek. Parmaklarını çıtlattı ve değirmen taşı sırası boyunca ilerlemeye başladı. “Tabii benim kadar değil ama ben sonuçta bir fırka İmtiyazlısıyım.” Fell’in gittiğinden emin olmak istercesine arkasına göz attı, sonra sözlerini sürdürdü. “O kadına güvenme.”

“Güvenmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Güzel. Sadakati yalnızca Ricard’a ve pek kıymetli Akademi’sine. Başka bir şeye değil. Akademi’den çok Ricard’a sadık olduğundan bile emin değilim.”

“Herhalde o da senin için aynı şeyleri söyleyecektir,” diye belirtti Adamat.

“Ah,” dedi Bo. “Bana da güvenmemelisin. Ama benimle sadece bir iki gün daha muhatap olman gerekiyor. Şu Vetas meselesinin kapandığına ve ailenin güvende olduğuna kanaat ettiğim anda ortadan kaybolacağım.”

Bo, onu atölyenin sonundaki merdivenlerden indirerek değirmenin altındaki çark odasına soktu. Üst kattaki her bir değirmen taşı için, buraya ucu suya batık bir çark yerleştirilmişti. Tabii, artık çarklardan çoğu eksikti, sular boş kanallardan akıp gidiyordu.

Lord Vetas köşedeki dik bir sedyeye bağlanmıştı. Elbette kolları yoktu, Bo onları iki gün önce koparmıştı. Vücudu kanlı bir battaniyeyle örtülmüştü, muhtemelen onun değil Adamat’ın hatırına. Gözleri kapalı, solukları sığıdı.

Bo sedyeye tekme atınca Vetas’ın gözleri bir anda açıldı. Hemen Bo’dan uzaklaşmaya çalıştı ama ipleri buna engel oldu.

“Dostumuz Adamat’ı hatırlıyor musun?” diye sordu Bo.

“Evet,” diye fısıldadı Vetas, gözlerini Bo’dan ayırmaksızın.

“Birkaç sorusu var. Onlara cevap ver.”

Adamat eski eziyetçisinin karşısına geçti ve Vetas’ın ailesine yaptıklarını aklına getirmeye çalıştı. Önündeki zavallı yaratık, en ufak bir merhamet veya acıma duygusu hak etmiyordu.

“Oğlum nerede?” diye sordu Adamat.

“Bilmiyorum.”

“Ona ne yaptın?”

“Sattım.”

Adamat topuklarının üzerinde yaylandı. “Sattın mı? Ne demek istiyorsun?”

“Köle tacirleri.”

“Adopest’te köle taciri falan yok!”

Vetas’ın boğazından yukarı berbat bir kıkırtı yükseldi. Bo’nun bir adım öne çıkmasıyla da onu hemen yuttu. “Kezli kaçakçılar,” dedi, sesini yükseltmeden. “Barut büyücülerini Tamas’ın burnunun dibinden alıp Kez’e götürürlerdi.”

“Oğlum bir barut büyücüsü değil ki,” dedi Adamat.

Vetas ona gözlerini kırıpıştırarak baktı. Bir zamanlar bir yılanın kiler gibi duygusuz olan gözleri artık sadece... ölüydü. Onları tarif edecek başka bir söz yoktu. Bo’ya çevrildiklerinde korkuyla doluyorlardı ama hepsi o kadar.

“Onu neden Kez’e satasın?”

“İmtiyazlı’m oğlunun bir barut büyücüsü olduğunu söyledi.”

Adamat volta atmaya başladı. Josep bir Damgalı’ydı ha? Inanası gelmiyordu. “Ne kadar önce?”

“Bir hafta.”

“Onu ülkeden çıkardılar mı?” Paniklemeye başlayan Adamat göğsünün sıkıştığını hissediyordu. İnsan –hele hele barut büyücüsü– ticareti yapan kaçakçılar kargolarını ülkeden çıkarmak için oturup beklemezlerdi. Josep’in daha şimdiden babasının asla erişemeyeceği bir yere götürülmüş olması kuvvetle muhtemeldi.

“Herhalde çıkarmışlardır,” dedi Vetas.

“Onlarla ne yapıyorlar?” diye sordu Adamat. “Kezliler barut büyücülerinin canlı kalmasını istemezler. O yüzden de kaçakçılara ihtiyaç duymazlar. Gerektiğinde suikastçılardan yararlanırlar.”

“Deneyler,” cevabını verdi Vetas.

“O da ne demek?”

“Bilmiyorum. Sadece bir tahmin.”

“Şu kaçakçıları nerede bulabilirim?”

Vetas bir anlığına başını çevirdi. Adamat tehditkârca öne çıktı. Vetas’ın gözlerinde korku yoktu. Tâ ki Bo baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtmeye başlayana dek.

“Limana yakın bir meyhanede,” diyen Vetas’ın gözleri, değirmen kanalından akan suya doğru seğirdi.

Bir meyhane ha? Muhtemelen bulundukları yerle arasında bir kilometre bile yoktu. “Bana her şeyi anlat,” dedi Adamat.

Vetas’ı yarım saat boyunca sorguya çekerek irtibatlarının isimlerini, konumlarını ve şifrelerini öğrendi. Titiz davranmaya mecburdu. Adopest gibi uygar bir yerde, köle tacirlerinin tam bir gizlilik içinde çalışmalarına ve bir düzine önlem almalarına kesin gözüyle bakılabilirdi.

Adamat sorgusunu bitirir bitirmez kapıya yollandı. Vetas’tan ne kadar çabuk uzaklaşsa azdı. Herif onu iğrendiriyordu. Adamat’ın karısını ve çocuklarını kaçırıp onlara akıl almaz badireler yaşatmıştı. Adro’ya karşı komplo kurmuş ve en aşağılık insanlarla muhatap olmuştu.

Bo merdivenlerden değirmenin atölyesine çıkmakta olan müfettişe yetişmek için koştu.

“Ona başka hiçbir şey sormadın,” dedi.

“Başka bir şey bilmeme gerek yok.”

“Ya Claremonte’un planları? Adro’ya yönelik tasarıları? Her şeyi bilmek istemiyor musun?”

Adamat durup İmtiyazlı’ya doğru döndü. “Daha sonra. Gidip oğlumu kurtarmalıyım.”

“Artık çok geç. Köle tacirlerinin eline düşüyse şimdiye kadar ülkeden çıkarılmıştır.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?” diye tersledi Adamat.

“Mantık yürüterek,” cevabını verdi Bo. “Ve unutma, saltanat fırkası karanlık bir yerdi. Kölelerle uğraşmak da yaptıklarımız arasındaydı.”

“Pöh!” Adamat hışımına değirmenin ön tarafına doğru yürüdü.

Bo inat edercesine ona ayak uydurdu. “Vetas’ı iki gündür sorguluyoruz. Claremonte’un büyük planları var. Vetas bile her şeyi bilmiyor ama Claremonte bir istila dahi planlamış olabilir!”

“Yani onun durdurulmasına yardım etmek mi istiyorsun?”

Bo’nun sessizliği Adamat’a iç geçirtti. Genç İmtiyazlı’nın yardım etmeye niyeti yoktu. Adamat’a olan borcunu ödemediğine göre, artık muhtemelen ülkeyi terk ederdi. Anlaşılan vatanseverliği Claremonte’un durdurulması için Adamat’ı ikna etmeye çalışmaktan ibaretti.

“Vetas bile oğlunun şimdiye kadar ülkeden çıkarıldığını düşünüyor,” diye belirtti Bo.

“Ne yani, ona güveniyor musun? Bak bu bir fırka İmtiyazlı’sı için çok alıkça bir davranış.”

Bo ona doğru eğildi. “Vetas’ı yıldırırım,” derken neredeyse hırlıyacaktı. “Bana yalan söylemeye cüret edemez.”

“Ağzından laf almamız çok kolay oldu,” dedi Adamat. “Vetas gibileri tanırım. Bizden sakladığı bir şey var.”

Bo’nun yüzünde bir kuşku belirdi, sonra yerini çatık kaşlı bir ifade aldı. “Hayır. Saklamıyor. Saklayamaz. Dediğim gibi, onu yıldırırım.”

“Sorguya devam et.” Kendi sözleri karşısında Adamat’ın içi kalktı. Lord Vetas’a bile uygulansa, bu tür işkenceler onu iğrendirirdi. “Kim bilir kafasında başka neler vardır.”

“Birkaç saat içinde ölmüş olacak,” dedi Bo.

“Ricard’ın emriyle mi?” Ricard belki de Vetas’ın uzun süre canlı tutulamayacak kadar büyük bir risk olduğunu düşünüyordu. Claremonte onu bulup kurtarabilirse maruz kalacakları gazap korkunç olurdu.

“Ben Ricard’dan emir almam. Hayır, başladığım işi tabiatın ta kendisi bitirecek. Vetas’ı şimdiye kadar canlı tutmak için bile, kısıtlı şifa bilgilerimden yararlanmam gerekti. Kollarını koparttım, sonra da onu iki gün boyunca sorguya çektim. Uzun süre yaşayacağını mı sanıyorsun? Hayır. Hava karardığında cesedini Addeniz’e atacağım ve bu lanet ülkeden çıkıp gideceğim.”

“Peki öyleyse.” Adamat derin bir nefes aldı ve paltosunun önünü düzeltti. Başladığı yere dönmüş bulunuyordu. Tüm müttefiklerini kaybetmişti. Mâlik tüm irtibatı kesmişti. Ricard, Vetas’ın yakalanmasının sonuçlarıyla uğraşıyordu ve Bo ülkeyi terk ediyordu. Adamat yine yapayalnızdı. “Galiba birbirimize veda etmekten başka yapacak bir şeyimiz kalmadı.”

Bo sağ eldiveninin parmaklarını çekiştirerek onu çıkardı ve elini uzattı. “Teşekkürler.”

“Hayır,” dedi Adamat, o eli sıkarak. Kalbinin pır pır etmesine mâni olamadı. İmtiyazlılar hiç kimseyle el sıkışmazlardı. Asla. “Asıl sana teşekkürler.”

Bo tekrar değirmenin arkasına yollandı. Adamat onun uzaklaşmasını seyrederken belki fikrini değiştirip ülkede kalır diye umdu. Hatta belki ona Josep’i kurtarmasında yardım eder diye. Fakat Bo az sonra merdivenlerde yitip gitti.

Adamat sokağa çıktı. İş zordu. Belki, düşük bir ihtimalle de olsa, Adopest’te tek bir dostu kalmıştı.

Adamat kapı eşiğinde duraklayıp ön pencereden içeri baktı.

Jaluziler kapatılmıştı fakat aralıklardan, ikizlerin oturma odasındaki halının üstünde oyun oynadıklarını görebiliyordu. Birinin elinde tahta bir gemi vardı. Onu isteyen diğeri, kardeşini iterek devirdi ve oyunağı kapıverdi.

Adamat ağzının bir tebessümle kıvrıldığını hissetti. Onca çile çekmelerine rağmen hâlâ sıradan çocuklar gibi oynayıp kavga ediyorlardı. Adamat başlarına gelenlerden sonra onları çok daha kötü bir vaziyette bulmayı beklemişti. En büyük kızı Fanish arka odadan bağırdı. Az sonra da içeri girip ikizleri ayırdı ve onları bir güzel azarladı.

Adamat kapıyı iterek açtı ve eve girdi. Tüm çocuklarının öpücükler ve kucaklar için başına üşüşmeleri uzun sürmedi. Adamat diz

çöktü ve sevgi gösterisinin tadını çıkardı. Tekrar evde olmaları öyle büyük bir huzur kaynağıydı ki. Sokaklarda geçen uzun bir günün ardından bağrıışmaların ve itişmelerin hoşuna gideceğini hiç düşünmezdi. .. fakat nihayet, ailesine kavuşabilmişti.

Yüzündeki tebessüm kayıp gitti. Faye'den bir iz yoktu.

"Anneniz nerede?" diye Fanish'e sordu Adamat, Astrit'i bacağından nazikçe ayırarak.

"Yatakta, Baba."

"Bugün hiç aşağı indi mi?"

Fanish küçük kardeşlerine bakarken başını iki yana salladı. Annesinin başından çok kötü şeyler geçtiğini bilecek ve tuhaf davranışlarını kolayca fark edecek kadar büyüktü. Ayrıca diğer çocukları tasalandırmaktan kaçınacak kadar da akıllıydı.

Adamat kızını kenara çekti. "Yemek yedi mi?"

"Hayır."

"Akşam yemeğinde ne yediniz?"

"Çorba. Hâlâ ateşin üstünde."

"Nereden geldi?"

"Ricard'ın asistanı getirdi. Tüm aileye üç gün yeter."

"Fell mi?"

"Evet. O."

Adamat yumruklarını sıktı. Fell, Vetas'ı elinden kaçırarak neredyse Adamat'ın karısının ölümüne sebep olmuştu. Adamat bunu asla unutmayacaktı. Yine de kendini öfkelenmekten alıkoydu. Şimdi kin beslemenin zamanı değildi. "Bana bir kâse çorba getir."

Bastonunu ön kapının yanına bırakıp şapkasını astı, sonra da kızından çorbayı aldı ve üst kata çıktı. Faye yatak odalarında sırtını kapıya dönmüş, yaz sıcağına rağmen battaniyeleri omuzlarına kadar çekmiş yatıyordu.

"Faye," dedi Adamat, nazikçe.

Tepki almadı.

Yatağın diğer tarafına dolaştı ve yavaşça ucuna ilişti. Ağır ağır nefes alırken Faye'in omuzlarının inip kalktığını görebiliyordu. Kadının gözleri kapalıydı ama uzun beraberlikleri Adamat'a onun uyanık olduğunu söylüyordu.

"Aşkı," dedi Adamat, "bir şeyler yemelisin."

Yine tepki gelmedi.

"Otur hadi," dedi. "Yemen lazım."

"Çizmelerini çıkarmamışsın." Faye'in sesi alçak ve ürkekti.

Adamat'ın alışageldiği azarcı sakınmazlıktan eser yoktu ve bu durum onu endişelendiriyordu.

“Üzgünüm, neresi kirlendiyse silerim. Ama şimdi karnını doyurmalısın.”

“Aç değilim.”

“Bütün gün tek lokma yememişsin.”

“Yedim.”

“Fanish'le konuştum.”

Faye yalan söylüyordu ve artık yalanının yakalandığını biliyordu. “Ah.”

“Mecalini korumalısın.”

“Niyeymiş?” Kadın battaniyelere daha sıkı sarındı.

“Çocuklar için. Benim için. Kendin için.”

Faye konuşmadı. Adamat karısının yanaklarından yaşlar aktığını, gözlerinin sımsıkı kapandığını görebiliyordu. Elini nazıkçe onun koluna koydu. Faye artık güvende olduğunu bilmiyor muydu? Çocukların –ve kocasının– ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduklarını anlamıyor muydu?

“Josep'i bulacağım,” dedi.

Kadının gözleri açılıverdi. “Yerini biliyor musun?”

“Elimde bir ipucu var.”

“Nasıl bir ipucu?”

Adamat karısının kolunu sıvazlayıp ayağa kalktı. “Tasalanmana gerek yok. Ama bu gece geç geleceğim.”

Aşağıda kapı çalındı. Gözleri kocaman açılan ve fıldır fıldır dönmeye başlayan Faye'in eli ayağına dolaştı.

“Sou-Smith geldi,” dedi Adamat, onu sakinleştirmeye çalışarak. “Bana eşlik edecek.”

“Neymiş bu ipucu? Oğlum nerede?” diye inat etti Faye.

“Dedim ya, tasalanmana...”

Kadın mengene gibi bir güçle kolunu sıktı. “Söyle bana.”

Adamat tekrar yatağa oturdu. Karısını daha da endişelendirmek istemiyordu ama anlaşılan başka çaresi yoktu. “Vetas onu Kezli köle tacirlerine satmış. Josep güya bir barut büyücüsüyümüş. Köle tacirleriyle görüşüp oğlumuzu geri almaya çalışacağım.”

“Hayır,” diyen Faye, sesinin sertliğiyle kocasını şaşırttı. “Öyle bir şey yapmayacaksın. Zaten bir sürü tehlike atlattın. Burada oturup ölüm haberini almayı beklemeyeceğim.”

“Köle tacirlerinden beteriyle de muhatap oldum,” diye belirtti Adamat.

“Vetas’ın nasıl insanlarla... iş yaptığını biliyorum,” dedi Faye, hışımla. Gözlerinde panik vardı. Adamat karısının oğluna kavuşma arzusu ile kocasını ve geriye kalan çocuklarını koruma içgüdüsünün çatıştığını görebiliyordu.

“Josep’i geri almak zorundayım. Onu Kezlilere terk etmeyeceğim.”

Faye kocasının kolunu daha da sıktı. “Dikkatli ol.”

“Olurum.” Adamat kendini mümkün olduğu kadar nazıkçe Faye’in elinden kurtardı. Yüzünden aşağı yaşlar boşalan karısını bırakıp odadan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Sou-Smith paltosunun önünü sıkıca iliklemiş olarak holde bekliyor, oturma odasında oynayan çocukları gülümseyerek seyreliyordu.

Adamat’ı görünce onu başıyla selamladı. “Hazır mısın?”

“Evet.” Adamat merdivenlerden yukarı göz attı ve kapının yanından bastonunu aldı. “Fanish, yarım saat sonra anneni kontrol et.”

“Olur, baba.”

“Aferin kızıma. Hadi gidelim, Sou-Smith.”

BÖLÜM

28



“Her şey yolunda mı?” diye sordu Sou-Smith, bindikleri fayton Adamat’ın evinden uzaklaşırken. Akşam havası sıcak ve rüzgârlıydı. Adamat yarın fırtına çıkacağına karar verdi.

“Yolunda,” deyip geçti.

Ona inanmış gibi gözükmeyen boksör bir kaşını kaldırdı.

“Yolunda!” diye, daha yüksek sesle tekrarladı Adamat.

Sou-Smith kendi kendine kafa salladı ve kabin duvarına yaslandı.

Adamat pencereden dışarı bakarak gecelik işlerinin peşinden koşan insanları seyretti. Köşede son gazetesini satmaya çalışan küçük bir oğlan vardı. Yaşlı bir çift, hava kararmadan evvel yürüyüşe çıkmıştı. Acaba içlerinden herhangi birinin, kentlerinde olup bitenler hakkında en ufak bir fikri var mıydı? Kargaşa. Savaş.

Acaba bilseler bile umursarlar mıydı?

Fayton Adamat ile Sou-Smith’i Tuzlu Hatun adlı rıhtım meyhanesinden iki blok ötede bıraktığında hara kararmak üzereydi. Adamat yıpranmış tabelanın rüzgârda sağa sola sallandığını görebiliyordu. Ne kadar aptalca bir isimdi. Addeniz tuzlu değildi ki.

Adamat cebindeki kısa namlulu tabancaları kontrol ederken Sou-Smith de ona uydu. Hazırlıklar sırasında ona bakmaktan kaçınan boksörün suratı asıktı.

“Kusura bakma,” dedi Adamat, gitmeye hazır olduğunda.

“Ha?”

“Niyetim seni terslemek değildi,” dedi Adamat. “Sen iyi bir in-

san ve dostsun. Benimle gelerek bunu ispatladın. Yaptığımız şey çok tehlikeli olabilir.”

Sou-Smith homurdandı. “Bana hâlâ para ödüyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Boksör beklediği cevabı almışçasına kafa salladı. Yine de somurtmayı bırakmıştı.

Meyhaneye doğru yürürlerken Adamat bastonunun önce parke taşlarındaki, sonra da iskele kalaslarındaki tıktısını dinledi. Gittikleri meyhane iskelenin üstündeydi ve bu kötü bir konumdu. Binanın tek bir çıkışı vardı ama kaçakçıların hızlı bir kaçış amacıyla iskelenin altına bir tekne sakladıkları muhakkaktı.

Kısacası, köle tacirlerinin karşısına çıkmak için iyi bir yer sayılmazdı.

Adamat kapıyı iterek açtı ve sessizlikle karşılandı.

Loş ışıklı, tek odalı binanın içinde yarım düzine denizci keyif çatıyordu. Tehlikeli gözüküyorlardı. Çoğu, hayatlarının baharındaki delikanlılar olup yakası açık beyaz pamuklu gömlek ve diz boyu pantolon giyiyorlardı. Hepsi de, üç gözlü bir balıkla karşılaşmış gibi Adamat’a şaşkın şaşkın bakıyordu.

Dikkat çekmemek söz konusu bile değildi.

Adamat bar tezgâhına yanaşırken Sou-Smith kapı çerçevesine yaslandı ve ufacık gözlerini denizcilere dikti. Adamat elli kranalık bir banknotu bar boyunca kaydırды. “Doles’u arıyorum,” dedi.

Barmenin yüz ifadesi değişmedi. “Benim. Ne içersin?”

“Varsa Brudania viskisi,” dedi Adamat.

Doles sıradan bir denizci gibi giyinmişti, muhtemelen öyleydi de. Banknotu alıp cebine koydu. Gözünü müfettişten ayırmadan barın altına uzandı ve koyu renkli bir içkiyle dolu bir sürahi çıkardı. Sürahiyi Adamat’ı irkiltecek kadar sertçe bara koydu ve küçük, kirli bir kadehi doldurdu.

“Şimdi mevsimi değil,” dedi Doles.

Sahne tam da Vetas’ın anlattığı gibiydi. Adamat’ın ağzı kupkuruydu. Viski kadehine uzanırken elinin titrememesi için kendini zorlaması gerekiyordu. “Brudania viskisi her mevsimde güzeldir,” karşılığını verdi.

Adamat’ın belirtileri tanıyacak kadar sopalı saldırıya uğramışlığı vardı. Doles’un bileği bar tezgâhının arkasında seğirdi. Hemen sonra hızla havaya kalktı, geriye çekildi ve yetişkin bir adamın ön kolu uzunluğunda, vernikli bir tahta parçasını savurdu.

Adamat sol eliyle tabancasını çekerken sağ eliyle de Doles'un bileğini yakalayarak sopanın hareketini durdurdu.

"Bence biraz sakinleşsek iyi olacak," dedi Adamat, tabancayı barmenin burnuna doğrultarak.

Doles gözünü bile kırpmadı. "Evet. Bence de."

Ansızın Adamat'ın beti benzi attı. Soğuk bir tabanca namlusunu ensesinde hissetmiş tüyleri diken diken olmuştu.

"Silahını bırak," dedi Doles.

Adamat dilini kuruyan diş etlerinde gezdirdi. Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. "Ben ölürsem sen de ölürsün," dedi.

"O riske razıyım." Doles'un kaygılı bir hali yoktu.

Tabanca namlusu müfettişin ensesine daha sert baskı yaptı. Adamat kendi silahını yavaşça indirip bara bıraktı. Doles silahı aldı ve mermilerini boşalttı. "İkisini de öldürün. Cesetleri dalgakıranların ötesine atın."

Adamat kollarının hoyrat eller tarafından tutulduğunu hissetti. Arkasına döndürüldüğünde Sou-Smith'in de benzer bir muameleye maruz kaldığını gördü. Denizcilerden üçü onu tutup gırtlığına bıçak dayamışlardı. Diğer ikisi Adamat'ı dizleri üstüne çökertti.

"Burada yapmayın," dedi Doles biraz asabice, denizcileri kışkırtarak. "Döşeme tahtalarım kan istemiyorum. Aşağı katta halledin."

"Bir oğlan için buradayım," dedi Adamat, odanın bir köşesine doğru iteklenirken.

Doles ona karşılık vermedi.

"Onu Kez'e kaçırdın," dedi Adamat.

Bir kilimin çekilmesiyle yerdeki bir kapak açığa çıktı. Sou-Smith şiddetle debelenmeye başladı ve Adamat'ı tutan adamlardan biri, boksörü köşeye kadar sürüklemek için diğer üçünün yardımına gitti.

"Vetas öldü!" dedi Adamat.

Denizci onu kapağa doğru itmeyi bıraktı. Adamat silkinerek adamdan kurtuldu ve bir elini kaldırmış olan Doles'a doğru döndü.

"Öldü ha? Sahi mi?"

"Evet," dedi Adamat. "Ona ve adamlarına baskın yaptık. Vetas öldü."

Doles iç geçirdi. "Kahretsin. Yine taşınmamız gerekecek." Başının bir hareketiyle Adamat tekrar tutulup itildi. Karşı koymaya çalışsa da denizci ondan çok daha kuvvetliydi. Bastonunu bar tezgâhında bırakmıştı ve şapkası başından düşmüştü. Denizcinin saçlarını çekerek direnmeyi sürdürdü.

Doles tezgâhın arkasından çıktı ve onun çırpınışlarını duygusuzca seyretti. “İster burada ister aşağıda,” dedi Doles. “Benim için hiç fark etmez. Ama burada ölürsen kanını silmem gerekir.” Duraksadı. “Eh, nasılsa taşınacağız. Artık bir önemi yok.”

“O benim oğlum!” dedi Adamat. “Lütfen, sadece oğlumu geri istiyorum. Hiç çocuğın yok mu?”

“Yok,” diyen Doles bara yaslandı. Sou-Smith ile denizcileri arasındaki boğuşmadan keyiflenmişe benziyordu.

“Ya baban? Bir baban illa ki vardır. Lütfen!”

“Vardı,” dedi Doles. “Ayyaş itin tekiydi. Bir rıhtımdan düşüp boğulmasaydı kendi ellerimle öldürürdüm.”

Adamat bir adım daha geri gitti, ayağı boşluğa denk geldi ve kapaktan aşağı doğru düştü. Bir kolunu iskelenin altına inen merdivene takarken diğerini yere koydu. Bir denizci eline basınca da acıyla bağırdı.

“Sana para öderim!” dedi Adamat. “Oğlumu geri verirsen para öderim.”

Doles gevrek gevrek güldü. “Öyle bir şeye gücün yetmez.”

“Yüz bin kрана. Nakit!”

Doles’un kaşları alnını tırmandı. “Bak sen. Durun, çocuklar.” Öne çıktı ve hâlâ Adamat’ın parmaklarını ezmekte olan denizciye bir tekme attı. “Durun dedim!”

Denizci, Adamat’ın yanından uzaklaşırken diğerleri de Sou-Smith’le boğuşmaya son verdiler. Ellerini boksörden çektikleri anda Sou-Smith birini suratından tuttu ve havaya kaldırıp pencereden dışarı fırlattı. Boğuk bir çığlığın ardından bir su şapırtısı yükseldi.

“Durun!” diye böğürdü Doles.

Sou-Smith yüzünde bir hırıltıyla, bir dal parçasını kırmaya hazırlanmışçasına denizcilerden birinin kolunu iki elinin arasında sıkı sıkıya tutmuşken kıpırtısız kaldı.

Doles kırık pencereden dışarı göz attı, sonra Sou-Smith’e kaşlarını çatı. “Kuvvetli pezevenkmiş,” diye mırıldandı, ardından sesini yükseltti. “Üç yüz bin,” dedi. “Oğlunun fiyatı bu.”

“Üç yüz...”

“İster kabul et ister etme,” dedi Doles. “Ve tabii ‘kabul etme’ derken, sizi buracıkta öldürmemiz gerekir demek istiyorum.”

Adamat ağzının sessizce açılıp kapandığını hissetti. Bo’nun verdiği parayla bile üç yüz bin kranası yoktu. Ricard’dan borç alması gerekecekti.

“Kabul.”

Doles ikna olmuşa benzemese de avucuna tükürüp elini uzattı. Adamat tokalaşma teklifini kabul etti ve köle taciri onun yeni ezilmiş elini sıktığında çılgınlığını bastırdı. Doles, Adamat’ın beklediğinden daha büyük bir kuvvetle, onu delikten çekip çıkardı.

“Adı neydi?” diye sordu kaçakçı.

“Josep.”

“Ah, hatırladım. Inatçı delikanlı.” Doles’un yüzü asıldı. “Norpoint’e vardı bile.”

Çok daha güneyde yer alan Norpoint, Kez’in Addeniz’deki yegâne limanıydı. Adamat’ın kalbi duracak gibi oldu. Josep daha şimdiden Norpoint’teyse...

“Oraya kadar gidip oğlunu alınam aşağı yukarı altı gün sürer,” dedi Doles. “Bazı avuçları yağlamam gerekecek. Kezliler ellerine geçirdikleri bir barut büyücüsünü kaybetmekten hoşlanmazlar,” diye açıklama yaptı. O kadar rahattı ki âdeta bir iş toplantısındaaydılar ve az önce Adamat’ın öldürülmesini o emretmemişti.

“Yarın elli bin,” dedi Doles. “Güneş doğmadan önce, burada. Norpoint’ten döndüğümde de paranın kalanı.”

“Ya sonra?”

“Cazgır Supya’da buluşacağız,” dedi Doles. “Yakındaki bir meyhanedir.”

“Yerini biliyorum.”

“Güzel.”

Adamat parmaklarından hiçbirinin kırılmadığını umarak ezilen elini ovuşturdu. Sabaha kadar eli muhakkak kaskatı kesilecekti.

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordu.

Doles ellerini iki yana açtı. “Güvenemezsin. Oğlunu geri almak istiyor musun?”

“Evet.”

“Öyleyse tek şansın bu.”

Adamat karşısındaki adamı inceledi: saygıdeğer veya güvenilir hiçbir yanı olmayan bir köle taciri. Dürüst bir çehresi olsa da Adamat dürüst yüzlerin neredeyse daima yanıltıcı olduğunu öğrenmişti. “Birkaç saat içinde parayla beraber geleceğim.”

“O zaman görüşürüz,” diyen Doles kapıyı işaret etti. Çıkabilirlerdi.

Sou-Smith’in pencereden dışarı attığı denizci ansızın yerdeki kapaktan başını çıkardı. Cam kırıkları yüzünü kesmiş, giysileri ve saç-

ları sırlıslıkla olmuştı. Bir omzunda hâlâ kum vardı. “Seni geberteceğim!” diye Sou-Smith’e haykırarak kendini kapaktan yukarı çekti.

Doles boksöre doğru koşturan gözünü kan bürümüş adama çelme taktı, sonra da bir ayağıyla sırtına bastırdı. Adamat’a el sallayıp denizcisine hitap etti. “Yerde kal, yoksa o tosunun seni parçalamasına izin veririm.”

Dışarı çıktıkları zaman Sou-Smith meyhaneye dişlerini gösterdi.

“Daha iyi gidebilirdi,” dedi Adamat. “Öte yandan... daha kötü de gidebilirdi.”

Sou-Smith’in öfkeli ifadesi yüzünü yavaşça terk etti. “Evet. Parayı hazırladığında seninle gelmemi ister misin?”

“Evet. Evet, bak, bu iyi bir fikre benziyor.”

“Gelecek sefere hazırlıklı olacağım,” dedi Sou-Smith. Bir anlığına tekrar içeri girip topunu birden öldürmeyi düşünürmüş gibi gözük-tü.

Adamat iri yarı adamı inceledi. Başlarına gelenlere rağmen bok-sörün ürkmüş bir hali yoktu. Gömleği yırtılmıştı. Sou-Smith’in faka bastırıldığı pek olmazdı.

“Ondan eminim,” dedi Adamat. “Gel, gidip parayı alalım.”

Taniel elleri kelepçelenmiş, ayakları zincire vurulmuş olarak çadırın ortasındaki bir sandalyede oturuyordu. Komuta çadırının on beş metre yakınında zerre kadar bile barut yoktu ve Kurmay Heyeti’nin onu tutuklatırken aldığı tüm önlemler içerisinde Taniel’i en çok endişelendiren buydu. Ona dikkatle yaklaşıyorlardı. Hem de çok büyük bir dikkatle.

Taniel’in iki yanında birer inzibat nöbet tutuyordu. İkisi daha arkasında duruyor, komuta çadırının gerisinde de dörtlü bir grup bekliyordu. Ellerinde kullanıma hazır birer cop bulunan adamlar onu tehlikeli bir manyakmış gibi gözlüyorlardı.

Çadır sade ve kasvetliydi. Arka tarafta çoğu boş olan bir düzine sandalye, öndeyse Adro ordusu Kurmay Heyeti’nin kıdemli üyeleri-ne tahsis edilmiş beş kişilik bir masa vardı.

Taniel çadırı çabucak gözden geçirdi. Albaylar Doravir ve Bertthur onun hemen arkasında oturuyorlardı. Bertthur’un kırık çenesi başının etrafına bağlı bir sargıyla sabitlenmişti. Adom’un Kanatları’nın komutanlığını yapan Tuğbay Abrax’ı girişin yakınında otururken

görmek Taniel'i şaşırttı. Kadın bu kovuşturmaya ne gibi bir ilgi duyuyor olabilirdi ki?

Arka köşede, tekerlekli sandalyesinde oturan Albay Etan kafa sallayarak ona cesaret veriyordu. Taniel, hissetmediği bir özgüvenle gülümsemek için kendini zorladı. Başka hiç kimse onu desteklemeye gelmemişti.

Tabii, başka hiç kimsenin çadıra alınmamış olması da mümkündü. Ne de olsa bu bir divaniharptı.

Bir kumaş hisirtisiyle çadırın önü aralandı ve generaller sırayla içeri girdiler. Herkes ayağa kalktı. İnizbatlar Taniel'i koltuk altlarından hoyratça tuttular ve onu da sandalyesinden kaldırdılar. Taniel ayak bileklerindeki zincirler yüzünden neredeyse düşecekti.

Taniel generallerden yalnızca Ket ile Hilanska'yı çıkartabildi. Üst düzey komutanların daha çoğunu tanıması gerekmez miydi? Yoksa Ket jüri görevi için yeni generaller seçerek onun işini iyice yokuşu mı sürmüştü? Taniel, Hilanska'yla göz göze gelmeye çalıştı fakat tek kollu general çatık kaşlı bir ifadeyle bakışlarını yerde tuttu. İşte bu hayra alamet değildi.

Generaller yerlerine geçtikten sonra Taniel'in de oturmasına müsaade edildi. Ortadaki sandalyeye oturan General Ket kopuk kulağının yumrusunu hatır hatır kaşıdı. Bakışları bir müddet çadırın içinde gezindi ve sonunda Taniel'e odaklandı. Şartlı tahliyeyi reddeden bir hapisane gardiyanı gibi başını hafifçe iki yana salladı.

"Bu divaniharp duruşması başlamıştır," dedi Ket. "Başkanlık görevini ben üstleneceğim. Hepinizin bildiği gibi, şu an bir savaştayız. Bu tür durumlarda Adro askerî yasaları acil duruşmalara izin verir. Bu duruşma için hiçbir savcıya veya savunma avukatına başvurulmadı. Geçtiğimiz yedi günlük süre zarfında hızlı ve gizli bir soruşturma yürütüldü. Şimdi de, Adro askerî yasalarına uygun olarak, suçu ve cezayı belirleyeceğiz."

Taniel arkasında çadırın ağzının açıldığını duydu. Ağız tekrar kapanmadan evvel dışarıdaki kampa ait sesler kısa bir süreliğine yükseldi.

Gördüğü şey karşısında Ket'in kaşları çatıldı. Taniel arkasına dönüp bakmayı düşündü fakat general konuşmayı sürdürüyordu.

"Son yedi gün içerisinde doğrudan doğruya Yüzbaşı Taniel'in yarattığı kargaşaya ve bildirisine bağlı olarak on beş kilometre toprak ve üç binden fazla asker kaybettik. Yüzbaşı Taniel bahsi geçen bildiride Feldmareşal Tamas'ın halen hayatta olduğunu ve Kurmay

Heyeti'nin düşmanla işbirliği yaptığını iddia etti. Buna istinaden saf- lar arasında isyan başlatmakla suçlanıyor. Suçlama: vatana ihanet. Zanlının verecek bir ifadesi var mı?"

"Suçsuz," dedi Taniel. Askerî mahkemenin âdetlerinden ha- berdardı. Tüm bunlar standart prosedürdü ya da en azından Albay Etan'a göre öyleydi ve Etan üniversitede askerî hukuk okumuştı. Yine de, Taniel her şeyin aleyhine geliştiğini hissetmekten kendini alamıyordu.

General Ket emre itaatsizlik ve amire saldırı da dahil bir düzine suçlama daha yöneltti. Taniel her birine "suçsuz" karşılığını verdi.

Arkadan çatal-kaşık şıkırtıları gelince General Ket tekrar kaşla- rını çattı. Taniel dönüp baktığında Mihali'yi arkada oturan herkese –inzibatlara bile– küçük tabaklar dağıtırken buldu. Mihali kolunda dengelediği bir tabak yığınıyla öne doğru ilerledi ve tabakları gene- rallerin masasına dizmeye koyuldu.

"İnzibatlar," dedi Ket, "bu adamı dışarı çıkarın."

"Ah, sadece biraz atıştırmalık getirdim," diye onu paylayan Mi- hali, bir tabak da Taniel'e verdi. "Üzerlerine çikolata rendelenmiş ve azıcık toz biber serpilmiş şaraplı pasta. Duruşmanın ardından dışa- rıda sıcak kahve olacak." Aşçıbaşı sırtını generallere dönüp Taniel'e göz kırptı.

İnzibatlar Ket'in emrine uymamışlardı. Hepsi de tıknınakla meş- guldü.

Taniel gülümseyecek kuvveti kendinde bulamadı. İkram edilen pasta dilimini aldı ve zincirlerini şingirdatarak bir lokma yedi. Pasta kesinlikle mükemmeldi. Herkes tatlısını bitirdiğinde Mihali tabakla- rı toplayıp arka tarafa çekildi.

Ket pastasına el sürmemişti. "Soruşturma sonuçlandı ve kanıt- lar yargıçlara sunuldu. Şimdi her biri kendi kararını verecek. Vatana ihanet suçlamasında nasıl bir hükme vardık?"

"Suçlu."

"Suçsuz," dedi General Hilanska.

Ket, Taniel'in gözünün içine baktı. "Suçlu."

"Suçlu."

"Suçlu."

Taniel'in içi boşalır gibi oldu.

Ket devam etti. "Oy çokluğuyla, zanlı vatana ihanetten suçlu bulundu. Duruşma karara bağlandı. Vatana ihanet suçunun cezası kurşuna dizilmektir."

“O ceza bir barut büyücüsü üstünde işe yaramaz,” diye, arkalarda bir yerden yardımseverce hatırlattı Mihali.

“Mahkemede söz verilmeden konuşmak yasaktır!” Ket tokmağını masaya vurdu.

“Ne yani, kendimi savunamayacak mıyım?” diye bilmek istedi Taniel. “Bu aptalca suçlamaları çürütemeyecek miyim?”

Ket alayla gülümsedi. “Albay Etan savaş zamanlarında divanıharbin nasıl yürüdüğüne dair seni etraflıca bilgilendirdi mi, bilgilendirmedi mi?”

“Bilgilendirdi.”

“Öyleyse, konuşmana izin verilmeyeceğini biliyorsundur. Tekrar böyle bir taşkınlıkta bulunursan seni duruşma salonundan attırırım.”

Taniel diline hakim oldu. Kendi duruşmasından atılacaktı ha? Bu kadarı da fazlaydı!

“Bir barut büyücüsü mevzubahis olduğunda,” dedi Ket, “suçlu asılarak idam edilir.”

General Hilanska, Ket’e doğru eğildi ve kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Ket yavaşça kafa salladı ve kendini toplarcasına derin bir nefes aldı.

“Bu duruşmanın kaçınılmaz sonucuna alelacele vararak ihmalkârlık ediyorum. Yargıçlar şimdi suçlunun cezasını kararlaştırmak için çekilecekler. Duruşmaya bir saatliğine ara verilmiştir.” Generaller yerlerinden kalktılar.

“Mahkeme heyetine hitap edebilir miyim?”

Çadırdan çıkmak üzere olan General Ket durakladı ve kaşlarını çatarak Taniel’in arkasındaki bir noktaya baktı. “Bu bir divanıharp-tir. Kim olduğunuzu bilmiyorum, bayan fakat sivillerin konuşmasına izin verilmez.”

“Maruzatım kısa sürecek. Adım Fell. Soylu Emek Savaşçıları müsteşarı ve Ricard Tumblar’ın özel asistanıyım. Bay Tumblar adına konuşmak için buradayım.”

Taniel sandalyesinde arkasına döndü. Fell odanın gerisinde dikiliyordu. Üstünde ten rengi bir frak ceket ve güzelce ütülenmiş bir gömlekle pantolon vardı. Ellerini rahat bir edayla ceketinin ceplerine sokmuştu.

“Katiyen olmaz,” dedi Ket. “İnzibatlar, bu kadını dışarı çıkarın.” Jandarmalar bu sefer hiç tereddüt etmediler.

“General Ket!” dedi Fell yüksek sesle. “Sırf ülkesini sevdiği için

ölüme mahkûm etmeye can atarmış gibi gözüküğünüz bu adam Adro başbakan yardımcılığına adaydır!”

“Adro ordusunda siyasete yer yoktur,” dedi Ket. Generalin tekrar dönmesi üzerine inzibatlar Fell’i dışarı çıkarıp çıkarmamakta kararsız kaldılar.

“Yüzbaşı Çift Atar Taniel iki kıtada savaş kahramanıdır,” dedi Fell. “Siyaseti es geçebilirsiniz fakat yüzbaşı idam edilirse gerek bu savaş, gerekse yönetiminiz hakkındaki kamuoyu mahvolur.”

“Kamuoyu umurumda değil. Mahkemeyi terk et.”

“General Ket,” dedi Fell üstüne basa basa, “Çift Atar Taniel’in idam edilmesi halinde, protesto için fabrikalar kapanır. Yedek çizmelerin, üniformaların, düğmelerin, avadanlık takımlarının, gömleklerin ve şapkaların cepheye sevkıyatı kesilir. Hrusch Caddesi tüfek ve filinta üretmeyi bırakır. Gazeteler, Adro kahramanı Çift Atar Taniel’in, yani güya müteveffa ve kesinlikle büyük Feldmareşal Tamas’ın öz oğlunun uydurma suçlamalarla idam edildiğini Adoppest’teki herkese duyurur.”

“Beni tehdit mi ediyorsun, Bayan...?”

“Fell.”

“Fell.” Ket masanın etrafından dolaştı ve inzibatları çağırarak çadırı kat etti. “Savaşıma kabiliyetimizi tehdit mi ediyorsun?”

Fell bir elini hayretle göğsüne götürdü. “Ben mi? Sizi tehdit etmek mi? Kresimir aşkına, General Ket, sizi tehdit etmeyi aklımın ucundan bile geçirmem. Ne de olsa Taniel’in yüzünün inzibatlarınız tarafından bir et parçası gibi nasıl dövülmüş olduğunu buradan görebiliyorum. Aynı duruma düşmek istemem. Hayır, mahkemenizin vereceği kararın sonuçları hakkında bilgi sunuyorum, hepsi bu.”

“Efendin sendikaları kontrol ediyor. Dolayısıyla beni tehdit ediyorsun.”

“Hayır.” Fell çocuğunu paylayan bir ebeveyn gibi işaret parmağını ileri geri salladı. “Efendim yalnızca sendikaların başkanlığını yürütüyor. Sendikalar greve gitme gücüne sahip ve öyle yapmayı arzu ederlerse Bay Tumblar onları durduramaz. Öyle bir şeyin olmasını ister misiniz?”

Ket ona doğru eğildi. Müsteşar, övgüyü hak edecek şekilde, kılını bile kıpırdatmadı.

“Mahkemeye bir saat ara verilmiştir!” Ket gerisingeri döndü ve diğer generalleri de peşine takarak çadırı hışımla terk etti.

Fell odanın ortasına bir sandalye çekti. Taniel’in iki yanındaki

inzibatlara el etti ve adamlar tereddütle bir adım geri çekildiler. Fell sandalyeyi Taniel'in yanına koyup oturdu.

Taniel kadını bir süre inceledi. Şık giyinmiş olan Fell, bir müsteşardan veya özel asistandan çok bir iş kadınına benziyordu. Lakin gözleri yorgundu ve Taniel yanağında pudrayla kapatılmış yeni bir yara izi seçebiliyordu. Kadın elini cebine sokup kahverengi bir kese çıkardı? "Kaju?"

Taniel bu kadına nasıl bir anlam vereceğini bilmiyordu. Fell ve efendisi, az önce hayatını kurtarmış olabilirlerdi. Fakat Ricard gibi bir adam karşılıksız hiçbir şey yapmazdı.

"Bundan canlı çıkarsan Ricard'a borçlu kalacaksın," dedi Fell, alçak sesle.

Nihayet baklayı ağzından çıkarmıştı. "Kimseden yardım istemedim."

"Hayır ama o yine de yardım etti. Sen şerefli birisin, öyle değil mi, Taniel?"

Ricard Tumbler'a azıcık bile borçlu kalma fikri Taniel'in midesini bulandırıyor.

"Ricard'ın istediği bedel ne?"

"Üç yıl," dedi Fell. "Bir siyasetçi olarak. Galalara katılman ve halka hitap etmen beklenecek. Her şey senin için önceden planlanacak. Toplum içinde değilken canın ne isterse yapabilirsin. İstedğin kişiyle yatabilir, dünyadaki tüm malayı içebilirsin. Hiç de zor bir hayat değil." Omuz silkti. "Fakat Ricard o veya bu şekilde ölür ya da öldürülürse, sen Adro'nun başbakanı olmak zorunda kalırsın."

"Öyle bir şey istemiyorum."

Fell ona hafif bir tebessüm etti. "Demek ki bu iş için Ricard'dan daha vasıflısın."

Taniel bu yorumun bizzat Ricard tarafından mı dile getirildiğini, yoksa müsteşarın az önce efendisinin arkasından mı konuştuğunu merak etti.

"Hrusch Caddesi'nin sendikalı olmadığını sanıyordum." Taniel generallerin dışarı çıktıkları çadır ağzına doğru imalı bir bakış attı.

"Onlar gerçeği bilmiyorlar."

"Ricard tehditlerinde ciddi mi?"

"Öğrenmemeyi yeğlerim."

Yani bir blöf. Taniel, Ricard'a hakkını vermeliydi. Adro ordusunun üst düzey komutanlarına blöf yapmak cesaret isterdi. "Ricard hiç Tamas'a şantaj yapmaya kalkıştı mı?"

“Ah, elbette hayır. Tamas onu bir kukla gibi sallandırırđı.”

“Sınırları olduğunu duymak sevindirici.”

Bir saatlik ara iki, sonra da üç saate uzadı. Mihali çadırdakilere kahve ve bir porsiyon daha pasta ikram etti.

Generallerin hangi çukurda olduklarını merak etmemek Taniel’in elinde değildi. Bu kadar uzun zaman alacak ne yapıyor olabilirlerdi?

“Biliyorsun, bu iyi bir şey,” dedi Fell, pastadan aldığı ısırmak arasında.

Tekerlekli sandalyesini yanlarına yanaştırmış olan Albay Etan onu doğruladı. “Bu noktada hüküm vermek beş oydan dördünü gerektirir. Dedikleri gibi bir saatte veya daha kısa bir sürede dönselerdi başın dertte demektir. Ama bunca zamandır aralarında tartışmaları, seni ip-ten almak isteyen tek kişinin General Hilanska olmadığını gösterir.”

Aniden çadırın ağız kenara çekildi ve generaller tekrar içeri girdiler. Fell ile Etan arka tarafa çekilirlerken mahkeme heyeti yerine geçti.

Ket konuşmadan evvel uzunca bir süre Taniel’i süzdü. Gözlerindeki öfke kaybolmuş, yerini çelik gibi bir kararlılık almıştı. “Bu mahkeme,” dedi kadın, “zanlıyı vatana ihanetten suçlu bulmuştur. Suçlamaların geri kalanını düşürmeye ve yegâne suçun cezasını, derhal uygulanmak şartıyla hafifletmeye karar verdik:

“Yüzbaşı Taniel şu andan itibaren Adro ordusundaki rütbesini kaybetmiş ve ordudan terhis edilmiştir. Bunun kapalı bir duruşma olması vesilesiyle hüküm gizli kalacaktır. Taniel’in artık bizden biri olmadığını dünyaya duyurmayı ne kadar istesem de eşyalarını toplaması ve kampı sessizce terk etmesi için ona on iki saatlik bir süre tanınacaktır. Bunu yapmaktan kaçınması, hızlı bir mukabeleyle karşılık bulacaktır. Duruşma sona ermiştir.”

Taniel arka tarafta oturan Doravir’in, cezanın çok hafif olduğu yönündeki itirazlarını duyabiliyordu. Etan ise yüksek sesle cezanın çok sert olduğunu iddia ediyordu. İnzibatlar Taniel’i zincirlerinden kurtardılar ve üniforma ceketini üstünden çıkardılar.

Taniel karşı çıkmadı. Çıkamadı. Generallerin çadırı terk ettiklerinin hayal meyal farkındaydı.

Bunu ona nasıl yapabilirlerdi? Harcadığı onca çabadan, feda ettiği onca şeyden sonra?

“Taniel.”

Başını kaldırdı. Etan, onu tekerlekli sandalyesiyle beraber götürmeyi birlikte bir hastabakıcıyla beraber önünde duruyordu.

“Taniel, bu vatana ihanet zırvalarından hiçbirine inanmadığımı biliyorsun. Onlar da inanmıyorlar. İnansalardı Tumbalar’ın tehditlerine rağmen seni idam ederlerdi. Tek istedikleri seni yoldan çekmek. Herhangi bir ihtiyacın olursa söyle yeter. Toparlanmak için تنها bir yer istersen Kuzey Umpshire’da bir evim var. İstersen kızı da getir.”

Ka-poel. Taniel titrek bir sesle iç geçirdi. Şimdi Ka-poel’la ne yapacaktı? Onu Fatrasta’ya geri mi gönderecekti? Göndermek istese bile Pole kabul eder miydi?

“Sağ ol,” dedi.

Çadırın bomboş kaldığını fark etmesi biraz sürdü. Fell gitmişti. Kayıp barutla ilgili mektubunun Ricard’a ulaşip ulaşmadığını sormak ancak o zaman aklına geldi.

Taniel güç de olsa ayağa kalkabildi. Bacakları titriyor, nereden biraz mala bulabileceğini merak ediyordu. Hayır. Mala değil. Onun asıl baruta ihtiyacı vardı. Hem barut bulmak daha kolaydı. Eşyalarını toplaması lazımdı. İyi de, zaten nesi vardı ki? Eskiz defteri ve kara kalemleri. Tüfek bile kendisine ait olmayıp ordunun malıydı. Yine de, belki onunla beraber sıvışabilirdi. Asker ceketinin düğmelerini satabilirdi.

Taniel küfretti. İnzibatlar ceketini almışlardı.

Çadırın aslında boş olmadığını fark edince bir küfür daha savurdu.

Mihali arka tarafta oturmuş, bir fincan kahve yudumluyordu. Taniel’le göz göze geldiğinde kaşlarını hafifçe kaldırdı.

Taniel bir tanıya yumruk atmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. “Gördün mü başıma gelenleri, piç kurusu?” dedi. “‘Doravir’den özür dile.’ Bana aynen böyle dedin. ‘Savaşı kurtar.’ Bildiğim her şeyden mahrum bırakılmam neyi kurtaracak?”

“Gelecek daima değişkendir,” dedi Mihali. “Kahve?”

“Çukura kadar yolun var.”

Taniel çadırdan ayrılıp barakasına yollandı. Daha iki düzine adım gitmişken Tuğbay Abrax ona katıldı. Kadının neden orada olduğunu anlamak Taniel’in sadece birkaç saniyesini aldı.

“Adom’un Kanatları yeni fedailer seçmek için hep divanî harp kapılarında mı bekler?”

Tuğbay Abrax kısa sarı saçlara ve beyaz-kırmızı renkli şık bir üniformaya sahip, kırklı yaşlarındaki ciddi bir kadındı. “Bakıyorum da kendine pek güveniyorsun, Çift Atar. Buraya adam almak için geldiğimi nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Kusura bakma, komutanım.” Taniel dünyadaki en iyi fedai ordusunun üst düzey komutanına hakaret edecek durumda olmadığını kendi kendine hatırlattı.

“Elbette onun için buradayım,” dedi Abrax. “Yani, adam almak. Sana Adom’un Kanatları’nda bir yer teklif ediyorum.”

Taniel hiçbir zaman fedailer hakkında iyi düşünmemiştir. Ona göre, en iyimser açıdan bakıldığında bile tek dertleri paramı almak ve çatışmaya girmekten mümkün mertebe kaçınmaktır. Lakin Kanatlar’ın sıradan askerlerle beraber var güçleriyle savaşmak konusundaki şöhretlerini reddedemezdi. Bu savaş boyunca öyle yaptıklarını kendi gözleriyle görmüştü.

Taniel durup tuğbaya doğru döndü. “Kurmay Heyeti bunu duyduğunda çileden çıkar.”

“Bana ne?” dedi Abrax. “Ben Kurmay Heyeti’ne değil, sadece Leydi Wincslav’a ve Tamas’a hesap veririm. Az önce en iyi askerlerini divanharpte yargılamalarını seyrettim. Doğru düzgün bir iş yapabileceklerine hiç itimadım yok. Otoriteye saygı duymayan kibirli dallamanın tekiysen bile elli adama bedelsin ve seni ordumda görmeye kararlıyım.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en eleştirel iltifatlardan biriydi,” dedi Taniel.

Abrax ona sığ bir tebessüm etti. “Sözümün arkasındayım.”

“Ricard Tumbler beni satın aldığını düşünüyor.”

“Ona borçlu olduğuna inanıyorsan borcunu ödemekten çekinme,” dedi Abrax, omuz silkerek. “Ama bunu savaştan sonra yap. İçimden bir ses Adopest’te siyaset yaparak oradaki yılanlara dil dökmektense cephede kalmayı tercih edeceğini söylüyor. En azından, burada düşmanlarını vurmakta serbestsin.”

Taniel kampa göz gezdirdi. Ortalık çamur içinde ve karmakarışık. Sahra hastanelerinden yaralıların iniltileri yükseliyor, cephedeki tüfek patlamaları oraya kadar geliyordu. Yine de, Taniel bunları Adopest’teki bir masa veya podyum uğruna bırakıp gitmeyi hayal dahi edemiyordu.

“Teklifin ne?” diye sordu.

“Adom’un Kanatları’nda maaşlı ve sigortalı bir binbaşı olacaksın. Seni emir-komuta zincirinin dışında tutacağım ve bir tek bana hesap vereceksin. Yegâne görevin düşman İmtiyazlıları’nı ve Zebellahları’nı öldürmek olacak. İşleri daha fazla karmaşıktırma istemiyorum.”

“Peki diğer tuğbaylar buna razı gelecekler mi?”

“Razı gelmek ne demek. Bu fikre bayılıyorlar,” diyen Abrax ona doğru eğildi. “Tamas kısa bir süre önce en iyi adamlarımızdan birini çaldı. Sanırım hile hurda kullanmadı ama yine de canımız yandı. Tuğbaylar bunu intikam olarak görüyorlar.”

Taniel tuğbayı inceledi. Abrax sözlerinde samimi gibiydi. Tamas şimdiye kadar Kanatlar hakkında tek bir kötü söz söylememişti ve bir fedai birliğine katılmak, savaşın geri kalanını uzaktan izlemekten iyiydi.

“Tamas kimi çaldı?”

“Sabastenien adında genç bir tuğbayı,” cevabını verdi Abrax.

Taniel bu ismi bir yerden tanıyordu ama onu bir simayla eşleştiremedi.

“Kanatlar’da ne kadar kalmamı istiyorsun?”

“Savaşın sonuna kadar. Görevler arasında terhis oluruz. Terhis zamanı geldiğinde tüm ücretin ödenir ve bir sonraki göreve katılma seçeneği sunulur.”

“Ya Ka-poel?”

Abrax kaşlarını çatı. “Senin şu vahşi mi?”

“Evet.”

“İstersen onu da yanında getir. Kiminle yattığın umurumda değil. Pek belli etmem ama iffet düşkünü değilimdir.”

“Onunla yatmıyorum. Ka-poel gözcüm olarak bana savaş meydanında eşlik ediyor.”

Abrax buna bir süre kafa yordu. “Onun için er maaşından fazlasını vaat edemem.”

“Ah, şey...” Taniel ne diyeceğini bilemedi. Adro ordusundaki hiç kimse Ka-poel’a maaş ödemeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. “Adil bir teklif.”

“Öyleyse anlaştık mı?”

“Sanırım evet.”

“İki saat içinde kampımızda ol,” dedi kadın. “Seni bu gece geçici konutta yatırır, sabahleyin de donatırız. Yarın öğlene kadar seni savaş meydanında Kezlileri öldürürken görmek istiyorum.”

BÖLÜM

29



Tamas uyku tulumundan sıyrıldı. Biraz duraklayıp derin bir nefes aldı.

“Yaşlanıyorum,” diye söylendi.

Her sabah uzuvları, özellikle de bacağı, biraz daha fazla ağrıyordu. Her gün yataktan çıkması bir iki saniye daha uzun sürüyordu. Sert zeminde uyuduğu için vaziyet artık daha da kötüydü. Hem de, beş haftadır her gece.

Beş hafta. Kez Koca Ordusu'yla karşı karşıya gelmesinin, yandan saldırarak onları Budwiel surlarında ezme planları kurmasının üstünden o kadarcık bir zaman geçtiğine inanmak zordu. Şimdi geriye dönüp baktığında bunun, yani topu topu iki tugayla tüm Koca Ordu'yu bozguna uğratabileceğini düşünmenin ne büyük bir aptallık olduğunu görebiliyordu.

Onu bu duruma kendi kibri düşürmüştü. Orada olsaydı, Hilanska ve diğerleriyle beraber surlarda bekleseydi o Zebellahlar'ı geri püskürtürler ve Kez ordusunu çukurun dibine gönderirlerdi.

Tamas ayağa kalktı. Uzun zaman önce sararmış ve hem kendi kanıyla, hem de başkalarınıninkıyla lekelenmiş gömleğini sırtına geçirdi. Onu üniforma pantolonu ve çizmeleri izledi. Olem her gece yaptığı gibi dün gece de çizmelerini cilalamıştı, bir feldmareşalin etrafındakilere iyi bir izlenim vermesi gerektiğini biliyordu. Tamas son olarak ceketini de giydi ve iki uçlu şapkasını koltuk altına sıkıştırıp sabah havasına çıktı.

Çıkar çıkmaz da at sırtındaki Gavril'i karşısında buldu. Gavril her nasılsa o Bekçibaşı yeleğini tertemiz tutabiliyordu. Pantolonu yırtılıp kirlenmiş, kolları ve omuzları barut yanıklarıyla, kesiklerle ve çiziklerle kaplanmıştı fakat Bekçibaşı yeleğinin solgun renklerinde eskimenin ve yıkanmanın yol açtıkları dışında hiçbir yıpranma belirtisi yoktu.

Gavril onun savaş atını eyerleyip hazırlamıştı. Dizginleri Tamas'a uzattı.

"Seninle kahrolası bir gezintiye çıkacak değilim," dedi feldmarşal.

"Öyleyse neden giyindin?" Gavril etrafındaki kampa bakındı. Henüz hiç kimse kıpırdamamıştı. Tamas son bir iki gündür onlara mûsamaha gösteriyor, sabah sekize kadar uyumalarına izin veriyordu. Askerleri istirahati hak etmişlerdi. Ayrıca Kez süvarilerinin bozguna uğratılmaları, sağ kalanların uzak durmaya ant içmeleri ve düşman piyadelerinin hâlâ bir haftalık mesafede olmaları sayesinde Tamas adamlarını biraz kayırmayı göze alabilirdi.

"Ordu bugün yürüyüşe geçecek," dedi.

"Nasılsa yetişiriz."

Inatçı pezevenk, ne olacak. Gavril bunu neden yapıyordu? Neden Tamas'ı da yanında sürüklemesi gerekiyordu? En doğru şey ölüleri gömüldükleri yerde bırakmak, onlara ilişmemekti. Ölüler, yaşayanların duygularına önem vermezdi.

Tamas batı istikametine doğru şapka çıkarmayı ve başını birkaç dakika saygıyla eğmeyi yeğlerdi. Öylesi daha pratik olurdu.

"Bin şu kahrolası atına," dedi Gavril.

Tamas atına bindi.

Kresimir'in Parmakları'nı teşkil eden çok sayıdaki nehirde biri boyunca, batıya doğru sessiz sedasız at sürdüler. Tamas takip ettikleri nehrin bir adı olup olmadığını bilmiyordu. Yerliler muhtemelen ona bir şey diyorlardı, tabii Kez'in bu kısımlarında yaşayan pek kimse yoktu, o ayrı.

Kez'in irili ufaklı sayısız çiftliğe sahip kuzey kesimleri bir zamanlar insan doluydu. Son on yıldır Adro'da pek çok soruna yol açan dönüşümlü kuraklıklar ve seller Kez'i de etkilemiş, Kez nüfusunun koca koca kısımları iş arayışıyla doğudaki şehirlere göç etmişti. Tamas o şehirlerin Adopest'ten bile daha kalabalık ve pis olduklarını düşünüyordu.

Acaba savaş Adopest'i nasıl etkilemişti? Dağların üstündeki kanal

şimdiye kadar tamamlanmış ve ticaret açısından Dağ Bekçileri'nin üstündeki yükü bir nebze hafifletmiş olmalıydı. Kez'le savaş devam ettiği sürece gıdanın Novi ile Deliv'den gelmesi gerekecekti.

Tamas ve Gavril, Kresimir'in Parmakları'nın birleşmeye başladığı yüksek bayırlardan inişe geçtiler. Parmakların tamamı bir anda birleşmiyordu. Hepsinin bir araya geldiği yer atla birkaç günlük mesafedeydi ve ikilinin hedefi düzlüklerin o kadar ilerisinde değildi.

Arazi kayalık bir hal aldı. Tamas koca koca kayalara ve ansızın beliren koyaklara baktıkça dağların bir zamanlar oralara kadar uzanıp uzanmadıklarını ve uzanıyorlarsa nasıl bir tabiat kuvvetinin onları yıkıp geçtiğini merak etti.

Uzun zaman önce, bu arazi onlara İpille'in Zebellahları'ndan saklanabilecekleri uygun bir yer temin etmişti.

Kayalık bir bayırı aşılar, sonra da Kresimir'in Parmakları'ndan ikisinin bulunduğu bir vadiciğe indiler. Üzerlerinde parlayan yaz güneşine rağmen ansızın ürperen Tamas omuzlarını ovuşturdu.

Aradıkları şeyi işte o zaman gördü. İki nehrin bulunduğu noktaya elli adımdan daha uzak olmayan bir kurgan. Bölgeden toplanıp üst üste yığılmış kum taşlarından oluşan yapı yaklaşık bir metre yirmi santim yüksekliğinde ve bir seksen genişliğindeydi.

Kurgan son on üç yılda çok az değişmişti. Taşlık toprağı kazarken elleri soyulan Tamas ile Gavril'in bıraktıkları kanlı parmak izleri yıkanıp gitmişti. Kolyenin –Tamas'ın en yüksek taş koyduğu, ölüye ait olan, değerli bir eşyanın– yerinde de yeller esiyordu ama kurganın geri kalanı bozulmamıştı.

Tamas atından inip dizginleri bodur bir ağaca bağladı. Kurgana yavaşça, düşünceli adımlarla yaklaştı. Buraya kadar geldikten sonra, daha önce kapıldığı o yığılma aptalca gözüküyordu.

Gavril'e doğru döndü.

İri yarı adam, bu hac vazifesine Tamas'ı da götürmek için ettiği onca inadın ardından kurgana daha fazla yaklaştırmaya çekinir gibiydi.

Tamas titrek bir nefes aldı. Uzanıp kurganın en üst taşına dokundu.

“Camenir,” dedi ve bunu yüksek sesle söylemenin iyi geldiğini keşfetti.

Taşlık topraktaki hışırtılı ayak sesleri Gavril'in de nihayet ona katıldığını haber verdi.

“İkimizden başka birinin bu adı hatırlayacağını hiç sanmam.” Tamas, aklından geçirdiğinde ilham verici gibi gelen düşüncesini dile getirdiğinde onu duyarsızca buldu ve ağzını açtığına pişman oldu.

Gavril, Camenir'in yaşıyan son akrabasıydı. Kez tarafındaki hısımları Ipille'in emriyle öldürülmüştü. Adro tarafındakilerse pek fazla değildi ve hayatta kalanlar onu çoktan reddetmişlerdi.

Tamas, Camenir'i hayalinde canlandırmayı deneyince, yapamadığını keşfetti. Camenir'in, Gavril'e epey benzediğini düşündü. Tabii onun kadar iri kıyım değildi. Biraz daha gençti. Kayıtsız, rahat tavırlar ve herkesin gönlünü fetheden samimi bir tebessüm.

"Nasil yapabildin?" Gavril, boynu bükük, kurganın yanında durdu. "Neyi?"

"Hayatına nasıl devam edebildin? Olanlardan sonra?"

Kayınbiraderinin sesindeki itham Tamas'ı şaşırttı.

"Başka bir seçeneğim var mıydı?"

Gavril ondan ne söylemesini bekliyordu ki? Adopest'teki gözde hanımların yarısını –ve pek gözde denemeyecek birkaçını– sıradan geçirdiğini mi? Yoksa Erika'nın ölümünden sonraki kısacık zaman diliminde, kızgın gençliği boyunca öldürdüğünden daha çok adamı düellolarda öldürdüğünü mü?

"Kederine tanık oldum," dedi Gavril. "Erika'nın cinayetinin ardından içinin içini yediğini gördüm. Manhouch senden gelen savaş açma taleplerini reddettikten sonra. Gelip Ipille'i öldürmek istediğini söylediğinde bunu yapmaya mecbur olduğumuzu biliyordum. Ama... ama başarısız olduğumuzda, Camenir öldüğünde değiştin. Sende gördüğüm tüm o keder belirtileri kayboldu. Tekrar topluma karıştın. Elleriyle ağızlarını kapatıp Erika'nın kellesinin koyulduğu kutuya gülen tüm o ahmaklara gülümsedin. Konuklar ağırladın ve güle oynaya sokaklarda gezdin."

"Başka bir seçeneğim var mıydı?" diye tekrarladı Tamas.

Gavril onu omzundan tutup çevirdi ve gözünün içine baktı. "Camenir için hiç yas tutmadın. Küçük kardeşimin ölmesini hiç umursamadın." İri yarı adamın yüzü kızarmış, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ne yapmamı isterdin?" Tamas ansızın öfkelenildi. Gavril bunca yıldır ona kin mi güdüyordu? Camenir'e hiç değer vermediğini mi sanıyordu? "Senin gibi içki şişesinden mi medet umsaydım?"

"Biraz edepli davranmanı isterdim!" Gavril'in sesi yükseliverdi. "Biraz pişmanlık göstermeni. Kardeşim için az da olsa bir duygu beslemen! O ki senin uğruna canını verdi!"

Bu kadar yakınındayken Gavril ona tepeden bakıyordu ama Tamas'ın içinde en ufak bir korku yoktu. Duyduğu tek şey hiddet ve kederdi. "Bak şu konuşana," diye tersledi. "Bira fıçılarının içine

düşmeyi edep mi sanıyorsun?”

Tamas yumruğun gelişini belli belirsiz gördü. Bir an için, ekmek somunu gibi gözlerinin önünde büyüdü, hemen sonra kendini kulakları çınlayarak dizlerinin üstünde buldu. Ağzından ve burnundan akan kan tozlu toprağa damlıyordu. Bu noktada döktüğü ilk kan bu değildi.

Dizleri titreyerek ayağa kalktı. Gavril sert bakışlarla, karşılık vermesi için meydan okudu.

O da verdi.

Yumruğu kayınbiraderinin karnıyla buluşurken Gavril'in yüzündeki şaşkınlık ona geçici bir haz verdi. Tamas saldırısını bir diğer yumrukla sürdürerek kayınbiraderini iki büküm etti.

“Karımı kaybettim, piç kurusu,” diye hırıldadı.

Gavril kolunu onun gövdesine doladı ve böğürerek kayınbiraderini havaya kaldırdı. Ayakları yerden kesilirken Tamas'ı bir korku aldı. Gavril'in kuvveti karşısında bir çocuktan farksızdı.

Dirseğini hızla Gavril'in sırtına indirerek iri yarı adamın ağzından bir bağrı kopardı.

Gavril onu iyice havaya kaldırdı, sonra hızla yere çarptı. Tamas'ın ciğerlerindeki hava boşaldı, bacakları tutmaz oldu ve gözleri bulanık görmeye başladı. Derin bir öksürüğün ardından bir elini Gavril'in göbek yağlarına batırdı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca yerde yuvarlandılar. Küfürler ettiler, tekmeler ve yumruklar atıldılar. Tamas ne kadar sert vurursa vursun, hiçbir şey Gavril'i durduramaz gibi gözüküyordu. Barut transında değilken bile Tamas kendini fevkalade bir dövüşçü olarak kabul ederdi. Buna rağmen Gavril tüm kafakollarından kurtuldu. Yumruklarını sindirdi. Ve altta kalmadığı gibi, üste çıktığı bile oldu.

Tamas ayağa kalkıp kayınbiraderine bir tekme savurdu. Gavril onu geriye itti ve Tamas sırtının kurgandaki taşlara çarptığını hissetti.

“Dur!” dedi.

Gavril yara bere içindeki yüzüyle, morarmış bir gözle ve kanayan bir burunla başını kaldırdı. Tamas'ın arkasındaki kurganı görünce yumruğunu yavaşça indirdi.

Tamas topallayarak kurgandan uzaklaştı ve gidip devrik bir kütüğe oturdu.

Kaburgalarını yokladı. Biri çatlamış olabilirdi. Suratı, evin hizmetçisi tarafından bir saat boyunca dövülmüş bir halı gibi geliyordu.

Ceketinin arkası yırtılmıştı, omuzlarını oynattığında fark edebiliyordu. Çizmesinin biri kurganın öteki tarafındaydı ve Tamas çizmenin ayağından çıktığını bile hatırlamıyordu.

“Bana ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?” diye sordu.

Gavril homurdandı. Bacaklarını açarak Tamas’ın karşısına uzandı.

“Camenir’i gömdüğümüz gece, Manhouch’u öldürmeye karar verdiğim geceydi.” Tamas ağzındaki salyayı biriktirip yere tükürdü. Kırmızıydı. “Bir savaş çıkarmaya karar verdim. Halkın hakları için değil, Manhouch kötü kalpli olduğu için veya destekçilerime anlattığım diğer zırvalar için değil. Karımın ve kardeşimin intikamını almak için.”

Tamas derin bir nefes alıp gözünü çoraplı ayağına dikti. Çorabı bir hafta önce yırtılmıştı ve başparmağı yırtıktan fırlıyordu. “Bunu yas tutarak yapamazdım. Dostlarımı yoklamam, düşmanlarımın aklını çelmem gerekiyordu. İlk adım işte buydu: onları hâlâ Adro’nun gözde çocuğu, Manhouch’un koruyucusu olduğuma inandırmak. Bir sonraki adımsa Manhouch’un kellesini bir sepete koymaktı.

“Tabii, sonra sıra savaşa geldi. Gel gör ki,” –Tamas işaret parmağını kaldırdı– “neredeyse vazgeçecektim. Deprem ve kral yanlıları beni neredeyse yolumdan döndürdüler. Adopest’in düştüğü hali görünce yüreğim kan ağladı. Ama İpille kalkıp Nikslaus’u yolladı ve beni tekrar intikam yoluna soktu.”

Tamas parmağını indirdi. “O yol, ancak ailemi benden aldığı için İpille’in kalbini söktüğümde sona erecek.”

Hava durgundu. Tek ses, iki nehrin buluştuğu sulardan geliyordu.

“Güzel bir konuşmaydı,” dedi Gavril.

“Aynı fikirdeyim.”

“Ne zamandır ezberindeydi?”

“Çoğunluğu yıllardır,” cevabını verdi Tamas. “Biraz da doğaçlama yapmam gerekti. Onu sana okuyacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Ya kime okuyacaktın?”

Tamas omuz silkti. “Torunlarıma? Celladıma? Tüm bunları neden planladığımı bir tek Taniel biliyor.”

Bir at kişnemesi Tamas’a başını çevirtti. Bayırın üstünde, yaklaşık otuz metre mesafede iki atlı vardı. Tamas ikinci güneşine karşı gözlerini kısarken parmakları tabancasını aradı. Silah kemerinden düşmüştü ve on adım ileride duruyordu.

Atlılar ona doğru bayırdan inmeye koyuldular. Güneşin parıltısı

azaldı ve Tamas aşına olduğu iki simayla karşılaştı: Olem ve Beon je Ipille.

“Misafirlerimiz var,” dedi Tamas.

Gavril boynunu uzatarak bayırdan tarafa baktı. “Bunlar Beon ile Olem mi?”

“Evet.”

“Beon’un boynunu kırabilirim. Onu Camenir’in yanına gömeriz. Al sana ilahi adalet.”

“Kavgam –kavgamız– Beon’la değil. Babasıyla.”

“Beon, Ipille’in gözde oğluymuş diye duymuştum.”

“Ipille’in ‘gözde’ oğlu her altı ayda bir değişir. Beon bana karşı büyük bir muharebe kaybetti. Onu şimdi öldürürsek Ipille bunu hak ettiğini söyleyecektir.”

“Demek sevecen bir baba değil.”

“Hayır.”

Olem ile Beon on metre kadar uzakta durdular. Olem komutanının çıkık çizmesine baktı, sonra da vadiciği gözden geçirdi. “Anlaşılan burada bir kavga varmış,” dedi.

“Pusuya düşürüldük. Cesetleri nehre attık,” dedi Tamas.

“Elbette,” dedi Olem. İkna olmuşa benzemiyordu.

“Sana kampta kalman emredildi sanıyordum,” dedi Tamas korumasına.

“Kusura bakma, komutanım,” karşılığını verdi Olem. “General kamptan ayrılınama yönündeki şeref sözünü bozmamak için kendisine refakat etmemi istedi.”

“Peki sen neden beni takip etme gereği duydun?” diyerek Beon’a yöneldi.

Beon kaşlarını çatarak kurgana baktı. “Bir öykü duymuştum,” dedi. “Bir barut büyücüsü ve kocaman, güçlü kuvvetli iki kardeş hakkındaydı.” Bakışları Gavril’e çevrildi. “Eski bir öyküydü. Babamın sarayında ağızdan ağza dolaşan, babamın unutturmak için canla başla çalıştığı bir öykü.”

“Eee?” dedi Gavril, hırçın bir ses tonuyla.

Beon istifini bozmadı. “Bahsettiğim öykü çocukken hayal gücümde yer etmişti. Babamın Elitlerinden oluşan bütün bir bölüğün Kresimir’in Parmakları’nda ortadan kaybolmasıyla son bulurdu. Cesetlerden bazılarının bulunduğu, bazılarının asla bulunamadığı söylenirdi. Öykünün sonunun gerçekten bu olup olmadığını hep merak ederdim.”

Tamas ile Gavril bakıştılar.

“Peki, öykünün asıl sonunu bizi buraya kadar takip ederek öğrenebileceğini mi düşündün?” diye sordu Tamas.

Beon yeniden kurgana bakıyordu. “İhtimal vermedim değil. Babamın emriyle dul bırakılmış bir barut büyücüsü ve kocaman, güçlü kuvvetli bir adam gördüm. Duyduğum öykünün hayal dünyamda kinden daha hüzünlü bir sonu olduğunu tahmin ediyorum.” Başını onlara doğru eğdi ve atını gerisingeri döndürdü. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Var,” diye seslendi Gavril.

Beon durup arkasına baktı. “Ne var?”

“Öykü. Hüzünlü bir sonu var.”

“Hayır,” dedi Beon. “Öykü daha bitmedi. Ama her halükârda sonu çok hüzünlü olacak.”

BÖLÜM

30



Cazgır Supya bir balıkçı meyhanesiydi. Tuzlu Hatun gibi o da bir iskelenin ucuna, suyun yaklaşık üç metre üzerine kurulmuştu. Lakin Tuzlu Hatun'un aksine her türden müşteriyle doluydu: fabrika işçileri, terziler, değirmenciler, hatta birkaç silah ustası. Meyhane ucuz, leziz tatlı su istiridyeleriyle tüm kentte tanınırdı. Salonun köşesinde kemancının biri bir denizci ezgisi çalıyor, yüz çift ayak inip kalktıkça tüm iskele sağa sola sallanıyordu.

Barmen kadın, Adamat'ı bunun normal olduğu konusunda temin etti.

Adamat birasını ağır ağır yudumlayarak bakışlarını yeniden içerde gezdirdi. Sırtını duvara verip oturmuştu ve gözünü çıkışlardan ayırmıyordu. Henüz köle tacirlerinden, Doles'tan veya adamlarından bir iz yoktu. Tabii oğlundan da.

Vakit neredeyse gece yarısıydı. Doles'un burada onunla dün buluşması gerekiyordu ama ortaya çıkmamıştı. İyimserliği elden bırakmayan Adamat geri gelmiş ve dizlerinde iki yüz elli bin krana dolu bir çantayla tekrar beklemeye koyulmuştu. Yorgun ve tedirgindi, geçen her dakikayla öfkesi daha da artıyordu.

Yanında oturan Sou-Smith esnemesini bastırdı. O da bakışlarını salonda gezdirirken parmaklarıyla kemancının ezgisine ritim tutuyordu. Adamat boksörün dikkatinin dağıldığını görebiliyordu.

"Kahretsin!" diye söven Adamat ayağa kalktı.

Sou-Smith irkildi. "Ha?" Hemen dikkat kesilerek etrafta bir tehlike emaresi aradı.

“Geleceği yok!” diye müziğin ve patırtıların arasında bağırdı Adamat. “Burada işimiz bitti.”

Peşinde Sou-Smith’le geceye çıktı ve bir hafta içinde ikinci defa, kendini karanlıkta, bir iskelede çaresizce dikilirken buldu. Bir iskele babasına tekme attı ve ayak başparmağı ağrıdığına küfretti. Para çantasını suya atmasına ramak kaldı ama Sou-Smith son anda kolu-nu tuttu.

“Sonra pişman olursun.”

Adamat çantaya baktı. Tüm parası; birikimleri, Bo’nun verdikleri, artı Ricard’dan borç aldığı ilave bir elli bin daha oradaydı. Evet. *Gerçekten de pişman olurdu.*

“Norport’a gitmekten başka çarem yok,” dedi. Daha şimdiden kafasında hesap kitap yapıyordu. Bir tekne kiralaması lazımdı; üstelik sıradan bir tekne değil, onu Kez kontrolündeki kente sokabilecek bir kaçakçı teknesi. Ardından Josep’in yerini tespit etmesi ve onu Kezlıler’in elinden kurtarması gerekecekti. Söylentilere göre Çift Atar Taniel, Güney Turna’da Kez Fırkası’nın büyük çoğunluğunu öldürmüştü, yine de İmtiyazlılar’la karşılaşabilirdi. Daha sonra...

Sou-Smith onu kolundan tutup sarstı.

“Ne var?” diye sordu Adamat, düşüncelerinin bölünmesine kızarak.

“Norport mu? Delirdin mi?”

“Hayır. Oğlumu geri almak zorundayım.”

Sou-Smith iç geçirdi. Cebinden bir pipo çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırdı ve içine tütün doldurdu. “Artık onu unutmalsın,” diye homurdandı.

“Josep benim oğlum,” dedi Adamat. “Onu nasıl unutabilirim?” Az evvel tekmelediği iskele babasına yaslandı.

“Oğlun artık erişimin dışında,” dedi Sou-Smith nazıkçe.

“Hayır. Olamaz.” Adamat düşünce zincirine kaldığı yerden devam etmeyi denedi. Yapacak öyle çok şey vardı ki. “Benimle gelir misin?”

Sou-Smith bir süre piposundan içti. “Evet.”

“Sağ ol,” dedi Adamat, bir anda rahatlayarak. Norport tehlikeli olmasına tehlikeliydi fakat Kez topraklarına yalnız gitmek intihar demekti.

“Bir şartım var.”

“Nedir?”

“Bir gece düşün.”

Adamat tereddüde kapıldı. Hemen bu geceden hazırlıklara başlamalıydı. Gereken malzemeleri toplamalı, bir kaçakçı bulmalıydı... Öte yandan, bir kaçakçı bulmak sabahleyin *çok daha kolay* olurdu. İrtibatlarından çoğu bu saatte uyuyordu. "Peki," dedi. "Bir gece düşünürüm."

Sou-Smith evine kadar ona eşlik ettikten sonra kendi yoluna gitti. Adamat dostunun faytonunun takırtılar eşliğinde uzaklaşmasını seyrettikten sonra içeri girdi.

Çocuklardan birinin hafif hafif ağlaması dışında ev sessizdi. Adamat çizmelerini ve şapkasını çıkardı, ceketini kapının yanına astı. Çocuk odalarının önünden geçerken Astrit'ininde biraz durakladı. Ağlayan oydu. Fanish alçak sesle ona şarkı söylüyor, küçük kardeşine sıkıca sarılarak onu ileri geri sallıyordu. İkisi de Adamat'ı görmedi.

Adamat çıt çıkarmadan kendi yatak odasına girdi. Her geç gelişinde olduğu gibi fener sönmeye yüz tutmuştu.

Faye yatakta oturuyordu. Gözleri kızarık, bakımsız saçlarının çevrelediği yüzü süzgündü. Kocasını görünce gözlerindeki ufacık umut ışığı da söndü ve Adamat omuzlarının mağlubiyetle çöktüğünü hissetti. Kadının yanına oturup yüzünü ellerine gömdü.

"Denedin," dedi Faye. Sanki biraz düzelmiş gibiydi. Görünümüne rağmen son bir haftadır güçleniyor, çocuklarıyla daha çok vakit geçiriyordu. Hâlâ pencerelerden uzak duruyor ve dışarı çıkmaktan kaçınıyordu ama Adamat bunun altında yatan sebebi bir türlü çözemiyordu. Yoksa kendisini kaçıranlardan biriyle karşılaşmaktan mı korkuyordu?

"Norport'a gideceğim," dedi Adamat, kendini yeterince topladığında.

Kolunu nazikçe okşayan karısı dondu kaldı. "Neden?"

"Josep'i geri almak için. Onu orada bulabilirim, bulamasam bile en azından izini sürebilirim."

"Olmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Olmaz demek istiyorum." Faye'in dediği dedikti. "Bu konuda hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Daha fazla değil. Josep'i kaybettim ama sekiz çocuğum daha var ve sensiz onların ne geçimini ne de güvenliğini sağlayabilirim."

"İyi de ben—"

"Olmaz dedim."

Adamat karısının ses tonundan tartışma kabul etmeyeceğini anlayabiliyordu. Hiç umut yoktu. Faye onu gitmekten alıkoymak için gücü dahilindeki her şeyi yapacaktı. “Ama—”

“Olmaz.”

Adamat karısına karşı çıkacak, ona oğullarını bulmanın kendisi için bir görev olduğunu ve Josep’i hâlâ geri alabileceğini söyleyecek cesareti bulmaya çalıştı.

Yapamadı.

Adamat sabahleyin Ricard’dan borç aldığı parayı iade etmeye gitti.

Bir sekreter onu Ricard’ın yeni karargâhının lobisinde karşıladı. Kadın selam vermek için ağzını açıtsa da Adamat’ın yüzündeki bir şey nedeniyle dili tutulmuş gibiydi, Adamat’ı doğruca Ricard’ın binanın yan tarafında bulunan ofisine götürdü.

Oda sendika başkanını eski ofisinden çok daha büyüktü ama daha temiz değildi.

İçerisi leş gibi kokuyordu. Rafta, muhtemelen Adamat’ın dün gece gittiği meyhaneden alınmış istiridyeler vardı ve kokularına bakılırsa üç gündür oradaydılar. Çalışma masasında yanan bir tür tüt-sü, kokuyu daha da beter bir hale getiriyordu.

Adamat dostunun selamını duymazdan gelip kendini masanın karşısındaki koltuğa attı.

Ricard kaşlarını çatarak arkasına yaslandı ve bir süre birbirlerini süzdüler. Sendika başkanının gözleri Adamat’ın kucağındaki çantaya çevrildi.

“Gelmediler,” diyen Adamat çantayı yere attı. “Elli bin kranalık depozitomu alıp ortadan kayboldular. Oğlumla beraber onu geri alma umutlarımı da ilelebet kaybettim. Onlara hiç güvenmemeliydim.” Adamat kendi sesindeki tiksintiyi duyabiliyordu.

Ricard, “Sana söylemiştim,” dediği zamanlardaki yüz ifadesini takındı ama onun yerine, “Hepimiz hata yaparız,” dedi.

Adamat ortalığı kırıp dökmek istiyordu. İpini koparmışçasına kudurası; Ricard’ın pahalı mobilyalarını, şamdanlarını ve kristal sürahilerini yok edesi; sonra da kendini enkazın ortasına atıp hıçkıra hıçkıra ağlayası geliyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Araştırabileceğin bir meselem var,” dedi Ricard.

Adamat dostunu sert bakışlarla süzdü. Ricard böyle bir zamanda onun bir soruşturma yürütmek isteyebileceğini nasıl düşünürdü?

“Biraz kafanı dağıtırsın,” diye devam etti sendika başkanı. “Adro ordusu saflarında vurgunculuk yapıldığına dair ithamlar mevcut. O ithamları incelemeni ve kanıt bulmanı istiyorum.”

“Bu dediğin askerî inzibatların işi,” karşılığını verdi Adamat.

“Yolsuzluk Kurmay Heyeti’ne kadar uzanıyorsa değil.”

“Hayır,” dedi Adamat. “Askerî meselelerden bıktım usandım. Daha cesur ve aptal birini bul.”

Ricard gülümsemekten kaçındı. “Tanıdığım en cesur ve aptal adam sensin.”

“İşte buna şahitlik edebilirim,” dedi bir ses, odanın gerisinden.

Kapı aralığında İmtiyazlı Borbador duruyordu. Genç adam, onu zayıf gösteren, gündelik bir ceket giymiş, eline bir baston almıştı. Sabah tıraşının ardından yüzü pembeleşmişti. İmtiyazlı eldivenleri görünürde yoktu.

“Sen de kimsin be?” diye sordu Ricard.

“İmtiyazlı Borbador. Hizmetinizdeyim.” Bo başını hafifçe eğdi. “Anladığım kadarıyla bana verilecek bir mektubunuz varmış.”

“Ah,” dedi Ricard şaşkınlıkla. Bir an için kafası karışmış gibi gözüktü. “Elimde sana verilecek bir mektup olduğunu nasıl bilebilirsin ki?”

Bo gülümsedi.

“Peki. Çift Atar Taniel’den geliyor,” dedi Ricard. Mektubu bulana kadar önündeki evrakları karıştırdı, sonra onu Bo’ya verdi.

Bo kapı aralığına yaslanıp mektubu okudu. Sonra arkasını çevirdi ve oraya yazılmış bir tür raporu inceledi. Kısık gözlerle Adamat’a baktı. “Ona Tamas’ın hâlâ yaşadığını mı söyledin?”

“Evet,” cevabını verdi Adamat.

“O yönde bir kanıtımız yok.” Ricard ellerini iki yana açtı.

“Ama yaşıyor,” dedi Bo. “Ve geri geldiğinde Kurmay Heyeti’nin tozunu atıracak.”

“Ordunun barutu biterse Tamas gelmeden çok önce Adro fethedilir.”

Bo dudaklarını çığnedi. “Çift Atar Taniel’den bir haber var mı? Bu mektup dışında demek istiyorum.”

“Şu anda divanıharpde yargılanıyor. Benim adıma müdahale etmesi için müsteşarını yolladım ama sonucu öğrenmeme daha günler var.”

“Divanharp mi? Ne için?” Bo’nun sesi monotondur. Belki sebep Adamat’ın hayal gücüydü ama odadaki sıcaklık düşmüş gibiydi.

“Çoğunlukla uydurma suçlamalardan,” dedi Ricard. “Emirlere itaatsizlik, Kurmay Heyeti’nin bir mensubuna saldırmak falan. Ama Taniel aynı heyetten birinin savaşta vurgunculuk yaptığından ve hat- ta Kez’le işbirliği içinde olabileceğinden kuşkulanıyordu. Bu da, el- lerindeki yegâne barut büyücüsünü neden divanharbe verdiklerini açıklıyor.”

Bo mektubu sağa sola salladı. “Evet, burada yazıyor. Kahretsin. Hay çukur. Herhalde gidip topunu birden öldürebilirim. Tabii ben oraya varana kadar onu asmış olmazlarsa.”

“Öyle bir şey savaşın gidişatı için pek hayırlı olmaz,” diye belirtti Adamat. “Üstelik generallerden hangilerinin vurgun yaptığını bilmi- yoruz.”

“Kimlerin yaptığı umurumda mı sanıyorsun?” diye çıktı Bo. Elini kaldırmasıyla birlikte, İmtiyazlı eldivenlerini giymemesine rağmen Adamat koltuğuna sindi. Bo derin bir nefes aldı ve tekrar konuşmadan önce gözlerini birkaç dakika kapalı tuttu. “Bu işle ben ilgilenirim,” dedi ve Ricard’a baktı. “Yardıma ihtiyacım olabilir.”

“Teşkilatım emrine amadedir.”

“Güzel.”

Bo geldiği hızla orayı terk etti ve Adamat kendini bir kez daha Ricard’la baş başa buldu.

“İşte bu ilginçti. Bakıyorum da alışılmadık arkadaşlar edinmiş- sin.” Ricard kül tablasından yarısı içilmiş bir puro aldı ve bitirip bitirmemeye karar vermiş gibi onu inceledi. Vazgeçmiş olacak ki, puroyu ayaklarının dibindeki çöp kutusuna attı.

“Keşke edinmem gerekmeseydi,” diye mırıldandı Adamat.

“Sana biraz istirahat lazım. Daha çok iş değil. Bunu artık görebili- yorum. Benimle beraber bir seyahate çıkmalısın,” dedi Ricard.

“Ne? Nereye?”

“Pan-Deliv Kanalı’nın büyük açılışına!” Ricard ayağa kalktı ve penceresinin perdelerini açarak limana komşu fabrikaların çirkinli- ğini ve arkada, sağanak yağışlı bir fırtınayla kabanar Addeniz’i gözler önüne serdi. Sendika başkanı hava durumunu görünce bir kaşını kaldırdı ve perdeleri kapattı.

“Oraya Kral Manhouch kanalı deniyor sanıyordum.”

“Kral olmayınca Kral Manhouch Kanalı da olmuyor.” Ricard

puro kutusunu açtı ve purolardan birini Adamat'a ikram etti. İkramı kabul görmedi.

"Beni neşelendirmene izin vermeyeceğim," dedi Adamat.

Ricard duvara asılı bir tabelayı zihninde canlandırırçasına elini salladı. "Adını Tumbalar Geçidi koymak istedim ama Bakanlık Seçim Komitem tevazunun oy kullanacak halka daha iyi gözükeceğini düşündü. Konsey de Deliv'le aramızdaki bağları güçlendirecek bir ad istiyordu." Bir kibrit çakıp purosunu yaktı. "Toplumun refahı için öyle büyük fedakârlıklarda bulunuyorum ki."

"Vah vah," dedi Adamat.

"Büyük açılışa gelecek misin?"

"Hayır." Ricard onun bunca badireden sonra seyahat etmek isteyebileceğini de nereden çıkarmıştı? Adamat gözlerini yumarak istirdiyelerin pis kokusundan kaçmaya çalıştı. "Peki ya İmtiyazlı Borbador ne olacak?"

"Ona yardım etmeleri için adamlarıma talimat veririm. Benimle gel. Israr ediyorum," dedi Ricard.

"Kesinlikle hayır. Karım seyahate çıkacak durumda değil. Çocuklarım—"

"Çocukların da gelebilirler. Onlara dadılar tutarım. Sen ve Faye benim faytonuma binersiniz. Bu öğleden sonra yola çıkıyoruz."

"Faye asla gelmez!"

"Çoktan kabul etti."

Adamat gözlerini kıstı. "Yalancı."

"Yemin ederim," dedi Ricard. "Daha dün yanına uğradım."

"Uğrasaydın bana söylerdi."

"Belli ki söylememiş. Eve gittiğinde sor. Valizlerini çoktan hazırladığına bahse varım. Bir süreliğine şehirden çıkmak ikinize de iyi gelir."

"Tüm bunları önceden planladıysan vurguncu generallerle ilgili o zırvalar neydi?"

"O konuda fikrini almak istedim. Yardımcı olmaya pek yanaşmıyordun."

"Böyle bir zamanda yolculuk yapmam kesinlikle mümkün—"

"Tüm masraflar benden," dedi Ricard. Masasının üstüne eğildi ve tütsü dumanları yüzüne gelince burnunu kırıştırdı. "Eve gidip hazırlan. Faytonum üç saat sonra sizi alır. Başka bir itiraz duymak istemiyorum."

"Beni yıldıramazsın." Adamat öfkelenmeye çalıştı. Masanın kar-

şısına uzanıp Ricard'a tokat atmak istiyordu ama gerekli hiddetten yoksundu. Ricard haklıydı. Şehirden çıkmaları ve biraz temiz hava almaları lazımdı. Çocuklar da gelecekse ve Faye çoktan razı olduysa belki böylesi tüm aile için daha iyiydi.

“Üç saat,” diye tekrarladı Ricard.

Adamat para çantasına bir tekme atarak banknotları yere saçtı. “Pekâlâ, kahrolasica! Yeter ki şu lanet istiridyeleri çöpe at!”

Ricard ayağa kalkıp kafa salladı ve ağır koku karşısında burnunu tıkadı. “Kabul.”

Taniel şansına sövse mi gülse mi bilemiyordu.

General Ket kesinlikle onu astırabilirdi. Ne de olsa Kurmay Heyeti'nin desteğini arkasına almıştı, görünüşe bakılırsa General Hilsanska hariç. Fell'in gelişi bundan daha uygun bir zamanda olamazdı ve Abrax'ın Kanatlar'da iş teklifi cepheye kalmasını sağlayacaktı.

Fakat Adro ordusundan atılmak? Bunun düşüncesi bile onu hâlâ afallatıyordu. Taniel orduda büyümüşü. Ömrünün neredeyse yarısı boyunca onlar için sefere çıkmış, öldürmüş ve kan dökmüştü. Şimdi de sırf Kurmay Heyeti'ni Kez'e yardım etmekle suçladığı için istenmeyen bir çöp gibi kenara atılıyordu.

Belki suçlamasında haklıydı da. Ricat emirleri şüphe uyandıracak kadar zamansızdı ve düşman geri püskürtüldüğünde bile hattı tutmaya yanaşmamaları dikkat çekiciydi.

Taniel'in bu konuda, Adom'un Kanatları'na katılmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kez İmtiyazlıları'nın kökünü kazımak için nihayet eline bir fırsat geçecekti ve tüm o kahrolası sihirbazlar geberdikten sonra belki Zebellah yaratmayı bırakırlardı. Tabii Taniel, Ka-poel onu öldürebilsin diye Kresimir'den kan almanın bir yolunu da bulmalıydı.

Diğerlerine kıyasla, işin en kolay kısmı oymuş gibi gözüküyordu.

Taniel ani bir patlamayla yere düştü. Bir an sonra tekrar ayağa kalkmıştı. Patlama nereden gelmişti ki?

Adro kampında karışıklık çıkmıştı fakat görünüşe bakılırsa patlamanın kaynağı daha güneydeydi. Taniel bir tepecğin üstüne koştu ve o istikametteki Kez kampına baktı.

Uzaklarda, kilometrelerce ileride, Kez kampının ve Julene'in güneş altında asılı olduğu direğin çok ötesinde Budwiell kentini görebili-

liyordu. Surlardan buhar yükseliyor, şehrin üzerinde alçak bulutlar dolaşıyordu, yoksa gördüğü duman mıydı? Bir barut patlaması mı olmuştu? Mümkündü.

Kez kampını bir telaş almıştı ve tüm koşturmaca Budwiel'a yönelikti. Tamas nihayet geri mi dönmüştü? Hayır, olamazdı. Tamas, Adro tugaylarının önden saldıracağından kesinlikle emin olmadıkça Kez ordusuna arkadan taarruz etmezdi.

Aslında bu sahiden de saldırmak için uygun bir andı. Taniel başını yana eğerek askerleri silah başına çağıran borazanları duyunayı bekledi.

Bakışları Kez kampının ortasına dikilmiş direğe ve orada asılı duran Julene'e kaydı. Kadının oraya nasıl düştüğünü bir kez daha merak etti. Julene öylesine azimli, öylesine güçlüydü ki. Bu iş Kresimir'in başının altından mı çıkmıştı? Taniel, kadını bu şekilde dize getirebilecek kadar güçlü başka birini hayal dahi edemiyordu.

Beklemeyi sürdürdü. Sessizlik. Kezliler'in bir baskın yapmaları ihtimaline karşı tek bir alarm bile çalmıyordu.

Güneş batarken Taniel küçük barakasına ulaştı. Ka-poel'i bulmak ve eşyalarını toplamak için bir iki saati vardı. Acaba birilerine veda etmeli miydi? Etan nasılsa bağlantıyı kesmezdi. Ondan başka kimi vardı?

Taniel konut olarak kullandığı barakanın kapısına yaslandı. Hayır. Başka kimsesi yoktu. Adro ordusunda geçirdiği onca zamana rağmen sadece birkaç dosta sahipti. Bunun gitmeyi kolaylaştırması gerekirdi.

Gerekirdi ama...

Taniel kapıyı açtı. Azalan gün ışığı odanın içini doldurdu.

Ka-poel elleri başının üstüne uzanmış, yüzü gölgelere gizlenmiş olarak karyolada çıplak yatıyordu. Taniel yüzünün kızardığını hissetti. Hemen bakışlarını kaçırdı.

"Pole, ne yaptığını sanıyorsun?"

Karnına inen bir yumruk onu iki büklüm etti. Bir çift el onu içeriye itti. Taniel yere kapaklandı ve neler olduğunu anlamaya çalışırken kapı arkasından kapandı.

Taniel ayağa kalkmaya davrandı. Sırtına sert bir şey indi ve boğazında bir bıçak hissetti. Ağzı kuruyuverdi.

"Kıpırdama, barut büyücüsü."

Bir kibrit çakıldı ve yatağın yanındaki fener yakıldı. Küçük odaya beş adam doluşmuştu. Taniel'e pis pis bakan adamların her biri bir

cop veya bıçak taşıyor, hepsi de leş gibi viski kokuyordu. Üzerlerindeki Adro askeri ceketlerinin omuz kısmında kürek amblemleri bir arma yer alıyordu.

Kürekçiler. Üçüncü tugay. Tüm Adro ordusunun en büyük yüz karaları.

General Ket'in adamları.

Askerlerden biri elindeki şişeden bir fırt çekti ve Taniel'in suratına yumruk attı. İyi hedeflenmiş sert darbe Taniel'i tekrar yere yapıştırdı. Omzundaki rütbeye bakılırsa, adam bir yüzbaşıydı.

Taniel yere bakarak tahta zemine damlayan kanlı salya uzantılarını seyretti. "Siz de kimsizin be?" diye çıkıştı.

Yüzbaşı burnunu çekti. "General Ket burada bizi bekleyen bir yavru olduğunu söyledi. Biz de işe erkenden girişelim dedik." Şişeyi komodinin üstüne bıraktı ve pantolonunu gevşetmeye başladı. "Sana da bizi izlemek kalıyor."

Taniel çıplaklığını yok saymaya çalışarak göz ucuyla Ka-poel'a baktı. Kızın yüzü çürüyüp morarmış, dudağı patlayıp kanamıştı. Belli ki fena dayak yemişti.

Taniel ayağa fırladı. Biri omuzlarının arasına bir cop indirecek kadar hızlıydı. Taniel darbeyi hissetmedi bile. Sağ eliyle yüzbaşının çenesini kavrayarak parmaklarını onun ağzına soktu. Sol eli adamı alnından yakaladı.

Yüzbaşının çenesini çekip koparıırken kasların, kemiklerin ve tendonların yırtılıp cıtırdığını duydu. Çıkan ses derinlerde bir yerde onu korkuttu ama kapıldığı hiddet tüm itirazları bastırıyordu.

Yüzünün yanına bir cop inince o tarafa doğru döndü. Yumruğu, onu derhal öldüren bir sertlikle askerin burnuna indi. Görüş alanı yoğun bir sis gibi kızıla çaldı ve vücudu âdeta kendiliğinden hareket etti.

Son üçünü öldürdüğünü hatırlamıyordu fakat çok geçmeden kendini beş cesetle çevrili halde buldu. Ellerine ve gömleğine bulaşan kanları hâlâ sıcağı. Taniel genç kızın yanına diz çöktü. Ka-poel hafifçe nefes alıyordu. Gözleri kırışarak açıldı.

"Şışt," dedi Taniel, kız ağzını açınca. Onu bir battaniyeyle örttü, sonra da geriye kalan tek ceketini karyola direğinden alıp kanla kaplı gömleğinin üstüne geçirdi. Eskiz defteri ile avadanlığını çantasına attı ve Ka-poel'ı kollarına aldı. Odada önem taşıyan başka hiçbir şey yoktu.

Çıkarken Pole'un bir köşeye atılmış sırt çantası gözüne ilişti ve onu da kapıp götürdü.

Kanatlar kampına kadarki yol boyunca depar attı. Gözcülere ula-

sır ulaşmaz avazı çıktığı kadar doktor çağırmaya başladı. Aralarından koşarak geçerken, nöbet tutan piyadeler ona şaşkın şaşkın baktılar.

Kampın ortasındaki, tuğbaylara ait çadırı bulmak zor olmadı.

“Bu Abrax’ın çadırı mı?” diye sordu Taniel.

İki nöbetçi aralarında bakıştı.

“Tuğbay Abrax diyorum! Onu hemen görmem lazım!”

“Çift Atar?”

Taniel hızla arkasına döndüğünde Abrax’ın az önce geldiği taraftan yaklaştığını gördü. Kadın muhtemelen Adro kampından daha yeni dönüyordu. En son, yirmi dakikadan kısa bir süre önce konuşukları işte o anda Taniel’in kafasına dank etti.

“Sen ne halt–” Abrax genç adamın kanlı gömleğini ve Ka-poel’in hırpalanmış bedenini fark etti. “Neler oldu?”

“Ona bir doktor lazım. Hemen!”

“Bir doktor bulun,” diye nöbetçilere çıkıştı Abrax. “Kızı çadırıma sok. İşte, karyolaya yatır. Ona ne oldu? Azizler aşkına, sana ne oldu? Üstün başın kanla kaplı. Bunu ona sen mi yaptın?”

“Hayır!” Taniel kendine hakim olamadan önce sözcüğü âdeta kükredi. “Hayır. Ben yapmadım. O her şeyden daha önemli. Lütfen ona yardım et.”

“Edeceğim,” dedi Abrax.

“Az önce beş kişiyi öldürdüm,” dedi Taniel. “Üçüncü Tuğay’dan askerler. Meşru müdafaaydı ama az sonra beni almaya gelirler.”

Abrax bu haber karşısında gözlerini kırpıştırdı. Ağzını açtı, tekrar kapattı. “Saldırıya mı uğradın?” diyebilirdi nihayet.

“Evet.”

“Ayrıntıları versene be adam. *Derhal!*”

“Barakamda beş adam tarafından pusuya düşürüldüm. Ka-poel’i bu halde... ona hep beraber... hem de gözlerimin önünde.” Taniel kelimelerin bozuk, alelacele cümleler halinde ağzından döküldüğünü duydu.

“Silahsız mıydın?”

Taniel kafa salladı.

Abrax ağzını eliyle kapattı ve Taniel’i inceledi. “Şok geçiriyorsun. Otur şöyle. Barut transında mıydın?”

“Hayır.”

“Beş kişi,” diye fısıldadı tuğbay, neredeyse Taniel’in duyamayacağı kadar alçak sesle. “Çıplak elleriyle.” Ka-poel’a göz attı. “Doktorlar az sonra gelirler. Burada kal.”

Abrax çadırın girişine gitti. Bir yandan da, “Stewart!” diye gürledi. Dışarı çıkmıştı ama Taniel’in açıkça duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu. “Ah, işte buradasın. En iyi iç müfettişlerimizi topla. Onları hemen Adro kampına gönder. Beş kişi cinayete kurban gitmiş. Buna yol açan şartları eksiksizce bilmek istiyorum.”

“Birinin peşine mi düşünüyoruz? Yoksa kurbanların nasıl öldüklerini tespit etmeye mi çalışıyoruz?” diye sordu bir erkek sesi. Taniel konuşanın Stewart olduğunu tahmin etti.

“Peşine düştüğümüz tek şey hakikat. Ve ölenler kurban değil, muhtemel birer tecavüzcü. Haklarında toplayabildiğin kadar bilgi topla. Tam olarak nasıl insanlar olduklarını ve ölmeden hemen önce ne yaptıklarını öğrenmek istiyorum.”

“Emredersin, komutanım.”

“Ayrıca kampı Adro inzibatlarına kapat ve çıkacak dedikoduları bastır.”

“Elbette. Başka bir şey?”

“Fazla uzaklaşma. Bir ihtiyaç çıkacağından eminim.”

Abrax az sonra çadıra geri döndü. Taniel ayağa kalkmayı düşünürken bir ara Ka-poel’in elini tutmuş olduğunu fark etti. Genç kızın yanında kalmaya karar verdi.

“Teşekkürler,” dedi.

“İnan bana,” dedi Abrax. Yüzü kızarmış, kaşları çatılmıştı. “Yalan söylüyorsan ilmiği boynuna kendi ellerimle geçiririm. Ama sırf kendini ve sevdiğini korudu diye, bir adamın hayatını kaybetmesine müsaade etmem.”

Doktor az sonra çıkageldi. Taniel çadırdan ayrılmayı reddetti ama Ka-poel muayene edilirken bakışlarını kaçırdı. Genç kız biraz direndi, Taniel bunun iyiye işaret olmasını umdu.

“Ona uyumasını kolaylaştıracak bir şey verdim,” dedi kadın doktor, muayenesinin ardından. Dönüp Taniel’e dik dik baktı. “Gaddarca bir saldırıya uğramış.”

“O yapmadı,” diye çıkıştı Abrax.

Doktorun bakışlarındaki sertlik bir nebze yumuşadı. “Tecavüze uğramamış. Ayrıca tırnaklarının altında kan var ve parmak eklemleri morarmış. Saldırganlarına iyi karşı koymuş. Bu onları yakalamanızı kolaylaştırabilir.”

“Çoktan geberdiler,” dedi Taniel, sözünü sakınmadan.

“Güzel. Baygınlığı bitkin düşmekten. Onlara saatlerce direnmiş

olabilir. Sol kolu kırık ve bir kulağını kaybetmesi mümkün. Ama beyin sarsıntısı geçirmemiş olması hayret verici.”

Ka-poel'ın yanına dönen Taniel tuğbayın yakındaki bir sandalyeye çöküp onları seyrettiğinin hayal meyal farkındaydı.

Çadırın dışından gelen öfkeli bağrışlar duyduğunda saatin kaç olduğundan emin değildi. Abrax sandalyesinden ihtiyatla kalkıp dışarı çıktı.

“Kampın kapatılmasını emretmemiş miydim?” diye azarladı kadın.

“Tuğbay Abrax,” dedi sert bir ses.

Taniel başını ellerine koydu. Doravir.

“Üçüncü Tugay’a mensup dört piyadenin ve bir yüzbaşının cinayetinden aranan birine yataklık ediyorsun. Onu derhal bize teslim et.”

BÖLÜM

31



İğneyi hedefinin yanına konumlandırmayı denerken Nila'nın parmakları titriyordu.

“Tedirgin olma,” dedi Bo. Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Köşeye, odanın tek penceresinin yanındaki soluk renkli bir mindere bağdaş kurup oturmuştu. Kucağında açık duran eski, küflü bir kitapla genç kızı seyreliyordu. “Hata yaparsan sorun değil. Altı üstü uhrevi bir ateşle içten dışa yanar, gaz yağına batırılmış bir saman yığını gibi kavrulur giderim.”

“İşimi kolaylaştırmıyorsun,” diyen Nila derin bir nefes aldı ve iğneyi İmtiyazlı'nın eldivenlerinden birine batırdı. Konumlandırması düzgün gözüküyordu. Eldivenlerin gerektiği gibi çalışması için hata yapmamalıydı.

“Biliyorum,” dedi Bo. Nila adamın sırtışısını sesinde duyabiliyordu.

“Bunu neden kendin yapamıyorsun?”

“Çünkü dikiş dikmekten nefret ederim. Hem sen bir çamaşırcısın. Muhtemelen böyle şeylerde benden çok daha iyisindir.”

Ayrıca Nila ona borçluydu. Bo açık açık dile getirmese de, Nila bu gerçeğin genç adamın aklından geçtiğini tahmin edebiliyordu.

Nila kendisine ve Jakob'a yalnız üç günlüğüne sığınacak bir yer teklif edildiğinin fazlasıyla farkındaydı. Aradan dokuz gün geçmişti ve Nila neden sokağa atılmadıklarından pek emin değildi. Borçlu kalmak isteyeceği son insan bir İmtiyazlı gibi geliyordu, o yüzden Bo laf arasında birkaç çift yırtık eldivenin onarılması gerektiğine

değince Nila gönüllü olmuştu.

Tabii o sırada İmtiyazlı eldivenlerindeki dikişlerin tümüyle kususuz olması gerektiğini bilmiyordu.

Acaba Bo kalmalarına neden izin vermişti? Belki Nila'yla yatmak gibi bir beklentisi vardı. Nila genç adamın kendisini seyrettiğini göz ucuyla görebiliyordu. Bo bunu sık sık yapıyor gibiydi ama sadece fark edilmeyeceğini düşündüğü zamanlarda. Bu davranışı Nila'nın sinirlerini bozuyordu.

Lakin Bo ona ve Jakob'a yiyecek, barınak ve Nila'nın uzun zamandır ilk kez karşılaştığı hoş bir ahabalık sunuyordu. Sakindi, suskundu ve genç kıza zorla sahip olmaya çalışmıyordu. En azından şimdilik.

Nila ne zaman onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeye başlasa kendi kendine Dourford'un sokağa saçılmış halini hatırlatması gerekiyordu. Bo sıradan bir adam değildi. O bir İmtiyazlı'ydı. İmtiyazlılar tehlikeli insanlardı.

"Bu iş becerikli bir terziye göre," dedi Nila. "Dikiş dikmesini bilirim ama—"

"İyi gidiyorsun."

Nila işine devam etti. Bo'nun dikilmesi için bir kenara kaldırdığı on iki eldivenden üçünü halletmeyi başarmıştı. Tabii içlerinden herhangi birinin tekrar kullanılıp kullanılmayacağı...

"Bunları yanlış dikersem gerçekten içten dışa doğru yanar mısın?" diye sordu Nila.

"Hayır."

"Seni hıncır!"

"Fakat çalışmazlar. Bu da muhtemelen ölümüne yol açar." Bo kitabını kenara bırakıp ayağa kalktı ve masadaki genç kızın yanına gitti. Tamamlanan eldivenlerden birini takıp parmaklarını şıklattı. "Olmamış. Bu tek, hiçbir işime yaramaz." Başka bir eldiveni denedi. "Bu da." İki kullanışsız eldiveni kendi yığınlarının üstüne attı ve üçüncüyü denedi. Yeniden parmaklarını şıklattı.

Parmak uçlarında ufacık bir alev belirdi. Alev çabucak söndü ve Bo eldiveni çıkarıp cebine koydu. "Bak bu olmuş. Fevkalade."

"Onları atmamı—" Nila atılan iki eldivene doğru uzandı.

"Kafana takma. Ben onlardan kurtulurum."

Nila bir an için genç adamın minderine ve kitabına geri döneceğini sandı. Bo, onun yerine, bir sandalye çekip oturdu. Başka bir sandalyeye de ayaklarını uzattı ve ellerini başının arkasında kavuş-

turarak arkasına yaslandı. “Oğlan nerede? Bütün gün gıkı çıkmadı.”

“Odasında oynuyor. Sen rahat okuyabilesin diye gürültü yapmamasını tembihledim.”

“Ne kadar düşüncelisin.”

Nila dikişinde bir hata yaptı. Bıyık altından söverek, tekrar denemek üzere iğneyi çıkardı. Bo onu neden seyrediyordu? Ne istiyordu?

“Çok güzel bir kızsın. Bunu biliyor muydun?”

Ah. İşte bu. Nila'nın kalbi duracak gibi oldu. İmtiyazlılar'ın çok şehvetli olduklarını, fırka İmtiyazlılar'ından her birinin çok sayıda metres bulundurduğunu ve çok az kadının onlara karşı koyabildiğini duymuştu.

“Daha önce de söylemişlerdi,” karşılığını verdi.

“Saçlarını daha sık arkada toplamalısın. Elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyor.”

Nila konuşacak kadar kendine güvenemedi. Bo sırf onunla yalnız kalma ümidiyle mi Jakob'u sormuştu? Acaba bir ültimatom mu verecekti: Ya çık git ya da yatağıma gel? Nila boyun eğmemeye karar verdi. Kentin dışına sakladığı gümüşler hâlâ oradaydı. Bo onları yanına aldığından beri aklından hiç çıkmıyorlardı. Nila gümüşleri alır ve Jakob'la beraber kuzeydoğudaki Novi'ye geçerlerdi. Orada başkente gidip küçük bir ev bulurlardı ve Nila çamaşırcılık yaparak geçimlerini sağlardı.

Bo ağzını açtı.

İşte geliyor, diye düşündü Nila.

“Ebeveynlerin şehirde mi yaşıyorlar?”

“Asla...! Ne?”

“Ebeveynlerin,” diye tekrarladı Bo. “Şehirde mi yaşıyorlar?”

Nila soruya hazırlıksız yakalanmıştı. “Ebeveynlerim öldü,” diye kestirip attı. Söylemesini beklediği şey bu değildi. “Öksüz ve yetimim.”

“Ah,” dedi Bo. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Onları hiç tanımadım.”

Bo tavana bakıyordu. Ses tonu efkârlıydı. “Ölmeden önce babamı biraz tanıyabildim. Biraz da yetimhanede kaldım. Sonra sokaklara düştüm.”

Nila gülecek gibi oldu. Bo onu bu şekilde mi yatağa atmaya çalışıyordu? Aralarında bir tür yakınlık kurarak mı? “Sonra da saltanat fırkasına mı girdin?”

“Hayır. Önce Çift Atar Taniel'le tanıştım. Daha sonra babası Tamas beni yanına aldı. Arayıcılar beni orada buldular. Çocukken

hiç sınıdın mı?”

Bo, Feldmareşal Tamas'ı tanıyor muydu? Onun tarafından evlat mı edinilmişti? İşte buna inanması zordu. “Sınanmak mı?”

“Fırka arayıcıları tarafından. Yetenekli misin diye.”

Nila yaptığı bir diğer hatayı fark etti. İğneyi çıkardı ve ucunu kullanarak ipliği kumaştan ayırdı. “Elbette. Yetimhaneye her yıl uğrarlardı.”

“Tekrar denemelisin,” dedi Bo. Cebinden bir çift eldiven çıkarıp masanın üstüne attı. “Arayıcılar bazen hata yaparlar.”

Nila'nın gözlerini yuvarlayası geldi. Bo hâlâ onunla flört ediyordu. Nila bunu genç adamın ağız kenarlarındaki ufacık tebessümden ve sesindeki muzip tondan anlıyordu. “Hiç sanmıyorum.”

“Keyfin bilir.” Bo eldivenleri tekrar cebine koydu.

Nila dikiş dikmeyi sürdürüp Bo sandalyesinde ileri geri sallanır ve tavana bakarken huzur dolu birkaç sessiz dakika geçti. Nila düşüncelere dalmaya başladı. Belki Novi'ye gitmemeliydi. Belki de okyanusu geçip çok uzaklardaki Fatrasta'ya yollanmalıydı. Onun veya Jakob'un orada bulunma yahut tanınma ihtimalleri çok daha düşük olurdu.

“Jakob,” dedi Bo ansızın. “Soyadı Eldaminse'ti, değil mi?”

“Evet.”

“Sen de ailesinin yanında mı çalışırdın?”

Nila kafa salladı. Eldaminse konutu. O günler çok uzaklarda kalmış gibi geliyordu. Sahiden de topu topu dört ay mı olmuştu? Malikânenin anılarını sanki bir rüyadan hatırlıyordu.

“Babasının işleri hakkında bir şeyler bilir miydin?”

“Ben bir çamaşırcıyım.”

“Uşaklar her şeyi duyarlar. Zaten o yüzden içlerinden çoğu fırkalar için casusluk yapar.”

Nila gözlerini kırıştırdı. “Öyle mi?”

“Eh, dolaylı olarak. *Kimin hesabına* casusluk yaptıklarını bilmezler. Tek bildikleri, bilgi karşılığında para aldıklarıdır.”

“Ben hiç yapmadım. Bana asla burnumu sokmamam öğretildi.”

“Yazık.” Bo sandalyesini dört ayak üstüne indirip yerinden kalktı. “Jakob!” diye seslendi ve Nila ile Jakob'un paylaştıkları odaya çıkan kısa koridora girdi.

Nila 'dikişe ara verip başını yana doğru yatırdı.

“Jakob,” dedi Bo, boğuk gelen bir sesle, “babanın askerler tarafından ziyaret edildiği olur muydu? Hatırlıyor musun?”

Nila oğlanın cevabını duyamadı.

“Sahi mi? İlginç. Bu dediğin ne zamandı?” Bir duraksama yaşandı. “Sağ ol, Jakob. Çok yardımcı oldun.”

Bo salona geri döndü. Ceketini askıdan aldı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Nila.

“Bakıyorum da, burun sokmaması öğretilmiş birine göre çok iyi kulak kabartıyorsun.”

Nila yanaklarının kızardığını hissetti.

Bo gülümsedi. “Halk Arşivleri’ne gidiyorum. Muhtemelen yarından önce dönmem. Pencere pervazının altında küçük bir banknot destesi gizli. Kendine ve oğlana yiyecek bir şeyler almaktan çekinme.” Eldivenlerini tek elinde tutarak kapıda durdu. Dalgın bir hali vardı. “Eldivenlerimi denemek istemediğinden emin misin?”

Nila sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

“Bu kadar yeter,” dedi.

Bo’nun kaşları kalktı. Gerçekten şaşırmışa benziyordu. “Ne yeter?”

“Flört etmen. Gitmemizi istersen gideriz ama seninle yatacak değilim.”

Bo birkaç hızlı adımla odayı aştı ve genç kıza bir karış mesafede durdu. Öne eğildiğinde, Nila kalbinin kulaklarında attığını duyabiliyordu. Bo ona zorla sahip olmak veya onlara zarar vermek isterse elinden hiçbir şey gelmeyeceğini açıkça fark etmişti.

“Ben herkesle flört ederim,” diye kulağına fısıldadı Bo. “Ve benimle yatmak isteseydin hayır demezdim. Ama asla bir kadına tecavüz etmedim ve bundan sonra da edecek değilim. O yüzden, sana baktığımı her fark ettiğinde ezilip büzülmekten vazgeç. İnsanlara bakmayı severim çünkü ilgimi çekerler.”

Nila’nın boğazı kupkuruydu. Aşağı attığı bir bakış, Bo’nun eldivenlerini hâlâ takmamış olduğunu gösterdi. “Seninle yatmamı beklemiyorsan bizi neden kapı dışarı etmedin?”

“Çünkü senden hoşlandım,” dedi Bo. “Çocuktan da. Ama yakında kenti terk edeceğim. O yüzden plan yapmaya bak. Burada bir haftadan daha uzun kalmayacağım.” Geri çekildi. “Yarın görüşür müyüz?”

Nila yutkundu. “Evet.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Tamas'ın ordusu Kresimir'in Parmakları'nın sonuncusunu da geçti ve Budwiel'dan kaçmalarından neredeyse yedi hafta sonra Kuzey Sahası'nın geniş platosuna çıktı.

Güneydeki Kehribar Ova gibi, Kuzey Sahası da Dokuz'un tahlil ambarıydı. Lakin Kehribar Ova'nın aksine sığır çiftlikleri veya başak tarlaları değil, az miktarda suyla yetinebilen devasa fasulye tarlaları içermekteydi.

Tamas tedarik ekiplerine, ordudaki en akli başında çavuşların komutası altında platoya yayılmalarını emretti. Bölgeyi kaynaklarından arındırması ve bunu yerli halka olabildiğince az zarar vererek yapması lazımdı.

Kıtanın başında at sürerken gözlerini kuzey ufkundan ayırmıyordu. Deliv sınırını geçmelerine ve Alvation kentini görebilmelerine daha günler vardı fakat Tamas her adımda kalbinin biraz daha hızlı atmasına engel olamıyordu. Aradıkları desteğe yakında kavuşacaklardı. Yakında, Yandıkoru Yığını Dağları'nı aşıp Adro'ya inecekler ve Kez'e haddini bildireceklerdi.

Gavril atını onunkinin yanına sürdü. Kıtanın arkalarından gelirken hem kendisi hem de bineği toz toprak içinde kalmıştı. Biraz gerisinde, bir yük katırına binen yaşlı bir adam vardı. Yaşlı adam Gavril'in savaş atına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Tamas atını durdurdu. Olem de durdu ve kendi ordularının dışında boş olmasına rağmen, temkinli bakışlarını platodan ayırmadı.

"Bu kim?" diye sordu Tamas, hâlâ elli adım geride olan yaşlı adamı başıyla işaret ederek.

"Kezli bir fasulye çiftçisi."

"Neden burada?"

"Seninle konuşmak istedi."

Tamas kayınbiraderine bir kaşını kaldırdı. İhtiyaç duyduğu son şey buydu. Gavril bu Kezli'yi ne halt yemeye buraya getirmişti? "Kim olduğumu biliyor mu?"

"Evet ve söyleyecek bazı ilginç şeyleri var."

Kuzey Sahası'ndaki ihtiyar bir fasulye çiftçisinin söyleyecek ne gibi ilginç şeyleri olabilirdi ki?

Yaşlı adam katırını atların yanına yanaştırdı.

"Feldmareşal sen misin?" diye Adroca sordu. Kez aksanı öylesine yoğundu ki kelimeler zar zor ayırt edilebiliyordu. Yüzü kırış kırıştı ve teni platonun sıcak güneşi yüzünden, belki Deliv kökeninin de

etkisiyle, kahverengiydi. Kuzeydeki Deliv ile platodaki Kez çiftçileri arasında emek ve ticaret özgürce gidip gelirdi.

İhtiyar çiftçi bir deri bir kemikti. Bir zamanlar tombul olabilirdi ama artık derisi yanaklarından sarkıyor, yüzündeki sağlıksız lekeler yetersiz beslenmeyi işaret ediyordu.

Ve gözleri, Tamas'ı şaşırtan kor gibi bir öfke barındırıyordu.

“Kezce bilirim,” dedi Tamas, Kezce konuşarak.

“Feldmareşal sen misin?” diye, Kezce tekrarlardı fasulye çiftçisi.

“Benim. İyi günler.”

Çiftçi, Tamas'ın savaş atının toynaklarının dibine tükürdü. Dişlerini gösterdi ve karşılık vermesi için meydan okurcasına Tamas'a dik dik baktı.

Tamas kayınbiraderine doğru döndü. Hâlâ geçen haftaki kavgalarının morluklarını taşıyan Gavril omuz silkmekle yetindi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Tamas.

“Onu sen daha iyi bilirsin.”

Tamas yeniden Gavril'e bir bakış attı. Bu da neydi böyle?

“En ufak bir fikrim yok.”

“Mahsulümü aldın,” dedi ihtiyar. “Kuraklığa rağmen bu sene boldu. Karımı ve kızlarımı aldın. Onlara hizmet etmeyi reddetti diye, canı çıkasica adamların oğlumun bacaklarını kırdılar.”

Tamas kaşlarını çatı. Kahrolası piyadeler. En iyileri bile kendilerini kontrol edemiyordu. İdam tehdidiyle, kadınlara dokunulmasını emretmişti. Gıdaya ihtiyaçları vardı ama Tamas, askerlerinin Kez taşrasında adam öldürmelerine ve önlerine çıkana tecavüz etmelerine göz yumacak değildi.

“Bunu hangi bölük yaptı?” diye Gavril'e sordu.

“Bizden biri değil. Tedarik ekipleri onları bulduğunda adam ve oğlu kulübelerinde yalnızmış. İçerisi tamtakırmış ve mobilyalar kırık dökükmüş. Dedigi gibi oğlanın bacakları kırılmış. Delikanlı ömür boyu sakat kalacak. Görünüşe bakılırsa bu olay haftalar önce olmuş.”

“Karın ve kızların için üzgünüm,” dedi Tamas, “ama suç adamlarımda değil.”

“Yani, bana yalancı mı diyorsun?” Fasulye çiftçisi katırını Tamas'a daha da yaklaştırdı.

Tamas derin bir nefes aldı ve yaşlı bir adama vurmanın, bir konuşmayı sonlandırmak için iyi bir yöntem olmadığını kendi kendine hatırlattı. “Tüm bunlar ne zaman oldu?”

“On sekiz gün önce,” dedi fasulye çiftçisi.

“Öyleyse biz olamayız. Buraya daha yeni geldik.”

“Öyleyse kimdi? Adro askerlerini gördüm mü tanırım.” Fasulye çiftçisi eğilerek Tamas’ın ceketine asıldı. “Gümüş kenarlı Adro mavisisi. Beni aptal mı sanıyorsun!”

“Kaç kişiydiler?”

“Binlerce!” Çiftçi tekrar yere tükürdü.

“Gavril, son zamanlarda buradan bir ordunun geçtiğine dair bir belirti var mı?”

Gavril atını birkaç metre sürüp izcilerinden biriyle görüştü. Az sonra geri döndü. “Tedarik ekipleri hep aynı şeyi bildiriyor, bölge tamamen temizlenmiş. Tüm ekinler ya erkenden hasat edilmiş ya da yakılmış. Ayrıca adamlar düzinelerce boş çiftliğe rastlamışlar.”

Tamas parmaklarıyla eyerinin başında ritim tuttu. Kuzey Sahası’nda bulmayı beklediği gıda malzemelerinden eser yoktu. Alvation’a kadar, adamlarına yiyecek hiçbir şey kalmamıştı.

“Eee?” diye ısrar etti fasulye çiftçisi. “Nasıl hesap vereceksin?”

“Ne yöne gittiler?” dedi Tamas.

Fasulye çiftçisi bu soruya şaşırıldı. “Kuzeye.”

“Olem, bu adama kendisi ve oğlu için yetecek kadar yiyecek ver ve evine geri gönder. Katırı da onda kalsın.” Tamas dizginleri şaklattı. “Gavril.”

Sövüp sayan ihtiyar çiftçiyi Olem’in yanında bıraktı ve atını tekrar kıtanın başına sürdü. Gavril yanına gelerek savaş atının hızını onunkine uydurdu.

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Tamas. “Kuzey Kez’de hiç askerimiz yok.”

“İhtiyarın birkaç tahtası eksik diyeceğim ama ortalıkta ne var ne yok toplanmış. Platoyu böyle silip süpürmek için çok sayıda adam gerekir.”

Tamas eyerinin başını kavradı. Toplayıcılık yapmadan adamlarının karnını nasıl doyuracaktı?

“Kaç kişi?” diye sordu.

Gavril sakal bürümüş çenesini kaşıdı. “En az bir veya iki tugay.”

“Adro mavisisi giyen ama Adrolu olmayan.” Tamas biraz kafa yordu. “Kahretsin! Adro’ya sızmaya çalışıyorlar.”

“Kezliler mi?”

“Herhalde. Buradan istilacı bir ordu gibi davranarak geçmişler. Demek ki blöf yaparak Alvation’a girecekler ve Dağ Bekçileri’ni gafil avlayacaklar. Çoktan Adro’ya varmış olabilirler.”

“Ne yapmalıyız?” diye sordu Gavril.

Tamas parmaklarını kemerine takılı, testere saplı düello tabancalarından birinin kabzasında gezdirdi. Tabancalar oğlundan hediyeledi. “Yolumuza devam edeceğiz. Onlara yetişip arkadan saldıracağız.”

BÖLÜM

32



Ricard Tumblar'ın faytonu, Pan-Deliv Kanalı'na doğru Yandıkoru Yığını Sıradağları'nın eteklerindeki dolambaçlı ana yolda sallanarak ilerliyordu. Hemen batılarında dağlar yükseliyor, kuzeydeki daha uzak dağlarsa beyaz zirveleriyle kremalı pasta dilimlerini andırıyordu. Fayton sarsıldı, sonra da Ad Nehri'nin kollarından birinin üstüne kurulmuş taş bir köprüden takırdayarak geçti ve tekrar engibeli toprak yola çıktı.

Pencereden dışarı bakan Adamat zeminden kaynaklanan sarsıntıları düşünmemeye çalıştı. İhtiyaç duyduğu son şey, kadife iç mekânın dört bir yanına kusmaktı.

Ricard'inki kadar süslü bile olsa, bir faytonda beş gün geçirmek hiç de hoş bir durum değildi. Taşın şasisi son model yaprak yaylı süspansiyona sahipti ve kalın, dolgulu koltuklar yoldaki sarsıntının bir kısmını emiyordu fakat nispeten derin bir çukura girdiklerinde hiçbir şey Adamat'ın başını tavana çarpmasını engellemiyordu.

Lanet olasıca kuzey yolları.

En azından Faye, mevcut şartların elverdiği ölçüde, halinden hoşnut gözüküyordu. Josep'in peşinden gitmemelerine yönelik kararının ardından daha da içine kapanmıştı. Lakin ağlamaktan vazgeçmişti ve diğer çocukların iyiliği için daha mutlu gözükmekte kararlı gibiydi.

“Kanalın kullanımı arttıkça bu yolları onaracağız,” diyordu Ricard, başını pencereden çıkartarak. “Onu bir uçtan diğerine kadar parke taşı kaplatmak istiyorum. Sendikaya bağlı bir ekip de yıl bo-

yunca bakım-onarım işleriyle meşgul olacak.”

Adamat hedeflerine varmayı iple çekiyordu. Ricard’a göre, yolculukları yalnızca bir iki saat daha sürecekti ve sonrasında Kuzey Adro’daki en iyi otele yerleşeceklerdi. Oda servisi, masaj, musluktan akan sıcak su... Yepyeni otel, Yandıkoru Yığını kanalını kullanacak üst düzey görevlilerin ve iş adamlarının ağırılanması amacıyla inşa edilmişti.

“Dağ Bekçileri’ne bırakamaz mısınız?” diye sordu Adamat. “Yol bakımını kastediyorum. Şu an dağların eteklerindeyiz. Burası onların mıntıkası sayılır.”

Ricard işaret parmağını burnunun altında sağa sola salladı. “Hayır! Hayır, hayır, hayır. Kanalin bir sendika projesi olması için dişimi tırnağıma taktım. Dağ Bekçileri kendi yetki alanlarına girdiği türünden zırvalarla onu sahiplenmek istediler ama bu bir sendika işi! Sendika dürüst, çalışkan Adrolular’a iş imkânı sunuyor. Dağ Bekçileri’nin yaptığı gibi hükümlüleri ve kural tanımazları zorla istihdam etmiyor.”

“Ama herhalde geçidi onlar koruyorlardır,” dedi Adamat.

“Hayır,” dedi Ricard gururla. “Lok* muhafızlarına kadar her şeyden sendika sorumlu.”

İşte bu bilgi Adamat’ı şaşırttı. Dağ Bekçileri bir mecburi hizmet kurumundan fazlasıydı. Yüksek yerleri korumak konusunda köklü bir geçmişe sahipti. Bekçiler Adro’nun kapıcılarıydı ve kısa süre önceki Omuztaç Kalesi savunmasında bunu tekrar ispatlamışlardı.

Adamat dostunun sendikasıdan gurur duymasını anlıyordu ama ülke savunmasını da sendikalaştırmak kulağa tuhaf geliyordu.

Öğle yemeği için kanalın birkaç kilometre güneyinde mola verdiler. Adamat ile Faye çocuklarıyla ve geçici dadılarla birlikte karınlarını doyururlarken Ricard dağa yönelik planlar hakkında Fell’le kafa kafaya verdi. Yemek sona erdiğinde Adamat bacaklarını esnetmek için dışarıda gezintiye çıktı.

Otel, dağlardan gelen küçük bir derenin yanına kurulmuştu. Adamat bir süre daha aşağıdaki nehre doğru yolun altından akan suyun şırıltılarını dinledi, sonra kuzeye baktı.

Durduğu yerden kanalın loklarını görebiliyordu. Havuzlar birer basamak gibi dağ yamacı boyunca art arda uzanıyor, yol onların yanında zikzaklar çiziyordu. Bu mesafeden bakıldığında tüm sistem bir

* Farklı yükseklikteki iki kanal arasında geçiş imkânı sağlayan yükseltme/alçaltma havuzu. —çn

makete benziyordu ve Adamat kendi gözleriyle görmesine rağmen gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bütün bir dağ yamacını kaplayan bir kanal!

Yalnızca loklar bile bu dünyada daha önce hiç görülmemiş bir mühendislik harikasıydı. Sendikanın hiç şüphesiz çeşitli yeteneklerinden dolayı istihdam ettiği birkaç Maharetli hesaba katılmazsa, en ufak bir sihir kullanılmadan, tümüyle insan emeğiyle inşa edilmişlerdi. Adamat yolculuğun güçlüklerine rağmen büyük açılıştan önce lokları turlamanın tüm bu sıkıntılara değeceğini farkındaydı.

Josep kanalı görse kim bilir ne kadar sevinirdi.

Ricard ile Fell bir haritayı inceleyerek ve ana yolu işaret ederek otelden çıktılar. Adamat parke taşları ile dökme çimentonun faydalarını kıyasladıklarını duyabiliyordu.

O esnada dağ eteklerindeki bir şey Adamat'ın dikkatini çekti. Bu mesafeden emin olması güçtü ama...

"Ricard," diye ikilinin sözünü kesti, "yanında bir dürbün var mı?"

"Bende olacaktı," dedi Fell. Faytona kadar gitti ve az sonra geri gelip Adamat'a teleskopik bir dürbün uzattı.

"Büyük açılışın yarına kadar başlamayacağını söyledin sanıyordum," dedi Adamat, eski dostuna.

Ricard kanala doğru gözlerini kısıtı. "Başlamayacak."

"Yani kanalda herhangi bir trafik olmaması gerekiyor, öyle mi?"

"Şimdilik hayır. Yani denemeler yapılmadı değil ama büyük açılışa kadar ticari trafik olmayacak. Neden sordun? Ne görüyorsun?"

Adamat dürbünü gözüne dayadı ve lokları buldu. Havuzlar netleşince az evvel gözüne takılan şeyi gördü.

Loklardan her birinde bir gemi vardı. Üstelik bunlar sıradan tekneler değil, sıra sıra toplara ve upuzun yelken direklerine sahip okyanus ötesi ticaret gemileriydi. Sayıları düzineleri buluyor olmalıydı ve Adamat tüm gemi sırası dağ yamacından yavaş yavaş inerken lokları çalıştıran ufak insan suretlerini seçebiliyordu.

Gemiler, ortalarında bir defne halkası bulunan yeşil-beyaz çizgili bayraklar taşıyordu. Adamat dizlerinin titrediğini ve karın boşluğuna bir dehşetin çöreklediğini hissetti.

Dürbünü Fell'in ellerine tutuşturdu. "Çocukları faytonlara bindirin. Adopest'e geri dönüyoruz. Hemen!"

"Ne?" diye çıkıştı Ricard, dürbünü asistanının elinden kaparak. "Senin neyin var böyle? Büyük açılış yarın. Hiçbir yere—" Dürbünü

gözüne dayayınca cümlesinin devamını getiremedi.

“Dağ Bekçileri’nin kanalını korumalarına izin vermemen iyi olmuş!” diye, arkasına dönmeden bağırdı Adamat, otele doğru koşarken. “Yoksa Brudania-Gurla Ticaret Şirketi kahrolası filosunu oradan geçirmekte zorlanırdı.”

“Beni Adopest’e gönderecekler,” dedi Taniel.

Ka-poel’in gözlerinden biri, şişerek kapanmış olmayanı, açıldı.

Taniel sözlerini sürdürdü. “General Ket artık Adro ordusunda olmadığım ve henüz resmen Adom’un Kanatları’na katılmadığım için bunun sivil bir mesele olduğunu söylüyor. Duruşmaya kadar Adopest’te ev hapsinde tutulacaktım.” Çadırın kısıtlı alanında volta atıyordu. Elinde Tuğbay Abrax’tan gelen ve ev hapsinin şartlarını belirten bir not vardı. “Bu iş aylarca sürebilir. O zamana kadar da savaşı kaybederiz.”

Taniel volta atmayı bıraktı ve karyolasına oturdu. Elinden ne gelirdi? Son bir saati Abrax’la tartışarak geçirmişti. Tuğbay elinin kolunun bağlı olduğunu, Taniel’e Adopest’te küçük bir ev tahsis etmekten fazlasını yapamayacağını iddia etmişti. Kurallar gereği, duruşma bekleyen biri Adom’un Kanatları’na katılamazdı.

“Onu geberteceğim,” dedi Taniel.

Ka-poel kendi karyolasında doğrulup oturmaya çalıştı. Kanatlar kampının Adro ordusuna en uzak köşesinde onlara bir çadır verilmişti. Genç kızın yeşil gözleri nemliydi. Taniel onun gece boyunca ağladığından kuşkulanıyordu.

Taniel, günler geçtikçe, Ka-poel oturabilir ve hareket edebilir hale geldikçe hiddetinin kaybolacağını sanmıştı. Aksine, kızın yaralarının yavaşça iyileşmesini seyretmek onu daha da öfkelenmişti. Pole’un dudakları şiş ve çatlak, yüzü hâlâ mordu.

Genç kız, kolu halen askıda olduğu için ellerini beceriksizce iki yana açtı. Kimi?

“General Ket’i. Sana... sana bunların yapılmasını o emretmiş olmalı. Beni kolayca ipe çekemeyeceğini bilmesi gerekirdi. O adamlar seni saatlerce alıkoydular.”

Ka-poel başını iki yana salladı.

“Hayır mı? Ne hayır? Doktor karşı koyduğunu söyledi. Onlara—”

Genç kız başını yeniden ısrarla iki yana salladı. Başparmağıyla

omzunu gösterdi, sonra da eliyle bir şeyi kaparmış gibi yaptı. Tekrar kendini işaret etti.

“Seni yakaladılar mı?”

Ka-poel biraz düşündü, ardından parmaklarını bir insan gibi yürüttü.

“Seni takip mi ettiler?”

Evet anlamında bir kafa sallama.

Ka-poel çantasına uzanınca yüzünü buruşturdu. Taniel çantayı onun için kaldırdı.

Kız çantayı Taniel’den aldı ve içini eşeledi. Sonra karyolanın üstüne bebekler dizmeye başladı. Hepsi de kolayca tanınır cinstendi: General Hilanska, General Ket, Adro ordusu Kurmay Heyeti’nin tamamı.

Taniel bebeklere bakakaldı. Ne zaman onlardan birini görse kızın balmumuna eklediği ayrıntılara hayret etmemek elinde değildi. Fakat bu seferkiler başkaydı. Taniel tüm bu insanları biliyordu. Hilanska gibi bazılarını çocukluğundan beri tanıyordu. Bebeklerden bazılarının gerçek saç telleri çıkıyordu. Birine bir damla kan sürül-müştü. Karşısındaki sahne Taniel’in tüylerini ürpertti.

“Niye onların bebeklerini yapıyordun?” diye sordu.

Ka-poel bunun aptalca bir soru olduğunu belirtircesine başını yana eğdi.

“Her ihtimale karşı, değil mi?”

Bir kafa sallama.

“Ve Kürekçiler, seni Ket’in bebeğinde kullanmak için bir şey araklarken yakaladılar, ha?”

Yine bir kafa sallama.

Genç kız zaten yara bere içinde olmasaydı Taniel ona tokat atabilirdi. Pole çok tehlikeli bir işe kalkışmıştı. İnsanlar kullandığı sihrin doğasından kuşkulansalar ve önu generalin çadırına gizlice girerken görseler dayak yemekle kalmaz, üstüne bir de hapse atılırdı.

“Yine de,” dedi Taniel, “komutanlarının sana saldırımlarına izin verdiklerini söylediler.” Öfkesi azalmıştı. Sadece birazcık fakat bu bile kaslarının gevşemesi için yeterliydi. Sandalyesinde arkasına yaslanıp yüzünü ellerine gömdü. “Yine de onu öldürmeliyim.”

Ka-poel başparmağıyla kendini işaret etti. *Ben öldürürüm.* Dur dercesine elini düzleştirdi ve ağzını sessizce oynattı. “Gerekirse.”

“Eh be, Pole. Ben—”

“Kimse yok mu?” Ses dışarıdan geliyordu. “İçeri girebilir miyim?”

Mihali. Kahrolası aşçıbaşı. O olmasaydı bunlardan hiçbiri yaşanmazdı. Taniel hâlâ Adro ordusunda olurdu ve Ka-poel asla Ket'in haydutları tarafından hırpalanmazdı.

“Çukura kadar–” diye başladı Taniel. Ka-poel kolunu hafifçe tuttu.

Genç kız kafa salladı. Taniel sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Faydası olmadı.

“Evet,” diye seslendi.

Çadırın ağızı yukarı kaldırıldı ve Mihali başını eğerek içeri girdi. Elinde üstü kapalı geniş bir tabak vardı. Kapağın altından yükselen buharlar mis gibi sıcak ekmek ve bir şey daha kokuyordu. Yumurta mı?

Taniel başını çevirdi. Yemeğinden yiyerek Mihali'yi hoşnut etmek gibi bir niyeti yoktu.

Aşçıbaşı tabağı Taniel'in karyolasına bırakıp kapağı kaldırdı. Tabağa doğru eğilip kokuları genç adama doğru yelledi. “Üstüne akça-ağaç balı dökülmüş tatlı kabuklu mısır unu çöreği ve yanında haşlanmış yumurta.”

Ka-poel'in yüzü aydınlandı. Mısır unu çöreği Dokuz'da yaygın olmasa da Fatrasta'nın vazgeçilmezleri arasındaydı. Genç kız çöreklerden birini derhal kaptı ve tutabileceği kadar soğusun diye elleri arasında zıplattı.

Gülümseyen Taniel bunu bir öksürükle gizlemeye çalıştı. Mutluluğunu Mihali'ye gösterecek değildi.

“Ne istiyorsun, Adom?”

“Ah, hadi ama,” dedi aşçıbaşı. “Bana Mihali de. ‘Adom’ kulağa çok şaşıaalı geliyor.”

“Eh,” –çörek kokusu Taniel'in ağzını sulandırıyordu– “ne istiyorsun?”

“Özür dilemeye geldim,” karşılığını verdi Mihali.

Ka-poel yanındaki boş yeri gösterdi.

“Sağ ol!” Mihali gidip oraya oturduğunda Taniel ani bir kıskançlığa kapıldı.

“Özür dilemek mi? Doravir'le aramı düzeltmemi söylediğin ve beni Adro ordusundan attırdığın için mi?”

Mihali'nin kaşları kalktı. “Yok yahu. Onun zaten olması gerekiyordu.”

“Ne?” derken, Taniel ağzından tükürükler saçtı.

Mihali bunun önemsiz bir konu olduğunu belirtircesine elini salladı.

“Özür dilemeye geldim çünkü sana Kresimir’i öldürmene yardım etmeyeceğimi ve kardeşimin ölmesinin gerektiğine inanmadığımı söyledim.”

Taniel daha fazla dayanamadı. Eli âdeta kendiliğinden uzandı ve mısır unu çöreğinden bir parça kopardı. Bir ısırik alır almaz keyiflendi. Yumuşacık ve nemli çörek ağzında erir gibiydi. Balın tadıysa peteginden yeni akmışçasına enfesti.

“Fikrini mi değiştirdin?” diye, ısıriklar arasında sordu Taniel.

“Keşke,” diyen Mihali tabaktaki çöreklerden bir parça koparıp meyve sosuna bandırdı, “bu meseleyi barışçıl yollarla çözebilseydik. Hatta barışçıl olmayan yollara bile razıydım. Bir iki ay evvel, savaşa doğrudan destek vermeyeceğimize dair Kresimir’le anlaşmaya vardım. O zamandan beri işler Adro tarafı için kötü gidiyor, senin de farkında olduğun gibi. Lakin Kez kampında da her şey güllük gülistanlık değil.” Parmak uçlarına bulaşan balı ve kırıntıları yalamak için duraksadı. “Kresimir kendi halkını endişe verici bir hızla öldürmeyi huy edindi.”

“İyi,” dedi Taniel, alaycı bir homurtuyla.

“Hayır,” dedi Mihali. “Hiç iyi değil. Kresimir’le sık sık konuşurum. En azından o amaçla aramızda bir köprü kurabiliriz. Öyle yaptığımızda da aklından geçenleri biraz görebilirim. Kardeşim deliriyor.” Mihali yutkundü ve çöreğini mahzun gözlerle süzdü. “Hem de büsbütün deliriyor.”

“Umurumda değil.”

“Taniel, deli bir tanrı, kendi halkını öldürmekle daha ne kadar yetinir sanıyorsun? Kresimir pekâlâ tüm Dokuz’u yok etmeye kalkışabilir. Hatta belki de tüm dünyayı. Başarabileceğini sanmam, Kresimir bile o kadar güçlü değildir. Ama denerse, muhtemelen dünyanın bu kısmındaki her canlıyı öldürebilir.”

“Onu daha önce dururdum ya,” dedi Taniel.

“O nedenle bu iş için biçilmiş kaftansın.”

“Onu kendin durduramaz mısın?”

“Sihir bazı açılardan öngörülebilirdir,” diye açıkladı Mihali. “En aşağı sihirbazdan tut da Kresimir’e kadar tüm İmtiyazlılar’ın kullandıkları kalıplar vardır. Ben o kalıpları tahmin edebilir ve onlara karşı koyabilirim. Lakin Kresimir delice saldırırsa davranışları tümüyle rasgele olur. O zaman yalnızca kendimi koruyabilirim, başkalarını değil.”

Taniel duyduklarına bir süre kafa yordu. Bir tanrı gerçekten delirebilir miydi?

“Tüm bunlar o mermi yüzünden, değil mi?”

Mihali cevabı bir süre düşünürmüş gibi gözüksü. “Generallerin heyet toplantılarını gizlice dinlerken, casuslarından gelen raporları duydum. Kez kampında Kresimir’in yastığına kan öksürdüğüne dair dedikodular dolaşıyormuş. Geceleri yerleşkesinin koridorlarında gezinip muhafızlarını taciz ediyor, çakmak taşının ardındaki gözün onlar olup olmadığını soruyormuş.”

Taniel’in ağzı kuruyuverdi. Filinta çakmağının ardındaki göz. Bu kendisinden başka kim olabilirdi ki? Kresimir, deliliğinin elverdiği kadar onu arıyordu. Sözcükler ağzında safra tadı bıraksa da Taniel sormadan edemedi. “Kardeşin iyileştirilebilir mi? En azından mantıklı düşünebilecek kadar?”

“Bilmiyorum,” dedi Mihali. “Dün gece onunla konuşurken bu konuya değindim. Çileden çıktı. Budwiel’daki o patlama var ya? Muhakkak duymuşsundur. Kaynağı oydu. Binlerce Kezli kamp sivilini öldürdü.”

“Kimin umurunda.”

Mihali kaşlarını çatı. Taniel sihir kullanıldığı zamanlarda olduğu gibi duyularının kenarında bir kıpraşma hissetti. Ansızın, Mihali’ye bu kadar yakın oturmaının iyi bir fikir olup olmadığını merak etti.

“O insanlar,” dedi Mihali, kendine güçlkle hakim olarak, “asker değil. Çamaşırcı, fırıncı ve ayakkabıcıydı. Hayatları bir anda sönü-verdi çünkü Kresimir’e yanlış soruyu sordum ve bu hatam kardeşimi kızdırdı.” Başını iki yana salladı. “Adam öldürmenin mesleğın olduğunu biliyorum fakat her can kaybı önemlidir. Özellikle de bu kadar çoksa ve...”

Mihali cümlesinin devamını getirmedi. Çörekten bir parça daha aldı ve dalgın bir edayla çiğnedi. Bakışları, Ka-poel’ın yatağı dizdiği bebeklere yöneldi ve tedirgin olmuşçasına parmakları seğırdi.

“Şu Barut Zebellahları’nı yaratacak kadar akli başında ama,” diye belirtti Taniel.

“Düzelebileceğine dair bana umut veren tek şey de bu,” dedi Mihali. “Kardeşim henüz aklını tümünden kaçırmadı. Onu iyileştirme ihtimalim hâlâ var. Lakin önce Kresimir’i zaptetmeliyim ve bunu tek başıma yapamam.”

Mihali böyle konuşurken gözü Ka-poel’ın üstündeydi. Taniel bundan hiç hoşlanmadı.

“Nasıl?”

“O bu işin altından kalkabilir,” dedi Mihali, başıyla genç kıızı

işaret ederek. “Çeşitli hayatlarımda Kemik-gözler’le de muhatap olduğumdan sanırım bahsetmişim. Sihirleri dövüşmeye, zarar vermeye, korumaya ve hatta bireyleri kontrol etmeye çok uygundur. Ama şimdiye dek Ka-poel’in onda biri kadar bile güçlüsünü tanımadım. Üstelik tüm bunları kendi başına öğrendiğini düşündükçe...” Mihali devam etmedi. Soluğu kesilmiş, yüzü pancar gibi kızarmıştı.

Bireyleri kontrol etmek, demişti Mihali. Yoksa Ka-poel, Taniel’i kontrol mu ediyordu? Taniel kız tarafından daha önce pek çok defa korunduğunu biliyordu ve Pole’un o bebeklerle neler yapabildiğine bizzat tanık olmuştu.

“Peki kardeşin gerçekten iyileşirse?” diye sordu Taniel. “Bu savaşı sonlandırır mı? Adro’yu rahat bırakır mı?”

“Öyle düşünüyorum. Bir süredir kendinde değil.”

“*Düşünüyor* musun, yoksa *biliyor* musun? Herif Adro’yu yok edeceğine and içti.”

“Andını yerine getirmeyecek. Ne yapıp edip bundan emin olacağım.” Mihali tombul ellerini iki yana açarak bir Ka-poel’a bir Taniel’e baktı. “Lütfen. Bana yardım edin. Kardeşime yardım edin.”

Ka-poel önce kırık kolunu, ardından Mihali’yi işaret etti.

Aşçibaşının kaşları kalktı. “Elbette. İhmalkârlık ettim.” Gözlerini yumdu ve Ka-poel’in aniden nefesi kesildi.

Taniel ileri atıldı ve düşmesin diye elini kızın sırtına dayadı. “Ona ne yaptın?”

Ka-poel silkinerek Taniel’in elini üstünden attı ve kolundaki askıyı çıkardı. Kolunu esnetip oynattı, sonra kendi kendine kafa salladı. Taniel kızın yüzüne baktı. Morluklar geçmişti.

“Senin yaralarımı da iyileştirebilirim,” dedi Mihali.

Taniel hemen geri çekildi. “Eksik olma ama böyle iyiyim.” İçinden, kendine aptal demeyi ihmal etmedi. Bir tanrının şifa güçlerini neden reddediyordu? Mihali’nin sihrinden korkuyor muydu? Yoksa korktuğu şey, başka birine daha borçlu kalmak mıydı? Abrax ile Ricard daha şimdiden ona karşılığını ancak yıllar boyu çalışarak ödeyebileceği yardımlarda bulunmuşlardı.

Taniel parmaklarını Ket’in jandarmalarının dayacağından kalan şişliklerde gezdirdi. “Bunları bir anı olarak saklayacağım.”

“Tek isteğim,” dedi Mihali, ayağa kalkarak, “ricamı düşünmeniz. Mukabilinde bir hediyem var, karşılık beklemeden.”

Taniel herhangi bir tanrıdan gelecek hediyelere temkinli bakmaktan yanaydı. Ne de olsa hiçbir şey bedava değildi. “Neymiş?”

Mihali cebinden bir mendil ve bıçak çıkardı. Başparmağını bıçağa, sonra da bir anlığına mendile bastırdı. Mendili Ka-poel'a uzattı.

Kanı. Bir tanrının kanı. Taniel kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ka-poel bununla ne yapabiliirdi? Mihali'yi kontrol edebilir miydi? Öldürebilir miydi?

Genç kız sessizce, ifadesiz bir yüzle mendili sırt çantasına kaldırdı.

Mihali ikisinden de uzaklaştı. Kalan çörekleri ve yumurtaları teneye bir tepsiye aktardı, sonra da tepsiyi Ka-poel'a verdi. Boşalan tabağı eline aldı ve eğilerek ikiliyi selamladı. "Lütfen," dedi. "Yardım ricamı –yakarışımı– düşünün."

Taniel titrek bir nefes aldı ve aşağıya baktı. Ev hapsiyle ilgili mektubu hâlâ elinde tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Sabah erkenden Adopest'e götürülecekti. Ona refakatçi olarak dördü Adom'un Kanatları'na, dördü de Adro ordusuna mensup sekiz inzibat görevlendirilmişti.

Taniel şu durumda ne Kezliler'le savaşılabir ne de onların tanrısını öldürebilirdi.

Ka-poel uzanıp onun göğsüne dokundu. Kalbinin üstünü birkaç defa dürttü.

"Ne var?"

Genç kız önce onu işaret etti, ardından soru sorarcasına ellerini iki yana açtı. İlk hareketini tekrarladı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, çocuk," dedi Taniel, hüsranını bastırmaya çalışarak.

Ka-poel parmağını yine onun kalbine doğrulttu ve ısrarla işaret etti.

"Ne mi istiyorum?"

Bir kafa sallama.

Taniel derin bir nefes aldı. "Bir şeyleri öldürmek istiyorum. Öfkeden neredeyse kuduracağım. Burada kös kös oturacağıma dışarıda savaşıyor olmalıydım. Ben savaşmak için –Adro'yu korumak için– doğdum."

Ka-poel yine onu işaret etti, sonra parmağını yere doğrulttu. Şu anda ne istiyorsun?

"Seni korumak istiyorum."

Ka-poel işte o zaman gülümsedi. Taniel'in kalbi pır pır etti. Kız ona doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

“Gidip Kresimir’den kan alacağım,” dedi Taniel.

Devasa bir çorba kazanının başındaki Mihali kepçeyi ağzına götürürken yarı yolda duraksadı.

“Demek öyle.”

“Ka-poel onu zaptetmeye razı oldu ama bunun için Kresimir’in kanına ihtiyacı var. Bana da Kez kampına sızmak için yardım gerekiyor.”

Mihali çorbasından bir yudum tatmadan önce bir müddet düşündü. “Mmm. Güzel olmuş. Ama biraz daha karabiber lazım.” Önlüğünden bir kavanoz dolusu çekilmemiş karabiber çıkardı ve avucuna bir ölçek döktü. Ellerini birbirine sürterek biberlerin kazana düşmesini seyretti. Çorbayı karıştırdı, sonra bir yudum daha aldı. “Mükemmel.”

“Seni ciddiye almak bazen zor olabiliyor,” dedi Taniel. “Hayır, yanlış konuştum. Bazen değil, her zaman.”

Mihali kıkırdadı. Oysa ki Taniel espri yapmamıştı.

“Kez kampı,” diye ısrar etti genç adam.

“Seni Kez nöbetçilerinin arasından elini kolunu sallayarak geçebileceğin şekilde gizleyebilirim,” diyen Mihali yemek pişirme alanının ortasına geniş bir demir ızgara çekti. Tecrübeden gelen bir süratle ızgaraya hindi butları dizmeye koyuldu.

Taniel arkasından gelen bir bağırış duyunca sindi. Omzunun üstünden attığı bir bakış, bağırılanın kendisi olmadığını gösterdi. Yüzünü gizlemek için kullandığı üç köşeli bir şapkayı da içeren sivil kıyafetlerle bile Adro kampında gezmesi tehlikeliydi. Sonuçta şu an gözetim altında olması gerekiyordu.

“Seni burada da fark etmezler. Buyur, bir but da sen ye.” Mihali maşasıyla bir hindi budunu alıp Taniel’e uzattı.

“Çok sıcak gözüküyor.”

“Yok daha neler. Bir aşçıbaşı asla misafirlerine onları yakacak bir şey vermez.”

Taniel budunu biraz çekinerek tuttu. Ateşten daha yeni alınmış olmasına rağmen kemik fazla sıcak değildi ve ısırdığı zaman etin suyu tıraşsız çenesinden aşağı aktı. Lokmasını yutana dek konuşmadı. “Beni nasıl görünmez yapabilirsin ki?” diye sordu. “Daha önce zih-nime dokunmak için Ka-poel’dan izin alman gerekmişti.”

“Çoktan yaptım bile,” karşılığını verdi Mihali.

Buttaki son et parçalarını kemirmekte olan Taniel kalakaldı. Et-rafına bakındı. “Kendimi görünmez hissetmiyorum.” Elindeki hindi kemiğine göz attı. “Yoksa—”

“Evet,” dedi Mihali. “Doğrudan insan bedenini hedef alan yapıcı bir büyü kullanmak, bir İmtiyazlı’nın altından kalkabileceği en zor şeylerden biridir. Şifacılar o yüzden bu denli nadir bulunur. Bin yıl kadar önce, bir insana sihir tatbik etmenin en kolay yolunun o kişinin midesinden geçtiğini keşfettim.” Hindi butlarından birini alıp bir ısırık kopardı. Ansızın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Gel, bunu sır olarak saklayalım, ne dersin?”

Taniel alaycı bir homurtu çıkardı. “Merak etme, seni ispiyonlamam.”

“Ah, sağ ol.” Mihali budu şapırtılar eşliğinde bitirdi, sonra ızgaradan bir tane daha aldı. “Ka-poel’a de bir tane götürmek ister misin?”

“Yerse o da görünmez olur mu? Ve eğer ben şu an görünmezsem, o beni nasıl görecektir? Veya sen beni nasıl görüyorsun?”

“Seni görebiliyorum, çünkü bir tanrıyım. Ka-poel nerede olduğunu sezebilir. Üstelik büyüm çıkaracağı sesleri kesmez.”

“Ya hapşırsam?”

“Şey...” Mihali maşasını önlüğüne sürterek yağlı bir leke bıraktı. “Hapşırmamaya bak. Yaptığım büyünün sınırları yok değil. Mesela Kresimir’in etki alanına girer girmez bozulacak şekilde tasarlandı. Kresimir’in benim müdahale ettiğimi sezmesi hiç iyi olmaz.”

Taniel eline baktı. Kendini görünmez hissetmediği kesindi. “Bütün bunları planlaman ne kadar sürdü?”

“Birkaç saniye.”

“Sahi mi?”

Mihali bir kaşını kaldırdı. “Bize genellikle en güçlü İmtiyazlılar olduğumuz için tanrı denmez, tabii o da yorumlardan biridir. Bize sıradan fânilerin günlerce, haftalarca, hatta aylarca uğraşarak başarabilecekleri şeyleri tek bir düşünceyle yapabildiğimiz için tanrı denir.”

“Ah. Neyse, artık gidiyorum.”

“Bekle.” Mihali teneke bir maşrapayı âdeta yoktan var etti ve çorba kazanına kadar gitti. Kepçeyle maşrapayı ağzına kadar doldurdu ve üstüne bir kapak taktı. “Bunu Ka-poel’a götür. Sen yokken uyumasını kolaylaştırır.”

Taniel gitmek üzere dönerken durakladı. “Adom... Mihali?”

“Himm?”

“Ben yokken Pole’u korur musun?”

“Ona kanımı verdikten sonra korunmaya ihtiyacı olan benmişim gibi geliyor,” dedi Mihali. Genç adama göz kırptı. “O kız barut dolu cam bir çaydanlık gibi. Çok narin ama öyle büyük bir yıkım gücüne sahip ki.” Dik durdu ve kepçeyle asker selamı verdi. Bunu yaparken de önlüğüne çorba sıçrattı. “Kılına bile zarar gelmeyecek.”

“Teşekkürler,” dedi Taniel. “Şimdi gidip kardeşinden biraz kan alacağım.”

BÖLÜM

33



Geceyi geçirmek için kamp kurulurken Tamas korumasının atını tımar etmesini seyrediyordu. Önündeki taş halkada, bozkırdan toplanan çalı çırpıyla yakılmış alçak bir ateş çıtırdıyordu. Batı göğünde parlamayı sürdüren güneş platoyu parlak kırmızılara, turunculara ve pembelere boyuyordu.

Bu daha platodaki ikinci günleriydi ve malzemeleri şimdiden tükenmeye yüz tutmuştu. On dört gün önceki muharebenin ardından binlerce Kez atını kesmişlerdi ama etin sadece sınırlı bir bölümünü yanlarına alabilmişlerdi. Ellerindeki az miktarda eti azar azar paylaştırmaktan başka çareleri yoktu. Günde kişi başı yarım kilo et fazla sayılmazdı.

Tamas rüzgârın taşıdığı bir ses duyunca başını kaldırdı. Birkaç saniye bekledi, sonra alevleri seyretmeye kaldığı yerden devam etti. Yanında, Olem dal parçalarını kırıp ateşe atmakla meşguldü.

Korucuları henüz şu gizemli Adro ordusunu bulabilmiş değillerdi fakat geçişlerinin izleri her yerde görülebiliyordu. Soyulmuş fasulye tarlaları, yakılmış çiftlikler... Ölenlerin ve can çekişenlerin dışında, Kuzey Sahası'nın çiftçilerinden geriye sadece ihtiyarlar ve yatalaklar kalmıştı. Plato zaten kuru, tükenmiş bir bölgeydi. İki hafta önce oradan geçen ordu, yaşayan ne var ne yoksa öldürmüştü.

Ordu, Tamas'ın emirleri doğrultusunda kampı çepeçevre saran bir buçuk metre derinliğinde bir hendek kazmıştı. Çok yorucu bir çalışma olmuştu ama Tamas'ın gece vakti, geldiğini görmeyeceği bir

ordu tarafından gafil avlanmaya hiç niyeti yoktu. Askerlerinden bazıları hâlâ kazıyordu. Taşlara ve toprağa sürten küreklerin sesi, uzun bir günün yürüyüşü sonrasında bir de ağır iş yapmak zorunda kalan piyadelerin küfürleri...

Tamas bir kere daha başını kaldırdı. Yine o ses. Acaba neydi? Başını yan yatırarak kaynağını belirlemeye çalıştı.

Başaramadı.

Yoksa Delivliler ona ihanet mi etmişlerdi? Tamas o yazın başlarında Kez'e karşı müttefik arayışına girdiğinde Deliv kralının cevabı kesin olmuştu. Savaşın tamamen dışında kalacaklarına söz vermişlerdi.

"Sana katılabilir miyim, Feldmareşal?"

Tamas başını kaldırdı. Uzayan gölgeler gözlerini bir an için yanılttıktan sonra Beon je Ipille'i tanıdı. Eliyle ateşin öteki tarafındaki çiplak toprağı işaret etti. Beon kendini dikkatle yere bırakıp bağdaş kurdu. Kezli generalin gözleri çökük, yüzü solgundu. Tamas'ın tutsak aldığı az sayıdaki Kez subayından biri de oydu, diğerleri şartlı olarak Kez ordusuna teslim edilmişti.

"Kolun nasıl?" diye sordu Tamas.

Beon askıda duran sol koluna baktı. "İyi, teşekkür ederim. Hekimim kolumun kırılmadığını ama çatışmada epey kan kaybettiğimi söyledi. Zamanla bir şeyim kalmaz. Ya senin yaraların?"

"İdare eder." Tamas bir çift parmağını kaburgaları üstünde gezdirdi ve hissettiği sızıyla buruşturdu. Gavril'le tutuştuğu kavgada çatladıklarını düşünmüyordu ama yine de tüm bedeni koca bir çürükten ibaret gibiydi. "Keşke Budwiel'dan ayrılırken Doktor Petrik'i yanıma alsaymışım. Tabii o zamanki planlarım, olayların şimdiki gelişiminden çok daha farklıydı."

Beon gözünü ateşe dikip başıyla onayladı. Derin bir nefes alıp ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Nihayet konuşmadan önce aradan birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Bir keresinde Kuzey Sahası'nda at sürdüğümü hatırlıyorum," dedi. "Altı yedi sene önce olmalı. Babamın İmtiyazlıları'ndan bazılarıyla beraber Deliv'e diplomatik bir ziyarette bulunuyorduk. Bu topraklar daha yeşil, daha bereketliydi." Kederle gülümsedi. "Kasabalar şerefimize festivaller düzenledi. Yolumuzun üstünde binlerce insan vardı; gururlu, mutlu çiftçiler."

"Şimdi ister istemez merak ediyorum: Ülkeme ne oldu?" Beon etrafına bakındı. "Son iki gündür gördüğüm terk edilmiş çiftlikle-

rin haddi hesabı yok. Fasulye tarlaları topyekün yok olmuş. Toprak kahverengi ve kuru. Hem burada hem de Dokuz'un geri kalanında kuraklıklar yaşandığını duymuştum ama bu kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim.

"Dahası, halkım nerede? Bu sabah bir çiftliğin önünden geçtik. Bu tür meselelerden anlamayacak kadar lüks içinde yaşamam. Tüm mahsul toynaklar altında çığnenmişti ve çiftlik binaları yakılıp yıkılmıştı. Sormaya mecburum, Feldmareşal. Önden adam mı yolladın? Bu toprakları yok mu ediyorsun?"

"Gördüğün viranlığa adamlarım yol açmadı," dedi Tamas, suçlama karşısında gururu incinerek. "Yemin ederim."

"Öyleyse haydutlar yapmıştır."

Tamas şüphelerinden Beon'a ne kadar bahsetmesi gerektiğini düşündü. "Ben öyle düşünmüyorum."

Beon onu duymamış gibiydi. "İki gün önce," dedi, "katır sırtında yaşlı bir adama rastladım. Yanlışları düzeltmem ve topraklarımızı işgal eden Adrolu ecnebileri kovmam için bana yalvardı." Yüzmeden önce suları sınırcasına dikkatle konuşuyordu.

"İzcilerim bana buradan başka bir ordunun geçtiğini söylüyorlar," dedi Tamas. "Halen bölgede bulunan serflere göre Adro mavisini giyiyorlarmış. Bu da beni düşündürüyor, zira Kez'in kuzeyinde hiç adamım olmadığını adım gibi biliyorum."

Beon, doğru söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışmış gibi, Tamas'ı catık kaşlarla süzdü.

"Baban Deliv'den gizlice geçip dağları aşmaları için kuzeye Adrolular gibi giyinmiş lejyonlar göndermiş olabilir mi?" diye sordu Tamas.

"Bilmiyorum. Ama askerlerimiz kendi topraklarına böyle bir şey yapmazlar."

Tamas genç adamın neye dayanarak piyadelerin ahlakına bu kadar çok güvendiğini merak etti.

Olem ansızın tüfeğini kapıp ayağa fırladı. "Komutanım," dedi, "duydun mu?"

Tamas duraksayıp kulak kabarttı. Hiçbir şey işitmedi.

Dur. İşte. Sanki biri bağıırıyordu. Çok uzaklarda. Tamas da ayağa kalktı. Arazinin az ilerisindeki bir yükselti ona daha iyi bir gözlem noktası sundu. Feldmareşal yeni bir bağrışa karşı dikkat kesilerek ufku taradı.

"İşte," diyen Olem, kuzeyi gösterdi.

Platodan, ancak çok sayıda atlı dörtnala yol aldığı zaman rastlanan türden dalga dalga bir toz bulutu yükseliyordu. “Atımı eyerle,” dedi Olem’e. “Çabuk!”

Tamas kampı koşarak aştı. Çadırından birkaç yüz metre ileride barut büyücüleri topluca kamp kurmuşlardı. Çoğu orada çizmelerini çıkarmış ve bacaklarını açmış halde oturuyor, kim bilir nereden buldukları bir içki şişesini elden ele geçirerek muhabbet ediyordu. Vlora feldmareşalin geldiğini görünce ayağa kalktı.

“Andriya, Vlora!” diye gürledi Tamas. “Benimle gelin! Geri kalanınız genel alarm verin. Kuzey ufkunda atlılar var.”

“Kaç kişiler, komutanım?” diye sordu Vlora, kampın kuzeyine giderlerken.

“Ben de onu öğrenmeye çalışıyorum,” dedi Tamas. “Gavril nerede, biliyor musunuz?”

“Keşfe çıkmıştı,” cevabını verdi Andriya.

“Nereye?”

“Sanırım kuzeye.”

“Kahretsin. Siz ikiniz, at binin.”

Olem ona atını ve tüfeğini getirdi. Tamas kendini eyerin üstüne attı ve diğerlerini beklemeden kuzeye yollandı. Olem ona çabucak yetişti, günün ardından henüz atının eyerini çıkarmamıştı.

“Neler oluyor, komutanım?” diye, tozlu topraktaki toynak güm-bürtüleri arasında bağırdı Olem.

“Biniciler,” dedi Tamas. “Hem de bir sürü.”

“Gavril’in korucuları olamazlar mı?”

Tamas evet demek istese de gözlerini uzakta yükselen toz bulutuna odakladı. Bulut gitgide büyüyordu. Yirmi attan çıkamayacak kadar genişti ve Gavril’in izcileri çiftli gruplar halinde çalışırlardı.

Kampı geride bırakıp ana yol boyunca kuzeye doğru ilerlediler. Arkasına attığı bir bakış, Tamas’a başka atlıların da kamptan ayrılarak birkaç yüz metre geriden onu takip ettiklerini gösterdi.

Altındaki aygır hareket ettikçe yükselip alçalan Tamas cebinden zar zor bir barut kartuşu çıkardı. Onu ağzına atıp ısırmasıyla birlikte dişlerinin arasında kükürdün ve barut tanelerinin o acı tadını aldı. Barut transı damarlarında dolaşırken ıslak kartuş kâğıdını dışarı tükürdü.

Atının toynakları altındaki toprak bir çırpıda geçip giderken ufuk hattı netleşti. Tamas toz bulutunu buldu ve onu kaynağına kadar bakışlarıyla takip etti. Orada, kilometrelerce ötede tek bir atlı vardı.

Tamas kaşlarını çattı? Sadece bir tane mi? Binici atının üstüne eğilerek hayvanın boynuna sıkıca tutunmuştu. Tamas adamın Gavril'in korucularından biri olduğunu fark etti.

Az sonra korucunun geride bıraktığı bir yükseltinin arkasından daha başka atlılar çıktı.

Üzerlerinde gümüş kenarlı mavi üniformalar vardı ve Adro akıncılarına özgü konik, sorguçlu miğferler takmışlardı.

Tamas küfretti. Adro akıncıları mı? Mümkün değildi. Öyle olsalardı korucu onlardan kaçmazdı. Tamas dönüp Olem'e baktı ama koruması o kadar uzağı göremiyordu.

"Akıncılar!" diye ona bağırdı Tamas. "Korucularımızdan birini kovalıyorlar! Adro mavisini giyiyorlar ama dost değiller!"

Olem atını daha da hızlandırarak karşılık verdi.

Tamas başını eğdi ve korucuyla aralarındaki mesafe kapanırken toynak patırtılarını saydı. Yaklaştıkça akıncıların korucudan yarım kilometreden biraz daha fazla geride olduklarını kestirebildi. Korucunun atının ağzı köpürüyor, hayvan başını şiddetle iki yana sallıyordu. Daha fazla dayanamayacağı anlaşılıyordu.

Tamas tabancasını korucuya doğru sallayarak, durmasını işaret etti. Korucu feldmareşalin yanında dizginlere asılırken atı sarsılarak yalpaladı ve gözleri geriye yuvarlandı. Adamın yüzü ve önü toz içindeydi. Akıttığı ter, tozu çamura çevirerek her tarafına bulaştırmıştı.

"Gavril nerede?" diye sordu Tamas.

Nefes nefese kalmış olan korucu konuşmaya çalıştı, sonra elini arkasına doğru uzattı. "Geride... kaldı... ben kaçabileyim... diye dövuştü."

"Kim bunlar?"

"Kezliler! Dost olduklarını sandık ama Gavril Adroca konuşur konuşmaz üstümüze saldırdılar."

Tamas hızla akıncılara doğru döndü ve çabucak sayım yaptı. On altı. Adamlar karabinalarını sağa sola sallayarak bağırıp çağırıyorlar, Tamas ile Olem'i görmelerine rağmen herhangi bir yavaşlama girişiminde bulunmuyorlardı. Dakikalar içinde orada olacaklardı. Tamas tabancasını sabit tutmak için boştaki elini kaldırdı ve bir gözünü kapattı. Tetiği çekti.

İçinden saniyeleri sayarak baruta yoğunlaştı ve mermiyi, düşmesi gereken yerin çok daha ötesine uçurdu. Aynı anda elleri de boş durmayıp bir tabancayı kılıfına sokarken diğerini çekti.

Bir. İki. Ü-

Grubun arkalarındaki bir akıncı gözüne yediği mermiyle atından düştü.

Tamas ikinci tabancasını sabitleyip ateş etti. Bir akıncı daha düştü. O da grubun arkalarındaydı. Tamas akıncıları korkutup kaçırmak istemiyordu ve görünüşe bakılırsa silah arkadaşlarının düştüğünü fark etmemişlerdi.

“Olem! Benimle gel!”

Tamas atını mahmuzlayarak yerinden fırladı. İkinci tabancasını da kılıfına soktu ve ağır süvari kılıcını çekti. Silah eline tam oturuyor, kabzanın eski derisi yıpranmasına rağmen sağlamlığını koruyordu.

Akıncılar yetmiş metrede karabinalarını doğrulttular. Ateş açtılar ve Tamas mermilerden birinin ıslık çalarak kulağının dibinden geçtiğini duydu.

At sırtındayken münferit bir biniciyi vurmak en basit tabiriyle zordu, tabii bir barut büyücüsü değilse.

Tamas kılıcını geriye çekti ve en öndeki akıncıyı gözüne kestirdi. Adamın bir kulağı eksikti. Kulaksız adam karabinasını indirdi ve akıcı bir hareketle düz süvari kılıcını çekti.

Tamas bir eliyle dizginleri tutarken diğerini üniformasının ön cebine soktu ve bir avuç mermi çıkardı.

Kulaksız'ın kılıcının konumunu inceledi, sonra bakışlarını onun hemen arkasındaki birkaç akıncıda gezdirdi. Tüm bunlar iki saniye içinde olup bitti. Tamas sağına eğilerek kılıcını iyice havaya kaldırdı.

Aradaki mesafe kapandı.

Tamas eyerde soluna kayarak Kulaksız'ın kılıç hamlesinden kıl payı kurtuldu. Aynı anda kendi silahı yumuşak ete denk geldi ve ucundaki yedi santimlik kısım Kulaksız'ın boynunu yarıp geçti. Tamas hiç vakit kaybetmeden mermilerinden birini yumruğunun üstüne koydu ve başparmağıyla havaya fırlattı. Yedek bir barut kartuşunu yakarak onu bir sonraki akıncının kalbine yolladı. Kılıcını hiç yavaşlatmadan atının kafasının üstünden geçirdi ve solundaki bir akıncının saplama hamlesini bertaraf etti.

Havaya bir mermi daha attı ve barut yakarak onu geriye, Kulaksız'ın omuriliğine yolladı.

Kılıcını tekrar atının öteki tarafına geçiren Tamas dizginlere asıldı. Grubun arkalarındaki bir akıncı, acımasızca bir kesme hamlesiyle ona doğru eğildi.

Tamas saldırıyı karşıladı. Bir kez daha.

Akıncı hızlı ve yetenekliydi. Tamas havaya bir mermi atıp adamı omzundan vurdu. Akıncı kılıcını düşürüp kolunu tutunca da Tamas kılıcını onun göğsüne sapladı.

Tamas yeni bir düşman arayışıyla arkasına dönünce akıncılardan ikisinin Olem'e teslim olduklarını gördü. Uzakta, güney istikametinde bir çift suretten barut dumanı yükseldi; Vlora ile Andriya. Tamas atını teslim olan akıncılardan birinin yanına sürdü.

"Gavril nerede?" diye Kezce sordu.

Akıncı ona bön bön baktı.

"Gavril nerede? İri yarı bir adam! Nerede o?"

Akıncı başını iki yana salladı.

"Hay çukur." Tamas kılıcını silip kınına soktu. "Olem, benimle gel!"

"Komutanım, atım sakatlandı." Olem o sırada atından iniyordu. Panik halindeki hayvanın boynunun altındaki bir yaradan kanlar akıyordu.

"Öyleyse onlarınkinden birini al!"

"İyi de tutsaklar—"

"Bırak gitsinler! Bu izbe memlekette bir kardeşimi daha kaybetmeyeceğim!"

Tamas cevap beklemeden atını sürdü. Bir süre sonra arkasına göz attığında Olem ile barut büyücülerinin ona yetişmek için çabaladıklarını gördü.

Batı ufkuyla yaklaşan güneş feldmareşali alacakaranlığa boğuyordu. Tamas yoluna devam ederken sıcak akşam havası saçlarını ve ceketini uçuşturuyor, yanaklarındaki kanı kurutuyordu. Zaman geçtikçe atı zorlanmaya, nefes nefese kalmaya, onun tüm zorlamalarına rağmen yavaşlamaya başladı.

Platoya karanlık yayıldıkça Olem'i gözden kaybetti. Rüzgârın uğultusuna rağmen kulağına bozkır kurtlarının ürkütücü ulumaları çalındı. Geçmeye yüz tutan barut transını canlandırmak için bir barut kartuşu daha ısırıldı. İnip kalkan toynakların altında yol geçip gitti.

Atı tökezlediğinde, Tamas aradan ne kadar zaman geçtiğini veya ne kadar yol aldığını bilmiyordu. Hayvanın aniden durmasıyla birlikte eyerinden fırladı, birkaç metre uçtu ve omzunun üstüne sertçe düştü.

Tamas zar zor ayağa kalktı. Sessizlik. Geceden çıt çıkmıyordu. Peşindeki askerlerinin toynak patırtıları kesilmişti. Akıncılardan ne

bir iz ne de bir ses vardı. Duyduğu tek şey, savaş atının çaresiz soluklarıydı.

Gavril neredeydi? Başına ne gelmişti? Tamas bir elini terli, kirli saçlarında gezdirdi. Şapkası kim bilir ne zaman başından uçmuştu. Yalpalayarak atını incelemeye giderken çok uzun süre ve çok sert at binmekten dolayı dizleri titriyordu.

Savaş atı yerde yan yatıyordu. Burnunda ve ağız kenarlarında köpükle beraber kan da bulunan hayvan ona bakıp gözlerini belertti. Tamas kendi gözlerinde biriken yaşları sildi ve bir elini hayvanın böğrüne koyup onu sakinleştirmeye çalıştı. At titreyerek doğrulmaya çalıştığında çığlık atarcasına kişneyerek tekrar kendini bıraktı. Çıkardığı ses Tamas'ın ruhunu parçaladı.

Atın bacağı kırılmış, kırık kemik yandan dışarı çıkmıştı. Hayvan koşarken bir deliğe basmış ve yorgunluktan tökezlemiş olmalıydı.

Tamas tabancasını çekti. Onu yavaşça, dikkatle doldurdu.

Atışı platoda yankılandı.

Tamas heybelerini, cephanesini, tabancalarını ve tüfeğini topladı. Kuzeye doğru yürümeye başladı.

Ne zaman durduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey kendini ansızın dizlerinin üstünde, ellerine bakarken bulduğuydu. Dizginleri sımsıkı tutmaktan avuçlarının derisi soyulmuştu. Binici eldivenleri nereye gitmişti? Başını iki yana salladı ve ayağa kalkıp yoluna devam etmeyi düşündü.

Öyle yapmaktansa başının ellerinin arasına aldı. Bir kardeş daha. Belki oğlu hariç, ailesinden geriye kim kalmışsa kaybetmişti. Bir kere daha başarısız olmuştu.

Çatışmanın ardından durması gerekirdi. O Kez akıncılarını sorgulamalıydı. Gavril'in hâlâ yaşayıp yaşamadığını ve yaşıyorsa onu nereye götürdüklerini öğrenmeliydi. Birliklerinde kaç akıncı olduğunu da.

Atına atladığı gibi öylece çekip giderek aptallık ettiğinin farkındaydı. Tek başına kardeşini kurtarmaya çalışan çaresiz bir budalaydı işte.

Tamas ağladı.

Yolda toynak patırtıları duyduğunda gözyaşları kurumuştu. Ses düzenli bir eşkinle güneyden geliyordu. Tempoya bakılırsa kaynağı tek bir attı.

“Tamas?” diye seslendi bir kadın.

Vlora.

Genç kadın onun ismini tekrar bağırdı. Toynak sesleri yaklaştı, sonra durdu. Vlora aşağı atlarken çakıllar gıcırdadı. Sonra bir çift el Tamas'ı omzundan tutup sarstı.

“Komutanım, lütfen. Bana cevap ver. Tamas!”

Tamas uzun bir nefes aldı ve tekrar vermeden önce birkaç kalp atımı bekledi.

“Buradayım.” Sesinin boğuk bir fısıltı şeklinde çıkması onu şaşırttı.

Ellerine bir şey tutuşturulduğunu hissetti. Aşağı baktı. Bir matara. Mataradaki sudan bir yudum içti.

“Atın...”

“Bacağı kırıldı,” dedi Tamas. “Onu öldürmek zorunda kaldım.”

“Biliyorum. Gördüm. Neredeyse üç kilometre geride. Bunca yolu yürüyerek mi geldin?”

“Zavallı hayvancağız. Durmadığım için can verdi.”

Vlora serin ellerinden birini onun ensesine koydu. “Biraz daha iç.”

“Gavril'i bulamadım,” dedi Tamas. “Denedim. Bulamadım. Yine başarısız oldum. Bir kardeşimi daha kaybettim. Sonuncusunu. Bana...” Gözlerinin tekrar dolduğunu hissedince durup birkaç derin nefes aldı. “Olem nerede?”

“Atı neredeyse yirmi beş kilometre önce nal düşürdü.”

“Yirmi beş kilometre...”

Vlora onun yüzünü elleri arasına alarak kendisine bakmaya zorladı. Tamas genç kadının o sırada gözlerinde ne gördüğünü merak etti. Üstü başı toz içinde, bitik bir ihtiyar mı?

“Tamas,” dedi Vlora, “neredeyse altmış beş kilometre at sürdün. Bir saat sonra güneş doğacak.”

Tamas yaşlı gözlerini kırıştıtarak gökyüzüne baktı. Sanki başka bir dünyayla karşı karşıyaydı. Ay tam tepedeydi. Yıldızlar ışıldıyordu.

Vlora onu bir süre inceledi. Tamas hem barutunun hem de cephanesinin bitmek üzere olduğunu görebildiğinden emindi. Bir ara tüfeğini düşürmüştü. Fakat tabancalarını değil. Taniel'in verdiklerini değil. Hayır, dünyayı verseler onları geride bırakmazdı. O tabancaları ona Taniel –biricik oğlu– vermişti.

Tamas ağırlığının bir kısmını Vlora'nın yüklenmesine müsaade ederek zar ayağa kalktı. Kuzeye baktı. Altmış beş kilometre. Artık Deliv'deydi. Alvation'a kendi ordusundan daha yakındı.

Aptal. Lanet olası aptal, ne olacak.

Vlora atına kadar gitti ve eyeri çıkarmaya koyuldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Burada kamp kuruyoruz,” dedi Vlora.

“Ordumun yanına dönmem–”

“Budalalık etme, Tamas. Ordu iki gün sonra bize yetişir. Bu gece yola devam edersen Alvation’a ulaştığımızda hiçbir işe yaramazsın.”

Genç kadın elbette haklıydı. Yine de Tamas’ın kafası bozuldu.

Dik durdu. “Ben senin–”

“Komutanımsın. Biliyorum. İşte döşek. İlk nöbeti ben tutarım.”

Tamas ellerine tutuşturulan dürülü döşeğe, ardından gökteki aya, son olarak da platonun hemen dışına kurulu Alvation’ın karanlıkta bir yerde bulunduğu yere çevirdi.

“Bir kardeş daha,” diye kendi kendine tekrarladığını duydu. “Bir tane daha.”

BÖLÜM

34



Ögle güneşinin sıcaklığı onu nihayet huzursuz bir uykudan kaldırana dek Tamas uyanmadı. Uyandığında ansızın doğrulup oturdu ve kucağındaki şapkaya şapşal şapşal baktı. Şapkayı kaldırdı, ters çevirdi. Kendisine ait değildi. Fazlasıyla küçüktü.

Vlora. Genç kadın ortalarda yoktu. Tamas dün akşam onun tarafından bulunmasının hezeyanlı bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak etti.

“Atlar için su aramaya gitti, komutanım.”

Tamas arkasına baktı. Olem bir kayanın üstüne oturmuş, dikkatle karabinasını temizliyordu. Yanında heybeler ve mataralar vardı. Tamas dilini dişlerinin arkasında gezdirdiğinde ağzı kuru ve sıcak geldi. Dili âdeta şişip iki kat büyümüştü.

“Matara,” dedi.

Olem mataralardan birini ona attı ve Tamas kana kana su içti.

“Ne zaman geldin?”

“Şafaktan hemen sonra,” dedi Olem. Tamas’ı tuhaf bakışlarla süzüyordu. “Pek iyi görünmüyorsun, komutanım.”

Tamas elini saçlarından geriye kalanların arasında gezdirdi ve kafa derisindeki dikişleri ihtiyatla yokladı. “Dün gece şapkamı kaybettim.”

“Ah,” karşılığını verdi Olem. Fakat gözleri başka bir şey söyler gibiydi. *Ne yani, dün gece aklını kaçırmışçasına at koşturduğundan bahsetmeyecek miyiz? Senin neyin var böyle?*

Tamas başını çevirdi. “Bu kahrolası platoda pek su yok.”

“Geceleyn eski bir nehir yatağından geçtik,” dedi Olem. “Dibinde bir şey olup olmadığını anlayamadım. Vlora kontrol etmeye gitti.”

Tamas ayağa kalktı ve kampın etrafında birkaç tur attı. Kendini berbat hissediyordu. Bacakları ağrılar içinde ve uyuşuktu, özellikle de sakat olanı. Apış arası yara olmuş, yüzü rüzgârda yanmış, ellerinin derisi soyulmuştu. Çok az su ve istirahat yüzünden başı şiddetle zonkluyordu. Turlamaya ne zaman ara verse kuzeye, o taraftaki Alvation’a ve sonra tekrar güneye bakmaktan kendini alamıyordu.

Vlora bir saat sonra atlarla ve dolu su tulumlarıyla geri geldi.

İkindinin ilerleyen saatlerinde geri kalan barut büyücüleri ve Olem’in Tüfekçilerinden on kişi onlara katıldı. Fazla geçmeden de korucuların çoğu çıkageldi. Tamas onları derhal kuzey yönünde keşfe gönderdi.

Günün daha sonraki saatlerinde Tamas kuzey ufkunda, kilometrelerce uzakta atlılar fark etti. Hiçbiri onlara yaklaşmadı ama gümüş kenarlı mavi üniformalar giydikleri Tamas’ın gözünden kaçmadı. Kimdi bu sahtekârlar? Kuşkulandığı gibi Kezli miydiler?

Ordu ertesi günün geç saatlerinde ona ulaştı. Askerler oraya kamp kurdular ve Tamas’ın ilk emri, iki gün önce çatıştığı Kez akıncılarının bulunması oldu.

Adamlar üç kişiydiler. Atlarına, silahlarına, malzemelerine ve miğferlerine el konmasının ardından perişan haldeydiler. Yüzleri güneşte yanmıştı. Biri topallayarak yürüyordu ve pantolonundaki kurumuş kan, yarasının taze olduğunu söylüyordu. Bir diğerrinin iki ön dişi eksikti.

Üçüncüsünün çizmeleri yoktu. Ceketinin kanlı kalıntısını ayaklarına sarmıştı.

Başlarındaki muhafızlardan biri ayaklarına ceket sarılı adamı işaret etti. Beyaz atleti hem ter hem de kandan dolayı kahverengi ve sarıya çalmıştı. “Şuradaki teğmenleri,” dedi muhafız. “Yırtmadan önce ceketinden anlaşılıyordu.”

“Çizmeleri nerede?” diye sordu Tamas.

“Aldık,” dedi muhafız. “Dili çözülsün diye.”

Tamas iç geçirdi. “Git onları bul. Savaş esiri bile olsa, bir subaya böyle muamele edilmez.” Teğmene doğru döndü. “Adın ne?”

Adam ona bakmadı.

“Bana adını söyle, ben de çizmelerini geri vereyim.”

“Ne?” diye yoğun bir Adro aksanıyla sordu adam. “Ben Kezce bilmem.”

Tamas gözlerini yuvarladı. “Bir Kez subayı olduğunu biliyorum. Adrolu’ymuşsun gibi davranmayı sürdürürsen seni firardan vurdururum.” Öne eğildi. “Bir savaş esirine yapamayacağımı şeyleri kendi adamlarıma yapabilirim.”

Adam irkilerek bakışlarını Tamas’a çevirdi. “Teğmen Mernoble,” dedi. “Kralın Otuz Dördüncü Akıncıları’ndan.”

“Burada ne arıyorsun, Mernoble?” diye sordu Tamas. “Deliv’deyiz.”

“Bizi yakaladığınızda değildik,” dedi Mernoble.

“Kuzeyden geldiniz. O sırada kuzeydeki tek şey Deliv’di.”

Mernoble bakışlarını Tamas’ın omzunun üzerinde bir yere sabitledi ve konuşmadı. Muhafız az sonra onun çizmeleriyle geri döndü. Tamas çizmeleri alıp teğmene uzattı.

Mernoble çizmeleri aldı. “Müsaadeniz var mı?”

Tamas kafa salladı.

Mernoble yere oturdu ve ayaklarındaki sargıları ihtiyatla açtı. Tamas görüntü karşısında yüzünü buruşturdu. Teğmenin çorapları yırtılıp kanla kaplanmış, ayaklarının derisi tamamen soyulmuştu. Kilometrelerce yalınayak yürümüşe benziyordu. Çizmelerini dikkatle ayaklarına geçirirken inlememek elinde değildi.

“Esirlere su verildi mi?” diye sordu Tamas. Muhafızdan karşılık gelmeyince Tamas ona doğru döndü. “Ha? Su, yemek?”

Muhafız başını iki yana salladı.

“Eh be adam, git yiyecek bir şeyler getir. Onlar da tıpkı senin gibi asker.”

Muhafız oradan alelacele uzaklaştı.

“Sana yemek getirmeye gitti,” diye, Kezce konuştu Tamas.

Mernoble minnetle kafa salladı.

“Neden Deliv’desiniz?” diye tekrar sordu feldmareşal.

Mernoble derin bir nefes aldı ve bakışlarını tekrar boşluğa dikti.

Tamas kaşlarını çatı. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Adam kafasını iki yana salladı.

“Ben Feldmareşal Tamas’ım.”

Mernoble yutkundu. Sertçe.

“Benimle gel,” dedi Tamas ona. Diğer muhafızlardan birine doğru döndü. “General Beon’un çadırı nerede?”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin, komutanım?” Muhafızın şaşırmış gibi bir hali vardı.

“Ne demek istiyorsun be adam? Generalin çadırı nerede?”

“Hemen şurada.”

Tamas, Beon’u çalı çırpı ve kurumuş at tezeği kullanılarak yakılmış kısık bir ateşin yanında otururken bulana dek kampta yürüdü. General onu fark edince ayağa fırladı. Esiri gördüğündeyse gözleri kısıldı.

“General Beon,” dedi Tamas, “tavırlarına bakarak platoda kimlerin çiftlik yaktığını, ırza geçtiğini ve soygun yaptığını öğrenmek istersin diye düşündüm.”

“İsterim tabii,” dedi Beon. Sesi buz gibiydi. “Aslına bakarsan dün gece öğrendim. Bu adamlar Adrolu taklidi yapan Kez subayları.” Teğmenin ayaklarına baktı. “Ona çizmelerini kim geri verdi?”

Tamas bakışlarını Beon ile Mernoble arasında gezdirdi. Teğmenin gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Tamas işte o zaman gerçeği anladı. Mernoble’ın çizmelerinin alınmasını bizzat Beon emretmişti. Teğmenin aç bırakılması emri de muhtemelen ona aitti. Anlaşılan Tamas’ın adamları o emre seve seve uymuşlardı. “Ben verdim.”

“Teğmenin çizmelerinin çıkarılmasını ve bir idam mangası kurulmasını talep ediyorum. Bu adamların Kez halkına karşı işledikleri suçlar dolayısıyla yarın sabah kurşuna dizilmelerini istiyorum.”

Tamas sert bir karşılık vermemek için dilini tuttu. Beon’a saygı duysa da, bir esirden emir almaya hiç niyeti yoktu. O yüzden Mernoble’a doğru döndü. “Açıklama yapmanın vakti geldi, Teğmen.”

Mernoble’ın elleri titriyordu. “Ne bilmek istersiniz?”

“Her şeyi,” dedi Beon. Gençliğine rağmen tavırları otoriterdi.

Tamas bir elini teğmenin omzuna koydu. “Öncelikle Gavril’in nerede olduğunu söyle. İri yarı bir adamdır. İki gün evvel, korucumu kampıma doğru kovalamadan hemen önce timin tarafından yakalanmıştı.”

“Onu Alvation’a götürdüler,” dedi Mernoble.

“Canlı olarak mı?”

“Evet.”

Tamas hafifçe iç geçirdi. Bilmesi gereken ilk şey buydu. Artık sıra geri kalanını öğrenmeye gelmişti.

“Hepsi bu kadar mı, komutanım?”

“Hayır. Tugayından başla,” dedi Tamas.

“Majestelerinin Koca Ordusu’nun On Dokuzuncu Tugayı’na bağlı Otuz Dördüncü Akıncılar’danım,” dedi Mernoble. “Kuzeye gönderildiğimizde...”

“Kimin tarafından?” diye sordu Tamas. “Kaç kişisiniz?”

“İki tugay. On Dokuzuncu ve Yirmi Dördüncü. Yedi hafta önce Deliv kenti Alvation’ı ele geçirmemiz için kuzeye gönderildik.”

“Ne amaçla?” diye sordu Tamas. Şimdi tam soru sorma zamanıydı. Bu adam cevaplarının düşmana yarar sağladığını anladığında bir daha ağzını açmayabilirdi.

“Alvation’ın yukarısındaki Dağ Bekçileri’ni kuşatabilelim diye. Alvation’ın ardından Dağ Bekçileri’ni fethedecek, sonra da Yandıkoru Yığınının üstünden geçip Adro’ya inecektik.”

“Peki ya üniformalar?” diye sordu Tamas.

“Bir hile. Deliviler’i Alvation’ın bir Adro ordusu tarafından yağmalandığına inandırmak için.”

Tamas’ın soluğu kesildi. Kezliler, Adrolu kılığında Deliv’e saldırlırsa Deliv’i savaşa Kez saflarında katılmaya zorlayabilirlerdi.

“Başarılı oldunuz mu?”

Mernoble başını çevirip Beon’a baktı ama çabası karşılığında sert bir bakıştan fazlasını alamadı. “Alvation’ı ele geçirdik,” dedi. “Yaklaşık bir buçuk hafta önce. Dağ Bekçileri komutanı hilemizi anladığı için henüz Adro’ya giremedik. Dağ Bekçileri şu an kuşatma altında.”

“Halkıma ettiğiniz bu muameleyi nasıl açıklayacaksınız, Tegmen?” diye sordu Beon. “Halkımıza?”

“Yaptıklarımızdan gurur duymuyorum, komutanım,” dedi Mernoble, boynunu bükerek. “Koca Ordu’dan ayrılırken yüksüz ve hızlı seyahat etmemiz emredildi. Kısıtlı bir ikmal kervanıyla ihtiyaçlarımızı yol üzerinden karşılayarak ve gerekirse sivilleri askere alarak. Emir bizzat Majesteleri’nden geldi. Adro korucularına rastladığımızda, daha çok gıda ve asker aramak üzere bir keşif görevindeydik.”

“Yani babam bu muameleyi onayladı mı?” Beon soruyu hırlayarak sordu.

Mernoble başıyla onayladı.

“On Dokuzuncu’nun komutası hangi generalde?”

“Feldmareşal– Şey, General Tine idi,” dedi Mernoble.

Demek Güney Turna Dağ Bekçileri kalesini ele geçirmedeki başarısızlığının ardından Tine’in rütbesi düşürülmüştü. “İdi’ mi?” diye sordu Tamas. Tine kabiliyetli bir komutandı ama aynı zamanda pragmatikti ve adamlarının canına pek önem vermezdi. Tamas emirlerin ondan geldiğini duysa şaşırmazdı.

“Asılarak idam edildi, komutanım. Vatana ihanetten.”

“Asıldı mı?” diye sordu Beon.

“Öyle duydum, komutanım. Daha sonra cesedi kendi gözlerimle gördüm. Geçen hafta.”

“Tine bir generaldi,” dedi Tamas. “Emrin dosdoğru Ipille’den gelmesi gerekirdi.” Biraz uzaklaştı ve akşam havasından derin bir nefes aldı. İşte bu garipti. Hem de çok garip. Ipille bir zorbaydı ama aptal değildi. Deliv’le savaş riskine girmek istemezdi.

Tamas ikilinin yanına döndü. “Ipille’i, Alvation’a saldırganın iyi bir fikir olduğuna hangi herif ikna edebilir ki?”

“Bilmiyorum, komutanım. Ben—”

“Evet?”

“Şey, o tür bir bilgiye ortak değilim ama kulağıma bazı dedikodular çalındı.”

“Neymiş onlar?”

“Her şey o İmtiyazlı’nın başının altından çıkmış.”

“Hangi İmtiyazlı?” Tamas tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kez Fırkası’nın büyük çoğunluğu Güney Turna’da geberip gitti diye biliyordu.

“Dedikodulara bakılırsa Adro’dan gelmiş. Majesteleri’nin özel elçisiymiş. Majesteleri’ni Deliv’e saldırmaya ikna etmesi sadece iki gün sürmüştü.”

Ansızın ümitsizliğe kapılan Tamas ansızın ellerini Mernoble’ın omuzlarına koydu. “Adını söylesene be adam. Neymiş?”

“Feldmareşal Tine’i asan da oymuş. Şu an kendisi Alvation’da.”

“Bana lanet olasıca adını söyle.”

“Dük Nikslaus, komutanım.”

Oturma odasında volta atan Adamat ailesiyle ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Dört günlük zorlu bir yolculuğun ardından Adopest’e dönmüşlerdi. Adamat kanal lok sisteminden aşağı inen Brudania-Gurla Ticaret Şirketi gemilerini fark ettiği o ikinci vaktinden beri Ricard’ı görmemişti. Ricard kalıp ne haltlar döndüğünü öğrenmekte ısrar ederken Adamat hiç vakit kaybetmeden ailesini Adopest’e geri getirmişti.

Ricard’ın yakalanmış olabileceğinden korkuyordu.

Adamat bilinçli kararlar vermeye yetecek kadar bilgi sahibi olmadığı kendi kendine hatırlatmaya çalıştı. Belki de şirket gemilerinin

başka bir açıklaması vardı. Fakat zihni dönüp dolaşıp aynı konuya odaklandı: Adro, Brudania tarafından istila edilmişti.

Sanki tüm kâbusları gerçek oluyordu. Claremonte şirket filosunun tüm kudretini Adopest'e getiriyordu. Ordunun tamamı Adro'nun güneyinde Kez güçleriyle savaştığından başkent tümüyle savunmasızdı. Dağ Bekçileri'ne, bizzat Ricard tarafından kanalın savunmasından el çektilmişti. Claremonte'un Ad Nehri'nden aşağı yelken açıp şehri ele geçirmesini önleyecek en ufak bir şey yoktu.

Acaba Claremonte tüm bunları ne zamandan beri planlıyordu? Lok sistemini haftalar önce sessiz sedasız ele geçirmiş ve filosunu okyanustan alıp kanala sokmasına izin vermeleri için Deliv donanmasına rüşvet yedirmiş olmalıydı.

Claremonte, Adro'yla ne yapmak istiyordu? Onu fethetmek mi? Gözü ülkenin kaynaklarında mıydı? Brudania-Gurla Ticaret Şirketi, Kez'in emrinde miydi? Yoksa kendi hesabına mı faaliyet gösteriyordu? Adamat her nedense ikinci seçeneği ilkinden daha korkutucu buldu. Adro hem Brudania hem de Kez tarafından isteniyorsa, Adopest iki güç arasında parçalanır giderdi.

Adamat'ın ailesini şehirden çıkarması lazımdı. İstilacı bir ordunun ne yapacağını kim bilirdi?

İyi de, nereye gideceklerdi?

Kapana kısılmışlardı. Biri güneyde, diğeri kuzeyde iki ordu arasında.

Adamat onları Novi'ye yollayabilirdi. Novi'de hiçbir tanıdığı yoktu. Belki...

Tam o anda kapı çalındı. Adamat tabancasını çalışma masasından kaptı ve koridora çıkmadan önce bir yudum şarap içti.

"Üst katta kalın," dedi, Astrit'in sahanlıktan merakla baktığını görünce.

Kapıyı açtığı zaman karşısında bir uşak buldu. İsmi bilmiyordu ama onu tanıdı. Ricard'ın adamıydı.

"Müfettiş Adamat?" dedi uşak.

"Evet?" dedi Adamat, ihtiyatla.

"Bay Tumbalar tarafından Emek Savaşçıları karargâhına çağrılıyorsunuz, bayım. Dışarıda bir fayton bekliyor."

"Ricard geri mi geldi?"

"Bir saatten kısa süre önce, bayım," cevabını verdi uşak.

Bu bir tuzak olabilir miydi? Lord Claremonte'un ajanları yüzünü

gösterdiğinde onu öldürmek için orada bekliyor olabilirler miydi? Yoksa paranoyaklık mı ediyordu? “Başka bir şey söyledi mi?”

“Hayır, bayım. Yalnızca gelmenizi rica ediyor.”

“Biraz bekle.”

Adamat karısının yalnız başına kitap okuduğu arka bahçeye çıktı. Güneş damların arasında ısıldıyor, başını arkaya verip yüzünü ışı-ğa doğru çevirmiş olan Faye kucagında kitabıyla oturuyordu.

“Aşkım,” dedi Adamat, nazikçe.

Faye irkildi. Kitap kucagından kayıp düşerken bir elini göğsüne götürdü.

“Bana böyle sessizce yaklaşma,” dedi kadın. “Kapıda biri mi vardı?”

Adamat kitabı alıp ona geri verdi. “Evet. Ricard bir ulak yollamış. Beni görmek istiyormuş.”

“Eee?”

“Novi’ye gitmenizi istiyorum,” dedi.

“Gitmem.”

“Lütfen artık tartışmayalım.” Kuzeyden dönüş yolculuğu boyunca onun ve çocukların ne yapmaları gerektiği konusunda münakaşa etmişlerdi. Faye şehirde kalmak isterken Adamat onun gitmesinden yanaydı. “Novi’de daha güvende olursunuz.”

“Nafolk’da olduğumuz gibi mi?” diye öfkeyle sordu kadın.

“Faye...”

“‘Faye’ deyip durma,” karşılığını verdi karısı. “Bir arada kalacağız. Artık kendi iyiliğimiz için bizi oraya buraya göndermeyeceksin. Ben de, çocuklar da hiçbir yere gitmiyoruz.”

Adamat itiraz etmek için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. Kazanamayacağının farkında olsa da halen tartışmak istiyordu. Karısı, güvenli bir yerde olmasının daha iyi olacağını idrak edemiyor muydu?

Adamat öne eğilip kadının başının tepesini öptü. “Gidip Ricard ne istiyormuş öğreneceğim,” dedi.

BÖLÜM

35



Taniel karanlığın örtüsü altında Adro ile Kez ordularının arasındaki tarafsız bölgeyi geçti.

Aynı şeyi gündüz vakti de yapabileceğini düşünüyordu. Mihali'nin büyüsunü sınamak için Adro kampını dolaşmıştı. Büyü işe yarıyordu. Fakat derinlerdeki bir çekince, onu Mihali'ye büsbütün güvenmekten alıkoyuyordu.

Hedefine gece yarısından hemen sonra ulaştı. Kez kampının sekiz yüz metre açığına nöbetçiler dikilmişti. Eğer Kezliler, Adro ordusuna benzer bir şekilde faaliyet gösteriyorlarsa nöbetçilerin çoğu Maharetliler –karanlıkta görebilen yahut en kısık sesleri bile duyabilen ve üçüncü gözü bulunan insanlar– arasından seçilmiş olmalıydı. Taniel büyüün üçüncü göze karşı işleyip işlemeyeceğini sormayı unutmuştu.

Veya yürürken ses çıkarıp çıkarmadığını.

En yakın nöbetçinin bir düzine metre uzağında durdu ve elinin tersine bir ölçü barut döktü. Tek ve uzun bir fırt çekmesiyle beraber baruttan eser kalmadı.

Burnunu silip sığ bir dere yatağında çömeldi. Vadide siper alabileceği pek bir şey yoktu. Kısıtlı sayıdaki çalılar da Adro kampı tarafından ateş yakmak ya da çadırlara yer açmak amacıyla veya sırf askerlerin canı sıkıldı diye sökülmişti. Taniel yakınlarla kazılmış bir hela çukurunun kokusunu alabiliyordu.

En yakın iki nöbetçi arasındaki mesafeyi ölçtü. Aşağı yukarı elli

adım. Taniel bu aralığa yöneldi.

Ayağının altında bir dal parçası kırıldı ve nöbetçilerden biri ona doğru döndü.

“Parola!” diye, Kezce seslendi nöbetçi.

Adam birkaç saniye bekledi. Filintasının namlusunu sağa sola oynatarak ve gözlerini kısarak karanlığa baktı.

“Powell?” diye seslendi adam. “Powell!”

“Ha?”

Karşılık yedi metreyi bulmayan bir mesafeden geldi. Taniel kalp atışlarını boğazında hissedebiliyordu.

“Orada birini görüyor musun?”

“O ne saçma soru. Görsem alarm verirdim.”

“Bir şey duyduğumu sandım. Bir casus olabilirdi.”

“Salak. Bir casus varsa artık burada olduğumu biliyor demektir.”

“Ah.” İlk nöbetçinin kendinden memnun bir hali vardı. “Öyleyse onu korkutup kaçırdık, değil mi?”

“Kresimir aşkına, kafan hiç çalışmıyor. Nöbetini tut yeter.”

Taniel sesin geldiği noktanın etrafından dolaştı. Damgalılar’a özgü görme yetisiyle bile karanlıkta hiçbir suret seçemiyordu. Diğer nöbetçi saklanmak konusunda çok becerikli olmalıydı.

Taniel birkaç düzine daha nöbetçinin arasından olaysızca geçti ve sonunda Kez kampının kalbine ulaştı. Mihali’nin sihirli görünmezliğinin ne zaman sona ereceğinden emin değildi; o yüzden kuytularda kalarak ses çıkarmamak için elinden geleni yaptı.

Ortalık tenhaydı. Adro kampında daima birileri uyanık olurdu. Saat kaç olursa olsun askerler öyküler anlatırlar veya kadınlar çamaşır yıkarlardı. Ateşler sabaha kadar yanardı ve alçak sesli muhabbetlerin uğultusu hiç kesilmezdi. Öte yandan Kez kampında...

En ufak bir sapmanın olmadığı dümdüz sıralar halinde kurulmuş çadırlar Taniel’e koridorlar boyunca net bir görüş imkânı sunuyordu. Genç adam beş dakika boyunca tek bir tanrı kuluna bile rastlamadı. Sonunda gözüne bir Kez muhafız timi ilişti. Askerler dümdüz ileri bakarak ve tüfeklerini başlarının üstünde tutarak kampın ortasında koşar adım yürüyorlardı. Bu halleriyle nöbet tutmaktan çok cezalandırılmışa benziyorlardı.

Taniel karşısına çıkan birkaç devriyeden sakındı ve kampın arkasına doğru ilerledi. Hedefini bulması zor olmadı.

Bir kent idari binası kadar büyük olan komuta çadırı, bir düzine daha küçük çadır birleştirilerek kurulmuştu. Tüm çadır kompleksi-

nin etrafına, eşit aralıklarla muhafızlar yerleştirilmişti. Duvarların arkasından ışık sızıyordu ve Taniel'in Damgalı kulakları hararetle bir tartışmanın sözlerini ayırt edemese de seslerini duyabiliyordu.

Birileri henüz yatmamıştı. Taniel için hava hoştu.

Genç adam bir asker çadırının arkasına saklandı ve ana girişi gözlemeye başladı. Öyle ahım şahım bir şeye ihtiyacı yoktu. Kez kampında yolunu bilen herhangi biri işini görürdü. Özellikle üst rütbeli bir subay çok iyi olurdu.

Konu her neyse, içerideki tartışmanın sonlanması uzun sürmedi. Beş dakika sonra çadırdan subaylar çıkmaya başladı.

Taniel hangi yöne gittiklerini aklına not ederek onları seyretti.

Bir binbaşı. Bir tane daha. Bir albay, güzel. Bir general. Daha da iyi.

Taniel saklandığı yerde kıpırdanarak generali belirli bir mesafeden takip etmeye hazırlanırken gözüne başka biri takıldı.

Adamı hemen tanıdı. Feldmareşal Goutlit, Tine'in yerine getirilen subay. Tamas ondan hep becerikli bir bürokrat, savaş zayıflarına kâğıt üstündeki sayılardan fazlası gözüyle bakmayan ve en önemsiz zaferi bile kazandıracaksa on bin adamı ölüme göndermekten çekinmeyen biri olarak bahsetmişti.

Goutlit hemen güneye, Kez kampının arka kısmına yollandı. Muhafızlardan biri komuta çadırının önündeki görev yerinden ayrılarak onu takip etti.

Tabii, Taniel de.

Goutlit'in konutu, komuta çadırından sadece birkaç yüz metre uzaktaki bir çiftlik eviydi. Feldmareşal içeri girerken muhafız ön kapının yanında nöbete durdu.

Taniel çiftlik evinin etrafında bir tur attı. Panjurları sıkıca kapatılmış iki pencereden fazlasına rastlamadı. Öndekinden başka bir kapı da yoktu.

Taniel binanın duvarına sindi ve sessizce tekrar evin önüne do-laştı. Muhafızın ağzına kapanan bir el ve kaburgalarının arasına gire-rek sol ciğerini deşen bir bıçak onu gürültü yapmaktan alıkoymaya yetti. Taniel bıçağını çıkarıp muhafızın kalbine sapladı, sonra da ce-sedi yavaşça yere bıraktı.

"Pouli!" diye içeriden seslendi Goutlit. "Buraya gel."

Kapı açılırken gıcırdadı. Çiftlik evinin içi, diğer tek odadan gelen ışık haricinde karanlıktı.

"Pouli," dedi Goutlit öteki odadan, "istediğim kızı getirmemişler. Kahrolası levazım çavuşları hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorlar.

Bari gidip sen getir ama çabuk ol. Vakit zaten geç oldu. Yarım saat içinde uykuya dalmak istiyorum.”

Taniel ölü muhafızı kemerinden tutarak içeri sürükledi ve kapıyı arkasından kapattı.

“Çabuk ol dedim be adam. Gerekirse...”

Goutlit elinde bir fenerle odasından çıktı. Saçları dökülmeye başlamış, orta boylu bir adamdı. Geniş omuzlara ve güçlü bir bakışa sahipti. Ceketini çıkarmıştı ve başını iki yana sallıyordu, belli ki çok öfkelenmişti. Muhafızının cesedini görünce donakaldı.

Taniel hemen onun üstüne çullandı. Bir eliyle kanlı bıçağını tutarken diğerini Goutlit'in ağzına kapatarak atmak üzere olduğu boğuk çığlığı kesti.

“Şışt,” dedi. “Ses çıkarma, yoksa kalbini sökerim.” Bıçağı Goutlit'in gözleri önünde sağa sola salladı. “Bak şöyle yapacağız: Bağırırsan seni öldürürüm. Kaçmaya çalışırsan seni öldürürüm. Senden daha hızlı ve kuvvetliyim. Dediğimi yapmakta tereddüt etmem. Anladın mı?”

Goutlit onun elinin arkasından fısıldadı. “Ben bir tek Kezce bilirim.”

“Bana yalan söyleme. Seninle yıllar önce Manhouch'un düzenlediği bir baloda tanışmıştım. Adroca'yı bal gibi biliyorsun. Şimdi söyle bana, anladın mı?”

Goutlit keskin bir nefes aldı. “Evet.”

Taniel gözünü ondan ayırmaksızın geri çekildi ve dışarıyı kontrol etti. Ne alarm verilmiş ne de muhafızın görev yerinde olmaması şüphe çekmişti.

“Beni görebiliyor musun?”

“Ne?” dedi Goutlit. “Elbette.”

Demek ki Mihali'nin görünmezlik büyüsü kesinlikle bozulmuştu.

Goutlit yavaşça bir sandalyeye oturdu. “Kimsin sen?” diye Adroca sordu. “Beni öldürmeye mi geldin? Param çoktur. Seni zengin edebilirim.”

“Paran umurumda değil,” dedi Taniel. “İşbirliği yaparsan seni öldürmem.”

Taniel'in babasından hatırladığı kadarıyla, Goutlit cesur biri değildi. Gücü aritmetikte yatardı. Dövüştten mümkün olduğunca uzak durur ve ancak ezici bir üstünlüğe sahip olduğu zaman düşmanla çatışmaya girerdi.

“Ülkeme ihanet edecek değilim,” dedi Goutlit, başını dik tutarak.

Taniel ölü muhafızın yanından ayrılıp Goutlit’in üstüne atladı. Tiz bir sesle sızlanan feldmareşal sandalyesine iyice sindi. “Bana yardım etmezsen, canını almadan önce, kilerinde yakaladığın bir fareyi öldürmeden önce düşüneceğin kadar bile düşünmem.”

Bir sızlanma daha.

“Hiçbir şeye ihanet etmeyeceksin,” dedi Taniel. “Hiç kimse sadakatini sorgulamayacak. Ama adamın Pouli’nin neden öldüğünü açıklamak için bir bahane bulman gerekebilir.” Taniel hafiften sidik kokmaya başlayan Goutlit’i sandalyesinde bıraktı ve Pouli’nin çizmelerini çıkarma işini tamamladı. Sonra muhafızın pantolonunu ve ceketini de aldı. Üstüne biraz büyük geleceklerdi ama yapacak bir şey yoktu.

“Bana Kresimir’den bahset,” dedi.

Goutlit sessiz kaldı.

“Tanrı,” dedi Taniel kabaca. “Hani, kampınızda kalan. Nerede?”

“Eski hisarda oturuyor. Buranın yaklaşık bir buçuk kilometre güneyinde. Budwiel’da, valinin köşkünde yaşıyordu ama bina iki gün önce Adro sihri tarafından yok edildi.”

Taniel hafifçe güldü. “Adro sihri, ha? Kurmay Heyeti buna sahiinden inaniyor mu?”

Goutlit dudaklarını yalayarak soruyu cevaplamış kadar oldu.

“Demek Yarıyol Hisarı’nda?”

“Doğru,” dedi Goutlit.

“Muhafızlar?”

“Işıkarlar.”

Kresim Kilisesi’nin elit muhafızları. Taniel’in bildiği kadarıyla Kilise savaşa dair genel bir duyuruda bulunmamıştı. Yine de görünüşe bakılırsa tanrılarını korumaya dünden razıydılar. “Kaç kişiler?”

“Bilmiyorum?”

“İçeride mi dışarıda mı?”

“İkisi de.”

“Kresimir hiç kampa uğruyor mu?”

Goutlit başını iki yana salladı. “Asla. Hep biz onun ayağına gidiyoruz.”

“Sağ göz deliği olmayan bir maske taktığı doğru mu?”

“Evet.”

Taniel dilini dişlerinde gezdirdi. İlginç.

“Kimsin sen?” diye sordu Goutlit, Taniel ölü muhafızın pantolonunu giyerken.

Taniel kemerini sıktı. “Pantolonunu değiştir. Sidik kokuyorsun. Ceketini de giy.”

Giysilerini değiştirirken Goutlit’in elleri titriyordu. Adamın bir pencereden sıvışmaya alışmayacağından emin olmak için Taniel gözünü ondan ayırmadı.

O sırada köşedeki içki dolabını fark etti. Oraya kadar gitti ve bulduğu bir şişe Starlish viskisinden yarım kadeh koydu. Kadehi Goutlit’e uzattı.

Kez feldmareşali içkiyi iki büyük yudumda, iştahla bitirdi, sonra da ksrmekten iki büklüm oldu. Gerilen Taniel iftlik evinin dışından gelebilecek seslere kulak kabarttı. Hiçbir şey duymadı.

“Sen osun, değil mi?” diye sordu Goutlit.

“Kim?”

“akmak taşının ardındaki göz. Çift Atar Taniel.”

Taniel göğsünün buz keştiğini hissetti. Demek Mihali’nin duyduğu dedikodular doğruydu. Kresimir onu arıyordu. “Yürü,” deyip muhafızın filintasını omzuna dayadı. “Unutma, en ufak bir yanlış sözde veya harekette canını alırım.”

Goutlit ceketine çekidüzen verdi. Viski onu cesaretlendirmiş gi-biydi. “Benden ne istiyorsun?”

Taniel n kapıyı açtı. Mihali tanrının geceleri kan öksürdüğünü söylemişti.

“Kresimir’in çarşafını almamda bana yardım edeceksin.”

BÖLÜM

36



“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin, komutanım?” diye sordu Olem. “Kente çok yakınız.”

Tamas dürbünüyle Alvation şehrine bakıyordu. Sursuz şehir kuzeydoğudan akan ve Kuzey Sahası boyunca dolambaçlı bir yol izleyen sığ bir nehrin kuzey yakasına yayılmıştı. Çoğu iki veya üç katlı olan, bacalarından duman çıkan binalar taş kiremitli damlara sahipti. Kent Büyük Kuzey Ana Yolu ile Yandıkoru Geçidi’nin –ticaretin Yandıkoru Yığını üzerinden Adro’ya kadar uzanmasını sağlayan paralı Dağ Bekçileri yolunun– başlıca kavşaklarındandı.

Tamas kentte yüz bin kişinin yaşadığını tahmin ediyordu. Alvation, Kez’in güneyindeki veya Deliv kıyılarındaki şehirler kadar büyük değildi ama hangi açıdan bakılırsa bakılsın küçük olduğu da söylenemezdi.

“Hayır, değilim,” cevabını verdi Tamas.

Olem komutanının yanına uzanmıştı, solunda ise Vlora vardı. Tamas, Olem ve Vlora kurumuş bir sulama hendegine çöküp şehri gözlerken, geriye kalan barut büyücüler arkalarında, terk edilmiş bir çiftlik evinde kamp kurmuşlardı.

Terk edilmiş bir çiftlik evi. Hem de şehrin bu kadar yakınında. Burada kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

“Kez ordusundan hiçbir iz görmüyorum,” dedi Olem.

“İşte.” Vlora parmağıyla işaret etti. “Yandıkoru Geçidi’nin kente batıdan girdiği noktayı görüyor musunuz? Onun biraz doğusunda.

Mavi-gümüş üniformalar. Kezli sahtekârlar.” Genç kadın tıpkı Tamas gibi barut transındaydı. Her ikisi de Olem’den daha uzağı ve daha net görebiliyordu.

Tamas kadının belirttiğı yeri bulana kadar bakındı. Yaklaşık elli kişilik bir asker grubu, bir pazar yerinin tezgâhları arasında orayı burayı işaret ederek ve bağışarak ilerliyordu. Yanlarına çok sayıda büyük el arabası almışlardı ve onları pazarcı tezgâhlarından dolduruyorlardı.

“Nikslaus kenti soyup soğana çeviriyor,” dedi Tamas. “Adamlarını vergi toplamaya yolluyor.”

Tamas dürbünüyle kentin dışını taradı, sonra kent ile Yandıkoru Geçidi’nin bulunduğu yere odaklandı. Gözlerini kısarak akşamüstü güneşinin düşürdüğü uzun gölgelere baktı. Ortalıkta gezinen suretler vardı. Daha başka askerler. Tamas fiçılar, arabalar, atlar tespit etti.

“Şehirde bol miktarda barut sezinliyorum,” dedi Vlora.

“Orada bir ordu kamp kurduğu içindir.”

“Yine de alışılmıştan fazla.”

Tamas bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyordu. Belki Delivliler Kez’le veya Adro’yla girilecek bir savaşa hazırlık olarak barut depolamışlardı. “Tuhaf.”

“Dağların dibinde,” dedi Vlora. “Dağ Bekçileri’ne uyguladıkları kuşatmanın karargâhına benziyor.”

“Gördüm,” dedi Tamas.

“Acaba Deliv ordusu hangi çukurda?” diye sordu Olem.

Tamas şehri incelemeyi sürdürdü. O da aynı soruyu kendi kendine birkaç defa sormuştu. “Kral Sulam şu anda bile bir ordu topluyor olabilir. Veya belki de Nikslaus kenti o kadar çabuk ele geçirmiştir ki haberler Sulam’a henüz ulaşmamıştır.” Bu, Tamas’ın düşünmek bile istemediğı bir ihtimaldi. Deliv atik, etkin ordusuyla şanlı bir geçmişe sahipti; mevcut orduları epey çağdışı kalmasına rağmen. “Nikslaus muhtemelen Sulam tepki vermeden önce dağları aşmayı planlıyordur. Böylece suç Adro ordusuna atabilir ve Deliv’i savaşa çekebilir.”

“İyi de kenti işgal altında tutuyorlar, komutanım,” dedi Olem. “İnsanlar bunların kılık değiştirmiş Kez askerleri olduğunu mutlaka anlamışlardır.” Tırnaklarını kemirdi; son sigarasını da içtiğinden beri böyle yapıyordu.

“Bilemiyorum,” dedi Tamas. “Nikslaus aptal değildir. Bir yolunu bulur.”

“Orduyu buraya getirmeli miyiz? Bir saldırı başlatmak için?” diye

sordu Olem. “Gece vakti konuşlarırsak onları gafil avlayabiliriz.”

“Tabii burada olduğumuzu zaten bilmiyorlarsa.” Tamas bıyık altından sövdü. “Gavril ellerinde, unuttun mu?” Kentte hiç sur bulunmaması, onu topları olmadan ele geçirmeyi kolaylaştırırdı. Fakat Kezliler tahkimatlı bir konumdaydılar. Her türlü levazım malzemesine sahiptiler ve arazi yapısına aşinaydılar. Onlarla şehir savaşına tutuşmak tam bir keşmekeşe dönüşürdü.

“Komutanım,” dedi Vlora. “Şehir merkezinin yakınında bir kilise var. Onun çan kulesine bak.”

Tamas kiliseyi bulana dek bölgeyi taradı.

“Çan kulesinin üstünde,” dedi Vlora.

Tamas keskin bir nefes aldı. Taştan yapılmış eski bir Kresim kilisenin çan kulesine düzinelerce ceset asılmıştı. Erkekler, kadınlar, beyaz tenli Kezliler ve siyah tenli Delivliler. Hatta çocuklar. Tamas içinin kalktığını hissetti ve Sabon’un ölü yüzü bir anlığına gözünün önünden geçti.

“Kahrolası Nikslaus,” dedi.

“Geri dönmeli miyiz, komutanım?”

“Geri mi?”

“Ordunun yanına. Kezliler’e baskın yapmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Tamas tekrar çan kulesini, sonra da bir bütün olarak kenti inceledi. Bakışlarını binaların tepesinde gezdirerek saldırı açılarını değerlendirdi. Adamlarını gece karanlığında kente iyice yaklaştırması, ardından sığ nehri geçip mümkün olduğu kadar çok sayıda Kezli’yi açıkta yakalaması lazımdı.

Delivliler ayaklanıp Adro güçlerine katılsalar bile, bu durumda umabileceği en iyi senaryo haftalarca devam edecek bir şehir çatışmasıydı. Ve güneyden hâlâ otuz bin Kez piyadesinin geldiği düşünülürse Tamas öyle bir şeyi göze alamazdı.

“Tebrikler, Olem. Albaylığa terfi etmiş bulunmaktasın.”

“Komutanım?” Olem’in ağzı bir karış açık kaldı.

“Birinin geri gidip Yedinci ile Dokuzuncu’ya emirler vermesi gerekiyor ve tugaylarım bir yüzbaşından emir alacak değiller.”

“İyi de komutanım, aradaki rütbelere ne olacak?”

“Sanırım bu durumda binbaşılığı falan atlamamızın sakıncası yoktur.”

“Sağ ol, komutanım ama—”

Tamas itirazların önünü almak için elini kaldırdı.

“Halletmem gereken işler var, Olem. Evvela,” Tamas dürbününü katladı, “Gavril’i bulup oradan kurtaracağım. Şehirde bana yardım edebilecek eski bir dostum var. Sonra da Nikslaus’u öldüreceğim. Ancak ondan sonra çatışmaya gireceğiz.”

Nila, Jakob’un yatağının yanına oturup onun hafif horultularını dinledi. Oğlanın göğsü yavaşça inip kalkıyor, yüzü huzurlu görünüyordu. Bu hali ona eskiden bir kilisenin tavanında gördüğü melekleri hatırlatıyordu. Dışarıdaki parke taşlarında takır tukur ilerleyen bir faytonun sesi açık pencereden içeri sızıyordu.

Bo’nun sanayi bölgesindeki apartman dairesinden Adopest’in kuzeybatısına, Yukarı Talien’in gözde semtlerinden birindeki küçük bir eve taşınmışlardı. Bo, kentin çeşitli yerlerinde böyle birkaç “güvenli sığınağa” sahip olduğunu söylemişti. Nila bir ara genç adamın tüm bunlara yetecek parayı nereden bulduğunu merak etmiş, sonra da onun Adro saltanat fırkasının bir üyesi olduğunu hatırlamıştı.

Bazen bu gerçeği unutmak çok kolaydı. Fırka İmtiyazlıları zalimlikleri ve nüfuzlarıyla tanınırlardı. Dingin espri anlayışları, flört eden tebessümleri ve sessiz cömertlikleriyle değil.

Fakat Bo yarın yola çıkacaktı. Çift Atar Taniel’i kurtarmak için güneye gidecekti.

Nila kendini bir kere daha yapayalnız bulacak, önünde uyuyan küçük çocuğun yegâne vasisi olup çıkacaktı. Jakob’la ne yapacaktı? Fatrasta’ya mı gidecekti? Novi’ye mi? Bekâr bir çamaşırcı olarak sakın bir hayat sürdürüp herkese Jakob’un küçük kardeşi olduğunu mu söyleyecekti?

Peki Jakob büyüdükçe böyle bir hayatı sürdürebilir miydi? Sonuçta o bir dükün oğluydu. Daha bir iki ay öncesine kadar, tahta çıkması kuvvetle muhtemeldi. Öyle bir durumda Nila onun bakıcısı ve vekil annesi, hatta belki de yeni kralın fermanıya bir soylu haline gelirdi. Varlıklı taliplere, hizmetkârlara ve hakiki bir güce kavuşurdu.

Hayat ne kadar da farklı olurdu.

Fakat değildi.

Şimdi Nila’nın, Bo kenti terk ettikten sonra nereye gideceklerine karar vermesi lazımdı. Üstelik kent dışındaki bir mezarlığa gömdüğü gümüşlerin artık orada olmayabileceği ihtimalinin farkına varmıştı. Biri onları bulup almış olabilirdi. Eger öyleyse Nila ne yapacaktı?

Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Evin ön kapısının açılıp kapandığını duydu ve kalp atışları hızlandı. Sonra Bo'nun koruması altında olduklarını –en azından bir gün daha– ve Lord Vetas'ın artık onlara zarar veremeyeceğini kendi kendine hatırlattı.

Bo sessiz adımlarla odaya girdi. Jakob'un akşam sekizde yattığını biliyordu. Genç kıza mutfaka gelmesini işaret etti.

“Oğlan birkaç saat yalnız kalabilir mi?” diye sordu Bo, Nila yatak odasının kapısını arkasından kapattıktan sonra. Üslubu aceleciydi ve gözleri parlıyordu. Belli ki, bir şey onu heyecanlandırmıştı.

Nila'yı bir yere götürmek istiyordu. İyi de nereye? Nila yanaklarının biraz kızardığını hissetti. “Şey, şu an uyuyor. Uyanır da evde kimseyi bulamazsa korkabilir.”

“Okuma biliyor mu?”

“Biraz.”

“Güzel. Ona bir not yaz. Yardımına ihtiyacım var. Bir iki saat içinde dönmüş oluruz.”

“Onu uyandırıp yanımıza alabiliriz.”

“Almasak daha iyi,” dedi Bo.

Nila'nın yanakları daha da kızardı.

Bo, çarpık gülümsemesiyle, “O iş için değil,” dedi.

Nila'nın yanakları artık alev alevdi. Yoksa karın boşluğunda hissettiği şey hüsrân mıydı?

Ansızın Bo'nun ne kadar genç olduğunu merak etti. Kendinden çok emin gözüküyordu ve Adro Fırkası'ndaki mevkisi Nila'ya biraz yaşlıca olması gerektiği gibi bir izlenim veriyordu. Fakat kimi zaman henüz yirmisindeymiş gibi gözüküyordu.

“Gel hadi,” dedi Bo.

Genç kız Jakob'a bir not yazıp bir bardak suyla beraber mutfak masasına bıraktı, sonra da Bo'yla beraber faytona bindi. Bo'nun tavana vurmasıyla beraber yola çıktılar.

“Ben gittikten sonra ne yapacağını biliyor musun?” diye sordu Bo, fayton sokaklarda tıngır mıngır ilerlerken.

Nila boynunu büktü. Bo'nun belki biraz daha kalabileceğini ummuştu. “Henüz karar vermedim.”

“Herhalde fazla paran yoktur,” dedi Bo.

“Biraz var. Tamas'ın askerlerinin Eldaminseler'in evini bastığı gece şehir dışına gömdüğüm birkaç parça gümüş var. Hâlâ orada olduklarını umuyorum.”

“Ya değillerse?”

Nila yutkundu. “Bilmiyorum.”

Birkaç dakika sessiz sedasız yol aldılar. “Giderken sana iki yüz bırakırım,” dedi Bo ansızın.

İki yüz kranayla Novi’ye gidebilirler veya bir hafta boyunca bir handa kalabilirlerdi.

“Teşekkürler,” dedi Nila, başka ne diyeceğini bilmeden. “yle bir şey, yeni bir hayat kurmamıza yardımcı olur.”

“Yardımcı mı olur? Bana yardımcı olmaktan fazlasını yaparmış gibi geliyor.”

Nila ona kaşlarını çattı.

“İki yüz bin krana?” dedi Bo.

“Yüz bin...” Nila’nın dili dönmez oldu. O ve Jakob, iki yüz bin kranayla ölünceye kadar rahat bir hayat srdrebilirlerdi. “Ne, neden böyle...?”

Bo lafını etmeye bile değmezmişcesine elini salladı. Nila dönüp pencereden dışarı baktı; kısmen, gözlerinde biriken yaşları Bo’ya fark ettirmemek için.

“Ev de,” dedi Bo. “şu an oturduğumuz. Adro’da kalmaya karar verirsen senindir. Tapuyu çoktan senin üstüne geçirdim.”

Nila dönüp ona aval aval bakmaktan kendini alamadı. Kimdi bu adam? Tüm bunları neden yapıyordu? O bir saltanat fırkasına, tüm Dokuz’daki en güçlü insanlardan bazılarına, mensup bir İmtiyazlı’ydı. Onun gibiler ksz oğlanların ve yalnız çamaşırcı kızların farkına bile varmazdı.

“Neden?” diye sordu.

Bo omuz silkti. Nila gerçek bir cevap alamayacağını ancak birkaç saniye sonra anladı. Gz kenarlarındaki yaşları kuruladı ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

“Teşekkürler,” diye tekrarladı.

Bo gözünü ayaklarına dikmişti. Hak etmediğini düşünürcesine, teşekkür almaktan mahcup olmuşa benziyordu. Yine omuz silkinekle yetindi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Nila.

“Ben küçük bir çocukken,” dedi Bo, konunun değişmesine sevineerek, “Feldmareşal Tamas beni sokaklardan aldı.” Dışarıdaki kararan gökyüzüne bakmak için parmağını kabinin perdesine uzattı. “Taniel’in eğitimsiz bir serseriyle oyun oynamasını istemiyordu. Bana yatacak bir yer verdi ve hem bana hem de oğluna özel öğretmenler tuttu.”

Nila elinde bıçağıyla Feldmareşal Tamas'ı uyurken seyrettiği o geceyi çok iyi hatırlıyordu. Adro'ya büyük acılar çektiren ve kralı öldüren adamı öldürmeye hazırdı ama son anda Yüzbaşı Olem tarafından engellenmişti. "Çok müşfikmiş," dedi.

"O lanet olasıca öğretmenlerden nefret ederdim. Okuyup yazmayı hiç sevmezdim ama Tamas bana yazmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi. Ben de öğrendim. O uyurken tüm yazışmalarını kopyalayarak. Hem eskileri hem yenileri. Tamas tüm mektuplarını bir kasada tutardı. Ben de o kasanın kilidini kolayca açardım."

Nila bunu duyunca şaşkın bir kahkaha atmadan edemedi.

Bo da gülümsedi. "Çıkardığım tüm kopyaları sakladım. Her ihtimale karşı. İleriye düşünmekte eskiden beri iyiyimdir. Herhalde başarılı bir sokak çocuğu olmanın bir gereği de buydu. Her neyse, Tamas o mektuplardan birinde, gençliğinde yazdığı bir mektupta, yolsuzlukla mücadele için soyluları ordudan atmaktan bahsetmişti. Meğer soyluların pek çoğu, devletin parasıyla malzeme satın alıyor ve kendi cebini doldurmak için onları başka yerlerde satıyormuş."

"Peki bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu Nila. Bo son bir haftadır divanîharpteki duruşmasının ardından Çift Atar Taniel'i aklamak istediğinden ve Kurmay Heyeti içinde vurgun yapıldığına yönelik delil arayışından uzun uzadıya bahsetmişti. Nila elinden gelirse yardım etmeye razıydı fakat Jakob'u yalnız bırakmak onu endişelendiriyordu.

"Tamas'ın mektubunda bilhassa geçen bir isim vardı. Dük Eldaminse."

Nila keskin bir nefes aldı.

"Dük Eldaminse'in malikânesine gidiyoruz," diye belirtti Bo. "Daha doğrusu ondan geriye kalana."

Nila askerlerin gelip Lord ve Leydi Eldaminse'i götürdükleri o gecedan beri malikâneye dönmemişti. Zaten kendisi de, Jakob'u alıp sabahın ilk saatlerinin karanlığına karışmadan önce tecavüze uğramaktan zor kurtulmuştu. "Ben... sana nasıl yardım edebilirim bilmiyorum."

"Eh, yine de edebileceğini umuyorum," dedi Bo. "Taniel'in divanîharbe verildiğini öğrendiğimden beri güneyden haber almadım. Dostum şu anda en iyi ihtimalle hapiste. En kötü ihtimalle çoktan öldü. Taniel'i divanîharbe veren Kurmay Heyeti'ni mahkûm ettirmek için delile ihtiyacım var. Yoksa onu kurtarmak için bir sürü askeri öldürmem gerekecek." Eldivensiz ellerini çatık kaşlarla süzdü. "Öyle

bir şey yapmamayı yeğlerim. Kendimi durduk yerde zora sokmak istemiyorum.”

Bir saat sonra malikâneye vardılar. Güneş batmış, sokaklara karanlık çökmüştü. Sıra sıra malikâneler, geçmiş çağlardan kalma hayaletler gibi gölgelerin içinden yükseliyordu. Altı aydan kısa zaman önce bu sokak pırıl pırıl aydınlatılır ve düzinelerce soylu aileye ek olarak yüzlerce hizmetkâr barındırırdı. Artık pencereler simsiyah, bahçeler sessizdi. Eldaminse malikânesini görünce Nila'nın sırtından yukarı bir ürperti yayıldı. Karanlığa rağmen, çatının bir kısmının yangında çökmüş ve bacalardan birinin yıkılmış olduğunu görebiliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Bo. Nila adamın elini omzunda hissetti. Bo İmtiyazlı eldivenlerini takmıştı.

Genç kız genzini temizledi. “Evet.”

Bo ona bir fener verdi. Kendi fenerini de havaya kaldırdı ve parmaklarını şıklatarak yaktı.

“Sağ ol,” dedi Nila. Işık evin önündeki araba yolunu aydınlatarak bahçeye daha derin gölgeler düşürdü. Bu da nedense Nila'ya güven verdi. “Bu taraftan.”

Genç kız onu öndeki araba yolundan geçirdi ve ana kapıdan içeri soktu. Büyük giriş salonu yağmalanmıştı. Tablolar ve heykeller ya götürülmüş ya da tahrip edilmişti. Tavandaki avize indirilmiş ve yarı kıymetli taşlar çalınmıştı. Biri dışkı olabilecek bir maddeyle duvara bazı okunmaz kelimeler yazmıştı. İçerisi bir çiftlik avlusu gibi kokmaktaydı.

“Ne arıyoruz?” diye sordu Nila.

“Bir kasa,” dedi Bo. “Eldaminse yazışmalarını ve hesap defterlerini bir yerlerde saklamış olmalı.”

Nila fenerini iyice kaldırıp merdivenlere yöneldi. “Çoktan boşaltılmıştır. Kıymetli ne varsa yağmalanmıştır.”

“Denemeye mecburum.”

Evin geri kalanı da tıpkı giriş salonu gibiydi. Mobilyalar kırık veya kayıptı. Değerli her şey alınmış, duvarlar grafitiyle kaplanmıştı. Nila gördüğü manzara karşısında ister istemez kederlendi. Bu ev bir zamanlar hayat ve refah dolu, mutlu bir yerdi. Jakob eskiden bu koridorlarda koşar, tahta bir filintayla hizmetkârları kovalardı. Nila, Bo'nun oğlanı odasında bırakmış olmasından memnundu.

Dükün ofisi evin ikinci katının güneydoğu köşesindeydi. Nila odaya girer girmez hiçbir şey bulamayacaklarını anladı. Oda duvar-

dan duvara yanık izleriyle kaplıydı ve hem zeminin hem de dış duvarın bir kısmı eksikti. Birileri kasayı patlatarak açmaya çalışmıştı. Görünüşe bakılırsa bu iş için epeyce barut kullanmışlardı. Dükün çalışma masası patlamada paramparça olmuştu.

Nila eskiden kasanın durduğu yerin bir düzine adım uzağındaki eğri büğrü bir metal yığınına işaret etti.

“İşte orada,” dedi. “Dükün kasası.”

Bo kasayı incelemek için eğildi. İçindekilerin ya patlamada yok olduğu ya da sonrasında çalındığı belliydi. Bo metale bir tekme attı, sonra da acıyan başparmağını tutarak tek ayağı üstünde seke seke küfürler savurdu. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin!” Zemindeki deliğe doğru sendeledi ama Nila onu ceketinin arkasından yakaladı ve düşmesine fırsat vermeden geri çekti.

Bo bıkkın bir edayla iç geçirdi. “On günlük çalışmanın ardından elimdeki en iyi ipucu buydu.” Kendini yere atıp bağdaş kurdu. “Başka bir şey olmadığından emin misin?”

“Ben altı üstü bir çamaşırcıydım,” dedi genç kız. “Bu ofise sadece birkaç defa girdim. Her seferinde de Eldaminse’i beni yatağa atmak-tan alıkoymanın bir yolunu düşünüyordum.”

Bo yumruğunu yere vurdu. “Lanet olsun!”

“Doğrudan güneye gidip...” Nila elleriyle anlamsız bir hareket yaptı.

“Gittiğimde ne yapacağım? Taniel’i kapatıldığı hücreden sihirle çekip alacak mıyım? Mesele bundan biraz daha çetrefilli.”

Nila onun yanına çöktü.

“Kurmaya Heyeti’ni mahkûm ettirecek bir delilim olmazsa sihir kullanmak zorunda kalırım,” diye açıkladı Bo. “Eh, önce rüşvet vermeyi denerim. Rüşvet işe yarayabilir ama aynı zamanda son derece güvenilmezdir. Karşındaki kişi paranı aldıktan sonra sana yardım edebileceği gibi sana ihanet de edebilir. Rüşvet işe yaramazsa insanları öldürmem gerekir. Saltanat fırkacılarına hangi gözle bakılırsa bakılsın, şahsen adam öldürmekten hoşlanmam. Hele Adro askerlerini öldürmeyi hiç istemem. Taniel beni asla affetmez.”

Bo aynı anda hem kızgın hem de öfkeli görünerek bakışlarını yere dikti.

“Bekle!” Nila ayağa fırladı.

“Ne...?”

“Bir keresinde buraya geldiğim zaman Lord Eldaminse ateşin karşısında diz çökmüştü.”

“Bu çoğu insanın yaptığı bir şeydir,” dedi Bo, asabiye kaçan bir ses tonuyla.

“Hayır. Eldaminse hep ateşin karşısında otururdu. Kocaman bir koltuğu vardı.” Nila zemindeki deliğin etrafından dolaşıp şömineye yaklaştı. “Tam burada. Ve asla şömineye kendi elleriyle odun koymazdı. Bunun için hep bir uşak çağırırdı. O yüzden orada diz çökmesini tuhaf bulmuştum.”

Bo da ayaklandı. “Bir gömme kasa olduğunu mu düşünüyorsun? Şömine taşlarının altında?”

“Belki,” dedi Nila. Öyle olmak zorundaydı. Bo’nun elinde bir tek bu kalmıştı ve Nila aniden, ona aradığı cevapları bulmasında yardım etmek istediğini fark etmişti. Şöminenin yanına diz çöktü ve parmaklarını taşların arasındaki yarıklara sokmaya çalıştı. Gizli bir düğme veya tutarak taşları kıpırdatabileceği bir oyuk aradı. Çabaları sonuçsuz kaldı.

“Çekil,” dedi Bo. İmtiyazlı eldivenlerini çekiştirip ellerini kaldırdı. Nila alelacele geri kaçtı. Şömine taşları ansızın çatladı ve her biri Nila’nın tek başına kaldırılabileceğinden çok daha iri olan parçalar bir kenara uçtu. Bo sırtarak zemine baktı. Şömine taşlarının altında, diğer kasayı imha eden patlamadan zarar görmemiş, küçük bir kilitli kutu vardı. Nila kutuyu yanlarındaki kayışlardan tutarak dışarı çıkardı.

Bo eldivenli parmaklarının ufak bir hareketiyle kilidi parçaladı ve yaylı kapak kendiliğinden açıldı. Kutunun içine her biri birer cep defteri büyüklüğünde, deri ciltli birkaç defter yerleştirilmişti. Nila onların birer hesap defteri olabileceğini hemen anladı.

Bo defterlerde birini açıp sayfalarını gözden geçirdi. Ağzı kulaklarına vardı. “Evet,” dedi. “Bana tam da bu lazımdı.” Defteri kutuya geri koydu. Ardından gözlerini yumdu ve avuçlarını kutunun kapağına yasladı. Neredeyse dua eder gibi gözüküyordu.

Nila’nın aklına bir fikir geldi. “Bo,” dedi.

“Evet?” İmtiyazlı gözlerini açmadı.

“Kim olduğunu öğrendiklerinde seni tutuklamazlar mı?”

“Muhtemelen.”

“Peki, Taniel’i sihir kullanarak kurtarmaya çalışırsan seni öldürmezler mi?”

Bo’nun gözleri açıldı. “Çok büyük ihtimalle. Az sonra dönerim.” Çaydanlığı ateşin üstünde unuttuğunu hatırlamış bir adamın acelesiyle odadan çıktı.

Nilâ onun ayak seslerinin koridorda ilerlemesini, sonra da alt kata inmesini dinledi. Dışarıdaki araba yolunu kaplayan çakıllarda çizme gıcırtağı duydu.

Bir zamanlar evi olan bu köşkoca malikânede artık yapayalnızdı. Fenerini kaldırıp dükün ofisini yavaşça turladı. Aradan birkaç dakika geçti ve Nilâ genç adamın nereye gittiğini merak etmeye başladı. Yoksa Bo onu terk mi etmişti?

Hayır. Nilâ kilitli kutunun hâlâ yerde olduğunu ve yanında Bo'nun İmtiyazlı eldivenlerinden bir çiftinin durduğunu fark etti.

Kutunun yanına oturdu ve kapağı açtı. Defterlerden birini eline alıp sayfalarını yavaşça çevirdi. Her sayfada dükün el yazısıyla karşılaştı. Bir günlüğün paragraflarına benzer metinleri sütunlar ve rakamlar izliyor, bazen aralara altı çizili isimlerin girdiği oluyordu. Gördükleri Nilâ için en ufak bir anlam ifade etmiyordu.

Genç kız defteri yerine koydu. Sonraki defter de aynıydı, üçüncüsü de. Bo'nun aradığını bulması için bunların anlamını çözmesi gerekecekti ama en azından defterler onu sevindirmişti. Nilâ bu sefer de eldivenleri eline aldı. Bo'nun onları geride bırakmış olması tuhaftı.

Eviden veya araba yolundan gelebilecek ayak seslerine kulak kabarttı. Hiçbir şey duymadı.

Fenerin ışığında eldivenleri uzun uzun süzdü. Bu bizzat onardığı çiftlerden biriydi, üstündeki bir rûnün yanındaki kahve lekesinden anlamıştı. Nilâ merakına yenik düşüp eldiveni eline geçirdi.

Çarpılmayı bekliyordu. Belki bir şey canını yakardı. İmtiyazlılar'ın, başkaları kullanamasın diye sahip oldukları her şeyi tıslımladıkları-na dair öyküler anlatılırdı. Fakat eldiveni taktığı zaman hiçbir şey olmadı. Nilâ sol eline de diğer teki taktı.

Eldivenler ellerine büyük geldi. Bo neden onları denemesi için ısrar etmişti ki? Nilâ küçüklüğünde yetimhaneye uğrayan İmtiyazlı arayıcılarının eldiven taktırdıklarını hiç hatırlamıyordu.

Elini yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerini sımsıkı yumup başını öteye çevirdi. Parmaklarını şıklattı.

Yine hiçbir şey olmadı.

"Cidden bunun işe yarayacağını düşünmüştüm."

Nilâ korkudan neredeyse havaya sıçrayacaktı. Eldivenleri bir cırpıda çekip çıkardı ve yere attı.

Bo kapı aralığından onu seyrediyordu.

“Ne?” dedi Nila, ayağa kalkarak. “Neyin işe yarayacağını düşün-
dün?”

Bo aheste adımlarla odaya girdi. Hiç gürültü yapmadan yukarı nasıl çıkabilmişti? “Başka’da parlamıyorsun,” dedi, “ama zaten daha önce potansiyeline ulaşmamış insanlar nadiren parlarlar. Sende bir farklılık varmış gibi geldi. Belki bir Maharet ve hatta sihir. Nihayet eldivenlerimi denemen için neredeyse iki haftadır bekliyordum.”

Nila elbisesinin önünü düzeltip burun kıvırdı. Kandırılmıştı! “Eh, ben bir İmtiyazlı değilim,” dedi. “İyisi mi o fikri kafandan çıkar.”

Bo odayı çabucak aştı. Nila yarım adım geriledi ve yanağına genç adamın tokadını yedi.

İçini bir öfke kapladı. Bo ona tokat atmıştı. Hem de sebepsizce! Nila yumruğunu kaldırdı.

“Bekle!” dedi Bo.

Nila neden durduğundan emin olamadı.

“Bak.”

Genç kız eline, döve döve Bo’nun pestilini çıkarmak için yumruk yaptığı ele baktı. Eli mavi bir alevle kaplıydı. Alevlerin ısını elinde değil ama yüzünde hissedebiliyordu. Bağırarak kendini geriye attı ve ateş sönene kadar elini salladı. Neler oluyordu? Bunu nasıl yapmıştı?

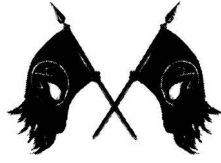
“Tokat için özür dilerim,” dedi Bo. Gözlerindeki bakış hem neşeli hem de temkinliydi. “Senden duygusal bir tepki koparmam gerekiyordu.”

“Onu bir öpücükle de yapabilirdin,” diye çıkıştı Nila.

“Öyle mi? Gelecek sefere aklımda bulundururum.” Bo çenesini sıvazladı. “Görünüşe bakılırsa, genç bayan, sen bir İmtiyazlı’sın. Başka’ya erişebiliyorsun. Dahası –ve asıl ilginç olan bu– az önce eldiven takmıyordun.”

BÖLÜM

37



Tamas ve Vlora gecenin karanlığında Alvation'a sızdılar.

Nehri geçmekte zorlanmadılar; kaygan ve tehlikeli olmasının yanı sıra, dağlardan geldiği için suyu Novi'nin donmuş parmakları kadar soğuktu ama boyu ancak kalçalarına kadar çıkıyordu.

Değirmenlerin yanından geçip meskun mahallelere girerlerken Tamas şimdiye dek gece vakti böylesine sessiz sokaklarda hiç bulunmadığını fark etti. Devriye gezen Kez askerlerinin tek tük ayak sesleri ve arada bir yükselen köpek havlamaları da olmasa gözlerini kapatıp kendini tekrar platoda hayal edebilirdi. Etrafta devriyelerden başka kimsecikler yoktu. Öyle ki pencerelerden dışarı dökülen lazımlıkların o tanıdık şapırtısını bile duymuyordu.

Nikslaus kentte sıkıyönetim ilan etmişti ve şehir merkezindeki çan kulesine asılı cesetlere bakılırsa ihlalleri cezalandırmakta son derece ciddiye.

Vlora'nın daha önce sezinlemiş olduğu barut Tamas'ın da dikkatini çekti. Kentin dört bir yanına bol bol dağıtılmış gibiydi ve yalnızca mühimmat zulalarıyla sınırlı değildi. Şehirde yirmi tugaya yetecek kadar barut mevcuttu. İşte bu tuhaftı, zira ortalıkta hiç Deliv askeri yoktu ve bu miktar Kezliler'in taşıyabileceklerinden çok daha fazlaydı.

Pazar yeri semtinden geçerlerken yakınlarında biri bağırdı. Tamas durup dinledi ve az sonra ardı ardına filinta patlamaları yükseldi.

Tamas eliyle Vlora'ya peşinden gelmesini işaret etti ve sese doğru koşturdu. Seslerin kaynağı iki veya üç sokaktan daha uzak olamazdı. Tamas yakındaki bir dükkâna tırmandı ve hiç ses çıkarmadan çatının kenarına yaklaştı.

Aşağıdaki sokak bir savaş meydanıydı.

Parke taşlarına, o karanlıkta birer tümseği andıran ve kendi kan birikintilerinin ortasında yatan cesetler saçılmıştı.

Tecrübeli bir bakış Tamas'a bir Kez devriyesinin Delivliler tarafından tuzağa düşürülmüş olduğunu söyledi. İlk yayılım ateşi, görevini yerine getirerek devriyenin yarısını ortadan kaldırmıştı. Fakat geri kalanlar Delivli partizanlara aynı sertlikte karşılık vermişlerdi ve süngülü filintalarıyla onları geri püskürtmekteydi.

Tamas tabancalarını çekti.

"Bizim savaşımız değil," diye, aceleyle kulağına fısıldadı Vlora.

Tamas kısa bir süre tereddüt etti. Bu da Kez devriyesinin partizanları alt etmesine yetti. Delivliler'den sağ kalanlar gecenin karanlığına kaçarken devriyedeki askerler ölüleriyle ilgilenmek ve yaralı partizanları esir almak için toparlandılar.

Tamas damdan indi ve geldikleri yoldan geri gitti. Yeterince uzaklaştıklarında, "Teşkilatlı bir direniş. Kenti geri almaya çalışıyorlar," dedi.

Vlora burnunu rüzgâra vermiş, bir kulağını havaya dikmişti. Bakışlarıyla geceyi tararken yavaşça kafa salladı. O da Tamas gibi barut transındaydı. Dinliyor, kokluyor, kentteki vaziyeti kavramaya çalışıyordu.

"İyi de, ne kadar teşkilatlı?" diye sordu. "Amacımız şehri bir günde kurtarmak. Küçük bir partizan grubuna yardım etmek değil."

Genç kadın elbette haklıydı. Tamas'ın bakış açısını koruması lazımdı. O gece için bir görevi vardı ve onu tamamlamalıydı.

Pazar yeri semtinden ve birbirine yakın inşa edilmiş evlerden müteşekkil küçük bir banliyöden geçtikten sonra kentin daha varlıklı bir bölümüne ulaştılar. Yolculukları sırasında Delivliler ile sahate Adro askerleri arasında çıkan iki çatışmaya daha denk geldiler. Evlerin arası gitgide açıldı. Artık çoğu, yüksek duvarlı bahçelerle çevriliydi. Sokaklar altı faytonun yan yana sığabileceği kadar genişti. Tamas yönünü daha kolay bulur oldu.

Hailona'nın evi bu köşklere biriydi.

Tamas ansızın bir adamın bağırıldığını duydu. Bir ses daha birincisine katıldı ve onu bir filinta patlaması izledi. Curcunanın gürültüsü

arttıkça arttı, geride bıraktıkları sokaktan onlara doğru geliyordu. Tamas saklanacak bir yer bulmak için etrafına bakındı ama tek gördüğü boş, geniş sokak ve duvarlı bahçeler oldu.

“Çabuk,” deyip bir dizi üstüne çöktü, ellerini hamak yaptı ve başıyla yanındaki duvarı işaret etti. Vlora onun ellerine bastı ve Tamas genç kadını kaldırıp tuğla duvarın üstünden aşırdı. Vlora elini aşağıya uzattı fakat Tamas sıçradığında bile aradaki mesafe çok fazlaydı. Tamas tekrar sokağın aşağısına baktı.

Küçük bir Delivli grubu köşeyi döndü. Sekiz –hayır, dokuz– kişiydiler. Görünmez bir düşmandan kaçarlarken çoğu çaresizce topallıyordu. Palto giyiyorlardı ve başlarındaki geniş siperlikli şapkalar yüz hatlarını gizliyordu. Biri durdu ve az önce arkasından çıktıkları bahçe duvarının köşesinden ateş açtı. Karşı ateş açılınca da geriye sıçradı.

Tamas yere yattı ve dizlerini yukarı çekti. Ceketiyle ve şapkasıyla da yüzünü örttü. Saklanabileceği tek yer göz önüydü. Şansı yaver giderse bir ayyaş veya berduş zannedilirdi.

Tamas, şapkasının siperliği altından, Delivliler’in devamlı arkalarına bakarak sokağın karşı tarafında ilerlemelerini seyretti.

Korkularının kaynağı kısa süre sonra ortaya çıktı. Geride bıraktıkları kavşaktan bir adam fırladı, filintasıyla nişan aldı ve ateş etti. Adro mavileri giymesine rağmen Adrolu değildi. Onu aynı kılıkta başkaları izledi. Askerler sokağın iki yanındaki süs ağaçlarını siper alarak ve kaçmakta olan Delivliler’e gelişigüzel ateş açarak avlarının peşinden koştular.

Delivliler’den biri sendeleyip yere düştü. Diğerleri ona yardım etmek için durduğunda da küfrederek onları eliyle kışkırladı.

Tamas parmaklarının flöresinin kabzasına sıkıca sarıldığını hissetti. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Öylece durup bu katliamı seyredebilir miydi?

Delivliler sayıca ikiye karşı bir dezavantajdaydılar ve içlerinden çoğu yaralıydı. Her nereye kaçıyorlarsa hedeflerine ulaşamayacaklardı.

Bir Kez askeri, kaldırımdaki süs meşelerinden birinin arkasına atıldı. Dört metreden daha yakın olduğu Tamas’ın büzülmüş suretini fark etmemiş gibiydi. Durup namluyu temizleyerek ve içine tekrar barut dökerek silahını doldurdu. Tamas kabza tutan elini öyle bir sıkıttı ki parmak eklemlerindeki deri çatladı. Transın keskinleştirdiği kulakları, hâlâ duvarın tepesinde bekleyen Vlora’nın fısıltısını yakaladı: “Bizim savaşımız değil.”

Tamas'ın kılıcı yandan, yutak ile omuriliğın tam ortasından Kez askerinin boğazına girdi. Adam en ufak bir itiraz gurultusu bile çıkaramadan yere yığıldı. Hızla koşmaya başlayan Tamas, bir düzine uzun adımda sokağın karşısına geçerken sağ bacağındaki acıyı ancak belli belirsiz hissetti.

Askerlerden biri ona doğru döndü. Tamas kılıcını aşağıdan yukarıya savurarak adamın yüzünü biçti, sonra da yalını yandaki askerin kaburgalarına sapladı.

Artık tüm düşmanlar onun orada olduğunu biliyorlardı. Sokaktan panik bağrıışları yükseldi.

Zaman sanki bir salyangozun hızıyla akıyordu. Tamas bir tabancanın barut haznesinde kıvılcım çıktığını ve ateşin namluya doğru ilerlediğini hissetti. Silah ateş almadan hemen önce duyularıyla uzanarak patlamanın enerjisini emdi. O enerjiyi savurmakta olduğu kılıcına kattı ve tek hamlede bir adamın başını uçurdu.

Kadın bir asker kılıcını çektiği anda gözüne yediği bir mermiyle yere yığıldı. Tamas bir sonraki hedefine yönelirken zihni Vlor'a'nın yardımını hayal meyal algıladı. Bir yüzbaşının gümüş yakasına sahip bir adam flöresini hazırda tutarak sokağın karşı tarafından Tamas'a doğru koştu.

İleri atılan Tamas iki çabuk hamlede adamın gardını aştı ve karnını deşti. Bir sonraki Kezli'yle yüzleşmeyi bekleyerek arkasına döndü ve...

Geriye hiç kimse kalmamıştı. Sokak boştu. Yaralıların ve can çekişenlerin iniltileri –ve tabii tıknefes olan Tamas'ın solukları– dışındada çıt çıkmıyordu. Tamas kalbinin göğsünde delicesine attığını hissedebiliyordu. Bir barut kartuşu yırtıp diline serpiştirdi. Çarpıntısı geçmeye başladı.

Delivliler hâlâ sokaktan yukarı ricat ediyorlardı. Biri Tamas'a doğru döndü, tabancasını doğrulttu ve ateş etti. Mermi ayağına yakın bir noktaya çarpıp sekince Tamas kalbinin teklediğini hissetti. Delivli elli adım öteden duyulacak kadar yüksek sesle sövdü ve boşalan tabancasını yere attı. Arkadaşlarından birini omzundan tutup Tamas'ı gösterdi.

Küçük grup durdu. Hepsi, Kezli cesetlerinin arasında dikilen Tamas'a aval aval baktı.

Tamas da grubu süzdü. Acaba karanlıkta kendisini ne kadar net görebiliyorlardı?

Ne olursa olsun, buna zamanı yoktu. Görevini tamamlaması la-

zımdı. Halley'in köşkü sokağın biraz ilerisindeydi. Fakat maalesef, köşkle arasında o Delivli grubu duruyordu.

Tamas sokağın karşısına baktı. Vlora'nın başının gölgesi duvarın tepesinde hayal meyal seçilebiliyordu. Tamas yüksekliği yeniden değerlendirirdi ve o yönde depara kalktı.

Delivliler'den biri durması için bağırdı.

Ayağı duvarın yerden yaklaşık altmış santim yükseklikteki bir noktasına erişti. Çizmesi onu yukarı itmeye yetecek kadar bir sürünme sağladı. Tamas duvardan destek alarak tüm gücüyle sıçradı ve duvarın tepesine tutundu, Vlora'nın kolunu yakaladığını hissetti. Kendini yukarı çekti, duvarın üstünden aştı ve küt diye aşağıdaki bahçeye düştü.

Düşüşü sırasında hiçbir kaburgasının kırılmadığını umarak sırtüstü yuvarlandı ve derin bir nefes aldı. Canı yanıyordu ama pek fazla değil.

"İyi misin?" diye sordu Vlora, onun yanına çömelerek.

"Böyle dövüşler için fazla yaşılanıyorum." Tamas ayağa kalkıp parmaklarını flöresinin kabzasında gezdirdi. "Ama ne yalan söyleyeyim, iyi geldi. Hem de çok iyi. Ne zamandır böyle bir dövüş ihtiyacım vardı." Vlora'nın kendisine tuhaf tuhaf baktığını görünce duraksadı. "Ne oldu?"

"Artık Taniel'in kime çektiğini biliyorum," dedi ve devam etmeden önce birkaç saniye bekledi. "Bir tek senin, onun kadar hızlı hareket edebildiğini gördüm. Diğer barut büyücülerinden hiçbiri öyle bir şey yapamaz. Hepimiz sıradan insanlardan daha kuvvetli ve süratliyiz ama sen ve Taniel... vay be."

Tamas'ın kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu. Sadece *yaşlanmakla* kalmıyordu. Çoktan *yaşlanmıştı*.

Bahçenin içinden geçtiler ve yüz metre sonra yine duvara tırmandılar. Arkalarında bıraktıkları Delivli grubu hâlâ sokaktaydı ve ölüleri kontrol edip yaralı Kez askerlerinin işini bitiriyorlardı. Tamas ile Vlora ilerleyip kimse tarafından fark edirmeden tekrar sokağın karşısına geçtiler.

O sokakta biraz daha ilerledikten sonra iki köşe döndüler ve nihayet Hailona'nın köşküne vardılar.

Görkemli binanın çakıl kaplı bir araba yolu, bakımlı bir bahçesi ve eşit aralıklı pencerelere sahip, tuğla bir ön cephesi vardı. Yüksek ve dik eğimli çatıda bir düzineden fazla baca olmalıydı.

Köşkün pencereleri karanlık, araba yolundaki fenerler sönüktü.

Tamas bahçeyi koşarak geçti ve evin arkasına dolaştı. Birilerinin hâlâ uyanık olabileceği hizmetkâr konutundan uzak durup rasathanenin sundurmasını buldu.

Rasathane, Hailona'nın yirmi yıl evvel ölen kocasına aitti. Tamas'ın köşkü son ziyaretinde Hailona orayı çalışma odası olarak kullanıyordu. Aklına bir fikir gelen Tamas rasathanenin cam kapısının önünde durdu.

Kadının hâlâ burada yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu.

Ölmeden önce Sabon'un, Hailona'nın köşkü sattığına dair bir laf edip etmediğini hatırlamaya çalıştı. Sattıysa bile Sabon'un bundan bahsetmiş olabileceğini hiç sanmıyordu. Konu ablasından açıldığında Sabon dilini yutmuşa dönerdi.

Hem öylesi daha iyiydi.

Kapıyı omzuyla kıran Tamas, çıkan gürültü üzerine yüzünü buruşturdu. Ayak sesleri veya alarm veren bir hizmetkârın bağrıışlarını duymayı bekleyerek duraksadı.

Hiç ses çıkmadı.

Tamas içeri girdi. Vlora bir saniye sonra onu takip etti.

Çalışma odası Tamas'ın son ziyaretinde olduğundan farklıydı. Teleskop yoktu. Yazı masası değişmişti. Masanın eski köşesinde büyük bir yerküre duruyordu.

Tamas karın boşluğunda paniğin ilk kıpırtılarını hissetti. Ya kadın burada değilse? Kentle arasındaki tek bağlantı oydu. Onsuz Gavril'i nasıl bulacaktı?

"Burası," diye fısıldadı, "Hailona'nın evi olmayabilir."

Vlora onun koluna dokundu. "Resimdeki o mu?"

Şöminenin üstünde bir portre asılıydı. Tamas'ın tanımadığı Delivli bir adam. Üstünde bir asker üniforması vardı ve kafası tümüyle kazanmıştı. Arkasında Hailona dikiliyordu.

Tamas huzurla iç geçirdi. Doğru yerdeydi.

"Gidip onu uyandırmalıyım," dedi. Buluşmanın bu kısmını iple çektiği söylenemezdi. Gece vakti bir kadının yatak odasına izinsiz girmek, çoktan unutulmuş bir tanışıklığı yeniden canlandırmanın en iyi yolu değildi.

Özellikle de bahsi geçen kadın yeniden evlenmişse.

Vlora ona tısladı. Pencerenin yanında duran genç kadın perdeyi hafifçe aralamıştı.

Tamas oraya kadar gitti. Dışarıda birileri vardı ve dosdoğru rasathane sundurmasına geliyorlardı. Tamas gözlerini kırıştırdı. Bu,

Kez askerlerinden kurtardığı grubun ta kendisiydi. Yoksa aralarında Hailona'nın kocası da mı vardı?

“Saklan!”

Tamas kendini en yakındaki kapıya atıp içeri süzüldü ve azıcık bir aralık bırakarak, kapıyı sonuna dek itti. Etrafını kontrol etti. Büyükle bir elbise dolabının içindeydi. Vlara neredeyse hiç kıpırdamayıp kalın bir perdenin arkasına kaymayı seçti. Tamas usulca sövdü. İkisi de odadakilere belli etmeksizin oradan ayrılamazdı.

Tamas kapıdaki açıklıktan odayı gözetledi. Dışarıdaki kısık sesleri duyabiliyor ama söylenenleri çıkartamıyordu. Cam sundurma kapısı açıldı ve grup içeriye doluştu.

Çoğu o veya bu şekilde yaralanmışa benziyordu, hatta ikisinin taşınması gerekmişti. Tamas'ın burnuna barut ve kan kokusu çaldı. Tabii kokunun kaynağı kendisi de olabilirdi.

“Bir ışık yakın,” dedi bir kadın sesi. “Ruper, onları oturma odasına götürün ve havlu bulun. Bir de ateş yakın. Sıcak suya ihtiyacımız olacak.”

Tamas sesi hemen tanıdı. On beş yıldan sonra bile tanıyabilmesi onu şaşırttı.

Hailona.

Kapılar açılıp kapandı, ayaklar telaşla köşkün geri kalanına koştu. Yaralılar başka bir odaya taşınırken homurtular ve küfürler yükseldi.

Biri karanlıkta el yordamıyla gezinirken bir erkek sesi konuştu. “Bizi almaya gelecekler.”

“Biliyorum,” dedi Hailona. Sesi perişandı.

Yakılan bir fener odayı ışığa ve gölgeye boğdu. Tamas aydınlığa alışmaları için gözlerini kırıştırdı. Kapıdaki çatlaktan, siyah saçlarını örüp omzunun üstüne atmış bir Delivli gördü. Adam ansızın koluyla yazı masasını süpürerek parşömenleri, kâğıt ağırlıklarını ve küçük bir sikke yığını yerlere saçtı.

“Biri bizi satmış olmalı!” dedi. “Onu bulursam kendi ellerimle boğacağım!”

“Sakin ol, Demasolin,” dedi Hailona.

“Olmayacağım! Her şey bitti. Bize karşı hazırıldılar. Sen de gördün. Kahrolası Adrolular! Indier o odaya adımını atar atmaz gözünden vuruldu! Gölgelere bir düzine nişancı gizlenmişti. Biri bize ihanet etti.”

“Adrolu falan değiller,” dedi Hailona. Sesi kararsızdı. “Kezce konuştuklarını duydun.”

“Aldatmaca! Adro mavileri içinde iki tugay! Koca Ordu’nun iki tugayı Budwiel’dan ayrılıp buralara gelse duymaz mıydık sanıyorsunuz? Casuslarımız işlerini bilirler.”

“Peki ya Adro’daki casuslarımız?”

“Adro’da çok az casusumuz var! Bir de güya müttefiklerimiz olacaklar.”

“Tamas asla...”

Demasolin hızla Hailona’ya doğru döndü. “Sakın onu savunma! O kahrolası kasabın yapmayacağı şey yok ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Ya Sabon?” Hailona’nın sesi sertti. “Sence Sabon onun Deliv’e saldırmasına göz yumar mı?”

Tamas nefesinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Hay aksi. Hailona kardeşinin öldüğünü bilmiyordu. Tamas’ın gönderdiği mesaj ona ulaşmamış olmalıydı. Tamas gözlerini sımsıkı yumarak nefesini toplamaya çalıştı.

“Ebeveynlerin onu evlatlıktan boşuna reddetmediler,” dedi Demasolin.

Tamas yüksek bir şaklama işitti. Yanağını tutan Demasolin geri geri sendeleyerek görüş alanına girdi. Hailona hışımla onun üstüne yürüdü. Tamas, kadını ancak o zaman doğru düzgün gördü.

Hailona güzel yaşlanmamıştı. Yüz hatları kırışmış, saçlarına ak düşmüştü. Dökülmemiş yaşlar yüzünden kızaran gözlerinin kenarlarında derin kazayakları vardı. Dişleri sıkılı, havaya kalkmış eli bir kere daha vurmaya hazırды.

“Sakın kardeşimin arkasından konuşma,” dedi usulca. Sesinde bir meydan okuma vardı.

Demasolin omuzlarını dikti. “Kralın bir düküne vurmaya nasıl cesaret edersin?”

Bir dük. Tamas’a tevekkeli bir kasap gözüyle bakmıyordu. Sözde müttefikleri de dahil, Dokuz’un tüm soyluları Tamas’tan korkuyorlar ve nefret ediyorlardı. Bir bu eksikti.

Hailona tam konuşacakken Demasolin bir elini kaldırdı. Havayı kokladı. Bakışları ansızın odada gezindi.

“Burada biri var,” diye fısıldadı.

Tamas bulunduğu yerden Vlora’nın saklandığı noktayı görebiliyordu. Perdeler hafifçe kıpırdadı. Tamas elini kılıcının kabzasına götürdü ve uzun, sessiz bir nefes aldı. Diğer elini dolap kapısına koyarak onu bir anda açmaya hazırlandı.

Demasolin kılıcını çekti. Havayı koklayarak ve gözlerini fıldır fıldır döndürerek odayı yavaşça turlamaya başladı. Tamas bedeninin biraz gevşemesine izin verdi ve üçüncü gözünü açtı. Demasolin Başka'da hafifçe parlıyordu.

Bir Maharet'i vardı.

Adam tam Vlora'nın saklandığı yeri geride bırakmışken bir anda döndü ve bağırarak kılıcını perdelere sapladi.

Tamas boğuk bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Hiçbir şey olmadı. Demasolin perdeyi çekti.

"Açık bir pencere," dedi Hailona. "Derdin bu muydu?"

"İşte!" dedi Demasolin, pencereden dışarı bakarak. "Biri kaçıyor!" Kılıcını hazırda tutarak kapıdan dışarı fırladı ve geceye karıştı.

Oda Hailona'nın haricinde boş kaldı. Tamas kadının kapıya koşup Demasolin'in gözden kaybolmasını seyrettiğini gördü. Hailona az sonra omuzları çökük bir vaziyette geri geldi ve kendini bir kanepeye bıraktı.

Tamas karın boşluğunda muazzam bir yılgı hissediyor, kalbi kulaklarında gümürdüyordu. Bir süre bekleyerek cesaretini topladı. Bir Kez tugayına hücum etmek bundan daha kolaydı.

Elini kılıcının kabzasından çekti ve dolap kapısını iterek açtı.

"Merhaba, Halley," dedi.

Adamat, Soylu Emek Savaşçıları karargâhına geldiğinde Ricard orada değildi. Hatta binada kapıcı ile barmenden başka hiç kimse yoktu ve bunlardan ikincisi, Adamat'a soğutulmuş bir fıçıdan bir bardak Gurla birası koyup fuayede beklemesini söyledi.

Adamat ise izin istemeden Ricard'ın çalışma odasına girmeyi seçti.

Neredeyse üç saat bekledi. Işığın ağır ağır azalmasını ve Addeniz'in üstüne karanlık çökmesini seyrederken tedirginliği giderek arttı. Sonunda hışımla açılan fuaye kapısının sesi onu ayağa fırlattı.

Adamat ofisin kapısına kadar gitti ve kapıyı ayağının ucuyla iterek açtı. Aralıktan dışarı baktığında Ricard'ın fuayeden hızlı adımlarla geçtiğini ve pardösüsünü öfkeyle yere attığını gördü. Sendika başkanının seyrek saçları dimdik kalkmış, beyaz gömleği terden sırlıklam olmuştu. "Bana bir içki getirin!" diye bağırdı. Fell daha başka yarım düzine asistanla beraber onu takip etti.

Lord Claremonte'un adamlarından iz yoktu. Şüpheleri dolayısıyla biraz mahcup olan Adamat, dostunun ofisinden çıktı.

Ricard hışım ile onun yanından geçip ofise girdi ve kendini koltuğuna attı.

"Boku yedik, Adamat," dedi.

Adamat neden üç saat bekletildiğini sormadı. "Niye ki?"

"Brudania-Gurla Ticaret Şirketi ülkemizi istila etti."

"Neler öğrendin?" diye sordu Adamat.

Kapıcı Ricard'a koyu renkli bir şişe viski ile bir kadeh getirdi. Ricard kadehi şömineye fırlatarak paramparça etti, sonra da şişeyi kapıp tıpasını çıkardı, içkinin dörtte birini birkaç büyük yudumda bitirdi.

Adamat viskiyi dostunun parmakları arasından çekip aldı. "Kör-kütük sarhoş olmanın kimseye faydası dokunmaz."

"Anlamıyorsun," dedi Ricard. "Claremonte geliyor ve sahip olduğu ne varsa yanında getiriyor." Adamat eski dostunun kızmakla veya telaşlanmakla kalmadığını gözlerinden okuyabiliyordu. Ricard korkuyordu. Adamat onu daha önce hiç böyle görmemişti. Ricard'ın gözlerinde gerçek bir korku vardı.

"Brudania ordusu da istila etti mi?" diye sordu Adamat.

"Biliyorsam ne olayım. Tek bir lanet olası mermi atılmadı. Sorular sormak için loklara çıktığımda kimse beni durdurmaya bile çalışmadı. Claremonte kanaldaki her sendika üyesine rüşvet yedirip filosunu dağlardan geçirdi. Bu kadar basit. Yarın burada olacaklar."

"Yarın mı?" Adamat'ın beti benzi attı. "Böylesine çabuk gelmeleri nasıl mümkün olabilir?"

Ricard, kanal tarafında olmamasına rağmen pencerenin dışını işaret etti. "Kanalı dağların üstünden mal taşımaya hızlandırmak için inşa ettik. Yani Claremonte'un ticaret gemilerinin ağırlığını taşıyabilecek kapasitede. Üstelik aşağı indikçe Ad Nehri daha da derinleşiyor. Sendika sırf Claremonte'un şu an yaptığını yapabilmek için son beş yıl boyunca Ad'daki her köprüyü yeniledi. Artık onu hiçbir şey durduramaz."

"Yapılabilecek bir şey muhakkak olmalı."

"Geri döndüğümde beri her dakikayı başka bir seçenek aramakla geçirdim. Claremonte'un önünü kesebilecek kadar büyük bir zincir üretebilir miyiz diye demircilerle konuşmak için bir saatimi harcadım ama vaktinde yetiştiremeyeceğimizi söylediler."

Ricard kendisine uzatılmış ipe yetişemediği için suda boğulmak-

ta olan bir adama benziyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve Adamat pantolon paçalarından birinin baldır hizasında yırtılmış olduğunu fark etti.

“Kanıyorsun,” dedi.

Ricard bacağına bakıp iç geçirdi. Kanamayı durdurmaya yönelik herhangi bir girişimde bulunmadı.

O sırada Fell içeri girdi. Saçları taralı, üniforması düzgündü. Kırpiklerine kadar her şeyi yerli yerindeydi.

“Kaniyor,” dedi Adamat kadına.

Fell patronunun yanına diz çöktü ve yarayı açığa çıkarıp sardı.

“Bir gelişme var mı?” diye ona sordu Ricard.

“Halen üstünde çalışıyoruz.”

“Bir savunma tertiplemeliyiz,” dedi Adamat.

Ricard hıçkırdı. Elini viski şişesine doğru uzattı. “Vakit yok.”

“Ama polis diye bir şey var,” diyen Adamat, şişeyi dostunun yetişemeyeceği bir yere çekti. “Biraz asker de. Halka seslen. Gazeteler senin kontrolünde. Kullan onları.”

“Bir milis kuvveti,” dedi Ricard, doğrulup oturarak. Kulakları bir köpeğinkiler gibi dikilmişti.

“Evet.” Adamat kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Şehir savunmasız değil. Burada bir milyon insan yaşıyor. Gazeteleri kullan. Tamas kralın kellesini bir sepete koyduğunda Seçimler Meydanı’ndaki kalabalığı hatırlıyorsundur. İşte irade, işte insan gücü. Halk, evlerini korumak için ayaklanacaktır.”

Ricard aniden ayağa fırlayarak Fell’i kışkırttı düşürdü. “Fell,” dedi, kadının kalkmasına yardım ederken. “Bir mektup taslağı çıkar. Gazetelere haber ver. Gelişmeleri sabah ilk iş ön sayfalarda görmek istiyorum. Güneş doğana kadar Adopest’teki her evin önünde bir gazete olacak. Matbaalar gece boyunca çalışacak! Bana sendika başkanlarını topla. Herkesin müdahil olmasını istiyorum. Başaracağız. Şehrimizi müdafaa edeceğiz!”

Adamat’ın yüzüne bir tebessüm yayıldı. Yıllardır tanıdığı Ricard işte buydu.

Ricard onun elini sıktı. “Adamat, sağ ol. Bir çözüm bulacağını biliyordum. Sana ne kadar ücret ödüyorsam onu ikiye katlanmış bil.”

“Bana ücret mücret...” diye söze başladı Adamat fakat Ricard koşarak ofisten çıkmıştı bile. Adamat kısa bir süre orada şaşkın şaşkın dikildi. Ricard uşaklarına ve asistanlarına bağıyor, muharip bir ku-

mandan gibi emirler yağdırıyordu. Bir kere hızını almıştı ve kent savunmasını tertipleylene kadar da durmayacaktı.

Ofis artık sessiz ve soğuktu. Adamat kendine biraz viski koymak için bir kadeh bakındı. Bulamayınca da şişeden bir yudum aldı.

“Bayım,” dedi Fell, sessizliği bozarak.

“Hımm?”

Kadın ellerini arkasında kavuşturup başını dik tuttu. “Sizden he-nüz özür dilemiş değilim. Bunu şimdi yapmak istiyorum.”

“Ne için?” Adamat öfkesinin kızıştığını hissetti. Ne için olduğunu çok iyi biliyordu: karısını ölümün kıyısına kadar sürüklediği için. Lord Vetas’ı dediği gibi zaptedemediği için.

“Lord Vetas,” dedi Fell. “Beni alt etti. Yanıma daha fazla adam almalıydım.”

Adamat öfkesini bastırmaya çalışarak kendini sakın kalmaya zor-ladı. Viskiden içtiği bir diğer yudumun faydası oldu. “Vetas işini iyi biliyordu. Beni de pek çok defa alt etti.” Sözcükleri telaffuz ederken zihninin gerisinde bir kıpırtı hissetti. Kaşlarını çatı.

“Bayım?” diye sordu Fell, müfettiş uzunca bir müddet konuşma-yınca.

Adamat onu susturmak için elini kaldırdı. Düşünmesi lazımdı. Vetas onu pek çok defa alt etmişti. Eldeki tüm kanıtlar, adamın insaf nedir bilmeyen ve can kayıplarına zerre kadar önem vermeyen dâhi bir plancı olduğunu gösteriyordu.

“Öldü mü?” diye sordu Adamat.

“Vetas mı? Evet. İki hafta önce. Bo cesedi ortadan kaldırdı.”

“Peki Bo nerede?”

“Gözden kayboldu,” dedi Fell. “Ricard ona iş bile teklif etti ama Bo kabul etmedi.”

Adamat ceketinin önünü düzeltti. Vetas hakkındaki çekincele-rinden –Vetas’ın onlara gerçeği tüm çıplaklığıyla söylememiş, hatta onları yanıltmış olabileceğinden– Bo’ya da bahsetmişti. Hatta...

“Kahretsin!” dedi Adamat. “Vetas her şeyi biliyordu. Bizi son bir kere daha faka bastırdı. Bo bile ona ağzındaki baklayı çıkarttırama-dı.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Fell.

“İskeleden.” Adamat başını iki yana salladı. Fell onun neden bah-settiğini bilemezdi. “Vetas’a oğlumun izini nasıl sürebileceğimi sor-dum. O da beni Josep’in satıldığı köle tacirlerine yönlendirdi. Bana kiminle konuşacağımı ve hangi parolaları kullanacağımı söyledi.

Ama bana yanlış parolayı verdi! Köle tacirlerinin saldırısına uğradım ve ellerinden zor kurtuldum. Josep'i geri almaya öyle odaklanmışım ki gerçeği şimdiye kadar göremedim.”

Adamat duvara yaslanıp kaldı. Artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vetas ölmüştü. Ne bir hesaplaşma olacaktı ne de bir yüzleşme. Adamat'ın Claremonte karşısında sahip olduklarını sandığı azıcık avantajı da kaybetmişlerdi. Claremonte'un filosunu Yandıkoru Yığını Dağları'nın üstünden yüzdürmesi, bunu açıkça ortaya koyuyordu.

“Ya sen Vetas'tan ne gibi bilgiler aldın?” diye sordu Adamat.

Fell kaşlarını çattı. “Raporlar. Efendisinin planları.”

“Ne planları?”

“Başbakanlık seçimlerine yönelik kampanya planları. Kentte yapacağı reformların taslakları.”

“Hiçbirinin beş paralık değeri yok,” dedi Adamat.

“Ama Vetas'tan aldığımız bilgiler sağlamdı. Gizli sığınaklar bulduk. Claremonte'un kente sızmış daha başka adamlarını da.”

“Claremonte avantajlı olduğumuzu düşünmemizi istedi. Ama değiliz. Vetas'tan öğrendiğimiz hiçbir şeye güvenemeyiz.”

Adamat kapının yanındaki askıdan şapkasını aldı ve bastonunu kavradı. Kendini öyle yorgun hissediyordu ki.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Fell.

Artık tek ümitleri Ricard'ın şehri galeyana getirebilmesiydi. Yoksa Adopest yarın akşama kalmadan Claremonte'un eline geçecekti.

“Eve, karımın yanına gidiyorum. Yarın sabah kentin kuzey kapısında görüşürüz.”

BÖLÜM

38



Tarihi bir anıt olan Ortayol Hisarı konfor veya savunma amacıyla bile değil, heybetli gözüksün diye inşa edilmişti. Duvarları yüksek olmasına rağmen kolayca tırmanılabilir cinstendi. Savunulamayacak kadar çok sayıdaki girişi tahkimatlarla doluydu. Hisar Adaşağı Nehri'ne tepeden bakıyor ve ana yoldakilere gözdağı veriyordu. Köylüler onu nefes kesici bulabilirlerdi.

Harpten anlayan biri içinse şaka gibiydi.

Hisar üç asır önce kendini mimar sayan genç bir kral tarafından inşa ettirilmişti. Taniel'e göre, deli bir tanrıyı barındıracak daha iyi bir yer zor bulunurdu.

Taniel, düşman ordusunun orta yerinde dımdızlak duran dallı budaklı bir meşe ağacının gölgesinde hisarı gözlüyordu. Yakınlarda uyuyan piyadelerin hafifhorultuları kulağına kadar geliyordu. Onun dışında, gece durgundu.

Feldmareşal Goutlit'in düzensiz, korku dolu soluklarını da işitebildiğini fark edince Taniel son düşüncesini değiştirmek zorunda kaldı. Yanında çömelen Kez subayı hâlâ hafifçe sidik kokuyor ve ceketinin yakasını kurcalayıp duruyordu. Taniel onu göz ucuyla seyretti. Burada yanlış bir hareket, şüphe uyandırıcı bir ses, Taniel için ölüm demekti.

Tabii ölürse Goutlit'i de yanında götürmeye kararlıydı.

"Hizmetkâr girişi nerede?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Taniel kemerindeki bıçağı çekti.

“Şey, sanırım o tarafta. Sağda.”

Taniel bıçağı tekrar kınına soktu. “Korunuyor mu?”

Goutlit bilmediğini söylemekten korkarmış gibi sertçe yutkunup Taniel’e baktı.

Taniel görüş alanının hemen kenarında bir ışık seçer gibi oldu. Biraz daha eğildi ve hisarı bir müddet seyretti. İşte. Işık yüksek kemerli bir pencerenin önünden geçiyordu.

Onu Goutlit de gördü. Geri çekilip arkasındaki kalın meşe ağacına sırtını dayadı. Taniel, daha fazla uzaklaşmasın diye onu ceketinden sıkıca tuttu.

“Kresimir’in odası nerede?” diye sordu.

“Orada.” Goutlit’in sesi kuru ve hırıltılı çıktı. Adam parmakla gösterdi. “Işığın hemen üstündeki şu kulede.”

Gecede ani bir inilti yankılandı. Alçak bir sızlanma olarak başlayan ses çabucak güçlenerek tiz bir feryat halini aldı. Ona boğuk bir patırtı eşlik etti, sonra araya bir insan çılgılığı girdi. Çılgılık yükseldikçe yükseldi ve sonunda Taniel, tepelerindeki ağaçtan bir öcünün fırlayacağını düşünür oldu.

Ses başladığı hızla kesildi. Taniel uzaktan, hisarın oradan kırılan mobilyaları hatırlatan bir gürültü işitti.

“Bu da ne böyle?”

“Kresimir,” diye fısıltıdan ibaret bir sesle konuştu Goutlit. “Her gece.” Dönüp Taniel’e baktı. “Her gece çakmak taşının ardındaki gözü arıyor.”

Taniel istemsizce ürperdi.

“Her sabah cesetler buluyorlar,” dedi Goutlit. “Genelde birkaç tane ama bazen bir düzineye kadar çıkıyor. Işıkar Muhafızları, hizmetkârlar, Kresimir’in cariyeleri. Bazıları boğulmuş, bazılarıysa sihirle yakılmış oluyor.”

“Kapa çeneni,” dedi Taniel. Tüyleri ürpermeye başlıyordu. Filintasını ağacın gövdesine dayadı ve hisardaki ışığın Kresimir’in kulesinden gitgide uzaklaşmasını seyretti.

“Onu öldüremezsın,” dedi Goutlit.

“Ne?” diye çıkıştı Taniel.

“Kresimir’in çarşafından bahsediyordun. Beni budala mı sanıyorsun? Güney Turna’da başladığın işi bitirmeye çalışacaksın, değil mi?”

Taniel sessiz kaldı. Goutlit’in sesinde korku vardı.

Feldmareşal sözlerini sürdürdü. “Kresimir öldürülemez. Şimdiye

kadar yirmiye yakın girişimde bulunuldu. Sizin ordunuzdan suikastçılar. Kilise'den. Hatta İpille'inkilerden biri bile denedi; tabii Kresimir bunu bilmiyor.”

Kilise Kresimir'i öldürmeye mi çalışmıştı? Hem de kendi Işıkarlar'ı onu korurken? İşte bu ilginçti. Kresim Kilisesi içinde bir bölünme olmalıydı.

“Herhalde kimse yanına yaklaşmamıştır,” dedi Taniel.

“Yaklaşmasına yaklaştılar.” Goutlit sertçe yutkundu. “Suikastçılardan birini kendi gözlerimle gördüm. Bir kadındı. Onun gırtlığını kesmeye çalıştı. Bıçağı Kresimir'in derisinde eğrildi.”

Taniel bir keresinde, dağ aslanı biçimindeki Julene'i vurduğunu hatırlıyordu. Mermi tıpkı suda seken düz bir taş gibi yaratığın postuna çarpıp sekmmişti. Ve şimdi Taniel, o kadını bir direğe çivilemiş olan tanrıyı soymaya çalışıyordu.

“Yeterince kuvvet uygulayamamıştır.”

“Bir gün cephede gezerken bir top güllesiyle vuruldu. Gülle ona çarpınca paramparça oldu! Yakındaki bir topçu ekibinin yarısını ve bir albayı öldürdü.”

Goutlit'in sesi yükselmeye başlıyordu. Tonu tiz, solukları sıkı. Bedeni baştan aşağı titremeye başladı. Taniel onu ceketinin önünden tutup sarstı. Faydası dokunmuş gibi gözükmedi.

Taniel bir sorunu olduğunu anladı. Hisar duvarlarına tırmanması gerekecekti. Kendi başına kolay bir işti ama Goutlit için mümkün değildi.

En kolay çözüm onu öldürmekti. Ne de olsa Goutlit düşmanıydı. Bir Kezli'ydi. Onların feldmareşaliydi.

Taniel elini bıçağına götürdü. Goutlit fark etmemiş gibiydi. Hızlı ve sessiz bir darbe kâfiydi. Goutlit öldürdüğü ilk adam olmayacağı gibi son da olmayacaktı.

Lakin öyle bir davranış kasaplıktan farksızdı. Goutlit onun tutsağıydı.

“Soyun,” dedi Taniel.

Goutlit her nasıl bir korkuya kapılmışsa ondan sıyrılır gibi oldu. “Affedersin?”

“Giysilerini çıkar.”

“Reddediyorum.”

“Hayatını kurtarmaya çalışıyorum,” dedi Taniel. “Ya sabahleyin bulunacağın şekilde elini ayağını bağlarım ya da canını alırım. Sen seç ama çabuk karar ver.”

Taniel bir anlığına feldmareşalin bağıracağını düşündü. Nihayet bardağı taşıracak olan utanç bu muydu? Goutlit onu sessizce süzdü, sonra ceketini çıkardı.

“İç çamaşırların üstünde kalabilir,” dedi Taniel, “ama elini çabuk tut.” Feldmareşal iç çamaşırlarına kadar soyunduğunda Taniel bıçağıyla ağacı işaret etti. “Tırman.”

Goutlit’in gözleri kocaman açıldı. “İyi de nasıl—”

Taniel onu ensesinden tuttu ve dev meşenin gövdesine doğru itti. Goutlit sarsakça en alt dala çıktı. Taniel tutsağının giysilerini toplayıp onu takip etti.

“Devam et.”

Goutlit yaklaşık on metre yükseklikte kalın bir dala yapıştı ve daha fazla tırmanmayı kesinlikle reddetti. Gözleri yuvalarından fırlamıştı ve Taniel dişlerinin takırdadığını duyabiliyordu.

“Daha fazla çıkmayacağım. Beni hemen öldürebilirsin.”

“Bu kadarı yeter.” Taniel adamın kendi kemerini ve pantolonunu kullanarak onu tutunduğu dala sıkıca bağladı. “Rahat olmayabilir ama yaşayacaksınız.”

Son olarak Goutlit’in çoraplarından birini onun ağızına tıktı.

Taniel feldmareşalin itiraz homurtularına aldırış etmeden aşağı inmeye koyuldu. Yere ulaştığında artık adamı duymuyordu ve birkaç düzine adım sonra Goutlit’i tümten unuttu.

Taniel hisarın çevresindeki Işık devriyelerinin zamanlamasını hesapladı ve son devriye geçip gittikten sonra sessizce duvara yanaştı. Eskiden hisarı çepeçevre saran bir hendek vardı ama bu uzun zaman önce dolmuş, geriye yalnızca bataklık bir alçaltı ve birkaç su birikintisi kalmıştı.

Hisar duvarları en az yirmi metre yüksekliğindeydi ve Taniel’in hedef aldığı kuleye kadar uzananlar otuz beş metreden kısa olamazdı. Taniel’i zor bir tırmanış bekliyordu.

Genç adam filintasını yabani otların arasına bıraktı ve tabancaları ile hançerini sabitledikten sonra tırmanmaya başladı. Yarı boyundaki devasa granit bloklar hafif bir eğimle üst üste istiflenmişti ve her biri parmaklarıyla tutunabileceği bir iki santimlik bir çıkıntıya sahipti. Taniel tutuşunu iki eliyle birden sınıdı, sonra kendini yukarı çekti.

Yolu yarılacağı sırada bir Işık devriyesi az önce bulunduğu yerden geçti. Taniel usulca nefes alarak ve filintasının bulunmaması için dua ederek duvara asılı bekledi. Yüksek bir ses, hatta yukarı

atılan şüpheli bir bakış işini bitirirdi. Ölü muhafızın üniformasını giydiği için kendi kendine küfretti. Ten rengi Kez üniforması, hisarın koyu renk granitleri önünde bir işaret feneri gibi göze çarpıyordu.

Devriye yoluna devam etti ve Taniel tırmanmayı sürdürdü.

Sonunda duvarın tepesine, parapetlerin altına ulaştı. Hemen üstünde, devriye gezen bir muhafızın düzenli adımlarını duyabiliyordu. Sonra kulağına başka bir ses çaldı. İlk başta alçak olan ses uzaktan gelir gibiydi ama gitgide yükseldi.

Tırmanmaktan parmakları ve kolları ağrıyan Taniel taş yüzeye iyice yapıştı. Neydi bu ses? Başını çevirdi. Çok aşağılarda başka bir Işık devriyesi vardı. Yoksa biri alarm mı veriyordu?

Taniel bir elini duvardan ayırıp dikkatle cebine soktu ve parmaklarıyla bir barut kartuşunu kavradı. Barutu burnuna çekerse ses çıkardı; o yüzden kartuşun ucunu ezdi ve ağzına döktü.

Kulak tırmalayıcı ses kesilmek bilmiyordu.

Taniel'in barut transı pekişti. Kısa süreli bir baş dönmesi yaşarken duvara sıkıca tutundu.

Sonra gülecek gibi oldu.

Tepesindeki muhafız ısıklık çalıyordu.

Tam o anda bir çığlık gecenin sessizliğini darmadağın etti. İrkilen Taniel'in tutunduğu yerden düşmesine ramak kaldı. Çığlık aşağıdaki pencerelerin birinden gelmişti.

Kalbi kulaklarında gümbürdeyen Taniel parapetteki muhafızın kendi kendine usulca sövdüğünü duydu. Bunu, nasıl bir terslik olduğunu görmeye koşan adamın ayak sesleri izledi.

Boşa harcayacak zamanı yoktu. Taniel çığlığın Kresimir'den mi, tanrının kurbanlarından mı, yoksa alarm veren birinden mi geldiğini bilmiyordu. Hemen kendini yukarıya çekti ve başını uzatarak parapete şöyle bir göz gezdirdi. Etrafta kimsecikler yoktu.

Taniel parapete çıktıktan sonra Kresimir'in kulesine doğru sessizce ilerledi. Hisarın birbirine zıt duvarlarında daha başka muhafızlar olduğunu ve hepsinin de çığlığın geldiği tarafa baktığını görebiliyordu. Hiç kimse onu fark etmişe benzemiyordu.

Taniel kuleye vardığında içinden küfretti. Bulunduğu katta herhangi bir kapı yoktu. Başını kaldırdı. Muhafızların gözü önünde on beş metre daha tırmanması gerekecekti. Bekle. Beş metreden daha alçakta bir pencere mevcuttu.

Taniel kendini taş duvara attı ve cesaret edebildiği kadar büyük bir süratle tırmandı. Birkaç saniye sonra pencereden girmişti bile.

Taniel kendini kulenin sarmal merdiveninde buldu. Geldiği tarafa göz atınca, baş dönmesi geçene kadar beklemesi gerekti.

Düşecek olsa yere varması epey uzun sürerdi.

Taniel'in çıktığı taş basamaklar demir destekli kalın bir kapıyla son buldu. Taniel orada duraklayıp bir tanrının yatak odası kapısına ne gibi tılsımlar koyacağını düşündü. Aşağı bakınca ellerinin titremediğini görmek onu mutlu etti. Ne altından ayak sesleri ne de odadan solumalar geliyordu. Herhalde Kresimir dışarıdaydı.

Taniel kapıyı nazikçe itti. Tahta kapı onun irkilmesine sebep olan uzun bir gıcırtyla açıldı.

Karşısındaki manzara Taniel'i duraksattı.

Genç adam Kresimir'in Güney Turna'daki sarayına benzer bir şey beklemişti: pahalı ipeklerle kaplı lüks bir yatak, pahalı bir halı ve hem doğaya hem de zamana karşı korumaya alınmış goblenler. Fakat bu... bu bir tanrının şaşaalı konutu değildi.

Yerdeki kilim pis bir çarşaftan başka bir şey değildi. Bir zamanlar kaliteli olabilecek perdeler artık yırtık pırtık ve pejmürdeydi. Boy aynası kırılmış, duvarlardan birine dayalı sayvanlı yatağın dört direğinden ikisi yok olmuştu.

Burası sahiden de Kresimir'in odası mıydı? İçeride yerleşim izleri yok değildi. Pencereleden birinin önündeki masaya yemek bırakılmıştı. Taniel oraya kadar gidip dışarıya göz attı. Adaşağı'nın hemen üzerindeydi. Masada yarısına kadar birayla dolu bir maşrapa vardı. Taniel'den korkmayan bir fare, ekmeği kemirmekle meşguldü.

Ortada bir hata olmalıydı. Taniel, Kresimir'in sarayını görmüştü. Onun şehrini de. O şeyleri yaratan tanrı bunun gibi bir kulede yaşamaya tenezzül etmezdi.

Elinden ne gelirdi? Goutlit ona yalan söylemiş olmalıydı. Taniel dişlerini sıktı. Yine duvarlara tutunarak aşağı incek ve o solucanın derisini yüzecekti. Onun sözüne güvenip gecenin yarısını boşa...

Gözleri yatağa çevrildi. Çarşaf kanla kaplıydı. Her yerine pas rengi lekeler saçılmıştı.

Taniel üçüncü gözünü açtı.

Başka'daki renk cümbüşü karşısında afallayarak dizleri üstüne düştü. Sihrin ta kendisi bu odada doğmuşçasına binlerce pastel ton bir girdap gibi dönerek birbirine karışıyordu. Taniel'in derin nefesler alması ve kusma dürtüsünü bastırması gerekti. Kez İmtiyazlıları aylar boyunca en güçlü büyülerini Omuztaç Kalesi'ne attıktan sonra bile Güney Turna'nın yamaçları böyle gözükmemişti.

Taniel üçüncü gözünü kapanmaya zorladı ve yavaşça ayağa kalktı. Hançerini çekip yatağa doğru yalpaladı.

Çarşafı tuttu ve hızla çekerek yataktan ayırdı. Bir iki tane uzun şerit işini görürdü. Onları ceketinin altında kalacak şekilde bileklerine sarabilir ve bir dakikadan kısa sürede pencereden çıkıp gidebilirdi.

Taniel durdu. Bir şey duymuştu. Sadece rüzgâr mıydı, yoksa... Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu.

Taniel kesmeyi bitirdi ve kanlı keten kumaştan avuç dolusu aldı. Hiç vakit kaybetmeden pencereye doğru depara kalktı.

Kapı açıldı.

Bir Işıkar Muhafızı üstünde taze ekmek, peynir ve bir şişe şarap bulunan bir tepsiyle kapıda belirdi. Taniel'i görünce adamın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Muhafızın tepsiyi yere atıp kılıcını çekmesiyle ve bağırarak ileri atılmasıyla sessizlik bozuldu.

BÖLÜM

39



Tamas hangisinin daha can sıkıcı olduğundan emin değildi: Hailona'nın gözlerinde beliren korku mu, yoksa şaşkınlığı geçer geçmez söyledikleri mi.

“Demek doğruymuş. Adro, Deliv'i işgal etmiş!” Kelimeler bir nida halinde çıkmıştı. Hailona elini ağzına götürdü. “Sen de burada olduğuna göre iddialar doğru olmalı.” Oturduğu yerde ileri geri sallandı ve Tamas bir an için kadının yere düşeceğini sandı.

Hemen onun yanına koşup elini tutmaya çalıştı fakat Hailona bir yılan görmüşçesine elini geri çekiverdi.

“Uzak dur,” dedi soluksuzca.

“Doğru değil,” dedi Tamas. “Hem de hiçbiri.”

“Nasıl emin olabilirim? Sabon nerede?”

İşte Tamas'ı en çok korkutan soru. Feldmareşal konuyu değiştirdi. “Bana bir bak. Üniforma giyiyor muyum? Bu ordu Alvation'ı ele geçirdiğinden beri beni hiç halk arasında gördün mü? Onlar benim adamlarım değiller!”

Hailona şok geçirircesine aval aval ona baktı.

Tamas sözlerini sürdürdü. “Deliv'e saldıracak kadar aptal mıyım sanıyorsun? Kez'in, Budwieli yağmaladığı ve Adro'nun tam kalbini tehdit ettiği böyle bir zamanda onların da savaşa katılması gibi bir riske girer miyim? Hayır, Hailona; bu, uluslarımızı birbirine düşürmek için Kez'in kurduğu bir komplo.”

Hailona gözle görülür şekilde kendini topladı. Ayağa kalktı, derin

bir nefes aldı ve omuzlarını dikti. Böylece eski haşmetini bir miktar geri kazandı ve daha genç durdu.

“Açıkla bakalım,” dedi kadın. Bakışları sert, suçlayıcıydı.

Tamas irkildiğini hissetti. Son konuşmalarının üstünden on beş yıl geçmişti. Onu nasıl ikna edebilirdi?

“Kente bir günlük mesafede iki tugay adamım bekliyor. Budwiel'daki çatışmanın ardından Kez'de mahsur kaldık. Adamlarım yaralı, yorgun ve aç. Alvation'dan yardım istemek için kuzeye geldik. Kentin Adro mavili askerler tarafından ele geçirilmiş olduğunu görünce ne kadar şaşırdım, var sen düşün.”

“İspatlayabilir misin?”

“İspatlamak mı? Bahse varım dışarıdaki o askerlerin yarısı Kezce'den başka dil bilmiyordur. Adroca konuşanlar da benim Delivcemden daha yoğun bir aksana sahipler. Burada neler döndüğünü senden daha iyi bilmesem de bazı şüphelerim var.”

“Vaziyete ‘şüpheler’den daha iyi bir izahat getirmen gerekecek,” dedi Hailona. “Demasolin az sonra döner. Sana inanmayacaktır.” Kelimeleri sanki kendisi de inanmıyormuş gibi telaffuz ediyordu.

“Kim bu Demasolin?” Tamas adamın az önce Vlor'a'yı kovalamak için çıktığı kapıya göz attı.

“Kayınbiraderim. Vindren dükü.”

“Tekrar mı evlendin? Bilmiyordum.”

“On yıl önce. Sabon'dan sana söylememesini istedim. Kardeşim nerede? Demasolin herhalde ona da inanmaz ama bir hemşehrisine bir Adrolu'dan daha çok güvenecektir.”

Tamas geri çekildi. Kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Hailona, kardeşinden yeniden evlendiğini ona söylememesini mi istemişti? Sabon ile Tamas kardeş kadar yakındılar. Hatta Tamas bir ara Hailona'yla evlenmeye çok yaklaşmıştı ve kadın şimdi meseleyi en ufak bir önemi yokmuşçasına geçiştiriyordu.

Tamas zihnini topladı. Endişelenecek daha mühim şeyleri vardı.

Koridorda ayak sesleri duydu. Kapı açıldı ve uşak üniforması giyen yaşlıca bir Deliv beyefendisi kapı aralığında belirdi. Adam Tamas'ı orada gördüğüne şaşırmış gibiydi. Bakışlarını çabucak ikilinin üstünde gezdirdi ve aralarına dalacakmışçasına gerildi.

“Sorun yok, Ruper,” dedi Hailona. “Herkes nasıl?”

“Ferhulia sabah olmadan ölecek,” dedi Ruper. Sesi bir kâhyanın eğitilmiş kibarlığını taşıyordu. “Inel sağ kalabilir ama onu götürmemiz lazım. Burada kalamayız. Bizim için gelecekler.”

“Kim?” diye bilmek istedi Tamas. “Kim sizi almaya geliyor?”

“Adro ordusunu yöneten general.” Hailona “Adro,” lafını ederken kısacık bir tereddüt yaşadı. “Adı Saulkin. Bu gece onu öldürmeye çalıştık ama bize tuzak kurmuşlar. Geri çekildiğimiz sırada beni açıkça gördü ve kim olduğumu biliyor.”

“Sadece dakikalarımız kalmış olabilir, hanımefendi,” dedi Ruper.

Rasathane sundurmasının cam kapısı açıldı. Demasolin içeri girdi. Siyah eldivenlerini çıkarıp masanın üstüne atarken Tamas’ı görüp donakaldı.

“Bu da kim?” Delici bakışlarla Tamas’ı süzerken gözleri kısılıydı. Tamas onu artık daha net görebiliyordu. Otuzlu yaşlarındaki adam sinekkaydı tıraşlı bir surata ve güçlü çene hatlarına sahipti. Tamas onun sahiden bir dükün tavırlarını taşıdığına karar verdi.

“Eski bir... dost,” cevabını verdi Hailona. “Yabancıyı yakaladın mı?”

Demasolin gözünü Tamas’tan ayırmadı. “Belli ki hayır.” Havayı koklarken burnu oynadı. “Elimden kaçtı,” dedi. “Hiç zorlanmadan bahçe duvarının üstünden atladı. Kesinlikle bir barut büyücüsü. Hayatımı bile koyarım.” Bir koklama daha. “Tıpkı bunun gibi.”

Demasolin ani bir hareketle tabancasını ve kemerindeki barut kartuşlarını Tamas’tan uzağa fırlattı. Kılıcını çekti. “Barut büyücüsü ol veya olma, karnını deşerim. Hemen silahlarını bırak.”

“Yapabileceğinden emin misin?” diye usulca sordu feldmareşal.

Tamas bitkindi. Yardım bulabileceğini sandığı Alvation’a kadar bir sürü yol tepmiş, hedefine varınca da kentin düşman işgalinde olduğunu ve yardım isteyeceği kişilerin artık ondan şüphe duyduklarını öğrenmişti.

Silahlarını bırakması gerektiğinin farkındaydı. En iyisi tehdit teşkil etmediğini göstermek, duruma açıklık getirmek için zaman kazanmaktı.

Fakat Ruper’in söyledikleri doğruysa, her an başka askerler gelebilirdi. Tamas kılıçlı tek bir kişi karşısında silah bırakacak değildi.

Elini yavaşça kılıcının kabzasına götürdü.

Demasolin ileri atıldı.

Tamas göz açıp kapayana kadar kılıcını çekmiş ve bir ayağını geriye atmıştı. Demasolin yaklaşmayı sürdürdü.

“Dur! Seni öldürür!”

Demasolin yavaşladı. Tamas biraz gevşese de işkillenmeden edemedi. Hailona onunla mı konuşuyordu? Kadın Tamas’ın kim olduğunu, neler yapabileceğini biliyordu.

“Demasolin,” dedi Hailona. “Lütfen, bekle. Canından olursun.”

“Daha önce de barut büyücülerini öldürdüm,” dedi Demasolin sıkı dişlerinin arasından. “Bir İmtiyazlı bile öldürdüm. Ben Vindren düküyüm!” Bu adı, Tamas için bir anlam taşıması gerekirmiş gibi telaffuz etti.

Nihayet taşıdı da. Tamas’ın hafızasının diplerinde bir kıpırtı oldu. Vindren. Kokulara karşı Maharet sahibi bir adam. Tazı gibi bir burun. Tam transtaki bir barut büyücüsünün sürati.

Tamas kılıcını indirdi.

“Teslim mi oluyorsun?” diye sordu Demasolin.

“Hayır.”

Demasolin bir adım daha attı.

“Zaman kaybediyormuşuz gibime geliyor,” dedi Tamas.

“O sendin, değil mi?” diye aniden sordu Hailona. “Hani, sokakta tüm o askerleri öldüren. Sana onun bir barut büyücüsü olduğunu söylemiştim,” dedi kayınbiraderine.

“Ben bir gölge gördüm, o kadar,” dedi Demasolin. Kılıcının ucu hafifçe sallandı.

“Bendim,” karşılığını verdi Tamas. “İspatlamamı ister misiniz?”

“Tehdit edilmekten hoşlanmam, babalık.”

Tamas karşısındaki adamı inceledi. Kasları gergin, saldırmaya hazır. Tavırları, özgüveni ve duruşu hep beraber yetenekli bir düello-cu olduğunu belirtiyordu.

Ansızın kapıdan içeri genç bir kadın daldı. Saçlarını başının üstünde toplamış, omuzlarına bir palto örtmüştü. Tamas paltonun altında iki tabanca olduğunu sezebiliyordu. “Hanımım,” dedi, birbirine kılıç doğrultmuş iki adama şöyle bir bakıp geçerek, “sokakta askerler var.”

“İndirin kılıçlarınızı!” diye Tamas ile Demasolin’e tısladı Hailona, ardından genç kadına doğru döndü. “Kaç kişiler?”

“Sekiz, hanımım ama...”

“Ne var?”

“Hepsi de ölmüş, hanımım. Hem de daha yeni.”

Hailona bu sefer Tamas’a doğru döndü.

Feldmareşal omuz silkti. “Ben sadece sizi kovalayanları öldürdüm.”

Sundurmaya açılan cam kapı hafifçe çalındı. Herkes o tarafa baktı. Tamas bulunduğu yerden Vlora’yı görebiliyordu. Genç kadın yanında büyük bir şey taşıyordu. Ona içeri gelmesini işaret etti.

Vlora kapıyı ayağıyla iterek açtı ve içeri girip rasathane zeminine bir beden attı. “Bu, sorunuza cevap verebilir,” dedi.

“Yüzbaşılardan biri,” diye onu takdim etti Tamas. “Vlora, Alvation’ın eski valisi Leydi Hailona’yla tanış.”

Vlora kadını üstünkörü süzdü. “Taniel bana ondan bahsetmişti. Eskiden sevgiliymişsiniz. O zamanlar epey güzelmış, öyle değil mi?”

Hailona’nın ağzından bir hayret nidası koptu. Tamas homurdandı. Demasolin hemen onun üstüne atıldı.

“Feldmareşal Tamas!” diye kükredi adam. “Gardını al, seni köpek!”

Adam Tamas’a şaşırtıcı bir süratle saldırdı. Tamas kılıcının ucunu son anda kaldırılabildi. Derhal ricat ederek üst üste iki hamle savuşturdu ve geri geri dans etti. Bilhassa vahşice bir saplama hamlesinden yan dönerek sakınırken sakat bacağına ani bir ızdırapla kendisine karşı çıktığını hissetti.

Bir anda kendini düşerken buldu. Yere kıçüstü oturup bir sakı bitkisine çarptı ve sakıyı devirdi. Demasolin baskıyı sürdürürken kılıcını bir savunma pozisyonunda kalkık tuttu.

Ateşlenen bir tabanca Demasolin’i duraklattı. Rakibinin kılıç ucuyla burun buruna gelen Tamas onun ne kadar hızlı hareket ettiğini zar zor algılayabilmmişti. Sanki türünün alışageldik süratine sahip ama hantallığından yoksun bir Zebellah’la kapışıyor.

Vlora bir elinde namlusundan dumanlar tüten, tavana çevrili bir tabanca tutuyordu. Diğer elindeyse Demasolin’e çevrili, dolu bir tabanca mevcuttu. Tavandan sıvalar dökülüyordu. “Dur,” dedi genç kadın. “Kılıcını bırak. Gelecek sefere ıskalamam.”

Demasolin ona göz attı, sonra tekrar dezavantajlı konumdaki Tamas’a baktı. Yerde yatan Tamas acısını gözlerine yansıtmamaya çalıştı.

Zayıflık belirtisi gösterme.

Demasolin tiksinti dolu bir homurtuyla kılıcını yere attı.

Tamas dışarıdaki koridorda ayak sesleri duydu. Kapıda suratlar belirdi. Kılıçlar ve tabancalar çekildi. Vlora silahını Demasolin’in üstünden ayırmadı.

Hailona iki eliyle birden sakinleştirici hareketler yaptı. Kapıdakilere hitap etti. “Burada her şey yolunda. Gitmeye hazırlanın. Köşkü bir an önce terk etmeliyiz.”

Vlora ayağının ucuyla yerdeki bedeni dürttü. Kahverengi saçlı ve bıyıklı adam Adro ceketini giymişti. Hâlâ hayattaydı ve korkudan

kocaman açılmış gözlerle Vlora'ya bakıyordu. "Bu bazı sorularınızı yanıtlayabilir," dedi genç kadın.

Demasolin odayı kat etti ve adamı ceketinin önünden tutarak yere oturttu. Askerin elleri kendi kemeriyle bağlanmıştı.

"Neden çizme giymiyor?" diye sordu Demasolin.

Vlora tabancasını indirdi. "Çizmeleri olmazsa kaçmaya daha az heveslenir."

Tamas dikkatler başka tarafa çevriliyken yavaşça ayağa kalktı. Neyin daha çok incindiğini bilmiyordu; bacağına mı yoksa gururunun mu. *Bu iş için çok yaşlandım.* Bacağına nazikçe yüklendi. Ağırlığını taşıyor gibiydi. Yoksa az önce düştüğü durum anlık bir zayıflık mıydı? Yine de riske girmese daha iyiydi.

Kılıcını kınına soktu ve dayanabileceği bir şey olsun diye odanın ortasındaki büyük yazı masasına kadar topalladı. Hailona gözlerini ondan ayırmadı. O gözlerde kuşku ile korku arası bir şey saklıydı.

"Kimsin sen?" diye, esiri sorguladı Demasolin.

Adam kocaman açık gözlerini odadaki hasmane çehreler arasında döndürdü. Sessizliğini korudu.

Demasolin onu yakasından tutup sarstı ve Delivceden Adrocaya geçti. "Kimsin sen? Konuş!"

Sessizlik.

Demasolin askere sert bir tokat attı. Asker ansızın debelenmeye başlayarak direndi ve onu üstünden atmaya çalıştı. Vlora tabancasının namlusunu boğazına dayayınca derhal durdu.

Vlora askerin üstüne eğildi ve Kezce konuştu. "Beni anlıyor musun?" Ses tonu yumuşak, hatta neredeyse baştan çıkarıcıydı. Tamas hâlâ barut transında olmasa onu duyamazdı.

Asker kafa salladı.

"Canına değer veriyor musun?"

Askerin kafa sallayışı bu sefer daha şevклиydi.

"Hayatım, geceyi sağ atlatmak istiyorsan bu iyi adamın sorularına cevap ver. Yoksa..." Namlusunun ucuyla askerin boynunu hafif hafif okşadı.

Yine aynı baştan çıkarıcı ses tonu. Tamas genç kadının bu yönünü daha önce hiç görmemişti.

"Ben... ben Adopetli Galhof'um. Bir Adro askeriyim," dedi adam Adroca. Aksanı yoğun, sözcükleri kesik kesikti.

"Tekrar dene," dedi Vlora, Kezce konuşmayı sürdürerek. Tabancasıyla askerin boynunu okşamaya ara vermemişti. "Ya daha iyi bir

Adro aksanı kullanmaya ya da bir an önce mermilere bağışıklık kazanmaya bak.”

Başını çevirmeksizin, boynuna değen tabancaya bakmaya çalışan askerin gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. Genzini temizledi. “Adım gerçekten Galhof,” dedi Kezce, “ama... bir Kez askeriyim.”

“Alvation’da ne işiniz var?” diye sordu Demasolin. “Emirleriniz ne?”

“Kentin yukarısındaki Dağ Bekçileri’ni ele geçireceğiz.”

“Öyleyse bu yanıltmaca neden? Niye Adro ceketleri giyiyorsunuz?”

“Bilmiyorum, bayım,” dedi Galhof. “Ben altı üstü bir askerim.”

Tamas’ın boşa harcayacak vakti yoktu. “Tahmin yürüt,” diye homurdandı.

“Deliv saldırı için Adro’yu suçlasın diye.”

“İyi de,” diye söz aldı Hailona, “böyle bir hilenin işe yarayacağını nereden çıkardılar? Halk daha şimdiden kuşkulanıyor.” Demasolin’e göz attı. “Bir haftadır sizin Kezli olduğunuzu söyleyip duruyordum.”

Asker kendine müttelik ararcasına tekrar odaya bakındı. Hiç konuşmadı.

Tamas’ın içi ani bir dehşetle doldu. Aklı yattıkça dehşeti de arttı. Konuştuğunda sesi boğuktu. “Alvation’ı ateşe vermeyi planlıyorlar. Kahretsin. Şehri kül edecekler. Her erkeği, kadını ve çocuğu öldürecekler. Geride yalnızca Adro’yu suçlu durumuna düşürecek kadar delil bırakacaklar. İnsanlar durup düşünene kadar, Deliv Adro’yla savaşa girmiş olacak.”

“Kez bile böyle bir alçaklık etmez,” dedi Demasolin.

Tamas artık emindi. “Bu ordunun başındaki adam bir canavar.”

“Kim?”

“Dük Nikslaus. Kralın gözde İmtiyazlı’sı. Savaşı kazanmak için yapmayacağı şey yok.”

“O ismi biliyorum,” dedi Hailona usulca.

Tamas ona ikaz niteliğinde bir bakış attı. Şimdi Nikslaus’la arasındaki geçmiş açmanın zamanı değildi.

Ruper tekrar kapı aralığında belirdi. “Hanımefendi,” dedi, “gitmemiz lazım. Gözcümüz ana caddeden gelen askerler tespit etti. Sayıları yüzden fazla. Hemen burayı terk etmeliyiz.”

“Yaralılar ne olacak?” diye sordu Hailona.

“Ya yanımızda taşıyacağız ya da Adrolular’a bırakacağız.”

“O askerler Adrolu falan değil,” dedi Hailona. “Kezli. Çabuk olun. Herkesi mahzene indirin. Eski dehlizi kullanarak sokağın karşısındaki Wyn Köşküne geçip oradan Millertown’a gideceğiz.”

Kâhya yapılan düzeltme karşısında gözünü bile kırpmadı. “Hay-hay, hanımefendi.” Ruper bir kez daha oradan ayrıldı.

Demasolin kılıcını yerden alıp Tamas’ın yanında durdu. “Seninle işim bitmedi, babalık,” deyip silahı kınına soktu. “Sana Adro gazelelerinde kurtarıcı dediler. Bense sana kendi tahtına ihanet etmiş bir kasap diyorum.”

“Her ikisiyim,” diye, omuz silkerek karşılık verdi Tamas.

Demasolin aldığı cevaptan şaşırır gibi oldu. Sert adımlarla odaya çıktı.

Tamas başını çevirip Kez askerine baktı. “Nereye gittiğimizi biliyor,” dedi.

“Doğru,” diyen Vlora askeri ensesinden tutup zorla dışarı çıkardı.

Hailona elini ağzına götürdü. “O adam...”

Sundurmada bir silah patladı.

“Bir askerin vazifesi, ülkesi için ölmektir,” dedi Tamas.

“O bizim tutsağımızdı.”

“Son iki haftayı hemşehrileriyle beraber şehrine dehşet saçarak geçirdi. Adalet yerini çabucak bulmalıdır, yoksa hiç bulmayabilir.”

“Adro soylularını gilyotine yollarken de aynı lafı mı ettin?”

“Evet.”

“Hep bir asker olduğunu söyledin,” dedi Hailona. Sesi suçlayıcıydı. “Kendi ölümünü de kaçınılmaz olarak görüyor musun?”

Tamas eğilip bacağına ovuşturdu. “Ölüm daima kaçınılmazdır. Torunlarımla çevrili olarak öleceğim fikrinden bu yılın başlarında vazgeçtim.” Bunları söylerken Vlora’nın çıktığı kapıya bakmadan edemedi. Akli Taniel’e gitti. Oğlu yaşıyor muydu? Komadan çıkmış mıydı? Ondandır ne kadar da uzaktı. Elinden hiçbir şey gelmezdi. “Günün birinde,” dedi, “ülkem uğruna öleceğim. Bunu bir Kez celladının ellerinde değil, savaş meydanında yapmayı yeğlerim.”

“Sahiden inanıyorsun, değil mi?”

“Neye?” diye sordu Tamas.

“Haklı olduğuna.”

“Elbette.”

“Onca insanı öldürmekten daha iyi bir yol bulamaz mıydın?”

“Belki bulabilirdim,” dedi Tamas. “Ama aramadım.”

Söyle ona, dedi içinden bir ses. Ona Sabon’un ölümünden bahset.

Bunu eninde sonunda yapmak zorundasın. Hailona'nın, gerçeği başka birinin değil de onun ağzından öğrenmesi daha iyiydi.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Hailona.

"Ben de aynı şeyi söylemek üzereydim."

Kadın kaşlarını çatı. "Kocam –Demasolin'in ağabeyi– Ad... Kezliler tarafından tutuklandı. Kentin ana hapishanesinde tutuluyor. Bu gece onu ve oradaki tüm tutsakları kurtarmaya çalıştık. Bir haftadan uzun zamandır şehir genelinde planladığımız yirmi saldırıdan biriydi. Başaramadık ve eğer başarısızlığımız bir örnek teşkil ediyorsa, diğer saldırılar da başarısızlıkla sonuçlanmış demektir."

"Şu hapishane... tüm tutsaklarını orada mı tutuyorlar?" diye sordu Tamas. "Birkaç gün evvel platonun kenarında öncülerimden birini yakaladılar. Zaten Vlor'ayla buraya o yüzden geldik. Onu kurtarmak için."

"Bilmiyorum. Demasolin'in tüm kentte gözü kulağı vardır. Ona sor."

Tabii adamın Tamas'tan gelecek bir soruya cevap verip vermeyeceği ayrı konuydu.

Tamas onu bir Kez saldırısına karşı ön kapıda nöbet tutarken buldu. Sokakta, köşk duvarlarının ötesinde askerlerden gelen sesleri duyabiliyordu. Düşmanlar muhtemelen Demasolin'in duyamayacağı kadar usulca hareket ediyorlardı.

Delivli hor gören bakışlarla Tamas'ı süzdü.

Tamas yılmadı.

"Dört gün önce," diye başladı, "platodan çıktığımız sırada Kezliler öncülerimden birini yakaladılar. Şehre onu geri almak için geldim. Duyduğum kadarıyla ağabeyin de tutsak düşmüş. Sanırım birbirimize yardım edebiliriz."

Demasolin ona bakmadı bile. "Senin yardımını isteyeceğimi nereden çıkardın?" dedi soğuk bir tavırla.

Tamas dişlerini sıkarak sert bir karşılık vermekten kaçındı. Basi-retsiz piç kurusu, ne olacak. Tipik bir soylu işte.

"Oğlum kendini kurtarmak yerine Adro'yu kurtarmayı seçtiği için ölümle pençeleşiyor," dedi Tamas usulca. "Şu an Adopest'te ve hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Kezliler'in esir aldıkları adam müteveffa karımın kardeşi. Canlı kalan son akrabam olması mümkün."

Tamas sözlerini sürdürdü. "Bana bir hayvan gözüyle bakıyor olabilirsin. Belki haklısındır da. Ama Kezliler hem senin hem de benim

kardeşlerimizi esir tutuyorlar. Birlikte çalışırsak her ikisini de geri alabileceğimize inanıyorum.”

Demasolin karşılık vermedi. Tamas birkaç kalp atışı süresince bekledikten sonra arkasını döndü.

Adamı ikna etmek için söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

“Bekle,” dedi Demasolin ansızın. “Üç gün önce şehrin güney kapısından bir tutsak getirdiler. Bir Dağ Bekçileri Bekçibaşı yeleği giyen dev gibi bir adam.”

“Aradığım adam o.”

“İrtibatlarım onun aynı hapisanede tutulduğunu söylüyorlar. Sana yardım edeceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Tamas.

“Yardım etmesine edeceğim ama gerekirse seni öldürmekten de çekinmem.”

BÖLÜM

40



Taniel bıçağını çektiği gibi yerinden fırladı.

Işkar Muhafızı'nı göğsünden tutarak hem kendini hem de onu kapıdan dışarı attı. Birlikte kâh homurdanıp kâh söverek bir uzuv yumağı halinde basamaklardan aşağı yuvarlandılar. Taniel sarmal merdivenin duvarına tutunarak düşüşünü durdurabildi.

Işkar birkaç basamak daha yuvarlandı ve elinde hançeriyle sırtı duvara yaslı olarak kaldı. Ağzının kenarındaki kanı sildi.

"Muhafızlar!" diye seslendi.

Adam ileri atılıp bıçağını savurdu. Taniel birbiri ardına iki darbeden sakındı. Işkar kule merdiveninde dezavantajlı konumda olmasına rağmen olağanüstü hızlıydı ve Taniel'in ayaklarına yaptığı çabuk saplama hamleleriyle onu geri çekilmeye zorladı.

Taniel rakibinin kafasına doğru yukarıdan aşağı vurmaya dene-yince muhafız yoldan çekildi. Karşı hamlesi Taniel'in üstünde durdu-ğu taş basamaktan kıvılcımlar çıkardı.

Taniel muhafızın bileğine basarak elini kısırdı ve bıçağını adamın boynuna saplamak için öne eğildi.

Işkar önce davranarak onun kasıklarına yumruk attı. İçini bir bulantı kaplayan Taniel merdivenlere sırtüstü düştü. Sanki midesi tersyüz olmuştu. Işkar Muhafızı onun peşinden seğirtti ve bıçağını kaldırdı.

Taniel iki ayağını birden adamın göğsüne dayayıp itti.

Muhafız panikle haykırarak merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Taniel yukarı koşmak için dönerken gözüne bir şey takıldı. Basamaklarda, muhafızla kapıştığı yerin biraz altında bir suret vardı. Suretin sahibi o karanlıkta bir gölgeden fazlası değildi ve Taniel ona bakarken sırtından yukarı soğuk parmakların gezindiğini hissetti.

Yabancı tek bir göz deliği bulunan bir maske takmış ve uzun, beyaz bir cübbe giymişti.

Kresimir.

Taniel korkunun verdiği güçle merdiveni uçarcasına çıktı. Odaya girip kapıyı çarparak arkasından kapattı ve karşı pencereyi kontrol etti. Adaşağı'ya kadar inen bir boşlukla karşı karşıyaydı. Nehrin burada ne kadar derin olduğunu kestirmek mümkün değildi. Düşüş onu öldürebilirdi. Sağ kalsa bile nehir onu Budwiel'a kadar sürüklerdi.

Yine de Kresimir'in sihriyle ölmektense şansını denerdi, daha iyi.

Taniel ceplerini yokladı. Kanlı çarşafı bulamadı. Onsuz giderse bunca çaba boşa harcanmış olurdu.

Orada, odanın ortasındaydı. Herhalde Işkar'a saldırırken elinden düşürmüştü. Taniel keten şeridi kaptığı gibi kemerine sıkıştırdı.

Kule kapısı açıldı.

Işkar hiç tereddüt etmeden saldırdı. Taniel muhafızla boğuşarak hem kendini hem onu karşı pencereye doğru itti.

Işkar'ın omzu üstünden Kresimir'i gördü.

"Dur," dedi tanrı.

Taniel'in kafasının içinde bir çan yankılanmış gibi oldu.

Işkar kulaklarını tuttu ve yalpalayarak Taniel'den uzaklaştı. Taniel adamı omzundan kavrayıp Kresimir'e doğru itti, sonra da pencereye doğru hızla koştu.

Birkaç adımın ardından sıçrayarak kendini hisar duvarından mümkün olduğu kadar uzağa fırlattı. Kulaklarında ıslık çalan rüzgârla, yüreği ağzında düşerken Adaşağı'nın karanlık suları hızla yaklaştı.

Taniel simsiyah derinliklere daldığı anda çarpmanın kuvvetiyle ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Ayakları nehrin dibindeki alüvyona battı ve parmakları yüzeye doğru çaresizce uzanırken akıntı tarafından alınıp götürüldüğünü hissetti. Ciğerleri yanıyor, ağzını zorla kapalı tutmaktan çenesi ağrıyordu.

Bir an sonra yüzeye ulaşıp derin bir nefes aldı.

Hisar daha şimdiden geride kalmıştı ve nehir onu taşıdıkça daha da uzaklaşıyordu. Taniel'in kıyıya doğru sürüklendiğini anlaması

uzun sürmedi. Bacağı bir kayaya çarptı ve kısa bir süreliğine tekrar suya battı. Sonra tükürükler saçarak yüzeye çıktı.

Hisardaki insanlar bağıra çağıra onu işaret ediyorlardı. Taniel nehrin karşı yakasına yüzmeli ve Budwiel'a kadar kendini sulara bırakmalıydı. Akıntı, onu peşine düşen Işık Muhafızları'nın ilerisinde tutacak kadar hızlıydı ve yarın akşama kadar kentin harabelerinde izini kaybettirebilirdi. Genç adam gözünü diğer kıyıya dikti.

Gözlerini kırıştırdı. Bir terslik vardı.

Nehir kıyısı artık kayıp gitmiyordu. Su hâlâ hareket halindeydi –Taniel akıntı tarafından çekildiğini hissedebiliyordu– ama kendisi değildi.

Ansızın kendini kıyıya yukarıdan bakarken bulunca Taniel'in midesi altüst oldu. Bu nasıl mümkündü? Hâlâ suyun içindeydi.

Önce kafası karıştı, sonra gerçeği anladı.

O –ve de bir gölü dolduracak miktarda su– sihir yoluyla nehirden alınmıştı. Sanki bir dev avucuyla su içmek istiyordu ve Taniel o avucun içindeydi. Yükseldikçe midesi daha da bulandı ve sonra tekrar hisara doğru gitmeye başladı.

Taniel su kütlesinin kenarına kadar yüzdü. Önünde sert toprağa kadar inen yüksek bir boşluktan başka bir şey yoktu. Parmaklarıyla uzanarak yokladı. Parmak uçları sertleştirilmiş bir hava duvarına çarptı.

Birkaç dakika sonra Taniel –ve binlerce litre su– hisarın avlusuna gelişigüzel bırakıldı.

Adaşağı'nın çamurlu suyu kireçtaşından yapılmış parkelere döktü. Ayağa kalktığı anda bileklerine kadar su içinde kalan Taniel panikle etrafına bakındı.

“Diz çök!”

Işık Muhafızları Kezce bağırarak avluya doluştular. Düzinelerceydiler ve Taniel duyularıyla uzandığında havalı tüfekler taşıdıklarını sezerek yığıla kapıldı. Üstlerinde hiç barut yoktu.

Elini bıçağına götürdüğünde onu nehirde kaybettiğini anladı. Tabancalarından biri de noksandı ve diğeri sırlıslam olmuştu. Barutu artık hiçbir işe yaramazdı. Taniel onu kemerinden çekip ters çevirdi. Yukarıdaki surlarda Işık Muhafızları tüfekleriyle nişan aldılar.

“Çök!” Taniel'e ulaşan ilk muhafız uzun bir teberle ona gözdağı verdi. “Dizlerinin üstüne çök, domuz.”

Adam Taniel'in ileri atılmasıyla şaşırır gibi oldu. Taniel teberin

başından sakınarak rakibine yaklaştı ve tabancanın kabzasını onun suratına çarptı. Tabancayı attığı gibi teberi Işık'ın elinden kaptı ve kendini hazırladı. Bunun kazanamayacağı bir dövüş olduğunun far-
kindaydı.

Bir havalı tüfek ateş aldı. Sonra bir diğeri. Mermiler avlunun par-
ke taşlarından sekti. Taniel en yakın Işık'a doğru depar attı. *Sakin
durma*, dedi kendi kendine. *Zor bir hedef teşkil et. Ve muhafızların
arasına dal ki en azından bazıları o karmaşada dost ateşiyle vurulsun.*

“Dur.”

Sendeleyen Taniel teberi neredeyse elinden düşürecekti. Soluğu
kesildi ve kendini bir anda sarhoş gibi hissetti. Sözcük yine dev bir
çan gibi kafasında çınlamıştı.

Işık Muhafızları silahlarını attılar ve kulaklarını tutarak yere,
dizleri üstüne düştüler.

Taniel kendini kıpırdamaya zorladı. Âdeta bir bataklıkta yürüme-
ye çalışıyordu.

“Dur dedim.” Kresimir avlu kapılarının birinde belirdi. Attığı her
adımında Adaşağ'ın avluya saçılmış suları sanki ondan kaçıyor ve
kuruyup gidiyordu. Durduğu zaman ayaklarının altındaki parke taş-
ları kupkuruydu.

Taniel ilerlemeyi sürdürdü. Vücudu durmak istiyordu ama du-
ramayacağını biliyordu. Devam etmeye, tanrıdan uzaklaşmaya mec-
burdu.

“Neden emirlerime itaat etmiyorsun?” Kresimir'in sesi, Taniel'in
hayatı boyunca duyduğu en derin bas tonundaydı. O konuştuğunda
kulakları çınlıyordu. Tanrı meraklanmışçasına başını yan yatırdı ve
parke taşlarını işaret etti. “Diz çok.”

“Çukura kadar yolun var,” diye tersledi Taniel. İlerleme çabasıyla
tüm vücudu titriyordu.

“Diz çok!”

Hisar temellerinden sarsıldı. Işık Muhafızları'ndan biri çığlık
attı. Taniel, yüzündeki maskeye rağmen Kresimir'in şaşırdığını his-
sedebiliyordu.

“Tutun şunu,” diye fısıldadı Kresimir.

Işık Muhafızları ayağa fırladılar. Saldırıya tepki vermeye çalışır-
ken kıpırdamak bile başlı başına bir mücadeleyleydi.

Dövüşmek söz konusu bile değildi.

Taniel'in teberi elinden alındı. Biri havalı tüfeğinin dipçigiyle sır-
tına vurarak onu dizleri üstüne düşürdü.

“Bir casus, lordum,” dedi muhafızların başı. “Bir diğer suikastçı.”
“Kimden?”

Parmaklar Taniel’i saçlarından kavradı ve başı kaldırılarak Kresimir’e bakması sağlandı. “Tanrına cevap ver, pislik,” dedi muhafızların başı.

Taniel genzini temizledi ve Kresimir’in ayaklarının dibine tükürdü. Bir tüfek dipçığı suratında patladı.

“Amatörler, ne olacak,” dedi Taniel. General Ket’in inzibatları bile ona daha sert vurmuşlardı.

“Adrolu, lordum,” dedi muhafızların başı.

Kresimir küçük bir adım geriledi. “Buraya gelmeni kim emretti?” Biraz duraksadı. “Niye cevap vermiyor? Tanrısı ondan bir istekte bulundu.”

Bir sonraki darbe, bir teber sapıyla genç adamın çenesine indi. Taniel çenesinin çıktığından korktu. Karnına bir şey vurdu. Saçlarından tutularak yerde sürüklendi ve darbe üstüne darbe yedi. Bu adamlar amatör falan değildi. Sonrakilerin yanında ilk darbe nazik sayılırdı.

“Tanrına cevap ver,” dedi muhafızların başı.

Taniel sessiz kaldı.

“Kolunu kırın.”

Işıklarlar’dan biri Taniel’in bileğini tutup acı verecek şekilde arkaya kıvrıdı, sonra da ateşe atmak için bir odunu kırarcasına dizini onun dirseğine dayadı. Taniel çığlık atmamak için dişlerini sıktı. Muhafız abandı. Sonra bir daha. Ve bir daha.

“Kır şunu,” dedi muhafızların başı yeniden.

“Kıramıyorum. Bir top namlusunu kırmaya çalışmak gibi.” Işıklar dizini ovuşturdu.

“Bir çekiç getirin.”

“Ahmaklar.” Kresimir’in sesi Işıklarlar’ın büzülmesine neden oldu. Tanrı yaklaşıp Taniel’e tepeden baktı.

Taniel sihrin yavaşça yaklaşan bir yangına benzer sıcaklığını hissetti.

“Yalvar,” dedi Kresimir.

Taniel başını iki yana salladı.

“Yalvar!” Kresimir’in çenesi ani bir zorlamayla kıvrıldı ve Taniel sıcaklığın çabucak arttığını hissetti. İstemdişi kasılarak acıların en kötüsüne hazırlandı.

Ansızın dudaklarından bir inilti kaçan Kresimir kendini geriye

attı. İnilti yükseldikçe yükseldi ve biraz daha sürseydi hisarın taşlarını çatlatabilirdi. O haliyle bile Taniel bir an için çıldıracağını sandı. Tanrı sızlanarak ve görünmez alevleri söndürmek istercesine üstüne başına vurarak yerlerde debelendi.

Taniel içinden yükselen gülüşü hissetti. Kahkahası hiç olmadık bir anda akla gelen komik bir düşünce misali ağzından fışkırdı.

Ka-poel'in tılsımları. Sebep onlar olmalıydı.

Kresimir onları bozamamıştı.

Kresimir parke taşlarına sinip kaldı. Maskesi düşmüştü. Taniel'i korku dolu tek bir gözle süzdü. İrin dolu olan diğer gözünden şiş, mosmor yanığına siyah bir sıvı akıyordu. "Bana ne yaptın?" diye sordu.

Taniel gülüşünü bastıramadı. "Ah," dedi. "Ben bir şey yapmadım. Az önce Pole'la tanıştın." Kıpırdamaya çalıştı. Yine başaramadı.

Kresimir eliyle yoklayarak maskesini buldu. Onu yüzüne taktı ve ayağa kalktı. Fakat Taniel'e tekrar yaklaşmadı.

"Adrolu haini getirin," dedi. Sesinde korku vardı. "Bu casusun kimliğini belirlesin."

* * *

Yorgunluktan başı önüne düşen Taniel elleri ve dizleri üstünde bekledi. Kresimir adamlarını göndereli sadece yarım saat geçmişti.

"Bir hain," demişti tanrı. Kimden bahsetmişti ki? Taniel en başından beri hainin Ket olabileceğinden kuşkulandı. General Ket ricat emri vermeye pek hevesliydi. Veya belki de Doravir'di.

Tabii, daha alt rütbeli biri olması da mümkündü. Bir general yaveri, hatta bir ulak. Pek çok kişinin Keztiler'e üstünlük sağlayacak türde hassas bilgilere erişimi mevcuttu.

Yine de, içinden bir ses Taniel'e hainin düşük rütbeli bir subay olmadığını söylüyordu. Karşısında bir albay, hatta belki bir general görmeyi bekliyordu.

Kresimir hisar avlusunun bir köşesinde yavaş yavaş volta atıyor, birkaç dakikada bir tek sağlam gözünü Taniel'e doğru çeviriyordu.

Taniel de o bakışa küstahça karşılık veriyordu. Bu tanrıyı dize getirmişti. Kresimir'i gözünden vurmuştu. Bir tanrının bile acı hissedebildiğini kanıtlamıştı.

Kresimir onun yalvarıp yakardığını seyretmek zevkinden mahrum kalacaktı.

Taniel birkaç günlük işkencenin ardından fikrini değiştirebileceğinin farkındaydı elbette. Gerçekçi düşünmeye mecburdu. Ka-poel'ın tılsımları onu tanrının sihristen korur gibi gözüküyordu. Hatta belki kalıcı bir bedensel hasardan da. Fakat Taniel tecrübelerine dayanarak hâlâ acı çekebildiğini biliyordu.

Ne komik. Kızın sağladığı koruma, Taniel'in felaketine yol açabilirdi. Keztiler ona süresiz olarak işkence yapabilirlerdi.

Avluya çıkan bir koridordan ayak sesleri geldi. Taniel dizleri üstünde doğruldu. Hainin gözünün içine bakacak ve ölmenden önce onun suratına tükürecekti.

"Lordum, beni mi çağırınız?"

Taniel başını hızla çevirdi.

Hain yaşlıca, tıknaz bir adamdı. Bir generalin apoletlerini takmıştı ve kopuk kolu nedeniyle mavi Adro üniformasının sol yeni omzuna iğnelenmişti.

General Hilanska.

"Kim bu suikastçı?" Kresimir eliyle Taniel'i işaret etti.

"Lordum?" Hilanska o tarafa döndü. Taniel'i görünce gözleri kocaman açıldı ve ağzı kısa bir süreliğine sessizce oynadı.

"Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum tabii, lordum. Aradığınız adamın ta kendisi: çakmak taşının ardındaki göz. Çift Atar Taniel."

"Ben de bundan korkuyordum..." Sözcükler Kresimir'in ağzından bir fısıltı şeklinde çıktı.

Taniel ayağa kalktı. Sanki tüm hisarın ağırlığını omuzlarında taşıyordu. Harcadığı çabadan dizleri bükülüyor, bacakları titriyordu.

"Seni geberteceğim," dedi Hilanska'ya.

"Buraya beni öldürmesi için mi gönderildi?" diye sordu Kresimir.

Generalin sıkıntılı bir hali vardı. "Hayır, lordum. Şu an Adom'un Kanatları kampında tutuklu bulunması gerekirdi."

"Neden?" diye bilmek istedi Taniel. "Babam sana güvenmişti!" Olup biten her şey: tutuklama, divanıharp, Ka-poel'a düzenlenen saldırı. Hepsisi de Hilanska'nın başının altından mı çıkmıştı?

"Pole diye birinden bahsetti," dedi Kresimir.

Hilanska'nın alnı kıvrıştı. "O isimde birini... ah. Ka-poel adında bir kız var."

"Büyük bir sihirbaz mı? Onu neden hiç duymadım?"

Taniel ilerleyecek gibi oldu. Muhafızlar etrafına üşüşerek teberleriyle ve havalı tüfekleriyle ona gözdağı verdiler. "Tek kelime daha

edeyim deme, Hilanska!”

“Daha neredeyse bir çocuk. Çift Atar’ın yoldaşı. Bir vahşi.”

“Ve bir sihirbaz, öyle mi?”

“Bir Kemik-göz. Bir tür vahşi büyücü. Önemsiz güçlere sahip.”

“Öldür onu.”

Taniel tek söz söylemeden hırıldadı. Işık Muhafızları halkasından zorla geçerken bir teber yalımının omzuna saplandığını, deriyi ve eti yırttığını hissetti. Muhafızlardan biri kendini onun önüne attı. Taniel neredeyse hiç yavaşlamadan adamı boğazından kavradı ve soluk borusunu ezdi.

Hilanska koşmak için döndü ama fazla yavaştı. Taniel adamın peşinden atladı; parmakları açık, avuçları hainin kafatasını ezmeye hazırды.

Kresimir araya girmeseydi ezecekti de.

Tanrı bir elini kaldırıncı Taniel üstüne yine aynı miskin ağırlığın çöktüğünü hissetti.

Taniel silkinerek o ağırlıktan sıyrıldı ve Kresimir’in elini yana itti. Sanki vücudu ona ait değildi. Taniel içini kaplayan hiddete boyun eğdi.

Tanrının bedenine dokunduğunda yumruklarının çeliğe çarpmış gibi olmasını bekliyordu. Tam aksine Kresimir çığlık atarak onun karşısında büzüldü. Taniel’in parmak eklemleri tanrının çenesini, ardından yüzünü ezdi. Kresimir’in maskesi takırdıyarak yere düştü ve kendini tanrının üstüne çıkmış vaziyette bulan Taniel yumruklarını yağmur gibi yağdırdı.

Kresimir’in burnu bir kan gölüne döndü. Yediğı dayaktan dişleri döküldü.

Taniel tam parmaklarını tanrının boğazına sarmışken Işıklar onu tutup geriye çektiler. Taniel yumruklarını savurarak muhafızlardan bir kısmını etrafa savurdu ama nihayetinde darbelere yenik düştü.

“Sakın onu öldürmeyin!” diye cıyakladı Kresimir, alelacele ayağı kalkarak. Yüzü kıpkırmızı, beyaz cübbesi kandan sıırıslılandı. “Onu öldürmeyin,” diye tekrarladı. Maskesini tekrar yüzüne taktı ve Taniel’den yavaşca uzaklaştı. “Onu yüksek bir yere asın. Tanrıyı öldürebileceğini sanan birinin başına neler geleceğini tüm dünya görsün istiyorum.”

Işıklar genç adamı avlu boyunca sürüklediler. Taniel tekmeler savurup atıp bağırdı, yapabildiğı kadar yumruk attı. Avludan çıkılırken Kresimir’in bir kere daha Hilanska’yla konuştuğunu işitti.

“Yarın Adro ordusunu yakacağım.”

“Emin misiniz, lordum? Adom ne olacak?”

“O da diğerleriyle beraber yanacak.”

Adamat geceyi karısının kollarında geçirdi ve sabah erkenden kalkıp nehir kıyısına gitti.

Saat daha yediydi fakat daha şimdiden seyrek bir kalabalık toplanmıştı. Adamat terk edilmiş Gökçizgi Sarayı'nın üzerindeki doğu ufkunda yükselen güneşin parıltısına bakarak güzel bir gün olacağını kestirebiliyordu. Tepelerinde çok az bulut asılıydı. Gökyüzü maviye ve altın sarısına boyalıydı.

Adamat eski kentin Ad Nehri'ne tepeden bakan yıkık dökük surlarında, nehrin Adopest'e girmek üzereyken kıvrılıp Addeniz'le buluştuğu noktanın biraz berisinde kendine bir yer buldu. Surlara oturup ayaklarını kenardan aşağı sarkıttı ve bir sokak satıcısından satın aldığı etli böreği yemeye koyuldu. Josep'in kaybı hâlâ yüreğinde yaraydı. Belki Faye haklıydı, diğer çocukların şimdi ona ihtiyaçları vardı. Ne yapıp edip onları bu yeni tehditten korumaya mecburdu.

Oğlunun kendisini affedeceğini umuyordu.

Nehrin kuzeyinde gemilerden bir iz yoktu. Belki Ricard abartmıştı. Ticaret Şirketi'nin gemileri Ad Nehri'nin ta başından buraya kadar böylesine hızlı gelemezdi ya?

Adamat yine de bekledi. Ricard gemilerin ne zaman geleceğine yönelik bir tahminde bulunmamıştı ve Adamat bu olayı kaçırmak istemiyordu. Hiçbir planı, Lord Claremonte'u amacına ulaştırmaktan alıkoyacak anlı şanlı komploları yoktu. Elinden sadece izlemek gelirdi. İçinden bir ses, bugünün ebediyen hafızasında yaşayacağını söylüyordu.

Saat on birde kalabalık öyle artmıştı ki artık faytonlar sokaklarda ilerleyemez olmuştu. İnsanlar aralarında bağrıştıkça gürültüleri havayı dolduruyordu. Hiç kimse neler döndüğünü gerçekten bilermiş gibi gözük müyordu. Ellerinde önceki gece Ricard'ın bastırduğu gazete makalesinden başka bir bilgi kaynağı yoktu.

Sokaklara kesinlikle heyecan hakimdi ve polis tam kadro iş başındaydı. Soluk Adro mavisini giyen ve omuzlarında elli senelik finlinalar taşıyan ihtiyar kurtların sayısı epey fazlaydı. Bazı siviller tüm aileleriyle dışarı çıkmışlardı ve eski kent surlarında piknik yapıyor-

lardı. Seyyar kuru pasta ve etli börek satıcıları atıştırmalıklarını kalabalığa satma derdindeydiler.

Adamat çevirdiği bir gazeteci çocuktan gazete aldı ve Ricard'ın ön sayfa makalesini okudu. Halkı yabancı istilacılara ve zorbalığa karşı şehirlerini savunmaya çağıran coşturucu bir söyleydi. Adamat bir ara gazetesini indirdi ve bir çift çocuğun bir karnaval günüymüşçesine çamurlu Ad sularına bata çıka oynamalarını seyretti.

Claremonte'un gemilerini beklerken gazeteye göz gezdirmeyi sürdürdü. Feldmareşal Tamas'ın hâlâ yaşadığına dair Kez'den gelen desteksiz söylentiler. Bir Adro ordusunun Deliv kentlerinden birini kuşattığını konu alan, ipe sapa gelmez taze haberler.

Kalabalıktan yükselmeye başlayan bağrışlar Adamat'a kafasını gazetesinden kaldırttı.

Ufukta gemiler vardı.

İlk başta nehirde aşağı yavaş yavaş kayan beyaz benekler gibi gözüken gemiler, ikinci saatleri geçtikçe düzenli olarak yaklaştı. Özellikle bir temiz su nehrinde yelken açmış ticaret gemilerine göre pervasızca denebilecek bir tempoda ilerliyorlardı. Akıntıya uyarak ve rüzgârı arkalarına alarak pupa yelken geliyorlardı.

Gemiler nihayet Adopest'e ulaştığında saat ikiydi. Adamat hayatı boyunca bir okyanus gemisine hiç binmemişti ve sadece birkaç defa okyanus limanı şehirlerinde bulunmuştu. Bilgi dağarcığının büyük kısmı kitaplardan gelse de baştaki geminin dördüncü sınıf bir kalyon olduğunu o bile kestirebiliyordu. Geminin yalnızca bir bordasında yirmi üç top lombarı saydı. Filonun en büyük gemisi oymuş gibi gözüküyordu ve taşıdığı yeşil-beyaz çizgili bayrağın ortasında Brudania-Gurla Ticaret Şirketi'nin amblemi olan defne halkası vardı.

Gemiler yelkenlerini toplayıp kendilerini akıntı yönünde sürüklenmeye bıraktılar. Adamat güvertelerde koşturan denizcileri ve kayıtsız bakışlarını Adopest'te onları bekleyen kalabalığa çevirmiş Brudania piyadelerini görebiliyordu. Top lombarları açtı.

Claremonte'un amacı işgalse, gemileri mürettebatlarını ve askerlerini karaya bile çıkarmadan kentin çoğunu yok edebilirdi.

Filikalarda bir hareketlenme yoktu. Piyadeler gemilerde öylece durup beklemekle yetiniyorlardı ve denizciler...

Adamat onları dikkatle seyretti. Neler oluyordu? Gemicilik alanındaki kısıtlı bilgisine sövüp saydı. Direkt girişleri indirildi, yelkenler çıkartılıp katlandı. Fazla geçmeden, Adamat direklerin sökülmesinde olduğunu anladı.

Adamat gemilerin böyle bir şey yapabileceğinden bile habersizdi. Aslında mantıksız değildi. Ad'ın kuzeyindeki köprüler direkli gemilere uygun olarak yenilenmişse de aynı şey Adopest'tekiler için geçerli değildi. Eğer Claremonte filosunu en etkin şekilde kullanabileceği Addeniz'e çıkarmak istiyorsa direkleri tümüyle sökmeli, nehirden aşağı sürüklenmeli ve onları açık suda tekrar takmalıydı.

Bir şeyler yapmak için Adamat'ın içi içini yiyordu. Bu devasa insan kalabalığının hiçbir amacı yokmuş gibi gözüküyordu. Diğer insanlar da tıpkı onun gibi durup direklerin sökölmesini seyrediyorlardı. Hem zaten ellerinden daha başka ne gelirdi? Gemiler nehirde demirlemiş bekliyordu ve hepsi de ağır silahlıydı. Onları ancak Adro ordusu durdurabilirdi.

Direklerin ne kadar çabuk indirildiğine şaşırان Adamat surların üstündeki yerinden feragat etti ve demir alıp tekrar akıntı yönünde ilerlemeye başlayan gemilere ayak uydurdu.

Gemiler köprüler arasında tekrar demir atarak Addeniz'e açılan nehir ağzının bir kilometre berisinde durduğu zaman daha da şaşırdı.

Durdukları yerin yeni kentteki heybetli Kresim Katedrali'nin yanında olması da dikkatinden kaçmadı.

Adamat eski kentin surlarından indi, insan kalabalığını yararak köprüden geçti ve katedrale doğru ilerledi. Ara sıra bakışlarını gemilerden tarafa çevirse de hiçbir şey değişmedi. Güvertelerdeki koşuşturma sürüyordu. Filikaların indirileceğine veya topların ateşleneceğine dair bir belirti hâlâ yoktu.

Kresim Katedrali ile Ad Nehri arasında kilise piskoslarının büyük kalabalıklara hitap edebildiği bir amfitiyatro mevcuttu. Adamat oraya ulaştığında, amfitiyatro yelkenli gemileri daha iyi görmeye çalışan insanlarla tıklım tıklım doluydu.

Mekân tam bir ölüm kapanıydı. Adamat aptallıkları yüzünden amfitiyatrodaki herkese sövdü. Claremonte saldırıya geçerse daha ilk yaylım ateşinde yüzlerce kişi can verirdi.

Adamat yakınlarda tanıdık bir sima seçer gibi oldu ve nehre doğru ite kaka ilerledi. Orada Ricard'ı asistanlarıyla ve diğer sendika başkanlarıyla çevrili halde buldu. Fell de yanındaydı.

"Ricard, burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," cevabını verdi Ricard. O da kalabalığın geri kalanı kadar şaşkın gözüküyor ve gemileri temkinli gözlerle süzüyordu. "Adamlarımı tepeden tırnağa silahlandırıp sokaklara döktüm

fakat Claremonte ateş açarsa elimizden hiçbir halt gelmez. Onu ancak karaya çıkmayı denerse durdurabiliriz.”

“Kim öyle bir şey yapacak kadar aptal olabilir ki?” dedi Adamat.

“Bakın,” dedi sendika başkanlarından biri, “suya bir filika indiriyorlar.”

Adamat gemiden tarafa baktı. Denizciler güvertede telaşla koşturuyorlardı. Ansızın yandan bir filika uzatıldı ve nehre indirildi. Aşağıya bir ip merdiven sarkıtıldı ve filikaya insanlar inmeye başladı.

“Bana bir dürbün verin,” dedi Adamat. Fell ona kendininkini uzattı.

Adamat filikayı bulup kısa bir süre inceledi. İçinde yarım düzine Brudania askeri vardı. Birkaç kürekçi. Silindir şapkalı birkaç adam.

Adamat durup içlerinden birine odaklandı.

“Burada,” dedi. “Filikada.”

“Kim?”

“Claremonte.”

“Nereden biliyorsun yahu?”

“Bir keresinde resmini görmüştüm. Şirketin ticaret ofislerinden birinde küçük bir portresi vardı. Daha şirketin başına geçmemişti.”

“Bırak pezevengi, gelsin,” dedi Ricard. “Gelsin de canına okuyalım.”

Claremonte’un hiç de kaygılı bir hali yoktu. Kürekçiler’den birinin söylediği bir şeye güldü, sonra da bir askerin sırtını sıvazladı. Yaşın ve zenginliğin yumuşattığı bedenine tezat teşkil eden çıkık elmacık kemikleriyle çarpıcı bir adamdı. Canlı ve mutlu bakan gözleri, merhum yardakçısı Lord Vetas’inkilere uzaktan yakından benzemiyordu.

Kürekçiler küreklere asıldıkça filika gemiden uzaklaştı. Pruvada dimdik duran Lord Claremonte o haliyle yabancı bir diyarı istilasını yöneten bir komutana benziyordu.

Kaldı ki Adamat tümüyle yanılmıyorsa aynen öyleydi.

İyi de, adamları neredeydi? Claremonte karaya, evlerini ellerinden almaya geldiği söylenmiş bir güruhun ortasına niçin neredeyse yapayalnız çıkıyordu?

Filika kıyıdan belirli bir mesafede durup demirledi. Ayaktaki Lord Claremonte amfitiyatroya doğru döndü ve kollarını iki yana açtı.

“Adopest vatandaşları,” diye, yüzünden bir tebessümle söze girdi. Konuşurken sesi insan ötesi bir güçle nehirde gürledi.

BÖLÜM

41



Tamas yüksekteki eski bir kilise kulesinden, sağanak yağmur altındaki Alvation'ı izliyordu.

Sabahın erken saatleri loş ve bulutluydu, Tamas gün ilerlese de havanın pek fazla aydınlanacağını sanmıyordu. Bulunduğu konum Yandıkoru'ya bir buçuk kilometreden yakın olmasına rağmen sıradağları göremiyordu bile.

Ordusunun kente gizlice yaklaşması için harika bir gündü.

Muharebe içinse berbat bir gün.

Barut ıslanacak, toprak çamura bulanacak, Kezliler'in Adro üniformaları giymelerinden dolayı her iki taraf da dost ile düşmanı ayırt edemeyecekti.

Aşağıdaki sokak levazım malzemeleri taşıyan Kez askerleriyle doluydu.

Tamas yürütülen çalışmaları azımsanmayacak bir kaygıyla seyrediyordu. Eğer haklıysa –ki öyle olduğundan korkuyordu– Nikslaus'un son eylemi, giderken kenti ateşe verip sivilleri katletmek olacaktı. Geride öyle bir keşmekeş kalacaktı ki hiç kimse saldırının arkasında kimin olduğunu sormakla uğraşmayacaktı.

Alvation'ın yukarısındaki Dağ Bekçileri kalesi yaklaşık kırk beş kilometre uzaktaydı. Tamas sabahın ilk saatlerinde o yönden belli belirsiz top sesleri duymuştu. Nikslaus belli ki kaleyi kuşatmaya almıştı.

Burası güçlü bir kale değildi. Güney Turna gibi bir tabyadan ziya-

de, müstahkem bir paralı yol gişesiydi. İki tugay Kez askeri karşısında uzun süre dayanamazdı.

Tamas saatler önce Vlora'yı Yedinci ile Dokuzuncu'nun yanına yollamıştı.

Şimdi genç kadını özlüyordu. Arkasını kollayacak kimse yoktu. Delivli partizanlar ona güvenmediklerinden Tamas vaktinin çoğunu Kez askerlerini izlemeye harcıyordu. Bir düzen saptamaya çalışıyor, Nikslaus'un harekete geçmesini bekliyordu. Kezliler için ağır iş yapmaya zorlanan esirler arasında Gavril'i görme ümidiyle de bir gözünü yoldan ayırmıyordu.

Tamas kulenin altındaki mabette bir gürültü duydu. Büyük giriş kapısı açılıp tekrar kapandı. Az sonra taş basamaklarda bir çift ayak sesi yankılandı. Tamas parmaklarını tabancalarından birinin kabzasında gezdirdi, ardından parmaklarının arasına bir barut kartuşu sıkıştırdı. Kartuşu dikkatle açıp içinden ufacık bir tutam aldı ve barutu diline serpti.

Sadece devam etmesine yetecek kadar. Bitkinliğini geçirmesi ve gözlerini keskinleştirmesi için. Barut körü olma riskine girecek kadar değil.

En azından öyle umuyordu.

Hailona çan kulesinin basamaklarını tırmandı ve devasa bronz çanın yanında duran Tamas'a katıldı. Tamas şapkasını çıkararak kadını selamladı.

"Halley," dedi.

"Tamas."

Birkaç dakika ses çıkarmadan öylece beklediler.

Tamas kadına bir iki kaçamak bakış attı. Dün geceki ilk değerlendirmesinde haksızlık etmişti. Hailona hâlâ azametli bir kadındı. Dik sırtıyla, kollarını tutuş şekliyle bir askerin ancak bir yılda satın alabileceği ipek bir elbise giyerken ne denli rahatsa şimdi giydiği yalın kahverengi yün elbisenin içinde de o denli rahat olduğunu söyler gibiydi.

Güzel yaşlanmamış falan değildi. Sadece yaşlanmıştı.

Tamas aynı şeyin hepsi için geçerli olduğunu düşündü. Kendisi, Hailona, Gavril... Hailona neredeyse otuz yıl boyunca Alvation'a valilik yapmıştı. Yirmi yıl ilk kocasıyla beraber kenti yönetmiş, ardından kralın isteği üzerine on yıl boyunca aynı işi tek başına yürütmüştü. Bu bile, bir kadını yaşının gerektirdiğinden daha fazla eskitmeye yeterdi.

“Bir daha geri gelmedin,” dedi Hailona ansızın.

“Halley—”

Kadın onun sözünü kesti. “Gelmeni de beklemiyordum. Seni suçladığım yok. Daha doğrusu, fazlaca suçladığım. Artık kendine ne gibi amaçlar belirlediğini, son on beş yıldır seni nelerin motive ettiğini anlıyorum. Onları tasvip ettiğimi söyleyemem ama en azından anlıyorum.”

Erika’nın ölümünden sonraki birkaç sene içinde Tamas’ın düzi-nelerce sevgilisi olmuştu.

Onlardan sadece biri için pişmandı.

“Çekip giderek bana çok acı çektirdin,” diye devam etti Hailona. “Uzun müddet belki bana dönersin diye düşündüm. Dönüp bir iki ay kaldın da. Sonra tekrar ortadan kayboldun. Ama... bir şeyi bilme-ni istiyorum. O birkaç hafta boyunca bana kendimi harikulade hissettirdin. Dünyaya kafa tutabilecek bir kadınmışım gibi. Bugüne kadar sadece iki adam bana kendimi öyle hissettirdi: sen ve ilk kocam.”

“İkinci kocan—”

Hailona boğuk bir kahkaha attı. Tamas göz ucuyla baktığında kadının yüzünün kızarmış olduğunu ve ağzını bir mendille kapat-tığını gördü. “Kocam ödleğin teki. Adını bile söyleyemiyorum.” İç geçirip çanın yanındaki bir sütuna yaslandı. “Ona saygı duyuyorum. Deliv’in güneyindeki en başarılı tüccarlardan biridir. Ama aynı za-manda en büyük korkaklardan biri. Onu sevmiyorum.”

Tamas sağanak yağmura bakarak dile getirilmemiş sözleri düşün-dü. Hailona kocasını sevmiyordu ama Tamas’ı seviyordu. Boğazı dü-ğümlenen Tamas yutkundu.

Genzini temizledi. “Üzgünüm, Halley. Artık ne kadar kıymeti var bilmiyorum ama üzgünüm.”

“Demek üzgünsün...” Hailona bir kahkaha daha attı. Kahkahası neredeyse bir hıçkırık gibi çıktı.

Tamas kalbinin iki parçaya ayrıldığını hissetti. Yanındaki kadın güçlü bir yaratıktı. Bütün dünya Tamas’ın gerçekte ne kadar mutsuz bir dul olduğunu öğrenmeden önce evlenebileceği en seçkin kadın-lar arasında, Leydi Wincelav’la boy ölçüşebilecek düzeydeydi.

Hailona elbisesinin önünü düzeltti ve gözle görülür bir biçimde sakınlaşmaya çalıştı. “Buraya ilk geldiklerinde Kez ordusunun gene-raliyle tanıştım,” dedi. Ses tonu bir anda ciddileşmişti.

“Bizi gafil avladılar. Adrolu taklidi yaparak, uygun adım geldi-

ler. Bahsettiğim general hemen o gece tüm soyluları vali konağında topladı. Bize şehirde esir tutulacağımızı söyledi. Kusursuz bir Adro aksanı vardı. Delivcesi de aynı derecede akıcıydı. Kez aksanından eser yoktu. İlk başta ikna oldum.

“Sonra düşünmeye başladım. Seni tanırım. Sabon’un mektuplarına bakarak, verdiği kararlarda kardeşimin büyük bir etkisi olduğunu tahmin ettim. İkinciz de asla Deliv’e saldırmazsınız. Sonra generallerinden birinin delirmiş olabileceğini düşündüm. Başkaldırmış. Bu general tam bir deliye benziyor. Tehlikeli ve ölümcül.”

“Ellerini gördün mü?” diye yavaşça söze karıştı Tamas.

Hailona kaşlarını çattı. “Hayır. Onları ceplerinden çıkarmadı. Bu davranışını garip bulmadım değil ama üstünde pek kafa yormadım.”

“Elleri yok da ondan,” dedi Tamas.

“Yok mu?” Hailona şaşırmışa benziyordu. “Elleri olmayan bir Kez generalini şimdiye kadar duyardım gibime geliyor.”

“Bu gelişme... yakın bir zamanda yaşandı,” dedi Tamas. “Hem o bir general değil. Bir İmtiyazlı.”

“Bir İmtiyazlı’nın elleri nasıl... ah.” Hailona sessiz bakışlarını Tamas’a dikti. “Onları sen kestir, değil mi?” Yine uzun bir duraksama. “İmtiyazlılar’dan bu kadar çok mu nefret ediyorsun?”

“Ondan bu kadar çok nefret ediyorum.” Tamas duygularını sesinden uzak tutmaya çalıştı. Başarılı olmadı. “Dük Nikslaus karımı tutuklayan ve onun başını uçurtan kişiydi. Sonra onu bana... bana...”

Tamas omzuna Hailona tarafından nazikçe dokunulduğunu hissetti. Gözlerini sımsıkı yumdu. Yaşlarla dolduklarını hissedebiliyordu. Erika’yı yüzüstü bıraktığı için kendini asla affetmeyecekti.

“Tamas,” dedi Hailona.

Feldmareşal genzini temizledi. “Sabon sahiden de evlatlıktan reddedildi mi?”

Hailona elini onun omzundan çekti ve tekrar sütuna yaslandı. “Barut büyücüsü olmak Deliv’de hiçbir zaman yasak değildi ama Adro’daki gibi devlet tarafından da desteklenmemiştir. Ebeveynlerimiz Sabon’un Deliv ordusuna katılmasından yanaydılar. Fakat öyle yap-saydı yetenekleri yok sayılırdı. Sanki barut büyücüsü değilmişçesine. Sen çıkagelip ondan sana katılmasını ve dünyadaki ilk barut fırkasına üye olmasını istediğinde sevinçten havalara uçmuştu. Kardeşimi hiç o kadar mutlu görmemiştim. Ama ebeveynlerimiz anlamadılar.”

“Sabon bana bunlardan hiç bahsetmemiştii,” dedi Tamas.

“Bahsetmez tabii,” karşılığını verdi Hailona. Gülümseyince Tamas onun yıllar önce ne kadar güzel olduğunu hatırladı. “Sen onun en yakın dostusun.”

“O da benim en yakın dostumdu.”

Tebessüm kayboldu. “Dostun muydu?”

“Sabon öldü, Halley.”

Kadın bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha. “Ne? Hayır, olamaz.”

“Vuruldu. Bir Kez Zebellah’ı tarafından. Dük Nikslaus’un adamlarından biriydi.”

“Yani onun... onun ölmesine izin mi verdin?”

“Vermedim. Pusuya düşürüldük. Bana–”

Kadının gözlerindeki o yumuşaklık uçup gitmişti. Sevgisinden, duygularından da eser kalmamıştı. Hailona dehşet dolu gözlerle elbisesini tutarak derin derin nefes aldı. Sonra gerisingeri döndü ve çan kulesinin merdivenlerinden koşarak indi.

“Halley!”

Tamas aşağıdaki mabet kapısının çarptığını duydu. Sırtını çana verince, onun ses çıkarmaksızın ağırlığı altında azıcık sallandığını hissetti. Başını iki yana salladı ve boş gözlerle yağmura baktı.

Arkasında bıraktığı tek şey sefalet ve ölüm müydü? Keder, dul kalmış kadınlar ve matemli aileler miydi? Yumruklarını sıktı. Hailona ne cüretle onu suçlardı? Sabon onun en iyi dostuydu. Son on beş yıl boyunca en yakın sırdaşı olmuştu.

Hayır, suçlamakta haklıydı. Görünüşe bakılırsa Tamas ölümün müjdecisiydi. Sevilen birinin canı ona emanet edilemezdi.

Aşağıdaki mabet kapısının tekrar açıldığını duyduğunda aradan belki bir saat geçmişti. Merdiven boşluğunda yavaş, ölçülü adımlar yankılandı. Kaşlarını çatan Tamas tam da kimin geldiğini merak ederken sigara dumanının naneli kokusunu aldı.

“Komutanım,” dedi Olem, Tamas’a katılırken. Sırtında bir palto, başındaysa gözlerine kadar çektiği bir avcı kasketi vardı. İkisi de yağmurda sıırıslam olmuştu. Paltosunun altında Adro mavileri göze çarpıyordu. Tamas’ın geçen gece verdiği albay rütbesini takmıştı. O zamandan beri aradan sanki bir ebediyet geçmişti.

“Senin sigaran bitmemiş miydi?” dedi Tamas, korumasının dudakları arasındaki sigaraya bakarak.

Olem sigarayı ağzından aldı, ilginç bir objeymişçesine yan döndürdü ve burnundan duman üfledikten sonra tekrar dudakları arası-

na sıkıştırdı. “Kente gelir gelmez bir tütüncüye uğradım.”

“Bakıyorum da önceliklerini çok iyi biliyorsun.”

“Elbette. Pek iyi görünmüyorsun, komutanım.”

Tamas bakışlarını tekrar şehre çevirdi. “Bazen kendimi bir salgın hastalık gibi hissediyorum.”

“Öyle bir argümanı,” dedi Olem biraz düşündükten sonra, “destekleyen kanıtlar yok değil.”

“Sağ ol, yüreğime su serptin.”

“Ne demek, komutanım.”

“Burada ne işin var? Vlora’ya işaret vermesini söylemiştim, seni buraya çağırmasını değil. Hem güpegündüz nehirden nasıl geçtin?”

“Adro albayı rolü yapan bir Kez albayı rolü yaptım,” dedi Olem. “Çok da kolay oldu.”

“Hiç belge ya da kanıt sormadılar mı?”

“Bu yağmurda mı?” Olem sağanak yağışı işaret etti. “Erbaşları hiç tanımamışsın, komutanım. Hiç kimse böyle bir havada belge melge sormaz.”

“Özensizlik.”

“Bence şans. Ayrıca haberlerim var.”

Tamas ciddileşti. “Ne tür haberler?”

“Kente yaklaşık bir buçuk günlük mesafede bir Deliv ordusu var. Batıdan geliyorlar. Gözcülerimiz onları birkaç saat önce tespit ettikler.”

“Ne büyüklükte?”

“En azından birkaç tugay.”

“Hay aksi.”

“Bu iyi bir şey değil mi, komutanım?”

“Belki öyledir. Yakında bir saldırı düzenlememiz lazım.”

“Daha hazır değiliz, komutanım.”

“Olmak zorundayız. Delivliler burada işlerin görüldüğü gibi olmadığını anlamalılar. Yoksa kenti bizim işgal ettiğimizi sanıp üstümüze çullanırlar.

“Benimle gel,” diyen Tamas, çan kulesinin merdivenlerine yollandı. “Ve elini tabancandan ayırma. Kazanamayacağım bir kavga çıkartabilirim.”

Vlora merdivenlerin dibinde bekliyordu.

“Barut büyücülerim?” diye sordu feldmareşal.

“Buradan yarım kilometre uzaktaki terk edilmiş bir fabrikada bekliyorlar.”

Tamas genç kadına peşinden gelmesini işaret etti. Mabedin dışındaki sokağı kontrol ettikten sonra Millertown'a geçti. Toprak yağmurdan dolayı çamurlu olup köpürmüş bir moloz ve çöp bulamacına benziyordu. Kez devriyelerinden sakınmak için bazı ara sokakları kullandılar ve büyükçe değirmenlerden birine girdiler.

Kapıda bir çift Deliv partizanı nöbet tutuyordu. Tamas'ın geçmesine müsaade eden adamlar, Vlora ile Olem'i kuşkuyla süzdüler. Tamas birinci kata çıkan merdivenleri tırmandı.

Demasolin yüzbaşlarından ve casuslarından birkaçıyla beraber bir raporu inceliyordu. Tamas içeri girdiğinde başını kaldırmasına rağmen selam vermedi.

Tamas odadaki adamları saydı. Gerçekten bir kavga çıkarsa altıya karşı üç olacaktı.

Tamas eldivenlerini çıkardı ve dikkat çekmek için masanın üstüne attı. "Neden bana ordudan bahsetmedin?" diye bilmek istedi.

Demasolin tekrar başını kaldırdı. "Ne ordusu?"

"Masum ayaklarına yatayım deme. Ortalık casuslarından geçilmiyor. Kente adam sokup çıkarabildiğini biliyorum. Buradan neredeyse bir günlük yürüyüş mesafesinde bir Deliv ordusu var."

"Bilmen gerekmiyordu." Demasolin dikkatini yeniden raporuna yöneltti.

Tamas iki elini birden masaya, Demasolin'in önüne koydu ve öne eğilerek aralarında birkaç santim kalıncaya dek yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bir tur daha kapişmak mı istiyorsun? Bacağımın tekrar su koyvereceğine bahse girmeye hazır mısın? Çünkü böyle davranarak tüm ordumu tehlikeye atıyorsun."

Demasolin'in astları huzursuzca kıpırdanırlarken arkasında bir gıcırta duydu. İş yumruklaşmaya varırsa onları Olem'le Vlora'ya bırakacaktı.

Demasolin raporu ters çevirip masaya koydu. Sandalyesinde arkasına yaslanırken parmakları yavaşça belindeki kılıca doğru gitti.

"Kezlıler biliyorsa," dedi Tamas, "ki bildiklerine hiç şüphe yok, bu gece tüm kenti yakarlar ve sabaha kadar çekip gitmiş olurlar."

"Bu havada hiçbir şeyi yakamazlar."

"Nikslaus bir yolunu bulur. Sonuçta hepiniz ölür gidersiniz ve Kez katliamından kurtulanlar suçu Adro'ya atarken kabahat ordunun üstüne kalır. Kralın orduma saldırırsa kimse kazanamaz. Sırf bir kasap olduğumu düşünüyorsun diye şehirdeki herkesin ve Deliv

askerlerinin hayatını tehlikeye mi sokacaksınız?”

Demasolin’in kılıcına gitmekte olan parmakları durdu. “Bu gece harekete geçmemiz gerekecek. Hava karardıktan hemen sonra.”

“Tutsakları nereye götürdüklerini öğrendiniz mi?”

“Öğrendik.”

Tamas çenesine hakim oldu. Demasolin acaba bu bilgiyi ondan ne zamandır saklıyordu?

“Dikkat dağıtabilir misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Demasolin. “Senin orada bir tek adamın var,” dedi. “Benimse düzinelerce. Onlara kardeşim de dahil. Tutsakları kurtarmaya ben gideceğim ve dikkatleri sen dağıtacaksın.”

“Nerede tutuluyorlar?”

“İşin o kısmını bilmen gerekmiyor.”

Tamas’ın içinden masanın karşısına uzanıp Demasolin’i boğmak geldi. Yine de böyle bir kavga çıkarmak istediğinden emin değildi ve sakat bacağına tekrar riske atmaya niyeti yoktu. Üstelik boğmaya daha uygun insanlar tanıyordu.

Demasolin şehrin bir haritasını çıkarıp masaya serdi. “Ana kışla burada. İçinde aşağı yukarı iki yüz asker bekletiliyor. Kezliler’in barut rezervlerini patlatacak kadar yaklaşırsan bir kilometre dahilinde ki her asker koşa koşa gelir.”

Tamas haritayı döndürerek güney ucunu kendisinden tarafa çevirdi. Bakışlarını yer işaretlerinde gezdirdi, sonra da parmaklarını açıp biraz hesap yaptı.

“Hayır,” dedi. “Bu taktiği zaten denediniz. Dün geceki başarısız saldırınızı unuttun mu? Biri Kezliler’e bilgi sızdırıyor. Sizin hapishaneye, bizimse kışlaya düzenleyeceğimiz saldırılara hazırlıklı olacaksınız.”

“Elimizden başka ne gelir?” dedi Demasolin. “Canı çıkasınca hainin kim olduğunu bilmiyorum.”

“Dikkat dağıtmak mı istiyorsun? Orası kolay. Şu General Saulkin var ya; vali konağında kalıyor, doğru mu?”

Demasolin cevap verirken tereddüt etti. “Doğru.”

“Hâlâ orada mı?”

“Bir saat öncesine kadar, evet.”

“Casuslarına Feldmareşal Tamas’ın Saulkin’i öldüreceğini söyle.”

“Peki bunun ne faydası olacak?”

“Çünkü Saulkin, Dük Niklaus’un ta kendisi ve onun kahrolası elerini kesmiştim. Kente geldiğimi öğrenirse diğer her şeyi unutacaktır.”

“Yani bile bile tuzaga dūſeceksin.” Demasolin bir elini kaldırdı. “Beni yanlış anlama, bugün ölürsen dünya daha iyi bir yer haline gelir. Ama Nikslaus böyle bir zamanda canını alırsa bu şehir de seninle beraber yok olabilir.”

Tamas parmaklarını haritada gezdirerek kent sokaklarını ezberledi. “Şimdiye kadar iki defa onun tuzaklarına dūſtüm. Aynı şeyi tekrarlamaya hiç niyetim yok. Yine de bana bir kıyak geç... akşam altıya kadar bu bilgiyi adamlarınla paylaşma.”

“Tuzaktan nasıl kaçınmayı planladığını da söyleyecek misin?” diye sordu Demasolin.

Tamas dalgın bir edayla haritayı dürttü. “İşin o kısmını bilmen gerekmiyor. Unutma. Saat altı. O piç kurusunu bu sefer temelli geberteceğim.”

BÖLÜM

42



Dayak gece boyunca sürdü.

Taniel'e sopalarla ve yumruklarla vurdular. Bilinci sık sık kapanıp açıldı ama neyse ki çoğu zaman kapalıydı. Nihayet dışarı çıkarıldığı zaman soğuk havayı teninde hissedebiliyordu. Kanlı gözleriyle güneşin doğudaki dağ zirvelerine yeni yeni dokunduğunu gördü.

Şafak vakti gelmişti.

Ka-poel çoktan ölmüş olabilirdi.

Işıkır Muhafızları onu Kez kampından geçirirlerken Taniel'in ayakları peşi sıra yerlerde sürüklendi. Kahvaltı hazırlayan bir orduyla beraber binlerce ses kulağına çalındı. Acaba bu askerler arasında onun kim olduğunu bilen –veya umursayan– biri var mıydı?

Bir süre sonra yere gelişigüzel atıldı. Taniel inleyerek toprakta yüzükoyun yattı. Tüm bedeni uyuşmuş, Işıkır Muhafızları tarafından pestili çıkartılarak mahvedilmiş gibi geliyordu. Bir iki gün içinde morarmamış hiçbir yeri kalmayacaktı. Tabii o kadar yaşarsa.

Diliyle ağzının içini yoklarken dişlerinin dayanıklılığına hayret etmemek elinde değildi. Sebep Ka-poel'in sihri miydi? Kemiklerinin kırılmasını önleyen? Aslında kaburgaları kırılmış gibi geliyordu ama Taniel'in onları kontrol edecek kadar derinani kalmamıştı.

Yoksa kalmış mıydı?

Taniel gözlerini açtı. Etrafında bir sürü insan koşuşturuyor ve çalışıyordu. Bir ayak ve bacak deniziyle sarılıydı.

“Bir, iki, asıl! Bir, iki, asıl!”

Emir tekrarlanıp durdu. Acaba ne yapıyorlardı?

Taniel elini görebilene kadar toprakta sürüdü. Bir parmağını oynattı, sonra bir diğerini. Hâlâ çalışıyorlardı. Bu da bir şeydi, değil mi? Parmak eklemlerinde kesikler vardı. Acaba nereden gelmişlerdi?

Ah. Doğru ya.

Kresimir'in dişlerinden.

Güçlü eller onu ayağa kaldırdı. Taniel geriye doğru sallanarak düşecek gibi oldu. Kolları doğrultuldu, bilekleri sağlam bir kordonla birbirine bağlandı.

"Sıkı olsun," dedi biri. "Yukarıda epeyce kalacak."

Yukarıda mı?

Kolları başının üstüne kaldırıldı. Taniel bilekleri arasındaki kordonun bir şeye takıldığını hissetti. Muhafızlar geri çekildiler. Dizleri boşalırsa de Taniel yere düşmedi.

"Bir, iki, asıl!"

Bedeni baştan aşağı sarsılan Taniel bileklerinden havaya kaldırıldı.

"Bir, iki, asıl!"

Kapıldığı panik bacaklarını savurmasına sebep oldu fakat altında havadan başka bir şey yoktu. Taniel başını kaldırdı.

Yerden kaldırılmakta olan devasa bir direğin ucundaki kancaya asılmıştı. Ekipler halinde çalışan Kezliler direğe bağlı halatlara asılarak onu göğe dikiyorlardı.

Elleri bileklerinden kesilmiş, Kez kampının ortasındaki o kocaman direğe çivilenmiş Julene'in görüntüsü Taniel'in hafızasında canlandı.

Genç adam önüne kustu.

"Bir, iki, asıl!"

İşçiler uzun uğraşların ardından direği yerine oturtabildiler. Nihayet Taniel'in sırtı direğe yaslandı ve ayakları basacak bir yer aradı. Öyle bir yer yoktu.

Yüzü Adro kampına çevriliydi. Taniel şafak başlarının ışığında askerlerin ön hatlarda toplandıklarını, parmakla göstererek kendi aralarında konuştuklarını görebiliyordu. Subaylardan birkaçı dübünlerle onu inceliyorlardı. Daha fazla bakmayı kendine yediremeyen Taniel gözlerini kapadı. Onun tarafından zafere taşınacaklarına inanan o adamlar şimdi onu bu halde görecektlerdi.

Taniel'in onları uyarması lazımdı. Kresimir dün gece ne demişti? Hem orduyu hem de Mihali'yi yakmayı planlıyordu.

O sırada bir hırıltı duydu. Ses genizsi ve ilkel olmasına rağmen belirli bir düzene sahipti. Taniel birinin gülmekte olduğunu ağır ağır anladı.

“Çift Atar,” dedi ses.

Taniel başını çevirdi.

Solunda, tükürme mesafesinin biraz ilerisinde başka bir dev direk mevcuttu. Geceleyin onu n hatlara yaklaştırmış olmalıydı. Ve o direkte, bileklerinin dağlanmış kökleri i kaldırıcı bir yakarışla çatılı haldeki Julene asılıydı.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum, Çift Atar,” dedi kadın.

Taniel bakışlarını Predeii’den kaçırdı.

“Kusura bakma, sesim rahatsız mı etti? İki aydır bana su vermiyorlar.” Julene duraksayıp genzini temizledi ve yine uzun, hırıltılı bir kahkaha attı. “lememenin en kötü tarafı, lememek.” Bir ksrk, sonra bir kahkaha daha.

Taniel kadının susmasını umarak gözlerini yumdu.

“İyi görünüyorsun, Çift Atar,” dedi Julene. “Ciddiyim. Bana bak. Buraya asılmamdan önce Kresimir bana haftalarca işkence etti. Aynı şeyi neden sana yapmadığını merak ediyorum. Tasalanma. Bir iki hafta içinde yeni gibi olursun. Ama ben asla iyileşmeyeceğim. Kresimir bunu garantiledi. Son zamanlarda bir aynaya bakmış değilim ama söyle bana; yzmdaki o çekici yara izi hâlâ duruyor mu?”

Bunca zamandır lemeden direğe asılı kalmak ona aklını mı kaırtmıştı? Taniel’in kolları vücut ağırlığını taşımaktan dolayı ağrımaya başlıyordu. Asılı kaldıkça daha da kötüleşmesi kaçınılmazdı. Nihayet başını Julene’e doğru çevirdi.

Kadın tam bir gudubetti. Saçlarının çoğu dökülmüştü. Bir zamanlar genç ve diri gözüken teni artık eskimiş bir kösele gibi atlaktı. Yüzü bilhassa mahvedilmişti; burnunun ucu kopuk, dişlerinin çoğu dkkt. Aklından geçenleri bilircesine Taniel’e sırtıttı.

Gözlerinde delilik vardı.

“Her zamanki kadar baştan ıkarıcısın,” dedi Taniel. Başını kaldırıp bileklerinden bağlı olan ellerine baktı. Ağrısı gitgide artmaya başlıyordu. Bacaklarını kaldırmaya çalıştı ama birkaç saniyenin ardından yarı acı yarı öfkeyle inleyerek vazgeçti.

“Acı hiç geçmiyor,” dedi Julene. “Aylar sonra bile. Kolların uyuştuktan sonra bile omuzların zonkluyor. Ağırlığını,” başını yavaşça bir tarafa döndürürken yüzünden bir ıstırap ifadesi geçti, “dn-

şümlü olarak bir kolundan diğerine aktarmanın biraz rahatlatıldığını keşfettim.”

Taniel gözlerini yumdu. O kadar dayanır mıydı? Elinden hiçbir şey gelmeksizin ülkesinin yanmasını seyrettikten aylar sonra bile hayatta olur muydu?

Adro ordusundan beyaz bayraklı bir atının Kez hatlarına yöneldiğini gördü.

Bu bir ateşkes çağrısı mıydı? Yoksa Hilanska olacak o hain niha-yet Kurmay Heyeti’ni teslim olmaya ikna mı etmişti?

Taniel daha sert debelenmeye başladı. Bileklerindeki ipten ne yapıp edip kurtulmalıydı.

Tamas biraz aradıktan sonra, Hailona’yı değirmenin tahıl ambarı işlevi gören mahzeninde buldu. Mekândaki tek mahrem oda buydu. İçerideki eski buğday kokusu Tamas’ın burun deliklerini gıcıkladı.

Tamas açık kapının çerçevesini tıklattığında Hailona başını kaldırdı. Kâhyası Ruper kapının içerideydi. Feldmareşali görünce ayağa kalktı.

“Küçük kardeşimi öldürdün,” dedi Hailona.

Tamas bunun adil bir iddia olmadığını biliyordu. Gerçek bir kusununun bulunmadığını da. Sabon girdiği riskleri bilerek ona katılmıştı. Yine de Hailona’yı buna ikna etmek neredeyse imkânsızdı.

“Yardımın gerekiyor.”

“Çukura kadar yolun var. Yıkıl karşımdan.”

“Hailona...” Tamas bir adım attı.

Ruper aralarına girerek hanımına giden yolu bedeniyle tıkadı.

Tamas adama bakarak gözlerini kıstı. “Hailona, vali konağına girmenin bir yolunu bulmalıyım. Benim karımın ve senin kardeşinin canını alan adamı öldüreceğim.”

Ruper göğsü onunkine değene kadar yaklaştı. “Leydim sizden gitmenizi istedi, bayım.”

Hailona bir elini kaldırdı. “Ruper, her şey yolunda.” Bir mendille gözlerini kuruladı. Düşünmek için zaman istercesine eli havada kaldı. Kısa bir sürenin ardından onu tekrar indirdi. “Ruper, Tamas’a konağa çıkan gizli geçidi göstermeni istiyorum.”

“Emin misiniz, hanımım?”

“Evet.”

Tamas kâhyadan uzaklaştı. “Teşekkürler, Halley.”

“Gebert o iti, Tamas,” dedi Hailona. “Ona acı çektir.” Titrek bir nefes aldı. “Sonra da, seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

“Anlıyorum.”

Tamas değirmenden ayrıldı. Vlora yağmur altında onu bekliyordu. Genç kadın üç köşeli bir şapka takmış, sırtına bir palto geçirmişti. Tamas’ı başıyla selamlarken şapkasının önünden sular aktı. Kadın bir tüfeğe yaslanmıştı ve Tamas paltosunun altında mavi üniformasını ve belindeki tabancasını görebiliyordu.

“Olem ordunun yanına döndü mü?”

Vlora başıyla onayladı.

“Diğerleri neredeler?”

“Bekliyorlar.”

Tamas kafa salladı. Birkaç dakika sonra Ruper da sokağa çıktı ve hep birlikte Millertown’dan ayrıldılar. Değirmenler mahallesinin sınırında, terk edilmiş bir kafenin açık hava bölümünde Tamas’ın barut fırkası zaman öldürüyordu.

Tamas yanına sadece en iyileri almıştı. Sabon’un yazın Adopest’te eğittikleri halen şehirdeydi. Onlar böyle bir görevin gerektirdiği tecrübeye veya eğitimden yoksundu.

Barut fırkası tıpkı Vlora gibi paltolarla ve üç köşeli şapkalarla giyinip kuşanmıştı. Her birinin üstünde, tabancalardan kılıçlara ve hançerlere dek, taşıyabilecekleri kadar silah ve barut vardı. Tamas dudaklarında bir tebessüm hissetti. Her biri yetenekli birer barut büyücüsü olan sekiz adam ve kadın. Tamas’ın gözünde bir ordu-dan farkları yoktu. Feldmareşal herhangi bir Kez devriyesine karşı sokaklara çabucak göz gezdirdi, sonra da barut büyücülerine doğru döndü.

“Delivliler düşmanın elindeki siyasi tutsakları kurtarabilsinler diye dikkat dağıtacağız,” dedi. “O tutsakların arasında Gavril de var. Adamımızı sağ salim almak için orada bulunmak isterdim ama daha önemli bir görev bizi bekliyor.

“Görevimiz bu istilacı Kez ordusunun başını kesmek. Dosdoğru gırtlığa saldıracağız. Dük Nikslaus’la aramdan geçenleri hepiniz biliyorsunuz; o nedenle bu görevden bir nebze... zevk aldığımın far-kıdasınızdır.”

Barut büyücüler arasında hafif bir gülüşme oldu.

“Fakat dediğim gibi, amacımız dikkat dağıtmak. Mümkün olduğunca çok askeri üstümüze çekmeye niyetliyim. Aralarında hiç şüp-

hesiz Zebellahlar da olacak. Belki de birkaç düzine. Yeteneklerimize ve h nerlerimize rağmen çok büyük bir dezavantajla karşı karşıya kalacağız. Bu görev benim için    anlamına geliyor. Sizden intikam hırsım  ğruna canınızı heba etmenizi isteyecek değilim.”

Büyücülerinden biri, Vlora’dan çok da büyük olmayan Leone adında bir kadın söz aldı. “Burada ölmeyi mi bekliyorsun, komutanım?”

“ atışmada ölmeyi asla beklemem. Öyle bir beklenti doğru çıkma eğilimindedir. Lakin... kimi zaman kaybetme şansım normalden çok daha yüksektir.”

“Diğer bir deyişle, ölmeyi bekliyor,” dedi Vlora.

Tamas ona sert bir bakış attı.

“Komutanım.” Andriya elini kaldırdı.

“Evet?”

“Ben Kezli öldürmek için buradayım. Son iki ayda t fegi e elli yedi çentik attım. Sefer sona erene kadar bu sayıyı yüze çıkarmak istiyorum. Orada kırk yedi Kezli olacak mı?”

“Herhalde olur.”

“ ok iyi, komutanım. Seninle geliyorum.”

“Biz de öyle,” dedi Vlora usulca.

“Teşekkürler.”

“Bunu senin için yapmıyoruz, komutanım,” dedi Andriya. “Kezli öldürmek için yapıyoruz.”

“Yine de minnettarım. Ruper, rica etsem?”

Yolları  st ndeki Kez devriyelerinden sakınarak kâhyanın peşi sıra sokaklarda ilerlediler. Tamas karşılaştıkları devriyeleri gölgelerden izledi. Kezliler’in yürüyüşünde bir ivedilik ve ilave bir temkin vardı. Tamas adamların gözlerindeki bakışı tanıdı. Ona daha önce Gurla’da, bir ricattan önceki son gün hasmane bir şehirde her an her şeyin olabileceği beklentisiyle –ve korkusuyla– devriye gezen silah arkadaşlarında da görmüştü.

Vali konağı, kentin Hailona’nın köşkünün de yer aldığı varlıklı muhitindeydi. Küçük grupları duvarlı bah eden duvarlı bahçeye koşarak sonunda ana caddeden epey uzaktaki küçük, ağa lık bir parka ulaştı. Ruper onları ağaçların arasındaki bir bahçıvan kulübesine soktu.

Ufak, hepsini zar zor alabilecek kadar geniş bir yapıydı. Ruper bir masayı itti, sonra yerdeki eski kilimi kaldırarak bir kapağı meydana çıkardı. Bir fener yaktı ve aşağıdaki mahzene indiler.

Humus tabakasının altındaki killi toprağa kadar inen mahzen daha çok bir mağaraya benziyordu. İlk bakışta depo niyetine kullanılan yaklaşık bir buçuk metre eninde ve dört buçuk metre boyunda herhangi bir kilere benziyordu. Mahzenin karşı ucunda küçük bir oda mevcuttu. Oraya ulaşıp köşeyi döndüklerinde karanlığa karışan, dik açılı bir tünelle karşılaştılar.

Çamura batıp çıkarak, ıslak tünel duvarlarına sürtmemesi için paltosunu tutarak yürüyen Tamas neredeyse dört yüz adım saymışken bir dizi taş basamağı tırmandılar ve kendilerini daha ferah bir mahzende buldular. Taş odada bir köşeye koyulmuş tozla kaplı bir elbise dolabı, çift kişilik bir yatak ve boş bir filinta askısı göze çarpıyordu. Odanın karşı tarafındaysa yukarı çıkan bir sarmal merdiven vardı.

“Bu oda ve tünel,” dedi Ruper, onlara katıldığından beri ilk defa konuşarak, “uzun zaman önce, isyanlar Deliv’in bu bölümünde yayginken bir kaçış güzergâhı olarak yapılmıştı.” Sarmal merdiveni işaret etti. “Oradan konağın birinci katına çıkabilirsiniz. Merdiven valinin ana ofisindeki sahte bir kitaplığın arkasında son bulur. Ben artık hanımımın yanına döneceğim.”

Kâhya tünele girmeden önce Tamas onu omzundan tuttu. “Halley’e de ki... Geri gelmediğim için gerçekten çok üzgün olduğumu söyle.”

Ruper feldmareşalin elinden sıyrıldı ve ellerindeki yegâne fenerle tünelde uzaklaşarak Tamas ile büyücülerini karanlıkta bıraktı.

Diline bir tutam barut dökten Tamas zifiri karanlıkta azıcık görür oldu. Elinden geldiği kadar sessizce merdiveni tırmandı. Dökme demir basamaklar onun ağırlığı altında birbirine sürterek gıcırdadı.

Merdivenin tepesinde ışık vardı. Işık huzmeleri Tamas’ın rahatça bakabileceği yüksekliğin birkaç santim altında kalan bir çift delikten sızıyordu. Tamas yüzünü duvara dayayarak gözetleme deliklerinden içeri baktı.

Çok az şey görebiliyordu. Odanın karşı tarafında çift kanatlı bir kapı. Bir şamdan. Bir kanepenin üstü. Tamas üçüncü gözünü açtı.

Başka’da renkli lekeler mevcuttu. Ancak Zebellahlar’a ait olabilecek kadar parlak ama valinin ofisinde bulunamayacak kadar uzak lekeler. Herhangi bir İmtiyazlı’dan iz yoktu.

Tamas kapıyı nazıkçe itti.

Kapı sessizce ileri gitti, sonra bir parmağın dokunuşundan fazlasını gerektirmeksizin yana kaydı. Tamas valinin ofisine adım attı.

Düzinelerce altın yaldızlı şamdana, kitaplarla dolu raflara, iki adet görkemli şömineye ve konağın ön tarafındaki avluya tepeden bakan kocaman bir pencereye sahip büyük bir odadaydı.

Oda boştu.

Tamas huzurla iç geçirdi ve yukarı gelmeleri için Damgalıları'na hafifçe seslendi. Barut büyücüleri tertemiz kırmızı halıda çamurlu ayak izleri bırakarak sırayla odaya doluştular. Tamas el işaretleriyle onlardan kapıları ve pencereleri emniyete almalarını istedi.

Komşu odaları ve hemen dışarıdaki koridoru kontrol ettiler.

Vlora birkaç dakika sonra onunla cumbada buluştu. "Bu ofis süitlerinde hiç kimse yok, komutanım," dedi. "Alt kattaki ön kapıda bir çift Zebellah bekliyor. Andriya zemin kattaki hizmetkâr bölümünde muhabbet eden askerler duymuş."

"Aferin."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

"Nikslaus'un buraya döneceğinden emin misin, komutanım?"

"Tahminim o yönde."

Andriya o sırada tekrar içeri girdi. "Komutanım, çantayı ana yatak odasına bıraktım."

Tamas cep saatine göz attı. Altıyı biraz geçiyordu. "Bu görevde zamanlama her şey."

Tamas cumbadan dışarıyı seyretti. Avluda bir düzine kadar asker vardı. Adamlar omuzlarında filintalarıyla avlu kapısına dönük olarak esas duruşta bekliyorlardı. Tamas avlunun bir köşesinde, bulunduğu noktadan zar zor görülebilen bir Zebellah tespit etti.

Birkaç dakikada bir saatine bakmayı sürdürdü. Nikslaus buraya geri gelir miydi? Tamas tarafından hedef alındığının haberi ona ulaşmış mıydı? Tamas belki de düküyanlış tanıdı. Belki Nikslaus onu yakalamaya çalışacağına kaçmayı yeğlerdi.

Avluya birkaç atının girmesiyle beraber Tamas dikkatini yeniden aşağıya yöneltti. Athlar dantelli perdelerle ve varaklı süslemelerle bezeli bir fayton tarafından takip edilmekteydi. Fayton avluda bir U dönüşü yaptıktan sonra durdu. O kadar yakındı ki, Tamas pencereden bir taş atsa onu tepesinden vurabilirdi.

Kabin kapısı açıldı ve Delivli bir kadın dışarı çıktı. On altı yaşlarında gözükmüyor, iri göğüslerini sergileyen lüks bir elbise giyiyordu. Genç kadın çakıl kaplı araba yolunda gösterişli bir tavırla etrafına bakınırken Tamas'ın içi hüsrana doldu.

Nikslaus ortalarda yoktu.

Tamas pencereden ayrıldı.

“Komutanım!” Vlor a geri gelmesi için işaret etti. Faytondan biri daha iniyordu. Erkek olan ikinci yolcu inmekte zorlanır gibiydi, dengesini sağlamak için kollarını kapı çerçevesine dayıyordu. Elleri-ne beyaz İmtiyazlı eldivenleri takmıştı. Konaktan çıkan bir Zebellah onu bir kolundan tutarak inmesine yardım etti. Başındaki üç köşeli şapka adamın yüzünü kısmen gizlemekteydi.

Tamas adamın başını azıcık çevirmesi için dua etti. Henüz kim olduğunu saptayamamıştı.

İmtiyazlı durup askerlerden biriyle konuştu. Sözcükler Tamas'ın çıkartamayacağı kadar alçaktı. Asker İmtiyazlı'ya bir selam çaktı, ardından ötekilere doğru döndü. “İki saat sonra gidiyoruz!” dedi yüksek sesle. “Hava kararana dek hazırlıklarını tamamlamayanlar vurulacak!”

Tamas'ın bakışları hâlâ şapkalı İmtiyazlı'ya kilitliydi. Bu Nikslaus olmak zorundaydı! Fakat Tamas hâlâ yüzünü görebilmiş değildi. Adam her kimse yanındaki genç bayanla samimi bir sohbete girdi.

Tam konak basamaklarını çıktıkları sırada atlı bir ulak avluya dörtünale daldı ve arkasına çakıllar saçarak durdu. Atından atladığı gibi İmtiyazlı'ya koştu.

Tamas kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Ulak bir asker selamı verdi ve soluk soluğa mesajını ilettil. İmtiyazlı onu dirseğiyle itip hızla konağa doğru döndü.

Tamas alt kattaki kapıların çarparak açıldığını duydu. İmtiyazlı'nın sesi tüm binada yankılandı.

“Herkes e haber verin!” diye haykırdı adam. “Tüm Zebellahlar'ım yanıma gelsinler! Yirmi dakika içinde burada beş yüz asker görmek istiyorum. Emri verin! Bir saat sonra yola çıkıyoruz!”

“Ama komutanım,” diye, birinin konuştuğunu duydu Tamas, “şehir ne olacak?”

“Kahrolası şehir umurumda değil. Delivliler çok istiyorlarsa Adro'yla müttefik olsunlar, bana ne. O burada, seni ahmak! O burada!”

“Nikslaus,” diye fısıldadı Tamas.

Tamas emirleri yetiştirmek için konağı alelacele terk eden ulakları seyretti.

“Eh, Demasolin,” diye mırıldandı, “dikkat dağıtmamı istiyordun. İşte dağıttım.”

Fuayedeki merdivenden ivedi ayak sesleri eşliğinde Nikslaus'un telaşlı emirleri geldi.

Tamas aşağı baktığında bir elinin daha şimdiden tabanca kabzasına, diğerininse kılıcının sapına gitmiş olduğunu gördü. Parmakları kaşınıyordu.

“Geliyor,” diye kapının yanındaki konumundan tısladı Andriya.

“Onu burada mı bekleyeceğiz?” diye sordu Vlora.

Tamas gözlerini kırptığında Alvation katedralinin çan kulesine asılmış Delivli yöneticilerin cesetlerini gördü. Charlemund'un evinin önündeki araba yolunda kendisine ölü gözlerle bakan Sabon'u, Nikslaus'un peşinden koşarken kaybettiği sayısız askeri gördü.

Dehşet içinde donmuş yüzüyle, kana bulanmış sarı saçlarıyla, boyun kısmından dümdüz kesilmiş derisiyle Erika'nın kellesini gördü. Ölü karısının kellesini takdim eden Nikslaus'un suratındaki sırtışı gördü.

Tamas bir kartuş dolusu barutu ağzına döktü. Damarları enerjiyle dolarken sanki tüm bedeni alev aldı. Vlora yüzünde bir değişiklik fark etmiş olmalıydı.

“Kahretsin,” diye sövdü genç kadın. “Andriya, yoldan çekil.”

Tamas tek eliyle tabancasını çekerek ofisin çift kanatlı kapısını kırıp geçti.

“Nikslaus!” diye kükredi.

BÖLÜM

43



“Adopest vatandaşları,” diye gürledi Lord Claremonte’un sesi.

Yükseltilmiş sesin yarattığı şok Adamat’ın dizlerini titretti. “Kahretsin,” diye tısladı. “Yanında İmtiyazlı getirmiş!” Böyle bir kalabalığın gürültüsü arasında duyulabilmesinin başka bir açıklaması olmazdı.

“Dostlarım,” diye devam etti Lord Claremonte, “kardeşlerim. Hemşehrilerim! Size dünyanın en uzak köşelerinden selam getirdim. Bugün sizlerle, siz Adrolu kardeşlerimle tanışmaya ve önünüzde diz çökerek güzel ülkemizin başbakanlığına adaylığımı koymaya geldim.” Bu sözünün ardından tek dizinin üstüne çöktü ve başını eğdi. Az sonra tekrar doğruldu ve nehir kenarındaki her adamı, kadını ve çocuğu kucaklarcasına kollarını iki yana açtı.

“Bu büyük bir ulus! Öyle çok zenginliğimiz var ki: sendikalarımız, ordumuz, Adom’un Kanatları, bankalar ve Dağ Bekçileri. Modern dünyada eşi benzeri bulunmayan bir sanayimiz var. Çift Atar Taniel ve müteveffa Feldmareşal Tamas gibi, her ülkenin sahip olmak için can attığı kudretli kahramanlarımız var.”

Lord Claremonte duygularına yenik düşmüşçesine iç geçirip boynunu büktü. “Feldmareşal sizin için can verdi, dostlarım. Benim için. Hep beraber Kez zorbalığından kurtulmamız için. Kendisi olağanüstü bir vizyona ve şevke sahipti. Ve ben bunların onunla beraber ölüp gitmesine müsaade etmeyeceğim!”

Artık kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Adamat yere bir sikkenin düş-

tüğünü duydu ve Claremonte'un şimdi ne diyeceğini nefesini tutarak beklediği için kendi kendine sövdü.

"Bu ülkeye yeni bir umut lazım. İşte bundan dolayı, Adro ordusuna katılıp Kez istilacılarını geri püskürtsünler diye yanımda Brudania'nın en iyi askerlerinden dokuz binini getirdim." Eliyle nehirde bekleyen Ticaret Şirketi gemilerini işaret etti. "Toplar, tüfekler ve levazım malzemeleri getirdim. Gıda ve para getirdim. Dünyanın dört bir köşesinden hazineler getirdim. Tüm bunlar Kez'e karşı verilen savaşta kullanılacak.

"Bunu karşılık beklemeden yapıyorum. Ne teşekkür istiyorum ne de tedbir olsun diye servetimin herhangi bir kısmını esirgiyorum. Sizlerden tek ricam yaklaşan seçimlerde beni münasip bir aday olarak görmeniz."

Adamat artık diğer filikaların da suya indirilmekte olduğunu fark etti. Bunlar Brudania askerleriyle doluydu ve halatları çözülür çözülmez kıyıya yöneliyorlardı. Claremonte'un kendi filikası demir almıştı ve amfiteyatroya doğru yavaş yavaş sürükleniyordu.

"Hemşehrilerim," diyen Claremonte süregiden sessizlikte konuşmasını sürdürdü. "Bu ülkenin değişime ihtiyacı var. Adro ileri görüşlü bir ulus! Entelektüel ve endüstriyel zekânın bâki olduğu bir yer. Başbakanlığım süresince o değişimi desteklemeyi sürdüreceğim ve bizi yaklaşan yüzyıla doğru ilerleteceğim. Eski âdetleri, hurafeleri, ahmaklıkları unutacağız.

"Tanrılar... sizin için ne yaptılar?" Claremonte başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Kresimir'in ve Adom'un dönüşüyle ilgili olarak duyduğunuz o dedikodular var ya? Hepsi doğru! Fakat şunu iyi bilin: Onlara müsamaha göstermeyeceğiz. Bizim dünyamızda kendilerine yer bulamayacaklar ve bunu onlara göstermekte kararlıyım.

"Fâni olabiliriz fakat azimli ve mağruruz da. Gün gelecek tanrılar bile yüce Adro ulusunun karşısında titreyecek.

"Tüm bunlar bugün başlıyor, dostlarım. Yeni bir dünyaya adım atıyoruz."

Son sözcük bir fısıltıdan daha yüksek değildi fakat Adamat kalbinin göğsünde gümür gümür attığını hissetti. Bir şeyler oluyordu. Claremonte ne yapmak üzereydi? Ne gibi bir...? Adamat ellerindeki, o âna kadar unuttuğu dürbünü tekrar gözüne dayadı ve Claremonte'a odaklandı.

Lord Claremonte yanındaki bir kadına doğru döndü. Kadın el-

lerini kaldırdığında parlak kırmızı r nlerle kaplı beyaz eldivenleri ortaya çıktı, bir İmtiyazlı.

Adamat duyulmaz kelimeleri Claremonte'un dudaklarından okudu: "Yık şunu."

Bulutsuz gökyüzünü yaran sihir toplanmış kalabalıklardan dehşet nidaları kopardı. Amfitiyatronun üstündeki boşlukta ıslıtlı bıçakları andıran bembeyaz şimşekler çaktı ve Kresim Katedrali'ne düştü. Görünmez yalımlar dev binanın taş cephesini kâğıt gibi keserken havaya koca koca toz bulutları yükseldi.

Katedralin kubbesine görünmez bir yumruğun inmesiyle beraber tüm bina kendi üstüne  okt . Dehşet içindeki insanlar aşığıya düşen taş bloklardan  ıglık  ıglığa kaçıştılar. Fakat yıkım İmtiyazlı'nın sihiri tarafından sınırlandı ve Adamat'a hiç kimse zarar görmemiş gibi geldi.

Toz bulutları dağıldığında Adamat bakışlarını tekrar Claremonte'a doğru çevirdi. Adam kalabalığa hitap etmek için yeniden filikanın pruvasına  ıktı. Kollarını havaya kaldırdı.

"Bu daha başlangıç, kardeşlerim. Bu dünya var ya, bu dünya. Onu geri alacağız!"

Bir Zebellah araya girip Nikslaus'u kenara itmeseydi Tamas'ın ilk mermisi İmtiyazlı'yı gözünden vuracaktı. Mermi Zeballah'ın omzuna saplanarak onu sarstı. Eğri büğrü yaratık kılıcını çektiği gibi merdivenden yukarı, Tamas'a doğru koştı.

Tamas da kılıcını çekip ona hücum etti. Yaratık b ğr erek meydan okudu ve Tamas sessiz bir hırıltıyla ona karşılık verdi. Kılıçları iki defa üst üste yüksek sesle çakıştı, sonra Tamas rakibinin gardını aştı. Barutun gücünü damarlarında hissederek Zebellah'ı boynundan tuttu ve onu koridor balkonundan aşığıdaki fuayeye fırlattı.

Merdivenden aşığı yuvarlanmış olan Nikslaus mermer zemin-den kalktı. Eldivenlerinden biri çıkmıştı. Tamas duraksayıp bir daha baktı. Hayır, adamın eli komple çıkmıştı.

Nikslaus takma eller kullanıyordu. Bu kendi askerlerini hâlâ sihir yapabildiğine dair kandırmak için başvurduğu bir hile miydi? Belki. Cevabı zerre kadar umursamayan Tamas basamakları   er   er indi.

Nikslaus panikle Tamas'ı işaret ederek ve adamlarına bağırarak  n kapıya doğru kaçtı. " ld r n onu!"

Hava daha şimdiden kara barutun geniz yakıcı kokusuyla dolmuştu. Tamas bir enerji akımı hissetti ve barutları Vlora tarafından tutuşturulan Kez askerleri bir patlamayla çevreye savruldu.

Askerler çekili kılıçlarla Tamas'ın üstüne geldiler. Görünüşe bakılırsa Nikslaus askerlerinden bazılarını barutsuz bırakacak kadar akıllıydı. Tamas bir saplama hamlesini kılıcının ucuyla karşıladı, düşmanın silahını yan döndürdü ve kendi kılıcını askerin göğsüne saplayıp ilerleyişini sürdürdü. Nikslaus dehşet dolu bir yüzle geri kaçtı.

Bir bıçak döne döne Tamas'ın yüzünün yanından geçti ve arkasındaki mermer tırabzana çarpıp takırdadı. Tamas bıçağın sahibi olan Zeballah'a doğru dönerken yaratık kızgın bir boğanın kuvvetiyle ona tosladı.

Tamas ayaklarının yerden kesildiğini, sonra da tırabzana çarptığını hissetti. Tırabzan çarpmanın şiddetiyle kırıldı, Tamas'ın ve hasmının merdivenin kenarından yuvarlanıp kısa bir düşüşün ardından kendilerini yerde bulmalarına neden oldu.

Yaratığın parmaklarının boğazına sarıldığını hissetti. Tamas onu bileğinden tuttu ve diğer avucunu Zeballah'ın dirseğine vurdu. Yaratığın kolu kırılarak ters yönde doksan derece büküldü. Tamas onu klapalarından kavradı ve ayaklarıyla iterek üstünden fırlattı.

Tamas yerden kalkıncaya kadar oda askerlerle dolmuştu. Çoğu ölmüş veya can çekişiyordu. Ya bir barut büyücüsü tarafından vurulmuşlar ya da kendi barut boynuzlarının patlaması sonucu paramparça olmuşlardı. Buna rağmen içeride Tamas'ın ayağına dolanmaya yetecek kadar Kezli vardı.

Tamas kaçmak için bir yan koridora sapan Nikslaus'u tespit etti.

"Kahretsin!" diye sövdü. Tam koşacakken kendini tekrar yerde buldu. Kolu kırık Zeballah onu bacağından tutmuştu. Yaratık Tamas'a bir bıçak savurdu.

Tamas bacağına çekerek Zeballah'ın elinden kurtardı ve bıçak mermer zemine çarptı. Yaratık ileri atıldı ve Tamas kılıcının balçığıyla bıçağı saptırdı. Kılıcın kabzasını Zeballah'ın suratına indirdi, sonra bir diğer saplama hamlesinden geri kaçtı.

Yaratık ayağa kalktı.

Ve kalktığı gibi tekrar yere serildi. Andriya üst kattaki koridordan aşağı atlayıp onun arkasına inmiş, iner inmez de süngüsünü Zeballah'ın beynine saplamıştı.

"Hadi," dedi Andriya, Kez piyadelerine doğru koşarken, "git dükü öldür!"

Tamas, Nikslaus'un az önce gözden kaybolduğu koridora doğru hızla koştu. Konağın başka bir kanadına çıkan uzun koridor belki yüz metre vardı. Üçüncü gözünü açan Tamas baş dönmesine karşı koydu ve Zebellahlar'a yahut İmtiyazlılar'a ait olabilecek bir iz aradı.

Bir asker elinde kılıcıyla, bağırarak yandaki bir odadan dışarı fırladı. Karnının yan tarafının boylu boyunca kesildiğini hisseden Tamas yalpalayarak üçüncü gözünü kapadı. Bir diğer hamleyi savuşturdu ve ikinci tabancasını çekip nişan almadan ateş etti. Mermi Kez askerini göğsünden vurdu. Adam ileri doğru sendeledi, sonra geri çekilmeye çalıştı. Yere düşerken yüzünden şaşkın bir ifade geçti.

Tamas onu orada bıraktı ve koridor boyunca koştu. Sakat bacağı bir davul gibi zonklıyor, karnındaki kesik rüzgâr aldıkça yanıyordu. Yavaşlayarak koridorun sonundaki köşeyi döndüğünde yüz adım uzunluğunda bir diğer koridorla karşılaştı.

Nikslaus'tan hiçbir iz yoktu.

"Komutanım!" Vlora nefes nefese yanına yaklaştı.

"Nikslaus bu yönde kaçtı," dedi Tamas.

Genç kadın kafa salladı ve önden koşup gitti.

Vlora yaklaşık on beş adım ilerideyken bir Zebellah saklanmakta olduğu kapı aralığından fırlayıp ona çarptı. Darbenin hızıyla ikisi birden koridorun karşısına sürüklenip başka bir odada gözden kayboldular.

"Vlora!" Yerinden fırlayan Tamas kendisine hitap edildiğini duyunca durdu.

"Daha fazla yaklaşma." Nikslaus. Ses Vlora ile Zebellah'ın daldıkları odadan geliyordu.

"Seni gebertmeye geliyorum," dedi Tamas.

"Bunun sağ kalmasını istiyorsan hiç tavsiye etmem."

Tamas aşağı baktı. Her iki tabancası da boştu. Belki köşeden bir mermi saptırabilirdi. Hayır. Kesinlikle saptırabilirdi.

"Vlora?" diye seslendi.

Karşılık gelmedi.

"Eğer öldüyse," dedi Tamas, "oraya gelmemek için hiçbir sebebin kalmaz."

Tamas derin, öfkeli bir homurtu ve ardından Vlora'nın sesini duydu. "Ben iyiyim, komutanım."

"Şimdilik," dedi Nikslaus. "Ama Zebellah'ımı tekrar ısırsın boyununu kırdırtacağım. Adamını bir kalkan olarak kullanıyorum, Tamas. Duvarın arkasından bir mermi saptırırsan onu vurursun."

Tamas kılıcını kınına sokup bir tabanca çekti. Onu titremeyen ellerle çabucak doldurdu, sonra diğerini de doldurabilmek için kemerine taktı.

“Bacağı nasıl?” diye seslendi Nikslaus. “Üstüne bu kadar ağırlık verebilmene şaşırdım.”

“Bir tanrı tarafından iyileştirildi. Hiç ağrııyor. Peki senin ellerin nasıl? Kresimir senin için onları tekrar yarattı mı?”

Alçak sesli bir küfür duymak Tamas’ı memnun etti.

“Teslim ol, Tamas, yoksa kızı öldürürüm.”

“Öldür gitsin,” dedi Tamas. “Umurumda değil.”

“Bence umurunda. Bunu tanıdım. Vlora. Çevirdiğim o küçük entrikadan sana hiç bahsetmemiştim, değil mi? Onu baştan çıkartmaktan bahsediyorum.” Tamas yine Zeballah’ın o kısık homurtusunu duydu, sonra Nikslaus’tan bir kahkaha yükseldi. “Herhalde suçu soylulara atmışsındır. Eh, o züppe de aynı görüşteydi.”

“Vlora oğluma ihanet etti,” diye konuştu Tamas. “Dediğim gibi, öldür gitsin.”

Nikslaus kınarcasına dilini şaklattı. “Ah, Tamas. Hakkındaki her şeyi biliyorum. Umutlarını ve korkularını biliyorum. Gözdelelerini biliyorum. Vlora hep gözdelelerinden biri oldu. Taniel nişanı bozduktan sonra onu yatağa atmayı hayal ettin mi? Eminim etmişsindir. Kızcağzın öyle ansızın ortada kalması kim bilir seni ne kadar heveslendirmiştir.”

Tamas üçüncü gözünü açıp duvardan uzaklaştı. Duvarın arkasından Nikslaus’un Başka’daki parlak ışıltısını görebiliyordu. Işıltı, köşenin birkaç düzine adım gerisindeydi. Daha yakında Zeballah’ın donuk ışıltısı ve Vlora’nın Başka’ya düşürdüğü belli belirsiz parıltı vardı. Zeballah genç kadını bir kalkan gibi kullanıyordu. Tamas köşeden bir mermi sapırtmayı denerse muhtemelen Vlora’yı vururdu.

“Tabancanı at, Tamas. O zaman kızın yaşamasına müsaade ederim,” dedi Nikslaus.

“Sana neden güveneyim?”

“Başka seçeneği yok da ondan. Avlu askerlerimle doluyor. Yanında kaç büyücü getirdiğin umurumda değil; hem sayı hem güç bakımından dezavantajlısınız. Silahlarını bırakıp kendini gösterirsen kızı canlı bırakacağıma söz veriyorum.”

“Bu cömertlik neden?” dedi Tamas. İkinci tabancasını da çekti. Birini İmtiyazlı’nın, diğeriniyse Zeballah’ın parıltısına doğrulttu.

“Neden böyle oldum bilmiyorum,” dedi Nikslaus. “Belki sebep

kelleni bir kazığın ucunda görme fikridir!” Sesi yükselerek bir bağırs halini aldı. “Düşünsene, Tamas. Daha bir iki ay evvel bir konakta kapana kısılan bendim ve avluya doluşanlar senin askerlerindi. Tاليهيمiz nasıl da döndü! Belki seni öldürmeden önce ben de senin ellerini keserim.”

Tamas duvarı inceledi. Büyük ihtimalle kireçtaşı üstüne mermerdi. Onu delmek için mermisinin ardına yarım boynuz dolusu barut koyması ve enerjiyi merminin etrafında yoğunlaştırarak onu parçalamaktan alıkoyması gerekirdi. Bir mermide bunu başarabilirdi. İki tanede değil.

“Yerinde olsam öyle bir şeye zaman harcamazdım,” diyen Tamas düke doğrulttuğu tabancayı indirdi ve horozu gevşetti. Silahı yere koyup Zeballah’ın görebileceği şekilde koridorun ilerisine kaydıldı.

“Silahsızım. Artık Vlora’yı bırak,” dedi.

“Seni dizlerinin üstünde gördükten sonra!” diye haykırdı Nikslaus.

Tamas Başka’da Zeballah’ı temsil eden renkli lekeye odaklandı. Tüm dikkatini mermisine verdi, diğer tabancanın namlusunu duvara dayadı ve tetiği çekti.

Tetiği çeker çekmez tabancayı bıraktı ve yerinden fırladığı gibi kapı aralığına doğru takla attı. Bunu yaparken diğer tabancayı yerden kaptı ve taklasını çömelik pozisyonda sonlandırdı. Baruta zihniyle dokunur dokunmaz elindeki tabanca geri tepti.

Her iki atış da Zeballah’a isabet etti. Duvarı delen ilk mermi alçaktan uçarak yaratığın boynunu biçti. Diğeriyse Vlora’nın omzunun hemen üstünden geçerek Zeballah’ın iki gözü arasına saplandı. Zeballah kollarında tuttuğu Vlora’yla beraber sırtüstü devrildi.

Tamas yaratığın gerisindeki Nikslaus’un koşarak uzaklaştığını gördü.

Vlora’yı ölü Zeballah’ın ellerinden nazıkçe ayırdı. Yaratık genç kadının boynuna bıçak dayamıştı. O noktada bir kesik vardı ama Tamas yaranın ne kadar derin olduğunu kestiremedi.

“Vlora. Vlora!”

Gözleri biraz dalgın bakan genç kadının yüzüne bir panik ifadesi hakimdi. Yanağına ufak bir mermer parçası saplanmıştı. Tamas bir eliyle kadının saçlarını kenara çekerek parçayı oradan çıkardı.

Vlora ansızın bir rüyadan uyanırcasına başını iki yana salladı. “Yaşıyorum,” dedi. “Yaşıyorum. İyiyim.” Tamas’tan ziyade kendi kendine konuşur gibiydi.

Tamas cebinden bir mendil çıkarıp onun boğazına dayadı. Vlorâ hâlâ konuşabildiğine göre kesik çok derin olamazdı. “Üstüne bastır.”

“Git,” dedi Vlorâ. “Nikslaus’un peşine düş.”

Tamas paltosunu çıkarıp tortop yaptı. Vlorâ’nın başını yerden kaldırdı ve paltoyu oraya koydu. “Andriya! Kahretsin, nerede bu adam? Andriya!”

Leone o sırada süngülü tüfeğini ateşe hazır tutarak çıkageldi. Kadının tüfeği yere bıraktı ve Vlorâ’nın yanına çömeldi.

“Onunla kal,” dedi Tamas. “En iyi dikişi Vidalslav atar. Çatışma bittiğinde evvelâ Vlorâ’yla ilgilensin.”

Tamas diğer tabancasını da alıp odayı gözden geçirdi. Nikslaus bir yan kapıdan kaçmıştı. Tamas onu dışarıda bahçe kapısına doğru koşarken tespit etti.

“Komutanım,” dedi Leone, “evi emniyete aldık ama avlu asker dolu.”

Tamas tabancalarından birine mermi sürdü ve sabitlemek için namluya pamuk tıktı. “Umurumda değil,” dedi. “Öldürmem gereken biri var.”

Kalan az miktarda takatini de debelenerek harcayan olan Taniel direğin yontulmuş tahtasına dayandı kaldı.

Bağlarını gevşetmeye çalışmıştı. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın onlardan kurtulamayacaktı. Daha başka ne yapabilirdi? Aşağı baktı. Herhalde tüm çabaları boşunaydı. On beş metrelik direğin dibinde Kezli muhafızlar nöbet tutuyorlardı. O kadar yüksekten düşse hayatta kalır mıydı? Kalsa bile Kezliler işini bitirmezler miydi?

Tamas olsa bu durumdan nasıl kurtulurdu? Yaşlı pezevenk huysuz olmasına huysuzdu ama akıllıydı da.

Julene bir saat boyunca onun çırpınmasını seyretmişti. Taniel’in çabaları başka hiçbir işe yaramasa bile onu keyiflendirmişe benziyordu ve kadının gözlerindeki delilik sanki bir gidip bir geliyordu.

“Bunu sana neden yaptı?” diye sordu Taniel.

Julene yine o boğuk kahkahasını attı. “Aynı şeyi ben de her gün kendime soruyorum.”

Taniel ondan hayır gelmeyeceğine karar verdi. Julene’in, onu oraya koyan tanrı kadar deli olduğu apaçık belliydi. Taniel asılı durduğu kancanın yukarısına, sonra da Adro kampından tarafa baktı. Barut

transında olmamasına karşın bu mesafeden bile Kurmay Heyeti'nin toplandığını görebiliyordu. Kez kampında da aynı yoğunlukta bir velvele yaşıyordu. Taraflar bir müzakereye hazırlanıyorlardı.

Kresimir herkesi o zaman öldürmeyi mi planlıyordu?

“Kresimir geri gelmek istemiyordu,” dedi Julene.

Taniel başını hızla ona doğru çevirdi. Kadının deliliği geçmiş, bakışları berraklaşmıştı.

“Ben onu o şekilde çağırmasaydım gelmezdi de,” diye devam etti Predeii. “Tamas'ın Manhouch'u öldürmüş olması umurunda değil. Bu dünyadaki fânilerin kaderi onu zerre kadar ilgilendirmiyor. Amma da yanılmışım.” Öksürdü, sonra da yutkundu; harap haldeki yüzü kırışarak her nasılsa daha da buruk gözüküyordu. “Yirmi bin yıl daha yaşasam Kresimir'i çağırarak yaptığım hata gibisini yapamam.” Vücudu baştan aşağı titredi ve başını kaldırarak acılar içinde inledi.

Taniel başını çevirdi. Böyle bir sahneye bakamazdı. Zalimlik uğruna zalimlik. Anlaşılan tanrılar da insanlar kadar alçalabiliyorlardı.

Taniel bakışlarıyla Adro kampını tarayıp tanıdık yüzler görmeye çalıştı. Simaları seçebilmek için fazla uzaktaydı.

Ka-poel şimdiye kadar onun başına gelenleri öğrenmiş olmalıydı.

Tabii hâlâ hayattaysa.

Taniel kollarını kasarak bağlarına tekrar asıldı. Birkaç santim yükseldi, sonra tekrar düştü. Sabahki çırpınışlarından bitkin düşmüştü.

“Ne yapıyorsun, barut büyücüsü?” dedi Julene.

“Buradan kurtulmaya çalışıyorum.” Taniel kendini tekrar yukarı çekti. İki santim kalktı. Hatta belki de üç.

“Başaramazsın. Buradan düşersen bacakların kırılır.”

“Belki aşağıya kadar kayabilirim.”

Julene hırıltılı bir kahkaha attı. “O zaman seni tekrar asarlar.”

Taniel, Kez kampında bir hareket fark etti. Aslında dikkate değer bir şey değildi ve bakışlarını o yöne neyin çektiğini bilemedi. Biraz daha ileriye görmek için kendini zorladı.

Ufak tefek bir suret zikzaklar çizerek askerlerin arasında ilerliyordu. Kukuletalı şekil bir çocuğa ait olabilirdi. Fakat Taniel o vücut yapısını tanıyordu. Uzun aşinalıkları sayesinde, gördüğü kişinin yürüyüşündeki endamı kolayca okuyabiliyordu.

Ka-poel. Genç kız burada ne arıyordu? Yakalanmadan önce kaçıp gitmesi, kampı terk etmesi lazımdı!

Hiç kimse ona aldırış etmiyordu. Askerler büyük bir şeye hazırlanıyorlardı. Kız sadece birkaç yüz metre ilerideydi ve hiç acele etmeden kampta ilerliyordu.

Taniel tekrar kasıldı. Yüzü neredeyse kancaya değene kadar kendini yukarı kaldırdı. Harcadığı çabayla bütün kasları titredi, morluklarla kaplı vücudu acılara boğuldu.

“Ne yapacaksın, barut büyücüsü?” Julene’in sesi düzenliydi. Hırıltısı geçmişti. O tarafa attığı bir bakış Taniel’e kadının dikkatle ona baktığını gösterdi.

Nefes nefese kalan Taniel kendini serbest bıraktı. “Kresimir’i öldüreceğim.”

Ka-poel yaklaşıyordu. Yanına vardığında ne yapmayı planlıyordu ki? Sihri Taniel’i bu direktan kurtaramazdı.

Uzakta, ordular arasındaki tarafsız bölgede Taniel yalnız bir suretin Adro kampından ayrıldığını gördü. Uzun boylu ve şişman adam beyaz bir önlük takmıştı. Mihali.

Taniel kısacık bir arayışın ardından Kresimir’i Kez hatlarının başında dikilirken buldu. Tanrı kanlı giysilerini temizlerle değiştirmişti. Maskesi hâlâ yüzündeydi. O da meydanın ortasına doğru ilerlemeye başladı.

Taniel kancaya ulaşana kadar kendini kaldırdı. Parmaklarıyla santim santim yokladı. Çırpınışları iplerini gerçekten de gevşetmişti. Belki onlardan sıyrılmasına yetecek kadar değil ama...

Taniel kancayı iki eliyle birden kavrayıp ayaklarını direğe yasladı. Bacaklarıyla bastırarak ayak parmaklarını bir kısıkaç gibi tahtaya geçirdi. Direktan destek alarak ve zaten cayır cayır yanan uyluklarını sonuna kadar zorlayarak kendini yukarı itti. Sadece iki üç santime daha ihtiyacı vardı...

Ve başardı! Bağlarını kancanın kavisini boyunca kaydırıp ve kordon sonunda serbest kaldı. Taniel’in içini öyle bir coşku dalgası kapladı ki neredeyse düşecekti. Nihayet kancadan kurtulmuştu! İsteddiği zaman kendini o yükseklikten bırakabilirdi.

Aşağı bakınca midesi altüst oldu. Atlamak hiç de iyi bir fikre benzemiyordu.

Kancaya tutunarak arkasına döndü ve direği karşısına aldı.

“İnatçı hıyarın tekiymişsin,” dedi Julene.

Taniel ona karşılık vermedi. Kabaca yontulmuş direktan aşağı yavaş yavaş inmeye başladı. Bir dağ yamacına tutunurcasına tırnaklarını ve çizmelerinin ayakuçlarını tahtaya bastırıyor, bedenindeki her

kas ızdırıp içinde ona itiraz ediyordu. Tırnaklarını tahtaya sürterek direğin dibine kadar kaymasına imkân yoktu.

İlk birkaç adımlık mesafenin ardından nefes nefese mola verdi.

“Sahiden becerebilir misin?” diye sordu Julene. “Kresimir’i öldürebilir misin?”

Taniel bir adım daha indi.

“Vahşine güveniyorsun, değil mi? Eh, haksız sayılmazsın. Sihri pek güçlü. Kresimir’i olsa olsa o öldürür.”

Taniel sessiz kaldı. Bir adım daha. Başaracaktı.

Tekrar aşağı baktı. Direğin dibinde dört muhafız bekliyordu. Hiçbiri onun inişini fark etmemişti. Taniel’in içlerinden birinin üstüne atlayacak kadar alçalması, sonra da kalan üçüyle dövüşmesi gerekecekti; hem de elleri bağlıyken. Ka-poel şimdiye kadar oraya varmış olmalıydı. Belki o...

Genç kız ansızın Taniel’in görüş alanına girip hızlı adımlarla muhafızlardan birine yaklaştı. Muhafız duruşunu düzelterek bir şey söyledi ve elini uzattı. Kızın ufacık yumruğu ileri atılarak adamın boğazına indi. Ağzı kanla dolan muhafız dizlerinin üstüne düştü.

Bir adım daha. Taniel’in kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Devam etmek zorundaydı.

“Bana bir söz ver,” dedi Julene.

“Daha hızlı,” diye kendi kendine fısıldadı Taniel. “Daha hızlı gitmeliyim.”

“Beni öldüreceğine söz ver. Kresimir’i kör etmekte kullandığın o mermilerden biriyle beni başımdan vur. Bu kadar zayıf düşmüşken öyle bir şeyden sağ kurtulamam. İstersen bunu intikam kabul et.”

Taniel aşağı baktı. Ka-poel başka bir muhafızla boğuşuyordu. Bir üçüncüsü onu omuzlarından tuttu.

“Bana söz ver, Taniel.”

Kadının sesindeki yakarış Taniel’in yüreğini sızlattı. Ona bakacak kadar durakladı. “Söz veriyorum,” dedi.

Julene tiz bir kahkaha attı.

Aşağıda üç muhafız Ka-poel’ı yere yatırmıştı. Taniel derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Sonra da kendini bıraktı.

BÖLÜM

44



Tamas dükün peşi sıra konağın yan kapılarının birinden bahçeye adım attı. Oluk oluk yağan yağmur toprağı sırlıslam etmişti. Saat akşamüstü altı buçuk olmasına rağmen hava şimdiden kararıyordu. Şiddetli bir fırtına geliyordu.

Tamas kapıdan çıktığı sırada Nikslaus konağın ön tarafına doğru köşeyi dönüyordu. Tamas adamın peşinden koştu.

Binanın köşesine varınca durdu. Kısa bir bakış ona avluda elli, hatta belki altmış asker olduğunu gösterdi. Faytonların ve heykellerin arkasında siper alan Kezliler binadaki barut büyücülerıyla çatışıyorlardı.

Nikslaus bir faytonun marşpiyesine atlayıp kolunu oradaki bir kayışa taktı. Tamas filinta patlamaları arasında onun bağrıışlarını duydu.

“Yürü!” Nikslaus elsiz kütüklerinden biriyle faytonun çatısına vurdu ve başını eğerek kabine girdi. Fayton kısa araba yolundan geçip sokağı saptı.

Tamas'ın başının hemen üstündeki taşlara bir mermi çarptı. Tamas irkilerek geri kaçtı. Fark edilmişti.

Tamas askerleri gözden geçirdi. En iyi zamanında bile baş edemeyeceğı kadar kalabalıktılar. Barutunun çoğunu tüketmiş, duvarın arkasından yaptığı o atış için kullanmıştı. Yaklaşık elli adım ötedeki bahçe duvarına baktı. Çok yüksekti.

Köşenin ilerisinden bir patırtı duyan Tamas şöyle bir göz atma riskine girdi.

Bir Kez askerinin barut boynuzu ansızın patlayarak adamı ikiye biçti. Bunu bir diğeri, sonra bir diğeri izledi. Adamlar ölmek için filintalarını, boynuzlarını ve barut kartuşlarını üzerlerinden atmaya başladılar. Saldırıyı muhtemelen Vlora gerçekleştiriyordu. Tâ bahçe kapısının oradaki düşmanların barutlarını tutuşturabilecek kadar menzil bir tek onda vardı. Genç kadın bir pencereye çıkmış veya bir başkası tarafından yönlendiriliyor olmalıydı. Körü körüne barut tutuşturmak hem kendin hem de müttetiklerin için aptallık derecesinde tehlikeliydi.

Konağın ön kapısı parçalanırcasına açıldı. Kapı kanatları arasından Andriya dışarı fırladı. Süngülü tüfeğini iki eliyle birden tutuyor, avazı çıktığı kadar bağııyordu. Şapkası başında değildi ve gözlerinde delice bir bakış vardı. Paltosu ardında bir bayrak misali dalgalanıyordu. En yakındaki Kez askerinin üstüne atladı ve onu acımasızca şişledi.

Tamas bundan daha iyi bir fırsat yakalayamazdı.

Bahçede depar atarak Kez askerlerinin arkasına geçti. Çoğu Andriya'ya baktığı için ona aldırış etmediler.

Bahçe kapısına yaklaştığı sırada askerlerden biri panikle ona doğru döndü ve umutsuzca süngüsünü tüfeğinin ucuna takmaya çalıştı. Tamas hızla adama doğru koştu ve araba yolunun yakınındaki bir kayaya basıp havaya sıçradı. Kezli'nin çenesine bir tekme attı ve onu geride bırakıp bahçe kapısından çıktı.

Sokakta başka askerler vardı. Tamas en az yirmi Kez piyadesinin ortasında yapayalnız kaldığını fark etti.

Yakınındaki tüm barutu tutuşturdu. Zihnini kullanarak patlamayı kendisinden uzağa yönlendirse de, hiçbir zaman bu konuda diğer bazı büyücüler kadar becerikli olmamıştı ve şok dalgasıyla ayakları yerden kesildi.

Tamas dizleri üstünde doğruldu, ardından ayağa kalktı. Başını iki yana sallayarak kendini toplamaya çalıştı. Nikslaus'un faytonuna bakınırken sakat bacağındaki ağrı barut transını aşarak onu sendeletti.

Yer cesetlerle bezeliydi. Askerlerin neredeyse hepsi ânında can vermişti. Yalnızca birkaçı kopuk uzuvlarını tutarak acı içinde inliyordu. Ortalık kandan ve et parçalarından geçilmiyordu. Karşısındaki sahne –ve barutla kanın kokusu– Tamas'ın öğürmesine sebep oldu.

İşte orada, sokağın sonunda. Nikslaus'un faytonu şehrin ana caddesinden dağlara doğru uzaklaşıyor, sağanak yağmurun arasında gözden kayboluyordu. Tamas sürücünün telaşla atları kamçılıdığını görebiliyordu. Siviller hızla üzerlerine gelen fayton tarafından ezil-memek için çil yavrusu gibi kaçıyorlardı.

Tamas koşmayı denedi. Yanlamasına sendeleyince ağzına kadar dolu bir yağmur fıçısının kenarına tutunmak zorunda kaldı. Oradan destek alarak tekrar doğruldu ve daha yavaş hareket ederek, başın-daki zonklamayı yok saymaya çalışarak ilerlemeyi sürdürdü. Yana-ğından aşağı bir şey damladığını hissedince yüzüne dokundu. Eline kan bulaştı. Kan sanki kulaklarından akıyordu.

Şimdi duramazdı. Fayton arayı gitgide açıyordu. Fazla geçmeden şehri terk edecek ve dağlara yollanacaktı. Nikslaus bir kere daha elinden kaçacaktı.

Tamas kalan birkaç barut kartuşundan birini dişleri arasında ezdi ve kendini koşmaya zorladı.

Parke taşları ayaklarının altından kayıp gitti. Tamas kendini tü-müyle barut transına bırakarak barutun yakıcı sıcaklığını damar-larında hissetti. Dükkânlar ve evler uçarcasına geride kaldı. Kalbi kulaklarında gümürdeyerek bir attan daha hızlı koşarken göz ke-narlarında yaşlar birikti. Rüzgâr şapkasını alıp götürdü ve yağmur yüzünü kamçıladi.

Fayton onun epey ilerisinde kentin doğu sınırına ulaştı. Tamas araziye zihninde canlandırdı. Eğimli açık alan birkaç yüz metre son-ra yerini dağlara bırakıyor, yol bir vadiye girerek kademeli bir şekil-de Yandıkoru Yığını'nı tırmanıyordu.

O açık alanda binlerce Kez askeri olmalıydı. Tamas, Nikslaus'u dağlara varmadan önce öldürmeliydi. Soluklanmak için durdu ve tabancasını faytonun arkasına doğrulttu. Hayır. Şimdi olmaz. Sokak-larda çok fazla Delivli vardı. Ona açık bir görüş hattı lazımdı.

Tamas kentin sınırına yaklaştı. Sağanak yağmur iyice şiddetlene-rek âdeta bir sele dönüşmüştü. Fayton gözden kaybolmuştu fakat Tamas dükün nereye gittiğinden adı gibi emindi. Tabii tabanca haz-nesindeki barutun sırlıslıklaştığından da.

Yağmurun içinden bir insan kalabalığı çıkmaya başladı ve yağ-murun pıtırıtılarına bağrışmalar karıştı. Sokaklar ansızın insanlarla dolup taşı.

Tamas ancak birkaç saniye sonra bir çatışma yaşandığını anladı. Büyük bir kavga mı çıkmıştı. Hayır. Bu bir muharebe, kanlı bir yakın

dövüştü. Dövüşçülerin hepsi de Adro piyadelerine özgü koyu mavi ceketler giyiyordu ama Tamas iki tarafı ayırt edebiliyordu. Görünüşe bakılırsa bir taraftaki her adam beyaz gömleğinin yenini yırtıp sağ koluna sarmıştı.

Tamas kolunda beyaz pazubent olmayan birini tuttu. “Kezli misin?” diye Kezce sordu.

Adam şaşırmış gibiydi. “Evet,” diye Kezce karşılık verdi.

Tamas adamı şişledi ve ayağıyla iterek onu kılıcının ucundan sıyrıldı. Son anda dönerek bir süngü hamlesini karşıladı. Hamle beyaz pazubentli bir askerden gelmişti. Asker tam tekrar saldıracakken duruverdi. “Feldmareşal!”

“Albay Olem nerede?” diye sordu Tamas, adamı tarafından tanındığına dua ederek.

“Hiçbir fikrim yok, komutanım. Hücumu o yönetti.”

“Pazubentler?” Tamas askerin koluna bağlı gömlek yenini işaret etti.

“Albay Olem’in fikri, komutanım. Dostu düşmandan ayırt etmemizi sağlıyor.”

“Güzel.”

Asker çabucak ceketini çıkardı ve gömleğinin diğer kolunu yırttı. “İşte, komutanım.”

Tamas adamın kumaş şeridi koluna sarmasına izin verdi. “Teşekkürler. Emirleriniz ne?”

“Kezliler’i katletmek,” diyen asker tüfeğini kaldırdığı gibi bağırarak hücum etti.

Çatışmanın şokunu henüz tümüyle atlatamamış olan Tamas öylece dikildi. Ne borazan veya davul sesleri duymuş ne de Kez askerlerinde Yedinci ile Dokuzuncu tugayların geldiğini gösteren bir panikle karşılaşmıştı. Niklaus’un gözcüleri yok muydu? Ama zaten, varsa bile bu yağmurda kim neyi görebilirdi ki?

Çatışmanın şiddetine rağmen tek bir atış bile yapılmıyordu. Ortalık öyle bir şey için fazla ıslaktı. Olem herhalde diğer generalleri ve albayları dosdoğru hücumla geçmeleri gerektiğine ikna etmişti.

Bu muharebe bir komutanın kâbusuydu. Kent sınırındaki açık alan daha şimdiden çamur deryasına dönmüştü. Yağmur öylesine yoğun ki Tamas altı yedi metre ilerisini zor görüyordu.

Niklaus’un faytonu yağmurda yavaşlamış olmalıydı. Ayrıca yoldan gitmeye mecburdu, yoksa çamura saplanıp kalırdı.

Tamas parke taşları boyunca koşar adımlarla ilerledi.

Etrafındaki çatışma tüm şiddetiyle devam etti. Haykırışlar ve bağrışlar, kılıçlara çarpan kılıçların çınlamaları yağmurun gürültüsü arasında kesik kesik yükseliyordu. Parke taşları hem su hem de kandan sırlıslıkladı.

Tamas kılıcını önünde tutarak, askerleri omzunun hemen altına bağlı beyaz pazubendi görsünler diye sağ kolunu havaya kaldırarak yoluna devam etti. Kâh itip kâh hamle yaparken Yedinci'ye mensup piyadeleri teşvik etmek için kısa bir süreliğine durakladı, sonra Nikslaus'u aramaya devam etti.

Dükün faytonu bu çatışmanın içinden nasıl geçebilmişti? Sürücüsü Tamas'ın gazabından kurtulmak için can havliyle her iki tarafın askerlerini ezmeyi göze mi almıştı? Yoksa dük Tamas'ı atlatmış ve faytonu her nasılsa ondan gizleyerek kentin içine geri mi kaçmıştı?

Tamas'ın gözüne sırlıslıkam üniformasıyla Albay Arbor takıldı. Bir elinde takma dişlerini, diğerindeyse süvari kılıcını tutan Arbor bir Kez yüzbaşısıyla kıran kırana dövüşmekteydi. Nispeten yoğun bir yağış albayı gözlerden sakladı. Tamas tekrar baktığında iki adamı da göremedi.

Bir süngü hamlesini savuşturduktan sonra üçüncü gözünü açtı ve beraberinde gelen baş dönmesine karşı koydu. Fırtınanın içinde cereyanlı bir odadaki mum alevleri gibi dans eden renkli lekeler belirdi; her iki tarafın Maharetli askerleri.

Tamas bakışlarını kentten tarafa çevirdi. O yönde Maharetliler'den ve birkaç Zebellah'tan başka bir şey bulamadı. Hiç İmtiyazlı yoktu.

Yağmur daha da arttı. Kararan gökyüzünü aydınlatan şimşekler sağanağa rağmen Tamas'ın bir an için tüm savaş meydanını görmesini sağladı

Askerler bataklığa dönmüş açık arazide ayakları kayarak ve şapırtilar çıkararak mücadele ediyorlardı. Sırlıslıkam ve çamura bulanmış mavi üniformalar bir deniz gibi yayılıp gidiyordu. Tamas beyaz pazubentlerin dostu düşmandan ayırt etmelerine gerçekten yardımcı olup olmadığını merak etti. Bu gece binlerce kişinin kendi silah arkadaşlarının elinde can vereceğinden neredeyse emindi.

Yine bir şimşek çaktı ve Tamas kırk elli adım ileride, yolun hemen yanında bir şey gördü. Işığı bir gök gürültüsü izledi ve Tamas bütün vücudunun sarsıldığını hissetti. Üçüncü gözü ona enkazın içinde bir alev göstermişti; bir ateşin değil, bir İmtiyazlı'nın Başka'daki varlığını ele veren parıltının alevi.

O tarafa yaklaştıkça, az evvel gördüğü şey netleşerek bir fayton enkazına dönüştü.

Görünüşe bakılırsa sürücü aniden yön değiştirmiş, tekerleklerden biri parke taşlarından ayrılarak yumuşak çamurlara dalmıştı. Fayton devrilip bir setten aşağı kaymış ve altmış santim derinliğinde suyla dolu bir hendegin içine tepetaklak düşmüştü. Tekerlekleri hâlâ dönüyordu.

Çamurdaki taze teker izlerine ve çığına dönmüş altı atı serbest bırakmaya çalışan sürücünün hummalı çabalarına rağmen piyadeler onu fark etmemişçesine faytonun etrafında dövüşüyorlardı.

Tamas yaklaşık on beş adım uzaktan hendeğe indi ve faytonu temkinli gözlerle süzdü. Nikslaus'tan bir iz yoktu. Üçüncü gözü ona İmtiyazlı'nın hâlâ kabinde olduğunu söylüyordu. Bir Zebellah da gözükmüyordu. Bu bir kaza mıydı, yoksa tuzak mı?

Tamas dengesini korumak için bir eliyle çamurlu setten destek alarak, diğeriyle de tabancalarını tutarak yaklaştı. Tabancaların haznesindeki barut ıslanmış olabilirdi fakat namlu ağzındaki kalıntı hâlâ kuruydu ve onu bir düşünceyle yakabilirdi. Son bir atış. Tek şansı buydu.

Tek ihtiyacı da.

Tamas sert bir hamleyle kabin kapısını açtı ve eğilerek içeri baktı. Nikslaus sırtı kabin duvarına yaslı olarak hendeğin gitgide yükselen suyunda yatıyordu. Tamas bir eliyle İmtiyazlı'nın pardösüsünü tuttu, çekerek onu dışarı çıkardı ve setin üstüne kadar sürükledi.

"Gebermeni seyredeceğim!" diye yağmur altında bağırdı Tamas. Tabancasını kemerine tıktı ve Nikslaus'u yakasından tuttu. İşini çiplak elleriyle bitirecekti. Erika için. Sabon için. Dükün pençesinde can veren tüm barut büyücüleri için.

Tamas yağmur suyuyla dolan gözlerini kırıştıtarak Nikslaus'u havaya kaldırdı. Son bir defa düşmanın gözünün içine bakacaktı.

Bir terslik vardı.

Nikslaus'un başı hiç olmadık bir açıda büküldü, gözleri boş bakışlarla göğe doğru çevrildi. Ağzından çamurlu sular döküldü.

On yılı aşkın bir zamandır Tamas'ın kâbuslarından çıkmayan, karısını ve en yakın dostunu öldüren, ülkesini yok etme aşamasındaki bir savaş çıkartan adam boynunu kırıp bir hendekte boğulmuştu.

Tamas cesedi elinden bıraktı. Emin olmak için üçüncü gözünü açtı. Nikslaus'ta Başka'nın ışığı sönmüştü.

Tamas birkaç adım geri çekildi, suyun içinde tökezledi ve karşı

sete devrildi. Nikslaus ölmüştü. Hem de bir kaza sonucu. Tamas ona ulaşmadan saniyeler önce.

Tamas yumruklarıyla çamuru dövdü. Fayton tekerleklerinden birini birkaç ispiti birden kırmaya ve dingili eğiltmeye yetecek kadar sert bir tekme attı. Çamurda kayıp dizlerinin üstüne düştü.

Gözlerine yağmur inerken, az evvel Nikslaus'u boğmuş olan suya ellerini koydu. Mermisi hâlâ duruyordu, bir an için onu kendi beynine yollamayı düşündü. Erika'yı, Sabon'u, Gavril'i yitirmişti. Ve artık intikamlarını asla alamayacaktı. Taniel'in armağanı olan tabancayı kavradı. Hayır. Her şeyini yitirmemişti. Hâlâ oğluna sahipti.

"Lütfen! Lütfen bana yardım edin!"

Bağrış Tamas'ı kendine getirdi. Aşağı baktığında Nikslaus'un cesedinin sel tarafından tekrar hendeğe sürüklendiğini gördü. Tamas'ın ellerinde can vermemesine rağmen bu ona uygun bir sondu.

Tamas sete tırmanırken sesi tekrar duydu.

"Lütfen! Bıçağımı kaybettim!"

Fayton sürücüsü çamurda debeleniyor, serbest bırakmaya çalıştığı ürkmüş atlar tarafından tekmelenip itiliyordu. Panik halindeki hayvanların ikisi dışında hepsini kurtarmışa benziyordu.

Etraflarındaki çatışma tüm şiddetiyle devam ediyordu. Tamas açık araziye çıkması ve subaylarını bularak yakın dövüşü bir düzene sokması gerektiğinin farkındaydı. Nikslaus'un ölümüyle birlikte Keztiler'in dönüp kaçmaları pekâlâ mümkündü.

Bir at kişnedi ve Tamas yeniden sürücünün yakarışlarını işitti.

Tamas fayton enkazına tırmanıp sürücünün hemen arkasına indi. Dizleri üstündeki adam suların içinde bıçağını ararken bir yandan da savrulan toynaklardan sakınma gayretindeydi.

"Dur," diyen Tamas adamı kenara itti ve kılıcını çekti. İki hızlı kılıç darbesiyle atlar serbest kaldı. Hayvanlar yuvarlanarak ayağa kalktılar ve akıntıyı karşılarına alıp hendek boyunca koşarak faytondan uzaklaştılar. Sakinleşene dek yakalanmaları mümkün değildi ve birinin bu şartlar altında bacağını kırması kuvvetle muhtemeldi. Ama en azından artık özgürdüler.

Tamas sürücüyü doğru döndü. Tamas'ın üniformasındaki apoletler karşısında korkuyla gözlerini kırıştıran adam onun önünde büzüldü.

"Teşekkürler, bayım," dedi sürücü.

"En yakın Adro subayını bul," diyen Tamas koluna bağlı beyaz

şeridi çözdü, “ve ona teslim ol. Ancak o şekilde geceyi sağ atlatabilirsin.”

Avcı kasketinin siperliğinden sular damlayan sürücü başını eğdi. “Çok teşekkür ederim, bayım. Şey, acaba düğ...”

“Öldü.”

Tamas belki karanlık ve yağmur dolayısıyla yanıliyordu ama sürücünün yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir gibi oldu. “Ya barut ne olacak, bayım?”

“Barut mu?” diye sordu Tamas. “Ne barutu?”

Sürücünün beti benzi attı. “Şehir baştan aşağı barutla dolu. Düğ tüm o insanları öldürecek!”

Tamas dönüp Alvation’a baktı. Kara barut! Demek o yüzden bu kadar çok barut sezinlemişti. Nikslaus vereceği bir emirle tutuşturulmak üzere her binayı barutla doldurtmuş olmalıydı. Kenti bir gecede yıkmasının başka yolu yoktu.

Tamas seti düşe kalka tırmandı ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Kendileri de ölecek bile olsalar Zebellahlar barutu tutuşturmaktan çekinmezlerdi. İnsafli bir subayın Nikslaus’a karşı gelerek aksi yönde emir verme ümidi hiç yoktu.

Keziler tüm kenti imha edebilmek için Alvation’ın dört bir yanına tonlarca barut yığmış olmalıydı. Herhalde barutu patlattıktan sonra enkazı gezmeyi ve sağ kalanları öldürmeyi planlamışlardı. Saldıridan Adro’yu sorumlu tutmanın daha iyi bir yolunu bulamazlardı. Hiç kimse Nikslaus gibi bir İmtiyazlı’nın barut kullandığından kuşulanmazdı.

Tamas’ın zamanında yetişmesi mümkün değildi.

İlk patlama o kadar büyüktü ki yer sarsıldı. Pazar yeri semtinden dört katlı bir bina yüksekliğinde bir alev bulutu yükseldi ve şok dalgası çatışmakta olan yüzlerce askeri etrafa savurdu.

Ayağı takılıp düşen Tamas dizini parke taşlarına çarptı. Bir an sonra topallayarak koşmayı sürdürüyor, gözünü kentte tutarak bir sonraki patlamayı bekliyordu. Alev bulutu yükseldiği hızla kaybolmuştu fakat Tamas gece göğüne doğru yükselen bir duman ve buhar sütununun dış hatlarını seçebiliyordu.

Hepsi bununla sınırlı kalmayacaktı. Bir an önce şehre ulaşması lazımdı. Ulaştığında...

Ne yapacaktı? Zebellahlar’ın barutu yakmalarını mı engelleyecekti? Nerede olduklarını bilmediği gibi, şehir epey büyüktü. Barut

zulalarını bulmayı deneyebilirdi ama Zebellahlar o zamana kadar barutu çoktan patlatırlardı.

Şehir bu sefer öteki tarafından gelen bir diğer patlamayla cınlandı. Tamas patlamaya hazırlıklıydı ve yer sarsıntısına rağmen ayakta kalmayı başardı.

Her bir patlamanın yüzlerce insanı öldürdüğüne şüphe yoktu. Tamas patlamaları bastırabilir veya enerjiyi yeniden yönlendirebilirdi fakat o kadar çok barutu kontrol altında tutmaya çalışmak, ağzı kapalı bir çaydanlıkta su kaynatmak gibi olurdu; en başta kendisi parçalanırdı.

Tamas arbedede önüne çıkanları iterek kente girdi ve duyularını etrafa yaydı. Bir sonraki sokakta bir mühimmat deposu olduğunu hissetti. Depodaki barut on kent bloğunu dümdüz etmeye yeterdi.

Tamas mühimmat deposunun içinde bir yerde kibritin baruta değdiğini sezinledi ve patlamayı bastırmakta çok geç kaldığını anladı. Şok dalgası baruttan etrafa doğru yayılırken zihnindeki basınç arttıkça arttı.

Tamas enerjiyi kavrayarak yeniden yönlendirmeye hazırlandı. Ne kadarlık bir miktarı durdurması gerektiğini görmek için zihni barutun geri kalanına uzandı.

Birkaç barut kartuşunu durdurmak kolaydı. Bir barut boynuzu sorun yaratmazdı. Bir fıçı dolusu barutu bile yeniden yönlendirebilirdi.

Elli barut fıçısı aynı anda infilak etti.

Tamas enerjiyi kavrayarak dosdoğru ayaklarının altına itti. Sanki çizmelerine yüz top bağlamış ve hepsini birden ateşlemişti. Enerji yerden toprak, taş ve parkeleri kaldırarak etrafa dağıldı. Tamas en yakınındaki askerlerin şaşkın yüzlerini gördükten hemen sonra hepsi birden buharlaştı.

Bu kadarı çok fazlaydı. Böylesine bir barut miktarını kapsayamazdı. Vücudu feryat ederek büküldü ve derisi yırtılacak gibi oldu.

Tüm bunlar bir kalp atışından kısa sürdü. Tamas bilincinin ve onunla beraber patlamanın kuvvetini kontrol etme iradesinin kayıp gittiğini hissetti.

Karısını yüzüstü bırakmıştı. Askerlerini, oğlunu, Alvation ve Adro halklarını da.

Hepsini birden hayal kırıklığına uğratmıştı.

Dünya karanlığa gömüldü.

Taniel muhafızlardan birinin omzunun üstüne düştü. Asker çökerek darbenin bir kısmını emdiyse de Taniel'in bacakları vücut ağırlığı altında kıvrıldı. Genç adam acıyla uluyarak yuvarlandı ve direğin dibine dayandı.

Ka-poel'ı zaptetmeye çalışan diğer iki muhafız kocaman açılmış gözlerle donakaldılar.

Taniel kendini ayağa kalkmaya zorladı ve üstüne doğru gelen bir filinta dipçliğini bileklerindeki kordonla karşıladı. Ayağını savurarak muhafızlardan birinin dizine tekme attı, sonra da birbirine bağlı ellerini diğerinin suratına çarptı.

Boğuşma sırasında Ka-poel'ın kukuletası arkaya düşmüştü. Genç kızın gözleri kocaman açılmış, kısa kızıl saçları karmakarışık. Taniel'in üstünkörü incelemesi karşısında çenesini hafifçe kaldırdı. Kavuşma ânı sona erince de şişinin ucundaki bir damla kanı silkeledi ve Taniel'in bağlarını kesmek için kemerindeki bıçağı çekerek ileri atıldı.

"Gelmemeliydin," dedi Taniel.

Ka-poel onun bağlarını kesmeyi bitirdi ve ellerine bir barut boynuzu tutuşturdu. Taniel boynuzun tıpasını dişleriyle çıkardı. Barutu ağzına döktü ve kükürtsü tadı dilinde hissederek taneleri dişleri arasında ezdi. Öksürüp tıksıracak gibi olduysa da ağız dolusu siyah tozu yutmak için kendini zorladı.

Barut transi hemen etkisini göstererek bedenini ısıttı, kaslarını gerdi. Yaralarının ve morluklarının acısı azalarak zihninin gerisinde kayboldu.

Ka-poel kemer bıçağıyla dört muhafızın işini bitirdi. Sonra burununu çekerek doğruldu ve bıçağındaki kanı sildi.

Taniel etrafına bakındı. Kamptaki faaliyete rağmen askerlerin pek çoğu kavgayı fark etmeye başlamıştı. Bir subay peşinde bir manga dolusu askerle onlara doğru koşuyor, parmağıyla göstererek diğerlerine sesleniyordu.

Taniel bileklerini ovuşturdu. O ve Ka-poel Kez ordusunun tam ortadaydılar. Dış dünyayla irtibatları tümüyle kesilmişti ve kurtarılma ümitleri yoktu. Kaçmak için yüz bin adamı öldürmeleri lazımdı.

"Pole." Muhafızlardan birinin filintasını almak için yere diz çöken Taniel yüzünü ekşitti. Dünyadaki tüm barut bile acısını tümüyle bastırmaya yetmezdi. "Sanırım bu sefer paçayı sıyıramayacağız."

Ka-poel döndü ve askerlerini inceleyen bir general edasıyla Kez ordusunu gözden geçirdi.

Taniel filintayı şöyle bir tarttı. Ucuz imalatın, alışık olduğu Hrusch tüfeğine benzer bir tarafı yoktu. Muhafızın avadanlığında ki süngüyü alıp yerine oturttu. Elindekiyle yetinmesi gerekecekti. Kezliler geliyorlardı; sayıları artık elli, hatta belki daha fazlaydı. Ve dövüş bir kere başladı mı ordunun geri kalanının da dikkatini çekecekti.

“Pole,” dedi, “seni seviyorum.”

Ka-poel işaret parmağını kalbine değdirdi, sonra ona doğrulttu. Sırt çantasını önüne attı. Çanta ağzı açık olarak yere düştü ve genç kız elini havaya kaldırdı.

Çantanın içinden bebekler yükselmeye başladı. Taniel'in aklına Kresim Kurga'daki dövüş ve Ka-poel'in orada sergilediği güç geldi.

“Bu sefer yetmeyecek, Pole.”

Bebekler birbiri ardına yükselmeyi sürdürdü. On. Elli. Yüz. Bin.

Çantadan olanaksız sayıda bebek çıktı ve eşit aralıklarla etraflarına yayılıp havada asılı kaldı.

Yirmi adım ötede durmuş olan Kez askerleri şaşkın gözlerle kızın sihrini seyreliyorlardı. Bir yüzbaşı elini kaldırdı. “Silah doldur!”

Taniel tek bir düşünceyle adamların barutunu tutuşturdu. Filintalar paramparça oldu, barut boynuzları havaya uçtu. Ortalık yanmış barut kokusuyla ve çığlıklarla doldu.

“Bir barut büyücüsü!” diye bağırdı biri. Bağışlar kampta yankılanırken askerler filintalarını bırakıp kılıçlarına ve bıçaklarına davrandılar. Koşa koşa daha çok adam geldi; önce tek tük, sonra topyekün. Taniel filintasının namlusunu kavradı ve çatışmaya hazırlandı.

Her şey gözünün ucundaki küçük, yersiz bir kıpırtıyla başladı. Bir Kez askeri kampın orta yerinde durdu ve süngüsünü yanındaki adamın boynuna sapladı. Asker yaptığı şey karşısında şaşırmış gözüküyordu, sonra ansızın döndü ve filintasının dipçisiyle başka bir Kez piyadesinin dişlerini döktü.

Başka bir asker aniden barut boynuzunu silahının çakmağına kaldırdı ve tetiği çekerek hem kendini hem de arkadaşlarını paramparça etti.

Art arda kavgalar çıktıkça, Kezliler dönüp birbirlerine saldırdıkça Taniel ile Ka-poel'a hücum eden asker dalgası yavaşlamaya başladı.

Ka-poel bacakları açık vaziyette dikiliyor, bir satranç tahtasını incelercesine gözünü bebeklerinden ayırmıyordu. O bebekler genç kızın etrafında kendiliğinden hareket ediyordu. Bazıları birbiriyle kapışırken diğerleri havada taklalar atıyor ve gölgelere hamle yapı-

yordu. Taniel'in içi korkunç bir dehşetle doldu. Genç kız bütün bir orduyu, aynı anda binlerce kişiyi kontrol ediyordu!

Boştaki bir asker Taniel'e saldırdı.

Taniel adamın süngüsünü yana itti ve kendininkini piyadenin gözüne soktu.

"Gitmemiz lazım," dedi Pole'a. "Onları ebediyen uzak tutamazsın."

Ka-poel genç adamın kolunu tuttu ve bir elini silah gibi tutarak bebeklerini gösterdi.

"Onları vurmamı mı istiyorsun?"

Kız başıyla onayladı.

Taniel filintasının dipçigini yere koydu ve silahı çabucak doldurup omzuna dayadı. Onaylaması için son bir defa Ka-poel'a baktı.

Genç kız eliyle çabuk olmasını işaret etti.

Taniel bebek yığınlarına nişan alıp tetiği çekti.

Sabah havası gök gürültüsünü andıran bir sesle gümbürdedi. Kez askerleri siper almak için sağa sola kaçıştılar. Yakındaki askerlerden biri bir top güllesiyle vurulmuşçasına parçalanarak bir çadırın üstüne saçıldı. Taniel dehşet çığlıkları ve birinin, "Top ateşi!" diye bağırdığını duydu.

Ka-poel sessiz bir kakhahayla başını geriye attı.

"İşte bu sadistçeydi," diyen Taniel kızın elini tuttu. "Yürü, gidelim."

Surkov Pasajı'nı çevreleyen doğudaki dağları hedef alarak kampın içinde bir koşu tutturdular. Ka-poel'ın bebekleri gölgelerle savaşarak onlarla beraber havada süzüldü. Kez kampının sınırına vardıklarında ve en yakındaki tepeye tırmanmaya başladıklarında bebeklerin sayısı epey azalmıştı.

Tırmanırken Ka-poel soluk soluğaydı. Taniel arkalarına göz attı. Takip edilmiyorlardı ama edilmeleri sadece an meselesiydi. Taniel kolunu çekiştirdiğinde yorgunluktan bakışları bulutlanan genç kız yere yığılacak gibi oldu. Taniel filintasını omzuna astı ve sonra Ka-poel'ı kucaklayıp koşmayı sürdürdü.

Tepe giderek dikleşti ve fazla geçmeden Taniel kendini koşmaktan ziyade tırmanırken buldu. Ka-poel'ı kayışattaki iri bir kayanın üstüne koymak zorunda kaldı ve durup biraz dinlenirken dönüp vadiye baktı.

Hâlâ takip edilmiyorlardı.

Kez kampında kıyamet kopuyordu. Kardeş kardeşle savaşıyordu.

Zayıf bir İmtiyazlı panik halinde sağa sola büyü atıyordu. Zebellahlar, askerler arasındaki sözde ayaklanmayı bastırmak için “elebaşlarını” öldürerek düzeni sağlamaya çalışıyorlardı ama bu durum kargaşayı daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Tüm bunlar Ka-poel’in bebekleri yüzündendi.

Taniel barut boynuzunun tıpasını çıkardı ve elinin tersine bir ölçek döküp burnuna çekti. O an tehlikede değillerdi ama Kezliler hâlâ peşlerinden piyade ve hatta süvari salabilirlerdi. Öyle bir durumda kaçma şansları kalmazdı. Taniel yaralı bir geyiğin etrafını saran kurtlar misali üstüne çöreklenen bitkinliği hissedebiliyordu. Barut transının alevi yakında sönecekti, hiçbir yakıt onu sonsuza dek canlı tutamazdı. İşte o zaman Taniel’den kimseye hayır gelmezdi.

Ka-poel’la beraber Adro kampına ulaşması için beş kilometreden uzun bir mesafe boyunca kayşatın kuzeydeki en sarp kısmını aşmak zorundaydı.

Tabii kampa vardığında da hain Hilanska’yla başa çıkması gerekecekti.

Ön hatların yakınında fazla bir velvele yoktu ve çok sayıda Kez askeri hâlâ Kresimir ile Mihali’nin kamplar arasında konuşmalarını seyrediyordu. Karşı karşıya duran iki tanrının arasında en fazla birkaç adım vardı. Taniel o sırada dudak okuyabilmek için neler vermezdi. Her ikisi de Kez kampındaki karışıklığı fark etmiş veya umursamış gibi gözükmüyordu.

Mihali uzanarak bir elini Kresimir’in omzuna koydu.

Kresimir silkinerek o eli üstünden attı.

Mihali yatıştırıcı bir edayla kollarını iki yana açtı. Kresimir elini kaldırarak gökyüzünü işaret etti ve bir şeyler bağırdı.

Mihali konuşmayı sürdürdü. Dudakları belli belirsiz oynuyordu ve yüzüne dingin bir ifade hakimdi.

Mihali o şekilde birkaç dakika konuştu. Kresimir dinlermiş gibi gözükmekle Taniel’i şaşırttı. Tanrının havadaki eli yanına düştü.

Kamptaki kargaşa sürüyordu. Ka-poel’in havada asılı bebeklerinin sayısı birkaç düzineye kadar inmişti. Doğrulup oturan genç kız yorgun ve hırpani gözüke de dudaklarında muzaffer bir tebessüm belirdi. Dikkati geriye kalan son bebeklerinin üstünde gibiydi ve onlar daha öncekiler kadar çabuk yok olmuyordu. Pole o son birkaç bebeği canlı tutmak için canla başla çabalıyordu.

Taniel iki tanrıyı seyretti. Kresimir ile Mihali birbirlerine daha da

yaklaştılar. Mihali bir şey açıklarcasına bir eliyle diğerini işaret etti. Kresimir çatık kaşlarla onu dinledi.

Mihali açıklamasını bitirdi.

Kresimir inatla başını iki yana salladı.

Mihali kaşlarını çattı. Yüzüne üzgün bir tebessüm yayıldı ve kollarını iki yana açtı.

Taniel kalbinin ansızın hızlandığını hissetti. Filintasını omzuna dayadı ve namluyu Kresimir'e doğrulttu. Üç kilometre. Bu onun gibi biri için zor bir atış değildi ama namludaki mermi sıradan bir bil-yeydi ve Kresimir'e ulaşması çok uzun sürerdi. Taniel en fazla dikkat dağıtabilirdi.

Kresimir kollarını kocaman açtı. Kısa bir süreliğine kardeşini kucaalayacakmış gibi gözüksü.

Ansızın Kresimir'den etrafa bin güneşten daha parlak bir ışık yayılırken Taniel ellerini yüzüne kapatarak geri geri sendeledi ve yere düştü. Kendini kasarak bir patlamanın şok dalgasına ve kulakları sağır edici gümbürtüsüne hazırlandı.

İkisi de gelmedi. Işık öyle parlak bir şekilde yanmaya devam etti ki Taniel yüzünü kapatmasına rağmen hâlâ güneşin kalbine bakarmış gibiydi.

Bir el ona dokundu. Taniel uzanarak Ka-poel'ı tuttu. Genç kız ne görüyordu? Görecektir bir şey var mıydı ki? O da kendisi kadar kör olmalıydı. Taniel kızı yanına çekip bağrına bastı ve onun gözlerini de ışıktan korumaya çalıştı. Tanrılar aşkına, bu ne biçim bir sihirdi böyle?

Taniel sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından parlaklığın geçmeye başladığını hissetti. Gözlerini açıp hiçbir şey göremediğinde içine bir korku yayıldı. Görme yetisini temelli mi kaybetmişti?

Gözlerinin önünde şekiller belirmeye başladığında aradan yirmi dakika geçmiş olmalıydı. Taniel gözlerini hızla kırptıştırarak renk havuzlarını dağıtmaya, az önce ne gördüğünü idrak etmeye çalıştı. O kör edici ışık tüm parlaklığına ve yoğunluğuna rağmen etrafa ne ısı ne de ses yaymıştı. Yani, bir patlama olamazdı.

Taniel, İmtiyazlı sihri hakkındaki bilgilerini anımsamaya çalıştı. Kresimir ne yapmıştı?

Gerçek yavaş yavaş kafasına dank etti.

Kresimir, Başka'yı doğrudan dünyaya açmıştı.

Taniel'in düzelmekte olan gözleri ona artık hem Kez hem de Adro kamplarının kargaşa içinde olduğunu gösterdi. Anlaşılan hiç

kimse göremiyordu. Yüz binlerce adam feryat edip ağlaşarak yerlerde emekliyordu.

Arazinin ortasında, iki kampın arasında Kresimir yapayalnız duruyordu. Mihali tümüyle kaybolmuş, az öncesine kadar durduğu noktada bir avuç kül bile kalmamıştı. Kresimir'in ağzı kocaman açılmış, yüzü sessiz bir çılgılla donmuştu.

Taniel tanrının omuzlarının çökmesini seyretti. Kresimir kardeşinin kaybolduğu noktaya görmeyen gözlerle kısa bir süre baktı, sonra da dizleri üstüne çöküp ağladı.

Nihayet bitkinliğe yenik düşen, tüm vücudu yaralarının acısıyla kıvranan Taniel tepe yamacına yığılıp kaldı. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından başını eğerek kan ve kusmuk lekeleriyle bezeli gömleğine baktı. Bakarken kulakları rüzgârı hatırlatan bir sesle doldu ve elleri ani bir heyecanla titredi.

“Pole,” dedi, “gömleğim Kresimir'in kanıyla kaplı.”

Lord Claremonte konuşmasını bitirirken Adamat gözünü ondan almıyordu. Claremonte kalabalığı kusursuz bir şekilde avucuna almıştı. Hiçbir tezahürat veya bağırış duyulmuyordu; hayır, Claremonte bile bu kadarını beklemezdi.

Duyulan tek şey homurtulardı. Hoşnutsuzluk mırıldanmaları. Adamat'ın yakınındaki biri yanındaki kadına Claremonte'un haklı olduğunu söyledi. Toplanmış kalabalıkta, bir içerleme hissi dalga dalga yayıldı ve Adamat insanların ikna olduklarını anladı. Belki hepsi olmamıştı. Belki henüz değil. Ama Claremonte'un İmtiyazlı'sı Kresim Katedrali'ni yok ettiğinde yükselen tek tük itiraz çılgınlıkları çabucak susturulmuştu.

Brudania askerleri Ad boyunca filikalarını nehir kenarına yanaştırıp karaya çıktılar. Kısa bir bakış, Adamat'a yaklaşık on beş kişilik gruplar halinde çalıştıklarını ve her gruba bir İmtiyazlı'nın eşlik ettiğini söyledi. Yanlarında süngülü filintalar ile barut fıçıları getirmişlerdi ve Adamat ilk grubun nehrin karşı tarafındaki bir kiliseye ulaştığını, sonra da oradaki insanları iterek uzaklaştırmaya başladığını gördü.

Kiliseyi yıkmaya hazırlanıyorlardı.

Adamat bu kadar dehşete kapılmasaydı karşısındaki sahneden etkilenirdi. Claremonte takviye güçlerle ve ikmal malzemeleriyle çı-

kagelmış, başbakanlık adaylığını açıklayan fevkalade bir konuşma yapmıştı. Şimdi de Adro'nun dinî binalarını yıkmaya hazırlanmaktaydı. İnsanların dehşetini –başkent in Brudaniyalılar tarafından işgal edilme korkusunu– alıp gerisingeri çevirmişti. Kentin yağmalanmaması herkesi o kadar memnun edecekti ki Claremonte artık canının istediği hemen hemen her şeyi yapabiliirdi.

Adamat hangi açıdan bakılırsa bakılsın dindar biri değildi fakat en yakındaki kiliseye koşmak ve yıkıma engel olmak istiyordu. Bunlar tarihî eserlerdi, bazıları neredeyse bin yıllıktı! Yine de Adamat askerleri durdurmaya yönelik herhangi bir girişimin ölümüyle sonuçlanacağı kanaatindeydi.

Kırk adımdan daha yakın bir mesafede Claremonte'un filikası nehir kıyısına yanaştırıldı. Ricard daha şimdiden koşar adımlarla oraya gidiyordu. Onu takip eden asistanları ve korumalarıysa temkinli gözüküyorlardı. Adamat dostuna durması için bağırırdı.

Claremonte bir denizcinin yardımıyla önce çamurlu toprağa, oradan da kıyıya ve sokağa çıktı.

Adamat omuzlarının duruş şekline bakarak Ricard'ın aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu anladı.

“Fell! Tut onu!”

Artık çok geçti. Ricard yumruğunu sıktı ve Claremonte'un burnuna vurarak onu bir patates çuvalı gibi yere serdi.

Brudania askerleri hemen ileri atıldılar ve Claremonte'un İmtiyazlı'sı parmak şıklatmaya hazırlanırcasına eldivenli ellerinden birini havaya kaldırdı. Adamat'ın yüreği ağzına geldi.

“Durun!” Claremonte ayağa kalktı. Sakinleştirici bir edayla İmtiyazlı'nın kolunu tuttu. “Şiddete lüzum yok,” dedi, iki parmağıyla burnunu sıkarak.

“Sen ne halt yediğini sanıyorsun?” diye çıkışan Ricard, tekrar yumruk atmaya hazırlanırcasına kolunu kaldırdı.

“Ne halt mı yiyorum?” dedi Claremonte, burnunun kanamasını dindirmek için kafasını geriye eğerken. “Adro başbakanlığına adaylığını koyuyorum. Sen Ricard Tumblar olmalısın, değil mi?”

“Evet,” dedi Ricard soğuk bir üslupla.

Claremonte elini uzattı. “Lord Claremonte. Seninle tanışmak bir zevk.”

“O zevk tek taraflı,” dedi Ricard.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Claremonte elini indirdi. “Dost olduğumuzu sanıyordum!”

“Onu da nereden çıkardın?”

“Çünkü,” dedi Claremonte, “şehrin yarısını beni karşılamaya ve konuşmamı dinlemeye getirdin. Bu tam da dostların yapacağı türde bir şey.” Tebessümünün bir yarısı aşağı kıvrıldı, sadece azıcık ama bu bile ifadesini alaycı kılmaya yetti. Bakışları Ricard ile Fell'i geçip diğer sendika başkanlarının üstünde gezindi ve sonunda Adamat'ı buldu. Ağzının kenarı tekrar kalkarak o neşeli tebessümü takındı. “Cidden,” dedi, Ricard'la konuşmayı sürdürerek, “yardımın için ne kadar teşekkür etsem azdır. Şimdi izin verirsen kazanmam gereken bir seçim var.”

Tamas bilincini kazanmak için çabalarken bir faytonun tanıdık sarıntı ve hoplamalarını hissetti.

İçini bir panik kapladı. Nereye götürülüyordu? Faytonu kim sürüyordu? Adamları neredeydi?

Alvation'ın hemen dışındaki muharebenin, Nikslaus'un cesedini bulmasının ve tonlarca barutu patlamaktan alıkoyma çabasının anıları hep birden zihnine doluştu.

Sırtüstü yatıyordu ve gözlerini açtığında kendini bir menzil arabasının* tavanına bakarken buldu. Dışarısı aydınlık olduğuna göre epeyce baygın kalmıştı. Havanın serin ve seyrek oluşu, zaten bulanık durumdaki zihnini kaygıyla doldurdu. Mevsim kış mıydı? Aylarca komada mı kalmıştı?

Kolları iradesine uymadı ve hareket etmedi. Tamas yeni bir panik dalgasını bastırmasının ardından kollarının hareket edebildiğine ama bağlı olduklarına, yattığı yerde kıpırdamanın bile çaba gerektirdiğine karar verdi. Yoksa Kezliler tarafından esir mi alınmıştı?

Gördüğü ilk sima beklediği biri değildi.

O sima kısa kesilmiş gri kıvrıcık saçlara sahip abanoz tenli, Delivli bir erkeğe aitti. Üstünde apoletleri ve rütbe işaretleri bulunmayan açık yeşil renkli bir Deliv üniforması vardı. Tamas'ın üstüne eğilerek onu düşünceli gözlerle süzdü.

“Güzel. Uyandın. Doktorlar bir daha ayılamayabileceğini düşünmeye başlıyorlardı. Zirveye neredeyse geldik.”

Tamas gözlerini tekrar yumdu. Belki de zihni duyduklarını doğru düzgün anlamayacak kadar bulanıktı. Delivli “zirve” mi demişti?

* (İng.) Stagecoach. Büyük bir fayton çeşidi. —çn

“Sen de kimsin be?” diye sordu Tamas. Yaşlı adamın çehresi, çocukken bir şöminenin üstünde gördüğü bir tablo veya heykelcik gibi çok uzaktan tanıdık geliyordu. Sakın Sabon’un akrabalarından biri olmasındı? Hayır, Sabon’a benzer bir tarafı yoktu.

Delivli başını eğdi. “Ben Deliv’im.”

“Kim olduğunu sordum, nereli olduğunu değil. Kahrolası ahmak.” Tamas’ın beyni kafatasının içinde bir askerî geçit töreni gibi gümbürdüyordu. Parmaklarını açıp kapayarak bağlarını sınadı. Bekle. Bağlı falan değildi. Öyleyse neden hareket edemiyordu? Başını kaldırıp bakınca göğsüne sıkıca sarılmış battaniyeyi gördü.

Biraz kıpırdanmanın ardından kollarını kurtarmayı becerdi. Battaniyeyi kenara itti ve doğrulup oturdu.

Yedek üniformasını giyiyordu, en azından onu giydiğini düşünüyordu. Bu üniforma Alvation’ın dışındaki muharebenin izlerini taşımıyordu.

Fayton aniden durarak Tamas’ı hafifçe kenara savurdu. Delivli ona destek olmak için elini uzattı. Tamas o eli savuşturdu.

“Zirve’ derken neyi kastediyordun?” diye sordu.

O sırada faytonun kapısı açıldı ve Olem ortaya çıktı. Tamas’ı görünce hemen bir asker selamı veren adamın yüzüne bir sırıtış yayıldı.

“Komutanım! Uyandığımı görmek çok güzel. Başın nasıl?”

Tamas’ın yüreğine su serpildi. Görünüşe bakılırsa hâlâ kendi adamlarının ellerindeydi ve Olem de hâlâ silahlıydı. Tamas karşısındaki Delivli’ye göz attı ve faytondan indi.

“Samurdişi’nin tepesinden aşağı fırlatılmışım ve suratımın üstüne düşmüşüm gibi hissediyorum,” dedi.

Her iki yanına baktı ve dağlarda olduklarını anladı. Eh, “zirve” lafı açıklığa kavuşmuştu.

“Alvation Dağ Bekçileri kalesini geçtik mi?”

“İlk Dağ Bekçileri karakolunu geçtik, komutanım.” Olem yolun yukarısını işaret etti. “Ana Alvation Dağ Bekçileri kalesi ileride. Yürüyüşümüze devam etmeden önce geceyi burada geçireceğiz.”

Tamas duyuların rüzgârlı bir günde sahili yalayan dalgalar misali içini kapladığını hissetti. Bacakları zaten dermansızdı ve çoktan Adro topraklarına vardıkları haberi neredeyse yığılıp kalmasına yol açacaktı. Olem’in uzattığı eli itti ve yoldan yukarı yürümeye başladı. Kafasında bazı hesaplamalar yaptı. Yılın bu zamanı hava genelde açık ve kuru olurdu. Vakit kaybetmeden Adro düzlüklerine inebilirler ve Surkov Pasajı’na yönelebillerdi. Hızlı bir tempoyla yürürlerse

bir buçuk hafta sonra ülkelerini savunmaya kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

“Komutanım, daha dinlenmen gerek.”

“Yürüyemeyecek durumda değilim,” dedi Tamas. Yine de bacakları epeyce titriyor ve başı dönüyordu. Alvation Dağ Bekçileri kalesi ileride tüm heybetiyle yükseliyordu. Kale kapıları sonuna kadar açılmıştı ve Dağ Bekçileri geçitte ilerleyen askerlere tezahürat ediyorlardı. “Hem temiz hava iyi gelir. Artık rapor ver. Ne kadar baygın kaldım?”

“İki gün, komutanım.”

“Muharebe ne oldu?”

“Muharebe...” Olem tereddüt etti, “iyi geçti sayılır.”

“Kayıplarımız?”

Olem ceket manşetinden bir sigara çıkardı ve yakmadan ağzına koydu. “Yedinci ile Dokuzuncu’yu birlikte hesap edersek savaşabilecek durumda iki binden az adamımız var.”

“Hepsi o kadar mı?” Tamas durup korumasına doğru döndü. Geldikleri yoldan geriye baktığında yük kervanlarının görüş alanı dışına kadar uzanıp gittiğini gördü. Bu da nereden çıkmıştı? Kuzeye yürürlerken bir yük kervanları yoktu.

“Gavril?”

“Demasolin tarafından kurtarıldı.”

Tamas bir kez daha rahat nefes aldı. “Barut büyücülerim?”

“Vidaslav karnına süngü yedi. Hayatta kalacak mı bilmiyoruz. Leone, Vlora’yı bir Zebellah’tan korurken öldü.”

“Ya Vlora?” Tamas’ın kalbi duracak gibiydi.

“Yaralı ama yaşıyor.”

Tamas düşmemek için korumasına yaslanmak zorunda kaldı. Kendini toplayıp geri çekilmesi birkaç saniyeyi buldu.

Faytondaki yaşlı adamın peşlerinden geldiğini fark etti.

“Altı üstü iki bin adamla Adro’daki Kez ordusunu nasıl geri püs-kürteceğiz?” diye sordu. Başıyla arkalarındaki Delivli’yi işaret ederken asabiyetini sesinden uzak tutamadı. “Ve bu herif de kim?”

Olem ağzındaki sigarayı aldı ve parmakları arasında çevirdi. “Feldmareşalin kusuruna bakmayın,” dedi ihtiyar Delivli’ye. “Akli başında değil.”

Delivli bu durumdan keyiflenmiş gibiydi. “Umarım Kez’le savaşa tutuşmamızdan önce akli başına gelir.” Başını eğdi. “Ben Deliv’im,” dedi. “Ama bana Dokuzuncu Sulem de diyebilirsiniz.”

Dokuzuncu... “Amanın. Lordum.” Tamas diz çökme dürtüsünü bastırarak başını eğdi. Ağzı kuruyuvermişti. Karşısındaki adam Deliv kralı Dokuzuncu Sulem’di ve faytondayken ona kahrolası ahmak diye sövmüştü. “Kötü bir niyetim yoktu. Bilmiyordum...”

“Sorun değil, Feldmareşal.” Kral bir kaşını kaldırdı ve Tamas’ın diz çökmesini beklercesine yere göz attı. Fakat bu fikri dile getirmemişti.

Tamas ne diyeceğini bilmiyordu. Kral ne kadar bilgi sahibiydi? Neden buradaydı? Neden onlarla ve yepyeni bir yük kervanıyla beraber yolculuk ediyordu?

“Kusura bakmayın, lordum,” dedi Tamas, “ama hiçbir şeyden habirim yok. Baygın geçirdiğim günlerde neler olup bittiğinden emin değilim.”

Kral ellerini arkasında kavuşturdu. “Albay,” dedi Olem’e, “raporunu benim vermemin sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok, Ekselansları.”

“Devam edelim mi?” diye sordu kral, kolunu önlerinde yükselen kaleye doğru uzatarak.

“Olur,” cevabını verdi Tamas.

Dağ yolundaki ilerleyişlerini sürdürerek Tamas’ın süvarilerinden arta kalanların yanından geçtiler. Olem onları birkaç adım geriden takip etti.

Deliv kralı söze girdi. “Dur, sana olayları kendi bakış açımdan anlatayım. Sen de daha sonra Albay Olem’le konuşmanı tamamlarsın. Alvation’a geldiğim zaman karşımda bir Adro ordusu bulmayı bekliyordum ama iki tane buldum. Dük Nikslaus’un askerleriyle girdiğiniz çatışmanın ertesi günü kafalar biraz karıştı fakat gerek generallerimin, gerekse Albay Olem ile Albay Arbor’un çabaları sonucu her şey açıklığa kavuştu.” Sulem biraz duraksadı.

“Alvation için üzgünüm, lordum,” dedi Tamas.

“Üzgün müsün? Niye ki? Bir Deliv kentini kurtardın, Tamas. Sana büyük bir borcum var.”

“Ya barut?”

“Sen ve barut büyücülerin çok fazla bir hasar ortaya çıkmadan saldırıyı durdurdunuz. Elbette zayıatlar verildi ama şehir yerli yerinde duruyor. Tabii, bir minnet borcuyla beraber.”

“Gördüğüm kadarıyla,” Tamas arkasındaki yük kervanına göz attı, “yolculuğumuz için bize ikmalde bulunmuşsunuz. Ben de bunun için minnettarım.”

Sulem'in gözlerinde muzipçe bir parıltı vardı ve faytondan beri ilk kez yüzüne bir tebessüm yayıldı. "İkmalden fazlası var."

"Fazlası mı?"

"Feldmareşal," dedi ihtiyar kral, "bu gördüğün sadece öncü kuvvet. Dağları elli bin adamla aşıyoruz. Ordumun büyük bölümünü Büyük Kuzey Yolu'ndan Kez'e göndermeseydim dahası da olurdu. Askerlerim emrine amade ve seninle beraber bu savaşı tamamına erdirmeye niyetliyim. Nikslaus ile Ipille'in tezgâhladıkları ihanet bir kardeş krala yakışır cinsten değil." Sulem'in tebessümü kayboldu ve sesi tehlikeli bir tını kazandı. "Manhouch'u giyotine yollamanı tasvip etmiyorum ama Ipille halkıma saldırıda bulundu."

Elli bin Deliv askeri! Kez işte şimdi faka basmıştı. Tamas'ın içi içine sığmıyordu. Bu gelişme tüm savaşın gidişatını değiştirecekti. Adro artık galip gelme ihtimalinden fazlasına, bir müttefike kavuşmuştu.

Haftalardan beri ilk defa geleceğe ümitli bakıyor, Alvation Dağ Bekçileri'ne yaklaşırken omuzlarından büyük bir ağırlık kalkmış gibi hissediyordu.

O sırada Dağ Bekçileri kalesinin surlarında bir yaygara koptu ve bir atlı, kale kapılarından pervasızca bir süratle fırladı. Haberci Tamas'ı görünce dizginlere asıldı ve arkasına çakıl taşları sıçratarak bineğini durdurduğu gibi atından atladi.

"Komutanım," derken dağların soğuşunu yemiş olan yüzü kıpkırmızıydı ve selam veren eli titriyordu.

"Soluklan biraz, asker," dedi Tamas.

"Komutanım," dedi ulak nefes nefese, "dağların doğu tarafındaki bir karakolumuzdan haber geldi. Adopest, komutanım. Yanıyor-muş."

BİTİŞ



Adro banliyölerindeki orta boylu bir evin ön basamağında duran İmtiyazlı Borbador, en son ne zaman birinden yardım istediğini hatırlamaya çalışıyordu. Bu çoğu İmtiyazlı'nın alışkın olduğu bir şey değildi. İmtiyazlılar ya her şeyi kendileri yaparlardı ya da başkalarına emir verirlerdi.

Akşam havası bir patlamayla çınlayarak Bo'nun irkilmesine yol açtı. Bir kilise daha. O Brudanieli piç kuruları şehirde ne kadar dini bina varsa yıkmışlardı. Rahipleri sürükleyerek sokağa çıkarmışlar ve halkın gözü önünde öldüresiye dövmüşlerdi. Adrolular da öylece durup seyretmekle yetinmişlerdi. Süregiden savaştan öyle yorgun, şehirleri Brudanieliler tarafından yağmalanmadığı için öyle mutluydular ki saldırıları durdurmaya yeltenmemişlerdi.

Hatta bazıları o saldırılara iştirak etmişti.

Bo, Kresim Kilisesi'nden pek hazzetmezdi fakat yabancı bir ordu şehrin kültürel simgelerini yok ederken oturup bekleme fikri hiç içine sinmiyordu. O da kalabalıkla beraber Kresim Katedrali'nin yıkılmasını seyretmişti. Claremonte'un konuşmasını dinlemiş, Ticaret Şirketi ordusunun, kentlerini savunması gereken insanlarca engellenmeksizin karaya çıkmasına tanık olmuştu.

Ticaret Şirketi İmtiyazlıları'nın kentte bulunması Bo'yu tedirgin ediyordu. Emsalleri çıkageldiğinden beri her gününü onlardan sakınmaya harcamıştı. İmtiyazlılar en iyi ihtimalle Adro'ya bağlılığının kalmadığını düşünerek onu aralarına almaya çalışırlardı. En kötü

ihtimalle de onu bir serseri mayın olarak görürler ve öldürmek için ellerinden geleni yaparlardı.

Bo yabancıların geldikleri gün onlara tüm gücüyle karşı koyabilir, Brudanalı İmtiyazlılar tarafından etkisiz hale getirilmeden önce gemilerden birkaçını batırmakla kalmayıp belki Claremonte'u bile öldürebilirdi. Fakat başkaları uğruna mücadele vermek canına yetmişti. Artık uğraşması gereken kendi sorunları vardı.

Kurtarılacak bir dost ve kardeş gibi sorunlar.

Evin içinden çocuk kahkahaları yükseldi. Duyduğu ses Bo'yu neredeyse duraklatacaktı. Neredeyse.

Bo kapıyı çaldı. Kahkahalar kesildi.

"Burada kalın, çocuklar," diye buyurdu, tedirgin bir ses. Biri evin giriş holüne gelirken döşeme tahtaları gıcırdadı. Bo'nun üçüncü gözü, o kişinin tam da görmeye geldiği Maharetli olduğunu söyledi. Birinin kapı deliğinden kendisine baktığını sezdi, sonra bir kilit çevrildi. Kapı azıcık aralandı.

"İmtiyazlı Borbador," dedi Adamat.

Bo başını eğerek selam verdi. "Müfettiş Adamat."

Adamat'ın gözleri hafif bir panikle, tuzak ararcasına sokağı tardı. "Bu zevki neye borçluyum? Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Hediyeler getirdim," dedi Bo, koltuk altlarındaki ambalaj kâğıdına sarılı paketleri kastederek. "İçeri girebilir miyim?"

Adamat sokağı bir kere daha taradı. Kararsızlığı yüzünden okunuyordu. Anlaşılan bugünlerde tedirgin bir adam olup çıkmıştı. Bo onun halinden iyi anlıyordu.

Ayrıca hiç kimse bir İmtiyazlı'yı evine davet etmek istemezdi.

"Aşkım," dedi bir kadın sesi, "kim gelmiş?"

"İmtiyazlı Borbador."

Kapı tamamen açıldı ve holde Faye belirdi. Kadın Vetas'ın malikânesindeki o güne kıyasla daha iyi gibiydi. Biraz uyuduğu belliydi ve Bo göz kenarlarındaki kızarıklığa bakarak onun kısa zaman önce ağladığını tahmin etse de bunu iyi saklıyordu.

"İmtiyazlı," dedi Faye, "lütfen içeri buyur."

Bo yanındaki paketleri götürüp oturma odasına bıraktı. "Bana Bo deyin," diye konuştu. "Ailenize hediyeler getirdim."

"Keşke zahmet etmeseydin," dedi Faye, ona kibarca gülümseyerek.

Adamat bu durumdan karısı kadar hoşnut gözüküyor, Bo'yu ihtiyatlı bakışlarla süzüyordu. Belli ki ona güvenmiyordu.

Bo böyle davrandığı için onu suçlayamazdı.

“Hissettin mi?” diye sordu.

Adamat şaşırır gibi oldu. “Neyi?”

“Tarifi olmayan bir şok düşün,” dedi Bo. “Bir odada yalnızken yüzüne bir bardak soğuk su atılması gibi.”

Adamat başını yavaşça iki yana salladı. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

İlginç, diye düşündü Bo. Demek ki Maharetliler bir tanrının ölümünü sezemiyorlardı. Mihali –yani Adom’un reenkarnasyonu– altı gün önce katledilmişti. Lakin bu seferki olay, Taniel’in Kresimir’i gözünden vurması gibi değildi. Sanki daha... kalıcıydı.

“Boş ver,” dedi Bo. “Endişe edecek bir şey yok.”

“Biz de tam akşam yemeğine oturacaktık,” dedi Faye, kocasını bakışlarıyla uyarak. “Bize katılır mısın?”

“Teşekkürler ama hayır. Kocanla yalnız konuşmayı umuyordum.”

Adamat genzini temizledi. “Benim duyduğum her şeyi Faye de duyabilir,” dedi.

Bo bir bakışta Faye’in odayı terk etmeyeceğini anladı. Böl ve fetih taktığı başlamadan bitmişti. Acaba Nila ile Jakob’u da yanında getirse daha mı iyi olurdu? Bo onlardan faytonda beklemelerini istemişti fakat artık varlıklarının Adamat’ı rahatlatabileceğini düşünüyordu.

Nila’yla ne yapacağından hâlâ emin değildi. Görünüşe bakılırsa Nila bir İmtiyazlı’ydı. Hem de eldivene ihtiyaç duymayan bir İmtiyazlı. Bo’ya göre genç kız durumun önemini tam olarak anlayabilmiş değildi. Bütün Dokuz’da hiçbir İmtiyazlı eldiven takmaksızın Başka’ya dokunamazdı. Predeiler bile.

Sadece sözüm ona tanrılar öyle bir şey yapabilirlerdi.

“Yardıma ihtiyacın var,” dedi Bo.

“Hizmetlerim artık kiralık değil,” karşılığını verdi Adamat, karısına göz atarak. “Ailem şu son birkaç ayda hiçbir ailenin yaşamaması gereken badireler atlattı. Ne için olursa olsun yanlarından ayrılmayacağım.”

Gözlerini kısarak Bo’yu süzmeye başlayan Faye’in az önceki güleryüzlü nezaketinden eser kalmadı. Oda aniden buz kesmiş gibiydi.

“İki isteğim var,” dedi Bo, ellerini kaldırarak. Bu iş için eldivenlerini geride bırakmıştı. Yapmak istediği son şey, Adamat’ın gözünde onları tehdit ettiği izlenimi yaratmaktı. “Öncelikle, Jakob Eldaminse’e bir müddet göz kulak olman gerekiyor, Faye.”

“Oğlan hâlâ hayatta mı?” diye sordu Faye.

“İkincisi,” diye devam etti Bo, “Adamat’ın en yakın dostumu – tek dostumu– kurtarmama yardım etmesine ihtiyacım var. General Ket ile kız kardeşini kendi çıkarları için ordu mallarını satmaktan mahkûm ettirecek kanıtlara sahibim. General Ket’i tutuklamanız ve Çift Atar Taniel’i serbest bıraktırmanız için sizin, Çavuş Oldrich’in ve Oldrich’in adamlarının benimle gelmesi lazım.”

Aslında tüm bu mesele Bo’yu tedirgin ediyordu. Taniel’in divanıharbe verildiğini duyduğundan beri cepheden tek bir haber bile almamıştı. Taniel hapse atılmış ve hatta asılmış olabilirdi. Bo yeterince çabuk davranmadığı için kendine kızgındı ama elinde kanıt olmadan hiçbir şey yapamazdı. Bir hafta önce, Ket’in olaydaki parmağını öğrenir öğrenmez cepheye doğru yola çıkması gerekirdi ama ölü bir soylunun kayıtlarından daha fazla delile ihtiyaç duyduğunu hissetmişti.

“Savaş zamanı Kurmay Heyeti’nin bir üyesini tutuklamak ha?” Adamat burun kıvırdı. “Öyle bir şey intihar olur. Hayır, yapmaya-çağım. Dediğim gibi, bakmam ve korumam gereken bir ailem var. Kiralık değilim.”

“Lütfen,” dedi Faye, dişlerini sıkarak, “artık çocuklarımızla beraber yemeğe oturmak istiyoruz.”

Bo onlara kulak asmadı. Bazen yapmak zorunda olduğu şeyler yüzünden kendinden nefret ediyordu. Öldürmek, yalan söylemek ve çalmak gibi. Ve tabii, insanlardan istifade etmek. “Yardımin karşılığında, Adamat, sana borçlu kalacağım.”

“Senden ne gibi bir...”

“Bir düşün!” dedi Bo, işaret parmağını kaldırarak. “Adro saltanat fırkasının yaşayan son mensubundan ne diler sen.”

Faye kaşlarını çatı. Bo kadının kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordu.

“Hayır,” dedi Adamat. “Hiçbir şey...”

“Aşkım,” dedi Faye, kocasının kolunu çekiştirerek.

Bo derin bir nefes aldı. “Bir borç,” dedi yeniden. “Her ne istersen. Kayıp oğlunu bulmak için Kez’de önüme çıkanı katletmem gerekse bile.”

İtirazlar olacaktı. Tartışmalar. Daha başka bahaneler öne süreceklerdi. Fakat Bo onları avucuna düşürdüğünü gözlerinden okuyabiliyordu.

TEŞEKKÜR



Yazımsal tavsiyelerinden ve kitapla ilgili sorunlar yaşadığımda benimle oturup konuşmaya olan hevesinden –ve tabii öncelikle kitabın satışını sağladığından– dolayı harikulade menajerim Caitlin Blasdell’e teşekkür etmem gerek. Kitap üzerinde kendi tempoma göre çalışmama izin verecek kadar sabra ve güvene sahip olduğu, ayrıca nihai ürün gerçekten içime sinsin diye teslim tarihini devamlı ileriye attığı için editörüm Devi Pillai’ye de.

Eşim Michele tüm bu süreç boyunca bir harikaydı. O hep ilk fikir ortağım ve editörüm olagelmıştır. Hiçbir şey onun çekimser onayı olmaksızın Caitlin’e veya Devi’ye ulaşamaz.

Teşekkürü borç bildiğim ebeveynlerim yazarlığıma hep olağanüstü destek vermişlerdir ve elinizdeki kitabın yazımı da buna istisna değildir. Son taslağın çoğunu bir günde okuyan babam ona onay veren ilk “hayranım” oldu.

Kan Yemini’nin haritalarını ve iç resimlerini hazırlayan Isaac Stewart’a teşekkürler. *Kızıl Sefer*’in haritasında yine harika bir iç çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda anlatıya daha iyi uysun diye eskileri de güncelledi.

Hem birinci hem de ikinci kitaplardaki desteklerinden ötürü *Orbit*’in müthiş çalışanlarına teşekkürler: Susan Barnes, Lauren Panepinto, Alex Lencicki, Laura Fitzgerald, Ellen Wright ve diğer herkes. Onların yazım, sanat ve pazarlama alanlarındaki ustalıkları olmasaydı bu kitaplar asla başarılı olamazdı.

Barut büyücüleri evrenine dair baş belası sorularıyla, beni olaylara farklı bir açıdan bakmaya zorlayan Ethan Kinney'e teşekkürler.

Ve tabii yol boyunca bana destek olan dostlarıma ve aileme, özellikle de süreç hakkındaki lakırdılarımı dinlediği ve acemi bir yazara birbirinden değerli nasihatler verdiği için Sunny Morton'a teşekkürler.